

VICTORIA AVEYARD

DIYAR
YIKICI

DIYAR YIKICI

Pegasus Yayınları: 2801

Dişyar Yıkıcı
Victoria Aveyard
Özgün Adı: Realm Breaker

Editör: Pelin Zorbay
Düzeltili: Mustafa Erdoğan
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 45121
Orta Mah. Fatim Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Kasım 2025 - Ciltli
ISBN: 978-625-410-631-6

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2025
Copyright © Victoria Aveyard, 2021
Harita illüstrasyonu: Francesca Baraldi
Harita © ve ✱Victoria Aveyard, 2021

Bu kitap ilk olarak İngilizce dilinde "Realm Breaker" adıyla yayımlan

Bu kitabın Türkçe yayın hakları New Leaf Literary & Media Inc. ve Al
aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Peç
Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik
herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlana

Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

■ pegasusyayinevi ■ pegasusyayinlari ■ pegasusyayinlari ■ pegasusyayinl

VICTORIA AVEYARD

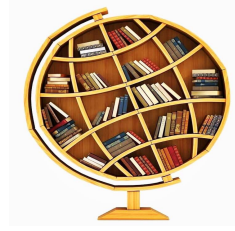
DİYAR YIKICI

DİYAR YIKICI - 1

İngilizceden çeviren:

Seyhan Dönmez

PEGASUS YAYINLARI

Arayan ama bir türlü bulamayanlara...

Düzenleme

Ny.ozlem

ÖN SÖZ

Söylenmemiş Şarkı

Yaşayan hiçbir ölümlü bir Kirmen görmemişti.

Kirmenlerin yankıları hatırlanan ya da unutulmuş yerlerde, büyüünün dokunduğu insanlarda, soyları başka diyarlara dayanan yaratıklarda sürüyordu. Ama çok uzun zamandır hiç Kirmen yanmamıştı. Son Kirmen de gideli bin yıl olmuştu. Geçitler kapanmış, kapılar kilitlenmişti. Geçiş çağı sona ermişti.

Tek diyar Allward'dı.

Böyle de kalmalı, diye düşündü Andry Trelland. *Hepimizin iyiliği için.*

Lordunun zırhını giydiren yaver yağmurun ilk damllarına aldırmadan Sör Grandel Tyr'in geniş gövdesinin üzerindeki kemerleri ve tokaları sıkılaştırıyordu. Andry'nin açık kahverengi parmakları tanıdık derinin ve altın rengi çeliğin üstünde hızla geziniyordu. Şövalyenin yeni cilalanmış zırhı

parıl parıldı, omuz zırhlarına ve göğüslüğüne Galland Krallığı'nın kükreyen aslanı işlenmişti.

Sökmekte olan şafağın ışıkları, alçak tepelerin ve dağların üzerine kümelenmiş bahar yağmuru bulutlarının arasından sızmaya çalışıyordu. İnsan kendini alçak tavanlı bir odada ayakta duruyormuş gibi hissediyordu. Andry içine çekince nemli havanın tadını aldı. İçine kasvet basmıştı.

Atları az ötede hafif hafif kişniyordu, yan yana bağlanmış on üç at ısınmak için birbirine sokulmuştu. Andry de aralarında olabilmeyi isterdi.

Diyar Yoldaşları tepenin aşağısındaki açıklıktaydı. Bazıları ormana giden yolun başında düşmanlarını bekliyordu. Bazıları beyaz sütunları uzun zaman önce terk edilmiş bir iskeletin kemiklerini andıran, sarmaşıkların bürüdüğü tapınakta devriye geziyordu. Tapınağın üstündeki Kadim dilindeki yazılar tanıdıktı, Andry aynı harfleri efsanevi Iona'da görmüştü. Uzun süre önce göçmüş bir Kirmen için inşa edilmiş yapı Cor İmparatorluğu'ndan da eskiydi. Çan kulesi sessizdi. Andry tapındaki Kirmen'in bir zamanlar nereye açıldığını bilmiyordu. Kimse söylememişti, o da sormaya asla cesaret edememişti. Yine de onu solmaya yüz tutmuş bir koku gibi, kayıp bir güç dalgası gibi hissedebiliyordu.

Sör Grandel dudağını büktü. Beyaz tenli şövalye kaşlarını çatarak gökyüzüne, tapınağa ve aşağıdaki savaşçılara baktı.

"Bu saatte ayakta olduğuma inanamıyorum," dedi öfkeli bir sesle.

Andry hamisinin sızlanmasını duymazdan geldi.

"Hepsi tamam lordum," dedi geri çekilerek. Şövalyeyi gözden geçirdi, bir noksan ya da kusur, yaklaşan savaşta Sör Grandel'e engel teşkil edecek herhangi bir şey var mı diye baktı.

Şövalye göğsünü şişirdi. Andry üç yıldır Sör Grandel'in yaverliğini yapıyordu. Sör Grandel kibirli bir adamdı ama Andry onun kadar yetenekli olup da büyüklenme hatasına düşmeyen kılıç ustası görmemişti. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Sör Grandel'in çelik burunlu çizmelerinden zırh eldivenlerine kadar her şey tamamdı. Kıdemli şövalye gücün ve cesaretin simgesi, kraliçenin Aslan Muhafızları'nın baş tacıydı. Dehşet saçan görünümü büyüleyiciydi.

Andry her zamanki gibi kendini göğsünde aslan kabartması, omuzlarında yeşil pelerinle o zırhın içinde hayal etti, babasının kalkanı annesinin oturma odasındaki duvarda değil kolunda asılıydı. *Yıllardır kullanılmamış, tozla kaplı, neredeyse ikiye bölünmüş.*

Yaver başını öne eğerek bu düşüncüyü kafasından attı. "Hazırsınız."

"Kesinlikle hazır hissediyorum," dedi şövalye eldivenli parmaklarını kılıcının sapına koyarak. "İhtiyarlayan kemiklerimi Ward'da sürükleyerek geçirdiğim onca günden sonra. Yola çıkalı ne kadar oldu Trelland?"

Andry hiç duraksamadan cevap verdi. "İki ay efendim. Neredeyse iki ay olacak."

Bundan adı gibi emindi. Vadileri, dağları, ormanları aşarak ilerledikleri yolda geçen her gün, görmeyi hayal dahi etmediği krallıklara giden bir maceraydı. Hepsi birer kahraman olan ünlü ve inanılmaz yeteneklere sahip savaşçıların yanında atıldığı bir macera. Artık yolculuğun sonuna gelmişlerdi, savaş yakındı. Andry savaştan korkmuyordu, sonrasında korkuyordu.

Hızla eve dönüş. Talim alanı, saray, hasta annem, ölmüş babam. Taht odasından şarap mahzenine Sör Grandel'i takip etmekten başka beklentim olmaksızın geçecek dört yıl.

Sör Grandel yaverindeki huzursuzluğu umursamadan kafa ütülemeye devam ediyordu. “Kirmenler parçalandı, kayıp diyarlar geri döndü. Hepsi saçmalık. Bir masalın peşine düşmüşüz,” diye söylendi eldivenlerini gözden geçirerek. “Hayaletler için hayaletlerin peşine düşmüşüz.”

Giysileri ve ten renkleri bir taçtaki mücevherler kadar çeşitlilik gösteren savaşa hazır Yoldaşlarına bakarak başını iki yana salladı. Sulanmış mavi gözleri birkaçının üzerinde oyalandı.

Andry, Sör Grandel'in bakışlarını takip etti. Baston yutmuş gibi duran, zırhları tuhaf, tavırları daha da tuhaf figürlere baktı. Diyar Yoldaşları'yla günlerdir yollarda olmalarına rağmen bazıları hiç de tanıdık gelmiyordu. Bir sihirbazın sırrı kadar anlaşılmaz, bir efsane kadar uzak ve inanılmazdılar. *Ve tam karşımda duruyorlar.*

“Onlar hayalet değil,” diye mırıldandı Andry tapınağa doğru yanaşan birini izleyerek. Sarı saçları örülmüş olan adam geniş yapılı ve çok uzun boyluydu. Belindeki büyük kılıcı kaldırmak için iki adam gerekirdi. *Dom*, diye geçirdi içinden Andry, gerçi asıl adı daha uzundu ve söylemesi daha zordu. *İonalı bir prens*. “Kadimler de bizim gibi etten kemikten.”

Onları diğer savaşçılardan ayırt etmek kolaydı. Kadimler farklı varlıklardı, topu topu altı kişiydiler, her biri güzel bir heykeli andırıyordu, görünüşleri farklı farklı olsa da nasılsa hepsi birbirine benziyordu. Kuşlar balıklardan ne kadar uzaksa, onlar da ölümlülerden o kadar uzaktı. Efsanelere göre başka yıldızların çocuklarıydılar. Birkaç tarih kitabına göre ise başka bir diyarın varlıkları.

Ölümsüzler, diye geçirdi içinden Andry.

İhtiyarlamayan, güzel, ebedî, uzak... ve kayıp. Andry şimdi bile gözlerini onlardan alamıyordu.

Kendilerine Veder diyorlardı ama Ward'ın geri kalanı için, onları sadece eski tarih kayıtlarından ve unutulmakta olan hikâyelerden bilen ölümlüler için Kadimler'di. Sayıları azdı ama Andry Trelland'ın gözünde hâlâ kudretliydi.

Kadim prens tapınağın yanından dolaşırken başını kaldırıp zümrüt yeşili gözleriyle yavere baktı. Andry ölümsüzün, konuşmalarını duyabileceğini bildiğinden hemen başını önüne eğdi. Yanakları kızardı.

Sör Grandel hiç oralı olmadı, miğferinin altında bakışları sertti. "Ölümsüzlerin kanı akar mı yaver?"

"Bilmiyorum lordum," dedi Andry.

Şövalye'nin bakışları diğerlerinin üzerinde gezindi. Kadimler unutulmaya yüz tutmuş anklavlarından çıkıp Ward'ın dört bir yanından gelmişlerdi. Andry saray mensupları gibi onları da ezberlemişti, hem Sör Grandel başkalarının önünde kendini küçük düşürmesin diye, hem de meraktan.

Diğerleri kadar savaşçı olan iki Kadim kadın başlı başına görülmeye değer bir manzaraydı. Ölümlüler onları görünce şoke olmuştu, en çok da Galland şövalyeleri. Andry onları korkutucu değilse de ilginç buluyordu. Rowanna ve Marigon, Sirandel'den, Kale Ormanı'nın iç bölgelerindendi, Arberin de öyle. Andry kızıl saçları, tilkiyi andıran solgun yüzleri ve yılan derisi gibi parlayan mor renkli zincir zırhları yüzünden yakın akraba olduklarını düşünüyordu. Sonbaharda güneş ve gölge arasında gidip gelen bir orman gibiydiler. Nour, Ibal'daki Büyük Çöl'de yer alan Hizir anklavından geliyordu. Andry'nin gözüne hem kadın hem erkek gibi görünüyorlardı. Zırhları yoktu, değerli taşlardan oluşan bir zincirle sımsıkı bağlanmış uçuk pembe renkte metrelerce ipekliye sarınmışlardı. Tenleri altın, siyah sürme çekilip mor boya sürülmüş gözleri bronz rengiydi, siyah saçları karmaşık modellerde

örölmüştü. Sonra bir de öölümlü öölümsüz herkesten daha uzaklara seyahat etmiş olan Surim vardı. Bronz tenli, çukur gözlüydü, Tarima'dan buraya yaptığı yolculuğu hâlâ kalın bir palto gibi sırtında taşıyordu, sağlam yapılı midillisinin sırtında Temurijon steplerini aşmıştı.

Dom meşe ağacı ve boynuzdan ibaret gibiydi. Üstünde anklavını ve hükümdarını simgeleyen büyük geyiğin işlemesi olan gri-yeşil pelerininin altına deriler giymişti. Ellerinde ne eldiven ne de zırh vardı. Parmağında gümüş bir yüzük parlıyordu. Memleketi dağlık Calidon'un vadilerine gizlenmiş olan Iona'ydı, Yoldaşlar ilk orada toplanmıştı. Andry orayı iyi hatırlıyordu: gri elbiseli bir kadının yönettiği, sislerden ve kayalıklardan ibaret bir öölümsüzler şehri.

Sör Grandel'in sesiyle daldığı anıdan sıyrıldı.

"Peki soyu eski imparatorluğa dayanan Cor prenslerine ne demeli?" diye homurdandı Grandel sertleşen bir sesle. "Kirmen artığı olabilirler ama bizim gibi öölümlüler."

Andry Trelland bir sarayda büyüümüştü. Kıskançlığın tonunu iyi bilirdi.

Eski Cor'lu Cortael yolda tek başına duruyordu, ayağındaki çizmeler çakıllara gömülmüştü. Kararlı bakışlarını pusuya yatmış bir kurt gibi ormanın gölgelerine dikmişti. Onun üzerinde de Iona pelerini vardı, çelikten yapılmış göğüs zırhı boynuz motifleriyle süslenmişti. Alaca karanlıkta kanı andıran koyu kızıl saçları omuzlarına dökölüyordu. Hiçbir öölümlü krallığına hizmet etmemişti ama yüzünde, sert alnında ve ince dudaklarının kenarında hafif yaşlılık çizgileri vardı. Andry onun otuz beşine yakın olduğunu tahmin ediyordu. Kadimler gibi o da Kirmen kanı taşıyordu, öölümlü ataları başka bir diyarın yıldızları altında doğmuştu.

Kılıcı da öyle. Bir *Kirmen kılıcı*. Kınından çekilmiş olan kılıç gökyüzünün gri ışığında hafifçe parlıyordu, üstünde kimsenin okuyamadığı yazılar vardı. Bir şimşegi andırıyordu.

Şövalye gözlerini kıstı. "Onların kanı da akıyor mu?"

"Onu da bilmiyorum," diye mırıldandı Andry gözlerini kılıçtan güçlkle ayırarak.

Sör Grandel elini yaverinin omzuna koydu. "Belki yakında öğreniriz," dedi tepeden inmeye başlayarak, ağır zırhı her adımda şangırdıyordu.

Umarım öğrenmeyiz, diye düşündü Andry, lordu diğer ölümlü Yoldaşlara katılırken. Sör Grandel, Gallandlı diğer iki şövalye olan North kuzenlerin yanına gitti. Edgar ve Raymon North da bu maceradan Sör Grandel kadar sıkılmıştı, yüzlerinde aynı bıkkın ifade vardı.

Boğa Binicisi Bress boynuzlu miğferinin altından sırtarak yanlarına geldi. Her fırsatta şövalyeleri iğneleyerek canlarını sıkarak, Andry ise bunu izlemekten keyif alırdı.

"Kılıcını eline almayacak olsan da her savaştan önce tanrılara dua etmelisin," dedi gök gürültüsü kadar pürüzsüz, boğuk bir ses.

Andry başını çevirince ormandan bir şövalyenin daha çıktığını gördü. Güneyin muhteşem krallığı Kasa'dan gelen Okran yaklaşırken başını eğerek selam verdi, bir kolunun altına miğferini, diğerine mızrağını kıstırmıştı. İnci beyazı zırhının üzerindeki Kasa kartalı kanatlarını ve pençelerini vahşice açmıştı. Okran'ın gülümsemesi kapkara teninde bir yıldız kadar parlaktı.

"Lordum," dedi Andry selam vererek. "Tanrıların bir yaveri dinleyeceğini hiç sanmıyorum."

Okran bir kaşını kaldırdı. "Sör Grandel Tyr sana bunu mu söylüyor?"

“Sör Grandel’in kusuruna bakmayın. Bu uzun yolculuk onu çok yordu, diyarın bir ucundan gelmek için haftalarca kavurucu sıcakta yol teptik.” Lordunun arkasını toplamak bir yaverin vazifesiydi, hem gerçek hem de mecazi anlamda. “Niyeti sizi ya da bir başkasını aşağılamak değil.”

“Merak etme Yaver Trelland. Vızıldayan sineklerden rahatsız olacak biri değilim,” dedi güneyli şövalye elini havada çabucak sallayarak. “En azından bugün.”

Andry sırtıtmamak için kendini zor tuttu. “Sör Grandel’in bir sinek olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?”

“Söyleseydim gidip yetiştirir miydin?”

Yaver cevap vermedi, bu da yeterli bir cevaptı.

“Akıllı çocuk,” diye kıkırdadı Kasalı, miğferini başına çekip ametist burun korumasını yerine oturttu. Ortaya düşlerden fırlamış bir Kartal Şövalyesi çıktı.

“Korkuyor musunuz?” Kelimeler Andry kendine engel olamadan ağzından dökülüvermişti. Okran’ın yüzü yumuşayarak kararlılığını pekiştirdi. “Hırsızdan ve büyücüsünden korkuyor musunuz?”

Kasalı uzun müddet düşüncelere dalarak sustu. Tapınağa, açıklığa ve tapınağın yanındaki yolda gözcülük eden Cortael’e baktı. Ormana yağmur çiseliyor, gölgeler siyahtan griye dönüyordu. Her yere sessizlik hâkimdi.

“Tehlike teşkil eden Kirmen, onu arayan adamlar değil,” dedi nazik bir sesle.

Andry ne kadar denese de onları gözünde canlandıramıyordu. *Kılıç hırsızı, hilekâr büyücü*. Yoldaşlara, yarısı Kadimlerden oluşan bir yığın savaşçıya karşı iki adam. *Bu bir katliam olacak, kolay bir zafer*, diye düşünürken başını salladı.

Kasalı çenesini yukarı kaldırdı.

“Kadimler ölümlü krallıklara çağrıda bulundu, ben de tıpkı sizin şövalyeler gibi buraya gönderildim. Cor kanı ya da Kirmen büyüğü hakkında fazla bilgim yok, buna inandığım da pek söylenemez. Çalınan bir kılıç, açılan bir geçit, ha? Tüm bunlar iki kardeş arasındaki çekişmeye benziyor, Ward’ın büyük krallıklarını ilgilendirecek bir şeye değil.” Dudak bükerek başını iki yana salladı. “Ama Kadim hükümdarın söylediklerine ya da Cortael’in uyarılarına inanıp inanmamak bana düşmez, ben sadece olabileceklere karşı buradayım. Risk görmezden gelinemeyecek kadar büyük. En kötü ihtimalle hiçbir şey olmaz. Kimse gelmez.” Koyu renk gözleri ışıldadı. “En iyi ihtimalle de göz açıp kapayıncaya kadar diyarı kurtarırsınız.”

“Kore-garay-sida.”

Annesinin ana dili dudaklarından kolayca dökülüvermişti, bu dil Andry’ye çocukken öğretilmişti. Kelimeler dudaklarında bal gibiydi.

Tanrılar öyle istedi.

Okran gözlerini kırptırdı, bunu hiç beklemiyordu. Sonra yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı.

“Ambara-garay,” diye bitirdi duayı miğferini eğerek. *Tanrılara inan.* “Kasa dilini bildiğini söylememiştin yaver.”

“Annem öğretti lordum,” dedi Andry sırtını dikleştirerek. Boyu neredeyse bir seksen olduğu halde Okran’ın gölgesinde kendini küçücük hissediyordu. Ascal’da büyüdüğü için teninin koyuluğuyla dikkat çekmeye alışmıştı ve ten renginin işaret ettiği mirastan gurur duyuyordu. “Annem Nkonabo’da doğmuş, Kin Kiane’nin kızlarından biri.” Annesinin soyu kuzeyde bile tanınırdı.

“Soylu bir aile,” dedi Okran, hâlâ sırtıyordu. “Tüm bunlar sona erip hayatımıza geri döndüğümüz zaman gelip beni Benai’de ziyaret etmelisin.”

Benai, diye düşündü Andry. Nkon’un yeşil kıyılarında altından ve ametistten bir şehir.

Zihninde hiç görmediği vatani şekillendi, annesinin anlattığı hikâyeler bir şarkıya dönüştü. Ama uzun sürmedi. Üşüten yağmura aldırmamak artık neredeyse imkânsız olmuştu. Şövalyelik nişanı almasına üç dört yıl vardı. *Bir ömür,* diye geçirdi içinden Andry. *Hem düşünecek bir yığın başka şey de var. Ascal’daki pozisyonum, geleceğim, şerefim.* İçine kasvet bastı. *Şövalyeler canının istediği gibi özgürce dolaşamaz. Zayıfları korumaları, kimsesizlere yardım etmeleri, en önemlisi de ülkelerine ve kraliçelerine hizmette bulunmaları gerek. Gezip tozmaları değil.*

Hem şimdi iyice çökmüş olan annemi de düşünmem gerekiyor.

Andry zoraki gülümsedi. “Şu iş bir bitsin de,” dedi elini sallayarak. Okran ıslak otların üzerinden hafif adımlarla tepyi inmeye başladı.

Tanrılara inan.

Heybetli Allward dağlarının eteğinde kahramanlar ve ölümsüzlerle çevrilmişken Andry kesinlikle tanrıları yanında hissediyordu. Başka kim yabancı memleketten soylu bir kadınla önemsiz bir şövalyenin oğlu olan bir yavere böyle bir yol çizebilirdi ki? Andry hiçbir şatonun vârisi, hiçbir kralın akrabası değildi.

Yarın o çocuk olmayacağım. Tüm bunlar bittiğinde.

Ölümsüz Iona Prensi açıklığın kıyısındaki Cortael’in yanına geldi. Kadim duyuları bütünüyle ormana odaklanmıştı. Andry tepeden bile prensin yüzündeki amansız ifadeyi görebiliyordu.

“Onları duyabiliyorum,” dedi prens kırbaç şaklaması gibi bir sesle. “Yarım mil uzaktalar. Beklediğimiz gibi sadece iki kişi.”

“Büyücüye karşı tedbirli olmalıyız,” diye seslendi Bress. Omzundaki balta gökyüzüne karşı bir gülümseme gibi parladı.

Sirandel ölümsüzleri başlarını çevirip ona bir çocuğa bakar gibi baktılar.

“Tedbir biziz Boğa Binicisi,” dedi Arberin usulca, sesi anlaşılmasa dilinin aksanını taşıyordu.

Paralı asker dudaklarını büzdü.

“Kızıl her şeye burnunu sokan bir düzenbazdan fazlası değil,” diye seslendi Cortael başını çevirmeden. “Tapınağın etrafını çevirip pozisyonunuzu koruyun.” Cor soyundan gelen Cortael doğuştan liderdi, emir vermeye alışkındı. “Taristan aramızdan sıvışıp biz onu durduramadan bir geçit açmaya çalışacak.”

“Başaramayacak,” diye gürledi Dom büyük kılıcını kınından çekerek.

Okran onaylar gibi mızrağının ucunu yere saplarken North kuzenler de kalkanlarını tangırdattı. Sör Grandel doğruldu, yüzü sert, sırtı dimdikti. Ölümsüzler yayları ve kılıçlarıyla sıraya dizildi. Yoldaşlar hazırды.

Gökyüzü sonunda yarıldı, soğuk çisenti yerini sağanağa bıraktı. Yağmur suları sırtından aşağı inip giysisinin boşluklarından sızmaya başlayınca Andry ürperdi.

Cortael, Kirmen kılıcını yola doğru kaldırdı. Kılıcın üstüne inen yağmur çeliğın üstündeki eski motifleri örtüyordu. Cortael’in yüzünden sular akıyordu ama fırtınaya dayanıklı bir kaya gibiydi. Andry, Cortael’in ölümlü olduğunu biliyordu ama Cortael o anda ölümsüzlere benziyordu. Kapanan

bir kapının arasından bir anlığına görünen kayıp bir diyarın parçası gibiydi.

"Diyar Yoldaşları," dedi Cortael güçlü bir sesle.

Dağların yükseklerinden bir gök gürültüsü duyuldu. *Ward tanrıları bizi izliyor,* diye düşündü Andry. Gözlerini hissedebiliyordu.

Sağanak iyice şiddetlendi, şimdi bardaktan boşanırcasına yağıyor, otları çamura buluyordu.

Cortael oralı olmadı. "O çan bin yıldır çalmadı," dedi. "Bin yıldır kimse ne tapınağa ayak bastı ne de Kirmen'den geçti. Kardeşim bunu yapan ilk kişi olmaya niyetli. Ama yapamayacak. Başarısız olacak. Onu buraya sürükleyen kötü niyeti burada son bulacak."

Kılıç şimşek gibi parlayarak ışıldadı. Cortael kılıcı daha sıkı kavradı.

"Cor kanı ve Kirmen kılıcı, Kirmenleri doğrayacak kadar güçlüdür. Kardeşimin niyetlendiği yıkıma engel olmak, diyarı korumak, Ward'ı korumak bizim vazifemiz." Cortael gözlerini sırayla Yoldaşlar'ın üstünde gezdirdi. Bakışları üstünden geçerken Andry ürperdi. "Bugün, yarın için savaşıyoruz."

Cortael'in kararlılığı Andry Trelland'ın korkusunu bastırmasa da ona güç verdi. Görevi sadece izlemek ve kanları temizlemek olsa da yılmayacaktı. Yoldaşlara ve Ward'a hizmet etmek için elinden geleni yapacaktı. Bir yaver bile güçlü olabilirdi.

"O çan bin yıldır çalmadı," dedi Cortael bir kez daha. Prensten çok bir asker gibi görünüyordu. Kendini vazifesine adanmış, ünvanı olmayan bir ölümlü gibi. "Bin yıl daha çalmayacak."

Gök yeniden gürledi, ses bu kez daha yakından geliyordu. Ve çan çaldı.

Yoldaşlar aynı anda irkildi.

“Kimse yerinden ayrılmayın,” dedi Dom. Sarı saçları rüzgârda savruluyordu. “Bu, Kızıl’ın işi. Bir aldatmaca!”

Çanın sesi hem boğuk hem de tok çıkıyordu, bir çağrı ve bir uyarı gibiydi. Andry bu sesteki gazabı da kederi de duydu. Yüzyılları, diyarları aşarak yankılanıyor gibiydi. İçinden bir ses çandan mümkün olduğunca uzaklaşmasını söylüyordu. Ama ayakları olduğu yere kök salmış, yumrukları sıkılmıştı. *Yılmayacağım.*

Sör Grandel dişlerini göstererek elini göğsüne vurdu, çelik çeliğin üstünde çınladı. “İleri!” diye bağırdı Aslan Muhafızları’nın eski savaş narasını atarak. North’lar da aynı şekilde karşılık verdi.

Andry narayı göğsünde hissetti.

Sağanağın içinde belli belirsiz seçilen iki kişinin yolda yürüdüğünü gördü. Kızıl adı verilen, ismine uyacak şekilde kan kırmızısı bir pelerine bürünmüştü. Pelerininin başlığını kafasına çekmiş olsa da Andry yüzünü görebiliyordu. *Büyücü.* Gençti, sinekkaydı tıraşlıydı, teni bembeyaz, saçları buğday sarısıydı. Gözleri uzaktan bile kırmızı görünüyordu. Yoldaşlara bakıp hepsini tepeden tırnağa incelerken gözleri fıldır fıldır dönüyordu. Ağzı sessizce kıpırdadı, dudaklarından kimsenin duyamadığı sözler döküldü.

Diğer adam zırh değil, eskimiş deriler içindeydi ve sırtına çamur rengi bir pelerin atmıştı. O bir düzenbazdı, kardeşinin güneşine gölgeydi. Miğferi yüzünü örtse de altındaki koyu kızıl bukleleri gizleyemiyordu.

Cortael’in kılıcının ikizi olan kırmızı-mor mücevherlerle süslenmiş kılıç hâlâ kınındaydı, parmaklarının arasında bir gün batımı gibiydi. *Kılıç hırsızı.*

Demek diyarın yıkımına neden olacak kişi bu, diye düşündü Andry şaşkınlıkla.

Cortael kılıcını hâlâ havada tutuyordu. "Sen bir aptalsın Taristan."

Çan bir kez daha çalarak kulenin içine geri döndü.

Eski Cor'un diğer oğlu sessizce durup tapınağın çanını dinledi. Sonra gülümsedi, bembeyaz dişleri miğferinin altından bile görünüyordu.

"Ne zamandır görüşmüyoruz kardeşim?"

Cortael kıpırdamadı.

"Doğduğundan beri," dedi Taristan sonunda onun yerine cevap vererek. "Eminim Iona'da büyümenin sefasını sürmüştür. İlk kalp atışından itibaren Kirmen'le kutsandın." Taristan neredeyse şen bir sesle ve rahat bir tavırla konuşsa da yaver öfkesini görebiliyordu. Vahşi bir köpeğin eğitilmiş bir tazıyı tartmasını izler gibiydi. "Ve son nefesine kadar."

"Keşke seninle karşılaştığıma sevindiğimi söyleyebilseydim kardeşim," dedi Cortael.

Yanında duran Dom dik dik bakıyordu. "Çaldığın şeyi geri ver hırsız."

Taristan hızlı parmaklarla belindeki kılıcı hafifçe çekip birkaç santim dışarı çıkardı. Yağmura rağmen çelik parlıyor, üstündeki yazılar örümcek ağını andırıyordu.

Taristan sırttı. "İstiyorsan gel de kendin al Domacridhan." Kadim'in tam adı dilinden beceriksizce dökülmüş, girdiği zahmete değmemişti. Hepsiyle alay eder gibi kılıcı kınında kımıldattı. "Sen de soyunun mahzenleri gibi falansan hapyuttun demektir. Hem kim oluyorsun da hakkım olan bir şeyi benden almaya kalkıyorsun? Senden küçük de olsam adil olan ikimizin de atalarımızdan, kaybolan diyarımızdan kalan birer kılıca sahip olması."

“Bu işin sonu kötü olacak,” diye hırladı Cortael. “Teslim ol ki seni öldürmek zorunda kalmayayım.”

Taristan savaşçı değil de bir dansçı zarafetiyle harekete geçerek bir ayağını kaydırıldı. Cortael de hemen karşılık verip kılıcını kardeşinin boğazına kaldırdı.

“Kadimler seni böyle yetiştirmiş Cortael,” dedi Taristan. “Bir savaşçı, bir âlim, hem insanların hem ölümsüzlerin lordu olarak. Uzun süre önce kaybolmuş bir imparatorluğu yeniden kuracak bir veliaht. Hepsi de tam olarak benim yaptığımı yapmak için: Kirmenleri geçide geri getirmek için. Diyarları yeniden birleştirmek için. O diyarların halklarının yüzyıllardır görmedikleri evlerine dönmelerine izin vermek için.” Dom’a baktı. “Yanılıyor muyum Kadim?”

“Bir Kirmen’i açmak bütün diyarları tehlikeye atar. Kendi menfaatin için dünyayı mahvedeceksin,” diye hırladı Dom, serinkanlılığını yitirmeye başlamıştı.

Taristan çamurun içinde yürüdü. “Bazıları için yıkım. Bazıları için zafer.”

Kadim soğukkanlılığını üstünden bir pelerin gibi attı. “*Canavar*,” dedi öfkeyle kılıcını kaldırarak.

Taristan yine alay eder gibi sırıttı.

Hoşuna gidiyor, diye düşündü Andry tiksintiyle.

Dom homurdandı. “Bir Kirmen’i zorlayamazsın. Bunun bedeli...”

“Nefesini boşa tüketme,” dedi Cortael. “Onun kaderi belli.”

Taristan olduğu yerde kaldı.

“*Benim* kaderim mi belli?” diye tısladı, sesi ipeğin altındaki bir bıçak gibi yumuşayıp tehditkâr bir tona büründü. Gökyüzü fırtına bulutlarıyla dolarken Taristan öfkeye kapıldı.

Tepenin üstünde duran Andry kalp atışlarının hızlandığını, soluklarının sıklaştığını hissetti.

“Seni *aldılar, eğittiler* ve özel biri olduğunu *söylediler*, Cor kanından gelen, Kirmen doğumlu geri dönmüş bir imparator,” dedi Taristan öfkeyle. “Kadim bir soyun şana şöhrete yazgılı son temsilcisi. Eski Cor fethetmen için seni bekliyordu, hükmetmen için. Hiç tanımadığımız bir anneyle babanın ilk oğlu için ne görkemli bir kader!”

Hırlayarak iki elini birden kaldırdı, miğferini sertçe çekerek yüzünü ortaya çıkardı.

Soluğu kesilen Andry'nin ağzı açık kaldı.

İki kardeş aynaya bakar gibi birbirine bakıyordu.

İkizler.

Taristan hırpani bir kılıktayken Cortael muhteşem görünüyordu ama Andry ikisini birbirinden ayıramazdı. İkisi de aynı düzgün yüze, delici bakışlara, sert çene hattına, ince dudaklara, geniş alna ve Kirmen soyuna özgü o tuhaf, mesafeli tavırlara sahiptiler. Diğer ölümlülerden farklıydılar, sadece birbirlerine benziyorlardı.

Cortael şaşkınlıkla geri çekildi. “Taristan,” dedi yağmurdan zor duyulur bir sesle.

Kılıç hırsızı yavaşça kendi Kirmen kılıcını çekti. Kılıç çanla uyum içinde çınladı, şarkısı güçlü bir soluktan derin bir feryada dönüştü.

“Gördüğün her rüya önceden belirlenmişti. Yürüdüğün her yol çoktan çizilmişti,” dedi Taristan. Yağmur kılıcı kamçılıyordu. “Asıl senin kaderin doğduğumuz gün kararlaştırılmıştı Cortael. Benimki değil.”

“Peki şimdi kararın ne kardeşim?”

Taristan çenesini yukarı kaldırdı. “Yaşamam gereken hayatı seçiyorum.”

Melun çan bir kez daha çaldı, sesi bu kez daha boğuktu.

“Bana teslim olma şansı tanıdın.” Taristan’ın dudakları büküldü. “Maalesef ben senin için aynısını yapamayacağım. Ronin?”

Büyücü kar gibi beyaz ellerini kaldırıp avuçlarını açtı.

Sirandeller Andry’nin hayal dahi edemeyeceği bir hızla harekete geçti, üç ok yaydan fırladı. Hedefi tutturdular: kalbi, boğazı, gözü. Ama Ronin’in yüzüne birkaç santim kala yanıp kül oldular. Andry’nin hayal dahi edemeyeceği bir hızla başka oklar fırlatıldı. Yine kırmızı parıltının altında alev alırken yağmurda belli belirsiz birer bulut gibiydiler.

Cortael, Ronin’i ikiye bölmek için kılıcını kaldırdı.

Taristan ondan daha hızlı davranıp hamleyi savuştururken çeliğe inen çeliğin şangırtısı duyuldu. “Senin sarayda öğrendiklerini,” diye tısladı, ikiz yüzleri birbirine çok yakındı, “ben çamurların içinde çok daha iyi öğrendim.”

Büyücü avuçlarını bitıştirdi, bir taş gıcırtısı duyuldu, bir gök gürültüsü daha, sonra kızgın tavadaki yağ cızırtısına benzer bir ses geldi. Andry dehşet içinde tapınağa baktı, tapınak artık boş değildi. Kapılar küle ve ise bulanmış beyaz eller tarafından itilerek dışarı doğru açıldı. Silüetlerin derileri paramparçaydı, kemikleri ve irin sızan yaraları görünüyordu. Andry yüzlerini göremiyordu ve bu yüzden minnettardı. Bu yüzlerin ne kadar dehşet verici olduğunu hayal dahi edemiyordu. Tapınağın içinden kör edecek kadar parlak bir ışık yayılırken kapıdan dökülen gölgeler açıklığa doğru koşturdu.

Yoldaşlar şoka uğramış yüzlerle şamataya doğru döndü.

“Kül Diyarı,” diye soludu Sirandelli Rowanna. Altın rengi gözleri Andry’nin de içinde hissettiği korkuyla kocaman açılmıştı ama Andry kadının ne demek istediğini anlamadı. Kadının bakışları bir an tapınaktan tepedeki atlara kaydı. Ne düşündüğünü tahmin etmek zor değildi.

Kaçmak istiyordu.

Aşağıda Cortael, Taristan'ın yüzüne hırladı, kılıçları birbirine kilitlenmişti. "*Kirmen?*"

İkizi pis pis baktı. "Çoktan parçalandı, geçit çoktan açıldı." Birden hızla atılıp dirseğini bir çatırtıyla Cortael'in yüzüne geçirdi. Heybetli lord olduğu yerde dönerek düşerken kırılan burnundan kıpkırmızı kanlar fışkırıyordu. "Beni *aptal* mı sanıyorsun?"

Dom Kadimlerin savaş narasını atarak havaya sıçradı. Havada bir yay çiziyordu ki büyücü bir elini kaldırıp hiç dokunmadan onu birkaç metre ötedeki çamurun içine fırlattı.

Kirmen'in iğrenç, canlı cesetleri birbirlerini itip kakarak tapınaktan çıkmaya çalışıyordu. Bazıları çoktan dağılmıştı, yağlı siyah zırhların içinde takırdayan paramparça kolların bacakların üstünde sürünüyordu. Ölümlülere benzeseler de değillerdi, bütünüyle eciş bücüştüler. Çoğunun elinde savaşlarda yıpranmış silahlar vardı: paslı demir kılıçlar ve çentiklerle dolu baltalar, kırık hançerler, parçalanmış mızraklar. Çürük çarık olsalar da hâlâ keskin ve ölümcüldüler. Gürhun üstüne oklar yağdı, Sirandeller ilk dalgayı tırpanla buğday biçer gibi yere serdi. Öldürülebiliyorlardı ama sayıları gittikçe artıyordu. Yanılgıya yer bırakmayacak şekilde duman ve yanık et kokuyorlardı, tapınağın içinden, Kirmen'den esen sıcak bir rüzgâr kül bulutlarını da beraberinde getirdi.

Andry kımıldayamıyor, nefes alamıyordu. Cesetler kayıp bir diyarın yara bere ve kan içindeki ordusu halinde Yoldaşlara saldırırken tek yapabildiği aval aval bakmaktı. *Yaşıyorlar mıydı? Ölü müydüler?* Andry bilemiyordu. Ama Taristan ve Cortael'in etrafında tuhaf bir çember oluşturmuşlardı. Kardeşlerin savaşmasına izin vermeleri emredilmiş gibi.

Okran'ın mızrağı kavisler çizerek gırtlakları deşiyordu. Galland şövalyeleri bir üçgen oluşturmıştu, siyah ve kırmızılara bulanmış kılıçlarıyla canla başla dövüşüyorlardı. Surim ve Nour kısa kılıçlarını ve hançerlerini hızla savururken arbedenin içinde birer bulanıklıktan ibarettiler. Kalabalığın içinde yol açarak ilerlerken arkalarında yıkım bırakıyorlardı. Yaratıklar çığlıklar atarak dövüşüyordu, sesleri insan sesi gibi değildi, ses telleri parçalandığı için gıcırtilı ve hışırtılıydı. Andry yüzlerini birbirinden zorlukla ayırabiliyordu, bu yüzler tanınmayacak kadar beyazdı, kafa derileri saçsız, derileri kemik rengindeydi, kırmızı yaralarla kaplı ya da kandil yağıyla boyanmış gibiydi. Pul pul külle kaplanmış bedenleri için için yanmaktan beyazlamış odunlara benziyordu.

Planda on iki kişiye karşı iki kişi vardı, diye düşündü Andry taş kesilerek. Ama hayır, düzinelerce kişiye karşı on iki kişi var. Yüzlerce kişiye karşı.

Atlar burunlarından soluyarak iplerine asıldı. Tehlikenin, kanın ama en çok da tapınağın içinde tıslayan Kirmen'in kokusunu almışlardı. Bu koku iliklerini dehşetle doldurmuştu.

Taristan ve Cortael birbirlerinin etrafında daire çizerek dönüyordu, Cortael'in zırhı çamura bulanmıştı. Çenesinden akan kanlar boynuz motifli göğüs zırhına damlıyordu. Kılıçları sertçe birbirine kenetlendi. Cortael yetenek ve güçtü, Taristan ise sokak kedisiydi, hiç yerinde durmuyor, parmak uçlarında hareket ediyordu, bir elinde kılıç diğerinde hançer vardı ve ikisini de eşit ölçüde kullanıyordu. Kılıcını savuruyor, hamlelerden hızla kaçıyor, çamuru ve yağmuru kendi lehine çeviriyordu. Pis pis gülerek ağzındaki kanları kardeşinin yüzüne tükürdü. Kılıcını kardeşinin omzuna, hafif zırhının ve zincirlerin üstüne indirdi. Cortael acıyla yüzünü

buruştursa da kardeşini karnından yakaladı. Birlikte çamurun içine yuvarlandılar.

Andry olduğu yerde donup kalmıştı, gözünü kırpmadan izliyordu. *Ne yapabilirim? Ne yapabilirim?* Elleri titriyor, bedeni sarsılıyordu. *Eline bir kılıç alsana lanet olası. Dövüşsene. Bu senin vazifen. Şövalye olmak istiyorsun, şövalyeler korkmaz. Bir şövalye kenarda durup izlemez. Bir şövalye kılıcı ve kalkanıyla bu tepeden aşağı koşup karmaşanın içine dalar.*

Tepenin altında çamur kırmızıya dönüyordu.

Bir şövalye savaşarak ölür.

Önce Arberin bağırdı.

Bir ceset, kırmızı saç örgüsünü yakalayıp sırtına tırmanmaya başladı. Peşinden bir diğeri geldi. Bir diğeri, bir diğeri daha, sonunda cesetlerin ağırlığı Kadim'i yere yıktı. Kılıçları çeşit çeşitti. Beyaz çelikten, siyah demirden, eğri büğrü ve eski kılıçlar. Ama yeterince keskindiler.

Kadim'i kolayca doğradılar.

Rowanna ve Marigon kalabalığı yarararak akrabalarına ulaşmaya çalışıyordu. Kanlar içindeki cesedin yanma vardılar, Arberin'in ölümsüz hayatı sona ermişti.

Sör Grandel ve North'lar geri çekiliyor, oluşturdıkları üçgen her saniye biraz daha küçülüyordu. Kılıçlar dans ediyor, kalkanlar eziliyor, zırhlı eldivenler yarılıyordu. Etraflarına kafaları kesilmiş bembeyaz cesetler yığılmıştı. Önce Edgar tökezledi, suyun içindeymiş gibi yavaşça düşmeye başladı, sonunun farkındaydı. Ama Sör Grandel onu pelerininin tutup doğrulttu.

"İleri!" diye bağırdı gürültüyü bastırarak. Sarayın talim alanında bu *devam et, güçlü ol, daha sıkı dövüş* anlamına geliyordu. Bugün ise sadece *hayatta kal* demekti.

Boğa Binicisi kükreyerek baltasını savuruyor, her savuruşta gırtlakları kesiyordu. Zırhı kırmızı ve siyah lekelere, kana ve yağa bulanmıştı. Ama paralı asker yoluna devam edemedi. Boğa Binicisi Bress'in boynuzlu miğferi ceset dalgasının altında kaybolunca Andry'nin içinden çığlık atmak geldi.

Saniyeler saatler gibi, her ölüm bir ömür gibi geliyordu.

Sonra Rowanna düştü, sırtında bir baltayla bir su birikintisinin içine gömüldü.

Raymon North'un göğüs zırhına bir balyoz indi. Can verirken çıkardığı ıslak ve hırıltılı nefes savaş alanının gürültüsünü bile bastırarak çınladı. Edgar, Raymon'un üstüne eğildi, kılıcını bırakıp kuzeninin başını ellerinin arasına aldı. Sör Grandel elinden geleni yapsa da yaratıklar bıçakları ve dişleriyle yere çömelmiş olan şövalyenin başına üşüştü.

Andry, North'ları küçüklüğünden beri tanıyordu. Ölüm-lerini izleyeceği hiç aklına gelmemişti, böyle acınası biçimde ölecekleri de.

Sör Grandel ağırdı, onu yere devirmek zordu, yine de yaratıklar denemekten geri kalmıyordu. Sör Grandel başını kaldırıp hâlâ tepede duran Andry'yle göz göze geldi. Andry kendi ellerinin hareket edişini izledi, hiç düşünmeden savaşı bırakıp kaçması için eliyle lorduna işaret etti. *İleri. Hayatta kal.* Başka zaman olsaydı Sör Grandel korkaklık ettiği için onu azarlardı.

Şimdi ise itaat ederek koşmaya başlamıştı.

Andry de koşuyordu, birden kılıcının elinde olduğunu fark etti. Çamurun içinde kayarak koşarken vücudu zihninden daha hızlı hareket ediyordu. *Ben Aslan Muhafızların bir şövalyesi olan Sör Grandel Tyr'in yaveriyim. Bu benim vazifem. Ona yardım etmem gerek. Diğer tüm düşünceleri silinip gitmiş, korkusunu unutmuştu. Cesur olmam gerek.*

“İleri!” diye bağırdı Andry.

Sör Grandel tepeye tırmanıyor ama yaratıklar da peşinden geliyordu, bacaklarından tutup onu geri çekmeye çalışıyorlardı. Sör Grandel bir elini kaldırıp parmaklarını açtı. Elini tutmaya çalışmıyordu, yalvarmıyordu. Yardım ya da koruma istemiyordu. Gözleri kocaman açıldı.

“KAÇ TRELLAND!” diye bağırdı şövalye. “KAÇ!”

Sör Grandel Tyr'in son emri Andry'yi sarstı. Andry donup kaldı, aşağıdaki kanlı katliama baktı.

Bir ceset, şövalyenin elinden kılıcını kaptı. Sör Grandel savaşmaya devam etti ama çizmeleri çamura battığı için kayıp yokuşa kapaklandı, parmaklarıyla ıslak otları kavradı.

Andry'nin gözleri yaşlarla doldu. “İleri,” diye fısıldadı, sesi buzun içinde ölen bir çiçektir.

Kılıçların birer birer yere düşüşünü izleyemedi. Gözünün önünü siyah benekler kapladı. Kan, çürük ve kül kokusu her şeyi yuttu. *Kaçmam gerek*, diye düşündü Andry, bacakları su gibiydi.

“Kaç,” diye homurdandı kendi kendine, geriye doğru bir adım atmaya çalıştı. Babasının onu izlediğini hissediyordu, Sör Grandel'in de. Şövalyeler savaşta ölürdü, şövalyeler vazifelerini yerine getirir ve şereflerinden vazgeçmezlerdi. O asla böyle bir şövalye olamayacaktı. Andry kılıcını kınına koydu, parmakları atının dizginlerini buldu.

Nour tapınağın basamaklarında ölmüştü, uzun esnek bacakları mermerin üstüne yayılmıştı. Ölüyken bile güzeldi. Marigon, Rowanna'nın cesedinin başında ağlıyor ama hâlâ ölümcül bir hızla savaşıyordu. Başını arkaya atarak uludu, tilki değil kızıl tüylü bir kurt gibiydi. Surim ve Dom hâlâ hayattaydı, dövüşerek Cortael'e ulaşmaya çalışıyorlardı.

Okran'ın kırılmış mızrağı ayağının dibindeydi ama kal-kanı ve kılıcı elindeydi. Beyaz Kasa zırhı kırmızıya dönmüş, kartal ölümün taze kanıyla boyanmıştı.

Andry elleri titreyerek dizginleri çözdü. Sonra Okran'ın atına döndü. Dişlerini sıkarak parmaklarını hareket etmeye zorladı. Korkudan uyuşup beceriksizleşmiş parmaklarıyla şövalyenin atını çözdü. *En azından bunu yapabilirim.*

Cortael ve Taristan bir kan kasırgasının içinde dövüşüyordu. Çamur ayaklarının altında çalkalanarak bir turnuva zemini gibi parçalanıyordu. Şimdi Cortael de kardeşi gibi hırpani görünüyordu, üstü başı parçalanmıştı; bir prene ya da imparatora hiç benzemiyordu. İkisi de bitkinlikten soluk soluğaydı, durdukları yerde sallanıyorlardı, hamleleri giderek ağırlaşıyor, zayıflıyordu.

Ronin tapınağın kapısı önünde, girdaplar çizerek dönen küllerin arasında duruyordu. Kollarını iki yana açmış, avuçlarını yukarı kaldırmıştı, Andry tanrılara yalvarmadığını biliyordu. Ronin başını yana eğip gülümseyerek çan kulesine baktı. Çan cevap verircesine çaldı, bir çan böyle bir şey yapabilirmiş gibi.

Kirmen kılıçları şimşek gibi birbirine çarptı, iki kılıç da bir an mor-beyaz ışıklar saçarak parıldadı.

Atlardan biri kişneyip şahlanarak bağlı oldukları ipi kopardı. Bütün atlar kaçmaya başlayınca Andry bir küfür savurdu. Deri parmaklarının arasından kaydı. Andry ipe sımsıkı asılarak tepeden aşağı sürüklenmeye hazırlandı. Ama Dom'un kişneyen beyaz aygırını yakaladı.

Kasa dilinde bir haykırış Andry'nin kalbini yeniden paramparça etti. Okran yere düştü, vücuduna bıçaklar saplanmıştı. Gökyüzüne bakarak kartalı, onu eve götürecek kanatları arayarak can verdi.

Açıklığın bir ucunda Marigon bir balta darbesiyle elini kaybetti, sonra da kafasını.

Surim ve Dom ona ulaşamadıkları için kükrediler, kan denizinin içinde birer ada gibiydiler. Dalgalar önce Surim'i sardı. Surim ıslık çalarak atını çağırdı ama step midillisi çoktan arbedenin içine dalmış, yanına gelmeye çalışıyordu. Surim'in yanına varamadan paramparça oldu. Bu, Surim'in de sonuydu.

Andry'nin çıkaracak sesi, dua edecek kadar bile aklı kalmamıştı.

Cortael daire çizerek dönerken öfkeyle haykırdı, darbeleri yeniden şiddetlendi. Kılıcını savurarak Taristan'ın hançerini elinden fırlattı, hançer çamura gömüldü. Cortael kılıcını tekrar savurarak Taristan'ın savunmasını yardı ve Kirmen kılıcını kardeşinin göğsüne sapladı.

Andry bir ayağı üzengide donup kaldı, umuda kapılmaya cesareti yoktu.

Ceset ordusu da durdu, kanlı ağızlar açık kaldı. Basamaklarda duran Ronin ellerini indirdi, kırmızı gözleri fal taşı gibi açıldı.

Taristan dizlerinin üstüne çöktü, kılıç sırtından dışarı çıkmıştı. Şaşkınlıkla ağzını açtı. Cortael neşe ya da zafer sevinci duymaksızın onu izliyordu, yüzü yağmurun altında kıpırtısızdı.

"Bunu sen istedin kardeşim," dedi usulca. "Ama yine de beni bağışlamanı istiyorum."

İkizi nefes alamıyordu, kelimeler ağzından güçlkle döküldü.

"Önce... önce doğmuş olman senin suçun değil. Seçilmiş olman... senin suçun değil," dedi Taristan kesik kesik, gözlerini yarasına dikmişti. Başını kaldırdığında siyah gözleri

kararlı ve sert bakıyordu. "Ama beni küçümsemeye devam ediyorsun, işte bunda suçlusun."

Alaycı bir gülüşle kılıcı tutup göğsünden çıkardı, kılıç kıpkırmızı ve ıslaktı.

Andry gözlerine inanamıyordu.

"O çanlar bin yıldır tanrılar için çalmadı," dedi Taristan ayağa kalkarak, iki elinde de birer Kirmen kılıcı vardı. Yaratıklar dört bir yanında gülüşen böcekler gibi sesler çıkarıyordu. "Ve bugün sizin tanrılarınız için çalmıyor. Benimki için çalıyor. O'nun için çalıyor. Bekleyen için."

Cortael dehşet içinde geriye doğru sallandı. Bir elini kaldırdı, savunmasızdı, unutulmuş bir kardeşin olmayan merhametine kalmıştı. "Bir taç için Ward'ı yok edeceksin!"

"Küllerin kralı da olsa kral kraldır," dedi Taristan.

Dom ceset bataklığının içinde kılıcını savurarak arkadaşının yanına gelmeye çalışıyordu.

Başaramayacak, diye düşündü Andry gözleri yaşararak. Çok uzakta, hâlâ çok uzakta.

Taristan kendi kılıcını tercih ederek Cortael'in Kirmen kılıcını çamura sapladı. Kılıcı havaya kaldırırken Cortael'in onu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Dönecek yer yoktu, kaçacak yer yoktu. Yüzü buruştu, şimdi dilenciye dönüşmüş bir prensti.

"Kardeşim..."

Kılıç üstüne inip göğüs zırhını ve zincirleri keserek kalbine ulaştı. Eski Cor vârisi dizlerinin üstüne çöktü, başı omuzlarının üstünde sallanıyordu.

Taristan ayağını kullanarak kılıcı Cortael'in göğsünden çekip cesedi düşmeye bıraktı. "Ölü bir adam da ölüdür," diye tısladı cesede bakıp sırtarak.

Kardeşinin cesedini parçalamak için kılıcını yeniden kaldırdı.

Ama kılıcı başka bir kılıca çarptı, yaşayan son Yoldaş'ın elindeki Iona kılıcına.

"Bırak onu," diye hırladı Dom, bir kaplan kadar öfkeliydi. Hiç zorlanmadan Taristan'ı geri itti.

Kadim, Taristan'la arkadaşının cesedi arasında durdu, üstü başı lime lime, etrafı sarılmış ve şimdiden yenilmiş olsa da yeni bir dövüşe hazırlandı. Cortael'in kanlı ve işe yaramaz kılıcı ikisini de bekleyen bir mezar taşı gibi hâlâ çamura saplı duruyordu.

Taristan keyifle güldü. "Hikâyeler ırkının cesur, soylu ve azametli olduğunu anlatıyor. Aptallığınızı da anlatması gerek."

Dom'un seğiren dudakları gülümsemesini ele verdi. Gözleri, ölümsüz bir diyarın Kadim gözleri, şaşırtıcı derecede yeşildi. Bu gözler bir an tepeye, beyaz aygırın sırtındaki yavere döndü.

Andry'nin kalbi deli gibi atmaya başladı, çenesi büyük bir kararlılıkla gerildi. Bir kez başını salladı.

Kadim ıslık çaldı, esaslı bir ıslık. At birden fırlayıp tepeden aşağı koşmaya başladı. Savaşa dalmadı, kenardan dolaşıp yaratıkları, cesetleri, düşüp ölmüş Yoldaşları geçti.

Dom sadece bir ölümsüzün sahip olabileceği bir hızla atılıp Cortael'in kılıcına uzandı, kılıcı çamurdan çekip çıkardı. Yuvarlanıp ayağa kalkarak kılıcı Kirmen ordusunun yara bere içindeki başları üstünden cirit gibi fırlattı. Kılıç yaydan fırlamış bir ok gibi uçtu. Topyekûn yenilgiye karşı son bir zafer çırpınışı.

Kılıç ve aygır birbiriyle yarışırken Taristan kükredi.

Andry'nin tüm dünyası ilerideki kaygan otlara düşen çeliğin parıltısından ibaret hale gelmişti. Altındaki kastan

ve korkudan oluşan atı hissediyordu. Yaver ata binmeyi, at sırtında savaşmayı öğrenmişti. Yana eğilip bacaklarıyla atı sımsıkı tutarken kahverengi parmaklarını uzattı.

Elinde Kirmen kılıcının soğuğunu hissetti.

Ordu çığlıklar atsa da aygır hız kesmedi. Andry'nin nabzı yeri döven toynaklarla eş zamanlı atıyor, göğsü deprem oluyormuş gibi zangırdıyordu. Zihni bulandı, düşen her Yoldaş gözünün önüne geldi, sonları silinmeyecek şekilde hafızasına kazınmıştı. Onlar için şarkı söylenmeyecekti. Hayranlık uyandıran hikâyeler anlatılmayacaktı.

Bu, dayanamayacağı kadar ağırdı. Tüm düşünceleri parçalanıyor, yeniden şekillenerek birbirine karışıp tek bir düşünce haline geliyordu.

Kaybettik.

1

KAÇAKÇININ KIZI

Corayne

Hava alabildiğine açıktı. Bir deniz seferinin sonu için güzel bir gündü.

Yeni bir sefere başlamak için de.

Corayne, yaz başlangıcı olan yılın bu zamanında, sabahları Siscaria kıyılarına bayılırdı. Ne bahar fırtınaları ne çatırdayan fırtına bulutları ne de kış sisi vardı. Ne renklerin ihtişamı ne güzellik. Ne de illüzyonlar. Uzun Deniz'in bomboş mavi ufkundan başka hiçbir şey yoktu.

Defterini koyduğu deri omuz çantası her adımda kalçasına çarpıyordu. Rotaların ve listelerin olduğu defter altın değerindeydi, özellikle de bugün. Lemarta'ya giden düz döşeme taşlarını takip ederek uçurumlar boyunca uzanan eski Cor yolunda hevesle yürüyordu. Bu yolu annesinin yüzü kadar iyi biliyordu. Kum rengiydi ve rüzgârla yontulmuştu, güneş onu aşındırmayıp yaldız gibi parlatmıştı. On beş metre aşı-

ğıda Uzun Deniz'in dalgaları kıyıya vurdukça sular havaya püskürüyordu. Tepeleri zeytin ve selvi ağaçları bürümüşü, hafifçe esen rüzgâr tuz ve portakal kokuyordu.

Corayne yüzünü güneşe dönerek tekrar *Güzel bir gün*, diye düşündü.

Koruması Kastio yanında yürüyordu, dalgalar üstünde geçirdiği onlarca yıl bedenini yıpratmıştı. Kır saçlı, kapkara kaşlı Siscarialı ihtiyar denizci tepeden tırnağa bronz tenliydi. İhtiyar dizleri ve sürekli sallanan gemi güvertelerine alışmış bacakları yüzünden yürüyüşü bir tuhaftı.

“Yine rüya mı gördün?” diye sordu yan yan Corayne’e bakarak. Masmavi gözleri bir kartal dikkatiyle kızın yüzünü inceledi.

Corayne yorgun gözlerini kırıştırtarak başını iki yana salladı. “Sadece heyecanlıyım,” dedi adamı yatıştırmak için zoraki gülümseyerek. “Gemi dönene kadar pek uyumadığımı biliyorsun.”

İhtiyar denizciyi başından savmak kolaydı.

Rüyalarımı bilmesi gerekmiyor, kimsenin bilmesi gerekmiyor. Kesin anneme söyler, annem de endişeye kapılarak durumu daha da dayanılmaz hale getirir.

Ama o rüyaları her gece görmeye devam ediyorum. Hem gitgide kötüleşiyorlar da.

Beyaz eller, gölgeli yüzler. Karanlıkta kımıldayan bir şeyler.

Rüyaları hatırlayınca gündüz vakti olmasına rağmen tüyleri ürperdi, kendi zihninden kaçabilirmiş gibi adımlarını hızlandırdı.

Gemiler İmparatoriçe Sahili'nden Lemarta Limanı'na doğru ilerliyordu. Şehrin doğal limanının boğazından geçmek zorunda oldukları için yoldan ve Siscaria'nın gözetleme kulelerinden rahatça görülebiliyorlardı. Kulelerin çoğu Eski

Cor zamanından kalmaydı, uzun zaman önce ölmüş imparatorların ve imparatoriçelerin ismini taşıyan kuleler fırtınaların aşındırdığı birer harabe sayılırdı. Yarı boş bir ağızdaki dişler gibi göze çarpıyorlardı. Hâlâ ayakta olan kulelerde ömrünün sonbaharındaki eski denizciler görev yapıyordu.

“Bu sabah kaç gemi var Reo?” diye sordu Corayne, Balliscor Kulesi’nin yanından geçerken. Pencerede kulenin tek bekçisi, çürümekte olan yaşlı bir adam duruyordu.

Reo eski bir deri gibi yıpranmış buruşuk parmaklarını salladı. “Burnun ötesinde sadece iki tane. Mavi-yeşil yelkenli.”

Deniz yeşili yelkenli diye düzeltti kafasından Corayne, *Tyriot’ın altın deniz kızı işlemeli.* “Gözünden hiçbir şey kaçmıyor, değil mi?” dedi hızını kesmeden.

Reo hafifçe kıkırdadı. “Kulaklarım eskisi kadar iyi duyulabilir ama gözlerim her zamanki gibi keskindir.”

“Her zamanki gibi keskin!” diye tekrarladı Corayne gülmemeye çalışarak.

Gerçekten de iki Tyri kalyonu Antero Burnu’nu geçmişti ama üçüncü bir gemi kayalıkların gölgesindeki sığıktan yavaş yavaş ilerliyordu. Nereye bakacağını bilmeyenler gemiyi kolay kolay göremezdi. Ya da başka yere bakmak için para alanlar.

Corayne, Balliscor’un yarı kör bekçisine bahşiş bırakmadı ama Macorras ve Alcora kulelerine her zamanki rüşveti verdi. *Satın alarak da olsa ittifak ittifaktır,* diye düşündü kafasında annesinin sesini duyarak.

Liman şehri küçük, kapı da zaten açık olduğu halde Lemarta surlarındaki bekçiye de aynı miktarı verdi, Corayne ve Kastio’yu herkes tanıyordu. *Daha doğrusu annemi herkes tanıyor, herkes onu seviyor, bir o kadar da ondan ödleri kopuyor.*

Bekçi parayı alıp geçmeleri için elini sallayarak leylak ve portakal çiçekleriyle dolu tanıdık sokakları işaret etti. Çiçek

kokuları küçük şehirle hareketli kasaba arasındaki kalabalık limandan yükselen kokuları örtüyordu. Lemarta ıslıl ıslıl bir yerdi, taş binalar gün doğumunun ve gün batımının canlı renklerine boyanmıştı. Yaz sabahında sokaklar satıcılar ve kasaba halkıyla doluydu.

Corayne gülücüklerini de tıpkı parasını kullandığı gibi kullanıyordu: alışveriş amaçlı bir jest olarak. Her zamanki gibi insan kalabalığıyla arasında bir bariyerin olduğunu hissediyor, onları sanki bir camın ardından izliyordu.

Çiftçiler sebze, meyve ve tahıl yüklü katırlarıyla kayalıklardan iniyordu. Satıcılar mallarını satmak için Uzun Deniz'in bütün dillerinde bağıırıyordu. Rahipler rütbelerini gösteren farklı renklere boyanmış cübbeleriyle sıralar halinde yürüyordu. Meira'nın mavi cübbeli rahiplerinin, denizler tanrıçasına dua edenlerin sayısı her zaman daha fazlaydı. Suların yükselmesini ya da rüzgârı bekleyen denizciler barların avlularında şarap içerek oyalanıyordu.

Bir liman şehri pek çok şeydi ama her şeyden önce bir kavşaktı. Lemarta dünya nazarında önemsiz de olsa küçümsecek bir yer değildi. Demir atmak için güzel bir yerdi.

Ama benim için değil, diye düşündü Corayne adımlarını hızlandırarak. *Artık değil.*

Dönemeçli merdivenler Corayne ve Kastio'yu rıhtıma indirip suyun kenarındaki taş kaldırıma çıkardı. Turkuaz rengi sığıklar yükselen güneşin altında ıslıl ıslıldı. Lemarta amfiteatrdeki bir seyirci gibi kayalıklara yaslanarak limana bakıyordu.

Tyriot'tan gelen gemiler limana yeni ulaşmış, derin sulara uzanan bir iskelenin iki yanına demirlemişti. Kalyonlar ve iskele tayfalarla dolup taşıyordu. Güverteden iskeleye Corayne'in kulağına Tyri ve Kasa dilinde konuşmalar çalınsa da

çoğu Uzun Deniz'in her iki yakasının ortak ticaret dili olan Paramount dilinde konuşuyordu. Mürettebat sandıkları ve canlı hayvanları indirirken iki Siscarialı liman görevlisi havalı hareketlerle vergi kayıtları ve rıhtım işlemleri için notlar alıyordu. Yanlarında mor tunikler giymiş beş altı asker vardı.

Kayda değer kalitede ya da dikkat çekici bir şey yok, diye düşündü Corayne indirilen mallara bakarak.

Kastio kalın kaşlarının altında gözlerini kısarak Corayne'in bakışlarını takip etti. "Bunlar nereden geliyor?"

Corayne'in cevabı da gülümseyişi kadar hızlıydı. "Tuz Aegir madenlerinden," dedi kendinden emin bir sesle. "Zeytinyağının da Orisi zeytinliklerinden geldiğine bir kadeh şaraba bahse girerim."

İhtiyar denizci kıkırdadı. "Seninle bahse girmem, dersemi pek çok kez aldım. Bu işten iyi anlıyorsun, bunu kimse inkâr edemez."

Corayne tökezler gibi oldu, sesi sertleşti. "Umarım öyledir."

Bir sonraki iskelenin ucunda da bir liman görevlisi bekliyordu ama iskelede gemi yoktu. Görevlinin yanındaki askerler uykulu ve sıkılmış görünüyordu. Corayne dudaklarına en güzel gülümsemesini yerleştirdi, bir elini çantasına sokup son ve en ağır keseyi parmaklarının arasına aldı. Kesenin ağırlığı bir şövalyenin kalkanı kadar rahatlatıcıydı.

Daha önce bunu pek çok kez yaptığı halde parmakları titriyordu. *Bir yolculuğa başlamak için güzel bir gün,* dedi içinden. *Başlamak için güzel bir gün.*

Görevlinin omzunun üstünden bir geminin kayalıkların gölgesinden çıkıp limana girdiğini gördü. Kalyonu başkasıyla karıştırmak mümkün değildi, koyu mor sancağından belliydi. Corayne'in kalbi deli gibi atmaya başladı.

"Bay Galeri," diye seslendi görevliye, Kastio hemen arkasında duruyordu. İkisinin üstünde de pahalı kıyafetler olmadığı, ince yaz tunikleri, deri pantolon ve çizmeler giydikleri halde iskelede yürürken kraliyet ailesi mensubu gibiydiler. "Sizi görmek ne büyük zevk."

Galeri başını yana eğdi. Görevlinin yaşı Corayne'inkinin neredeyse üç katıydı –ellisine merdiven dayamıştı– ve adam son derece çirkindi. Buna rağmen Lemarta kadınları arasında popülerdi çünkü cepleri tıka basa rüşvet doluydu.

"*Domiana* Corayne, o zevk bana ait," dedi Galeri, Corayne'in uzattığı eli gösterişli bir tavırla tutarken. Kese Corayne'in parmaklarından Galeri'ninkilere geçip ceketinin içinde kayboldu. "Size de günaydın *Domo* Kastio," diye ekledi Galeri ihtiyar adamı başıyla selamlayarak. Kastio ters ters cevap verdi: "Bu sabah işler her zamanki gibi mi? *FırtınaKızı* ne durumda?"

"Gayet iyi." Corayne sırtarak yaklaşan kalyona baktı.

FırtınaKızı Tyri kalyonlarından daha büyüktü, onların yarısı kadar daha uzun ve iki kat daha dardı, su çizgisinin hemen altında ticaretten ziyade savaşa uygun bir koçbaşı vardı. Çok güzel bir gemiydi, gövdesi daha soğuk denizlerdeki yolculuklar için koyu renge boyanmıştı. Mevsim değişince ılık su kamuflajına bürünürdü: deniz yeşili ve kum rengi şeritler. Ama şimdi bir gölge gibiydi, eve dönen koyu mor renkte bir *Siscaria* gemisi gibi süzülüyordu. Corayne tayfaların formda olduğunu biliyor, uzun, düz gemiyi limana yanaştırırlarken küreklerinin mükemmel devinimlerini izliyordu.

Geminin kış tarafında duran silüeti görünce Corayne'in göğsüne bir sıcaklık yayıldı.

Birden Galeri'ye döndü, defterinden soylu bir ailenin mührünü taşıyan bir kâğıt çıkardı. "Yük listesi, her zamanki

gibi." *Henüz indirilmemiş yük için.* "Yükün tam miktarı orada yazıyor. Aegironos'tan gelen tuz ve bal."

Galeri ilgisizce kâğıda baktı. "Nereye gidiyor?" diye sordu kendi defterini açarak. Arkasında askerlerden biri iskeleden denize işemeye koyuldu.

Corayne akıllıca davranıp onu görmezden geldi. "Lecorra," dedi. Siscaria'nın başkenti. Bir zamanlar ünlü diyarın merkeziyken şimdi eski görkemli imparatorluğun gölgesi gibiydi. "Dük Reccio ekselanslarına..."

"Bu kadarı kâfi," diye mırıldandı Galerî. Soyluların yüklerinden vergi alınamıyordu ve eğilimi, becerisi ve cesareti olanlar için mühürlerini taklit etmek ya da çalmak kolaydı.

İskelenin ucunda halatlar fırlatıldı, adamlar da halatlarla birlikte iskeleye atladı. Farklı dillerden bir karmaşa halinde konuşuyorlardı: Paramount dili, Kasa ve Trec dili, hatta Rhas-hira dilinde bile konuşanlar vardı. Gürültülü konuşmalar tahtaların üzerindeki halatın tıslamasına, çapanın suya düşerken çıkardığı şıpırtıya, yelkenlerin patırtısına karışıyordu. Corayne sabırsızlanıyor, heyecandan içi içine sığmıyordu.

Galeri sırtarak hafifçe reverans yaptı. Dişlerinden ikisi diğerlerinden daha parlaktı. *Satın alınmış ya da rüşvet verilmiş fil dişi.* "Pekâlâ, iş tamam. Ekselanslarının mallarına göz kulak olmak için elbette nöbet tutacağız."

Corayne'in ihtiyacı olan tek davet buydu. Görevlinin ve askerlerinin yanından geçerken koşmamak için kendini zor tutuyordu. Daha küçük olsaydı kollarını açarak *FırtınaKızı*'na koşardı. *Ama on yedi yaşındayım, neredeyse kadın sayılırım, ayrıca geminin acentesiyim,* dedi kendi kendine. *Eteklere yapışan bir çocuk gibi değil, personel gibi davranmak zorundayım.*

Annemin etek giydiğini de hiç görmedim ya.

“Hoş geldiniz!” diye seslendi Corayne, önce Paramount dilinde, sonra bildiği diğer beş altı dilde, hatta bilmediği iki dilde de söylemeye çalıştı. Rhashira dilini hâlâ hiç anlamıyordu, Jyd dili ise yabancılar için tamamen imkânsızdı.

“Demek pratik yapıyorsun,” dedi Ehjer, mürettebattan Corayne’i ilk karşılayan oydu. Boyu neredeyse iki metreydi, beyaz teni dövmelemlerle ve Jyd’in karları içinde mücadele ederken aldığı yaraların izleriyle kaplıydı. Corayne en kötülerinin hikâyelerini biliyordu: bir ayı, bir çatışma, bir sevgili, son derece öfkeli bir geyik. *Yoksa son ikisi aynı mıydı?* diye geçirdi içinden Ehjer’e sarılmadan önce.

“Bana büyüklük taslama Ehjer, *haarblød* gibi konuşuyorum,” diye soludu Ehjer’in kollarında nefes almaya çalışırken. Ehjer bir kahkaha attı.

İskele mürettebatla dolup taşıyordu, iskele tahtaları denizciler ve sandıklarla doluydu. Corayne aralarından geçerken yolculuk esnasında mürettebata katılan yeni üyeler var mı diye bakıyordu. Her zaman birkaç kişi olurdu, onları fark etmek kolaydı. Güvertedeki yaşama alışkın olmadıklarından çoğunun su toplamış elleri ve güneş yanıkları olurdu. *FırtınaKızı* mürettebatını dalgaların üstünde eğitmeyi severdi.

Annemin kuralı, diğer pek çoğu gibi.

Corayne onu her zaman bulduğu yerde, küpeşteye tünemiş vaziyette buldu.

Meliz an-Amarat ne uzun ne de kısaydı ama cüssesiyle dikkat çekiyordu. Bu her gemi kaptanının sahip olması gereken bir nitelikti. Rıhtımı bir şahinin bakışları ve bir ejderhanın gururuyla gözden geçiriyordu, gemi sağ salım limana geldiği halde vazifesi henüz bitmemişti. Meliz mürettebatı çalışırken kamarasında yan gelip yatacak ya da içmek için sıvışacak

türden bir kaptan değildi. Her sandık ve çuval zihinsel bir hesaba tabi tutularak bakışları altında taşınıyordu.

“Rüzgârlar nasıl?” diye seslendi Caroyne annesinin, kalyon krallığına hükmedişini izlerken.

Meliz güverteden gülümsedi, omuzlarına dökülen saçları bir fırtına bulutu kadar siyahtı. Gülümseyince ağzının etrafında beliren hafif çizgileri bileğinin hakkıyla kazanmıştı.

“Beni eve getirdikleri için güzel,” dedi bal gibi tatlı bir sesle.

Bunlar Corayne'in küçüklüğünden, annesinin nereye gittiğini pek anlamayacak yaşta olduğu zamanlardan beri söylenen sözlerdi, o zamanlar Corayne'in tek yapabildiği bir eliyle el sallarken diğeriyle Kastio'nun elini tutmaktı. *Artık öyle değil.*

Corayne gülümseyen dudaklarının ağırlaşarak aşağı büküldüğünü hissetti. Mutluluğu giderek azalmaya, sinirlendikçe kaybolmaya başladı. *Zamanını bekle,* diye geçirdi içinden. Kendine söz verdi. *Şimdi değil, daha değil.*

Liman görevlisi çoğu işaretsiz yükleri görmezden geldi. Bunları rıhtımda açtırmayacak, Kaptan an-Amarat ve *Fırtına-Kızı'nın* gözetiminden çıkıp gidinceye dek hiç ilişmeyecekti. Corayne sandıklarda ne olduğunu elbette biliyordu çünkü onları satacak ya da takas edecek yerleri bulmak onun işiydi. Hepsi defterindeydi, sahte listelerin ve doğru deniz haritalarının arasına gömülmüşlerdi.

Bir dizi sandığı işaret ederek, “Bunlar iskelenin ucunda kalsın,” dedi sertçe. “Sabah olmadan bir Ibalet gemisi yanımıza yanaşıp yükü alacak.”

“Öyle mi?”

Meliz yelken bezi ve tuzlu güverteden oluşan tahtından indi, dudaklarında bir gülümseme vardı. Her zaman güler

yüzlüydü. Yüzü bugün bronzdan yapılmış gibi görünüyordu, teni güneşten yanmış, başarıya ulaşmış yolculuk sayesinde yanaklarına renk gelmişti. Kahverengi gözleri ışıltıyor, göz kapaklarına çekilmiş siyah sürmeyle çok daha çarpıcı görünüyordu.

"Söylesene kızım."

Corayne sırtını dikleştirdi. Bu son sene boyu uzamıştı, şimdi annesinin gözlerine bakabiliyordu. "Kürkler Qaliram'a gidecek."

Meliz gözlerini kırıştırdı, gür siyah kaşlarını çattı. Sol gözünün üstünde üç minik yara izi vardı, iyi nişan alamayan bir rakibin açtığı kesiklerden kalmıştı.

Meliz kızını kolundan tutup yürümeye zorladı. "İbaletlerin Büyük Çöl'de tilki ve samur kürküne ihtiyaç duyduğundan haberim yoktu."

Corayne şüpheli davrandığı için annesini suçlayamazdı. İbal'ın büyük kısmı çöldü. Kuzeyden getirilen kürkler kesinlikle istenilen fiyata gitmezdi. Ama Corayne'in nedenleri vardı.

"Kraliyet sarayı dağlara merak sarmış," dedi neşeyle, kendisiyle gurur duyuyordu. "Çöl kanı taşısalar da bizim yardımımız olmadan ısınmaları pek mümkün değil. Sorup soruşturdum, her şey ayarlandı."

"İbal kraliyet ailesiyle temasa geçmek çok kötü olmaz sanırım." Meliz sesini alçalttı. "Özellikle de geçen kış Boğaz'da yaşanan anlaşmazlıktan sonra."

Üç denizcinin ölümüyle sonuçlanan ve FırtınaKızı'nın batma tehlikesi atlmasına neden olan anlaşmazlık. Corayne korkunun ve başarısızlığın acı tadını gidermek için yutkundu. "Ben de öyle düşünüyorum."

Meliz onu kendine çekti. Corayne neredeyse iki aydan sonra bu ilginin tadını çıkardı. Başını annesinin omzuna

sürttü, onu doğru düzgün kucaklayabilmeyi isterdi. Ama her tarafları kendini gemiye ve onun ihtiyaçlarına adanmış, işleriyle meşgul tayfalarla doluydu, Galeri de görevinin gerektirdiğinden büyük bir merakla onları izliyordu.

“Biliyorsun kí o çöl kanından sende de biraz var,” dedi Meliz. “Elbette benim tarafımdan.”

Corayne annesinin kolunun sıcaklığına rağmen karnında soğuk bir huzursuzluk dalgası hissetti. “Diğerlerinin yanı sıra,” diye mırıldandı. Annesiyle konuşmak istediği daha çok şey vardı. *Benim soyum hepsinden çok uzak.*

Meliz yeniden kızına baktı. Bu döner dönmez konuşulacak bir konu olmadığından lafı değiştirdi. “Benim için başka neler hazırladın bakalım?”

Corayne derin bir nefes aldı, hem rahatlamıştı hem de annesini etkilemek istiyordu. Defterini açıp düzgün ve özenli yazıları gösterdi. “Madrence yakında Galland’la savaşa gireceğinden silaha iyi para ödeyecek.” Hafifçe gülümsedi. “Özellikle de sorunsuzca elde edeceği Trec çeliğine.”

Metal hem sağlamlığı hem de Trec, ihracatını sıkı şekilde denetlediği için kıymetliydi. Meliz de Corayne gibi keyiflenmişti.

“Lemarta’da öğrendiklerinin hepsi bu mu?” dedi Meliz bir kaşını kaldırarak.

“Başka ne öğrenecektim ki?” dedi Corayne sertçe, içine ateş bastı. “Biz de diğer liman şehirleri gibiyiz. Burada denizciler konuşur.”

Denizciler konuşur, yolcular konuşur, tüccarlar, muhafızlar ve kule bekçileri konuşur. Durmadan bağıra çağıra konuşurlar, çoğunlukla da yalan söylerler. Hiç görmedikleri topraklar ya da asla başaramayacakları büyük işler hakkında atıp tutarlar.

Ama gerçek daima oradadır, yüzeyin altında, kumun içindeki altın parçacıkları gibi elekten geçirilmeyi bekler.

Kaptan an-Amarat kulağının dibinde kıkırdadı, nefesi serindi. Annesi deniz kokuyordu; hep deniz kokmuştu.

“Peki *seninle* konuşan biri var mı?” dedi iğneler gibi, ne demek istediği açıktı. Günlerini kızını korumakla geçiren ihtiyar denizciye baktı. “Kastio, kızımın oğlanlarla arası nasıl?”

Utançtan Corayne’in sırtı ürperdi. İki eliyle defterini çarparak kapatıp çekti, kıpkırmızı olmuştu. “Anne,” diye tısladı utançla.

Meliz hiç oralı olmadan güldü, kızının bundan rahatsız olmasına alışkındı.

“Hadi ama. Babanla tanıştığımda *senin* yaşındaydım,” dedi annesi, bir elini geniş kalçasına koyup parmaklarını kılıç kayışına dayadı. “Aslında senden bir yaş büyüktüm. Babandan *önceki* kızla tanıştığımda *senin* yaşındaydım...”

Corayne defterini kaldırıp kıymetli sayfaları çantasına koydu. “Tamam, bu kadar yeter. Saklamam gereken bir sürü bilgi var ve bu kesinlikle hafızama işlemeye değmez.”

Meliz yeniden gülerek kızının yüzünü ellerinin arasına aldı. Hafifçe sallanarak yaklaştı, kalbi hâlâ bir geminin güvertesindeydi.

Corayne, Meliz’i sevdiği halde ellerinde kendini küçücük hissediyordu. Ve bundan hiç hoşlanmıyordu.

“Kızardığın zaman ıslıl ıslıl parlıyorsun,” dedi Meliz olanca ciddiyetiyle.

Anneler böyledir işte, çocuklarını güneş ve ay zannederler. Berrak bir sabah Uzun Deniz yanılığlara nasıl yer bırakmıyorsa Corayne’de de illüzyonlar için yer yoktu. Parlayan asıl Meliz an-Amarat’tı, büyüleyici bir güzelliği vardı. Bir kraliçe kadar hoştu ama Meliz sıradan bir Ward’lıydı, bir kaçakçı-

nın kızıydı, denizin, Boğaz'ın ve bunların dokunduğu her ülkenin çocuğuydu. Dalgalar için yaratılmıştı, bu dünyada onun kadar vahşi ve cesur olan tek şey için.

Benim gibi değil. Corayne kendini biliyordu, annesinin kızı olsa da Meliz'e denk değildi. Tenleri aynıydı. Yazları bronzlaşan altın rengi tenleri, güneşin altında kıızıla çalan siyah saçları aynıydı. Ama Corayne'in dudakları ince, burnu kısa, yüzü güneş gibi gülümseyen annesinden daha ciddiye. Sıradan gözleri simsiyahtı, yıldızsız bir gece kadar donuk ve bomboştular. Anlaşılmaz, uzak. Corayne kendini dünyadan uzak hissettiğinde gözlerinden belli oluyordu.

Böyle şeyler düşünmek onu rahatsız etmiyordu. *İnsanın kendini bilmesi güzel bir şey.* Özellikle de kadınların görünüşleri kadar yapabildiklerinin de önemli olduğu bir dünyada. Corayne bir filo devriyesini kirpiklerini kırptırarak ikna edemezdi. Ama doğru miktarda parayı doğru ellere vermek, doğru ipi çekmek... İşte bunları yapabiliirdi, hem de ustaca.

"Çok iyi yalan söylüyorsun," dedi nazikçe geri çekilerek.

"Bu konuda hayli deneyimliyim," dedi Meliz. "Elbette sana asla yalan söylemiyorum."

"İkimiz de bunun gerçek olmadığını biliyoruz," dedi Corayne suçlamadan. Annesinin hayatından ve asla tam olarak paylaşamayacakları güvenden etkilenmeden yüzüne sakın ve uzak bir ifade oturtmak için tüm gücünü harcadı. "Ama kendince nedenlerin olduğunu biliyorum."

Neyse ki Meliz buna karşı çıkmadı. Yalanlarını dürüstçe kabul ediyordu. "Evet," diye mırıldandı. "O yalanlar *hep* seni güvende tutmak için sevgili kızım."

Kelimeler boğazına takılsa da Corayne kendini konuşmaya zorladı, yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Sana sormam gereken..." diye başladı.

Galeri'nin çizmelerinin sesiyle sözü yarıda kaldı.

Anne kız dönüp yaklaşmakta olan adama baktı, yüzlerine hemen yapmacık birer gülümseme oturtuverdiler.

"Bay Galerî, gösterdiğiniz ilgiyle bizi onurlandırdınız," dedi kaptan başını kibarca eğerek. Yaptıkları memnuniyet verici bir anlaşılmıyordu ve dar kafalı adamlar kadınlar karşısında kolayca alınıp kendilerini küçümsemiş hissedirdi, hayali bile olsa.

Galerî büyük bir zevkle Kaptan an-Amarat'ın güzelliğini seyrediyordu. Yaklaştı, Corayne'e hiç bu kadar yaklaşmamıştı. Meliz kötü niyetli erkeklere alışkın olduğundan hiç istifini bozmadı. Yoldan yeni gelmiş de olsa, üstünde tuza bulanmış kıyafetler de olsa, bakışları üzerine toplayabiliyordu.

Corayne tiksintisini bastırmak için yutkundu.

"Kızınız Aegironos'tan geldiğinizi söyledi," dedi Galerî. Başparmağıyla rıhtıma yığılmış sandıkları işaret etti. Sandıkların üzerinde runik semboller vardı. "Enteresan, Aegir genellikle sandıklarını Jyd çiziktirmeleriyle işaretlemeyi."

Corayne belli etmeden iç geçirerek çantasında kalan parayı hesaplamaya başladı, Galerî'nin merakını yatıştırmaya yetecek kadar çıkıp çıkmayacağını merak ediyordu.

Annesi ise şimdi daha çok gülümsüyordu. "Bana da tuhaf geldi."

Corayne annesini pek çok kez cilve yaparken görmüştü. *Bu onlardan değil.*

Galerî'nin yüzü düştü, aklından geçenleri okumak kolaydı. Askerlerinin sayısı azdı, ayrıca hazırlıksızdılar ve çoğu işe yaramazdı. Kaptan an-Amarat'ın arkasında ise bütün bir mürettebatı vardı, kılıcı da belindeydi. Onu öldürebilir ve bir sonraki rıhtımdaki görevliler öldüğünü bile haber almadan gemisiyle basıp gidebilirdi. Bunu istemiyorsa aldığı paraya

kanaat edecek ve bir sonraki yolculuktan sonra kazanacaklarını bekleyecekti. Gözleri bir an Corayne'e kaydı. İşler sarpa sararsa Meliz an-Amarat'a karşı kullanabileceği tek şey oydu.

Corayne yumruğunu sıktı, gerçi onunla ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Seni yeniden gördüğüme sevindim Bela Mel," dedi Gali, Meliz gibi zoraki gülümseyerek. Kenara çekilip ikisini de selamlarken kafasından bir ter damlası yuvarlandı.

Meliz adamın arkasından bakarken dişlerini gösterdi, dudaklarına ürkütücü bir gülümseme yayıldı. Dalgaların üzerindeyken büründüğü kişiliği karada göstermez, gösterse de bu uzun sürmezdi. Corayne yasalara ve tehlikelere aldırış etmeden denizler aşan o kadını, ondan daha da vahşi mürettebatın vahşi kaptanını nadiren görürdü. O kadın annesi değildi, Meliz an-Amarat değildi. O Bela Mel'di.

Bu ismin burada, *FırtınaKızı*'nın ana limanında pek bir anlamı yoktu, kalyon burada meraklı liman görevlileri dışında sorun yaşamadan sakın rüzgârlarla süzülüyordu. Ama Ward'ın ötesindeki denizlerde gemi isminin hakkını veriyordu, kaptanı da öyle.

Corayne bu hikâyeleri de duymuştu.

Denizciler konuşur.

Annem yalan söyler.

2

KIŞI ANDIRAN SES

Andry

Bir hafta önce zincir zırhını yiyeceklerle takas etmişti. Kurumuş kan ve çamur lekeleriyle kaplı yeşil-altın sarısı tuniği paçavradan halliceydi, uzun yolculuk yüzünden üstü başı toz toprak içinde kalmıştı. Andry Trelland düşmemeye çalışarak mümkün olduğunca çömeldi, eli ayağı bitkinlikten titriyordu. Başkentte saat gece yarısını geçmiş, haftalarca at sırtında yol almanın yorgunluğu birden üstüne çökmüştü. Taş bir zemin gözüne hiç bu kadar davetkâr görünmemişti.

Gözlerini açık tutan tek şey uyuma korkusuydu.

Kâbuslar beni bekliyor, diye düşündü. Hem kâbuslar hem de fısıltılar. Tapınaktan beri peşini bırakmamışlardı, pek çok kahramanın öldüğü ama onun kurtulduğu katliamdan beri. *Kırmızı eller, beyaz yüzler, yanmış et kokusu.* Gözlerini kırpıştırarak bunları aklından uzaklaştırmaya çalıştı. *Şimdi de kışı andıran bir ses içimi delip geçiyor.*

Aslan Muhafızlardan iki şövalye boş tahtın iki yanında duruyor, altın rengi zırhları mum ışığında parlıyordu. Andry ikisini de tanıyordu. Sör Eiros Edverg ve Yıldızlı Tepe'den Sör Hyle. Cesetleri dağın eteklerindeki çamurların içinde kaybolmuş olan şövalyelerin hemşehrileriydiler. Gözlerini ona dikmişlerdi ama konuşmuyorlardı, Andry yine de yüzlerindeki endişeyi görebiliyordu. Boğucu sessizlikte beklerken bakışlarını yere indirip gözlerini karoların desenlerinde gezdirdi.

Seslerden zırhlı adamların geldiğini anladı. Şakırdayan çeliklerin içinde kraliçenin dairesinden taht odasına doğru yürüyorlardı. Kapı açılıp bir dörtgen oluşturacak şekilde dizilmiş şövalyeler içeri girince Andry dişlerini o kadar sıktı ki neredeyse kırılacaklardı. Gözleri yanmaya başladı, içini bir kasvet kapladı. Kendini yeni bir acı dalgasına hazırladı.

Diğerleri öldü, hem de acınası şekilde. En azından pozisyonunu koruyabilirdin.

Galland kraliçesiyle evlenmek için bu kadar çok kişinin rekabet etmesine şaşmamak gerekti. Kraliçe genç ve güzeldi, on dokuz yaşındaydı, biçimliydi, porselen gibi bir cildi, küllü kahverengi saçları vardı, gümüş grisine çalan mavi gözlerini müteveffa babası III. Konrad'dan almıştı. Çelik gibi sağlam iradesini de. Sabahlığın ve yatak kıyafetlerinin içinde küçük görüldüğü halde tacı ve gösterişli mücevherleri olmadan da varlığıyla hükmediyordu. Aslan Muhafızlarının arasından sertçe Andry'ye bakıyordu, tahtına otururken de gözlerini Andry'den ayırmadı.

Yeşil kadife sabahlığı güzel bir elbise gibi etrafına döküldü. Dirseklerinin üzerinde öne eğilip parmaklarını birbirine kenetledi. Sadece resmî yüzüğünü takmıştı, altın kakmalı koyu renk zümrüt zarafetten yoksundu ve yüzlerce yıllıktı. Loş ışıktaki yaratıkların gözleri kadar siyah, uçurum kadar dipsizdi.

“Majesteleri,” diye mırıldandı Andry başını eğerek.

Kraliçe Erida delici bakışlarıyla Andry’yi süzdü. Gözü tuniğine takıldı, lekeleri kitap okur gibi okudu.

“Lütfen kalk Yaver Trelland,” dedi, sesi yumuşaktı ama uzun, şatafatlı odada yankılanıyordu. Andry titrek bacaklarıyla ayağa kalkınca Erida’nın yüzü yumuşadı. “Yol seni çok yormuş. Biraz dinlenmek ister misin? Yemek ya da banyo? Doktorumu da çağırabilirim.”

“Hayır, Majesteleri.” Andry kendine bir baktı. Kendini tepeden tırnağa pis hissediyordu, kraliçesinin huzuruna çıkacak vaziyette değildi. “Kan benim değil.”

Şövalyeler kıpırdanıp temkinli gözlerle bakiştılar. Andry ne düşündüklerini tahmin edebiliyordu. Kan biraderlerine, Aslan Muhafızların asla geri dönmeyecek olan şövalyelerine aitti.

Erida istifini bozmadı. “Henüz anneni görmedin mi?” diye sordu, hâlâ Andry’ye bakıyordu.

Yaver başını iki yana salladı. Çamura bulanmış ve at kokusu sinmiş çizmelerine baktı. “Vakit geç, şimdi uykudadır, hem mümkün olduğunca dinlenmeye ihtiyacı var.” Annesini sık sık uykudan uyandıran kuru öksürüğü hatırladı. “Sabaha kadar bekleyebilirim.”

Kraliçe başını salladı. “Başına gelenleri bana anlatabilir misin?” Andry soruyu duyunca karnına bıçak yemiş gibi hissetti. “Ve sevgili dostlarımıza.”

Beyaz yüzler, kırmızı eller, siyah zırhlar, kanlı bıçaklar, kül ve duman ve çürük...

Ağız kıpırdasa da sesi çıkmadı, dudakları aralanıp kapandı. İçinden kaçıp gitmek geliyordu. Parmakları titriyordu, onları saklamak için ellerini arkasında birleştirerek saraylıların

tipik duruşunu aldı. Başını kaldırıp dişlerini sıkarak güçlü olmaya çalıştı.

En azından pozisyonunu koruyabilirdin, diye düşündü yine, sitem içini dağladı.

“Bizi yalnız bırakın,” dedi Erida birden iki yanındaki şövalyelere bakarak. Genç kadın sancağındaki aslan gibi vahşileşerek tahtının kolçaklarını kavradı. Resmî yüzüğünü bir kalkan gibi tutuyordu.

Aslan Muhafızlar kımıldamadı, afallamışlardı.

Andry de öyle. Kraliçe yeminli şövalyeleri, onu ölümüne koruyan muhafızları olmadan pek az yere giderdi. Andry bakışlarını ileri geri gezdirerek kraliçenin iradesine karşı muhafızlarinkini tartmaya çalıştı.

Sör Hyle heyecanla atıldı, pembe yüzü şimdi daha da pembeleşmişti. “Majesteleri...”

“Çocuk travma geçirmiş. Dokuzunuzun birden tepesinde dikilmesine gerek yok,” dedi Erida hızlı hızlı. Gözlerini tekrar yavere çevirdi, sert bakışlarını yüzüne dikti. Solgun yüzü kederle çarpıldı. “Andry Trelland’ı öteden beri tanırım. Birkaç yıla şövalye olarak yanınızda yerini alacak. Onunla yalnız kalmam, sizden biriyle kalmamla aynı şey.”

Andry başına gelenlere karşın elinde olmadan göğsünün gururla kabardığını hissetti, ne var ki bu duygu pek uzun sürmedi. *Şövalyeler çuvallamaz, oysa ben kesinlikle çuvalladım,* diye düşündü. Aslan Muhafızlar da aynı fikirde olmalıydı. Hepsi tereddüt içindeydi, altın zırhları ve yeşil pelerinleri içinde kıpırtısızdılar.

Erida kararlıydı, dediği dedikti. Yüzüklü eli yumruk halini aldı. “Kraliçeniz ne emrediyorsa onu yapın,” dedi, yüzü kaya gibi sertti.

Sör Hyle bu kez itiraz etmedi. Tersine gösterişli bir tavırla şöyle bir reverans yaptıktan sonra eldivenli eliyle, kafası karışan diğer şövalyelere peşinden gelmelerini işaret etti. Çelik, demir ve hışırdayan kumaşlardan oluşan bir kakofoni halinde sert adımlarla odadan çıktılar.

Kraliçe kapı arkalarından kapanana kadar bekledi, sonra omuzlarını gevşeterek kendini saldı. Biraz daha bekledikten sonra derin bir nefes aldı. Kendine dönmüş gibiydi, şimdi dört yıldır hüküm süren bir kraliçe değil de henüz çocuk sayılacak bir kadına benziyordu.

Andry bir an Erida'nın küçüklüğünü görür gibi oldu: doğuştan bir prensesken ama henüz tacın ağırlığını taşııyordu. *Denize açılmayı severdi*, diye geçirdi içinden. Saraydaki bütün çocuklar, soylu kuzenler, ayak işlerine bakan oğlanlar ve küçük kızlar Ayna Körfezi'ne açılırken ona eşlik ederdi. Tekneyi sürüyormuş gibi yapar, denizci düğümü atmaya çalışır, yelkenleri kurcalarlardı. Erida hariç. O dümene oturup parmağıyla işaret ederek gerçek mürettebatı yönetirdi.

Şimdi ülkeyi yönetiyordu ve parmağıyla Andry'yi gösteriyordu.

"Kadimlerin çağrısına yanıt verdim," dedi Erida alçak sesle. Mum ışığında parlayan gözlerinde tuhaf bir ışıltı vardı. Bir elini sabahlığın içine kaydırıp bir parşömen rulosu çıkardı.

Andry güçlükle yutkundu. O kahrolası kâğıt parçasını yakmak istiyordu.

Erida titreyen ellerle parşömeni açtı, alev alev yanan gözlerini mürekkeple yazılmış mektubun üstünde gezdirdi. Iona'nın yeşil bal mumundan mührü hâlâ sayfanın kenarında duruyordu. Onu görünce Andry'nin midesi bulandı, hatırlattıkları ise çok daha kötüydü.

Sör Grandel ve Northlar tahttaki kraliçenin önünde diz çöktü. Kraliçe süslü saray elbisesi ve muhteşem tacıyla göz kamaştırıyordu. Andry de birkaç metre arkalarında diz çöktü, şövalyelerle birlikte kabul salonuna giren tek yaver oydu. Ne amaçla olduğunu bilmesede tahmin edebiliyordu. Northlar da-
ima Sör Grandel'den biraz daha öz güvenliydi, Sör Grandel ise büyük küçük her vazifede bir yaverin yardımına ihtiyaç duyuyor gibiydi. Kraliçe, Sör Grandel Tyr'a bir emir vermişse Andry Trelland da kesin peşinden gidecek demekti.

Yaver başını eğik tuttuğu için kraliçeyi ancak göz ucuyla görebiliyordu. Kraliçe de şövalyeleri gibi yeşil ve altın sarısı renklerde giyinmişti, ellerinin arasında tuhaf bir parşömen tutuyordu.

Andry bir an mührü gördü, derine damgalanmış bir ge-yik şekli. Hafızasını zorlayarak armaları bir uşak tarafından bile bilinen lordları ve büyük aileleri aklından geçirdi. Hiçbiri eşleşmedi.

"Bu bir davetiye," dedi kraliçe mektubu elinde çevirerek.

Dizlerinin üstünde durmakta olan Sör Edgar'ın beti benzi attı. "Kim Galland Kraliçesi'ne, Eski Cor'un ihtişamını yeniden canlandıran Ward'ın en büyük krallığına davetiye gönderme cüretinde bulunur ki?"

Kraliçe Erida başını yana eğdi. "Kadimler hakkında ne biliyorsunuz?"

Şövalyeler şaşkın şaşkın birbirlerine bakarak bir şeyler geveledi.

Sör Grandel kır düşmüş kahverengi saçlarını geriye atarak güldü. "Hepsi hikâye Majesteleri," dedi gülerek. "Masal."

Andry başını kaldırmaya cesaret etti. Kraliçe gülmüyordu, ciddi bir ifadeyle dudaklarını büzmüştü.

İşin şakaya gelir yanı yoktu.

"Ölumsuzler leydim." Andry dudaklarından dökülen kelimeleri duydu. Sesi titriyordu. "Kirmenlerden doğup başka bir diyardan Alluvind'a geçtiler. Ama diyarlarının kapıları kısa süre sonra kapandığından kapana kısıldılar. Kadimler bizim diyarımızda mahsur kaldılar, tabii hâlâ varlıklarını sürdürüyorlarsa." Asla kendi gözlerimle görmeyeceğim, tek boynuzlu atlar kadar ender rastlanan, imkânsız varlıklar.

"Masal," dedi Sör Grandel bir kez daha, ters ters yaverine baktı.

Andry'nin yanaklarına ateş bastı, başını tekrar eğdi. Söz verilmenden konuşmak ona düşmezdi, hem lordundan hem de kraliçeden sıkı bir azar bekliyordu.

Ama öyle olmadı.

"Hikâyeler de masallar da gerçeklere dayanır Sör Grandel," dedi kraliçe sakın bir sesle. "Ben de dayandıkları gerçeği bilmek istiyorum." Mektup taht odasında yanan mumların ışığında parladı. "Kendine Iona Kraliçesi diyen biri bizi selamlayıp alçak gönüllülükle yardım istiyor."

Sör Grandel dudaklarını büktü. "Yardım mı? Bir ayağı çukurda ihtiyar cadı sizden nasıl bir yardım isteyebilir?"

Andry, Kraliçe Erida'nın sesindeki gülümseyişi duyabiliyordu. "Öğrenmek ister misiniz?"

"Keşke çağrılarını ve merakımı görmezden gelseydim," diye mırıldandı kraliçe, hâlâ öfkeyle mektuba bakıyordu. Kraliçenin içinde biraz Kirmen büyüğü olsaydı mektup şimdiye tutuşmuş olurdu.

"Kim bilebilirdi ki?" diye fısıldadı Andry. Ben kesinlikle bilmiyordum. Diyarın tehlikede olduğuna, felaketin yaklaştığına dair uyarılarda bulunduklarında bile. Üstünden sadece birkaç ay geçtiği halde tüm bunlar çok eskiden olmuş gibi geliyordu.

Günler zihninden bir bulanıklık halinde geçti. *lona yolu, kadim şehrin büyük salonları, Kadimler ve ölümlüler konseri. Sonru vahşi ormanların içine yürüyen, hepsi de ölüme mahkûm kahramanlar.*

Andry görüşünü ve zihnini netleştirmek için hızlı hızlı gözlerini kırptı.

Kraliçe bakışlarını indirip başparmağını zümrüt yüzüğün üzerinde gezdirdi.

"Seni onlara, tehlikeye ben gönderdim," diye fısıldadı. "Sör Grandel'e ve Northlara olanların sorumlusu benim. Bu yükü üstüne alma Andry." Sesi titredi. "Bana bırak."

Saniyeler hızlı bir akıntıdaki yapraklar gibi geçip gidiyor ama Erida büyük bir sabırla bekliyordu. Andry konuşmaya çalıştı, kelimeler ağzından yavaş yavaş ve isteksizce çıkıyordu.

"lona'da Kadimler –Kraliçe– yer altı mezarlarından bir kılıcın çalındığını söyledi," dedi güçlkle, sonra hikâyeye ağzından sel gibi dökülmeye başladı. Andry sele kapılmamaya çalıştı. "Ward'ın ötesindeki bir diyarda dövülmüş, Kirmenlerin gücü aşılanmış bir Kirmen kılıcı. Kılıcı çalan kişi Taristan adında bir adam, Eski Cor soyundan geliyor, damarlarında Kirmen kanı var. Kan ve kılıç birleşince Taristan uzun süredir kapalı olan bir Kirmen'i açmayı başarabilir, bizim diyarımızla bir başkası arasındaki kapıyı parçalayabilir."

Kraliçe Erida'nın gözleri büyüdü, akları maviye tutulmuş aya benziyordu.

"Dağdaki, Trec kapısının birkaç mil güneyindeki eski bir Kadim tapınağına gidiyordu. Bir Kirmen geçidinin açıldığı son yere." Andry dişlerini sıktı. "Onu durdurmak için on üç kişi yola çıktık." Öfke dolu ilk sıcak gözyaşı yanağına yuvarlandı. "On ikisi öldü."

Sesi, öfkesi ve kederi taht odasında yankılanıyordu. Kaybının acısı sütunlara, ferforje avizelere ve titreşen mumlara doğru yükseliyordu. Andry yumruklarını sıktı, kararlılığını kaybetmek üzereydi. Ama devam edip Yoldaşlarının katledilişini, Cortael'in bozguna uğrayışını, ölümsüz kanın kokusunu ve cesetlerden bir ordu püsküren yanmış diyarı yeniden anlattı. Kızıl büyücüyü, Taristan'ın göğsüne saplanan kılıcı ve pis pis gülüşünü. Sör Grandel'in nasıl tökezleyip düştüğünü ve bir daha da kalkmadığını. Kendisinin izlemekten başka bir şey yapamadığını ve canını zor kurtardığını.

Andry soğuk fısıltıların da hatıralarla birlikte ortaya çıkmasını bekledi ama kafasını dolduran sadece kendi sesiydi.

"Savaşmam gerekirdi," diye homurdandı mahvolmuş çizmelerine öfkeyle bakarak. "Bu benim vazifemdi."

Erida eliyle tahta vurdu, kulak tırmalayıcı ve kırbaç şaklamasına benzeyen bir ses çıktı. Andry başını kaldırıncı Erida'nın ona baktığını gördü, burun delikleri öfkeyle açılmıştı.

"Geri döndün. Hayatta kaldın," dedi Erida ciddi bir sesle. "Dahası çok önemli bir mesaj getirdin." Hızla ayağa kalktı, sabahlığı etrafında uçuşuyordu. Hafif adımlarla yürüyerek platformdan Andry'nin yanına indi. "Kirmen ilminden çok diplomasi ve dil çalışmalarına zaman harcadım. Ama tarihi biliyorum. Allward bir zamanlar büyük büyülere ve korkunç canavarlara tanıklık eden, biz ölümlülerin bir daha asla karşılaşmamamız gereken tehlikelerle savaştığımız bir geçit diyarıydı. Böyle bir şeyin gerçekleşmesi mümkün değil. Söylediğin doğruysa, Taristan denen adam uzun zaman önce kapanmış olan Kirmenleri açabiliyorsa gerçekten çok tehlikeli biri demektir, ayrıca arkasında bir ordusu var."

"Hiçbirimizin görmediği türden bir ordu," dedi Andry, ellerinin yeniden yumruk haline geldiğini hissetti. Taristan'ın

ordusundaki yaratıklar kafasında çığlıklar atıyor, sesleri sür-tünen metal ve kırılan kemik seslerini andırıyordu. "Kulağa imkânsız bir şeymiş gibi geldiğini biliyorum."

"Yalan söylediğini hiç görmedim Andry Trelland. Kü-çüklüğümüzde bile fazladan tatlı için aşçılara yalan söyle-mezdin." Erida derin bir nefes alıp başını eğdi. "Kaybın için çok üzgünüm."

Andry iki yaş küçük olduğu halde boyu kraliçeden çok daha uzundu. Ama her nasılsa kraliçe ona karşısında küçük kalmadan bakabiliyordu.

"Onlar sizin şövalyelerinizdi, benim değil," dedi Andry.

"Onu demek istemedim," diye mırıldandı kraliçe, Andry'yi bir kez daha süzdü. Andry, Erida'nın gözlerinde yine diğer çocuklara hiç benzemeyen o küçük kızı gördü. Gülüp oyna-maya hazır ama diğerlerinden soyutlanmış olan o küçük kızı. Bir uşak, bir bakire, hatta bir hizmetçi çocuk kadar özgürlüğü olmayan, sonsuza dek prenses olarak damgalanmış o kızı.

Kraliçe dişlerini sıkınca küçük kız kayboldu. "Bundan kimseye bahsetmeyeceksin yaver," dedi tahtına dönerken.

Andry hiç düşünmeden hemen kraliçenin peşinden gitti, midesi allak bullaktı. *Hazırlıksız yakalandık. Bu bir daha olmamalı.* "İnsanları uyarmak gerekir..."

Erida durmadı, sesi sert ve kararlıydı. Kendini dinletmeyi iyi biliyordu.

"Kirmenler çoğu için bir efsane, bir masaldan ibaret; Kadimler, tek boynuzlu atlar ya da diğer diyarlarda doğmuş büyüler gibi yok olup gitmiş şeyler. Birinin geri döndüğünden, parçalanıp *açıldığından* ve bir adamın onu bir mızrak gibi kalbimize saplayacağından bahsetmek mi? Bir ceset ordusunun başındaki alt edilemez bir adamdan?" Omzunun üstünden Andry'ye baktı, gözleri iki safir gibiydi. "Ben Galland'ın hü-

kümdarıyım ama bir kraliçeyim, kral değil. Ne söylediğime, düşmanlarımin eline hangi silahları verdiğime dikkat etmek zorundayım. Kimsenin bana akılsız ya da deli demesine fırsat vermeyeceğim,” dedi sert bir sesle, sinirlendiği belliydi. “Kanıt olmadan harekete geçemem. Kanıt olsa bile başkentimde panik baş gösterir. Yarım milyon kişinin yaşadığı bir şehirdeki panik, Ward’a girecek herhangi bir ordudan daha fazla kişiyi öldürür. Gerçekten dikkatli olmak zorundayım.”

Ascal, Büyük Aslan deltasındaki pek çok adaya yayılmış tikiş tikiş bir metropoldü. Sokaklar kalabalıktı, pazarları dolup taşıyordu, kanallar pisti, köprüler yıkılacak gibiydi. Kral Konrad öldükten sonra isyanlar çıkmıştı: Bir kızın tahta geçmesine karşı çıkmışlardı. Gecekondu mahallelerinde yangınlar çıkmış, limanlarda seller oluşmuştu. Hastalıklar. Bozuk hasatlar. Mezhepler arasında dinî çatışmalar. Azılı bir yeraltı dünyası. *Hiçbir şey gelecek olanla karşılaştırılmaz,* diye düşündü Andry. *Hiçbir şey Taristan'ın yapabilecekleriyle karşılaştırılmaz.*

Dişlerini sıktı. “Anlamıyorum,” diyebildi sadece, kraliçenin kararlılığının duvarına çarptı.

Bu duvara tırmanmak mümkün değildi.

“Senin anlaman gerekmiyor Andry,” dedi kraliçe dairesinin kapısına vurarak. Kapı açılınca geçitte bekleyen şövalyeler görüldü, zırhlarının içinde dimdik durarak yan yana dizilmişlerdi. “Sadece itaat etmen gerekiyor.”

Galland Kraliçesi'yle tartışmak haddine değildi.

Andry dilinin ucuna gelen bütün cevapları yutarak eğilip selam verdi. “Peki, Majesteleri.”

Şövalyeler yürüyüş düzenine geçerken kraliçe durup yavere son bir kez baktı. “Döndüğün için teşekkür ederim.”

Yüzünde buruk bir ifade vardı. “En azından annen bir şövalye daha gömmek zorunda kalmayacak.”

Ben şövalye değilim. Hiçbir zaman da olmayacağım.

Andry’nin kalbi sıkıştı. “Buna da şükür.”

“Tanrılar bizi olacıklardan korusun,” diye mırıldandı Erida dönerken.

Kapı kapandı, Andry kıyafetlerini çıkarıp son birkaç haftanın yükünü üzerinden atmak için taht odasından neredeyse koşarak çıktı. Üzüntüsünü alt eden öfkesinin verdiği güçle Yeni Saray’ın geçitlerinde yürümeye başladı, ayakları tanıdık koridorlarda ona rehberlik ediyordu.

Tanrıların umurunda olmadığımız kesin.

Uyumakta olan Leydi Valeri Trelland hasta görünmüyordu. Yatağına rahatça kıvrılmıştı, saçlarına ipek bir uyku başlığı geçirmişti. Yüzünde kaygısız bir ifade vardı, ağzının ve gözlerinin etrafında derisi gevşemişti. Onlarca yıl genç görünüyordu, vücudunu saran hastalığa rağmen hâlâ güzeldi. Andry ve annesinin yüzü birbirine benziyordu. Annesinin teni daha esmerdi, cilalanmış abanoz gibiydi ama ikisi de çıkık elmacık kemiklerine ve dolgun dudaklara sahipti, ikisinin saçları da gür, siyah ve kıvrıkcıktı. Aynaya bakınca annesini görmek yaverin tuhafına gidiyordu. Hastalık gelip ıslak ellerini içinde yanan parlak muma uzatmadan önce annesinin nasıl olduğunu görmek daha da tuhafına gidiyordu.

Annesi bir hırıltı çıkardı, Andry acısını kendi boğazında hissederek yüzünü buruşturdu.

Uyu anne, dedi içinden, annesinin göğsü inip kalkarken saniyeleri saydı. Bir öksürük krizi bekliyordu ama korktuğu olmadı.

Şöminenin içine odun yığıldığı için annesinin yatak odası sıcak ve havasızdı. Andry temiz giysileri içinde terlese de bir duvar halısıyla dar bir pencere arasında sıkıştığı yerden kımıldamadı.

Ateş yanmasına rağmen soğuğu, korkunun buz gibi parmaklarının sırtından aşağı indiğini hissediyordu.

Gizli tutmak zorundasın.

Fısıltılar kış gibi sert ve çatallıydı. Bir kadının, bir adamın, bir çocuğun, bir kocakarının fısıltılarıydı. Hangisi olduğunu anlamak imkânsızdı. Fısıltılar dönüp kafasında bir uluma halini alınca ürperdi.

Gizli! diye bağırmak istedi, dişlerini sıktı. Soğuk kaburgalarında gezinmeye başladı.

Bundan kimseye söz etmeyeceksin.

Andry dişlerini gıcırdattı. *Sözünü bile etmedim. Kimseye. Kraliçeye bile,* dedi. Deliriyor gibiydi. Katliam ve kederden doğmuş bir delilik olabilirdi.

Sesleri ilk kez eve dönüş yolunda duymuştu, Kadim'in aygırının sırtındaydı, Kirmen kılıcı eyere çarpıyordu. Neredeyse attan düşüyordu ama yola devam edip kafasındakilerden kaçmaya çalışmıştı. Ne kadar uzağa da gitse, ne kadar hızlı da gitse onlardan kurtulamamıştı.

Fısıltılarda hem kahkahalar hem de keder vardı. *Sana böyle emredildi,* diye tısladılar üstüne basa basa. *Gizli tutacaksın.*

Andry sesleri kafasından atmak istese de duvara yaslanmış vaziyette kaldı. Gece nöbetini bırakmayacak, hasta annesinin başını bekleyecekti.

Ve annesinin yatağının altına gizlenmiş Kirmen kılıcını, sadece Andry Trelland'ın bildiği sırrı.

3

EJDERHA VE TEK BOYNUZLU AT ARASINDA

Corayne

Corayne iki kadeh şaraptan sonra çakırkeyif oldu. Başı dönüyor, şimdiden Lemarta'nın ötesindeki toprakların hayalini kuruyordu. Yağmacılar ülkesi Jyd'in kazıklı duvarlarla çevrili şehirlerinin. Nkona ve Harikalar Körfezi'nin. Diyardaki en büyük filoya ev sahipliği yapan Almasad'ın, Ibal'ın büyük limanının. Başını iki yana sallayıp kadehini Deniz Kraliçesi'nin bir köşesindeki tanıdık, yağlı masanın üstünde kaydırarak öteye itti. Barın adı Kaptan an-Amarat'tan çok önce verilmişti ama herkes onun adı verilmiş gibi yapmayı severdi.

Meliz de bu role uygun görünüyordu, köşeye yayılıp sırtını duvara, gülümseyişini odaya vermişti. Mum ışığı saçlarına vuruyor, onu yakutlarla taçlandırıyordu. Kastio sokağa bakan kapının yanına oturmuş, etrafı denizciler ve kasabalılar tarafından sarılmıştı. Kaptan döndüğü için Corayne'e bakıcı-

lık yapmasına gerek kalmamıştı. Elinde yarısı boş kadehiyle sallanıyor, şimşek mavisi gözleri kapanıyordu. Mürettebat epeydir şarap ve bira içiyordu. Sesleri salonu dolduruyordu, güneşten yanmış bedenleri daracık alana sıkışmıştı. Çoğunun yıkanmaya ihtiyacı vardı. Corayne bunu umursamıyordu. Leş gibi kokan denizciler yalnız geçirilen bir akşamdan çok daha iyiydi.

Dikkatle denizcileri inceliyordu. *FırtınaKızı* yolculuk sırasında iki yeni tayfa almıştı. Jyd'den gelen beyaz suratlı ikizler ondan ancak birkaç yaş büyüktü ama uzun boylu ve yapılıydılar, yağmacı kanı taşıyorlardı.

İki kişi kazanıldı, dört kişi kaybedildi, diye düşündü Corayne. Yüzler gözünün önünden geçti, bir daha asla görme-yeceği tayfalar.

Dört ölü.

Derin bir nefes aldı, şarap karnında cesarete dönmeye başlamıştı. "Anne..."

"Kürekçi aradığımı haber ver," dedi Meliz sözünü keserek, kadehini elinde çevirdi.

İsteği Corayne'i hazırlıksız yakalamıştı. Şaşkın şaşkın gözlerini kırıştırdı. "Yeni bir yolculuğa hazırlanmak için daha en az iki haftamız var ve gerekirse daha az tayfayla da halledebiliriz."

Sorunsuz sulara kısa yolculuklar, hafif yük ve kıyı boyunca hızlı rotalar. Corayne *FırtınaKızı*'nın seferlerini çok iyi biliyor ve planlarını elinden geldiğince buna göre yapıyordu. *Yaz seferleri fazla tehlikeli olmaz. İş öğrenmek için en uygun zaman.*

Meliz'in sırtışı silindi, maskesi düştü. "Güçlü, iyi kürek çeken, sızlanmayan kürekçiler."

“Nereye gitmek için? Ne zaman için?” Programda değişiklik yapmak hata demekti, daha büyük risk demekti. Kendi planları da suya düşüyordu.

“Şimdi anne sen mi oldun?” dedi Meliz alay ederek ama sesi sertti. “Adamların iyi olduğundan emin ol. Uzun Deniz’de bir Kirmen hikâyesinin ya da peri masalının ya da eski ihtişamın peşine düşüp macera arayan şaşkın embesillere ihtiyacım yok.”

Corayne kıpkırmızı oldu. Sesini alçalttı. “Nereye gidiyorsun anne?”

“Ölmeye meyilli oluyorlar ve hayal kırıklığı içinde ölüyorlar,” diye mırıldandı Meliz şarabından içerek.

“Ne zamandan beri tayfaların ölmesini umursar oldun?” dedi Corayne sertçe, kendi kendine söylenir gibiydi. Kelimeler diline acı, adaletsiz ve mantıksız geldi. Dudaklarından döküldüğü an geri almak istedi.

“Her zaman umursarım Corayne,” dedi Meliz soğuk bir sesle.

“Nereye gidiyorsun?”

“Rüzgârlar elverişli görünüyor.”

“Rüzgârlar bir ay sonra da elverişli olacak.”

Meliz pencerelere, denize doğru baktı, Corayne kendini kaybolmuş gibi hissetti.

“Rhashir *Jaiiah*’sı sonunda öldü, arkasında yerine geçmek için savaşıacak on altı oğul bıraktı. Bazıları yaşlılıktan ya da hastalıktan öldüğünü söylüyor. Bazıları da cinayete kurban gittiğini. Her şekilde bu çekişme bizim işimize yarıyor. Güzel bir fırsat,” dedi Meliz ciddi bir sesle çabuk çabuk. Gerçekleşmeleri için kelimelerin söylenmesi yeterliymiş gibi.

Soluk mavilerden, yeşillerden ve sarılardan oluşan bir harita Corayne’in gözünün önünde girdaplar çizerek dönmeye

başladı. Tanıdık deniz yollarını ve kıyıları, nehirleri ve dağları, sınırları ve krallıkları kafasında gayet net görebiliyordu. Bildiği ama hiç görmediği, duyduğu ama hiç ayak basmadığı yerleri. Miller Lemarta'dan Kaplan Körfezi'ne, Allforest'a, Kar Tacı'na, uzak diyarların harikalarına uçarcasına ilerliyordu. Rhashir'in muhteşem başkenti Jirhali'yi, açık yeşil kum taşı ve parlak bakırdan oluşan o şehri kafasında canlandırmaya çalıştı. Hayal gücü yetmedi.

"O kıyılar kuş uçuşu neredeyse dört bin mil uzakta," dedi soluğu kesilerek, gözlerini açtı. Sadece harita vardı. Annesi şimdiden uzaklardaydı, erişemeyeceği yerlerdeydi. "Elverişli bir rüzgâr ve uygun bir akıntı olursa, fırtınayla veya başka bir sorunla karşılaşmazsan... dönüşün en iyi ihtimalle ayları bulur." Sesi boğuklaştı. "Tabii dönersen."

Planlarımızdan çok uzak, tehlikeli bir yolculuk.

Meliz oralı olmadı. "Bu büyük bir fırsat. Gemiye hazırlasınlar. Üç gün sonra yola çıkıyoruz."

O kadar çabuk, diye düşündü Corayne, parmakları masanın üstünde kıvrıldı. "Sana sormam gereken..."

"Sorma," dedi Meliz hemen, kadehini yeniden dudaklarına götürdü.

Corayne'in göğsünde kıvılcımlanan bir öfke korkusunu bastırdı. "Kışın demiştin ki..."

"Kışın sana söz vermedim."

Annesi bir kapıyı kapatır gibi kesin konuşmuştu.

Corayne dişlerini sıktı, ellerini masada tutmak, annesinin elindeki şaraba bir tane vurmamak için bütün gücünü kullandı. Bir şey kulaklarında kükrüyor, annesi ve reddedilme dışında bütün sesleri boğuyordu.

Ne diyeceğini biliyordun, diye düşündü. Biliyordun ve hazırlıklıydın. Bunu kazanmaya hazırsın.

“Denize açıldığında benden bir yaş küçüktün.” Corayne mürettebatın bir parçası gibi görünmek istiyordu. Kararlı, kendinden emin, yetenekli. Birçok insanın onda gördüğü nitelikler. *Birçok insan, annem hariç.*

Meliz dişlerini sıktı. “Benim seçimim değildi.”

Corayne hemen cevabı yapıştırdı, ok çoktan kirişe yerleştirilmiş, nişan alınmıştı. “Denizde daha çok işe yararım. Daha fazla şey duyarım, pazarlık yapabilirim, rehberlik edebilirim. Ben yardım etmeye başlamadan önce *FırtınaKızı*’nın ne halde olduğunu bir düşünsene. Amaçsız ve tertipsizdi, zar zor idare ediyordu, alıcı yok diye yükün yarısı çöpe gidiyordu,” dedi Corayne yalvarmamak için elinden geleni yaparak. Annesi kımıldamadı, gözünü bile kırpmadı, dinliyor gibi bile görünmüyordu. “Rotaları neredeyse Kireem ve Scirilla kadar iyi biliyorum. Yardım edebilirim, özellikle de bu kadar uzağa yapılan uzun bir yolculukta.”

Aptal gibi görünüyorsun. En sevdiği oyuncak için yalvaran bir çocuk gibisin. Mantıklı ol. Akıllı ol. Annen değerini biliyor; bunu biliyor ve inkâr edemez. Corayne derin bir nefes alıp düşüncelerini susturarak konuşmaya başladı.

“Gemide ben de olursam kârınız en az üçe katlanır.” Masanın üstünde yumruklarını sıktı. “Bunun garantisini veririm. Kazançtan pay bile almam.”

Daha söyleyeceği şeyler vardı, sayıp dökeceği listeler, annesinin göz ardı edemeyeceği acı gerçekler. Ama Meliz gözlerini dikip bakmakla yetindi.

“Kararım kesin Corayne. Tanrılar bile değiştiremez,” dedi kaptan, ses tonu değişmişti. Corayne onun sesinde de yalvarma sezer gibiydi. “Tatlım, ne istediğinin farkında değilsin.”

Corayne siyah gözlerini kıstı. “Gayet farkındayım.”

Meliz’in içinde yıkılan bir duvar gibi bir şey dağıldı.

“İşimde iyiyim anne,” dedi Corayne sert bir sesle. “Ve benim işim dinlemek, düşünmek, bağlantı kurmak ve tahmin etmek. Buradaki insanlar senden ve mürettebatından konuşmuyor mu sanıyorsun?” Başıyla yüksek sesle konuşmaya devam edenleri işaret etti. “Açık denizde yaptıklarınız hakkında.”

Meliz öyle hızlı eğildi ki Corayne neredeyse oturduğu yerden düşecekti.

“Bizler suçluyuz, evet,” diye tısladı kaptan. “Kraliyet yasalarını görmezden geliyoruz. Başkalarının taşımadığı, taşıyamadığı malları taşıyoruz. Kaçakçılık böyledir. Tehlikelidir. Bunu sen de çok iyi biliyorsun.” Corayne bu açıklamayı da bekliyordu, Meliz an-Amarat’ın bir yalanı daha. “İşimin tehlikeli olduğu bir gerçek,” diye bastırdı kadın. “Denize açıldığımız her sefer risk almış oluyorum; bu salondaki herkes öyle. Seni de bizimle birlikte tehlikeye atmayacağım.”

“Jydli tayfalar. Hayatta kalmayı başardılar, değil mi?” diye sordu Corayne, sesi soğuk ve kayıtsızdı. Bardaki soluk tenli ikizler kapandaki tavşanlar kadar ürkek görünüyordu.

Meliz kaşlarını çatı. “Onlar bize Gidastern’de katıldı. Bir klan savaşından kaçıyorlarmış.”

Yine yalan. Corayne içini okumayı umarak karanlık bakışlarını annesine dikti. İçini okuyabildiğini Meliz’in anlamasını umdu.

“Gözcü Deniz’de bulduğunuz gemiden kurtuldular; saldırdığınız, boşalttığınız ve batırdığınız gemiden,” dedi.

“Bu doğru değil bir kere,” dedi Meliz sertçe, neredeyse tükürür gibi. “Tüm deniz haritaların ve listelerinle sen. Bu dünyanın gerçekte nasıl bir yer olduğunu bildiğin anlamına gelmez. Jydliiler yağma yapmıyor. Gözcü’de bir *sorun* var. O çocuklar kaçıyordu, ben de yanıma aldım.”

YALANLAR diye düşündü Corayne her birini bıçak gibi hissederek.

“Sen bir kaçakçısın,” dedi elini masaya vurarak. “Buradan Rhashira’nın ağzına kadar bütün krallıkların yasalarını çiğnedin. Ayrıca sen bir *korsansın* Kaptan an-Amarat. Avlayıp yuttuğun gemilere yaptıkların yüzünden Ward’ın dört bir yanına korku salıyorsun.” Corayne öne eğildi, şimdi masanın üstünde neredeyse burun burunaydılar. Meliz’in maskesi düşmüş, lakayt gülümseyişi silinmişti. “Utanma zahmetine girme. Ne olduğunu biliyorum anne, ne olman gerektiğini. Uzun zamandır biliyorum. Ve ister inan ister inanma *hayatım boyunca* bunun bir parçası oldum.”

Barın bir ucunda bir kadeh kırıldı, ardından biri kükrercesine kahkaha attı. Kız da annesi de oralı olmadı. Aralarında sessizlik ve özlemle dolu bir vadi açıldı.

“Buna ihtiyacım var.” Corayne’in sesi çaresizliğin ağırlığıyla titriyordu. “Gitmem gerek. Burada daha fazla kalamam. Sanki dünya üstüme geliyor.” Elini annesinin ellerine uzattı ama Meliz parmaklarını geri çekti. “Diri diri gömülmüşüm gibi geliyor anne.”

Kaptan elinde şarabıyla ayağa kalktı. Sükûneti şaşırtıcıydı. Kötü bir şeylerin habercisiydi. Fırtına öncesi sessizlikti. Corayne kendini başka yalanlara ve bahanelere hazırladı.

Kaptan ikisine de yeltenmedi.

“Cevabım daima hayır olacak.”

Mantıklı ol, dedi Corayne kendine, oysa yumruklarını sıkarak sandalyesinden fırlamıştı. Korsan kaptan kıpırdamadı, bakışları sabit ve keyifsizdi.

Corayne’in içinde çaresizlik fokurdamaya başladı. Kendini kıyıya çarpan köpüklü bir dalga gibi hissediyordu. *Mantıklı ol*, diye düşündü yine, gerçi bu kez ses daha cılız, daha uzaktı.

Tırnaklarını avuçlarına batırarak acıyı olduğu yerde kalmak için kullandı.

“Benim adıma karar veremezsin,” dedi kendini zor zapt ederek. “Senden izin istemiyorum. Beni yanına almazsan başka kaptan bulurum. *Değerimi* bilen bir kaptan.”

“Böyle bir şey yapmayacaksın.” Meliz şarap kadehini yere çalıp kırdı. Gözleri bütün dünyayı ateşe verecekmiş gibi alev alev yanmaya başladı. Kızını yakasından tuttu, bunu hiç de nazikçe yapmamıştı. Tayfalar pek umursamadı.

“Etrafına bak,” diye hırladı Corayne’in kulağına.

Corayne öylece kaldı, kımıldayamıyordu, annesinin yaptığı şey yüzünden şoke olmuştu.

“Bu benim mürettebatım. Onlar katil, her biri. Bize *bak* Corayne.”

Corayne boğazındaki yumrudan dolayı güçlkle yutkunarak annesinin dediğini yaptı.

FırtınaKızı’nın mürettebatı bir aileydi, yani bir bakıma. Yara bere dolu elleriyle, güneşten yanmış tenleriyle, rengi açılmış saçlarıyla, boğum boğum kaslarıyla birbirlerine benziyorlardı. Değişik kökenlerine rağmen kardeş gibiydiler. Tek bir bayrağın altında, annesinin komutasında birleşiyor, hep birlikte içiyor, dövüşüyor, planlar yapıyorlardı. Corayne onları her zaman oldukları gibi gördü: gürültücü, sarhoş, sadık. Ama uyarı kafasında yankılanıyordu. *Onlar katil, her biri.*

Hiçbir şey değişmedi, yine de hiçbir şey eskisi gibi değildi.

Birden onları dünyanın gördüğü gibi gördü, denizde oldukları gibi. Ne aile ne de arkadaşılar. Kendini yırtıcıların ininde bir av gibi hissetti. Ehjer’in belinde kolu kadar bir bıçak ışıldadı. *O bıçak kaç gırtlak kesti?* İri yarı Jydli, bir gözü olmayan dümenci, altın Kireem’le el ele tutuştu. Gözünü nasıl kaybettiğini tanrılar bilirdi. Corayne baktığı her yerde

tanıdık yüzler görüyordu, yine de bu yüzler yabancı, uzak ve tehlikeliydi. Ayağının dibinde bir balta duran, teni pürüzsüz siyah taşları andıran genç ve güzel Symeon. Porseleni andıran boynunda kükreyen bir aslan dövmesi taşıyan Brigitt. Her yerde, denizde bile zincir zırh takan, bronz tenli ve bronz yeleli Gharira. Ve diğerleri. Yara izleri ve silahlar içindeydiler, Ward ve denizler onları acımasızlaştırmıştı. Corayne aslında onları tanımıyordu.

Annem arkasında kaç gemi, kaç tayfa, kaç ölü bıraktı? Bunu sormak istedi. Hiç bilmemek istedi. *Ama biliyordun, ne olduklarını biliyordun,* dedi kendi kendine. *Annenin istediği de bu, seni korkutmaya çalışıyor, karada kalman için, dünyanın bir ucunda, bu sessiz yerde yapayalnız kalman için. Rafta duran ve tek korkusu tozlanmak olan bir oyuncak bebek.* Sakin kalıp bakmaya devam etmek için kendini zorlayarak dudağını ısırıldı. Salon insan kılığına girmiş canavarlarla doluydu, pençeleri çeliktendi. Corayne yeterince dikkatli bakarsa ellerindeki kanı görebilirdi. Kendi ellerindeki kanı da.

“Hepsi katil,” dedi Meliz bir kez daha, yakasını hâlâ sıkıca tutuyordu. “Ben de öyleyim. Sen *değilsin*.”

Corayne titreyerek derin bir nefes aldı, gözleri yanıyordu. Bu durumu içerideki dumana verdi.

“Hiçbir yanılsamaya kapılmadığını sanıyorsun Corayne ama pek çok yanılsama gözünü kör etmiş. Onlardan kurtul. Bizim ne olduğumuzu gör, ne olamayacağını gör.” Meliz dikkatle yüzüne baktı, gözlerindeki siyah sürmeler bakışlarını daha da etkili hale getiriyordu. Sesi yumuşadı. “Sende o karakter yok tatlım. Burada kal.”

Corayne kendini hiç bu kadar yalnız, aile bildiği tek kişiden bu kadar uzak hissetmemişti. *Sende o karakter yok. Bizim gibi değilsin.* Meliz yakasını bırakınca düşüyormuş gibi

hissetti, görünmez bir akıntı tarafından çekiliyor gibiydi. Soğuk ve acımasız bir akıntıydı, çok da adaletsiz. Kanı alev aldı.

“En azından babam beni sadece bir kez terk etti,” dedi dişlerini sıkarak. Hızla bir adım geri çekildi. “Sen bunu binlerce kez yaptın.”

Corayne ancak kayalıklara varınca kendini saldı. Olduğu yerde dönerek her taraftan ufka baktı. Denize. Eski Cor yolunun uzandığı, selvi ağaçlarıyla dolu tepelerin ardına. Annesinin kaçmasına asla izin vermediği kafesin, bildiği dünyanın sınırlarını görmek istiyordu. Normalde dostu olan Uzun Deniz şimdi ızdırap veriyordu, dalgaları yıldızların ışığı altında uçsuz bucaksızdı.

Annem şimdi bile beni bir kenara atıyor. Bunun ne korkunç bir his olduğunu bildiği halde.

Herkesten çok onun anlayacağını sanmıştım.

Ama Meliz anlayamıyordu, anlamazdı, anlamamıştı.

Corayne aslında nedenini biliyordu; o özünde farklıydı, değişikti, diğerleri gibi değildi. Değersiz, istenmeyen.

Başıboş.

Ve bir neden vardı. Değiştiremeyeceği bir neden.

“Sende o karakter yok,” dedi Corayne tükürür gibi, çizmesiyle toprağa bir tekme savurdu.

Yıldızlar gökyüzünde göz kırpyordu, güvenilir ve sağlam yıldızlar. Takımyıldızlar yalnız gecelerinin eski yoldaşlarıydı. Corayne bir kaçakçının kızıydı, bir *korsanın* kızı. Yıldızları iyi tanıyordu, hızlı hızlı isimlerini saydı. Bu onu yatıştırdı.

Büyük Ejderha, Siscaria kıyılarına bakıyordu, Kuzey Yıldızı’nı yutacakmış gibi ağzını açmıştı. Kayalıkların gerisinde, limanın etrafına yayılmış olan Lemarta da bir takımyıldız gibi ışıldıyor, Corayne’i geri çağırıyordu. Corayne ise tepe-

nin yamacında eski beyaz kulübe görünene dek yürümeyi sürdürdü.

Babamdan söz etmem aptallıktı. Şimdi annem bir de doğru dürüst tanımadığımız o adam hakkında konuşup duracak, hiçbir işime yaramayan şeyler söyleyerek ikimizi de üzecek.

Corayne bir planı, ajandası, bir hedefler listesi olmasını severdi. Şimdi hiçbirisi yoktu. Bu onu sinirlendiriyordu.

Lemarta kötü bir yer değil, diye düşündü olumlu tarafından bakmaya çalışarak. Kaderim korkunç değil. Annem beni seviyor... Bunu en derinlerinden biliyordu. Şanslıyım. Allward tehlikelerle dolu büyük bir yer. Kıtık, savaş, hastalık, binbir türlü zorluk. Burada bana hiçbirisi dokunamaz.

Burası güzel bir yer, dedi kendine, tekrar limana baktı. Mutlu olmam gerek.

Ama olamıyorum. İçimde kök salmayan bir şey var.

Ufukta Tek Boynuz yükselip yıldızlarla parıldamaya başladı. Her yıl Ejderha'yla savaşırdı, yüzyıllardır birbirlerini kovalıyorlardı. Ejderhalar öleli çok olmuştu ama hâlâ Ward'da, efsanevi Kadimlerin korumalı anklavlarının derinlerinde saklanan ya da uzak bozkırlarda ve kumullarda koşturan ejderhalarla ilgili hikâyeler anlatılırdı. Corayne bu hikâyelere inanmıyordu ama merak etmek güzeldi. *Hem burada kalırsam doğru olup olmadığını nasıl öğrenebilirim?*

Yoldaki iki gölge onu kederinden sıyırdı. Corayne irkilerek kayalıklarda yalnız olmadığını fark etti.

Yolcular çok yakınındaydı, ayak sesleri hafif, otların üstünde esen rüzgârdan bile yumuşaktı. İkisi de başlıklı ve pelerinliydi, gecenin içinde kapkaraydılar. Biri kısa boylu ve zayıftı, zikzaklar çizerek yürüyordu. Diğeri çok daha yapılıydı ve hiç ses çıkarmıyordu. Bu kadar cüsseli birinin hiç ses çıkarmaması tuhaftı.

Corayne kendini hazırladı. İstese bile kaçamayacağı kadar yakınındaydılar. Şimdi sırtını dönmesinden hayır gelmezdi. Aklına çizmesindeki bıçak geldi. Şimdiye dek hiç kullanılmamıştı ama bu pek rahatlatıcı değildi.

“İyi akşamlar,” diye mırıldandı geçsinler diye kenara çekilerek.

Ne var ki geçmeyip omuz omuza durdular. Daha doğrusu omuz göğse. Biri diğerinden çok uzundu, neredeyse iki metre vardı. Corayne bu mesafeden bunun geniş ve yapılı bir adam olduğunu görebiliyordu. Adam bir savaşçı gibi dimdik duruyordu. Pelerininin altından bir kılıcın hatları belli oluyordu. Başlığı yüzünün büyük bölümünü gizlese de Corayne mavi karanlıkta bile yara izini görebiliyordu. Solgun çenesinin bir yanında pütürlü, ıslak ve *henüz iyileşmemiş* bir yara vardı.

Corayne’in midesi allak bullak oldu. *Sende o karakter yok* sözleri kafasında yankılandı.

“Liman arkanızda dostlar,” dedi. “Bu yol Tyriot’a gider.”

“Lemarta’da işim yok,” dedi adam başlığının altından.

Korku pençelerini geçirmeye başladı. Corayne adamın önünden çekilmeye davrandı ama adam karşısına dikildi, hareketleri çok yumuşak, çok hızlıydı. Diğer yol kenarına çöreklenip saldırmayı bekleyen bir yılan gibi yerinde kaldı.

“Geri çekil!” dedi Corayne sertçe, hançeri çizmesinden çekip yolculara doğru salladı.

Adamın üstüne doğru geldiğini görünce dehşete kapıldı, hançeri daha sıkı kavrayarak dövüşmek için cesaretini toplamaya çalıştı. Ama bir santim bile kımıldayamadı. Kafasında bir ses gürledi, *Sende o karakter yok*, kendini incek darbeye hazırladı.

Ama bunun yerine adam önünde diz çöktü, kılıcı her nasıl olduysa şimdi elindeydi, parlak kılıcın ucu toprağa çev-

rilmişti. Corayne kılıcın gümüş sapına ve kaliteli çeliğine baktı. Adam başını eğip başlığını geriye atınca ortaya altın sarısı saçlar ve yara yüzünden yarısı mahvolmuş güzel bir yüz çıktı. Pelerinin kenarlarında ilginç bir desen vardı, boynuz şeklinde sırmalı işlemler.

“Senden af ve merhamet dileniyorum Corayne an-Amarat,” dedi adam usulca. Yeşil gözleri parlıyordu ama Corayne’in gözlerine bakamıyordu.

Corayne gözlerini kırptırdı, bakışları yolcuların arasında gidip geldi. Korku ve şaşkınlık arasında kalmıştı.

Sonunda daha kısa boylu olan alaycı alaycı güldü, bir kadın yüzünün alt kısmı ortaya çıktı. Kollarını göğsünde kavuşturdu. Her parmağında eklemden tırnağa kadar uzanan siyah çizgiler halinde dövmeler vardı. Desen tanıdık gelse de Corayne nereden hatırladığını çıkaramadı.

“Niyetin kızı korkudan öldürmek mi yoksa ölümlülerle doğru düzgün iletişim kuramadığın için mi böyle davranıyorsun?” dedi kadın öfkeli bakışlarını adamın sırtına indirerek.

Ölümlüler. Corayne’in başı dönmeye başladı.

Adam dişlerini sıktı. “Senden bir kez daha af dilemem gerek. Niyetim seni öldürmek değil.”

“Eh, güzel,” diye geveledi Corayne. Hançeri tutan elini aşağı indirdi. “Kimsin sen?”

Daha soruyu sorarken zihni bir masaldan ya da bir denizci hikâyesinden parçalar hatırlayarak cevap veriyordu. *Ölümsüz. O bir Kadim. Ölü Kirmenlerde doğmuş, ebedî ve kusursuz. Kayıp bir diyarın çocukları.*

Daha önce hiç Kadim görmemişti. *Annesi* bile görmemişti.

Ölümsüz, yüzünü yukarı çevirdi, şimdi yıldızlar onu tamamen aydınlatıyordu. Yüzünün sol tarafını bir şey kesmiş

–hayır, *parçalamış*– yanağından boynuna kadar pütürlü bir iz bırakmıştı. Corayne’in dikkatli bakışları altında irkildi.

Utaniyor diye düşündü Corayne. Nedense bu, korkusunu biraz hafifletti.

“Kimsin sen?” diye sordu tekrar.

Kadim derin bir nefes aldı.

“Ben İonalı Domacridhan, kraliçenin yeğeniyim, Kayıp Glorian soyundan geliyorum. Babanın Yoldaşlarından hayatta kalan tek kişiyim ve senden yardım istiyorum.”

Corayne’in ağzı açık kaldı, içine dalgalar halinde bir şok yayıldı. “Ne?”

“Sana anlatacaklarım var leydim,” diye mırıldandı adam. “Eğer dinlersen.”

4

ÖLÜMSÜZ KORKAK

Domacridhan

Altındaki at ölmek üzereydi, ağzından köpükler saçıyordu. Atın omzu kıpkırmızıydı, kurumuş kanlarla kaplanmıştı. *Benim kanım*, diye düşündü. Yaralar uzun günler geçmesine rağmen daha yeni yeni kapanıyordu. O *şeyler*, ucubeler tarafından tırnaklanmış ve kesilmiş yüzünü düşünmemeye çalıştı. İdrak dahi edemediği bir diyardan gelen yaratıklar ordusu. Parmaklarını, kırık tırnaklarını ve paslı zırhların altından fırlamış kemiklerini hâlâ hissedebiliyordu. Şimdi geride kalmışlardı, yüzlerce mil uzakta. Domacridhan yine de zümrüt yeşili gözlerini kocaman açarak arkasına baktı.

Yoldaşlardan birinin atını bularak nasıl kaçtığını bilmiyordu. Her şey gürültüden, renklerden ve kokulardan oluşan bir bulanıklık halindeydi, hatırladıkları bölük pörçüktü. Günlerce at sırtında yol tepmiş, krallıklar aşmış, tepelerden çiftliklere ve ormanlara, sonra tekrar tepelere geçerek sonunda tanıdık

topraklara ulaşmıştı. Monadhiron ve Monadhiran, Star ve Sun dağlarından dolaşp gizli vadiye gelmişti. Sis ve porsuk ağaçlarıyla dolu vadi gümüş bir kurdele gibi kıvrılarak akan Avamar Nehri tarafından ikiye bölünüyordu. Oğlu ve prensi olduğu bu toprakları tanıyordu.

Calidon.

Iona.

Ev.

Az kaldı, dedi kendi kendine atın dayanmasını umarak.
Az kaldı.

Atın gök gürültüsünü andıran aksak kalp atışlarını duyabiliyordu. Bir kez daha mahmuzladı.

Ya onun kalbi ya seninki.

Sis dağılınca kayalık bir sırtın üstünde, Avamar'ın Şa-fağın Gölü Lochlara ile buluştuğu yerde Veder şehri Iona göründü. Yağmur ve kar şehri gri ve kahverengiye boyasa da çağlar boyunca görkeminden bir şey yitirmemişti. Yüz-lercesi Glorian doğumlu, Iona'dan bile daha yaşlı binlerce ölümsüze ev sahipliği yapıyordu. Tiarma sarayı sırtın bıçak gibi keskin kıyısında gururla yükseliyordu, aşağıda sadece uçurumlar vardı.

Şehrin yosun tutmuş surları sıkı korunuyordu. Siperler boyunca sağlam okçular diziliydi, orman yeşili giysileri içinde neredeyse fark edilmiyorlardı. Onu görür görmez tanıdılar, uzağı bile mükemmel görüyorlardı.

Bir Iona prensi kanlar içinde ve tek başına dönüyordu.

Kısrak onu tepeye çıkarıp kapılardan geçirdi, kraliçenin sarayına kadar dörtmala koştu. Dom sırtından atlarken at yere yığıldı. Zor nefes alıyordu, sonra hiç alamaz oldu. Kalbinin son atışında Dom irkildi.

Muhafızlar tek kelime etmeden prenslerinin etrafını sardı. Çoğu altın sarısı saçlı ve yeşil gözlüydü, yüzleri sisin içinde bembeyaz görünüyordu, deri zırhlarına lona arması işlenmişti. Büyük geyik her yerdeydi, duvar oymalarında, heykellerde, lonalıların tuniklerinde ve zırhlarında. Her şeyi gören gözleriyle, mağrur ve uzak duruşuyla her yerde o vardı.

Başarısızlığım gözünün önüne serildi, diye düşündü Dom.

Utanç içinde sonuna kadar açılmış meşe kapılardan geçerek Tíarma sarayına girdi. Biri eline bir bez tutuşturdu, Dom bezi alıp yüzündeki kurumuş kanları sildi. Yaraları sızladı, bazıları yeniden açıldı. Acıyı ölümsüzlerin yaptığı gibi görmezden geldi.

Ama parçalanmış derisini görmezden gelemedi.

Canavar gibi görünüyor olmalıyım.

Dom beş yüz yıldır burada yaşadığı için Tíarma'yı iyi biliyordu. Sarayın ve kalenin farklı kanatlarına açılan koridorlardan ve kemerli geçitlerden hızla yürüdü. Ziyafet salonunu, sarayın ortasındaki gül bahçesini, mazgallı siperleri ve yaşam alanlarını geçti. Zihninin gözünde hepsi bulanıklaşıyordu.

Bu taşların üstünde sadece bir kez ağlamıştı. Yetim kalıp kraliçenin himayesine girdiği gün.

İkinci kez ağlamamak için elinden geleni yaptı.

Cortael, dostum, seni hayal kırıklığına uğrattım. Allward'ı, lona'yı hayal kırıklığına uğrattım. Glorian'ı da. Sevdığım her şeyi hayal kırıklığına uğrattım.

Taht odasına fazla çabuk vardı. Ölümsüz eller tarafından dişbudak ve meşeden yapılmış oymalı kapılar boyunun iki katıydı. Pek çok anklavın mührü su gibi akarak ahşabın içinde birbirine geçiyordu. Ghishan'ın metanetli kaplanı vardı, Barasa'nın siyah panteri, Tarima'nın kanatlarını açarak süzülen şahini, ayağının altında Sirandel'in kurnaz tilkisiyle

Hizir'in kıvrak aygırı, spiral şeklinde boynuzlarıyla bir Syrene koçu, Kovalinn'in arka ayakları üzerine kalkmış büyük ayısı, Salaha'e'nin çöl tilkisi ve hançer gibi dişleriyle Tirakrion'un köpek balığı. İkiz geyikler hepsinin üstünde şaha kalkmış, göğüslerini dışarı çıkarmıştı, boynuzları inanılmayacak kadar uzundu. Dom bu kapılardan haftalar önce çıkmıştı, yanında Cortael vardı, sert yüzü kararlıydı ve kalbi henüz atıyordu.

Keşke geriye dönebilsem. Keşke onları uyurabilsem. Dişlerini sıktı. Keşke ölümlüler gibi inanıp ruhlarını yanımda hissedebilsem.

Ama ölümsüz Vederler hayaletlere inanmazdı ve Dom da bir istisna değildi. Muhafızlar kapıyı açınca tek başına büyük salona girdi, yanında kederinden başka hiçbir şey, hiç kimse yoktu.

Ayna gibi parlatılmış yeşil mermerin üstünden tahta giden yol uzundu. İki tarafta yükselen sütunlar girintileri ve Glorian tanrılarının heykellerini çevreliyordu. Ama tanrıları uzakta, Ward'da kalan ölümsüzlerin ulaşamayacağı bir yerdeydi. Bu diyarda fısıldanan dualar cevapsız kalırdı, bin yıldır olduğu gibi.

Dom yine de dua ediyordu.

Teyzesi konseyiyle birlikte salonun bir ucundaki yüksek platformda oturmuş bekliyordu. İki adam, Cieran ve Toracal, kraliçenin sözcüsü ve yumruğu olarak hizmet görüyordu. Âlim ve savaşçı. Cieran'ın saçları uzun ve kül rengi iken Toracal'ın kısa kestirdiği saçları şakaklarda bronz ve gri kıvrımlar halinde örülmüştü. İpek giysileri üzerine koyu yeşil ve gümüş rengi cübbeler giymişlerdi. Toracal bile zırh giyme zahmetine girmemişti.

Konseyin son üyesi, Dom'un kendi kanındandı: kraliçenin vârisi olan kuzeni Prenses Ridha. Prenses annesinin zıddıydı,

koyu renk saçlı ve koyu renk gözlü, geniş omuzlu ve yapılıydı. Her zamanki gibi belinde bir kılıç vardı.

Kraliçe sessizce oturuyordu, üstünde mücevherli çiçeklerden işlemeleri olan gri renkte bol bir elbise vardı. Taht odası soğuk olduğu halde kürk ya da manto giymemişti. Çoğu anklavın hükümdarı taç takmayı severdi, onunki ise sadeydi, sarı saçlarına kuvars tokalar takılmış gibiydi. İnci rengine yakın gözleri parlarsa da çok dalgın bakıyordu. Yabancı yıldızların ışığını görmüş ve Kayıp Glorian'ı hatırlamıştı.

Dizlerinin üstünde körpe bir dişbudak dalı duruyordu, yeşil yapraklar sabahın beyaz ışığıyla gümüşe boyanmıştı. Âdet böyleydi.

Gizemli bakışları yaklaşmakta olan Dom'u izliyordu, Dom başını önüne eğmişti, kraliçenin yüzüne bakamıyordu. *İçimi görüyor,* diye düşündü, *hayatım boyunca yaptığı gibi.*

Kaslarının ağrısına rağmen tahtın önünde diz çöktü. Bir Veder bile acıya bağışık değildi, ne bedenlen ne de kalben.

"Nasıl öldüklerini sormayacağım. Sana ağır geldiğini görebiliyorum yeğenim," dedi Iona Kraliçesi Isibel.

Dom'un sesi kırık döküktü. "Başarısız oldum leydim."

"*Hayattasın,*" dedi Ridha dişlerini sıkarak, yüzünden keder okunuyordu.

Anlayamadığım bir nedenden onlar ölmüşken ben hayattayım. Diyar Yoldaşları gözünün önünden geçti, bazıları şimdiden hafızasından silinmeye başlamıştı. Ama Vederler değil, ölümlü hayatı boyunca tanıdığı Cortael de değil.

Büyük kahramanlar katliamda can verirken Domacridhan yoluna devam ediyor.

Toracal koltuğunda öne eğilip mavi gözleriyle prensi inceledi. Dom'a yüzyıllar önce kılıç ve yay kullanmayı o öğ-

retmişti, o zaman da şimdi de sert bir askerdi. Dom kendini sorguya hazırladı.

“Kirmen ne âlemde?” diye sordu sesi yankılanarak.

Dom sanki yeniden bıçaklanıp yeniliyordu. Utancını bastırdı. “Biz gelmeden açılmıştı, kapı ardına dek açıktı. Tuzağa düştük.”

Toracal’ın soluğu kesilir gibi oldu. “Peki kapıdan ne çıktı?”

“Bir benzerini hiç görmediğim bir ordu.” *Yanmış ve parçalanmış ama hâlâ canlı. Tabii onlara canlı denebilirse.* Elleri Dom’u yeniden parçaladı, tırnakları etlerini kopardı, bütün Yoldaşları parça parça etti. “İnsan gibi etten kemiktendiler ama...”

“Bu diyardan değillerdi,” dedi Cieran donuk gözlerle bakarak. Bir hatıra ya da unutulmuş bir bilgi kırıntısı arıyordu. Bakışları karardı. Her ne bulduysa hiç hoşuna gitmemiştii.

Kraliçe gri gözlerini kaldırdı. “Kirmen, Kül Diyarı’na açılıyor: acıdan ve öfkeden ibaret, yanıp yıkılmış bir diyara,” dedi. Arkasında Cieran ve Toracal donuk gözlerle bakıştı, solgun yanakları bembeyaz kesildi. “Ötesindeki diyar çatladığında, Kirmenleri parçalandığında geçitten diğer Kirmenlerden önce düştü. Orada kalanlar yarı canlı, azaptan delirmiş varlıklardır. Hayvandan farkı olmayan, biçimsiz, parçalanmış, iliklerine kadar yanmış ölümlüler.”

“Korktuğumuz gibi,” diye mırıldandı Dom, daha da korkunç olan bu gerçek karşısında dişlerini sıktı. “Bu, Eski Cor’lu Taristan’ın işi değil. O sadece bir hizmetkâr, bir maşa.” Soluğu tıkanı. “Bu, Asunder’in işi. Bu O. Bu, Bekleyen’in işi.”

İsimler bile şeytani geliyordu, yozlaşmış ve zehirliydi, sanki yüksek sesle söylenmemeleri gerekiyordu. Diğerlerinin tepkisi de güçlü oldu, Cieran ve Toracal’ın gözleri yuvaların-

dan fırlarken Ridha'nın ağız şoktan açık kaldı. *Delirdiğimi düşünüyorlar.*

"Bekleyen, açılmamış bir diyara geçemez," dedi kraliçe usulca, sesi yatıştırıcıydı. Ama gözleri korkuyla parlıyordu.

"Öyleyse açmaya çalışacak," dedi Dom sertçe. "Niyeti bizi ele geçirmek."

Kraliçe tahtında geriye kaydıldı. Dişbudak dalı titreyen ellerinde sallandı.

"Bekleyen, Asunder'ın Devrik Kralı, Uçurum İblisi, Yıldızların Arasındaki Tanrı, Kırmızı Karanlık." Derin bir nefes aldı. İsimlerin her biri taht odasında soğuk bir hava estirdi. "O yıkımdan başka şey sevmeyen, doğasında sadece uçurum olan bir şeytan."

Dom kendini ayağa kalkmaya zorladı. Başka Kirmenlerin de parçalandığını, Allward'a başka orduların, daha fazla kanın ve katliamın yayıldığını düşününce başı döndü. Ama bir yandan da kendini kararlı hissediyordu.

"Bu diyarın, Vederlerin savaşçıları hâlâ Kül Diyarı'nın yaratıklarını, Asunder'ı ve karşısına çıkacak diğer her şeyi geri püskürtebilir," dedi başını havaya dikerek. "Ama hemen harekete geçmek zorundayız. Cieran, diğer anklavlara haber yolla. Toracal, Ridha, sizin savaşçılarınız..."

Isibel dudaklarını büzdü.

Dom sustu.

"Asunder ordusunun pek önemi yok," dedi Isibel kızına bakarak. "Bekleyen ise yakıp yok etmek niyetinde." Bakışları yumuşadı, dünya tek çocuğundan ibaret hale geldi. "Kirmenler birer geçittir ama aynı zamanda diyarlar arasında büyük duvarlardır. Yeteri kadarını bulup açarsan hep birlikte çökerler. O da Kül Diyarı'nı bu şekilde aldı. Sınırlarını yok edip diyarın temellerini kökünden söktü." Elindeki dalı

sıkınca parmakları bembeyaz oldu. “Düşünün. Ward’ın ve Kül Diyarı’nın yakılıp yıkıldığını ve Bekleyen’in kölesi haline geldiğini düşünün.”

Ridha elini kılıcına koydu. “Bu asla olmayacak.”

“Korkarım olacak,” dedi annesi.

Salonun soğuşuna rağmen Dom’un içini bir ateş bastı. “Dalı atıp kılıcını al,” dedi. “Anklavlara, ölümlü krallıklara haber göndermek zorundasın. Hepsini çağırmak zorundasın.”

Cieran derin bir nefes aldı. “Ne için?”

Dom çaresizlikten dişlerinin neredeyse bir hırıltıyla birbirine geçtiğini hissetti. “Ölümler ordusunu yok etmek için. Kirmen’i kapatmak için. Taristan’ı toprağa gömmek için. Bekleyen’i cehennemine geri fırlatmak için. Bu işe bir son vermek için.”

Isibel gözlerini Dom’un yaralarında gezdirerek tahtından zarifçe kalktı. Bir elini uzatarak yaklaşınca Dom donup kaldı. Isibel’in parmağı saç çizgisinden çenesine uzanan bir kesiğin üstünde gezindi, kesik ağzının bir tarafından geçiyor ve kaşını ikiye bölüyordu. Gözünü kaybetmemesi mucizeydi.

“Kan dökmek bize göre değil,” diye fısıldadı Isibel üzgün bir sesle.

İonalı Domacridhan buz kesti. Hayatında ilk kez kendi kanından birine nefret duydu. Düşündüğünden çok daha kötüydü.

“Korkuyorsun,” dedi soğuk bir sesle, suçlar gibi öfkeyle Isibel’e baktı. “Ödün kopuyor.”

Isibel oralı olmadı. “Biz çoktan yenildik tatlım. Halkımı ölüme yollamayacağım. Hiçbir hükümdar bunu yapmaz.”

Canın cehenneme, diye düşündü Dom. Yumruklarını sıktı. “Hiçbir şey yapmazsak ölürüz. Biz de diğerleri kadar Ward’lıyız.”

“Olmadığımızı biliyorsun,” dedi Isibel kederle başını iki yana sallayarak. “Glorian bekliyor.”

Dom ölümlüleri kışkandığını fark etti. Öfkelenmek, çileden çıkıp küfretmek, kendini kaybedip ilkel duygulara teslim olmak onların tarzıydı. O da aynısını yapmak istiyordu.

“Biz Glorian’ı kaybettik,” dedi kendini zorlayarak.

Teyzesi yine elini uzattı ama Dom hırçın bir çocuk gibi kendini çekti.

Baleir’in kanatlı heykeline yaslandı. Savaşçı tanrının cesaret bahşetmesi gerekiyordu. *Şu ölümsüz korkaklara biraz cesaret bağışla*, diye söylendi.

“Kirmenlerin dengesi hassastır. Dönüş yolumuz kayboldu, yok edildi, sonsuza kadar burada kalmaya mahkûm olduk.” Teyzesi yılmadan devam ediyordu. “Ama Taristan Kirmenleri bulup parçalarken sınırlar zayıflayacak. Kirmenler geri dönecek, hem eskiler hem de yenileri. Keşke öyle olmasaydı ama Allward parçalanacak ve Kirmenleri yanacak. Kavşak diyarım bulabilirsek –hatta Glorian’ın kendisini– geri dönebiliriz.”

Dom büyük bir şaşkınlıkla döndü. “Yani Ward’ı yüzüstü bırakacağız.”

“Allward’ı zaten kaybettik.” Teyzesinin yüzü kaya gibi sertleşti. “Sen Glorian’ı görmedin. Anlamayı beklemiyorum,” dedi tahtına dönerken.

Dom, Ridha’nın gözlerinde kendi öfkesini gördü ama prenses sessiz kaldı, ellerini birbirine kavuşturmuştu. Başını yavaşça her iki tarafa da birkaç santim oynattı. Mesajı açıktı.

Sakın.

Dom onu görmezden geldi. Kontrolünü kaybetmişti.

“Anlıyorum ki Yoldaşlar boş yere ölmüş.” Bir elini yüzünden geçirdi, kanı teninden taşa sıyrarak yeşil mermer-

lere kırmızı yıldızlar serpti. "Ayrıca görüyorum ki korkağın tekisin leydim."

Toracal dişlerini göstererek ayağa kalktı ama kraliçe eliyle oturmasını işaret etti. Kendi salonunda kimsenin onu savunmasına ihtiyacı yoktu. "Öyle düşünmene üzıldüm," dedi nazikçe.

Sesler ve hatıralar Dom'un kafasında kükrüyor, kendilerini duyurmaya çalışıyordu. Cortael'in son nefesi, bomboş bakan gözleri. Vederler çoktan ölmüştü. Taristan'ın yüzü, kızıl büyücü, Asunder ordusu. Kendi kanının tadı. Sonra dahası... Glorian hikâyeleri, Ward'a yolculuk yapan efsanevi kahramanlar, o cesur insanlar, asil erkekler ve kadınlar. Azametleri, zaferleri. Diyardaki herkesten üstün olan güçleri. *Hepsi yalan. Hepsi bir hiç. Hepsi boş.*

Tahttan, kraliçeden, dünya ve kendisi için beslediği tüm umutlardan uzaklaşırken yer sanki hareket ediyor, mermer yeşil bir deniz gibi dalgalanıyordu. Cortael'in ikizinden ve o rezil gülümseyişini yüzünden kesip atmaktan başka bir şey düşünemiyordu. *Bu işi tapınakta bitirmeliydim. Ya o ölecekti ya da ben. En azından o zaman kendimi bu felaketten ve hayal kırıklığından kurtarmış olurdum.*

Isibel arkasından seslendi, sesinde binlerce yıllık hükümdarlığın buyurganlığı vardı. Biraz da çaresizlik. "Ne yapacaksın sevgili kız kardeşimin oğlu Domacridhan? Damarlarında Cor kanı var mı? Kirmen kılıcın var mı?"

Dom cevap vermedi, sadece mermere çarpan çizmelerinin sesi duyuluyordu.

"Öyleyse şimdiden yenik sayılırsın!" diye seslendi Isibel. "Hepimiz yeniğiz. Bu diyarı çöküşe terk etmek zorundayız."

Iona prensi ne durdu ne de arkasına baktı.

“Benden daha iyi erkekler ve kadınlar boş yere öldü,” dedi. “Adalet ancak ben de aynısını yaparsam yerine gelmiş olur.”

Daha sonra Prenses Ridha onu Tíarma ahırlarında buldu. Dom hışımla çalışıyor, elinde bir dirgenle ahırları temizleyip saman saçıyordu.

Böyle günlük işlerde kendini kaybetmek kolaydı, berbat kokulu işlerde bile. Dom üstünü değiştirmemişti, üstünde hâlâ yıpranmış tunik ve deri pantolon vardı. Çizmelerinde bile tapınağın çamuru duruyordu, belki biraz da kurumuş kan. Saçları darmadağındı, sarı tutamlar yüzünün kanlı tarafına yapışmıştı. Kemerinden kurumuş bir şarap tulumu sarkıyordu. Dom kendini görüldüğü kadar perişan hissediyordu ve gerçekten perişan görünüyordu.

Dönüp bakmadan da Ridha'nın bakışlarını üstünde hissedebiliyordu, o yüzden hiç zahmet etmedi. Bir hırıltı çıkararak dirgenini saman balyasına saplayıp önündeki bölmeye hiç zorlanmadan fırlatıverdi. Balya taş duvara çarpıp dağıldı. Köşede duran bir aygır memnuniyetsizce gözlerini kırıştırdı.

“Çenenin ne zaman kapalı tutman gerektiğini hep biliyordun kuzen,” dedi alaycı bir ses tonuyla, dirgenini yeniden samanlara sapladı. Balyanın Taristan'ın vücudu olduğunu, dirgenin dişlerinin Taristan'ın etine saplandığını hayal etti.

“Galiba sen o dersi kaçırmışsın,” dedi Ridha. “Tıpkı nezaket dersi gibi.”

Dom dudağını ısırды, ağzına yine kan tadı geldi. “Ben bir askerim Ridha. Nezaket gibi bir lüksüm yok.”

“Peki ben ne gibi görünüyorum?”

Dom içini çekerek kardeş bildiği kadına döndü.

Ridha elbisesini çıkarmıştı. Kılıç hâlâ belindeydi ama prensesin geri kalanı değişmiş, ipeğin yerini çelik, mücev-

herlerle süslü buklelerin yerini sıkı örgüler almıştı. Ellerini Dom'a göstermek ister gibi kılıç kayışının üstüne koymuştu. Bir omzuna attığı yeşil lona pelerini zincirlerini, göğüs zırhını ve dizliklerini gölgeliyordu. Ridha anklavın vârisi, kraliçenin halefiydi ve diğerleri kadar iyi dövüşmek üzere eğitilmişti. Genelde herkesten daha iyi dövüşürdü. Zırhı usta işiydi, üstüne tam oturuyordu, boynuzlarla süslenmiş çelik yeşile boyanmıştı. Ahırın tozlu ışığında parıldıyordu.

Dom'un göğsünde minicik bir umut kıvılcımlandı. İlk içgüdüsü bu umudu boğmaktı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu temkinli bir sesle.

"Annemi duydun. Halkını ölüme göndermeyecek, diğer hükümdarlar da göndermeyecek," dedi Ridha zırh eldivenlerini düzelterek. İncecik gülümsemesi şeytani bir görünüşe büründü. "Haklı olduğundan emin olsam iyi olur diye düşündüm."

Kıvılcım birden büyüüverdi. Dom dirgeni elinden atıp kuzenini kucaklamaya kalktı. "Ridha..."

Ridha eğilip kolunun altından geçiverdi, tepeden tırnağa zırhlı olduğu halde adımları hafif ve çevikti. "Dokunma bana, leş gibi kokuyorsun."

Dom bu iğnelemeyi hiç sorun etmedi. Ne isterse söyleyebilir, ondan her şeyi isteyebilirdi. *Bana yardım etsin de gerekirse lona sokaklarında çırılçıplak dans eder ya da ölümlü bir kadınla evlenirim.* Ama Ridha karşılığında hiçbir şey istemedi. Dom asla istemeyeceğini kalbinin derinliklerinden biliyordu.

"Önce Sirandel'e gideceğim," dedi prenses. Koridorda hızlı hızlı yürümeye başladı, Dom da peşinden gitmek zorunda kaldı. Ridha deneyimli gözlerle atları gözden geçirip işini görecek kadar hızlı bir at bulmak için bütün bölmeleri

inceledi. "O canavarlara kendi adamlarından üçünü verdiler. Ve tilkiler çabuk parlayabiliyor. Kızıl saçlılara has bir şey."

Prens hevesle koşum takımlarının asılı olduğu duvara gidip eyerlerden birini omzuna attı. Kaliteli yağlı deri parlıyordu. "Ben Salahae ile başlayacağım. Çöl kurtları savaştan kaçmaz."

Ridha eyeri Dom'dan aldı. "Anklavları bana bırak. İkna etme kabiliyetine güvenmiyorum."

"Burada kalacağımı sanıyorsan çıldırmışsın demektir," dedi Dom yolunu kesmek için Ridha'nın önüne geçerek. Ridha yine eğilerek kurtuldu. Ahır işçileri koridorun bir ucuna toplanmış, çekişmelerini izliyordu. Dom fısıltılarını duyabiliyordu ama hiç oralı olmadı.

"Onu demedim," dedi Ridha azarlar gibi. "Kirmenlerle savaşmak için bir ordu toplamak başka şey... Belki imkânsız bir şey. Onları kapatmak ise daha da imkânsız ama Allward'ı koruma umudumuz varsa bunu yapmak zorundayız."

Ridha'nın arayışı tanıdık bir bölmede son buldu, annesinin atının bulunduğu bölmede. At kapkaraydı, Ibal çöllerinde dörtnala koşmak üzere yetiştirilmişti. Bir çöl kırsığı. Ridha'nın gözleri bir an onda nadir görülen hırsla parladı, sonra kuzenine döndü. Dom'un elini tuttu.

"Cor kanına ve Kirmen kılıcına ihtiyacın var."

Dom'un gözünün önünde genç bir yüz belirdi, bakışları sevecen ve sıcaktı, zincir zırhının üstüne yeşil-altın sarısı renkte bir tunik giymişti. *Yaver. Andry Trelland. Ascal'ın oğlu.*

"Kılıcı bulabilirim," dedi Dom sert bir sesle. *Umarım.*

Ridha koyu renk kaşlarını çattı. "Nasıl? Kılıçtan sadece iki tane vardı ve ikisi de Taristan'da. Diğer anklavlarda hiç..."

"Kılıcı bulabilirim," dedi tekrar Dom, boğuk sesi son derece kararlıydı.

Ridha bir an dikkatle Dom'un yüzüne baktıktan sonra yavaşça başını salladı. Dom, Ridha'nın güvenini boşa çıkarmamak için dua etti.

"Ama kan," dedi Dom içini çekerek, sırtını duvara yasladı. Tapınaktan ayrıldığından beri ilk kez yaralarını unutarak eliyle yüzünü ovuşturdu. Ama hemen hatırladı. Yüzü acıymca alçak sesle bir küfür savurdu. "Cortael soyunun son temsilcisiydi. Diğerlerinin, eğer diğerleri varsa, izini bulmamız mümkün değil. O ağaçtan başka bir dal bulmak aylar, *yıllar* alır. Eski Cor'un oğullarından ve kızlarından neredeyse hiçbiri kalmadı."

"Oğullar ve kızlar," dedi Ridha düşünceli düşünceli, dudakları sırtır gibi kıvrıldı. Çöl kırsığının bölmesine girip elini hayvanın sırtında gezdirdi. At selamlar gibi Ridha'ya hafifçe kişnedi. "Sayıları çok az, bu doğru. Ama Cortael'in soyu tükendi mi? Cortael'in sana bile söylemediği şeyler var kuzen."

İçinde bulundukları duruma rağmen Dom hafifçe sırttı. "Ah, inan ölümlüyle buluştuğunu biliyorum. Iona'nın yarısı biliyor."

"İster Veder ister ölümlü olsun, Eski Cor'lu Cortael'le yatan tek kadın ben değilim." Ridha bir kahkaha attı ama bu yapmacık bir gülüştü. Cortael'in ölümünü kaldıramayan sadece Dom değildi. Bunu açıkça görebiliyordu: Kaybın ağırlığı üstüne uymayan bir zırh gibi Ridha'nın omuzlarına çökmüştü. Buna alışkın değildi. Çoğu Veder de öyle. Çoğu Veder ölmenin ya da sevdiklerini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu.

Ridha yüzünün yaralı olmayan tarafına dokununca sızradı. Ridha'nın parmakları soğuk ve yüzyıllardan kalma nasırlarına rağmen nazikti. Dom içinde yine bir acı hissetti, kendisi için değil, Ward'ı tek başına katedecek olan kuzeni için.

"Cesaret Domacridhan," dedi Ridha kederini yanlış anlayarak. "Eski Cor'un izini sürenler sadece Vederler değil."

Kütüphanede âlimlerden ve diplomatlardan aldıkları derslerde Ridha hep ondan daha iyi olmuştu. Dom uzun uzun Ridha'nın koyu renk gözlerine baktı, birden anladı. Burnunu tiksintiyle kırıştırdı, Ridha'nın ima ettiği şey karşısında midesinin bulandığını hissetti.

"Bu çok aptalca."

Ridha hiç kımıldamadı, sırtı kısrağa dönüktü. "Öyleyse aptal olmamamız güzel bir şey. En azından ben değilim."

"Bunu yapmayacağım." Dom altın sarısı saçlı başını iki yana salladı. "Onlara güvenmiyorum."

Ridha bıkkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

"Taristan hakkında hiçbir şey bilmiyorduk ama bak şimdi neredeyiz," diye mırıldandı dişlerinin arasından. "Kütüphanedeki bütün parşömenleri tarayabilirsin, Cieran'ın kafasını kırıp içindekileri dökebilirsin ama zamanında başka bir Cor kanı bulamazsın. Cortael'in çocuğunu da bulamazsın. Bulunmaması için her şeyi yaptı."

Dom'un midesi yeniden çalkalandı.

"Bir çocuk," dedi şaşkınlıkla. *Bir piç*, diye düşündü. *Cortael evli değildi... Yoksa evli miydi? Dostum hakkında bilmediğim başka şeyler de var mı? Utançtan ya da güvensizlikten bana söylemediği başka şeyler de var mı? Dostu ölüp gitmiş, çürümeye terk edilmişti ama Dom yeni bir keder dalgasıyla ve acı bir öfkeyle dolduğunu hissetti.*

"Şu anda kara kara bunları düşünecek vaktimiz yok," dedi Ridha sert bir sesle.

Dom acıyla kaşlarını çattı. "Kara kara düşündüğüm yok."

“Sen *yıllardır* kara kara düşünüyorsun,” dedi Ridha. “Cortael bunu bana şarap mahzeninde içerken söyledi. Bu olduğu zaman daha çocuk sayılacak bir yaştaymış.”

“Keşke bilseydim.” Dom bir kez daha hayaletlere inanmak istedi.

Ridha dudağını ısırды. “Cortael nasıldır... nasıldı bilirsin,” dedi ölümünü kabullenmekte zorlanarak. “Kendini bir Veder olarak gören ve bizi de buna ikna etmek için elinden geleni yapan bir adamdı. Böyle ölümlü hatalarını kabullenecek biri değildi. Bizim gibi olmayı çok istiyordu.”

Dom gerçekten hatırlıyordu. Cortael küçük bir çocukken bile kendi doğasına karşı koyardı. Yaraları, soğuğu ve açlığı görmezden gelmeye çalışırdı. Uyumayı reddederdi çünkü Vederler genelde uykuya ihtiyaç duymazdı. Veder dilini anklavdaki herkes kadar iyi konuşurdu. Hatta bir keresinde Dom'a rüyalarını kendi dilinde değil, Veder dilinde gördüğünü söylemişti. *Ölümlülük bir yana, biz kardeşlik. Ama kanı, o lanetli kanı sonu oldu.*

“Tek bildiğim bu.” Ridha elini koluna koyarak Dom'u hatıralarından çekip aldı. “Ama emin ol, onlar daha fazlasını öğrenecek.”

Dom faydalı bir şeyi yemesi için azarlanan bir çocuk gibi razı oldu. “Tamam. Yapacağım.” *Böyle bir işe girişmenin düşüncesi bile beni yoruyor.*

Ridha ilk defa talim alanına çıkan bir asır yaşındaki bir yeni yetme gibi bir kaşını kaldırarak Dom'u süzdü. “Nereden başlayacağına dair bir fikrin var mı?”

Dom sırtını dikleştirerek tehditkâr boyutuna ulaştı. Cüsesi hölmenin kapısını doldurdu. “Tek bir suikastçının izini sürüp cevabı almasını bilirim.”

"Güzel ama önce bir şifacıya gitsen daha iyi olur," dedi Ridha, tiksintiyle Dom'un gömleğini tuttu. Sonra bir de kokladı. "Bir de banyo yapsan."

Dom çarpık bir gülümsemeyle karşılık vererek Ridha'nın çöl kırsağıyla ilgilenmesini izledi. Ridha göz açıp kapayıncaya kadar atı eyerleyip hazırladı. Şimdi bile Dom'a göre fazla hızlıydı. Dom onu izlerken Ridha da son derece kararlı bakışlarla yüzüne bakıyordu. Dom taht odasında söylediklerine rağmen annesinin gizli emriyle mi yola çıktığını sormadı. Yoksa ihanet değilse bile itaatsizlik mi ediyordu? İki şekilde de bilmek istemiyordu.

"Dikkatli ol kuzen," dedi. Yalnızca birkaç gün önce gördüğü, dünya üzerindeki tüm dehşetler zihninde canlandı, elleri ve çeneleri sevgili Ridha'ya uzanıyordu. *O diğerleri gibi ölmeyecek. Bir kişiyi daha kaybetmeyeceğim,* diye söz verdi kendine.

Ama onun yanında olmayacaksın, diye cevap verdi kendi sesi. İçi ürperdi.

Ridha ya farkına varmamıştı ya da Dom'un korkusunu görmezden geldi. Hiç zorlanmadan boynuzlu eyerin üstüne atladı, çöl kırsağı altında kıpırdandı, koşmak için sabırsızlanıyordu.

"Her zaman dikkatliyimdir," dedi Ridha, koyu renk gözleri yolculuk heyecanıyla parlıyordu. Ve büyük hedefleri için.

Dom bir kez daha kendini ölümlüler gibi ifade edebilmeyi istedi. Kuzenini kucaklayıp inancının ve yaptığığın ne kadar önem taşıdığını söylemek istedi. İçinde kabaran duygular boğazını tıkadı, az kalsın boğulacaktı. Tek söyleyebildiği, "Teşekkür ederim," oldu.

Ridha'nın cevabı kılıcı kadar keskindi. Ona da bu yakıştı. "Doğru olanı yaptığım için bana teşekkür etme. Son derece aptalca da olsa."

Dom başını eğip ahır bölmesinden çıkarak Ridha'ya yolu açtı.

Ama Ridha duraksadı, bir ayağı üzengide, gözleri atın boynundaydı. Bakışları tereddüt doluydu. "Bir ikizi olduğunu bilmiyordum," diye mırıldandı zor duyulur bir sesle. "Onları... annemin ayırdığını bilmiyordum."

"Ben de öyle," dedi Domacridhan. Ridha gibi o da bir açıklama bulmaya çalıştı ama hiçbir şey bulamadı. "Kendisi de bilmiyordu, ta ki o canavar sisin içinden çıkana kadar."

"Eminim annem bunu doğru olduğuna inandığı için yapmıştır. Sadece birini büyütüp kollamayı. Eski Cor'un tek bir veliahdı olsun diye. Çatışmaya yer bırakmamak için. Ward için."

Dom başını sallasa da hak veremiyordu. İçi almıyordu. Isibel bunu kendisi için yapmıştı, Glorian için. Başka kimse için değil.

Ridha çelik gibi bir iradeyle eyere atladı. Dom'a baktı, Dom gururlu ve gerçek bir savaşçı tablosu gibiydi. "Ecthaid seninle olsun." Yolların, yolculukların, kaybolup bulunan şeylerin tanrısı.

Dom başını salladı. "Baleir de seninle olsun."

Ridha, Baleir'in kanatlarında batıya doğru yola çıktı.

İonalı Domacridhan üstünü değiştirip vücudundaki çamurları temizledikten sonra güneye doğru yola koyuldu. Kimse onu durdurmadı, kimse de uğurlamadı.

5

FIRTINANIN PAZARLIĞI

Sorasa

Kılıcı diğer eşyalarıyla birlikte limandaki handa, gevşek döşeme tahtasının altında saklıydı. Sadece hançerine vardı, hançerin bronz ucu zengin tüccarın karanlı odasında donuk bir ışıkla parlıyordu. Adamın tepesinde dikilerek soluklarını sayıyordu. Gıdısı şişko bir köpeği sarkmış olan adam sararmış dişlerinin arasından h soluyordu. Karısı yanında uyuyordu, siyah saçlı gi kadındı, daha çocuk sayılacak yaştaydı. Sorasa on altı olduğunu tahmin ediyordu. Herhalde tüccarın üçünc dördüncü karısıydı.

Sana bir iyilik yapıyorum kızım.

Sonra adamın boğazını kesti, bakımlı bıçak hiç zorla

Adamın ağzına kanlar dolunca bir eliyle ağzını ka adamı yan çevirdi, böylece kan karısının üstüne akıp u sına neden olmayacaktı. Adam her zamanki kan kay

ölme sürecini tamamlayınca Sorasa sol kulağını ve sol işaret parmağını kesti, ikisini de yere fırlattı. Bakmasını bilenler için bu Sorasa Sarn'ın damgasıydı. Bu cinayet ona aitti, bir başkasına değil.

Tüccarın genç karısı uyumaya devam ediyordu.

Durmaksızın damlayan kan Sorasa'nın adımlarından daha çok ses çıkarıyordu, Sorasa balkona çıkıp kırbacını çözdü ve avlunun karşısındaki duvara atladı.

Dengesini sağlamak için ellerini kullanarak açık pembe taşlara çömeldi. Bahçedeki meyve ağaçları onu iyi gizliyordu, Sorasa öğle güneşine alışmaları için gözlerine biraz zaman tanıdı. Tüccarın muhafızları sıcaktan mayışmıştı, ağır adımlarla bahçenin diğer tarafında tur atıyorlardı. Sorasa fırsattan yararlanıp aşağıdaki boş sokağa atladı. Sokakta pek gölge yoktu.

Güneş yüksekte ve acımasızdı. Uzun Deniz'de alışılmadık derecede kurak bir yaz hüküm sürüyordu ve Byllskos'un en zengin sokakları bile toz içindeydi. Tyriot'ın genelde deniz esintileriyle serinleyen başkenti sıcaktan yanıyordu. Ama sıcak Sorasa'yı pek rahatsız etmiyordu. Hayatı Ibal çöllerinde başlamıştı, annesi Allforest'lı bir Rhashir kadınıydı. Sorasa'nın kanı çölün kurak zulmü ya da bir cangılın boğucu sıcağı için doğmuştu. Sokaklardan rıhtıma doğru yürürken *Bu adamlar güneş görmemiş*, diye düşünüyordu.

Adımlarını ölçülü ve zamanlamaya uygun atıyordu. Duvarlardaki boşlukların arasından Tyri Boğazı'nın mavi suları parıldıyor, bütün evler ünlü limana bakıyordu. Sadece Deniz Prensi'nin sarayı yüksekte kalıyor, pembe kuleleri ve kırmızı kiremitli çatısı Cor güllerini andırıyordu.

Sorasa, Tyriot'ın büyük limanına bir göz attı, ünlü rıhtım bir ahtapotun kolları gibi Boğaz'ın içine uzanıyordu. Bir

ticaret gemisi onu alacak, Sorasa Sarn'dan geriye hiçbir iz kalmayacaktı.

Hiçbir iz bırakmadım, diye düşündü dudakları memnuniyetle kıvrılırken.

Bir gölge halinde kubbeli tapınakları ve yüksek kuleleri geçerek tapınak bölgesine indi. Rahipler öğle devriyelerini atıyor, köylüler ve denizciler de peşlerinden gidiyordu, ellerini Allward tanrılarına açmışlardı.

Villa epey geride kalmıştı ki alarm çalmaya, muhafızlar boğuk çığlıklarla şehir bekçilerini çağırmaya başladı. Villaların arasından bir trompet sesi yükseldi. Denizler tanrıçası tarafından yönetilen bir kule olan Meira'nın Eli'nin çanı çalmaya başlayıp trompet sesini bastırınca Sorasa sırtıttı. Denizciler ondan merhamet, balıkçılar cömertlik dilerdi.

Sorasa çandan ve kalabalıktan başka bir şey dilemedi. İkisi de gerçekleşip yatağındaki cesetle Sorasa arasında bir duvar oluşturdu.

Kalabalık bir akıntı halinde hareket ediyor, çoğu kişi Byllskos'u ikiye bölen işlek caddede Meira'nın mavi rahiplerini takip ediyordu. Az sonra limana varacaklardı, üstelik bugün pazar kuruluyordu.

İçinde kaybolması kolay bir kaos, diye düşündü Sorasa. Tam planladığım gibi.

Kalabalıktan ve kötü kokusundan etkilenmeden kendinden emin adımlarla yürüyordu. Byllskos hareketli bir şehirdi ama Sorasa'nın Ward'daki otuz yılının büyük kısmını geçirdiği Ibal'daki Almasad ve Qaliram'la kıyaslandığında köy gibi kalıyordu. Şimdi sıcaktan kavrulmuş taş sokaklar ve göz alabildiğine uzanan canlı pazarlar, desenli ipekliler, turkuaz rengi gökyüzü, mis kokulu çiçeklerin ve baharat pazarlarının kokusu, kutsal Lasreen'in büyük tapınağı ve Palmiye Yolu'nun

gölgesi burnunda tütüyordu. Ama tüm bunlar falezlerdeki kum taşından yapılmış hisarın, gizli kapısı ve sert esen tuzlu rüzgârlarıyla evi bildiği tek yerin hatırasının yanında sönük kalıyordu.

Bir hava akımı hissettiği anda bir el üstüne kapandı, boynuyla omzunun arasındaki kasları sıkıca kavramıştı. Parmaklar etine geçince acıyla sarsıldı.

Sorasa hızla eğilip dönerek yıllar önce ustalaştığı bu meşhur hamleden sıyrıldı. Dişlerini göstererek öfkeyle saldırgan bozuntusuna baktı.

Adam saldırmadı.

“Garion,” dedi Sorasa. Müritlerin geçit alayı seyrelmişti.

Adam da Sorasa gibi başlığını kafasına çekmişti ama Sorasa’nın onu tanımak için yüzünü görmesi gerekmiyordu. Garion ondan daha uzun boyluydu, teni gölgede bile bembeyazdı. Tıpkı küçükken olduğu gibi çamur kahverengisi bir saç lülesi yine koyu renk gözlerine düşüyordu. Sorasa’nın giysileri dikkat çekmeyecek şekilde sade ve toprak renklerine boyanmış olduğu halde Garion’ın tuniği ve pelerini son derece gösterişliydi. Kırmızıyı ve gümüş işlemeleri görmezden gelmek mümkün değildi. Garion, Sorasa’ya soğuk bir tavırla gülümsedi.

“Hırsız olduğunu bilmezdim Sam,” diye tısladı Ibal dilinde. Bu dili küçükken öğrendiği halde ana dili değildi, konuşması kulağa hâlâ tuhaf geliyordu.

Sorasa başından savmak ister gibi elini salladı. Parmaklarındaki siyah dövmelemler Garion’inkilerle aynıydı.

“Belki de ahlak anlayışını değiştirmen gerekiyordur,” dedi Sorasa. “Senden bir adamın hayatını çaldım, seni endişelendiren bu hırsızlık mı?”

Garion dudaklarını büzdü. “Kirmenler adına Sorasa,” diye söylendi. “Kurallar var. Lonca sözleşmesi tek bir kişiye verilir.”

Bu tür ilkeler Sorasa’da bütün dövmelerden ve yaralardan daha derine işlemiştir. Gözlerini devirmek istedi ama yüz ifadesine hâkim olmayı ve duygularını saklamayı uzun süre önce öğrenmişti.

Dönüp hızlı hızlı yürümeye başladı. “Kıskançlık sana hiç yakışmıyor.”

Beklendiği üzere Garion hemen peşine düştü. Bu, Sorasa’ya farklı zamanları hatırlattı. Ama o günler geride kalmıştı, bir elini yumruk yapıp diğerini de belindeki hançere yaklaştırdı. Garion kılıcını çekerse hazır olacaktı.

“Kıskanmak mı? Hiç de bile,” dedi Garion dişlerini sıkarak. İkili toplanmakta olan kalabalığın arasından sıyrılarak Meira’nın müritlerine ulaştı. “Herkesin önünde kovuldun ve damgalandın. Ne kadar kan dökülürse dökülsün yazılmış olan yeniden yazılamaz.”

Sorasa’nın kaburgalarından aşağı inen uzun dövme birden kaşındı, bu son dövme yapılabildiği daha bir yıl olmamıştı. Diğer nimetlerin ve ödüllerin aksine Sorasa’nın rızası dışında yapılmıştı.

“Zaten bildiğim şeyi bir kez daha söylediğin için teşekkür ederim,” dedi Sorasa ve Garion’a bir adamı köküne kadar kurutacak bir bakışla baktı. “Hisara dön. Kucağına başka bir kolay av düşene kadar da kafesini arşınla. Ayrıca senden onu da çalacağım.”

Yüzü ifadesiz olsa da Sorasa içinden kahkaha atıyordu. Garion’ın bir sonraki sözleşmesini bildiğinden ve onu nasıl alt edeceğinden bahsetmeyecekti.

“Dikkatli ol Sam,” dedi Garion. Sorasa sesinde pişmanlık dolu bir titreme duydu. *Niyetini saklamayı hiç beceremez. Erkekler böyledir zaten.* “Lord Mercury...”

Sorasa yürümeyi sürdürürken yanakları yanmaya başladı. Ward’da pek az kişiden korkardı. Bu çok kısa listenin başında da Lord Mercury vardı.

“Evine git Garion,” diye tersledi onu, sesi insanın kanının çekilmesine yol açacak kadar sertti. Bir zamanlar dostu ve müttefiki olan adamdan kurtulmak istiyordu. Bu yolu yalnız yürümek daha kolaydı.

Garion elini başından geçirip başlığını öfkeyle geriye çekti. Soluk alını boncuk boncuk terlemişti, yanaklarında taze bir güneş yanığı vardı. *Şimdi bile kuzeyin çocuğu,* diye düşündü Sorasa. Çölde geçen uzun yıllar tenini değiştirememişti.

“Bu bir uyarı,” dedi Garion ciddi bir sesle, pelerinin önünü açtı. Kemerinde Sorasa’nınki gibi bir hançer parlıyordu, eskimiş tunç sapının üstü siyah deriyle kaplanmıştı. Bir de kılıcı vardı ve elinin bu kadar yakınında olması Sorasa’nın hiç hoşuna gitmiyordu. Pis bir odaya gizlediği kendi kılıcını düşünerek hayıflandı.

Hana yaklaşık bir kilometre var, diye düşündü. *Ondan daha hızlısın.*

Eli yavaşça kaydı, parmakları tanıdık deriyi kavradı. Hançer vücudunun bir parçası gibiydi.

“Burada mı yapmak istersin?” Başıyla rahiplerden ve ibadet edenlerden oluşan kalabalığı işaret etti. “Sorun etmeyeceğini biliyorum ama ben seyirci olmamasını tercih ederim.”

Garion’ın gözleri Sorasa’nın yüzünden hançere kaydı, ikisini de tartıyordu. Sorasa dikkatle Garion’ın bedenini okuyordu. Hatırladığı gibi zayıftı. Belindeki kılıç inceydi, kaliteli çelikten yapılmış hafif bir kılıçtı. Garion birlikte eğitim gördükleri

bazıları gibi kavgacı değildi. Hayır, Garion zarif bir kılıç ustasıydı, sergilemek isteyeceğiniz bir suikastçıydı, sokakta düello yaptıracağınız türdendi. Bir mesaj göndermek için. Sorasa öyle değildi; gölgede bir bıçak, bir bardağın kenarındaki zehirdi. Seçenekler aklından şimşek hızıyla geçerken Sorasa'nın kasları gerildi. *Dizin arkası. Kası kes, düşerken de gırtlığını. Daha yere düşmeden kaç.*

Garion'ın da aynı şekilde onu okuduğunu biliyordu. Biraz daha bakıştılar, yarı kıvrılarak dişlerini gösteren iki yılan gibiydiler.

Önce Garion gözünü kırptı. Geri çekilirken avuçları açıldı. Aralarındaki gerilim bulutu dağıldı. "Ortadan kaybolsan iyi edersin Sarn."

Sorasa çenesini kaldırdı, tepedeki kızgın güneşe doğru baktı. Başlığının gölgesi geri çekilince yüzü ortaya çıktı. Siyah sürmeli gözleri güneş ışığında erimiş bakır gibi parlıyordu. Gençken diğerleri *kaplan gözleri* derdi. Garion'ın bakışları teninde gezinen parmaklar gibiydi. Uzun yılların tenine yazdıklarını görmesine izin verdi. Gözlerinin altında mor halkalar, daha çıkık elmacık kemikleri, çatılmış koyu renk kaşlar. Keskin köşeleri kırıdamayan sıkılmış bir çene. Sorasa çocukluğundan beri bir yırtıcıydı. Bir yırtıcıya hiç şimdiki kadar benzememişti.

Garion yutkunarak geri çekildi. "Pek azımızın çekip gitme şansı var."

"Çok az kişi bu şansı ister Garion," dedi Sorasa bir elini kaldırıp veda ederken.

Kalabalık Garion'ı yuttu.

Buranın kokusunu giysilerimden asla çıkaramayacağım, diye düşündü pislik içindeki hanı geride bırakırken. Çantası

omzunda, kılıç ve kırbaç belinin iki yanında asılıydı, ikisi de eski yolculuk pelerinin altına gizlenmişti. Pelerini bugün tuhaf kokuyordu, tuz, sığır ve meyve kokusu sinmişti, balık kokusu ise hepsine üstün geliyordu. Sorasa hisarda küçük, sessiz ve temiz bir odaya sığındığı günlerin özlemini duyuyor, serin taş duvarları, yüksek pencereyi ve ona arkadaşlık eden asırların sessizliğini özlüyordu. Burası öyle değildi.

Çok daha iyi, diye düşündü. Çekişme çelikten daha iyi bir kalkandır.

Liman sokaklarını dolduran denizciler, tacirler, dilenciler ve yolcular ilerlemesini yavaşlatıyordu. Hayvanların bağırıcıları ve nal sesleri her zamanki kaosu ikiye katlıyordu. Civar ülkelerin sürülerini satma zamanı geldiğinden liman çevresindeki pazar alanları Uzun Deniz'de satılacak hayvanlar için otlaklara dönüştürülmüştü, binlerce boğa ve inek burnundan soluyarak, kafasını sağa sola savurarak, terleyerek bu otlaklarda satılmaya hazır bekliyordu.

Sorasa tepedeki muhafızları ve gözcüleri düşündü, bir katil bulmak için hâlâ gözleriyle sokakları tarıyorlardı. Bölgeye ayak basan her adamın ve gencin yüzünü kontrol ediyorlardı.

Gülümseyerek başlığını arkaya atınca iç içe geçmiş dört siyah saç örgüsü ortaya çıktı. Sokaklarda başı açık yürüdüğü için sırtı ürperse de güneşi yüzünde hissetmek hoşuna gitmişti.

O gün ikinci kez biri omzuna yapıştı.

Garion'ı, aptal bir denizciyi ya da keskin gözlü bir muhafızı görmeyi bekleyerek yine eğilip hızla döndü. Ama yaptığı hamleyle adamın elinden kurtulamadı, karnına indirdiği sağlam yumruk da işe yaramadı. Adamın teni elinin altında taş gibiydi ve üstünde zırh ya da zincir de yoktu. Adam tepesinde dikiliyordu, onun iki katı kadardı ve dövüşmeyi iyi bilen biri gibi duruyordu.

Sen kesinlikle Garion değilsin.

Sorasa eğitildiği şekilde davrandı, bir elini boynunu tutan ele götürürken diğerini belindeki keseye attı. Elini çevirince ayaklarının dibine mavi bir duman saçıldı ve pelerin omuzlarından düştü.

Gözlerini kapatıp nefesini tutarak sokakta koşmaya başladı. Adam arkasında şiddetli bir öksürüğe tutulmuştu, pelerini elinden sarkıyordu.

Bilmediği bir dilde bir şeyler bağırdı ki Sorasa'nın bilmediği dillerin sayısı hayli azdı.

Sorasa'nın kanı hızla pompalanıyor, kalp atışları hızlanıyordu. İçgüdüleri kadar sözleşme için birkaç gün Byllskos'u araştırmış olması da işine yarıyordu. Şehrin planı zihninde canlandı, ana limandan ayrılan bir ara sokaktan koşup sert bir dönüşle bir sonraki işlek sokağa çıktı. Nefesini düzenleyerek adımlarına uydurdu. İleriye kontrol ettikten ve adımlarını ayarladıktan sonra cesaretini toplayıp arkasına baktı.

Bir an bir boğanın ahırından kaçtığını sandı.

Adam koyu yeşil pelerini sırtında bayrak gibi dalgalanarak son sürat koşarken bir toz bulutu ve mavi dumanlar da peşinden geliyordu. Altın sarısı saçları güneşte parlıyordu. Byllskos gözcüsü ya da villa muhafızı değildi. Sorasa bunu uzaktan bile anlayabiliyordu.

Sorasa'nın korktuğu insanlar listesine bir kişi daha katılmıştı.

Sorasa aralarına dalınca adamlar ve kadınlar tökezleyerek kaçıştı, birkaçı yere düştü. Sorasa koştu, sağ eli saldırgana attığı yumruk yüzünden acıyordu. Tekrar arkasına bakınca sırtından bir şok dalgası geçti. Hayli önde olduğu ve hızlı koştuğu halde adam arayı hızla kapatıyordu.

Aklına bir fikir geldi. Byllskos'a geldiğinden beri ilk kez ensesinden bir ter damlası süzüldü.

Bu bir uyarı, demişti Garion. Fırtınadan önceki ilk gök gürültüsü.

Bu adam da şimşek miydi? Lord Mercury'nin son cezası mıydı?

Ben izin vermedikçe hayır.

Sorasa yeniden döndü, kendini çalıntı ya da işe yaramaz mallar satan daha az saygın satıcılarla dolu bir sokağa attı. Kargaşanın içinde bir dansçı gibi zikzaklar çizerek koşuyor, yarı çürük meyvelerle dolu kâselerin üstünden atlıyor, sallanan kumaşların arasından geçiyor, pazarlık eden adamlarla kadınların etrafından dolanıyordu. Hepsi de onun hızlı ve becerikli geçişinden rahatsız olmadan arkasından mesafeyi geri kapatıyordu. Sorasa kalabalığın adamı yavaşlatmasa bile onu saklamasını umuyordu.

İkisini de yapmadı.

Adam arkasında devrilmiş tezgâhlar bırakarak hızla koşuyordu. Birkaç kadın adama vurdu ama yumrukları geniş göğsünü ve omuzlarını sıyrıp geçti. Adam kadınlara gözlerini şaşkın şaşkın kırpıştırarak bakmakla yetinince Sorasa afalladı. Adamın şaşkınlığı uzun sürmedi.

Sokaktaki kalabalığın arasından Sorasa'nın gözlerine baktı, çenesini sıkınca beyaz dişleri göründü.

Sorasa'nın içine yayılan adrenalin hoş bir duygu uyardı. Korkusuna rağmen kalbinin beklentiyle şarkı söylediğini hissetti. Son gerçek dövüşünün üstünden bir yıl geçmişti.

Bir sandık yığınının üstüne çıkıp direklerin ve tahtaların üstünde dengesini sağlayarak tezgâhtan tezgâha atlarken aşağıdaki satıcıların bağırtilarını duymazdan geliyordu. Ufak tefek olması bir avantajdı ve o da bunu iyi kullanıyordu.

Ama adam sandıkların üstünden hayvan gibi atlayarak peşinden geliyordu.

“Kahretsin,” diye söylendi Sorasa. *Bu kadar iri birinin böyle kolayca hoplayamaması lazım.*

Sorasa tekrar zıplayıp dikkatle bir direğin üstüne kondu. Direk altında sallanıyordu. Aşağıda, çürük meyve satan bir adam bağırarak yumruğunu salladı. Sorasa adamı duymazdan geldi ve Lord Mercury’ye ve Sorasa Sarn acı içinde ölsün diye yaptığı her şeye küfretti.

Eliyle çabucak çekerek başlığı yeniden kafasına geçirip saçlarını örttü. Saldırgan şimdi sadece bir tezgâh uzağındaydı, bir ayağını dar bir tahtaya koymuş, diğerini sokağın duvarına dayamıştı. Başka şartlar altında komik sayılabilecek bir görüntüydü. Şimdi ise sadece dehşet vericiydi. Öfke dolu yeşil gözleriyle Sorasa’ya bakıyordu. Sorasa bu mesafeden kısa sakalının da açık bırakılmış saçları kadar sarı olduğunu görebiliyordu. Taş çatlasa otuzunda görünüyordu.

Ama yüzünün bir tarafında tırnakla çizilmiş gibi yara izleri vardı. *Onu ne tırmalamış?* diye düşündü Sorasa, midesi çalkalanmaya başladı.

Sorasa’nın belinden sarkan kılıç ve hançer annesinin ellerine asılan çocuklar gibi ilgi bekliyordu. Ama Sorasa elini deriden ve öfkeden ibaret olan kırbacına attı.

“Seninle konuşmak istiyorum,” dedi adam Paramount dilinde, ortak dil içinde bulundukları durumda yapmacık ve resmî kaçıyordu. Adamın aksanını çıkarmaya çalıştıysa da başaramadı.

Sorasa’nın kalbi hâlâ deli gibi attığı halde adam hiç efor harcamamış gibiydi. Saçları bile dağılmamıştı.

“Konuşuyorsun işte,” dedi iki ayağını da altına çekip dengesini sağlayarak. Ayak parmakları beklentiyle kıpırdandı. Kırbaç çözülüp zehirli bir yılan gibi uzadı.

Altlarında meyve satıcısı Tyri dilinde bağırmaya devam ediyordu ama ondan başka durup izleyen yoktu. Byllskos sokakları aptallarla doluydu. Fazladan iki aptalın bir önemi yoktu.

Adam gözünü bile kırpmadan Sorasa’nın seğiren her kasını takip ediyordu. “Başka bir yerde konuşmayı tercih ederim.”

Sorasa omuz silkti, kırbacın örme sapını daha sıkı kavrayarak bilek halkasını yerine kaydırды. “Ne yazık.”

Adam elini uzattı, avucu yemek tabağı kadar büyüktü, soluk teni nasırlarla ve yara izleriyle kaplıydı. *Hisarda bu adamı hiç görmedim. Mercury’nin izole edilerek eğitilmiş bir hayvanı falan mı, isteğine karşı gelenlerin üstüne saldığı bir ejderha mı?*

“Niyetim sana zarar vermek değil,” dedi adam.

Sorasa gırtlaktan gelen boğuk bir sesle güldü. “Bunu daha önce de duydum.”

Adam elini yumruk yaptı. “Ama mecbur kalırsam veririm.”

Rüzgâr pelerinini uçurunca belindeki uzun kılıç göründü. Garion gibi bir silahşor değildi. Korkunç kılıç gösteri amaçlı tasarlanmamıştı.

Bu kadar tehlikeli bir pozisyondayken kılıç çekmek Ward’ın en yetenekli silahşorları için bile zordu.

Sorasa dişlerini göstererek sırtıttı. “Hiç durma öyleyse.”
“Pekâlâ.”

Sorasa’nın uzun yıllar boyu aldığı eğitime, bedenini bıçak gibi bilemiş olmasına karşın Mercury’nin köpeğı daha hızlıydı. Refleksleri, tepkileri, içgüdülerі. Adam fırtına gibiydi.

Sorasa'nın tek çaresi adamın ne yapacağını önceden tahmin ederek ondan önce harekete geçmekti.

Adamın ayakları tahtadan ayrılmadan Sorasa zıplayıp kırbacı bir çamaşır ipine doladı. Adam hoplayarak belinden yakalamaya kalktı. Ama Sorasa adamın üstünden atlamak yerine kırbacı ve hızını kullanarak sokağın duvarına attığı tekmeden destek alarak havada döndü. Açısını değiştirince adam onu birkaç santimle kaçırdı ve sertçe az önce Sorasa'nın durduğu tüneğe indi.

Direk adamın ağırlığı altında çatırdayıp parçalandı. İki metre boyundaki suikastçı tezgâhına düşüp çürük çarık portakalları ezince meyve satıcısı bir çığlık attı.

Sorasa çamaşır ipini kesip kırbacını sıkıca kavrayarak sokağa düştü. Ustaca bir yuvarlanışla düşüşü yumuşatıp ayağa kalkarken etrafında bir yığın giysi uçuşuyordu. Yığından deniz yeşili, yamalı bir pelerin alıp omuzlarına attı.

Yeni başlığının içinde başım çevirip arkasına bakınca kalabalığın üstünde sarı bir kafa gördü, adam kendine yol açarak ilerlemeye çalışıyordu. Kalabalık toplanıp adamın üstüne yürüdü. Hatta satıcı ezilmiş portakalları adama fırlatıyordu. Adam onları hiç umursamadan, koku almış bir tazı gibi sokağı tarıyordu.

Sorasa ona şans tanımadan düzenli adımlarla ana yola geri döndü. Byllskos sokaklarındaki herhangi biri gibi.

Sığır mezadı hız kesmeden devam ediyor, celepler bakmak için durakladıkça hem insan hem de hayvan kalabalığı birikiyordu. Sorasa çalıntı pelerinini bir çiftçinin arabasından uzun, lekeli bir yelek ve bir şapkayla takas etti. İkisi de yüzünü ve silahlarını iyi saklıyordu ama Sorasa bir köylüden de kötü görünüyordu. *Kokusu da daha kötü*, diye düşündü dudaklarını bükerek.

Lonca'da öğrendiği en önemli derslerden birinde hiç silah yoktu. Ne bıçak ne zehir. Kılık değiştirmek yoktu. Yabancı diller yoktu. Elbette bunlarda da üstün başarı elde etmişti. Bunlar çatlamış toprağa yağan yağmur kadar gerekli şeylerdi. Ama bir sözleşmenin gereğini yerine getirmek için en önemli, en hayati unsur fırsattı.

Sorasa'nın tüccarı uykuda, muhafızlarını da uzakta ağır ağır gezinirken yakalaması şans eseri olmamıştı. Özellikle bu anı seçmişti. Burada da seçecekti. Mercury'nin suikastçısı kolay kolay atlatılacak gibi değildi. Birkaç dakikaya yine peşine düşerdi, tabii çoktan düşmediyse. Sorasa rahat bir nefes bile almadan yürümeye devam etti. Gevşeyip gardını düşürmedi. Sorasa Sarn o kadar aptal değildi.

Kalp atışları yavaşladı, kasları kendine gelmeye, zihni berraklaşmaya başladı.

Fırsat önündeydi.

Gülümseyerek siyah boğalarla dolu ahıra yaklaştı. Boğalar ahıra bir yük gemisinin ambarındaki variller gibi sıkış sıkış doldurulmuştu ve terden parlıyorlardı. Isıran sinekleri kovalamak için bile zor kımıldıyorlardı. Bir mezat yerinin yanında, celeplerin önüne çıkarılmaya hazır bekliyorlardı. Sorasa yavaşça toprak alana açılan kapının yanına yaslandı. Kilit basitti, ahşap bir sürgüden ibaretti. Sorasa kilide bir göz atıp şapkasını çıkararak yüzünü gözler önüne serdi.

Yem tuzağa yerleştirildi.

Bir elini bohçasına sokup bir şeftali çıkararak dişlerini meyvenin tatlı etine geçirdi.

Adamı fark etmek zor olmadı. Pazar kalabalığındaki çoğu kişiden daha uzundu. Garion'dan bile uzundu, ayrıca ondan daha sarışındı. Kuzeyli olsa gerekti, Calidon ya da Jyd'den.

Beyaz yüzü, devasa cüssesi ve altın sarısı saçlarıyla karlı ülkelerin birinde doğmuş haydutlara benziyordu.

Adam tek bir yere odaklanmış şekilde hızla ilerliyor, uzun adımlarıyla aralarındaki mesafeyi kapatıyordu.

Sorasa meyvenin tadını çıkardıktan sonra elinden fırlattı ve sürgüyü çekerek boğa ahırının kapısını açtı. Bir adam kolundan tuttu ama Sorasa hemen elinden kurtulup adamı yere fırlatarak dişlerini döktü.

Üç metre ötedeki suikastçının gözleri fal taşı gibi açıldı. Sorasa kırbacını ahırın üstünde şaklattı.

Bir fırtına bulutu kadar ağır olan sürü ileri atıldı, toynakları ve boynuzları çakan şimşekleri andırıyordu. Durmaksızın dışarı akın ederlerken geniş böğürleri ve omuzlarıyla kıracak gibi çitlere yükleniyorlardı. Siyah bir dalga halinde adamın üstüne doğru koşmaya başladılar, kırbacın her şaklayışında öfkeden köpürerek sıçıyorlardı. *İşte fırsat*, diye düşündü Sorasa sevinerek.

Adamın kaçmasını bekliyordu. Ya da başka yöne sapmasını. Ya da yüzlerce toynağın altında kemikleri kırılarak çığnenmesini.

Suikastçı ise olduğu yerde durup ellerini öne uzattı. Gerçekten komik bir görüntüydü ama Sorasa'nın soluğu dişlerinin arasına takılıverdi.

Adam ilk boğayı boynuzlarından tuttu, parmakları bembeyaz kesilmiş, topukları toprağa geçmişti. Bir hırıltı çıkararak boğayı yan tarafına deviriverdi. Boynu kırılan boğanın başı gevşekçe sallandı. Sürünün geri kalanı suyun içindeki bir sütunmuş gibi adamın etrafından dolanırken Sorasa'nın ağzı açık kaldı. Adam bana mısın demeden ve hiç korkmadan olduğu yerde duruyordu. Yemyeşil bir ateşle yanan gözlerini Sorasa'dan hiç ayırmamıştı.

Kadim, diye bağırmaya başladı zihni birden.

Ölümsüz.

Hayatında hiç koşmadığı kadar hızla koşmaya başladı. Sokaklardan, çatılardan, güneşin bile sızamayacağı kadar dar duvar aralıklarından geçti. Her renkten pelerin birer birer omuzlarından kayıp gitti. Adamı şaşırtacak, yavaşlatacak, bir saniye daha kazanacak ne varsa yaptı.

Bir daire çizerek rıhtıma ulaşmaya çalıştı ama adam çoktan oradaydı, onu gemisinden, bütün gemilerden uzak tutuyordu. Aldatmaca kesesi neredeyse boşalmıştı ve Byllskos sokaklarında arkasında mavi, beyaz ve yeşil dumanlar bırakıyordu. Siyahı kullanmaya cesaret edemiyordu.

Boyun eğmez, yenilmez. Uzun zaman önce gördüğü bir derste Kadimler hakkında öğrendiği birkaç şey aklına geliyordu. *Kayıp bir diyarda doğmuş akılalmaz varlıklar.*

Vücudu harcadığı efordan yanıyordu. Tırnakları tuğlalara ve ahşaba takılıp parçalanıyordu, parmaklarına kıymıklar batmıştı. Aldığı eğitimlerden alışkın olduğu için pek az acı duyuyordu. Onu da adrenalin ve korku bastırıyordu. Tırmanıyor, sıçırıyor, yuvarlanıp dönüyordu. Arkasında devrilmiş meyve arabaları ve şarap fıçıları bırakıyordu. Sıralarını yarıp geçerken rahipler ona küfretti. Sorasa dönüp öldürdüğü tüccarın villasına, ölümsüz canavarla arasında sağlam bir kalkan oluşturacak muhafızlara ve gözcülere doğru koşmayı bile düşündü.

Loncalardan hiçbiri şimdiye dek bir ölümsüzü öldürmemişti. Kimse buna kalkışacak kadar aptal değildi. Onları görenlerin sayısı bile çok azdı. *Lord Mercury bir ölümsüzü hizmetine almayı nasıl başardı?*

İşe yarayabilecek herhangi bir şey bulabilmek için hafızasını zorladı. Kadimlerin türü, gücü ve zayıf yönleri hak-

kındaki söylentileri düşündü. Lonca'daki ustalar ve hanımlar efsanevi varlıklarla da kayıp Kirmen yaratıklarıyla da pek ilgilenmezdi. Kimse bir ejderha üzerine sözleşme yapmamıştı. Lonca suikastçılarının yolu hâlâ Ward'da dolaşan ölümsüz hayaletlerle kesişmezdi.

Mercury birini beni öldürmeye gönderene kadar, dedi kendi kendine dudak bükerek.

Daha hızlıydı, daha küçük cüsseliydi, şehri iyi biliyordu. Ama bunlar ona sadece birkaç dakika kazandırıyordu.

Ve dakikaları hızla tükenmekteydi.

Suikastçı çabucak yetişti, yuvarlanan bir kaya gibiydi, durdurulamıyordu. Sorasa adamdan önce davranıp kılıcını çekti ve ters bir hamleyle savurdu. Bir sonraki hamlesi çeliğe denk geldi, suikastçının uzun kılıcı hamlesini engelledi.

Sırf onu tehlikeye atmak için bile olsa yine Garion'ın yanında olmasını diledi.

Ama yalnızım. Bu yolu kendim seçtim.

Adamı yerinden oynatmak mümkün değildi, kılıcı Sorasa'nın kılıcının sapına kilitlenmişti. Sorasa'nın tek yapabildiği adamı uzakta tutmaktı, kolları ve bacakları baskının altında sızlıyordu. Onu yeneceğine dair umudu yoktu, buna kalkışmadı da. Adam konuşmak için ağzını açtığı anda yüzüne tükürdü.

"Kirmenler aşkına..." Adam küfrederek tiksintiyle geri çekildi. Tükürüğü silecek kadar görgülü ve aptaldı.

Sorasa yere tekme atarak tozları adamın gözlerine püskürttü, sonra dönerek adamın arkasına geçti. Hançerini kaldırdı, kasları ve damarları koparmak için boynun omuzla birleştiği yere nişan aldı. *Öldür ve işini çabuk bitir.* Bir kolunu adamın boynuna dolayıp gırtlaklarını sıktı. Bu şekilde boğduğu adamların sayısını bilmiyordu.

Adamın nefes almaya çalıştığını hissedince keyiflendi. *Ölümsüzlerin bile nefes almaya ihtiyacı var.*

Tam hançeri indirirken adam kıpırdadı, hançer omzunu sıyırıp geçti. Omzundan kanlar aksa da yeterli değildi.

Adam Sorasa'yı yakasından yakalayıp hiç zorlanmadan çekip fırlattı. Sorasa sertçe duvara çarptı. Tuğlalar yüzünü sıyırınca ondan da kan akmaya başladı. Sokaklarda bekçilerin ısıkları ve trompet sesleri yankılanıyordu. İzdiham ve ölü bir adam arasında işleri başlarından aşkındı.

"Biraz soruna yol açtık, sen ve ben," dedi Sorasa soluk soluğa, gözleri sokaktaydı. Bütün vücudu acı içindeydi.

Sokak yankılarla doluydu. Kadim alaycı bir tavırla gülerek omzundaki kanlara baktı. "Bu çok aptalca," dedi dişlerini sıkarak. Ağzı da kan içindeydi.

Sorasa'nın gururu alevlendi. Nefes almaya çalıştı.

"Sana zarar vermeyeceğime söz veriyorum." Kadim yine elini uzattı. "Gel Ölümlü."

Ölüm Sorasa Sarn'ın sevdiği bir dosttu. Tanrıça Lasreen'le el ele yıllar geçirmişlerdi. Sabahı takip eden gece gibi birbirlerini izlemişlerdi. Sorasa onu hiç bu kadar yakınında hissetmemişti.

Lord Mercury gözünün önüne geldi, beyaz ve korkunçtu, dişleri sivri, bakışları uzaktı. Onu bu şekilde öldürmek tam ona göreydi. Kaçamayacağı ya da kurnazlıkla atlatamayacağı bir ölüm.

Neyse ki Sorasa mutlak gerçekliğe inanmıyordu. Her şey fırsata bakardı ve her zaman bir fırsat bulunabilirdi.

"Gel Ölümlü," dedi Kadim bir kez daha. Parmakları kıpırdadı.

"Hayır," dedi Sorasa, gülerek son bir kez kaçmaya başladı. Kılıcı yerde unutulmuştu.

* * *

Kendini sandalyeye atıp bir ayağını meyhane masasına dayadı. Diğer ayağı yerde gergin bir enerjiyle titriyordu. Barmenin çekingen tavırlarını fark edince *perişan haldeyim* diye düşündü. Üstü başı toz ve kan içindeydi, örgülerinden biri çözülmüş, saçları siyah bir perde gibi omzuna dökülmüştü. Dudağındaki kesikten kan sızıyordu. Kanı yaladı. Manyak gibi sırtarak iki parmağını kaldırıncı barmen hemen yanına koştu.

Liman meyhanesinde iflahı kesilmiş gibi görünen tek müşteri Sorasa değildi. Haşatı çıkmış birkaç adam vardı, Sorasa bunların saldığı boğalarla karşılaştığını tahmin etti. Geri kalan yarı ölü halde birasına gömülmüş denizcilerdi. Fırtına Filosu'nun koyu mavi ipeklileri içindeki İbalet denizcilerini tanıdı, üstleri başları perişan haldeydi. Onlar da Sorasa'yı tanıyıp parmaklarını sallayarak İballı kız kardeşlerini selamladılar.

Sorasa karşılık vermedi.

Önüne iki büyük bira bardağı konulduğu an kapı açıldı, karanlık meyhane vuran ışıkla aydınlandı. Denizciler yüzlerini buruşturarak küfretti ama ölümsüz onları görmezden geldi. Bir an güneş ışıqlıyla çevrelenerek kapıda durdu, gölgesi Sorasa'nın üstüne düştü.

Ölümsüz yanına gelip otururken Sorasa hiç kımıldamadı.

Tek kelime etmeden kalaylı bira bardağını delik deşik masanın üstünde ileri itti. Ölümsüz gözlerini kupadan taşan biraya dikti, afallamıştı. Sonra tuhaf ve yapmacık hareketlerle biradan bir yudum aldı.

Sorasa hiç kımıldamadı, yüzü ifadesizdi. Nabzı kulaklarında zonkluyordu.

Kadim gözlerini bira bardağının altın rengi derinliklerine dikti. Kaşlarını çattı. Sonra birayı sonuna kadar içti. Sorasa bir

an görülmemiş bir zafer mutluluğu hissetti. Kadim gözlerini hiç kırpmadan yüzüne bakmaya başlayınca bu his silindi. Kadim'in göz bebekleri loş ışıktaki büyüdü, siyahlar yeşili yuttu.

"Vederlerin neredeyse tüm zehirlere karşı bağışık olduğunu biliyor muydun?" dedi ağır ağır.

Vederler. Sorasa bu tuhaf kelimeyi aklına yazıp kalan son umudunu da soluğuyla birlikte saldı. "Arseniğe yazık oldu."

İçinden bir ses hançerine, kırbacına, kesesindeki son toza davranmasını fısıldıyordu. Başka bir zehir, başka bir bıçak darbesi, başka bir fırsat. Şu anda bile onu kurtarabilecek herhangi bir şey. Sanki ayaklarının altında bir çukur açılmıştı.

Ya atlayacağım ya düşeceğim.

Her yeri ağrıyordu. Sidiğe benzeyen biradan büyük bir yudum alırken keşke *ibari* likörü olsaydı diye geçirdi içinden. Dudaklarında evinin mayhoş tadıyla ölmek isterdi. *Çünkü burada, onun ve Mercury'nin elinde öleceğim,* diye düşündü. Kabullenmek âdeta içini rahatlatmıştı.

Kadim dikkatle yüzünü inceledi, gözü boynundaki dövmelelere takıldı. Sorasa bakmasına ses çıkarmadı. Dövmeleri, her birinin Lonca'da taşıdığı anlamı ve önemi Sorasa gibi bilmiyordu.

"Bugün üç kez beni öldürmeye kalktın," diye mırıldandı Kadim şaşırmış gibi.

Sorasa yeniden birasından içti. "Aslında hepsi tek bir girişim sayılır."

"Öyleyse üç kez muvaffak olmaya yaklaştın diyelim."

"*Muvaffak olmak,*" dedi Sorasa adamın sesini taklit ederek. *Sanki boktan bir barda değil de kraliyet sarayındayız.* "Ee, şimdi ne olacak Kadim? Nasıl yapmayı düşünüyorsun?"

Kadim gözlerini kırptırdı, ne kadar basit de olsa Sorasa'nın sözlerini anlamaya çalışıyordu. Sorasa'nın aklına Lon-

ca'da anlamadığı bir dersle uğraşan bir çocuk geldi. Kadim dişlerini sıkarak arkasına yaslandı. Sorasa sandalyenin cüssesi altında kırılmasını bekledi. Kadim yavaşça iki avucunu da masaya koydu, bu bir barış gösterisiydi. *Bana ürkmüş bir hayvanmışım gibi davranıyor,* diye düşündü Sorasa, ağzına öfkenin tadı doldu.

"Daha önce de söyledim, niyetim sana zarar vermek değil."

Elini uzatıp pelerinin önünü açtı. Sorasa kınından sıyrılan kılıcın vızıltısını duymaya hazırlandı. Adam onun yerine tanıdık bir kılıç çıkardı.

Sorasa'nın kılıcı.

Kılıç ince ve dengeliydi, çift ağızlı çeliğin sapı dövülmüş çelikten yapılmıştı. Hisarın cephaneliğinde dövülmüş, Sorasa gibi o da Lonca'da doğmuştu. Üstünde ne sembol, ne mühür, ne mücevher ne de kazınmış kelimeler vardı. Bir hazine sayılmazdı. İşini iyi görüyordu.

Sorasa kendinden emin bir tavırla kılıcı alırken gözlerini Kadim'den ayırmamaya dikkat etti.

"İyi olup olmaman beni pek ilgilendirmiyor," dedi.

Sorasa kılıcını geri alınca nedense kendini hafiflemiş hissetti. "Bütün ölümlü kızlara böyle mi söylüyorsun, yoksa sadece bana mı?"

Kadim'in yüzünden bir şey geçti, gölge ya da karanlık gibi bir şey. "Ölümlülerle pek konuşmam," dedi dişlerinin arasından.

"Belli oluyor."

Barmen kadın ikisine de birer bira daha getirdi, bayat birayı neredeyse döküyordu. Bakışları suikastçı ve ölümsüz arasında gidip gelirken kurtların arasında kalmış bir kuzuya benziyordu. Sorasa bir gümüş peni vererek kadını savdı.

Kadim parayı görünce irkildi, kendi para kesesini çıkarıp küt diye masaya koydu. Sorasa bira ve ölümle ilgili tüm düşünceleri bir kenara bırakarak keseye baktı. Kese küçük olsa da içi altın doluydu ve sarı metaller derinin içinde göz kırptıyordu. Barın loş ışığı paraların üstünde oynaşıyordu.

"Bilgi istiyorum. Karşılığını ödemeye hazırım," dedi Kadim sert bir sesle, keseden yassılatılmış bir altın parçası çıkardı. Altın yusuvarlaktı, üstünde geyik şekli vardı. Para Sorasa'nın bildiği krallıklara ait değildi ama sonuçta altın altındı. "Bu yeter mi?"

Sorasa, Kadim'in sesindeki endişeyi duyunca şoke oldu. Durumun farkına varınca içinden gülmek geldi. *Ne yaptığına dair hiçbir fikri yok. Lord Mercury'nin ya da bir başkasının suikastçısı falan değil. Ne kadar güçlü olursa olsun. Kirmen'de doğmuş bu aptal şimdiye kadar bir sokak dilencisi tarafından dolandırılmadığı için çok şanslı.*

Kanında şarkı söyleyen fırsat, tanıdığı tüm annelerden daha tanıdıktı. Kadim'in duruşunu taklit ederek elleri masanın üzerinde öne doğru eğildi. Parayı aldı.

"Ne öğrenmek istediğini bilmeden nasıl fiyat biçebilirim?" dedi. *Altın kaba olsa da iyi, saf bir damardan. Parlak sarı. Nadir bulunan türden.*

Kadim hiç tereddüt etmedi. "Eski imparatorluktan gelen Cor kanından ölümlüler arıyorum. Amharaların onları tanıdığını ya da bulabileceğini söylediler."

Sorasa yüzüne bir maske oturtup paraları keseden çıkarmaya başladı. Kadim bir, iki, üç altın masanın üzerine kayarken Sorasa'yı izledi ama durdurmaya kalkmadı. İkisi de parayı saklama zahmetine girmiyordu. Meyhanedeki en tehlikeli şey ikisiydi... Belki de bütün şehirdeki.

Amharalar. Sorasa'nın soluğu kesildi ama yüzü hâlâ maske gibiydi. Paralardan birini ısırıp metalin sağlamlığını tarttı. Kadim burnunu kırıstırdı.

"Eski Cor'un oğulları ve kızları çok az sayıdadır ve uzaklara dağılmışlardır," dedi Sorasa parayı ısırırken. "Amharalar bile izlerini kaybetti."

"İçlerinden özellikle birini arıyorum."

Sorasa keseden üç altın daha çıkardı.

"Bir çocuğu."

Bir altın daha.

"Prens Cortael'in kim olduğu bilinmeyen bir kadından olan piçini."

Bir altın daha.

"Hafızalardaki hiçbir krallığın böyle bir prensi yok."

İsim yeterince tanıdık. Eski imparatorluktan, Kirmenlerden ve unutulmuş bir diyardan gelen bir başka ölümlü. Sadece ismen bir prens, o da pek az kişi için. Yine de daha önce yapılan sözleşmeler oldu. Hepsi de başarısızlıkla sonuçlandı. Tekrar Kadim savaşçıya baktı. Nedenini şimdi anlıyorum.

Sırtarak paraları düzgünce üst üste koydu. "Ölümlülerin yaşayan hafızasında tabii."

Kadim'in içinde nadiren görülen bir öfke alevlendi. "Çağlar hakkındaki cehaletin beni ilgilendirmiyor. Yardım edebilir misin edemez misin?"

Sorasa bu kez elini keseye sokup paraları avuçladı.

Kadim kaşlarını çattı.

Önemsediği altınlar değil, diye düşündü Sorasa Kadim'in yüzünü inceleyerek. Öfkesinin sebebi başka bir şey.

"Baba öldü," dedi Kadim. Sesinde tuhaf bir boğukluk vardı. Ah, dedi Sorasa içinden. *Ölen kişinin yasını tutuyor.* "Ondan yana bir sorunla karşılaşmayacaksın."

“Endişelenmen gereken kızın babası değil,” diye mırıldandı Sorasa. *Korsan*.

“Kız, ha,” diye soludu Kadim. Ondan bu kadarcık bir bilgi alarak bir şey başarmış gibi. Elini keseye uzattı. “Pekâlâ, suikastçı. Bu kadar ödeme yeter.”

“Aslında kızı senin için bulabilirim,” dedi Sorasa dudak bükerek. “Tabii bir fiyatı var.”

“Güzel,” dedi Kadim ciddi, çaresizce bir gülümsemeyle.

Ölümlü ya da ölümsüz, fark etmezdi. Sorasa onu her halükârda okuyabiliyordu. Yüzyıllarca yaşadığı halde gülümseyişinde bir çocuğun masumiyeti vardı. Sorasa ise bundan ümidini kesmişti.

En azından Kadim işe yarayabilirdi.

Fiyatı söyleyince Kadim’in gülümseyişi kayboldu.

Yine de razı oldu.

6

KAN BAĞI

Corayne

Kadim ve suikastçının hikâyesi imkânsız bir dalgaya çarptı.

Corayne listelerine ve hesaplarına yaptığı gibi Kadim konuşurken hikâyeyi de parçalara böldü. Anklavların ya da uzak şehirlerin, anlamsız işlerin ve Kirmen büyüünün bahsiyle gözleri kamaşmadan ya da korkmadan söylediklerini tartmak için. Ta ki hepsi kafasında bir anlam ifade edene kadar. Vardığı sonuçlar zihninde belirginleşti, her biri bir öncekinden daha akıllıydı.

Hiç tanımadığım babam öldü. Bir portal parçalanıp başka bir diyara açıldı. Ward büyük tehlike altında. Ve neden bilmem bu iki deli bu konuda bir şeyler yapabileceğimi sanıyor.

Bir parçası korkuyordu. Diğer parçası gülmek istiyordu.

Dişlerini sıkarak tuhaf ikiliye baktı. Domacridhan diz çöktüğü yerden kalkmamıştı, altın sarısı kafası öne eğilmişti, Sorasa ise limana giden yolda ileri geri yürüyerek volta atı-

yordu. Corayne keşke Kastio eve kadar bana eşlik etseydi diye düşündü. Hatta daha da iyisi, annesi. *Annem olsaydı bu saçmalığa tahammül etmezdi, kimden gelirse gelsin.* Ebedî ve akılalmaz bir Kadim'den bile. Yetenekleriyle dillere destan olmuş Amhara suikastçılarının birinden bile.

Ama Kastio burada değil. Annem burada değil. Sadece ben varım.

Kalbi göğsünde deli gibi atıyordu ama Corayne hiç kıpırdamadan, ifadesiz bir yüzle durmaya devam ediyordu.

"Sorasa'yla anlaşmaya vardık," dedi Domacridhan hikâyesini sona erdirerek. Başını kaldırıp çaresizce Corayne'e baktı, öyle ki Corayne'i kaşıntı tuttu. "O da beni buraya getirdi, Lemarta'ya. Bize yardım edip tüm dünyayı kurtarabilecek tek kişi olan sana."

Corayne gözlerini kırpıştırarak bir Domacridhan'ın bir Sorasa'nın yüzüne baktı. Ölümsüz ve suikastçı da gözlerini kırpıştırarak ona baktılar.

"İkinize de iyi akşamlar. İyi yolculuklar," dedi Corayne kibarca. Dönüp kulübeye doğru yürürken parmakları titriyordu.

Ama Kadim çoktan kalkmış, yabani otlarla kaplanmış patikada Corayne'i izlemeye başlamıştı bile. Hiç ses çıkarmadan kulübenin basamaklarında Corayne'e yetişti.

Corayne tedirginliğini saklamak için öfkesini kullanarak ona dik dik baktı. *Korkunu ya da şüpheni göstermektense öfkeni göstermek daha iyidir.*

Tepelerin üzerinden yükselen ayın ışığında Kadim'in yüzünün mahvolmuş yarısı göze çarpıyordu.

Kadim ışığı hissedip başını çevirerek yara izlerini gizledi. "Belki de anlamadın..."

Corayne'in sesi sertleşti. "Ölümlüyüm, aptal değil."

"Aptalsın demedim," dedi Kadim çabucak.

Corayne kulübe kapısının mandalını bulup zorlayarak açtı. "Hangi aptalca soruyu soracaksan cevabım *hayır*."

Kadim iki parmağıyla, hiç çaba sarf etmeden kapıyı itip kapattı. Yara izleri gibi Kadim'in gözlerine de ay ışığı vuruyordu.

"Kurtarmazsan Ward mahvolacak."

Sesindeki sert tını yabancı gelmiyordu. Corayne bunu Lemarta'da sürekli duyardı. Kötü malları için pazarlık yapan başarısız satıcıların sesiydi bu. Meyhanede bir bira daha içmek için yalvaran sefil ayyaşın sesi. Kısmetini başka bir ufukta bulmak için bir gemiden iş dilenen bir denizci müsveddesinin sesi. Bu istek değil, gereksinimdi. Korku tarafından idare edilen açlıktı.

"Ward yok oluyor," diye mırıldandı Corayne, eli hâlâ kapının mandalındaydı, "büyülü kılıcı olan bir adam ve bir çocuk masalındaki kötü adam yüzünden, ha? Bekleyen mi?" Corayne başını iki yana sallayarak güldü. "Lemarta'ya dönüp kendine bu tür şeylere inanan bir aptal bulsan iyi edersin."

Yoldan suikastçının kahkahası duyuldu. "Bir önemi var mı bilmiyorum ama Kadim'e ben de inanmıyorum."

Dom dişlerini göstererek omzunun üstünden arkasına bakıp kaşlarını çattı. "Biz Vederlerin doğru olduğunu bildiğimiz şeylere, sizin idrak edemeyeceğiniz kadar uzun bir tarihin eski tehlikelerine ölümlülerin inanmasını beklemiyorum. Devrik Kral fırsatını bulursa bu diyarı yakıp kül edecek. Bekleyen artık beklemiyor." Geniş, beyaz elini göğsüne koyarak kalbine bastırdı. Parmağında güzel gümüş bir yüzük parladı. "Iona üzerine yemin ederim leydim."

Corayne kapının mandalını daha sıkı tuttu ama tekrar açmadı. Başka bir şey onu çekiştirip olduğu yerde tuttu. "Ben leydi değilim," dedi sert bir sesle.

Dom'un gözlerinin zümrüt rengi bir kederle dolduğunu görünce dehşete düştü. Kadim ona acıyarak, pişmanlıkla baktı. Corayne'in içinden yüzüne bir tokat atıp ikisini de silmek geldi.

"Annen sana ne söyledi bilmiyorum evlat," dedi Kadim tereddütle. Annesinden bahsedildiğini duyunca Corayne'in kanı alev aldı. "Ama o sensin. Senin baban..."

Corayne'in görüş alanından kırmızı bir pus geçti, kapının mandalının pürüzsüz metali elinden kaydı. Eli havaya kalktı, işaret parmağını uzattı, sonunda kendini Kadim'in taş gibi kaskatı göğsünü sertçe dürterken buldu. Kadim'in gözleri kocaman açıldı, yeni doğmuş bir kedi yavrusu kadar şaşkın bakıyordu.

"Babamın kim olduğunu gayet iyi biliyorum," dedi Corayne sertçe, tüm korkusu ve öfkesi yok olmuştu. "Adı Cortael'di, Eski Cor'un oğullarından biriydi. Ataları Kirmen doğumluydu, kayıp bir diyarın çocuklarıydı. Damarlarında Kirmen kanı vardı, Cor kanı... Tıpkı benim gibi."

Kirmen kanından, Kirmen doğumlu. Bu kelimeleri hiç yüksek sesle söylememişti, sadece annesinden duymuştu, onları sadece kemiklerinden, kalbinden ve içinde yaşayan uzak özleminden biliyordu. Şimdi bunları, babasının adını, doğuştan kazandığı hakkı, ne olduğunu ve bunun Corayne'i ne durumuna getirdiğini söylemek... yanlış geliyordu. Kendine, özellikle de annesine ihanet etmiş gibi. Bildiği tek ebeveyne, geleceğinde söz hakkı olan tek ebeveyne. *Ama istesem de istemesem de bu benim içimde.* Soluğu kesildi, soğuk havaya inat yanaklarına ateş bastı.

"Bunların hiçbirini beni onun kızı yapmaz," dedi öfkeyle. "Hele leydi hiç yapmaz."

Ya da prenses ya da peri kraliçesi ya da çocuklar ve aptallar için uydurulmuş masallardaki başka bir kahraman.

“Baban hakkında bu kadar çok şey bildiğinden haberim yoktu.” Dom’un gözlerindeki keder artan hayal kırıklığıyla örtüşüyordu. Corayne yine iki duyguyu da yırtıp atmak istedi. Kapısının önündeki bu yabancından ikisini de istemiyordu.

Babamdan kendimi bildiğimden beri haberdarım. Annem hiç değilse onun hakkında yalan söylemedi, diye düşündü içtenlikle.

“İllüzyonlarla ve boş umutlarla işim olmaz. Arkadaşın bunların her ikisiydi,” dedi. Gerçek de buydu, her gününü birlikte geçirdiği acı bir gerçek. “Hadi bakalım. Altını ver ve kapımdan defol.”

Dom kaşlarını çattı. “Altın mı?” Yine Sorasa’ya baktı, bu kez gözleri şaşkınlık doluydu. “Siz ölümlüler sürekli para istiyorsunuz.”

Kadın kıs kıs güldü. “Biz ölümlüler gerçek dünyada yaşıyoruz.” Aralarındaki mesafeyi koruyarak patıkada durmaya devam ediyordu. “Anlaşılan adam piçi için para gönderiyormuş,” dedi yavaşça.

Kadim hem kızardı hem de kaşlarını çattı. “Ondan sana verilmek üzere hiçbir şey almadım leydim.”

Corayne omuz silkmekle yetindi.

Ama suikastçı onu duraksattı. Kadın siyah sürmeyle daha da koyulaşmış olan gözlerini kısınca Corayne ürperdi. Sorasa tekrar Lemarta’ya, şehrin ışıklarına ve limana baktı. Işıklar demir atmış gemilerin karanlık silüetlerini çevreleyerek suyun üstünde altın renginde parıldıyorlardı. *FırtınaKızı* da bu gemilerden biriydi, balıkçı gemilerinin yanında bir su canavarına benziyordu.

“Kaptan an-Amarat’ın Uzun Deniz’deki en iyi avcıya sahip olmasına şaşmamak gerek,” diye mırıldandı suikastçı. “Onu Cor altınlarıyla suyun üstünde tutuyormuş.”

Korku Corayne’in etrafını yeniden sardı. “Annemi tanıyor musun?”

“Namını duydum,” dedi Sorasa. “Son derece dehşet verici.”

“Öyleyse sizi ona götürüyim. İkinizi de,” dedi Corayne hemen, bu bir teklif olduğu kadar tehditti de. “Sizin prensi benden iyi tanıyordu. En azından onunla tanışıyordu. Size benden daha çok yardım edebilir.” *Defolup gitmenize ve bir daha da dönmemenize yardımcı olabilir.*

Dom başını iki yana salladı. “Bize gereken sensin.”

“Bize mi?” diye mırıldandı Sorasa.

Kadim onu duymazlıktan geldi. “O senin kanında Corayne, bilsen de bilmesen de.”

Belki kafası da bedeni kadar kalındır, diye düşündü Corayne öfkeyle. “Sizinle de, maceranızla da, babamın başarısızlığıyla da ilgilenmiyorum. Bunların hiçbirini istemiyorum,” diye tısladı.

Sonunda Kadim sessizliğe büründü, denizin dalgalarından ve tepelerdeki rüzgârdan başka ses yoktu. Dom’un bakışları kendi ayaklarına kaydı. Belki ay ışığının bir oyunuydu ama parlak gözleri yaşarmış gibi görünüyordu.

Corayne öfkesine rağmen yumuşadı. Kadim’den yayılan mutsuzluğun tadını alır gibiydi. “Başın sağ olsun,” dedi nazikçe. İstemeye istemeye Kadim’in koluna dokundu.

Kadim parmaklarının altında büzüldü. *Ölümsüzler yas tutmayı biliyor mu?* diye düşündü Corayne. Yeniden Dom’a baktı, dağ gibi silüet acı verici bir teslimiyetle boynunu bük-müştü. *Hiç sanmıyorum.*

“Çok üzüldüm,” dedi Corayne bakışlarını Sorasa’ya çevirerek.

Kadın elini şöyle bir salladı, yola bakarken yüzü ifade-sizdi. “Benim bu dramayla bir ilgim yok.”

Bu kez Dom, Corayne’in kapıyı açmasına engel olmadı. Kapı açılınca kulübenin içinden karanlık döküldü. Kadim kararlı ve düşünceli bir tavırla Corayne’in içeri girmesini izledi.

“Bizimle, babanla ilgili bir şey yapmak istemediğini söylüyorsun,” dedi boğuk bir sesle. “Ama istediğin buymuş gibi de davranma.”

Corayne elinde olmadan kapının eşiğinde donup kaldı. Gözlerini ileriye, eski kulübenin tanıdık gölgelerine dikti. Göz ucuyla Dom’un başlığını kaldırdığını, yaralı yüzünün ve zümrüt yeşili gözlerinin karanlığa çekildiğini gördü.

“Senin kanın Kirmenlerden doğdu, uzak diyarlardan ve kayıp yıldızlardan. Sen ufku istiyorsun Eski Cor’lu Corayne. En derinden istediğin şey bu,” dedi patikaya dönüp yoldaki suikastçıya doğru yürüyerek. “Ve annen onu almana asla izin vermeyecek.”

Corayne derin bir nefes alırken aklına verilecek bir sürü ters cevap geldi. Zorlu bir gerçekle birbirlerinden ayrılarak çabucak ölüp gittiler.

“Baban da böyleydi.”

Sende o karakter yok.

Bu dört kelime bir dalga gibi çarparak Corayne’i altına çekti.

Ama Corayne boğulmayı reddediyordu. Daha fazla kafese kapatılmayı reddediyordu, bir kuş uçmak için doğardı, rüzgâr-dan başka dostu olmayan bir uçurumda çürümek için değil.

Bir an yine onlara baktı. Dom dönüp gözlerini Corayne’in gözlerine dikti, yüzü acı veren bir umutla ışıldıyordu. Bu

umudu Corayne de hissetti, annesinin reddetmesiyle öldüğünü sandığı umudu. Yeniden çiçek açmıştı, ham ve şiddetliydi, kan içindeydi ama inatla yaşıyordu.

"Bana üç gün ver," dedi Corayne kapıyı kapatırken.

Üçüncü gün gelip çattı.

Corayne mutfak masasında hazırlıklarla uğraşırken yüzü ifadesizdi. Gözlerinin etrafını uykusuz geçen bir gecenin daha kanıtı olan koyu gölgeler çevirmişti. Yarısını hatırladığı rüyalar ve annesinin yolculuğu için hazırlık telaşı arasında neredeyse hiç uyumuyordu.

Sabit tutmak için defterini ve pusulasını kullanarak Ward'ın buruş buruş ve karalamalarla dolu haritasına baktı. Uzun Deniz kuzey ve güney kıtaları arasında mavi sulardan oluşan kıvrımlı bir kurdele halinde uzanarak diyarı ortadan ikiye bölüyordu. Batıda Gece Okyanusu'na, güneydoğuda Şafak Okyanusu'na dökülüyordu. Bunlar bilinen dünyanın sınırlarını oluşturan gece ve şafaktı.

Mürekkepli parmakları Ward Dağları'nın, Galland'ın yeşil tarlalarını kuzey arazilerinden ve bozkırdan ayıran asker hattının üstünde gezindi. Gözleri zar zor seçilen bir nehir olan Yeşil Aslan yakınında bir dizi tepe buldu. Haritada işaretlenmemiş olsa da orada unutulmuş bir tapınak olduğunu biliyordu, duymuştu. *İkisi de parçalanmış üzere olan bir tapınak ve bir Kirmen. İnanılır gibi değil.* Haritada babasının öldüğü yere bakarak parmağını oraya koydu.

Belki de diyarın parçalanmaya başladığı yere.

Buna inanıyormuşum gibi.

Meliz uyandı, denizde olmaya alışmış bacaklarıyla yatak odasında sendeleyerek dolaştıktan sonra paldır küldür kulübenin oturma odasına daldı. Mutfakta amaçsızca dola-

şıp dolapları kontrol etti, perdeleri düzeltti, ocaktaki bakır çaydanlığı dürttü.

İlgi isteyen bir çocuk gibi, diye düşündü Corayne.

Ona bu zevki yaşatmayı reddederek kâğıtlarını bir kez daha kontrol etmeye koyuldu.

"Kastio gecikti," dedi Meliz birden çaydanlığı ateşten alarak. Yanan kömürlerden dolayı hâlâ sıcak olan çaydanlığın içindeki su ve limon dilimleri çalkalandı. Kendine bir fincan çay doldurduktan sonra parlak turuncu renkli kök tozundan ekledi. Bu, Rhashir'den ithal edilen nadir bir tozdu, çok değerliydi.

Bu sabah böyle bir küre ihtiyaç duyduğuna göre dün gece kendini iyice dağıtmış olmalı.

Corayne çayını içen annesinin elindeki fincana baktı. "Birkaç dakikası var," dedi pencereden kulübenin karşısındaki küçük barakaya bakarak. Kastio on yıldan uzun süredir orada yaşıyordu.

"Ben yokken Kastio'nun yanından ayrılma." Meliz çayını bitirdi. "Yollar son günlerde tehlikelerle dolu, burada bile," diye devam etti ağzını şapırdatarak. "Jyd şalopaları kayboluyor, Safir Körfezi'nde yaz fırtınaları esiyor." Başını iki yana salladı. "Diyar dengesini kaybetmiş gibi."

Dünyanın unutulmuş bu köşesinde bile. Her yerde iş için hem iyi hem kötü olan tuhaf şeyler olduğuna dair söylentiler dolaşıyordu. *Tesadüf mü... yoksa kaosun başlangıcı mı?*

"Her şey tamam," dedi Corayne kâğıtlarını katlayıp kaldırarak. Üç günlük sıkı çalışmanın ve bol keseden harcanan mangırların neticesinde *FırtınaKızı*'nın suyu, yakıtı, erzakı tamamlanmış, gemi Rhashir yolculuğuna hazır hale getirilmişti. Corayne Boğaz'dan ve onu koruyan Ibalet donanmasından geçmek için gereken belgeleri temin etmişti. Bela Mel'in

Uzun Deniz'deki tüm müttefiklerine mektuplar göndermiş, zorluk çıkarması muhtemel olanlara altın sözü vermişti. Her şey halledilmişti.

Tek bir şey dışında.

"Beni de götür," deyiverdi Corayne son bir umuda sarılarak.

Ya götürürsün ya da beni kaybedersin, demek istedi. Gö-türmezsen kendi seçtiğim yoldan giderim.

Meliz an-Amarat'ın gözleri çoğunlukla yaz gibi sıcaktı. Bu maun rengi gözler kehribar ve bronz beneklerle doluydu. Ama şu anda gözleri yağın karın altındaki durgun sular gibi soğuk ve karanlıktı.

Sesi de buz gibiydi.

"Olmaz."

Lemarta'ya giden yol gözlerinin önüne serildi. Yeni yeni söken şafak Uzun Deniz'in sularını pembeye ve altın sarısına boyuyordu. Meliz, Kastio ve Corayne'i geride bırakarak biraz önden yürüyordu. İhtiyar adam uykunun son kırıntılarını da üzerinden atmaya çalışarak esnerken dizlerinden çatırtılar geliyordu. Corayne her zamanki bol gömleğini, pantolonunu ve yılların eskittiği yumuşak deri çizmelerini giymişti. Hava sıcaktı, pelerine ya da mantoya ihtiyacı yoktu ama yine de omuzlarına bir pelerin atmıştı. Kıştan beri kullanılmayan eldivenlerini çoktan ceplerinin derinlerine tıktırmıştı.

Yürürlerken bir yandan da kahvaltı yapmaya çalışıyor, tereyağı, sarımsak ve domates reçeli sürülmüş gözlemesini öfkeyle ısıırıyordu. Gemi halatı kadar kalın olan siyah saç örgüsü bir omzunun üstünden sarkıyordu. Gözleri iri iri açılıp odaklanmıştı. Bu günü hatırlamak istiyordu.

Evim bildiğim tek yerdeki son günüm.

Güneş ışığı limana Corayne'in istemediği kadar çabuk ulaştı. Yine rüzgârın ve akıntıların devam ettiği açık bir hava vardı. *Yolculuğa çıkmak için güzel bir gün.* Bulutsuz mavi gökyüzü Corayne'in kalbini parçalıyordu.

Kaptan an-Amarat *FırtınaKızı*'nın iskelesinde yürüyordu, elleri gevşek ve boştu, sırtı limana, yüzü dalgalara dönüktü. Uzun, eski mantosu dolgun vücudunu sarıyor, iki tarafındaki yırtmaçlardan tozlukları ve çizmeleri görünüyordu. Ward'ın sularında yüzlerce yolculuk yapmış kıdemli giysileri tuzla kaplıydı. Şakaklarında kır saçlar vardı, sadece birkaç tel, gümüş gibi parlıyorlardı. Şapka takmamıştı ve doğan güneşe gözlerini kısarak bakıyordu. Bir yolculuktan önce hep nasıl görünüyorsa yine öyleydi. Tamamen özgür, hafif. Sorumluluklardan uzak. Meliz'in, denizden başka kimseye bağlılığı yoktu.

Bunlar bir ebeveynde kolay kolay görülen şeyler değildi. Corayne için ise tanıdık bir görüntüydü.

Annesinin yanına fazla çabuk vardı. Bir yanı iskeleden suya atlamak istiyordu. Ama bunun yerine kendine çekidüzen verdi.

Meliz dönüp yan yan kızına baktı. Yüzü pürüzsüzdü, altın rengi teni güneşten yanmıştı. "Dediğin gibi birkaç aya dönerim. Bize yüz yıl yetecek kadar para ve hazineyle."

"Hazinemiz var zaten," dedi Corayne ters ters.

Kulübenin bahçesine gömülü olan, başkentteki bankalardan birinin kasasında duran ve Uzun Deniz'in başka yerlerine dağılmış altınların sayısını biliyordu. Annesinin yağmalarından, babasının yaptığı rezillikten gelen altınların. *FırtınaKızı*'nı sulara gönderen şey para değildi, artık değildi.

"İsteklerinin, yaptıklarının sonu yok. Seçtiğin hayatın tadını çıkarıyorsun ve ondan kimse için vazgeçmeyeceksin. Benim için bile."

Bu bir suçlama değildi, gerçeğin ta kendisiydi.

Meliz dişlerini sıktı. "Bu senin için de böyle bir hayat istediğim anlamına gelmez."

"Ne yapacağıma ya da ne istediğime sen karar veremezsin," dedi Corayne. Tüm olumlu düşünceleri, tüm mazeretleri buharlaşmış, geriye sadece gerçek kalmıştı. Derin bir nefes aldı. "Biliyorsun ki ben senin gibi değilim." *Sende o karakter yok.* "Ve haklısın ama sandığın şekilde değil. Kalbimde, kanımda... içimde kımıldamadan oturamayacak bir şey var." *Kirmen kanı, Cor kanı. İstesem de istemesem de.* "Onun ne olduğunu biliyorsun."

Annesi gözleri parlayarak bıkkınlıkla içini çekti. "Şimdi baban hakkında mı konuşmak istiyorsun?" dedi ellerini havaya kaldırarak.

Annesi onun gibi değildi. Onun damarlarında Kirmen kanı yoktu. Anlayamazdı. Ama o da yerinde duramayan türdendi. Değişiklik ve uzaklaşma isteğiyle yanıp tutuşmanın, geriye değil hep ileriye bakmanın ne olduğunu biliyordu.

"Sadece birkaç ay. Sana söz veriyorum," dedi Meliz sonunda, Corayne'in içinde bir kapı çarparak kapandı. Bir köprü yıkıldı. Bir sağanak başladı. Bir iplik çözüldü.

Ve başka bir kapı açıldı.

"Güle güle," dedi Corayne dişlerinin arasından, yaşlar gözlerini yakıyordu.

Meliz çoktan onu tutup sıkıca göğsüne bastırmıştı. Kollarının kafesine almıştı. "Hoşça kal kızım," dedi şakağına bir öpücük kondurarak. "Ayağın karada, yüzün denize dönük olsun."

Corayne derin bir nefes alıp annesinin kokusunu son kez içine çekti. "Rüzgârlar nasıl?" diye fısıldadı annesinin mantosuna doğru.

Annesi hafifçe içini çekti. “Güzel çünkü beni evime taşıyorlar.”

FırtınaKızı ufukta kaybolurken yelkenleri güneşte eriyip yitti. Corayne bir elini gözüne siper ederek bakmaya devam etti. Vakit ilerledikçe hava ısınıyordu, bir ter damlası boynundan yuvarlanarak uzun pelerininin yakasının altında gözden kayboldu. Corayne dudağını dişlerinin arasına alıp ısırıldı.

“Kastio,” dedi sert bir sesle.

Yanında duran ihtiyar denizci başını çevirdi. “Hı?”

Corayne tepeyi dolanan şehir sokaklarını işaret etti. Lemarta şimdiden şamata içindeydi. “Duyduğuma göre Doma Martia birkaç fıçı kaliteli Tyri şarabı getirtmiş.”

“Martia’nın şarabını tatmak için biraz erken gibi,” dedi Kastio. “Benim için bile.”

Corayne’in elindeki para soğuktu, gümüş parmaklarının arasından göz kırpyordu. Kadehlerce içkiye yeterdi. Corayne parayı korumasına uzattı.

“Bak bakalım nasılmış.”

Kastio paraya ters ters baksa da elini uzattı. “Bu resmen rüşvet.”

Corayne hafifçe gülümsedi. “Sadece birkaç saat. Yalnız kalmaya ihtiyacım var.”

İhtiyar adam bir zamanlar Siscaria donanmasında zabıt, ondan önce kürekçi ve çok uzun zaman önce de miço olduğu halde Corayne onu kır saçları ve kırışıklıkları olmadan hayal edemiyordu. Anlattığı hikâyeleri hatırladı. Denizdeki büyük muharebeleri, Galland ve Tyriot arasındaki savaşları. Denizin ortasında yıldızların ne kadar parlak görüldüğünü. Kara uzakta kalınca dünyanın nasıl uçsuz bucaksız geldiğini. Corayne’in istediği her şeyi ve daha fazlasını.

Kastio, Corayne'i uzun uzun süzdü, sinirlenmesine neden olacak kadar. Ne kadar yaşlı ve ayyaş olursa olsun Kastio aptal değildi. Koruma olarak tutulmasının bir nedeni vardı.

"Seni götürmemekle hata etti Corrie," diye mırıldandı omzunu sıkarak.

Corayne gözlerini sallana sallana uzaklaşan ihtiyara dikti. Rıhtımın kıyısında toplanmaya başlayan kalabalığın içinden geçip Deniz Kraliçesi'ne ve Martia'nın şarap dükkânına doğru kıvrılışını izledi. Ancak ihtiyar bir köşede gözden kaybolunca nefesini salarak limanı gözden geçirdi.

Beni alacak gemi, katır inatlı annemi karşısına alacak kaptan yok. İskele tahtaları adımlarının altında gıcırdıyordu. Mevsimi olmadığı için pelerin omuzlarına ağır geliyordu. Yolculuk için mükemmeldi.

Bana başka seçenek bırakmıyor.

Rıhtımdan iskeleyi çevreleyen uzun meydana adım attığında ahşap döşemeler yerini taşlara bıraktı. Corayne başını kaldırıp gözlerini günlük işleriyle meşgul olan Lemartalıların tanıdık yüzlerinde gezdirdi. Kalbi göğsünde vahşi bir ritimle atmaya başladı.

Corayne an-Amarat plan yapmayı severdi. İlk planı arkasına bile bakmadan yelken açmıştı. Neyse ki başka bir planı daha vardı.

Ansızın kulağının dibinde hoş ve yumuşak bir fısıltı duydu.

"Üç gün," diye fısıldadı bir kadın.

Corayne istifini bozmadan Sorasa Sarn'a döndü. Kadının arkasında, meydanın ucundaki karanlık bir girintide gözüne sarılı-yeşilli bir parıltı ilişti.

"Üç gün," dedi Corayne.

Suikastçı bugün başlığını takmamıştı. Corayne onu ilk kez tam olarak görüyordu. Gözlerini Sorasa'nın ince bedeninde gezdirdi, kum rengi hafif pelerininin altından bile çevikliği belli oluyordu. Amhara simsiyah saçları ve parlak topazı andıran altın rengi cildiyle otuzundan fazla olamazdı. Boynundan bileklerine kadar kapalı giyindiği halde Corayne dövmeleleri fark etti, parmaklarındaki çizgileri, kulağının arkasındaki yılanı, yanılığa yer bırakmayan kartal kanadını ve boynundan görünen akrep iğnesini. Her biri usta işiydi, mürekkeple yapılmış birer şaheserdi, yeteneklerinin ve Amhara eğitiminin birer kanıtıydı. Sorasa'nın hançerinden ya da kılıcından daha fazla ilgisini çekmişlerdi.

Sorasa burnunu çekti. "Daha sonra incelemeye vaktin olacak Kirmen artığı. Ölümsüz baş belasını bekletmek istemeyiz, değil mi?" Başparmağıyla arkasını işaret etti. Girintide Dom'un iri cüssesi kıpırdandı.

"Kesinlikle hayır," dedi Corayne. "Bana hep Kirmen artığı mı diyeceksin, yoksa sadece bugünlük mü?"

"Daha karar vermedim."

Suikastçı sert adımlarla meydanda yürümeye koyuldu, Corayne de hemen arkasından gidiyordu. Adımlarını düzgün atmaya, koşmak yerine yürümeye çalışıyordu. Kalbi hem endişeden hem de sevinçten hâlâ deli gibi atıyordu. *Kastio kaçtığımı anlayacak. Annem aylarca burada olmayacak. Kaçtığımı öğrense bile asla geri dönmez. Benim için dönmez.*

"Seni götürmemesi iyi olmuş," diye mırıldandı Sorasa, Corayne'i şaşırtarak. "Böylesi senin için daha iyi."

Corayne birden sarsıldı. "Neden?"

"Rhashira iç savaşları çok sıkıcı," dedi Sorasa.

Corayne'in beti benzi attı, pazarın karanlık köşelerine dalan Sorasa'nın peşinden gitmeye devam etti.

Karanlık, Dom'un güneşli, yanık Siscaria'da ne kadar abes durduğunu gizlemeye yetmiyordu. Boynuzlarla süslü yeşil pelerinini arkaya savurarak eğilip selam verdi. Belindeki kılıç kendisinden bile aptal görünüyordu. Fazla büyük, fazla hantaldı, çoğu denizcinin kullandığı hafif süvari kılıçlarına ya da bıçaklara hiç benzemiyordu.

"Leydi Corayne," dedi Dom. Corayne suratını ekşitti. "Özür dilerim," diye ekledi Dom hemen.

"Seninle iki kez karşılaştık ve daha şimdiden benden dilediğin özürlerin sayısını unuttum lonalı Domacridhan," dedi Corayne kollarını göğsünde kavuşturarak. Göz ucuyla Sorasa'nın dudaklarının titrediğini gördü.

Dom cevap vermedi. Corayne muhteşem yüzünden yeniden özür dilemek istediğini okuyabiliyordu.

"Şey," Corayne içini çekti. "Diyarı kurtarmak için bana ihtiyacın olduğunu söylemiştin."

Dom gözlerini kaldırıp Corayne'e baktı. "Evet."

Corayne'in bir yarısı bunun aptalca olduğunu düşünüyordu, diğer yarısı da imkânsız olduğunu. Ama iki yanı da anlaşma içindeydi. *Buradan çıkmanın en iyi yolu bu. Ufka ve ötesine. Özümde olduğum kişiye.*

"Peki diyarı nasıl... kurtaracağız?" dedi. Yüksek sesle söyleyince çok saçma gelmişti.

Dom içten bir şekilde gülümsedi. Bembeyaz ve geniş gülümsemesi yabana atılmaması gereken bir güçtü, dişleri insanın canını sıkacak kadar düzgündü. Corayne tüm Kadimlerin bu kadar yakışıklı olup olmadığını merak etti. Doğaya aykırı geliyordu.

"Bir Kirmen'i açmak için iki şey gerekir, kapatmak içinde," dedi Dom uzun parmaklarından ikisini kaldırarak. "Kirmen kanı ve Kirmen kılıcı."

"Sanırım kan ben oluyorum." Corayne yıpranmış pelerinden eski çizmelerine kadar kendisine bir baktı. Kesinlikle olması gereken şey gibi görünmüyordu. "Kılıç nerede?"

Dom hiç tereddüt etmedi.

"Ascal Kraliyet Sarayı'nda."

7

ASLANLARIN KRALIÇESİ

Erida

İsim listesi durmadan uzuyordu. Erida listeyi yakabilmeyi ya da yırtıp atabilmeyi isterdi ama sessizce oturup onunla evlenmek isteyen her talibe küfrediyordu. *Bu beklenen bir şey,* dedi kendine. On dokuz yaşındaydı, zengindi, güzeldi, iyi yetiştirilmişti, eğitimliydi ve soylu bir kadında olması gereken tüm meziyetlere sahipti. *Başarılarımın pek bir anlamı olduğu söylenemez. Onların istediği taç, umut vadeden tekliflerin sebebi taç. Masmavi gözlerim ya da keskin zekâm değil. Ağaç kütüğü de olsam onlar için fark etmez.*

Galland Kraliçesi dört yıldır tahttaydı, on beş yaşında taç giydiğinden beri. Görevlerine ve tahtının getirdiği beklentilere iyice alışmıştı. *Ama bu onları daha kolay hale getirmiyor,* diye düşündü sandalyesinde kıpırdanarak.

Daha bir saattir konsey salonunda olduğu halde şimdiden her yeri ağrımişti, oymalı sandalye ve yeşil kadife elbisesinin

sıkı bağcıkları yüzünden baston yutmuş gibi oturuyordu. Kuledeki salonun alçak tavanı da öğle sonrasının bunaltıcı sıcağını iyice katlanılmaz hale getirerek işini daha da zorlaştırıyordu. Neyse ki bugün başında tacı yoktu, ağır altınların ve gümüşlerin ağırlığını çekmek zorunda değildi. Açık bırakılmış küllü kahverengi saçları dalgalar halinde beyaz omuzlarına dökülüyordu. Arkasında altın sarısı tören zırhları ve parlak yeşil pelerinleri içinde Aslan Muhafızlar'dan iki şövalye duruyordu. Sıcağa nasıl dayandıklarını anlamak mümkün değildi.

Erida yaz ortasında bile konsey toplantılarını Yeni Saray'ın merkezindeki kalenin yüksek kulelerinden birinde düzenlerdi. Burası yuvarlak bir salondur, kır saçlı yaşlı bir muhafız gibi sert ve griydi. Salonun pencereleri denizden gelen esinti girsin diye ardına kadar açılmıştı. Saray Büyük Aslan deltasında, dört bir yanından nehirler ve kanallarla çevrilmiş bir adaydı. Kapılar sayesinde sarayın etrafındaki sular boştu ama deltanın geri kalanı geniş topraklara yayılan başkent boyunca gidip gelen kalyonlarla, ticari teknelerle, ticaret gemileriyle, mavnalar ve filo gemileriyle doluydu.

Konsey üyeleri, başköşesinde Erida'nın oturduğu masada kulaklarını dört açmıştı. Lord Ardath ayağa kalktı, öne doğru eğilerek hırıltılı bir sesle bir mektup daha okudu. Birkaç dakikada bir durup mendiline öksürüyordu. İhtiyar adam ölüm uçurumunun kıyısında yaşıyordu ve bu on yıldır böyleydi. Erida artık adamın sağlığı için endişelenmeyi bırakmıştı.

"Majestelerine hayatımızı ve geleceğimizi birleştirmek için evlilik teklif etmekten..." Nefesi kesilen Lord Ardath yeniden öksürdü. Erida kendi boğazının tıkanıldığını hissedererek yüzünü buruşturdu. "... Onur duyarım. Lütfen teklifimi kabul buyurun. Kapılardan bahçelere kadar bizim için şar-

kılar söylensin. Ölene dek sizin Oscovko Trecovik, Borders Lordu, Trec Prensi... ve pasaklı devenin sıralamaya bayıldığı diğer ünvanlar,” diye bitirdi Ardath mektubu konsey masasına bırakarak.

Yerinde bir betimleme, diye düşündü Erida. Prens Oscovko ile sadece bir kez karşılaşmıştı ve o da yetmişti. *Bir askeri kampın tuvalet çukurunda bayılıp boka bulanmış gibi.* Kokuşmuş kir tabakalarının ve leş gibi şarap kokusunun altında yakışıklı olup olmadığı bile anlaşılmıyordu.

Lord Thornwall mektubu hemen eline aldı. Ufak tefek bir adamdı, zayıftı, boyu Erida’dan daha kısaydı, kır saçları ve komuta ettiği ordular kadar vahşi kıızıl bir sakalı vardı. Konsey salonunda bile masada bir çatışma patlak verebilirmiş gibi zırh giymekte diretiyordu. Gözlerini kısarak kargacık burgacık yazılara, sonra da mühür ve imzaya baktı.

Erida oturduğu yerden Trec kraliyet ailesinin mührü olan taç giymiş beyaz kurdu rahatça görebiliyordu. Ayrıca bir sürü yazım hatasını, üstü çizilmiş kelimeleri ve birkaç mürekkepli parmak izini de görebiliyordu.

“Prens kendi eliyle yazmış,” diye tahmin yürüttü Erida dudak bükerek.

“Gerçekten de öyle,” dedi Thornwall sertçe.

Mektubu kraliyet sarayında uzun yıllar geçirmiş olan Leydi Harrsing’e uzattı. Leydi Harrsing küçümseyerek mektuba bakarken yüzündeki çizgiler derinleşti. Bella Harrsing de Ardath kadar yaşlıydı ama çok daha dinçti.

En azından ciğerleri dökülmeden nefes alabiliyor.

“Adını listeye bile almayın,” dedi Leydi Harrsing kâğıda dokunmayı reddederek.

Masanın karşısında oturan Lord Derrick adındaki kapı gibi adam dudaklarını büktü. “Safir Körfezi’ndeki yazmayı

daha yeni öğrenen *bebeyi* destekliyorsunuz ama bir kralın oğlunu kapımıza layık bulmuyorsunuz, öyle mi?"

Leydi Harrsing adama, adamın kızarmış yuvarlak yanaklarına tiksintiyle baktı. "Andaliz an-Amsir'in yazı yazmayı bu sıkıntı veren hödükten de *sizden de* iyi bildiğine bahse girerim lordum. Ayrıca o da bir prens, hem de çok daha *faydalı* bir ülkenin prensi."

Bu tanıdık atışmalarının sonu gelmezdi. Kendi kafasına mızrak saplıyormuş gibi hissetse de Erida, Harrsing ve Derrick'in iki kardeş gibi didişmeye devam etmesine ses çıkarmadı. *Ne kadar çok tartışılırsa kendimi ödüllü bir inek gibi satmak için gereken bu can sıkıcı süreci o kadar uzatabilirim,* diye düşündü. *Hem düşünmek için daha çok zamanım olur.*

Andry Trelland'ın Ascal'a tek başına dönüp Kirmen felaketinden ve nereden çıktığı bilinmeyen bir fatihten bahsetmesinin üzerinden haftalar geçmişti. *Eski Cor'lu Taristan. Kirmen kanı ve kılıcı, dağlarda gizlenen kudurmuş bir ordu, Taristan'ın emrindeki korkunç canavarlar.*

Erida sessizce otururken yüzü ifadesizdi. O zamandan beri her sabah ve her akşam yaptığı gibi yine yaverin sözlerini tartıyordu. *Trelland gerçeği mi söylüyordu? Ufukta hepimizi yutmak isteyen bir şeytan mı var?*

Emin değildi.

Yalan doğru seçim, doğru seçenek. Benim için de krallığım için de.

Harrsing ve Derrick evlilik için seçtikleri adayları tartarak atışmaya devam ediyordu. Aslında Erida'nın o berbat listedeki diğer tüm isimler gibi Oscovko'dan da Ibal'ın küçük prensinden de ümidi yoktu.

Sağındaki sandalyeye yayılmış olan Lord Konegin de onun gibi sessizdi. Lord, Erida'nın babasının kuzeniydi ve

o da kraliyet soyunun delici mavi gözlerine ve düşünceli tavırlarına sahipti. *Bir de hırsa*, diye düşündü Erida. Kraliyet konseyinin diğer üyeleri kraliçeye danışmanlık yapmak üzere özenle seçilmişken Erida, tahtta hak iddia etmeye kalkabilecek olanlardan gözünü ayırmaması için Konegin'i seçmişti.

Konegin, Harrsing ve Derrick'i bahçede yapılan tenis maçlarını izler gibi izliyordu. Birbirlerini yaylım ateşine tutarlarken gözleri birinden diğerine gidip geliyordu. Sarı saçları, çarpıcı bakışları ve güçlü, sakallı çenesiyle Konegin, Erida'nın babasına çok benziyordu. Hatta onun gibi giyinmişti, üstünde sade ama kaliteli yeşil ipekten bir giysi vardı, bir omzundan diğerine uzanan altın-gümüş karışımı zincir boydan boya kükreyen aslanlarla süslenmişti. Erida'nın kalbi dört yıl önce ölmüş olan adam için sızladı.

"Adını listeye koyun," dedi Konegin sonunda, sesi soğuk ve kararlıydı.

Derrick'in ağzını hemen kapatması Erida'nın dikkatinden kaçmadı. Ama Harrsing diklenip itiraz edecek oldu, Konegin söz konusu olduğunda bu aptalca bir girişimdi.

Erida istemeye istemeye Harrsing'in sözünü kesti. "Kuzenim ne diyorsa onu yapın."

İtaatkâr Ardath tüy kalemini mürekkep hokkasına batırıp Trec prensinin adını Erida'nın kaderini belirleyecek olan uzun parşömene yazdı. Erida her harfin derisine kazındığını hissetti.

"Ama prensin pozisyonuna dikkat etmeliyiz," dedi sertçe.

"Evet, prens ikinci oğul ama bu kuzey sınırimızı güvenceye almamızı sağlar," dedi Thornwall. Savaş haritalarını yanından hiç ayırmadığı için hemen kuzey kıtasını ikiye bölen Ward Dağları'ndaki Trec Kapısı'nı işaret etti.

Erida komutana coğrafyayı ondan daha iyi bildiğini söylememek için kendini zor tuttu. Onun yerine ayağa kalkıp duvarda asılı olan devasa, muhteşem, özenle yapılmış Allward haritasına doğru yürüdü. Harita görüş alanını doldurdu, görebildiği tek şey doğuştan hakkı ve kaderi olan Galland olana dek haritaya yaklaştı. Gözlerini kabartmalı haritada tüm detaylarıyla gösterilmiş olan tanıdık nehirlerde ve şehirlerde gezdirdi. Ascal tam ortadaydı, sarı taş duvarları altın varaktan ve kehribar parçalarından yapılmıştı. Ward'ın büyük ormanlarındaki ağaçlar bile çizilmişti. Harita hem usta bir kartografin hem de usta bir ressamın işiydi, Allward diyarını yaratmak için hem fırça darbelerinden hem de taş parçalarından faydalanılmıştı.

“Bizim ordumuz onlarınkinden en az beş kat büyük. Trec kasapları kapıları zorlamak istiyorsa buyursunlar. Ama bana benim onlara duyduğumdan fazla ihtiyaç duyan bir krallığa gelin gitmeyeceğim. Ayrıca fark etmişsinizdir ki,” dedi Erida elini kaldırıp parmaklarını haritada gezdirerek, “Trec hayli talihsiz bir sınıra sahip. Galland'ın ihtişamıyla Jyd'in kurtları arasına sıkışıp kalmış, Timur imparatorundan bahsetmiyorum bile.” Donmuş topraklardan batıdaki bozkırlara kadar ülkelerden her birini sırayla gösterdi.

Thornwall arkasına yaslandı, düşünceli görünüyordu. “Bhur yirmi yıldır fethi çıkmadı. Temurjion sessizce gelişiyor. Orduları zaten çizilmiş sınırları korumaktan başka bir şey yapmıyor.”

Şimdilik. Batıda Temurijon'un zoruyla sürdürülen barış dillere destandı ve onlarca yıldır devam ediyordu. *Kanla satın alınan barış,* diye düşündü Erida. *Ama barışın ve refahın bedeli budur.*

“İmparator sonsuza kadar yaşamayacak ve ben ondan çok daha gencim,” dedi sandalyesine dönerek. “Gençliğinde babalarının yaptığı gibi fethe acıkmış olabilecek oğulları üzerine bahis oynamayacağım. Askerlerimi başka bir taht uğruna savaşıp ölmeleri için, Trec gırtlaklarını Temur kılıçlarından korumaları için, dağların ötesine gönderecek bir evlilik yapmayacağım.”

Harrsing çenesini yukarı kaldırdı. Boynuna taktığı elma büyüklüğündeki zümrüt parlıyordu. Leydi Harrsing açıkgöz bir danışman olmasının yanı sıra Galland’ın en zengin kadınıydı. Tabii kraliçeden sonra. “Çok doğru söylediniz Majesteleri.”

“Gerçekten durumu generallerimin çoğundan daha iyi görüyorsunuz,” dedi Thornwall. Gözlerini hâlâ elinde tuttuğu küçük haritada gezdirdi. “Gerçi itiraf etmeliyim ki Galland şövalyelerini Temurijon’un Hesapsız’ına karşı sınamak istedim. Ne savaş olurdu ama.” Sesi özlem doluydu, hayallere dalmış gibi konuşuyordu.

“Ne savaş,” diye tekrarladı Erida.

Bu savaşı zihninde gün gibi görebiliyordu. Temurijon bozkırlarının ve İmparator Bhur’un büyük ordusu Hesapsız şimdiye dek hiçbir savaşta yenilmemişti. Ve onlarca yıldır kimse onlarla savaşmaya kalkmamıştı. Erida atlı okçuların hâlâ zorlu olup olmadığını, Gal çeliğinin ve Gal kalelerinin böyle bir fırtınaya dayanıp dayanmayacağını merak etti. Ve böyle bir çarpışmadan nasıl bir imparatorluğun yükselebileceğini. *Başında benim olduğum eşsiz bir imparatorluk. Kimsenin yardımına ihtiyacı olmayan bir imparatorluk.*

“Ordularımız Ward’daki her krallığı yenmeye hazır,” dedi Konegin sertçe. “Ayrıca Temurijon’la herhangi bir çatışmanın daha vakti var. Şu anda bunu düşünmenin bize faydası olmaz. İlgilenmemiz gereken daha acil bir mesele var.”

“Asıl konuya dönmen iyi oldu kuzen,” diye mırıldandı Erida, halbuki tam tersini düşünüyordu. Konegin yapmacık yapmacık gülümsedi. “Oscovko’yu rekabetin içinde tutalım. Eklenecek başka isim var mı? Ya da çıkarılacak?” Erida umutlu görünmemek için elinden geleni yaptı.

“Siscarialı Dük Reccio oğlunu önererek bir de portresini göndermiş,” dedi Ardath hırıltılı nefesiyle. “Bu kadar yakın bir kuzenle evlenmeyeceğinizi biliyorum ama onu da diğerlerinin yanına koydum. Jyd klanlarından birinin lideri olan bir kadın da ayı postu ve niyet mektubu yollamış.” Dosyasından buruş buruş bir kâğıt çıkarıp kraliçeye uzattı.

“*Kadın mı?*” dedi Lord Thornwall tereddütle.

Erida bunu doğal karşıladı. Çoğu krallıkta daha alt tabakadan insanlar kadın ya da erkek istedikleri kişiyle evlenmekte özgürken ülkenin başındaki bir kraliçe çocuk doğurmakla yükümlüydü. “İlk kez rastlanan bir durum değil. Ayrıca Jyd’ler veliahtlarını doğurmaz, seçer. Ben aynısını söyleyemeyeceğim.” Mektup parşömene değil, işlenmiş deriye yazılmıştı. *Umarım hayvan derisidir.* Mektup üç kelimedden ibaretti. *Sen, ben, birlikte.*

“Görüyorum ki *mektup* kelimesini hafife alıyoruz,” diye mırıldandı Erida kâğıdı bir kenara koyarak. Masadakiler hafifçe kıkırdadı. “Postu Kale Ormanı’ndaki malikâneme göndersinler, bir de teşekkür mektubu yazılsın.”

“En azından Madrence veliaht prensi umudunu yitirdi,” dedi Harrsing. Bir elini gerdanlığına koydu. Kâğıt kadar ince derisi neredeyse şeffaftı, mavi damarları görünüyordu. “Orleon ay başında Siscarialı bir prensesle evleniyor. Onun üstünü çizebiliriz.”

Küçük zaferin mayhoş bir tadı vardı. Erida dişlerini sıktı, mecbur olduğu şeyi söylemek hiç içinden gelmiyordu. “Biraz

daha bekleyemez miyim? Askerlerimize Madrentine sınırında toplanmaları için gereken süreyi tanımak istiyorum. Evlilik bahanesi ortadan kalkar kalkmaz okyanusa doğru hücumumuza başlarız. Ayrıca mecbur kalmadıkça Madrence ve Siscaria'yla aynı anda savaşmak istemem."

"Deneyebilirim." Harrsing başını eğdi. "Haber gönderip sizin... Partepalas'taki toplantıyla yeniden ilgilenmeye başladığınızı bildiririm."

Thornwall sakalını kaşıdı. "Ben de aynısını yapacağım ve Rouleine yakınındaki ordugâhlarımızı alarma geçireceğim."

"Güzel," dedi Erida. Üçüncü Lejyon zaten yakınlardaydı, çalkantılı sınırın hisar ve kaleleri arasına konuşlanmıştı. *Sonbahar gelmeden yirmi bin asker savaşa hazır olacak.* "Ne kadar zamana ihtiyaçları var?"

"Birinci Lejyon iki hafta önce başkent hisarlarından yola çıktı." İhtiyar asker arkasına yaslanıp nefesini salarak parmaklarıyla günleri saydı. "Cor yollarından kazasız belasız hızlı bir ilerleyişle, şövalye ve süvarilerin dört haftaya kalmadan varacağını söyleyebilirim. Piyadelerin –kılıçlar, mızraklar, okçular ve baltayı eline almaya zorladığımız köylülerle birlikte– varması da bir iki ay sürer."

Kraliçe başını salladı. "Öyleyse üç ay diyelim Bella."

"Başüstüne Majesteleri."

"Ödül olmaktansa yem olmayı tercih ederim," dedi Erida. *Bir kancaya asılacaksam bunu kendi koşullarıma göre, kendi çıkarlarıma göre yapmak isterim.* "Görüşülecek başka talip yoksa..."

"Sürüsüne bereket," dedi Konegin dişlerinin arasından.

Savaştan konuşmak Erida'yı hep cesaretlendirirdi, bir elini masaya koydu. Kuzenine doğru eğilirken öfkesini kont-

rol altında tutmaya çalışıyordu. *Gerçi kadınların öfkelenmeye erkeklerden daha fazla hakkı var.*

"Hiçbiri beni de Galland'ı da cezbedecek özellikte değil," dedi. Konegin'in geri çekildiğini görünce keyiflendi. "Evleneceksem bunu ülkemin iyiliği için yapacağım. Tahtımı güçlendirmek için yapacağım, satmak için değil. Bizler Ward'ın anlı şanlı gerçek imparatorluğu olan Eski Cor'un halefleriyiz. Bana bu talihe, babamın ve büyükbabamın hayallerine layık bir koca bulun. Bana bir şampiyon bulun."

Ulaşılması zor bir çıta. Belki de imkânsız. Amacı buydu. Kimsenin vuramayacağı kadar küçük bir hedef koymak. Kraliyet konseyi Erida'nın gerçek niyetini anladıysa bile hiç belli etmedi. Ne kadar genç de olsa kraliçelerine yalancı muamelesi yapmazlardı. Yalan da söylemiyorum, diye düşündü. Böyle bir adam varsa onunla evlenirim, onu taşıyamadığım kılıç gibi kullanırım. Eski günlerdeki gibi haritanın bir ucundan diğer ucuna kadar uzanarak herkesi Aslanların çatısı altında birleştiren bir imparatorluk oluşturmak için. Benim idarem altında.

"Cenaze töreni yapılacak," dedi Ardath usulca, Erida düşüncelerinden sıyrıldı. "Gerçi daha haber gelmedi. Cesetleri hiç bulamamaları da mümkün."

Erida başını salladı. Süvarileri Tyr ve Northların cesetlerini araması için Aslan Muhafızların içinden kendi seçmişti. *Ve felaket ordusunu, tabii öyle bir ordu varsa.*

"Cesetleri bulunsa da bulunmasa da cenazeleri hayattayken kazandıkları şana yakışır şekilde yapılacak. Sör Grandel, Sör Raymon ve Sör Edgar anılarımızda yaşayacak," dedi ki bu doğrudu. Şövalyeler onu taç giydiğinden beri korumuştular, daha önce de babasını koruyorlardı. Arkalarından ağlamasa da onları kaybettiği için üzgündü.

Konegin başını sallayarak onayladı ama bakışları sertti. "Peki yaver?"

Andry Trelland'dan bahsedildiğini duyunca kraliçenin bedeninde sırtından parmaklarına yayılan bir şimşek çaktı. *Andry'nin dediği gerçekleşirse, tepelerde gördükleri gerçekse, bir Kirmen parçalandıysa, anlatılan masallar ve hikâyeler doğrusa...*

Ama ilgilenmiyormuş gibi omzunu silkti. "Başka bir şövalyenin onu yanına alacağına eminim. Efendi bir genç, ona bir yer bulmak zor olmamalı."

"Döndüğünde planlarından hiç bahsetmedi mi? Gecenin bir yarısı kanlar içinde ve tek başına çıkıp geldiğinde?" diye üsteledi Konegin. Şimdi masanın üstüne eğilme sırası ona gelmişti. "Yine sorayım, sana ne söyledi?"

İçgüdülerini görgü kuralları gereği arkasına yaslanmasını, mahcup bir tavırla gülümseyip kadınsı zarafetiyle kuzenini yatıştırmasını söylese de Erida bunu yapmadı. Elini sıkarak yumruk haline getirdi, görkemli devlet yüzüğünü görmezden gelmek zordu. Zarafetten yoksun zümrüt parıl parıl parlıyordu.

"Andry Trelland'ın söyledikleri bende kalacak," dedi. Haftalardır aynı soruyu duyduğu için artık uykusunda bile yanıt verebilecek düzeye gelmişti. "Söylediklerinin çoğu ipe sapa gelmez şeylerdi. Lordunun ve diğerlerinin öldüğünü görmek çocukta travma yaratmış. Detayları zaten biliyorsun. Sana o kadarını anlatmıştım."

"Jyd akıncılarından bir güruh tarafından öldürüldüler, evet. Yaver dışında hepsi kılıçtan geçirildi." Bu yalanı uydurmak kolay olmuştu, inanmak da kolaydı. "Adını bilmediğimiz bir grup savaşçı eşliğinde, anlayamadığımız bir amaç uğruna ne olduğunu bilmediğimiz bir şey arıyoruz," diye haykırdı Konegin elini masaya vurarak.

Harrsing oturduğu yerde sıçradı.

“Elden ayaktan düşmüş bir Kadim, Kirmen artığı bir cadı, çağrıda bulunuyor ve hiç sorgulamadan, bize bile danışmadan, hatta nedenini bile söylemeden üç şövalye gönderiyorsun. Şimdi de bu şövalyelerin boş mezarlarını doldurmamız gerekiyor!” Lord elini saçlarından geçirince altın rengi bukleleri havaya dikildi.

Erida kurnazca onu izleyerek kendini toplamasını bekledi.

“Majesteleri,” diye ekledi lord yumuşak bir sesle, hem aklına sonradan gelmiş gibi hem de uyarırcasma.

Kraliçe dilini tuttu. Boğazında bir ateş hissetti, kıvılcımın bir yangına dönüşmesine izin veremezdi.

Neyse ki Leydi Harrsing kraliçenin yerine konuştu. “Kadimleri bir nesildir ne duyduk ne de gördük,” dedi ciddi bir sesle. “Söylesenize lordum, siz de aynı şeyi yapmaz mıydınız? Bir kraliçenin çağrısına cevap vererek adamlarınızı göndermez miydiniz?”

Erida kuzenini ne yapacağını bilecek kadar iyi tanıdığı için gözlerini kıstı.

Kendi giderdi. Yanına şövalyeleri ve kendi askerlerini alıp bir araba dolusu hediye, bir hizmetkâr alayı ve ünvanlarını ve soyunu sayıp döksün diye iki de teşrifatçısıyla birlikte kendi giderdi. Açılın, Galland Kralı Büyük Konrad'ın torunu Lord Rian Konegin geliyor. Kendini Eski Cor'a olabildiğince yakın göstermeye çalıştığı için hem insanlar hem de ölümsüzler için tam seyirlik bir manzara olurdu, diye düşündü Erida. Dişlerini sıktı. *Ayrıca bu tahta zincirlenmiş olmasaydım bunu ben de yapardım.*

Konegin kararlıydı. Destek için Derrick ve Thornwall'a baktı. “Yaveri çağırıp bir de kendim dinlemek istiyorum.”

Kraliçe Erida dört yıllık hükümdarlığının ardından Ascal sokaklarındaki sahnelerde gösteri yapan pandomimciler

kadar beceri sahibi olmuştu. Takati kesilmiş gibi kamburunu çıkardı, omuzlarını aşağı sarkıtarak gözlerini kapadı. Bir elini yüzünden geçirdi.

“Trelland'ın acısı omuzlarımda bir yük Lord Konegin. Sadece benim taşıyacağım bir yük,” dedi bitkin bir sesle. “Taşıdığım tacın bedeli.”

Asla senin olmayacak tacın.

Bu, Konegin'i bile yatıştırmaya yetti, lord bozguna uğramış bir ordu gibi geri çekildi.

Erida elini de sempati maskesini de indirdi. Soğuk bir yüzle masadan kalkarak toplantının sona erdiğini gösterdi.

“Konegin oğlunu hâlâ damat adayı olarak önermedi.”

Yanında sadece Harrsing kalmıştı. Erida'nın Aslan Muhafızları bile koridora çekilmiş, kraliçelerini yaşlı kadınla baş başa bırakmıştı. İki kadın en büyük pencerenin önünde durmuş, Ayna Körfezi'ne doğru akan nehri izliyordu. Yeşil renkli tatlı sular karanlık tuzlu sulara karışıyordu. Karşı kıyıda mükemmel derecede bakımlı adaları, ağaçları ve çiçekleriyle ünlü Ascal Bahçeleri uzanıyordu. Sıcağa rağmen başkentin soyluları ve zengin tüccarları çığlıklar atan çocuklarıyla birlikte Ascal Bahçeleri'nin çimenliklerinde ve patikalarında dolaşmaya çıkmıştı.

Erida suyun karşısındaki yeşillikleri seyrediyordu. Küçükken bir grup şövalyeyle çevrelenmiş olarak orada oynardı. Krallığın tek vârisi olduğu için hayatı bütün hazinelerden daha değerliydi. *Dizimi bile sıyırmadım. Daima beni tutacak biri vardı.*

İç çekerek danışmanına döndü. Şakakları her zamanki gibi zonkluyordu.

“Çünkü Konegin ülkemi evlilik yoluyla değil, zorla almak istiyor. Tahta barış yoluyla torununu oturtmaktansa kendi oturmayı tercih eder,” dedi dünyanın en aşikâr şeyini söyler gibi. “Herry’yi ancak başka seçeneği kalmadığı zaman bana itecek.”

Kurbağa Prens Heralt Konegin. Erida’nın kafayı çekip boş gözlerle kurbağa gibi bakmaktan başka bir şey yapmayan rezil, bodur ve vıraklayan kuzeni için yerinde bir lakaptı. Ona böyle birini yamadıklarını düşününce midesi bulandı.

“Uygun eşler de var,” dedi Harrsing, Erida’yı nazikçe pencereden uzaklaştırarak. Kraliçe kadına itiraz etmedi. “Kontrol etmesi kolay, toprak, altın ve ordu bakımından zengin. Seni ve tahtını koruyacak iyi adamlar.”

Beni koruyacak. Erida’nın içinden kusmak geldi. *Ward’da tacımı elimden alabilecek bir adam yok, tacımı kaybetme riskine degecek bir adam da.*

“Kimin uygun olduğuna ben karar veririm Bella. Şimdiye kadar da böyle birini görmedim,” dedi. Onu tekrar masaya götüren kendisi olduğu halde yaşlı kadın tüm ağırlığıyla kraliçenin koluna yaslanmıştı. Sağlık durumu Ardath’tan iyi olsa da ihtiyarlığın Bella’yı zorladığı inkâr edilemezdi. Erida onu kaybetme düşüncesiyle yüzünü buruşturdu ve gülümsemeye çalıştı. “Hayır, senin şu küçük prens bile olmaz,” dedi yaşlı kadına göz kırparak. “Şu *torunun* olduğunu söylemeyi sık sık unuttuğun prens.”

Harsing çarpık bir gülümsemeyle omuz silkti. “Zaten herkesin bildiği bir şey.”

“Gerçekten de öyle,” dedi Erida düşünceli düşünceli.

Konseyn salonunun harita duvarı nehirden vuran ışıkla parlıyordu. Harita dans ediyor gibiydi, nehirler, sahiller ve krallıklar bükülüp değişiyordu. Erida haritayı izlerken bir an

hiçbir krallığın olmadığını gördü. Ward'ın her yerinde sadece kendi krallığı vardı. Haritanın önünde durup başını kaldırdı.

“Babam ölmeden önce isteklerini açıkladı,” dedi. “Akılda tutması kolay. Sadece iki taneydi.”

Harrsing başını eğdi. “Gallandlı Erida kocasını kendisi seçecek. Zorla kimseyle evlendirilmeyecek.”

Erida'nın göğsü yine sızladı, babasının hâlâ hayatta olmasını isterdi. Babasının buyrukları ölümünde bile önemliydi ama onu sonsuza kadar koruyamayacaklardı. Ayrıca Erida kraliçe olsa da çoğu kişinin gözünde öncelikle bir kadındı. *Güvenilmez, yetersiz, yönetemeyecek kadar zayıf. Tarih güç peşindeki erkekler tarafından önce yüceltilip sonra alaşağı edilen kadınlarla dolu. Ben onlardan biri olmayacağım. Babamın bana verdiği şeyi kaybetmeyeceğim.*

Onu daha da büyüteceğim.

Altın şehir Ascal haritada parılıyordu.

“Babam ayrıca Galland'ın Ward'ın incisi, Eski Cor'un yeniden doğuşu, tekrar kurulacak bir imparatorluk olduğunu söyledi.” Eski Cor'un dümdüz uzanan yolları haritada kalın çizilmiş, değerli taşlarla süslenmişti. Bu yollar eski sınırların üzerinden geçerek Ward'ın büyük şehirlerini birleştiriyordu. “Onu hayal kırıklığına uğratmaya niyetim yok.”

Harrsing keyifle sırıttı. “Kraliyet Konseyi sizinle.”

Şimdilik, diye düşündü Erida. Arkasında durmayı tercih edecekleri başka birini bulana kadar. Onu doğduğundan beri tanıyan, daha önce babasına hizmet etmiş olan Bella Harrsing bile... o bile gerekirse Erida'yı terk edecekti. Daha iyi bir fırsat ortaya çıkarsa.

“Şu zavallı yaver,” dedi Harrsing kraliçeyi haritadan ve konsey masasından uzaklaştırarak. “Onu aklımdan çıkaramı-

yorum. Lordlarının o kuzeyli hayvanlar tarafından katledilişini izlemek zorunda kalmasını.”

Erida’nın ağzını ekşi bir tat doldurdu. Harrsing genelde bu kadar açık imalarda bulunmazdı. *Çocuk kimlerle konuşuyor?*

“Bir trajedi olduğu kesin,” dedi Erida ciddi bir sesle, gözlerini aşağı eğdi.

Kahramanlar öldürüldü, Kirmenler parçalandı, ordusu olan bir kaçıkla karşı karşıyayız. Bütün diyar tehlikede. Erida çocuğun endişe verici sözlerini yeniden düşündü. *Gerçek mi saçmalık mı?* Hâlâ karar veremiyordu.

Aslan Muhafızlar tıpkı Erida’nın nedimleri ve hizmetçileri gibi salonda bekliyordu. Genç kraliçelerini görünce hepsi hizmet etmeye hazır ayağa kalktı. Rengârenk elbiseleri ve dökümlü etekleriyle hep birlikte hareket eden bir balık sürüsüne benziyorlardı. Yiyeceğe doğru. Bir yırtıcıdan uzağa doğru. İkisi de.

“Leydi Trelland ve oğluna haber gönderin,” dedi Erida hizmetçilerine. “Onları ziyaret edip kaybettiğimiz şövalyeler için taziyelerimi sunmak istiyorum.”

Harring omzunu dürttü. “Arzuhallerden sonra.”

“Elbette.” Erida içini çekti, şimdiden yorulmuştu.

Keşke tüm bu işe yaramaz gelenekleri kaldırabilseydim. Arzuhal günü saatlerce tahtta oturarak soyluların, tüccarların, askerlerin ve köylülerin şikâyet ve taleplerini dinlemek demekti. Çoğunlukla gözünü açık tutup dertlerini elinden geldiğince geçiştirmek demekti.

Yaşlı kadının koluna girerken bitkin bir sesle, “Talip olarak gelen kaç kişi var?” diye sordu. Şu anda rekor bir günde on iki kişiydi.

“Sadece bir kişi. Son derece çekici olduğunu söylediler.”

Erida keyifsizce bir hırıltı çıkardı. “Bana işe yarar bir şey söyle.”

Andry Trelland’a dair düşünceler bir tacın gerektirdiği vazifeler karşısında gölgede kaldı.

“Eh, başlayalım o zaman.”

8

MAVİ YILDIZIN ALTINDA

Andry

Küçük salonlarındaki ateşin üstündeki sıcak sudan buharlar çıkıyordu. Hizmetçilere mutfaktan çay getirmelerini söyleyebilirdi ama Andry kendi yapmayı tercih ediyordu. Leydi Valeri'nin çayı nasıl sevdiğini biliyordu ve en iyisi dumanı üstünde servis etmektir. Daireleri ne kadar güzel olsa da sarayın geniş mutfakları gibi değildi. Ayrıca Andry suyu seyrederek beklemeyi seviyordu. Böylece kan ve katliam dışında düşünecek bir şeyi oluyordu. Zihninin kuytularında bekleyen soğuk, çıtırtılı fısıltıların yanı sıra.

Gözlerini ateşin üstündeki çaydanlığın içine dikti, suyun yüzeyi ağır hareket eden kabarcıklarla dalgalanıyordu. Otlar huzur verici ve öngörülebilir bir akıntıyla dönerek girdaplar çiziyordu. Andry kendini otların oluşturduğu şekillerde kaybetmeye çalıştı. Yine de düşen kahramanların çığlıkları onu buldu. Gözlerini ateşe çevirerek çığlıkları kafasından

uzaklaştırmaya çalıştı. Ama kömürler çatırdayıp yanarak alevler ve küller saçıyordu.

Beyaz eller, kırmızı gözler, kavrulmuş ağaç gibi deriler.

"*Ambara-garay,*" dedi zayıf bir ses. *Tanrılara inan.* Annesi elini omzuna koyunca Andry uyanık gördüğü kâbuslardan sıyrılarak döndü.

Annesi başında dikiliyordu, yüzünde cılız ama parlak bir tebessüm vardı. Andry hiç düşünmeden annesinin parmaklarını tutup öptü. Ayağa fırladı.

"Otursana anne." Kadını neredeyse kucaklayıp kaldırarak ocağın yanındaki kendi koltuğuna oturttu.

Valeri Trelland karşı koymadı. Uzun boylu bir kadındı ama zayıftı, oturur oturmaz yerinde büzüldü. Andry annesini örtüp rahat ettirmek için şalını dar omuzlarına sardı. Hastalığına, göğsünü mesken edinmiş soğuğa rağmen Leydi Valeri hâlâ çarpıcı bir güzelliğe sahipti. Ona boşuna soyun pırlantası demiyorlardı. Andry bunu annesinin en kötü günlerinde bile görüyordu, sanki teninde bir ışık parlıyordu, güneş ışıısıyla dolu koyu bir lal taşı gibiydi. Saçları şimdi kısaydı, sıkıca örölüp uçlarına altın halkalar takılmıştı. Süzülmüş yüzünde gözleri daha da iri görünüyordu. Bu gözler sarıya teslim olmaya çekinen taze başakların ender yeşiline sahipti. Andry annesinin gözlerine imrenirdi. Kendi gözleri çamur kahverengisiydi. *Babamın gözleri.* Ama bunun dışında siyah saçları ve çıkık elmacık kemikleriyle Valeri'ye benziyordu.

"İşte," dedi annesinin çayını kendinden emin, hızlı hareketlerle hazırlayarak. *Limon, tarçın, karanfil, şeker, bal.* Tüm Ward, Rhashir'den Jyd karlarına geçerken Galland başkentinin sunduğu yaz nimetleri.

Valeri fincanı alıp koklayarak gülümsedi. Göğsünün hırıltısı hafifledi. Andry ateşin yanına bir sandalye daha çekip

oturarak memnuniyetle annesinin çayını yudumlayışını izlemeye koyuldu.

Andry ve ailesi hiç kendi evlerinde oturmamıştı. Babası kralın hizmetinde bir şövalyeydi, annesi ise eski kraliçenin, sonra da Erida'nın nedimelerinden biriydi. Babası öleli uzun zaman olduğu ve annesi hastalığından dolayı hizmet edemediği halde onlara verilen bu daire Andry'nin evi olmuştu. Bazen kraliçenin idarecilerinin onları unutup unutmadığını merak ederdi. Ascal'ın Yeni Sarayı devasa bir yerdi, binlerce kişinin kraliçeye hizmet ederek yaşadığı duvarlarla çevrili bir ada, başlı başına bir şehirdi. Bir yaveri ve hastalıklı annesini gözden kaçırmak gayet kolaydı. Daha önceden, Sör Grandel'e hizmet ederken, Andry lordunun ona her an ihtiyacı olabilir diye kışlada ya da Aslan Muhafızların karargâhında yatardı. *Artık değil.* Türlü yaş ve kokuda oğlanlarla dolu kalabalık bir odadaki dar karyolayı bırakmış olmak onu üzmüyordu. Ama geri dönüp annesine bakmasına neden olan koşullar, ödemek zorunda kalmayı istemediği bir bedeldi.

Yaşadıkları saray iki yüz yıllıktı, açık gri ve sarı taşlardan yapılmıştı. Andry ve annesi saray mensuplarının çoğuyla birlikte, avlularla bölünmüş dairelerin uzun bir koridor boyunca uzandığı doğu kanadında yaşıyordu. Onların dairesi bir kulenin dibindeydi, hafifçe yuvarlaktı, pencereleri kısılmış gözler gibiydi. Duvarları süsleyen rengârenk duvar halıları av, mızrak dövüşü, savaş ve şölen sahnelerini yansıtıyordu. Eskiden bu halılar Andry'yi heyecanlandırır, bir an önce şövalye olma isteği uyandırırdı. Şimdi ise parlak iplikler ruhsuz, sahneler sahte geliyordu.

Kan yok, diye düşündü gözlerini Fenerler Savaşı tasvirinde gezdirerek. Galland'ın zırhlı lejyonları Larsia şehirlerine saldırıyordu, yeşil ve altın sarısı renklerden oluşan büyük bay-

rakları havaya kaldırılmıştı. Gümüş iplikle işlenmiş kılıçları ve mızrakları parlarsa da üstlerinde kan yoktu ve Larsialılar teslim olarak diz çökmüştü.

Bize böyle bir şans verilmedi. O orduda da adamda da merhamet yoktu. Taristan'ın lanetli görüntüsü zihninde canlanınca Andry gözlerini sımsıkı yumarak başını çevirdi. *Damarlarında Cor kanı, elinde bir Kirmen kılıcı. Taştan, alevden, ölümlü etinden yapılmış. Kırmızı kan, siyah zırh, beyaz eller, beyaz küller, akkor gibi bir acı ve öfke ve kayıp...*

“Başvuruların nasıl gidiyor?”

Andry hızla gözlerini kırptırarak bu düşünceleri kafasından attı. Annesinin sesini duyunca gözlerindeki yanma geçti. “Affedersin... ne dedin?”

Annesi narin elini Andry'nin elinin üstüne koydu. Ateşin ışığı yüzünde dans ederek parlak gözlerinin daha da ışıltamasına neden oluyordu.

“Dilekçeleri diyorum *madero*,” dedi Valeri yumuşak bir sesle. *Tatlım.* “Hizmetlerine girmek için lordlara ve şövalyelere dilekçe yazıyordun ya. Geçen hafta öyle demiştin.”

“Ah, e... evet,” diye kekeledi Andry kendine gelerek. Kendini yeni bir sorguya hazırladı. “Evet, kışlalarda ve sarayda soruşturuyorum. Birkaç da mektup gönderdim,” diye ekledi, yarı gerçeğin tadı çürük gibiydi. Yalan söylemek şövalyelik kurallarına aykırıydı ama annesi bu durumdayken, ufukta hâlâ böyle *şeyler* görünüyorken yaverlik edecek başka birini bulmak aklından bile geçmiyordu. *Evet, mektuplar yazdım ama himayesine girecek birini bulmak için değil.*

Valeri çayını bitirdi. “Umut vadeden bir şey var mı?”

Andry hemen kalkıp annesine bir fincan daha çay hazırlamaya koyuldu. Yüzüne yazılmış sahtekârlığı görmesin diye annesine sırtını döndü. *Yalan söylemeyi beceremiyorum.*

"Birkaç tane var," dedi balı çaya karıştırarak. "Lord Konegin'in oğlu yeni şövalye olduğu için bir yavere ihtiyacı olacak."

"Hafızam beni yanıltmıyorsa o oğlanın bundan çok daha fazlasına ihtiyacı var," dedi Valeri kendi kendine kıkırdarak.

Andry yüzünde çarpık bir gülümsemeyle yeniden annesine döndü. "İç," dedi fincanı eline tutuşturarak. "Doktor bugün ziyarete gelecek. Kraliçenin kendi doktoru."

Valeri'nin yüzünde bir an tuhaf bir ifade belirdi ama çabucak yok oldu. "Buna gerek yok," dedi içini çekerek. "Üstüme titremesi gerekmiyor."

Andry içinde bir sıkıntı hissetti. Çayı nazikçe annesinin ağzına doğru itti. Annesi yutkunurken boğazındaki hırıltıyı duyabiliyordu. Kendini yeni bir öksürük nöbetine hazırladı ama korktuğu gibi olmadı. Annesine bir durgunluk çöktü, tuhaf tuhaf Andry'ye bakmaya başladı.

"Ibal'da üniversite eğitimi görmüş," dedi Andry. Kuzey kıtası tıpta pek de başarılı değildi. "Doktor Bahi, Galland'ın damardan kan akıtan aptallarından ya da hurafelere inanan şifacılarından değil..."

Valeri birden ciddileşerek elini havada şöyle bir salladı. Gözlerini oğlunun gözlerine dikti. "Galland kraliçesi neden benimle ilgilenme zahmetine giriyor?"

"Sen onun annesinin refakatçisiydin," dedi Andry, neredeyse yüzünü buruşturacaktı. *Gerçeği ikiye bölecek kadar da bükmüyorum.* "Onu küçüklüğünden beri tanıyorsun. Erida merhametli bir kadındır."

"Sen tarihi benden daha iyi biliyorsun. Hiç merhametli bir Galland kralı ya da kraliçesi duydun mu?" dedi Valeri. Gözü duvar halılarına, Andry'nin babasının hâlâ duvarda asılı olan kılıcıyla kalkanına kayd. Uzun bir sıyrık Trellandların arması olan mavi yıldızın üstünden geçerek kalkanı

ikiye bölüyordu. Bu sıyrık talim alanında olmamıştı. “Eski imparatorluğun gölgesi merhametten mi yoksa kandan mı oluşmuştu?”

Andry bu kez yüzünü gerçekten buruşturdu. İhtiyacı olan en son şey Madrence'ta bir savaş alanında bozuk para gibi harcanan babasını düşünmekti. “Anne, lütfen.”

Ama annesi titreyerek ayağa kalktı, Andry onu yeniden oturmaya zorlayamadı. Arkasında çıtırdayan ateş annesinin etrafında yakut rengi ve altın sarısından bir hale oluşturunuyordu.

“Ascal Sarayı'na yabancı bir gelin olarak geldim, benim ve sesimle etrafımdaki hemen herkesten farklıydım. Buradaki saygınlığımı aptalca davranarak kazanmadım, oğlumun aptal yerine konulmasına da izin vermeyeceğim.” Elleriyle yanaklarını tutup Andry'nin yüzünü yukarı çevirdi. “Erida senden ne istiyor?”

Andry'nin boğazı tılandı. Tereddüt içindeydi, zaten yeterince yükü olan kadına bunu da yüklemek istemiyordu. Valeri gözlerini oğlunun yüzüne dikti, ocağın alevleri gözlerine vuruyordu, yeniden gençleşmişti; canlı, güzel, karşı konulması imkânsız.

Kraliçe Erida taziyelerini sunmak için daha bir hafta önce ziyarete gelmişti. Sessizce, dikkatlice, ustaca ağzından laf almaya çalışarak Yoldaşların katledilişi hakkında daha fazla detay öğrenmek istemişti. Kılıçtan bahsetmeden söylenebilecek başka çok az şey vardı. Ve fısıltılar bir çan sesi kadar netti.

Kılıçtan bahsetme. Yoksa dünyanın sonuyla yüzleşirsin.

“Şimdiye dek benimle iki kez görüştü, iki seferinde de sana ne anlattıysam ona da aynısını anlattım,” dedi Andry, omuzları hâlâ gergince yukarıda duruyordu. Annesinin gücünün birazını kendisine çekmeye çalıştı. Bu, ıslak kömür-

leri yakmak kadar imkânsızdı. “Dağlarda gördüklerimi. Sör Grandel ve diğerlerine ne olduğunu. Parçalanan Kirmen’i, orduyu, Taristan’ı ve büyücüsünü.” Annesi gözlerini kıstı. Andry içinin okunduğu hissini görmezden geldi. “Ona Ward’ı bekleyen felaketten bahsettim.”

“Ve sana inanmadı.” Bu bir soru değildi.

“Bilmiyorum. Bilemem. Harekete geçmediği kesin.” Başını iki yana salladı. “O yüzden de Jyd akıncıları hikâyesini uydurdu, saraya bunun bir pusu olduğunu söyledi. Benden istediği her şeyi verdim zaten.”

Valeri oğlunun yanaklarını daha da sıktı.

“Yatağımın altına sakladığın kılıç da buna dâhil mi?” diye mırıldandı.

Andry irkilerek annesinin yatak odasına açılan kapıya baktı. Dişlerini sıkarak kendini fısıltılara hazırladı. Ama hiçbir şey duyulmadı.

Valeri yanağını hafifçe okşayarak Andry’nin yüzünü yine kendine çevirdi. “Ben aptal değilim *madero*.”

Andry dişlerini sıkarak annesinin ellerini tuttu. Titreyen bacaklarla ayağa kalktı, şimdi ondan çok daha uzun olan boyuyla annesinin karşısında dikiliyordu. Kamının derinliklerine çöreklenmiş olan korkunun annesine yansıdığını gördü. Hangisinin daha katlanılmaz olduğunu bilmiyordu.

“Erida’ya Kirmen kılıcından bahsetmedim. Kimseye bahsetmedim,” dedi alçak sesle.

Annesi hafifçe dudak bükerek güldü. “Bana bile.”

Andry ellerini yavaşça Valeri’nin ellerinden çekti ama parmaklarını bırakmadı. Annesinin parmakları çok ince ve küçüktü, bedeninin geri kalanı gibi onlar da eriyordu.

“Kılıç Kirmen kanı taşıyan bir ölümlüye, yıkılan imparatorluğun soyundan gelen Eski Corlu Cortael’e aitti. Cortael

de diğerleriyle birlikte çamurların içinde öldü. Kılıç da... kurtarabildiğim tek şeydi."

"Güzel bir kılıç olduğuna şüphe yok," dedi annesi sertçe. "Ama onu neden Erida'ya vermedin? Ya da Kadimlere iade etmedin?"

Yaver cevap veremedi, başını iki yana sallamakla yetindi. Gerçek ona bile aptalca geliyordu. Ama Valeri'ye karşı koymak mümkün değildi, gözleri iki ay gibiydi.

"İçimde bir şey, tanımadığım bir ses, bana bunu yapmam gerektiğini söylüyor. Beklemem gerektiğini. Çok saçma değil mi?"

Valeri ateşe baktı, uzun müddet alevleri izledi. Nefesi hırıltılıydı. "Belki de seninle konuşan Ward tanrılarıdır, Kasa tanrılarıdır," dedi sonunda. "Belki de sadece içgüdülerinin sesidir."

Ama ses bana ait değil ki.

"Her gece rüyalarım giriyor," dedi Andry ruhsuz bir sesle. Hatıraları uzakta tutmak için içine bir duvar örmüştü. "O kılıç, kırmızı çelik. Sör Grandel ve Northlar. Hepsi öldürüldü, ölümsüz oldukları halde Kadimler bile. O ordunun, o adamın önünde hiçbir şey duramıyordu. Gözlerimi ne zaman kapasam bunu görüyorum." Andry annesinin parmaklarını bırakıp elini yüzünden geçirdi. Üstüne bir uyuşukluk çöktü. "Babam hiç bunun gibi bir savaştan bahsetmiş miydi? Hatırlayamıyorum."

Babam nehirdeki bir dönemeçten, Galland tacındaki bir diğer parıltıdan fazla bir anlamı olmayan bir savaşta öldüğünde daha altı yaşındaydım.

Valeri hiç tereddüt etmeden başını iki yana salladı. "Hiç böyle bir şeyden bahsetmedi," dedi duvardaki kalkana bakarak. "Böyle bir şeyden bahsetmedi."

Andry annesinin bakışlarını takip etti. Ortasında sıyrık olan mavi yıldız iki eli kadar tanıdıktı. Bu sadece ve sadece babasının armasıydı, eskiye dayanan bir soyla değil, kraliyete sadakatle, ölen krala bağlılıkla ve uzak bir savaş alanındaki fedakârlıkla kazanılmıştı. Yıldızı babasının yüzünden daha iyi tanıyordu, babasını ise bölük pörçük hatırlıyordu. Keyifli bir gülümseme, kestane rengi saçlar, hep onu havaya kaldırmak ya da annesini kendine çekmek için uzanan uzun kollar. Sör Tedros Trelland anılarında uçup giden, yakalanması imkânsız bir sis gibiydi.

Mezarı da boş, bedeni savaş alanının çamurlarından çıkmadı. Şimdiye sadece kemikleri kalmıştır, eğer kaldıysa.

“Bana inanıyor musun?” diye fısıldadı Andry annesine ve kalkana. Mavi yıldız ışıldar gibi oldu. “Gördüklerime inanıyor musun? Duyduklarıma?” Titreyerek iç geçirdi. “Onları *hâlâ* duyuyorum.”

Valeri, Andry’nin omuzlarını sıkıca tuttu. Başını kaldırıp iri iri açılmış gözlerle oğluna baktı.

“İnanıyorum.”

Annesinin güveni Andry’yi bir zırh gibi sardı.

“Öyleyse bazı ayarlamalar yapmamız gerek.” Hemen annesinin ellerinden sıyrıldı. *Bazı ayarlamalar daha çünkü birkaçı zaten yapıldı.* Mektupları kara ve deniz üzerinden yola çıkmıştı. Çoğu Kasa’ya gidiyordu. Birine cevap gelmişti bile. “Ve seyahate hazırlanman gerek.”

Valeri’nin yüzü düştü. Andry hastalığı annesinin göğsünden söküp almak istedi.

“*Madero*, biliyorsun ki yapamam...”

“Olmaz öyle şey anne.” Kendileriyle Kirmen ordusunun arasına Uzun Deniz’i koyarak kaçarlarken annesinin geminin

güvertesinde kuru kuru öksürdüğünü şimdiden görebiliyordu. “Ya birlikte gideriz ya da hiç gitmeyiz.”

Kin Kiane’li bir leydi olarak Valeri Trelland’ın içinde korku yoktu. Soluğunu yatıştırmak için avuçlarını göğsüne bastırdı.

“Öyleyse gidiyoruz.”

Güneşin keyfini çıkaran Kahramanlar Tepesi, Galland bayrağı gibi yeşillere ve sarılara boyanmıştı. Burası nehir deltasında saray gibi duvarlarla çevrili bir başka adaydı. Sayısız mezar taşı sonu gelmeyen sıralar halinde uzanıyordu: Galland uğruna ölmüş şövalyeler ve büyük lordlar. Kralların mezarları heykeller ve çiçek açan ağaçlarla süslenmiş tepedeydi. Ascal’ın başkenti yarım milyondan fazla insana ev sahipliği yapıyordu ama huzurlu yeşil çimenliklere bakınca hiç de öyle düşünmezsiniz.

Andry her sabah Yeni Saray’ın talim alanından tepenin gölgesini, gökyüzüne uzanan parmaklara benzeyen taşların silüetini görüyordu. Beyaz mermerden ve siyah granitten oluşan bu parmaklar şimdi ona uzanıyordu, ellerinden kurtulmak olanaksızdı. *İleri* diye tıslıyorlardı birbirine karışan binlerce sesle. *İleri* diye inliyordu Sör Grandel yeniden can verirken.

Andry yürürken kesik kesik nefes alıyor, nabzı kulaklarında gümbürdüyordu. Kısa kesilmiş saçlarının arasından terler akıyordu. Sör Grandel’in cesedini değil, mezar taşını düşünmeye çalıştı. Mezar taşı hazırды bile, iki yanında Northların mezar taşları bulunuyordu, etraflarını ölü şövalyelerin mezarlarından bir orman çeviriyordu. Büyük bir cenaze töreni yapılacaktı, kraliçe bile katılıyordu. Tabutlar boş olacağı halde töreni planlamak nedense haftalar almıştı.

Krallığın büyük şövalyelerine hizmet eden ve iyi ailelerden gelen diğer yaverlerle birlikte mezarlık kapısından girdi.

Şövalyelerin hepsi parlak zırhları ve her renkten pelerinleriyle at sırtındaydı. Yaverlerin arkasından çömezler geliyordu, bazıları daha ancak yedi yaşındaydı, şövalyelerininkiyle uyumlu hafif yaz tunikleri giymişlerdi. Andry arkasına bakınca iki çömezin sessizce itişip kakıştığını gördü. Şakalaşıyorlar mı çekişiyorlar mı anlayamadı. Yaverlerin çoğu büyüdükçe bu tür şeylerden vazgeçerdi.

Çoğu.

Bir dirsek Andry'nin kaburgalarını dürttü. Andry zar zor farkına vardı. Şimdi düşünecek daha çok şey vardı, annesini Ascal'dan götürmek, sınırdaki irinli ordu, önündeki boş mezarlar, gizlenmiş kılıç, parçalanmış Kirmen, her sabah onu karşılayan fısıltılar.

"Sana diyorum Trelland," dedi biri sertçe. Dirsek onu yeniden dürttü.

Andry dişlerini sıktı. Davel Monne olduğunu bakmadan da biliyordu, sarı saçları ve ekşi suratı yüzünden çocuklar adını Limon takmıştı. Diğer yaverler gibi Limon'un saçları da kısacık kesilmiş ama korkunç yabani otlar gibi filizlenmişlerdi.

"Neler olduğunu bilmeye benim de senin kadar hakkım var," diye tısladı Limon, solgun yüzü çillerle doluydu. North ailesinin doğan simgesinin göz alıcı simlerle işlendiği kırmızı cübbesi rüzgârda uçuşuyordu. Andry'ninki Sör Grandel için gri ve gök mavisi renkte ve damalıydı. "Ben Sör Edgar'ın yaveriydim. Bilmek hakkım."

Andry cevap vermedi. Aptal Limon bile sarayın koridorlarında anlatılan hikâyeyi, kraliçenin uydurduğu saçmalıkları biliyordu: Jydli akıncıları, sınırdeki tepelerde bir katliam. Başka söylentiler de uydurulmuştu. En popüler olanı da Jyd saldırısı gibi gösterilmek istenen bir Trec pususuydu, askerler

kürk giyerek kılık değiştirmişti, ellerinde de kılıçlar yerine baltalar vardı.

“Sessiz kalma hakkın da var Limon,” dedi. “Lordlarımıza biraz saygı göster.”

Limon dişlerini gösterdi. Onlar da saçları kadar sarıydı. “İşte hepimizden üstün olan sevgili Andry’miz.”

Andry oralı olmadı. Çömezliğin ilk günlerinden beri peşini bırakmayan bu alaylara alışkındı. *Limon bunu anlamayacak kadar aptal olsa da bu aynı zamanda bir iltifat.*

“O yüzden mi hâlâ hayattasın? Jyd kurtları da çok üstün olduğun için mi seni yemedi?” Limon, Andry’den bir baş kısa olduğu halde daha yapılıydı ve cüssesini iyi kullanıyordu. Omuz atarak Andry’yi kenara itip geçti. Sesini diğer yaverlerin de duyabileceği kadar yükseltti. “O tepede ben olsaydım lordum öldüğü halde hayatta kaldığımı göremezdiniz. Orası kesin. Nasıl bir utanç olduğunu düşünemiyorum bile.”

Andry, Limon’un cübbesinden daha kırmızı oldu. Limon bunu kaçırmadı, Andry’yi kışkırtmak için pis pis sıırttı.

Ben o utancı her gün yaşıyorum! diye bağırmak istedi Andry. Ama susup dişlerini sıktı, diğerleriyle birlikte yürümeye devam etti. *Limon hiç gerçek savaş görmedi. Yaverlerin hiçbiri görmedi,* diye düşündü etrafına bakınarak. Birlikte yürüdükleri halde diğerleri çok uzaktaymış gibi geliyordu. *Savaşın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorlar.*

Limon hançer gibi keskin gözleriyle pis pis bakıyordu.

Kıskançlığından yapıyor. Ben şövalyelerle birlikte giderken o burada kaldı.

Kıskançlığımız karşılıklı.

Limon yine omuz attı, Andry yine karşılık vermedi.

Bu dünyada senden çok daha kötü şeyler var Davel Monne ve hepimizin üstüne çullanmaya geliyorlar.

Tören alayı, hayatını Galland ailesini korumakla geçiren Aslan Muhafızların şövalyelerine ayrılmış olan kısma vardı: Sör Tibald Brock. Kale Ormanlı Sör Otton. Aslan Muhafızlar'da görev yapmış tek kadın olan ve Fenerler Savaşı'nda kralını savunurken ölen Sör Konrada Kain. Andry hayaletlerinin kardeşlerini karşılayıp tanrılar diyarına götürmek üzere burada olup olmadığını merak etti.

Ama Sör Grandel'in ve Northların hayaletleri çok uzakta, tabii hayaletleri varsa.

Mezarlıklara bakan büyük bir çadır kurulmuştu, yeşil ipekliden tentesinin gölgesine sıralanmış sandalyeler boştu. Kraliçe ve maiyeti daha gelmemişti.

Şövalyeler atlarından inerken yaverler dizginleri almak ve atlarla ilgilenmek üzere koşturuyor, lordlar da atlarını onlara bırakarak kendi saflarında sıraya giriyordu. Çömezler ayakaltından çekilsinler diye bir kenara toplanmıştı. Yaverlerin içinde sadece Andry, Limon ve Sör Raymon'ın yaveri Karl Daspold'un hizmet edecek kimsesi yoktu. Limon ne kadar zalimse Karl da o kadar nazikti ve özellikle ikisinin arasında duruyordu. Peşinden uzun tüylü, sarı bir köpek geliyordu. Mahzun gözlerle bakıyor, bir daha dönmeyecek olan sahibini bekliyordu.

Üç araba her biri ipekli kumaşlara sarılmış olan boş tabutları getirdi. Üstünde gümüş rengi doğan olan kırmızı örtülü tabutlar Northların, gri ve gök mavisi renklerde olan Sör Grandel'indi. Çadırın yanında yerini alan her arabaya saray garnizonundan bir müfreze eşlik ediyordu. Andry daha kraliçe gelmeden bile cenazeye katılmak üzere yüze yakın adamın ve delikanlının toplandığını tahmin ediyordu. *Sör Grandel görseydi çok hoşuna giderdi,* diye düşündü. Sör Grandel ilgi odağı olarak yetişmişti.

Kraliçe hüzünlü trompetler eşliğinde alana vardı. Andry kraliçenin maiyetine bir göz attı, Lord Konegin ve ucube oğlu hemen göze çarpıyordu, çömezler tarafından bile tanınan Lord Thornwall da öyle. Thornwall, Galland ordusunun başkomutanı olarak saray kışlasında büyük bir dairede kalıyor ve talim alanlarını sık sık ziyaret ediyordu. Şövalyeler de yaverler de ilgisini çekmek için birbirleriyle yarışlıyordu.

Andry şu anda sadece unutulmak ve gözlerden kaçmak istiyordu. Gözlerini yere indirip büyük lordların ve leydilerin onu önemsemekten geçip gitmesi için dua etti.

Ama kraliçeyi görmezden gelmek mümkün değildi. Atından inince herkes diz çöktü. Andry kirpiklerinin arasından Gallandlı Erida'ya baktı. Yine dişlerini sıktı, bu kez sebebi öfkeydi.

Aslan Muhafızlar kraliçenin etrafını sardı, zırhları güneş gibiydi, pelerinleri sıcak rüzgârda dalgalanıyordu. Andry her miğferin altında Sör Grandel'i ve Northları görüyordu, karanlık, ölü gözleri boşluğa dikilmişti. *Bir şey yapmazsak hepimize olacağı gibi.*

Çeliklerden yansıyan ışık kraliçeyi kutsal bir parıltıya boğuyordu. Elbisesi Galland'da kraliyetin yas rengi olan bulut grisiydi. Rengi soluk tenine bir mehtap sarılığı katıyordu. Boynundan kırmızı bir mücevher sarkıyordu, ateş kadar parlak bir yakuttu bu. Bakışlarını şövalyelerinin üstünde gezdirirken delici mavi bakışları Andry'ye takıldı, uzun süre Andry'nin gözlerine baktı.

Yaz sıcağına rağmen Andry soğuk bir parmağın sırtından aşağı kaydığını hissetti. Başını yeniden eğdi, ta ki tek görebildiği kendi ayakları ve ayaklarının arasındaki otlar olana dek. Uzun otlar deniz gibi dalgalanıyordu. Andry annesini bir gemide hayal etti, yüzünü güneydoğuya dönmüştü.

Annemin ailesinin yanına gideriz. Ascal'dan Nkonabo'ya giden bir gemi var. Annem akrabalarının yanında güvende olur, sonra ben oradan kuzeye dönerim.

Andry Trelland daha önce Iona'ya gitmişti ve ölümsüzlerin şehrine giden yolu hatırlıyordu. *Nehirden yukarı, granit kayalıkları ve porsuk ormanını geçip vadinin derinliklerine.* Yapılması gereken şeyi düşününce dehşete düşerek yutkundu. Annesini hasta haliyle yapayalnız bırakıp diğerlerinin felaketi olacak yere geri mi dönecekti? Aptallığın daniskası gibi geliyordu.

Ama başka ne yapabilirim? diye düşündü midesi bulanarak.

Kadimlere tepede başımıza gelenleri, tapınaktan nelerin çıktığını anlatabilirim. Kesinlikle Erida'yla ters düşeceklerdir.

Onlar Kirmen kılıcıyla ne yapacaklarını da bilirler.

Tören başladı ama Andry'nin pek bir şey duyduğu yoktu. Yine fısıltılar geliyordu, tapmaktaki katliamdan beri tek değişmezi olan tanıdık fısıltılar. Elinde olmadan tekrar Erida'ya baktı. Fısıltılar şiddetlendi.

Hiçbir şey söyleme, uzak dur dediler, buz kadar sert çok sayıda ses hep birden uluyordu. *Kılıcı koru, parlaklığını gizle.*

Serin esen yaz rüzgârı Galland bayraklarını dalgalandırıyor. Aslan gökyüzüne sıçramış gibiydi. Çadırda kraliçe ve nedimleri elbiselerinin eteklerini tuttu. Andry tepeden tırnağa ürperdi.

Kirmen kanı ve Kirmen kılıcı.

Bu kez sesler tek vücut olmuştu: ipeği bıçakla yarar gibi hırıltılı yaşlı bir kadın sesi. Andry sesi duyunca az kalsın dizlerinin üzerine çökecekti. Şoktan karnına tekme yemiş gibi oldu ama tepki gösteremezdi, yüzlerce gözün önünde olmazdı. Safir gözleriyle hâlâ onu izleyen kraliçenin önünde olmazdı.

Andry ellerini iki yanında yumruk yapıp sesi uzaklaştıtırırken bile onu hafızasına kazımaya çalışıyordu. Ama ses duman gibiydi, parmaklarının arasından kıvrıla kıvrıla kayıp gidiyordu, yakalamak imkânsızdı. Bir esintide alevlenirken diğesinde kayboluyordu.

Tekrar kıvrılarak her tarafını sardı.

Yeni bir el uzanır, ittifak yapılır.

9

MACERA ÇOCUKLARI

Domacridhan

Domacridhan onda Cortael'i görüyordu. Annesinin tesirinin altında, damarlarında Corayne'in varlığı için bir ağacın kökleri kadar önem taşıyan Cor kanı vardı. Bir ağacın kökleri kadar da karmaşıktı. Corayne onunla mücadele ediyor, anlayamadığı bu Şeyle boğuşıyordu.

Cortael de böyleydi, diye düşündü Dom arkadaşınnın küçüklüğünü hatırlayarak. *Huzursuz ve arayış içindeydi, bir yere ait olma arzusuyla kavruluyor ama demir atmaktan çekiniyordu*. Eski Cor'lular böyleydi: Bir diyardan diğerine geçmek, maceralara atılmak, yolculuklara ve fetihlere çıkmak üzere doğmuşlardı. Bu onların iliklerinde, kanlarında, çeliklerinde ve ruhlarındaıydı.

Ona anlatacak kimse olmadığı için Corayne bunu anlamıyor.

Lemarta ahırlarında   at için pazarlık yapan Corayne'i izliyordu. İkisinin de bir an önce gitmesi için can atan satıcının

gözleri Corayne'in yanında duran Dom'a ve belindeki kılıca kaydı. Dom satıcının dikkatli bakışları altında kımıldamadan duruyor, gereğinden fazla göze batmamaya çalışıyordu.

Corayne satıcıyı fiyatın yarısına kolayca razı etti, adama bir kese verip karşılığında dizginleri aldı.

Atların ikisi aygır, biri kısrağı, sırtlarında dolu heybeler asılıydı, üçü de kahverengi tüylü, siyah yeleli bildik atlardandı. Dom Iona'da altında ölen güzel atı düşündü. Şahini serçe-lerle karşılaştırmak gibiydi ama şikâyet etmedi. Atlar işlerini görürdü, zaten gidecekleri yere birkaç günde varacaklardı.

Atları Lemarta'nın batı kapısının önüne toplanmış ahırlardan alıp giderlerken Corayne sırttı. Yere vuran gölgeleri kısalmıştı, güneş tepedeydi.

"Bütün bunlar sona erdiğinde seni benimle çalışmaya ikna edemem herhalde, değil mi?" dedi Corayne.

Bunu gülerek söylemişti ama Dom nedenini anlayamadı.

"Anlamadım," dedi ciddi bir sesle.

Corayne omuz silkti. "Korktukları zaman satıcılarla pazarlık etmek kolay oluyor ve sen onları korkutuyorsun."

Dom nedense utandı. "Ben korkutucu muyum?" dedi kendine bir göz atarak.

Eh, kılıcım var, hançerlerim var, bıçaklarım var, bir de yayım ve oklarım var ama pek de fazla sayılmaz, diye düşündü silahlarını sayarak. Cilalı deri çizmelerinden düzgün kesimli pantolonuna ve tuniğine, sonra kemerine, pelerinine ve avuçlarından dirseklerine kadar uzanan kabartmalı kol zırhlarına baktı. Giydiği her şeyin üstünde soluk renklerde işlenmiş boynuzlar vardı; yeşil, gri ve altınımsı kahverengi, tıpkı Iona'nın sisli vadileri gibi. Kaliteli çelikleri ve zırhı, ustaca dokunmuş ipeklileri ve cübbeleri Tiarma'da kalmıştı. Prense değil, fukaraya benziyorum.

Corayne daha da kötü görünüyor.

Corayne'in bol tuniğinin etekleri yıpranmıştı, pantolonunda yıkamakla çıkmayacak lekeler vardı, çizmeleri de diz kısmından soyulup yaşlı bir ölümlünün derisi gibi kırış kırış olmuştu. Sıcakta ihtiyaç duymadığı için lacivert pelerinini bir yerlere tıkmıştı. Eski bir hançerden başka silahı yoktu ve gözleri attığı her adımı iyice içine çekmek ister gibi kocaman açılmıştı. Evet, çok gençti, daha çocuk sayılırdı ama yine de yanında fazla küçük ve zayıf kalıyordu. Çoğu ölümlünün olduğu gibi.

"Of," dedi. Tekrar bakıp kendini bir ölümlünün gözünden görmeye çalıştı. Ama bu imkânsızdı, bilmediği iki dil arasında çeviri yapmak gibiydi. "Niyetim korkutmak değildi."

Bu sözler rahatsız edecek kadar tanıdık geliyor.

Corayne için sorun değildi. "Böyle devam et. Asık suratın yolda çok işimize yarayacak."

"Ben surat asmıyorum," dedi Dom suratını asarak. Dudaklarını eğip bükerek daha az ürkütücü olduğunu umduğu bir ifadeye büründü. "Sence sorun mu çıkacak?"

Lemarta'dan batıya doğru giden yol iç kesimlere doğru kıvrılırken tepeleri kaplayan selvi ormanları sıklaşıyordu. Dom kayalıkların ve Uzun Deniz'in millerce ötesini net bir biçimde görebiliyordu. Mor yelkenli siyah bir benek halinde neşeyle derin sulara doğru ilerleyen *FırtınaKızı* bile gözünden kaçmadı. İleride bir tehlike varsa çok uzaktan hissedirdi. Ama bu kadar güneyde, Siscaria'nın uykulu topraklarında fazla endişesi yoktu. Eski Cor'un bu kıyılara hükmettiği zamanların üstünden uzun yüzyıllar geçmişti.

"Eşküyaların seni rahatsız edeceğini sanmam," dedi Corayne. Denize değil, kıvrılarak kayalıklardan uzaklaşan yola

bakıyordu, açık pembe taşlar yerini tekerlek izleriyle dolu sert toprağa bırakmaya başlamıştı.

Dom karşısında kılıcına davranacak kadar aptal bir eşkıya hayal edemiyordu ama zaten ölümlülerin pek zeki olduğu da söylenemezdi. “Korkutucu olduğum için mi?”

Corayne memnuniyetle başını salladı. Gözleri öğle güneşinde bile siyah görünüyordu.

Gözlerini Cortael'den almış.

“Korkutucu olmaya çalışmadığın zamanlarda bile.”

“Öyleyse neden bir gemi kaptanını korkutup bizi doğruca Ascal'a götürmesini söylemiyorum?” dedi başını çevirip Lemarta'ya bakarak. Balıkçı tekneleri sığ sularda mücevherler gibi sallanıyordu. “Siscaria'nın başkentine atla gitmeye ne gerek var?”

Corayne gülerek kısırağını durdurdu. “Çünkü ne kadar korkutucu olursan ol, bu sularda annemden daha çok korkuluyor.” İç çekerek atın sırtına bindi. Ölümlüler nezaketten yoksun varlıklardı ama Corayne bu konuda bilhassa beceriksizdi.

At sırtında yolculuk etmeye alışkın değil, diye düşündü Dom üzüntüyle. *Bu, yolculuğu daha da yavaşlatacak.*

“Şansımızı Lecorra'da deneyeceğiz,” dedi Corayne dizginleri tek elinde toplayarak. “Başkentin limanı buradan on kat büyük.” Başını çevirip omzunun üstünde Lemarta'ya baktı. “Ayrıca orada beni tanıyan da yok.”

Sarn'ın sesi tıslama gibiydi. “Ben zaten atı gemiye tercih ederim.”

“Kirmenler aşkına,” diye söylendi Corayne, Sorasa birden ağaçların arasından çıkıverince ürkmüştü.

Dom pek oralı olmadı. Sarn'ın şehri koruyan askerlerle “sorun yaşamamak” için yanlarından ayrıldığı şehir kapısından beri onları izlediğini biliyordu. Bu ona aptalca gelmişti.

Suikastçı duvarlara tırmanmış ve gölgelere sinerek ilerlemişti, Dom ölümlüler onu göremesin diye böyle yaptığını tahmin etmişti. Ona kalırsa yaprakların ve ağaç gövdelerinin arasında gökte ikinci bir güneş kadar göze çarpıyordu. Hiç değilse ormanda nasıl yürüyeceğini biliyor, çalıların arasından ölümlülerin o kırık bacaklı inek zarafetiyle paldır küldür geçmiyor, adımlarını hafif atıyordu. En iyi özelliği sessiz olmasıydı. *Belki de tek iyi özelliği.*

“Senin için zahmet olacaksa gelmene gerek yok,” dedi Dom, dizginlerin ikisini de hâlâ sıkıca ellerinde tutuyordu. “Leydi Corayne’i buldum. Bu bizim meselemiz. İş bittiğinde paranı alacaksın, söz veriyorum.”

Sorasa başlığının altında dolgun dudaklarını büktü.

İşte surat asmak diye buna denir, diye düşündü Dom.

“Erkeklerin sözüne güvenmemem gerektiğini çok uzun zaman önce öğrendim. Ölümsüz olanların bile,” dedi Sorasa. “Korumam gereken bir yatırım yaptım ve sonuna kadar gitmeye kararlıyım. Anlaşma Ascal’a kadardı. Anlaşmadan dönmen için sana hiçbir bahane vermeyeceğim.”

Dom can güvenlikleri bir yana, onları yavaşlatacak başka ayak bağı istemiyordu. Sorasa Sarn bir paralı askerden de beterdi, en yüksek fiyata satın alınıyordu ve Corayne’e ya da Ward’a karşı herhangi bir bağlılığı yoktu. Onu almadan gitmek en iyisi olurdu. *Hatta daha da iyisi onu hemen öldürmek olurdu. Diyar bir suikastçının yasını tutacak değil. Ve gün gelecek ya benim kellem gidecek ya da onunki, tabii çoktan ölmediyse.*

Sorasa gözlerini ters ters bakan Dom’a dikti, bakır rengi parlak gözleri Dom’u olduğu yere çiviledi. Dom ne geri adım attı ne de bakışlarını kaçırdı. Sorasa’nın zihninden geçenleri okuyabildiğine şüphesi yoktu.

İlk pes eden Dom oldu, "Peki," dedi sert bir sesle. Dizginleri ona doğru fırlattı.

Sorasa dizginleri yakalayıp eyere atladı, at sırtında rahattı. Dudaklarını bükerek altındaki aygıra baktı, kötü bir et parçasını gözden geçiren bir kasap gibi hayvanın böğrünü inceledi.

"Sen önden git Sarn. Lecorra yolunu biliyorsundur herhalde." Dom, Amhara suikastçısına olduğundan farklı bir şeyle hitap etmekten pek hoşlanmıyordu ama öyle yaparsa kabalık edecekmiş gibi geliyordu.

Sorasa, Dom'u şaşırtarak itiraz etmedi, atı mahmuzlayarak yola çıkardı. *Hiç değilse Amhara Loncası'nda biniciliği iyi öğretiyorlar.* Corayne tırısı kaldırmak için kısırağını çekinerek mahmuzlayıp Sorasa'nın peşine düştü. Dom içini çekerek Ward'ın daha önce hiç görmediği bu uyumsuz üçlünün en arkasında yerini aldı.

Bütün sorunlarımız böyle başladı. Yolda bir dizi at, önümüzde bir macera, Allward'ın durumu muallakta. Kederi bir kenara itip gözlerini önündeki kıza dikti. Kızın bedeni atla birlikte sallanarak ritmini buluyordu. Dom bu açıdan kızın gözlerini de babasından aldığı sert yüzü de göremiyordu. Kız siyah saçlı ve ufak tefekti, Cortael'den olabildiğince farklıydı. *Babasının yazgısını paylaşmayacak.* Bu bir sözdü, Ward'a, Kayıp Glorian'a, Corayne'e... Ve kendisine verdiği bir söz.

Kız o anda başını çevirip Uzun Deniz'e baktı. Yüz hatları güneşte bir silüet halindeydi, Dom yine inanmadığı bir hayalet gördü. *Cortael.* Kızın gözlerindeydi, yüzünü rüzgâra kaldırıp ufku tarayışındaydı. Dalgalar gibi, gökyüzünde dönen yıldızlar gibi, kızın içinde de hep dur durak bilmeyen bir hareket vardı.

Dom başını eğdi. At sırtında anklavlardan geçen kuzeni Ridha'yı düşünmeye çalıştı. Bir Kirmen'den fışkıran ordularıyla Taristan'ı ve korkunç büyücüsünü. Korkudan büyük salonlara sinmiş teyzesini. Cortael'in, kızının yanı sıra ilerleyen şişlenmiş gri cesedinden başka bir şey düşünmeye çalıştı.

İşe yaramadı.

Karanlık çökerken denizden o kadar uzaklaşmışlardı ki Dom dalgaları zar zor duyuyordu. *En azından Sarn baş belası değil*, diye düşündü. Suikastçı keyifli bir sessizlik içinde atını sürüyor, asla arkasına bakmıyor ve başlığını indirmiyordu. Ara sıra elini gizli keselerinden ya da ceplerinden birine sokuyordu, Dom sonra kuru yemiş gibi hatır hutur bir şeyler yediğini duyuyordu. Corayne de elini heybesine sokup ekmek, bir parça peynir ve ince bir dilim tütsülenmiş etten oluşan yemeğini hazırladı. O da yolculuğa iyi hazırlanmıştı.

Dom'un canı bir şey yemek istemiyordu. Vederler pek sık acıkmazdı.

Ayrıca ölümlülerin yarısı kadar bile uykuya ihtiyaç duymazlardı.

Az sonra Corayne'in başı önüne düştü, solukları yavaşlayıp derin ve sabit bir ritim tutturdu. Dom atını dürterek Corayne'in yanına gelip eyerden düşerse tutmak için hazırlandı. Bir iki kez Corayne'in göz kapakları titredi, gözleri bir rüyanın içinde kıpırdadı.

"Doğru düzgün dinlenmesi için kamp yapmalıyız," diye mırıldandı Sarn, sesi ölümlü kulaklar için fısıltı sayılırdı. "Atların da dinlenmesi gerek."

Dom kaşlarını çatarak yüzünün yaralı tarafını gerdi. Canı yandı. "Şimdi uyuyor. Atları biz çekebiliriz," dedi. "Yoksa

durmak isteyen sen misin? İtiraf etmeliyim ki seni de ayakta tutmak gibi bir niyetim yok.”

“Bana dokunacak olursan ellerini keserim,” dedi Sorasa soğuk bir sesle, yüzünü yoldan ayırmıyordu.

“Siz ölümlülerin bizimkinden çok farklı bir espri anlayışı var.”

Sorasa omzunun üstünden kötü kötü baktı, Dom bu bakışı Byllskos’tan tanıyordu. Sorasa’nın az kalsın onu omzundan bıçakladığı andan. Kızgın boğaları üstüne saldığı zamandan.

“Şimdilik ellerime ihtiyacım var,” diye fısıldadı.

Corayne tüm ağırlığını Dom’un koluna vererek uykusunda burnunu çekti. Zayıf ışıktaki, başlığı başındayken, Dom, Corayne’in yüzünde babasını gördü. Cortael’in on yedi yaşındaki halini düşündü, Iona’da, uykuya sadece bir ölümlü kadar ihtiyaç duyduğunda ısrar edişini hatırladı. İlerleyen haftalarda öğretmenlerini tehdit etmek ve talim alanında elinde kılıçla uyuyakalmak arasında gidip gelmişti. Onu uyandırmak Dom’a düşüyordu çünkü uyanınca yaşadığı öfke patlamalarının üstesinden en iyi o geliyordu.

Hatıra acı vermeye başladı. Eğittiği çocuk şimdi ölü bir adamdı. Büyüyüp tam çiçek açmışken ölen bir tohum. Onu düşünmek zar zor kapanmış bir yaranın kabuğunu koparmak, yarayı yeni baştan kanatmak gibiydi.

“Şu tepeye varmadan duralım,” dedi Dom sert bir sesle, koyu mavi geceye karşı yükselen kapkara bir tepmeyi işaret etti. *Bu, engerek ağzını kapatmaya yeter mi?*

“Tepede duralım,” dedi Sorasa ters ters. Hatıranın verdiği acı yerini öfkeye bıraktı. “Ovalık yerde yakalanmaya niyetim yok.”

“Hiçbir şeye yakalanacak değilsin,” diye fısıldadı Dom öfkeyle.

Ama içine bir şüphe düştü. *Kimsenin bizi takip etmeyeceği kesin. Lanetli ölümlü ve kızıl rahibi Corayne'i bilmiyor, Cor soyundan gelenleri bulmak için Ward'ı dolaşacak halleri de yok.* Selvi ormanına bakarak gölgeleri gözden geçirdi. *Yani umarım.*

"Ben nöbet tutarım," dedi.

Sorasa'nın parlak gözleri yıldız ışığında yeniden alevlendi.

"Bu içimi hiç de rahatlatmadı."

Bu konuda hemfikiriz.

Dom bir kez daha bu seferlik yeminini bozup Sorasa Sarn'ın cesedini bir hendekte bırakması gerektiğini düşündü.

Kuzeydeki Cor Diş Dağları Dom'un gözüne bile diş diş karanlık bir pus olarak görünüyordu. Yaz ortasında sadece en yüksek tepelerde kar kalırdı. Cor Diş, Cor'un Dişleri, düzinelerce mil uzakta, Impera'nın, İmparator'un Nehri'nin, diğer kıyısındaydı. Nehir vadi boyunca kıvrılarak batıdaki Lecorra ve Uzun Deniz'e doğru yol alıyordu. Yakında oraya varacak ve Eski Cor'un doğduğu nehri geçeceklerdi. Dom ölümlülerin hangi efsaneleri yaşatmaya devam ettiğini de tarihlerinden geriye bir zerre gerçek kalıp kalmadığını da bilmiyordu ama Iona'da her şey daha netti. Başka bir diyarın Cor soyundan gelen ölümlüleri imparatorluklarını kurmak için bir Kirmen'den geçerek Allward'a bu altın vadinin bir yerinden girmişlerdi.

Tepeyi бүrүйen ağaclar ашаğıdaki yoldan bakıldığında iyi bir kamuflaj sağlıyordu. Ateş yakmadılar –Sarn buna izin vermezdi– ama hava yeterince sıcaktı. Amhara tuhaf bir biçimde uyuyordu, sırtını bir ağacın köklerine dayamıştı, yüzü karşıya dönüktü, böylece küçük kamplarının bir ucundaki Dom'u görebilmesi için gözlerini açması yeterliydi. Bunu her

yirmi dakikada bir yapıyor, sonra kızgın kömürler gibi parlayan gözlerini tekrar yumuyordu. Dom her seferinde başını iki yana sallıyordu.

Corayne ikisinin ortasında, pelerinine sarınmış yatıyordu. Ancak eyerden yuvarlanırcasına inip yumuşak bir ot öbeği bulacak kadar uyanık kalmıştı.

İki yoldaşı da uyuyunca Dom sonunda sırf oyalanmak için bir şeyler yemeye karar verdi. Bir tavşanın yolunun kamplarına düşmesi uzun sürmedi, hayvan burnunu kıpırdatarak etrafı kokluyordu, gözleri parıl parıldı. Dom hiç ses çıkarmadan tavşanın boynunu kırıp birkaç hızlı bıçak darbesiyle derisini yüzüverdi. Ateş olmadığı için tavşanı çiğ çiğ mideye indirdi, en son ciğerini yedi.

Corayne yavaşça başını kaldırdı, gözleri fal taşı gibiydi, ağzı açık kalmıştı.

“Miden bozulmasın?” diye fısıldadı.

Dom parmaklarını tavşanın kürküne silip temizledi. “Bizim midemiz bozulmaz.”

Corayne yavaşça kalkıp oturdu, pelerini etrafına toplanmıştı. “Uyumuyorsun da,” dedi çenesini eline dayayarak. Dom kendini dikkatle incelenen bir bitki ya da çözülmüş bir bilmece gibi hissetti. Nedense rahatsız edici değildi. Corayne’inki masumca bir meraklı.

“Uyuruz ama pek sık değil,” dedi. “Uykuya ölümlüler kadar ihtiyaç duymayız.”

“Ayrıca yaşlanmıyorsunuz.”

“Öyle sayılır.”

Binlerce yılda kazandığı kır düşmüş saçlarıyla Toracal’ı düşündü. Alnındaki, göz çevresindeki, ağzının etrafındaki, ellerindeki kırışıklarla teyzesini düşündü. *Vederler ölümlülerin ölçme yetisini aşan binlerce yıllık bir yaşamı idrak edemeyen-*

ler tarafından ölümsüz diye adlandırılıyor. Ölüm bizden uzak dursa da yabancımız değil.

Dünyada çelik vardı, onları kesip öldürebilecek bıçaklar vardı. Tapınağın önünde kendi türünden birçoğunun öldüğünü gördükten sonra ölümsüzlük o kadar da kesin gelmiyordu, kanlarının Ward'daki ölümlülerin kanından ayırt edilmesi olanaksızdı. *Ne kadar önemsiz de olsa yara izlerim savunmasızlığımızın bir delili.*

"İyi ki sizden çok fazla yok," dedi Corayne alçak sesle.

Dom irkildi, bozulduğundan değil, şaşırdığı için. "Pardon?"

Corayne bir saç tutamını gözünün önünden çekti. "Yoksa türünüz bütün dünyayı ele geçirirdi." Düşündüğünü olduğu gibi söyleyivermişti.

"Tam ölümlülere göre bir düşünce," dedi Dom, bu konuda ciddiye. Ward'ı fethetmek gençken bile ona aptalca geliyordu. Ölümlüler yaz buğdayı gibi yetişip ölüyorlardı. Krallıklar doğuyor, ölüyordu. Dom'un ilk yüzyılından tanıdığı kişiler şimdi toza dönüşmüş, hatıralarında birer gölge halini almıştı. *Sen tutmadan yok olabilecek bir şeye el uzatmaya ne gerek var?*

Bununla birlikte Veder tarihinde Ward'daki insanlarla birlikte ya da onlara karşı savaşan ölümsüzlere dair kayıtlar da vardı. Şan için, eğlence için ya da hiçbir sebep olmaksızın. Dom şimdi bunu kendisi için de halkı için de hayal edemiyordu. Nadiren vatanlarını savunmuşlardı ama hepsi buydu. *Korkaklar şimdi kendi anklavlarında saklanıyorlar. Dünyanın parçalanmasına izin vermeye hazırlar.*

Corayne keskin bakışlarını Dom'a dikmişti. Konuşmadan kıskırtmak gibi bir huyu vardı.

"Halkım eve dönüş yolunu bulmaktan başka bir şey düşünmüyor," dedi Dom. "Ama yolu kaybettik, Kirmen kapandı, yeri bile uzun zaman önce yok oldu."

“Yok mu oldu?” diye sordu Corayne başını yana eğerek.

“Halkımın ilk geldiği yer şimdi Uzun Deniz’in dibinde, dalgalar onu yuttu,” dedi Dom usulca, hiç bulunmadığı bir yeri gözünün önüne getirmeye çalıştı. “Her gün yeni bir geçit, yeni bir Kirmen bulmayı umuyoruz. Glorian’a bir dönüş yolu.”

Corayne uyku mahmurluğunu iyice atmış gibiydi, öne eğilerek dikkat kesildi. Bir omzunun üstüne düşen darma-
dağın örgüsü ay ışığında neredeyse mavi ışıltılar saçıyordu.

“Diyarınız muhteşem bir yer olmalı,” dedi.

“Sanırım öyle.” Dom yine omuz silkti. “Ben Ward’da doğdum, kendi halkıma göre hâlâ gencim, hâlâ şimdi içinde yaşadığımız diyarı öğreniyorum. Kendi diyarım hakkında bildiklerimi başkalarından öğreniyorum.”

Bilmediği diyarı, belki de hiç göremeyeceği vatanını her düşündüğünde olduğu gibi tanıdık bir kedere kapıldı. Kederi Glorian’ı bilen ve yıldızlarını hatırlayabilenlere duyduğu ekşi, ham bir kıskançlıkla karıştı.

“Onlar tam, benim ise bir parçam eksik gibi.”

“Sanırım bu konuda birbirimize benziyoruz,” dedi Corayne usulca. Dizlerini kendine çekip kollarıyla sardı, oysa hava ölümlüler için bile hâlâ sıcaktı.

Dom gözlerini kıstı. Kendini Corayne’den çok uzak hissediyordu, cam bir bölmeyle ayrılmış gibi. “Nasıl yani?”

Corayne gözlerini otlara dikti. “Babamı, babamın kanını, hangi soydan geldiğimizi, ne olarak doğduğumuzu sadece başkalarının anlattıklarından biliyorum.” Gergin parmaklarla yerden bir yaprak aldı. “Ve bana pek az şey anlattılar.”

Beni yokluyor, diye düşündü Dom, Corayne’i şöyle bir süzerek.

Corayne’in gözleri hâlâ merakla ışıldıyordu. Gözlerinde açlık da vardı, başka yerde bulamayacağı cevaplara duyduğu

susamışlık ve onları bulmak için duyduğu güçlü istek vardı. Dom'un aklına anklavdaki âlimler geldi, Kirmenlerden bir iz, Kayıp Glorian hakkında herhangi bir fısıltı taşıyan bir parşömen ya da kitap bulmak için arşivleri tarıyorlardı. *Ama ben karıştırılmaya hazır kitaplarla dolu bir raf değilim.*

Corayne çocuk gibi ellerini otların arasından geçirdi. İyi bir numaraydı.

Durmadan kanatırsan bu yara asla iyileşmeyecek, dedi Dom kendi kendine. Ama nedense bunu istiyordu. Cortael'i hatırlamak ve Corayne'e hatırlanacak bir şeyler vermek istiyordu.

Sakin, diye düşündü. *O yılların üstüne bir kapı kapat, asırlar geçtikçe toza dönüşsünler. Vederler böyle yapar, yılların hatırasına karşı tek savunmamız budur.*

"Sen Kirmen kanı taşıyorsun. Cor kanı," dedi soğuk bir sesle, sırf ona *bir şey* vermiş olmak için. "Ataların başka bir diyarın gezginleriydi, Ward'daki insanlar kadar ölümlü de olsalar onlardan farklıydılar. Bazıları Cor'ların başka bir diyardan değil, Kirmenlerden geldiğini söyler. Ama halkın Eski Cor'la birlikte çöktü, soyun yüzyıllar boyunca azaldı." Corayne'in yıldız ışığında parlayan gözleri Dom'u daha da coşturdu. "Bu seni huzursuz ediyor, hırslandırıyor, içinde adını bile koyamayacağın kadar derin bir *istek* uyandırıyor."

Corayne'in kapkara bakışları derinleşti. Dom onda sabırsızlığın kokusunu alabiliyordu.

"Aynısını uzun yıllar önce babana da söylemiştim." Yara yeniden açıldı, kalbine bir çizik atıldı. Dom acıyla yüzünü buruşturarak devam etti. "Canlı heykeller arasında yaşayan, ne kadar uğraşırsa uğraşsın etini kemiğini taşa çeviremeyen ölümlü bir çocuk olarak yürüdüğü yolda öfkeye kapıldığı, hüsrana uğradığı zaman söyledim." Soluğu tıkanı. "Kanını, bu

kanın neler gerektirdiğini, seni neye çevirdiğini bilen kimsen olmadan büyüdüğün için üzgünüm," dedi sessizce.

Corayne bu kez üzüntüsünü belirttiği için onu azarlamadı. Tersine yüzü sertleşti, gözleri kapalı pencereler gibiydi. Her ne aradıysa bulamamıştı.

"Peki ya ölümlü bir bedende yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu tahmin bile edemeyen ölümsüzler tarafından büyütülmüş babam?" dedi. "Bana acıyorsan ona da acıman lazım."

Acı akkor halinde bir iğne gibi derinlere işledi. Dom irkilerek başını çevirdi. Corayne'in otları sert bir rüzgâr gibi hışırdatarak kalktığını duydu.

"Kadimler uyumaz, yemek yemez, yaşlanmaz," dedi Corayne sertçe. "Ama kanınız dökülebiliyor. Peki sevebiliyor musunuz? Babama sevmeyi öğrettin mi? Çünkü beni sevmedi."

"Hiçbir diyarda sevemeyecek bir yaratık yoktur," dedi Dom öfkeyle. Eski öfkesi alevlendi. İçini doldurdu, içini boşalttı. Öfke bedeninde hâlâ yabancı ve yıpratıcıydı. Ne yaptığını bilmeden otların üstünden yürüyüp Corayne'in karşısına dağ gibi dikildi.

Corayne geri adım atmadı.

"Ve babanı kesinlikle seviyordum," dedi. "Bir kardeş gibi, bir oğul gibi. İlk adımlarını attığında, ilk dişini çıkardığında, ilk kelimeleri, bir bakıma ilk çığlıkları ağzından çıktığında yanımdaydım. Akıttığı ilk kan damlasında." Her şeyi yeniden görerek içinden kükredi. "Ve sonuncusunda."

Corayne ağzını sımsıkı kapadı, sonunda diyecek bir şey bulamaz olmuştu. Omzunun üstünden Sarn'ın iki yanan muma benzeyen açık gözleri görünüyordu.

"Hadi yat leydim," diye fısıldadı Dom geniş sırtını Corayne'e çevirerek.

Corayne seve seve dediğini yaptı, son derece ölümlü bir oflamayla yerine yerleşti. Çabucak kıpırdanmayı kesip gözlerini sımsıkı kapadı ama Dom kalbinin hızla attığını, kesik kesik nefes aldığını duyabiliyordu. Karşıda Sarn'ın kalbi düzenli ve ağır ağır atıyordu. Gözleri kapalı değildi.

Dom'un içinden onunla dalga geçmek geldi ama tuhaf bir koku buna engel oldu.

Duman.

Dom olduğu yerde kaldı, başını havaya dikti. Yakınlarda bir yerlerde duman vardı, kokusu Dom'u hayalet bir rüzgâr gibi sarıyordu. Göremiyordu ama keskin yanığın kokusunu ve tadını alabiliyordu. Odun dumanı da çalı ateşi de değildi. Bildik bir kokuya benzemiyordu.

Ama yabancı da değildi.

Bu yanan etin, çatlayıp kemiğe dönüşen ellerin, küle dönen derinin kokusuydu.

Korkudan sırtına bir ürperti yayıldı.

Sarn ayağa fırlamıştı bile, başlığı kafasından kaymış, bütün bedeni gerilmişti. Dik dik Dom'a bakarak yüzünden geçen korkuyu okudu.

"Corayne, kalk. Sarn, atları hazırla," diye bağırdı Dom, Corayne'in yanına gelmişti bile. Omuzlarından tutup daha gözlerini açmadan kızı ayağa dikti.

Amhara itiraz etmeden hayvanları getirmeye gitti ama ağaç sınırında donup kaldı. Belindeki kılıç ıslık çalarak kınından çıktı. Sarn kılıcı sıkıca kavrayıp başının üstüne kaldırdı, çelik dalışa geçmeye hazır yırtıcı bir kuşu andırıyordu.

Dom hiçbir sorun yokmuş gibi rahatça uyuyan atları duyabiliyordu. Yanık et kokusu daha da artmıştı, sonunda Corayne eliyle burnunu kapadı, gözleri sulanmıştı.

"Bu ne?" dedi titreyen sesiyle. Dom cevap vermedi ama önüne geçti, bir eli hâlâ Corayne'in kolundaydı.

Sarn yavaş yavaş gerilemeye başladı, kılıcı hâlâ havada tutarken adımlarını dikkatle atmaya çalışıyordu. Gözleri ileriye, budaklı selvinin altında dalgalanan gölgelere dikilmişti. Dom, Sarn'ın olduğu yerde durmadan da ne gördüğünü biliyordu.

Asıl mesele kaç tane olduklarıydı.

Dom keskin kenarıyla havayı yararak kılıcını çekince Corayne korkudan bağırmamak için kendini zor tuttu. Dom zırhı olmadığı için hayıflandı ama deri de dayanabildiği yere kadar iş görürdü.

Bizi nasıl buldu? Nereden anlamış olabilir? Dom küfrederek ağaçların arasında kırmızı cübbeli büyücüyü ve Taristan'ı aradı. Dom'un zihninde Taristan'ın üstünde başında hâlâ Cortael'in kanı vardı, elinde Kirmen kılıcıyla gülerken dudaklarında kanlar köpürüyordu, gülüşü tüm gülümsemelerden daha alaycıydı.

Cesetler, Kül Diyarı'nın ve Asunder'in iğrenç yaratıkları, hantal adımlarla tepeye tırmanıyordu. İliklerine kadar yanıp rengi kalmamış beyaz yüzleri, yırtılıp parçalanmış dudakları, yağdan kayganlaşmış siyah zırhlarıyla tavadan yeni çıkmış tavukları andırıyorlardı. Dom silahlarını –paslı bıçakları ve kırık kılıçları, çentikli baltaları ve lime lime kalkanları– görünce neredeyse dizlerinin üstüne çökecekti. Her parçası ufalanmak istediği halde sadece Baleir'in yardımıyla ayakta durabildi. Elinde Corayne'in buz gibi kolunu hissediyordu. Kaçabilirlerdi ama atlar olmadan tepenin eteğinde pusuya düşmeleri olasıydı.

İlki ağaçların arasından çıktı, dudaksız ağzıyla gülümseyerek Sarn'a ve kılıcına pis pis baktı. Çarpık çurpuk bacak-

larıyla kararlı bir şekilde ilerledi. Amhara tam zamanında harekete geçip mesafesini koruyarak geriledi, fal taşı gibi açtığı gözlerini hiç kırpmıyordu. Yanaklarında beliren ikiz pembelikler korkusunun tek kanıtıydı. Yine de kalbi uyku-daymış gibi ağır ağır atıyordu.

Altı tane daha geldi, ağaçların arasında başka şekiller de oynaşıyordu. Yanmış ceset yığını gibi, çürümüş bir cehennem gibi kokuyorlardı.

“Kadim,” diye tısladı Sorasa dişlerinin arasından. “Bunlar öldürülebiliyor mu?”

Dom her şeye rağmen dudaklarında gaddarca bir gülümsemenin belirdiğini hissetti.

“Evet, öldürülebiliyorlar.”

Sarn gerilemeyi bırakıp ayaklarını yere sıkıca bastı.

“Güzel.”

Sarn ölümcül bir zarafetle kılıcıyla havayı ikiye bölüp ölümcül bir yay çizerek yanlamasına yaratıklara doğru atıldı.

Dom odak noktasına cesetlerle Corayne’i alarak tüm dikkatini ikisine verdi. Kızı arkasına, yaratıkları karşısına aldı, yıldız ışığında parlayan kılıcını iki eliyle birden tutarak havada döndürürken uzun adımlarla ilerlemeye başladı. Kılıcını bir oduncu baltası gibi savurarak ilk yaratığı biçti. Çeliği sudan geçirir gibi kolayca gövdesini belinden ikiye böldü.

Hep bu kadar narin mi oluyorlar? diye düşündü topuklarının üstünde dönüp bir diğerini doğrarken.

Sarn bir suikastçı olarak yetiştirilmesine rağmen kılıcını bir Kül Diyarlı’nın gövdesinden geçirirken dengesini kaybedip tökezledi. Şaşkınlık dolu bir çığlık atarak durup ceset askere baktı.

Dom da aynısını yaptı ve gözlerine inanamadı.

Sarn'ın kılıcı eti yararak yarattığı omzundan kalçasına kadar kesecek yerde sisin içinden geçmiş gibiydi. Yaratığın eti beyaz, siyah ve açık mavi dumanlar halinde kıvrılarak kılıçtan uzaklaştı. Geri kalanı sönmüş bir mumun dumanı gibi dağılıp yok oldu.

Sarn tepki vermedi, bakışları bir sonraki Kül Diyarlı'ya kaydı, ardından bir sonrakine, yaratıklar ağaçların arasından çıkmaya devam ediyordu. Şimdi daha hızlıydılar, Sarn'ın hamleleriyle harekete geçip hücum ediyorlardı. Sarn bir daha dengesini hiç kaybetmedi.

Dom tereddüt içinde başını çevirip öldürdüğü iki yaratığa baktı. Cesetler yerine yerde kıvrılarak otların arasında kaybolan dumanlar vardı.

Corayne'in ağzı gördükleri karşısında açık kalmıştı.

Yaratıklardan biri korkunç bir sesle haykırdı, Dom hızla harekete geçip bir bulanıklık halinde atılarak lanetli bir darbeyi önlemek için kılıcını kaldırdı. Ama kılıcı ceset zırhının eski püskü demirinden geçerken yaratık yok oluverdi.

Diğerleri de aynı şeyi yaparak her darbeden önce kaçtı. Silahları çeliğin karşısında toza dönüştü, sonunda meydanda üçünden ve dağılmakta olan ateş kokusundan başka bir şey kalmadı.

Atlar ağaçların arasında uyumaya devam ediyordu.

Dom olduğu yerde dönerek başka yaratık var mı diye kontrol etti. Bir aldatmaca var mı diye. Taristan'ın üstlerine saldırmasını, büyücünün şimşek yağdırmasını bekliyordu. Çan sesini yeniden duyduğunu sandı, tapınak ve ölmüşler için çalışıyordu. Ama selvi ağaçlarının arasında rüzgârdan başka bir şey yoktu. Kesik kesik nefes alıyordu, sebebi harcadığı efor değil, yaşadığı büyük şaşkınlıktı.

Corayne bembeyaz bir yüzle yere devrildi.

Dom kıza yetişemeden Sarn yolunu kesti. Boynundaki akrep saldırmaya hazırlanıyor gibiydi.

“Bu da neydi böyle?” diye hırladı Sarn.

Dünya birden Dom’un etrafında hızla dönmeye başladı.

Cevap vermek için ağzını açtı ve tavşan ciğerini kustu.

Düzenleme

Ny.ozlem

10

JYD TILSIMLARI

Corayne

Corayne gözlerini kırpıstırdı, hava yine ısınmıştı, kanı sıcak akıyordu, otlar parmaklarının arasında pürüzsüzdü. Korku felç ediciydi, Corayne başka yürüyen ceset var mı diye karanlığı gözden geçirdi.

Bu senin kaderin.

Tuhaf ses kafasının içinde çan gibi çınladı. Kelimeler çatlayıp parçalanırken, akıp kıvrılırken Corayne yüzünü buruşturdu. İnsan sesi gibiydi ama değildi. Ve o kadar *soğuk* bir sesteki tüylerini diken diken etmişti.

Kaderin bekleyemez, diye devam etti ses yankı yapmadan, ardında bir anı bile bırakmadan solarak.

Beyaz yüzlü şeytanlar da gitmişti. Duman ve yanmış et kokusu da onlarla birlikte yok olmuştu.

Bir rüya. Gitgide korkunçlaşıyorlar, diye düşündü Corayne dudaklarını aralayarak. Kendini toplamak için derin bir nefes

aldı. *Uyuyordum, rüyamda o kırmızı ve korkunç, sefil ve aç yaratıkları gördüm.*

Ama Dom'u gördü, Dom iki büklüm olmuştu ve otlara tükürüyordu. Elinin tersiyle ağzını sildi, yüzü neredeyse yaratıklarınki kadar beyazdı. Sorasa, Dom'a bakıp tiksintiyle yüzünü buruşturdu, kılıcı elindeydi, bedeni hâlâ dövüşmeye hazırmış gibi gergindi. Corayne'e baktı, bakışları sertti.

Rüya değildi.

"Topla kendini," dedi suikastçı sertçe. "Burnundan yavaşça nefes alıp ağzından ver. Sen de," diye ekledi kılıcının tersiyle Dom'u dürterek. Dom ters ters bakıp yine tükürdü.

Corayne söyleneni yapıp derin bir nefes aldı.

Rüya değildi.

Karnındaki çalkantılar yatışırken arkasında soğuk gerçeği bıraktı.

Rüya değildi.

"Kirmen'den gelenler bunlardı," dedi Corayne yüksek sesle. Bir gayret ayağa kalktı, bacakları titriyordu. "Tapınakta bunlarla savaştın. Babamla birlikte."

Dom doğruldu. "Ben de öyle demiştim." Yüzü öncekinden bile daha asık bir hal aldı. "Kül Diyarı'ndan geliyorlar, Asunder tarafından parçalanan, Bekleyen'in cehennemi tarafından küle çevrilen yanmış bir diyardan. O'na hizmet ediyorlar, O'na ve amcan Taristan'a."

Sorasa loş ışıktaki kılıcını inceleyerek Dom'un yanından dolandı. Çelik temizdi. Dudakları kıvrıldı.

"Herhalde tapınaktayken duman olup uçmamışlardı," dedi Kadim'e pis pis bakarak. "Yoksa seni gözümde fazla büyütmüşüm demektir."

"Kesinlikle öyle olmadı," diye hırladı Dom parmağıyla yaralı yüzünü işaret ederek.

Corayne, Dom'un mermere benzeyen teninde açlığın verdiği güçle açılmış olan bu yaraları düşünmemeye çalıştı. Onları kendi derisinde hissetti. Bıçaklar ve tırnaklar tarafından parçalandığını hissetti. Ağzına ekşi bir tat doldu, neredeyse kusacaktı.

"Bunlar belki de birer görüntü ya da gölgeydi. Kirmen'den gelenlerin bir yansıması," diye mırıldandı Dom tereddüt dolu bir sesle. "Belki de Taristan'ın büyücüsünün ya da Bekleyen'in işiydi. Yaşadığını biliyor olmalılar." Boştaki elini yumruk yaptı. "Seni arıyor olmalılar."

Corayne korkusunu bastırmaya çalışarak yutkundu. Ve bu tuhaf, yeni gerçek karşısında duyduğu dehşeti. *Kadim'in bahsettiği her şey –Kirmen, katil amcam, ceset ordusu– gerçekten var. Ve beni arıyorlar.*

"Yola devam etmeliyiz," dedi dişlerini sıkarak. Sırf bir şeyle oyalanmak için de olsa üç beş eşyasını toplamaya başladı. "Zarar versinler vermesinler, bu şeyler bizi bir kez bulduysa yine bulabilir. Ve gerçek olanın bize yetişmesi an meselesi."

"En azından kafası çalışan biri var," diye homurdandı Sorasa atlara doğru yürürken.

Kadim itiraz etmek için ağzını açtıysa da Corayne fırsat vermedi. İkisi birbirinin gırtlığına sarılmadan da diyarı kurtarmaya çalışmak yeterince zordu.

"Onları rüyamda gördüm," diye atıldı hemen, pelerinin bir koluna atmıştı. "Hem de sen daha Lemarta'da beni bulmadan önce."

Dom, Sorasa'nın ağaçların arasındaki gölgesine küçümseyerek baktı ama sonra başını çevirdi, şimdi yüzünde küçümseme yoktu. Yanaklarına yeniden biraz renk geldi. "Kül Diyarlıları mı?"

Corayne soğuk yerine bir an iğrenç bir yaz günü gibi bunaltıcı bir sıcak hissetti. Boğazı bu ısıyla yanmaya başladı. Tuhaf hissi bastırmak için yutkundu.

“Beyaz yüzler, yanmış deriler,” diye fısıldadı haftalarca peşini bırakmayan rüyaları hatırlamaya çalışarak. Onlardan yüksek sesle bahsetmek tuhaf geliyordu. “Bir şey daha vardı. Göremiyordum ama... hissedebiliyordum. Beni izleyen bir varlık vardı,” dedi. “Kırmızı bir gölge beni izliyordu, bekliyordu.”

“Bekleyen,” diye mırıldandı Dom. “Rüyada O’nu görmüşsün.”

Corayne yine o ıyıyı hissetti. “Onu da rüya sanmıştım.”

“Amcanın ordusu bir rüya değil, hatta kâbus bile değil.” Dom kılıcını kınına soktu. “Onlar gerçek. Fırsatını bulurlarsa Ward’ı yok edecekler.”

Ağaçların gölgesinde atları çözmekte olan Sorasa yavaşladı. Başını çevirip açıklığa doğru baktı. Sadece parlayan gözleri görünen Corayne ormandaki bir kurdu andırıyordu.

“Bu lanet bir sözleşme,” diye tısladı suikastçı ilk atı çekip serbest bırakarak. Dom yine sinirlendi ama Corayne tepki vermemesi gerektiğini annesinden biliyordu.

Meliz an-Amarat da böyleydi, zor yolculuklardan ya da üstesinden gelinmesi gereken karmaşık işlerden şikâyet ederdi. Onları bu yüzden daha çok seviyordu. Tehlikeyi, riski. Kendini binlerce kez kanıtlama fırsatını. Corayne, Sorasa’nın bunu bir fırsat olarak gördüğünü düşünüyordu. Ne de olsa bütün diyarı kurtarmak suikastçılar arasında bile yabana atılacak bir şey değildi. Kadim bir prensin yapacağı ödeme de cabası.

İlk at uykulu adımlarla açıklıktan geçip ya Kadim cazibesinin etkisiyle ya da hatırladığından Dom’un yanına gitti. Sorasa diğer iki atı getirdi, başlığını yine kafasına çekmişti. Sadece ağzının sert hatları görünüyordu, söylemek istediği

her ne ise kendini tutmak için çenesini sıkmişti. Corayne kısırağın dizginlerini alırken içine basan sıcaklığı da soğuğu da Bekleyen'i de fısıldayanı da düşünmemeye çalışıyordu. Kim olabileceklerini bilmiyordu.

Belki de öğrenemeden öleceğim.

Corayne rahat bir nefes aldı. Geminin güvertesinde kendisini daha iyi hissediyordu. Döşeme tahtalarını ve yelkenleri atlardan daha iyi biliyordu. Ayrıca hâlâ limanda olan kalyon güzel bir de manzara sunuyordu.

Ahşap korkuluklara yaslanıp eski Lecorra şehrinin manzarasına daldı. Yaz sıcaklığında puslar içinde olan şehir güneşe batırılmış renkli bir leke gibiydi. Impera Nehri'nin kuzey kıyısından başlayan Lecorra, duvarların ötesine uzanan çiftlik arazileri ve tarlalarıyla yarım bir güneşi andırıyordu. Siscaria kraliyet köşkü ve tapınaklar yemyeşil kavak ve selvilerle çevrelenmiş bir tepenin üstünde yer alıyordu. Cor'un antik kalıntılarını fark etmek kolaydı, beyaz duvarları ve sütunları yeni binaların altın sarısı, pembe, tereyağı sarısı ve kiremit rengi çinilerinin arasında göze çarpıyordu. Solgun, kırık dökük heykeller ve tapınaklar hâlâ gökyüzüne doğru yükseliyordu. Şehrin geri kalanı bir devin iskeletini bürüyen yosunları andırıyordu. Corayne gördüklerini doya doya seyretti, Eski Cor'un gölgesinin bile tadını çıkardı. Vücudu tepki vererek uğulduyor, uzun zaman önce kaybolmuş bir şeye sesleniyordu.

Ne kadar uzak da olsalar burada atalarımı hissedebiliyorum, diye düşündü hayretle, sonunda bu hissin adını koyabilmişti. *Bir zamanlar var olan şeyin gölgelerini hissedebiliyorum.*

Limanda çok sayıda kalyon, tekne, mavna, balıkçı teknesi ve savaş gemisi vardı. Yelkenler rengârenk bir gökkuşağı halinde uzanıyor, Uzun Deniz'deki ve ötesindeki tüm

krallıkların bayrakları dalgalanıyordu. Corayne üç katlı bir Rhashira savaş gemisinin yanına demirlemiş barış bayrağı çekili bir Jyd şalopası gördü, ayrıca Ibalet donanmasına ait bir düzine gemi vardı. Bunlar Uzun Deniz'in en dar noktasında gidip geliyor, geçmek isteyenlerden geçiş ücreti toplayarak Ward Boğazı'nı kontrol ediyordu. Corayne birçok bayrağı ve gemiyi yıldızların adını sayar gibi sayabiliyordu. Artık hesabını yapamadığı o kadar çok şey varken bunları sayıp dökmek ve anlamak içini rahatlatmıştı.

Başka hiçbir şeyin anlamı olmadığına bile gemiler bir anlam ifade ediyor.

FırtınaKızı şimdiye Uzun Deniz'i yarılamış olmalıydı ama Corayne yine de annesini arıyordu. *Gittiğimi biliyor mu acaba? Kastio kaçtığımı haber verir mi? Annem beni bulmak için geri döner mi?* Bunu düşününce içini bir korku sardı. Ama içinde bıçak pası gibi başka bir korku belirdi: *Ya dönmezse?*

Korkulukları sıkan parmakları bembeyaz oldu. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu.

Impera aşağıda akıyor, sıcaktan bembeyaz olmuş gökyüzünü yansıtan sular gümüş ışıltılar saçıyordu.

Kalyonun mürettebatı Ascal'a yelken açmaya hazırlanarak koşturuyor, tayfalar Corayne'in iyi bildiği dillerde bağırıyordu. Annesinin mürettebatı kadar becerikli olmasalar da bir yolcu gemisi için yeterince iyiydiler. Corayne gözlerini kapasa *Tempestburn*'de olduklarını, dümende annesinin olduğunu, Lemarta limanının yukarıdan onlara baktığını hayal edebilirdi. Az sonra kıyıya dönüp el sallayarak onları yolcu edecek, kendisi ise kıyıda demir atarak beklemeye mahkûm olacaktı.

Ama gözleri açıktı. O günler geride kalmıştı.

Rüzgârı dişlerinde hissedince gülümsediğini fark etti. Korkularına ve tepelerinde sallanan kılıca rağmen bedeni gevşekti. *Özgürlük işte böyle bir şey.*

“Ahırdan kaçmış bir ata benziyorsun,” dedi Sorasa duygusuz bir sesle.

Amhara biraz ilerisinde, korkuluğun önünde duruyordu, nasılsa hem tetikte hem de aldırıışsız bir hali vardı. Başı açık olduğu halde yüzünden ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi, taş kadar ruhsuzdu. Ama eldivenli ellerinden boğazına kadar sımsıkı iliklenmiş kıyafetleriyle geri kalanı her şeyi açıkça anlatıyordu. Pelerini kılıcını saklıyordu, bıçakları da gizlenmişti. Dövmeli derisinin her santimi kapalıydı, siyah saçları açıktı ve uzun süredir örülü durmaktan kıvrır kıvırdı. Gözleri yine sürmeliydi, siyah boyanın yanı sıra altın sarısı tek bir sürme daha çekilmişti. Sıradan bir Ibalet kadınına benziyordu, bir yolcu gemisinde kolayca gözden kaçacak bakır rengi gözleri dışında dikkat çekici bir yanı yoktu.

Corayne heyecanını ve sinirlerini zapt etmek için elinden geleni yapıyordu. Yüzüne Sorasa kadar kolayca bir maske oturtabilmek için. Kendini zorlayarak omuz silkti. “Bunu görmek istiyorum,” dedi Lecorra şehrini işaret ederek. “İmkânım varken.”

Sorasa’nın maskesi bir parça aralandı ve yüzünden bir şey geçer gibi oldu. Korku değildi ama ona yakın bir şeydi. Tüyleri diken diken olmuş bir kedi gibi, gök gürültülü sağanaktan önce havadaki elektriklenme gibi bir temkinlilik. Kabul etse de etmese de Amhara da Kül Diyarlıları onlar kadar net görmüştü. Bu da sinirlerini bozmuştu.

Corayne de her nefesin altında aynı şeyi hissediyordu. Kül Diyarlılar, Bekleyen, peşlerindeki amcası. Taristan’ın yüzünü

bilmiyordu ama zihninde amcasıyla ikisinin gözleri aynıydı. Bomboş, aç ve yakıcı bir siyahlık.

“Daha önce hiç... *onlar* gibi bir şey gördün mü?” diye mırıldandı Corayne. Amhara Loncası’nda büyümüş doğuştan katil bir kadın, dünyayı muhakkak bir korsanın kıyıya mahkûm kızından daha iyi tanıyordu.

Suikastçı, Corayne’in bakışlarına karşılık verirken yüzü yeniden sertleşti. “Çoğu kişinin ödünü koparacak bir sürü şey gördüm,” dedi. “Canavarlar ve insanlar. Çoğunlukla da insanlar.”

Corayne, Lemarta yakınındaki tepede, yaratıklar dumanın içinden yükseldiği zaman karanlıkta Sorasa’nın nasıl görüldüğünü hatırladı. Tehlike geçmişti, hatta hiç var olmamıştı. Ama Sorasa yine de korkuyordu.

“Demek hayır,” dedi Corayne dudak bükerek.

“Güvenli limanından çok uzaktasın Corayne an-Amarat.” Sorasa’nın nefesi soğuktu, gözleri ince birer yarık halini almıştı. Corayne, Sorasa’nın, içini görebildiğini hissetti ve bundan hiç hoşlanmadı. “Daha da uzaklaşacaksın.”

Corayne dişlerini sıkarak şehre arkasını döndü. İğnesini havaya kaldırarak saldırmaya hazırlanan kapkara akrebi hatırlayarak tekrar Sorasa’nın boynuna baktı. *Dövme kazanılmış bir ödül mü, yoksa katlanılan bir ceza mı?* Sormamak için kendini zor tuttu.

“Sen de evinden çok uzaktasın Sorasa.”

Sorasa’nın saçlarına vuran güneş siyah buklelerin her birini aydınlatıyordu. Gökyüzü parlak, başlığı da indirilmiş olduğundan Corayne yüzündeki eski yara izlerini görebiliyordu. Bıçakla ya da yumrukla açılmış ve uzun zaman önce kapanmış küçük yarıklar. Corayne’in asla göremeyeceği bir yerde geçen zor yılları anlatıyorlardı. Merakı yatışmıyor, daha

da alevleniyordu. Hiç yoksa sinir bozucuydu, çözemediği bir bilmeceyle karşı karşıyaymış gibi hissediyordu.

Suikastçı kıpırdandı. "Dom'a bir baksan iyi edersin. Aşağıda çürümüş ya da yine kusuyor olmasın," dedi aşağıyı işaret ederek. Kadim kılık değiştirmekte pek yetenekli değildi ve Ascal yolculuğunu alt güvertedeki küçük bir kamarada geçirecekti.

Corayne ise kıpırdayacağı yerde parmaklarını korkuluğa dolayarak ahşabı sıkıca kavradı. Defedilmeyi reddederek yerinden kımıldamadı.

"Kadim'in bana bakışlarından hoşlanmıyorum," diye mırıldandı. "Bende babamı görüyor. Ölümü görüyor. Başarısızlık görüyor." Corayne hiç tanımadığı birinin ağırlığıyla omuzlarının çöktüğünü hissetti.

Sorasa gökyüzüne baktı. Corayne'in bildiği bir şey varsa o da suikastçının ölümsüzden nefret ettiğiydi. "Bence Kirmen artığı bir Kadim böyle şeylere alışkın değildir."

"Bence bana bakınca amcamı da görüyor," diye ekledi Corayne, suçluluk duygusunu da ağzından çıkan kelimelerle birlikte içinden atmayı umuyordu. Yanaklarına ateş bastı. "Onlara bu kadar benzediğimi bilmiyordum."

Suikastçı cevap vermeden Corayne'e baktı. *Düşmüş bir prensin ve yükselen bir canavarın yüzünü arıyor.*

"Ben hiçbir yere ait değilim," dedi Corayne sesini alçaltarak.

Sorasa'nın gülümsediğini görünce şaşırdı. "Böyle bir sürü insan var," dedi Sorasa. "Kendilerini hiçbir yere ait hissetmezler."

"Bu çok saçma."

"Eh, bir yere ait değilsen, belki de birbirimize aitizdir, ha? Biz, hiçbir yere ait olmayanlar," dedi Sorasa. Nehirden vuran parıltının dans ettiği bakır rengi gözleri ışıldadı.

Corayne de içini bulandıran iğrenç hisse rağmen kendini gülümserken buldu. "Belki de."

"Annemle babamı hiç tanımadım," diye devam etti Sorasa. "Sadece nereden geldiklerini biliyorum. İsimlerini, kim olduklarını, hayatta olup olmadıklarını bilmiyorum." Duygudan yoksun, soğuk bir sesle konuşuyordu. Sadece durumu dile getiriyordu, fazlası yoktu. Saklamaya degecek bir sır bile.

Corayne başını salladı. Anahtarın kilide girdiğini hissetti. Sorasa'ya, Amharalara ve âdetlerine giden kapıyı açmak için tek yapması gereken anahtarı çevirmektir. "Senin ailen Lonca mı?" diye sordu yaklaşarak.

Sorasa'nın ağzının bir tarafı yukarı kalktı, yüzünde zalimce bir gülümseme belirdi. İbalet dilinde alçak sesle bir şeyler homurdandı, bunları öyle hızlı ve hararetli söylemişti ki Corayne bir şey anlamadı, sonra berrak ve keskin Paramount diline geçti.

"Hayır," diye hırladı.

Anahtar kırıldı.

Gemi hareket edene, Impera'nın parlak suları onları şehirden çıkarana kadar ikisi de konuşmadı. Lecorra yerini duvarlara ve dış mahallelere, sonra çiftlik arazilerine, sonra da ormanlara ve alçak tepelere bıraktı. Birkaç kasaba kiremit çatıları ve uyuklu sokaklarıyla nehir kenarına kümelenmişti. Corayne görüş alanına giren her yeni toprak kıvrımını görmek için yüzünü ileri çevirdi. Sorasa yanından ayrılmasa da böyle bir görevden duyduğu rahatsızlığı saklama zahmetine de girmedir.

Diğer yolcular güvertede gruplar halinde toplanmıştı. Çoğu tüccardı, ayrıca bir dükün hizmetindeki üniformalı iki ulak ve hokkabazlıkta çok beceriksiz bir gösteri topluluğu vardı. Sıraların leş gibi koktuğu iç kısımda oturmamak

için dışarıda kümelenmişlerdi. Corayne omuzları iki duvara dayanarak küçücük kamaraya hapsolup aşağıdaki kokulara katlanmaya çalışan Dom'u düşündü.

Gemi açık denize doğru yol alırken diğer yolcular pek ilgisini çekmiyordu. Ama Sorasa onları dikkatle izliyor, gemideki herkesi inceden inceye gözden geçiriyordu. Corayne arada bir suikastçıya bakıp ne düşündüğünü anlamaya çalışsa da her defasında hüsrana uğruyordu.

Havanın kararmasına yakın Sorasa gözlerini yolculardan birine dikerek yaslandığı korkuluktan doğruldu.

Güvertenin karşı tarafından bir kocakarı yaklaşıyordu, gemi altında hareket ederken adımları dengesizdi. Yer yer örülmüş dağınık kır saçları tüylerle, sararmış kemiklerle ve kurutulmuş lavantalarla süslenmişti. Elindeki sepeti uzatırken aralıklı dişlerini göstererek gülümseyip Jyd dilinde bir şeyler söyledi. Corayne sadece birkaç kelime anlamıştı ve bu kadarı yeterliydi.

"Pyrta gaeres. Khyrma. Velja."

Güzel kızlar. Tılsımlarım var. Nazarlıklarım.

Boş umutlar satan bir seyyar satıcıydı, sepeti tılsım ve efsun dediği çer çöple doluydu. Parlatılmış bir nehir taşı, insan saçıyla bağlanmış işe yaramaz otlar. *Saçmalık.*

"Jys kiva," dedi Corayne kadının dilinde, telaffuzu iyi değildi. Ama mesaj yeterince açıktı. *İlgilenmiyoruz.*

Kocakarı hiç oralı olmadan daha da sırtarak yaklaştı. Parmakları ihtiyarlıktan ve yıpranmışlıktan o kadar boğum boğumdu ki kırık dalları andırıyorlardı. "Bedava, bedava," dedi Paramount diline geçerek. "Buzlardan bir hediye." Sepet ellerinde tangırdadı.

Sorasa kardeşini dolandırıcıdan koruyan bir abla gibi kocakarı ile Corayne'in arasına girdi. "İstemez *Gaeda,*" dedi.

Büyükanne. Öyle alçak sesle konuşuyordu ki geminin geri kalanının pek dikkatini çekmedi. “Yerine dön.”

Kocakarı gülümsemeye devam ediyordu, yüzü kırış kırıştı, teni solgun ve lekeliydi. Gözleri dışında her yerinden renk çekilmiş gibiydi. Gözleri ise bir şimşegin merkezi gibi masmaviydi. Corayne kadına bakarken onda tanıdık gelen bir şey sezer gibi oldu. Ama ne olduğunu anlayamadı, bu his hep parmaklarının arasından kayıp gidiyordu.

“Sorun değil Sorasa,” diye mırıldandı elini yaşlı kadına uzatarak.

Jydli başını eğip sepetinden mavi-gri renkli ince dallar çıkardı. Dallar sicim ve tellerle birbirine bağlanmıştı, üstlerinde kemik ya da inci olabilecek boncuklar takılıydı. “Tanrılar seni korusun, Kirmenler esirgesin,” diye dua ederek hediye uzattı.

Sorasa, Corayne’den önce davranıp hediye alarak dalları başparmağı ile işaret parmağının arasında tuttu. Hafifçe kokladı. Sonra dilini dallara dokundurdu. Az sonra başını salladı. “Tanrılara emanet ol,” derken elini sallayarak kocakarıyı uzaklaştırdı.

İhtiyar Jydli bu kez itiraz etmedi, sepetini göğsüne bastırıp ayaklarını sürüyerek uzaklaştı. Güvertede dolaşarak diğer yolculara da benzer döküntülerden hediye etmeye koyuldu.

“Zehirli değil,” dedi Sorasa dalları Corayne’in göğsüne fırlatarak.

Corayne dalları beceriksizce yakaladıktan sonra hayretle elindeki çer çöpe baktı. “Bir ayağı çukurda yaşlı bir kadının beni zehirlemeye kalkacağını sanmıyorum.”

“Yaşlı kadınların öldürmek için çoğu kişiden daha fazla nedeni vardır.”

Corayne dal parçalarını elinde evirip çevirerek gülümsedi. “Korumalık yapmak da sözleşmenin bir parçası mı?”

Suikastçı korkuluğa dönüp dirseklerine yaslandı. Yüzünü batmakta olan güneşe çevirip ışığın keyfini çıkarmaya koyuldu. “Bana verilen görev seni bulup sağ salim Ascal’a götürmektir.”

Sağ salim. Corayne yine havayla ilgisi olmayan bir ürperti hissetti. *Bir şekilde damgalanmışım. Kanımda beni koruyan ve felaketim olan bir şey var.*

“Ya ödeme?” diye sordu sırf bir şey söylemiş olmak için. “Eminim Kadim bir prens için çok yüksek bir fiyat belirlemiştir.”

“Kesinlikle.”

Ne kadar? diye sormak istedi Corayne. Ne var ki dişlerini sıkıp Jyd tılsımını elinde sıkmakla yetindi. Boncuklar sallandı. Corayne daha dikkatli bakınca bunların inci değil, her biri kafatası şeklinde oyulmuş parmak kemikleri olduğunu fark etti.

Birkaç gün sonra Dom minik kamaradan kurtuldu. Neredeyse bir haftayı terli kürekçilerle, havasızlıkla, kirli suyla ve çok az yiyeceklerle geçirdiği halde gayet iyi görünmesi Corayne’i şaşırtmıştı. Dom korkuluklarda duran Corayne’in yanına gelip başlığını kafasına geçirerek temiz havayı içine çekti.

Bu arada Corayne kendini kirli hissediyor, biraz da midesi bulanıyordu, şimdi Ayna Körfezi’nin sakin sularına varmış olsalar da açık denizin dalgaları yüzünden midesi hâlâ allak bullaktı. Annesinin denizdeki direncinin ve güçlü midesinin ona geçmediği belliydi. Ama Corayne sıkıntısını çabucak unuttu.

Ağır ağır karanlık çöküyor, gökyüzü suların üstünde pembe-beden mora dönüyordu. Ascal’ın ufukta beliren ışıkları bir takımyıldızı andırıyordu.

Galland'ın büyük başkenti deltanın iki yanına uzanarak Büyük Aslan'ın ağzındaki çok sayıda adaya yayılıyordu. Köprüler ve kapılar, ışıkları tatlı suyun tuzla buluştuğu yerde dalgalanan meşalelerle süslü kolyeler gibi kanalların üzerine dizilmişti. Corayne aval aval bakmamak için kendini zor tutuyordu.

“Devasa,” dedi soluk soluğa. “Bir şehrin bu kadar büyük olabileceğini düşünemezdim.”

Dom yanında başını salladı. “Gerçekten öyle.” Başlığının altından bakarken yüzü yine belirgin şekilde asılmıştı. Ascal onun için dünyanın harikalarından biri değil, aşılması gereken bir engeldi. Korkulacak bir şeydi. Ve bu, Corayne’i de korkutuyordu.

“Bir zamanlar burası da bir Cor şehriydi,” diye ekledi Corayne bu gerçekliği iliklerinde hissederek. Ascal'ın altında kalıntılar vardı, bin yıl önce ölmüş bir imparatorluğun kemikleri vardı. “Bunu nereden biliyorum?”

Kadim'in cevap vermesini bekledi ama Kadim diyecek bir şey bulamadı, yüzü iyice asılmıştı.

Sorasa ikisine de tuhaf tuhaf baktıktan sonra kıyıyı işaret etti. “Bir sürü yeri defalarca yıkılıp yeniden inşa edildi. Bir zamanlar Lascalla olan yer şimdi Ascal, Galland'ın başkenti, Eski Cor'un büyük halefi.” Suyu tükürdü. “Ya da onlar öyle düşünmek istiyor.”

Tapınak kubbeleri ve katedrallerin kuleleri pençelerini alçalmakta olan güneşe karşı uzatarak gökyüzünde kanlı sıyrıklar oluşturuyordu. Gün ışığında sarı, gün doğumunda ve batımında altın rengi olan tarihî Ascal surları şişmiş şehre takılmış bir kemer gibi duruyordu. Kenar mahallelerden dumanlar yükseliyordu, binlerce ocaktan çıkan binlerce duman bulutu. Corayne gözlerini kısıp çatıları ve sokakları araştırarak

sarayı aradı ama bulamadı. *Yine duvarlarla ve muhafızlarla çevrili olarak şehrin derinlerine gömülmüş olmalı.* İçine girmek şöyle dursun, saraya giden yolda ilerlediklerini düşünmek bile yüreğini ağzına getiriyordu.

Her memleketten bayraklar taşıyan tekneler ve gemiler sıraya girmiş, karıncalar gibi kalabalık Ascal Limanı'na doğru ilerliyordu. Köprüler ve bent kapakları küçük gemiler dışında hepsini aynı yolu izlemeye zorluyordu. Corayne'lerin gemisi de sıraya girdi, şehrin ağzı önlerinde açıldı.

Suikastçı burnunu kırıştırdı. "Kokuya hazırlanın."

Şehir garnizonunun bulunduğu bir hisarın yanından geçtiler, hisar sağlam kuleleri ve nöbetçilerin beklediği siperleriyle bir lordun şatosu kadar büyüktü. Duvarlarından yeşil Galland bayrakları sarkıyordu, altın aslan mağrur ve devasaydı. Corayne şaşkınlığını saklamadan delta kanalının iki yanındaki taşan kulelere bakıyordu. Kulelerden sarkan devasa zincirler suya dalıyor, deniz trafiğinin altından ve nehir yatağının üstünden dolanıyordu. Corayne gerekirse zincirlerin kaldırılabilceğini, liman ve şehrin bağlantısının kesilebileceğini biliyordu. Elinde olmadan Taristan'ın ordusunun, Asunder'ın askerlerinin beyaz örümcekler gibi zincirlere tırmandığını düşündü.

"Bunlar Aslan'ın Dişleri," diye mırıldandı Sorasa nehri koruyan kuleleri işaret ederek. Corayne daha fazlasını duyma isteğiyle Sorasa'ya doğru eğildi. "Galland donanması dışında Fleethaven'a giden herkes buradan geçmek zorunda." Parmaklarını nehrin ağzındaki bir diğer adaya, sonra da bir kanala doğru salladı. "Burası Tiber Adası'na gidiyor, tüccarlar ve satıcılar bu yolu kullanır."

Tiber. Altın tanrısı. Corayne onu iyi tanıyordu. Annesinin mürettebatı her yolculuktan önce ona dua ederdi.

“Peki ya biz?” dedi Corayne önüne serilen şehri izleyerek.

Sorasa dudaklarını büzdü. “Wayfarer Limanı’na gidiyoruz. Ascal’a deniz yoluyla giden herkesin ilk durağı orasıdır,” dedi. “Daima yorgun gezginlerle, hacılarla, kaçaklarla ve şansını başkentte denemek isteyenlerle dolu olur. Kısacası tam bir keşmekeş.”

Koku birden leş kokulu bir perde gibi iniverdi. Gübre, bozulmuş et, kokuşmuş su, çürük meyve, ter, kasaplık hayvan kanı, her türden lağım pisliği. Boğucu parfüm, dökülmüş şarap, bayatlamış bira. Duman, tuz, boğulmak üzere olan birinin zar zor aldığı nefes gibi arada bir gelen taze bir esinti. Hepsinin altından kesintisiz bir *rutubet* kokusu geliyordu, öyle derin bir kokuydu ki Corayne bütün şehrin çürüdüğünden şüphelendi. Kolunu burnuna bastırarak pelerinine sinmiş olan tanıdık ev kokusunu içine çekti. Portakallar, selviler, Uzun Deniz, annesinin kıymetli gül yağı. Dökülmemiş yaşlar bir an gözlerini yaktı.

“Saray nerede?” diye sordu ağlamamak için gözlerini kırptırarak. “Kapısına gidip bir yaverle konuşmak istediğimizi söyleyemeyiz herhalde.”

Tayfalar yelkenlerle uğraşmaya başlarken kürekçiler de aşağıda hızını azalttı. Kürekçiler için tempo tutan davul sesi bir kalp gibi gümbürdüyordu.

“Hayır, sanmıyorum,” dedi Dom deneme kabilinden nefes alarak. Tiksintiyle yüzünü buruşturdu. “Hiç bu kadar iğrenç koku duymadım,” diye homurdandı. Corayne de aynı kanıdaydı.

“Sen Kadim bir prenssin,” dedi Sorasa alaycı bir ses tonuyla. Saçlarını düzgünce örüp yine boynunu gizleyecek şekilde bıraktı. “Bir sarayın kapısını çalabilecek biri varsa o da sensin.”

Dom başını iki yana salladı. “Güvertenin altında bir hafta boyunca kendimi ele vermek için eziyet çekmedim. Taristan, Andry Trelland’ın kılıçla birlikte kaçtığını biliyor, Gallandlı bir yaverin izini sürmek hayli kolay. Sarayı ve kraliçeyi izliyor olabilirler.” Kelimeleri zehir gibi tükürmüştü. Parmaklarıyla korkuluğu sıktı.

Taristan’ın boynunu kırmak istiyor, diye düşündü Corayne.

Ellerini ceplerine sokup dudağını ısırıldı. “Belki de kılıcı eline geçirmiştir bile,” dedi usulca. Parmaklarıyla işe yaramaz, tozlu Jyd tılsımına dokundu, boncuklar pürüzsüz ve soğuktu. Tılsım deli gibi atan kalbini yavaşlattı. “O zaman her şey boşa gitmiş olur.”

Dom kaşlarını çattı. “Bu şekilde düşünemeyiz Corayne.”

Anlamsız bir umuda bel bağlamak başarısızlığı garantilemek demektir. “Eh, ben düşünüyorum.”

“Diğer seçenek diyarın felaketini kabullenmek,” dedi Dom güçlü bir sesle. “Ben kabullenmiyorum.”

Gözleri nehrin iki yanında uzanan iskelelerdeki meşalelerin ışığıyla parıldadı. Palamar yerine yaklaşmışlardı, yanaşacakları iskele kanalın kuzey kıyısında bomboş onları bekliyordu.

Corayne yine beyaz yüzler, açığa çıkmış kemikler, kan ve siyah zırhlar gördü. Onun gözlerini taşıyan bir adamın silüetini. Şimdi bile inanamıyordu. *Annemin olmayan bir gemide, benim olmayan bir krallıkta, beni terk eden bir adamın tamamına erdiremediği bir maceranın peşindeyim.* Son bir haftada olanlar zihninden bulanık bir şekilde geçti. Akıl alır gibi değildi. Çok anlamsızdı. Yıldızlar gibi ya da Corayne’in haritaları ve listeleri gibi değildi. Hesap denkleşmiyordu. Corayne’in sinirleri gerildi.

Dom yeşil pelerinini düzelterek meydan okur gibi Sorsa’ya baktı. Pelerininin içine gizlenmiş kılıcı, yayı ve ok kılıfı

yüzünden hantal bir görünüşü vardı. “Ee, gölgeler efsanesi, diline ve kılıcına çabuk Amhara suikastçısı, şimdi ne yapmamızı öneriyorsun?”

“Herkes gibi mutfak kapısındaki muhafızlardan birine rüşvet vermeni,” dedi Sorasa.

Dom öfkeyle homurdandı. “Daha az dikkat çekecek bir şey olmalı.”

Amhara cevap vermedi, gözlerini rıhtıma dikmişti. Akıllı başka yerdeydi, bir meyhanede, bir kumar salonunda, bir genelevde, Ascal’daki arkadaşlarında. Gerçi Corayne, Sorasa Sarn’ın dostluğa katlanabileceğinden emin değildi. *Belki de bir an önce bizi başından atmaya bakıyor. İş neredeyse bitti. Rıhtıma indiğimiz anda gidecek. Başka bir şey için anlaşmış değil.*

Corayne içini çekerek Dom’u dürttü. Kendini yeniden iki taraf arasında fiyat pazarlığı yapan bir gemi acentesi gibi hissediyordu. *İki taraf da birbirini hor görüyorsa ve taraflardan biri daha para kavramını bile idrak edememişse.* Ne yorucu bir önerme.

“Ona daha fazla para vermek gerekecek,” diye açıkladı Corayne. “Bizi kraliçenin sarayına sokmasını istiyorsan tabii.”

“Yeterince para verdim zaten,” dedi Kadim ters ters. Corayne dirseğiyle Dom’un karın kaslarının granit duvarını bir kez daha dürttü. Dom fark etmemiş gibiydi. “Kendi başımızın çaresine bakarız.”

“Peki,” diye ofladı Corayne. Sonra elini Amhara’ya uzatıp iyi niyetini göstermek için avucunu açtı. “Sanırım artık vedalaşıyoruz Sorasa Sarn.”

Sorasa tiksintiyle Corayne’in parmaklarına baktı.

Tıpkı Corayne’in beklediği gibi. Corayne elini geri çekti, can yakmak ister gibi sert bir sesle konuştu. “Diyar parçalanırken gururun ve fazladan birkaç kuruş uğruna, Allward’ın

sonu olabilecek bir şeye doğru sürüklenişimizi izlemenin tadını çıkar."

Sorasa dişlerinin arasından tısladı, meşalelerin ışığı gözlerinde dans ediyordu. Gemi ahşap gıcırtiları ve halat çatırtılarıyla iskeleye çarptı. Güverte altlarında sarsılırken Amhara zarıfçe sallandı. Maskesi yine kaydı. Corayne yüzünde öfke gördü. İşe yarar türden bir öfke.

"Eh, madem öyle diyorsun," diye hırladı sonunda Sorasa korkuluklardan ayrılarak.

Corayne, Dom'u kolundan tuttu ve tasmalı bir köpek gibi pelerininenden çekerek sürükledi. Birlikte kalabalığa daldılar, itiş kakış içinde Sorasa'yı neredeyse gözden kaybediyorlardı. Sorasa'nın hiddetten kıpkırmızı kesilmiş yüzü az ileride belirdi. Yavaşlayıp diğer yolcuların etrafından geçip gitmesini bekledi.

"Devam edin," dedi sertçe, sonra Ibalet dilinde bir şeyler homurdandı.

Corayne sıırttı. Denizcilerin içinde büyümüşü. Küfre yabancı değildi.

"Ben baş belası bir maymun değilim," dedi Corayne.

Sorasa irkildi. Nasıl olduysa yüzünün kızardığını gizleyemedi. "Ibalet dilini anlıyor musun?"

"Merak etme, ona ne dediğini Dom'a söylemem."

Dom oflaya puflaya arkalarından gelirken çizmeleri iskelede takırdıyordu. "Bir katilin düşüncesi umurumda değil," dedi, yalan olduğu besbelliydi.

Corayne son derece önemsedğini düşünüyordu. Ne de olsa Sorasa, Dom'a aptal, inatçı pislik demişti. *Gerçi doğru tercüme edememiş de olabilirim*, diye düşündü Corayne.

Ibalet dilinde aptal ve yakışıklı kelimeleri birbirine çok benziyor.

11

SUİKASTÇININ YÜKÜ

Sorasa

Sorasa kendini vicdanlı bir kadın olarak görmüyordu. Doğuştan getirdiği manevi değerleri hisarın kapısında bırakmıştı. Bir Amhara bu tür ağırlıklarla yetiştirilemezdi. Yine de bir balığın solungaçlarına takılan kanca gibi, tanımadığı sert bir şey tarafından çekilip yolundan saptırıldığını hissediyordu. Etini parçalamak pahasına bu kancayı söküp atmak istiyordu. Akıntıyla birlikte fırsatın onu götüreceği yere sürüklenmek istiyordu. Ama tam tersine kendini Wayfarer Limanı'nda, derinlerine işlemiş iki ısrarcı kancayla iğrenç kokuların ve gürültünün ortasında dişlerini sıkarken buldu. İçgüdüleri aksini söylese de ikisini sokaklar boyunca sürükledi. *Cor kızı ve Kadim Yeni Saray'a giden yolu ölmeden de muhakkak bulabilir. Ölürlerse de ölürler.*

Ama Corayne'in sözleri içini kemiriyordu. *Allward'ın sonu.*

Başka bir diyardan gelen o hayaletler her ne kadar bir anlığına görünmüş de olsalar kesinlikle bunu doğruluyordu. Sorasa ölümün ve çürümenin her türlüüne tanık olmuş, bağırsakları deşilmiş, yanmış, ezilmiş, zehirlenmiş, parçalanmış insanlar görmüştü. Sözleşme gereği, talim için, spor olsun diye ya da Mercury adına cinayetler işlemişti. Tarikat ritüeli ya da korkunç kazalar gibi gösterilen suikastlara tanık olmuştu. Uzuvarları kesilmiş, parçalara ayrılmış, kül suyunda eritilmiş cesetler görmüştü. İşkence ya da mahrumiyet sonucu iflas etmiş bedenler. Hepsine tanık olmuş, çoğunu kendisi de yapmıştı. Ama Jyd'in karlarından Rhashir'in ormanlarına kadar hiçbir şey onu bu denli sarsmamıştı. Bu anı unutulmayı reddediyordu, tadı ve kokusu zihninde son derece keskindi. Kan, çürük, demir. Ve anlayamadığı bir sıcak. Çölde doğmuş bir kadın için en rahatsız edici olan da buydu.

Güçlkle yutkundu. *Dişar parçalanırsa Amhara Loncası diye bir şey kalmayacak. Bu kadar basit. Amaca ulaştıracak bir yol.*

Yeni Saray adasına giden başka yollar da vardı, duvarların, kapıların ve köprülerin canı cehennemeydi. Kadim bütün süsüne püsüne karşın kimseye görünmek istemiyorsa Sorasa da ona göre davranacaktı. Pelerinini meşale ışığında kum rengi ve gri duman arası isimsiz bir renge sahip şekilsiz bir şeye dönüştürdü. Güzel bir yüze ve yılların eğitimiyle şekillenmiş bir vücuda sahip bir kadın olarak şehrin sokaklarında büyük ihtimalle dikkat çekecekti. Sokaklardaki herhangi bir muhafız tarafından hatırlanmak şöyle dursun göze batmaya dahi niyeti yoktu.

Tabii limandan çıkmayı başarabilirsek, diye düşündü acı acı. Aval aval bakan kız ve duygusal mezar taşıyla gece yarısına kadar oraya varmamız mucize olur.

Corayne gerçekten de aval aval bakıyordu, şehri seyredenken ağzı açık kalmıştı. Dom olmasaydı yankesiciler ve dilenciler için kolay bir hedef olurdu. Kafasına çektiği başlığıyla arkasından gelen Kadim kimsenin hafife alamayacağı bir nöbetçiydi. Tabii sarhoşlar, serseriler ve sarhoş serseriler dışında. Bunlar rıhtımdaki meyhanelerin ve barların önünde toplanmıştı, yarı gölgeler içinde ellerindeki içki kupalarını sallayarak çeşitli dillerde Kadim'e laf atıyorlardı.

Dom durakladı, başlığının altında dudaklarını büzdü. "Galiba bu adamlar benimle dövüşmek istiyor," dedi şaşkın şaşkın.

"Onları suçlayamam," diye homurdandı Sorasa.

"Bunu neden istesinler ki?" dedi Kadim. "Ben onların iki katıyım."

Gözlerini tekrar dikkatle meyhanelerde gezdirerek yağlı giysiler içindeki fare suratlı adamlara baktı. Adamlar da ona bakıp sapsarı dişlerini göstererek alaycı kahkahalar attılar.

Sorasa eldivenli parmaklarını sallayarak devam etmesini işaret etti. "Erkekler kaç yaşında olurlarsa olsunlar kendilerini erkek gibi hissetmek için aptalca şeyler yaparlar."

Wayfarer'ın her yerinden yabancı otlar gibi hanlar ve meyhaneler fışkırıyordu, sokaklar dar ve kalabalıktı. Çoğu kişi limanı hızla terk ederek şehre doğru akan bir sel oluştuyordu. Sorasa onları ağzı Corayne'den bile daha açık kalmış bir grup cübbeli hacının arasına sokarak bu selin derinliklerinde tuttu. Adanın itiş kakışından kurtulup adını Beşinci Kanal üzerindeki yarım daire şeklindeki düzgün kemerden alan Ay Köprüsü'nü geçtiklerinde rahat bir nefes aldı.

Corayne barındırdığı donanma kadar göz korkutucu olan Fleethaven'ı görünce yavaşladı. Bir sonraki adanın içlerine gömülmüştü, uzun bir kanal iç kısmındaki alana doğru uza-

nıyordu. Donanmanın her gemisi için ahırlardaki bölmeler gibi ayrı bir palamar yeri vardı.

“Burası bir kothon,” dedi Sorasa kızı çekiştirerek. “Görülecek fazla bir şey yok. Almasad ve Jirhali’nin savaş limanlarının bir gölgesi, kötü bir taklit.”

Birden Ibal ve Rhashir şehirlerinin ikisi de sıcağın pusu ve palmiye gölgeleriyle zihninde canlandı. Galland’ın tek seferde yirmi savaş gemisini demirleyebildiği yerde diğerleri rahatça yüz savaş gemisi barındırabiliyordu. Almasad sokakları hafızasında altın rengine bürünmüştü, daha önce hiç olmadığı kadar ışıltıyorlardı. Sorasa güçlkle derin bir nefes daha aldı, havada kuzey başkentinin ekşi bira kokusu vardı. Başından aşağı bir kova soğuk su dökülmüş gibi oldu.

“Galland böyledir işte. Her şey çalıntıdan ve kötü taklitten ibarettir,” diye ekledi Corayne’in kolunu bırakmadan. “Gördüğün her kaldırım taşına ve oluğa bakmakta ısrarlıysan seni Dom’a taşıtacağım.”

Kırmızı ve sarı boya damlacıklarını andıran ışıkların titreştiği karanlık şehir önlerine serildi. Işıklar suya vuruyor, gemilerin, feribotların ve kanalda kürek çeken küçük kayıkların peşinde dans ediyordu. Yürürlerken Sorasa iç pusulasını yeniden ayarlayarak yönünü buldu. Corayne yanı başında hem yürüyüp hem aval aval bakmak için elinden geleni yapıyordu.

Sorasa, Corayne’in sormasına fırsat vermeden kuleyi gösterdi. “Konrada.” Kule Ascal’ın tam ortasında, yıldızlara doğru kapkara yükseliyor, pencereleri omurgasının derinliklerinde ateş yanıyormuş gibi içeriden parılıyordu. “Büyük Konrad tarafından Ward’ın yirmi tanrısı için yaptırılmış olan bir katedral.”

Arkasından gelen Dom gülümsemek için elinden geleni yaptı. Bu ifade yüzüne çok yabancıydı. "Yol arkadaşlarından nefret eden biri için fazla yetenekli bir rehbersin."

Sakin sesi ve üstünlük taslar gibi konuşması yüzünden Sorasa'nın başına ağırlar giriyordu. "Kulenin yüksekliği kub-beden zemine altmış metre," diye devam etti Sorasa, Dom'a ters ters bakarak. "O yükseklikten düşen birinin kafatası ne hale gelir, biliyor musun?"

Kadim yüzünü astı. "Bu bir tehdit mi Sarn?"

"Sadece mutlu anılarımı paylaşmak istedim," dedi Sorasa. "Bu şehirde çok anım var da."

Dom'un yanında duran Corayne'in gözleri neredeyse dışarı fırlayacaktı.

Ana caddelerden uzak durup arka sokaklardan ilerlemeye çalıştılar. Bulvarlar bir vücuttaki damarlar gibi köprüleri birbirine bağlıyordu, onları takip etmek çok daha kolay olurdu ama o zaman fazla göze batarlardı. Gece olduğu halde pazar tezgâhları ve gösteri çadırları kalabalıktı, çeşmeler çamaşır yıkayan ve kovalara su dolduran insanlarla doluydu. Arabalar gelip geçiyor, rahipler sıralar halinde yürüyor, köpekler yiyecek artıklarını karıştırırken kediler tiz sesle bağırıyordu. Şehir garnizonuna bağlı askerler devriye geziyordu, fenerlerini havaya kaldırmışlardı, miğferlerinin altında yüzleri uyuştu. Her köşede gülen ya da ağlayan çocuklar vardı.

Corayne ağzı açık bakarken Dom'un sert bakışları tiksinti doluydu. Sorasa ister istemez ona hak verdi. *Ascal iğrenç bir yer*, diye düşündü siyah bir su birikintisinin üstünden geçerken. Köprüleri ve leş kokulu kanallarıyla, surların içinde yaşayan yüz binlerce insanıyla başkent bir şehir planlamasının nasıl olmaması gerektiğine bir örnekti. Her şey güneydeki veya batıdaki bir şehirden çok daha kaotikti.

Ama kaos işe yarar, diye geçirdi içinden Sorasa. Kalabalıkta, bir caddede, bir şehrin temellerinde.

Boydan boya mızrağa benzeyen demir meşalelerle donatılmış olan Güven Köprüsü'nden geçmek için tekrar bir bulvara çıktılar. Köprü gündüzleri tanrılar tarafından kutsanmak için Konrada'ya doğru giden hacılarla dolu olurdu. Şimdi ise kendi kendine mırıldanan ya da dilencilere vaaz veren birkaç rahipten başka kimse yoktu.

Güven Köprüsü'nden geçip geniş ve yuvarlak meydana çıktılar. Sorasa kaçmak için duyduğu tanıdık dürtüyü bastırmaya çalıştı. Kendini tarla faresine dönüşmüş bir şahin kadar savunmasız hissediyordu. Katedralin yüksek kulesi mağrur bir kayıtsızlıkla onları izliyordu.

Ascal'ı küçümsemesine rağmen Sorasa bile ne olursa olsun şehrin gerçekten de muhteşem olduğunu kabul etmekten kendini alamadı. Kendilerini ufkun her yanını yönetmekle kutsanmış ve görevlendirilmiş imparatorlar olarak gören kuzeyli kralların hepsi ihtişama düşküdü.

Katedralin ötesinde kambur bir dev gibi duran Yeni Saray da bir istisna değildi.

Corayne'in soluğu kesilir gibi oldu. Hayretten değil, korkudandı. "Sarayı kafamda canlandırmıştım," diye mırıldandı yürürlerken. "Neye benzediğine dair bir fikrim vardı."

"Ve yanından bile geçmiyor," dedi Sorasa. O *duyguyu iyi bilirim*, diye geçirdi içinden devasa sarayı ilk görüşünü hatırlayarak. *Galland krallarının büyük makamı, bu toprakların yumruğu*. Sarayı ilk gördüğünde nefesi kesilmişti. Şimdi bile neredeyse aynı hissiyat içindeydi.

Şehrin tam ortasında yükselen saray etrafını çeviren duvarlarla kendi başına bir ada gibiydi, surların üstünde yanan maltızların alevi açık gri renkteki kulelere altın yansımalar

düşürüyordu. Galland'ın aslanı zümrütten gözyaşları gibi dizilmiş yüzlerce yeşil bayraktan dişlerini göstererek hırlıyordu. Gargoyleler ve kuleler çatılardan gökyüzünü tırmalıyordu. Düzinelerce kulenin surlarında meşaleler yanıyordu. Mozaik camların arkasında ışıklar titreşiyordu. Saray arazisinde bir katedral daha vardı, devasa bir göze benzeyen süslü gül penceresiyle muazzam büyüklükteki Syrekom. Sarayın bazı bölümleri yepyeni, taşları neredeyse beyazdı, göz alıcı ve cüretkâr mimarisi geri kalan kısımlarla tezat oluşturuyordu. Cesaret Köprüsü'nün sonundaki kapı kocaman açılmış demirden bir ağzı andırıyordu.

Ellerinde mızrakları, başlarında miğferleriyle iki düzine şövalye Cesaret Köprüsü'ne sıralanmıştı. Zırhlarının üstüne kükreyen aslan süslemeli yeşil ipekliler giymişlerdi. Gecenin karanlığında kraliçelerine ve ülkelerine hizmet ederken gaddar ve duygusuz görünüyorlardı.

Dom başlığının altından soğuk bir sesle, "Rüşvet verecek çok fazla muhafız var," dedi.

"Köprüden geçmeyi planlamıyorum," dedi Sorasa bir o kadar soğuk bir sesle.

"Yoksa şu... *maddenin* içinde yüzmeyi mi düşünüyorsun?" dedi Dom dudak bükerek leş kokulu kanallara bakarken.

Sorasa tam ters bir cevap verecekken Corayne onun yerine atıldı. "Anlaşılan tünel gibi bir şey var," dedi usulca. Bakışları Konrada'ya, sonra da saraya kaydı. "Altımızda başka şeyler de var. Eski Cor harabelerinde."

"Evet," dedi Sorasa sertçe.

Kıza bakıp yeniden şöyle bir süzdü. Corayne, Lemarta'da hiç göze batmıyordu, güneş yanığı teni ve tuza bulanmış saçlarıyla Uzun Deniz'in kızlarından biriydi. *Zeki, meraklı. Belki biraz tez canlı ama on yedi yaşında hangi kız tez canlı*

olmaz ki? Daha önce içinde sadece bir kıvılcım titreyiyordu. Şimdi bu kıvılcım yanan bir mum gibi alev almıştı. Ve Sorasa bunun ne anlama geldiğini bilemiyordu.

“Eskiden burada Cor’ların kumda savaş arabalarını yarıştırdıkları ya da sular altında kalan topraklarda deniz muharebeleri sahneledikleri bir stadyum varmış,” diye açıkladı Sorasa alçak sesle. “Sadece küçük bir parçası duruyor, sarayın doğu ucunda. Ama altımızdaki –kanalların da altındaki– temeller tünellerden oluşuyor, tünellerin bazıları onlarca yıllık, bazıları ise iki bin yaşında. Eski Saray yıkıldığında çoğu yanmış, diğerleri de ya göçmüş ya da sular altında kalmış. Ama hepsi değil.”

Corayne gözlerini kısarak tekrar Konrada’ya baktı, kulelerine değil, köklerine. Immor’a adanan duvar doğruca onlara bakıyordu. Zamanın ve belleğin büyük tanrısı ayı ve güneşi iki elinde eşit yükseklikte tutuyordu, yıldızlar başının arkasında bir hale oluşturmıştı. Göğsünde mavi ve yeşil ışıklarla parlayan bir gül penceresi vardı. Ayaklarının arasındaki kemerli kapı akşam ayininin sesinin döküldüğü yirmi kapıdan biriydi.

Sorasa dudaklarında bir gülümsemeyle elini sallayarak ikisini de katedrale doğru çağırdı. “Konrada’nın mahzenlerinde artık değerli bir şey yok ama gerçekten derinlere iniyorlar.”

“Bu da bizim için yeterli,” dedi Dom sertçe.

Corayne sadece başını sallayabildi. Gözleri yine kocaman açılmıştı, yine ölmüş bir prensin diyarların kaderini elinde tutan kızı gibi değil de Lemarta’daki kız gibi görünüyordu.

“Tüneller sokaklardan da kötü kokuyor,” dedi Corayne, sesi boğuk çıkıyordu. Gümleğini ağzının ve burnunun üstüne çekmişti, yalnızca siyah gözleri görünüyordu. Duvarlara ve

toprak zemine bakarak bir gedik arıyordu. Gözleri zayıf ışığı yutmak ister gibiydi.

Dom'un homurtusu yankılandı. "Dünyada daha kötü bir koku olabileceğini tahmin edemezdim. Ama gerçekten varmış."

"Kadimlere dair efsanelerde türünüzün ne kadar *mız-mız* olduğundan bahsedilmemesi tuhaf," dedi Sorasa sertçe, ne var ki Dom'la aynı fikirdeydi. Tünelin havası hem ekşi hem de boğucuydu. Kanal üstlerinden geçiyordu ve anlaşılan meşalenin cılız ışığında parıldayan yosunlarla kaplı duvarlar da sürekli ıslaktı.

Kadim kendi dilinde bir şeyler homurdandı. Sözleri tünelde yankılanıp karanlığın içinde yok oldu. Sadece şafak vakti kendine gelecek olan gri bir rahibin bulunduğu Konrada mahzenleri şimdi arkalarındaydı.

Her adımda anılar canlanıyordu. Sorasa'nın Yeni Saray'ın duvarları arkasındaki ilk sözleşmesi on beş, sonuncusu ise daha dört yıl önceydi. Her ikisi de birtakım adamların odalarında ölmesiyle sonuçlanmıştı, kulaklar ve parmaklar kesilmiş, sözleşmenin gereği yerine getirilmiş, mesaj yerine ulaştırılmıştı. Sorasa bunlardan ne gurur ne de tatmin duyuyordu. Vazife vazifeydi... En azından o zamanlar.

Ascal'ın altında, nemli soğğun içinde, Sorasa kendini Amhara'dan ve hisardan hiç bu kadar uzak hissetmemişti. Yanağının iç kısmını ısırdı, soğuk bir hastalık gibi giysilerinden içine işliyordu.

Uzun bir müddet geçtikten sonra tünel yokuş yukarı çıkmaya başladı. Dom elinin tersini duvara sürtüp taşları kontrol etti. "Nehrin altından çıktık," dedi, parmakları ıslanmamıştı. "Şimdi sarayın altında olmalıyız."

"Ah, güzel," dedi Corayne. Sesinde hafif bir panik vardı. "Artık boğulmaktan korkmayı bırakıp tamamen ezilmeye odaklanabilirim."

Sorasa dişlerinin arasından kıkırdadı. "O kadar da kötü değil," dedi. "Kafanı ve kaburgalarını koru. O zaman sorun olmaz."

Kız gözlerini kırıştırtarak yüzüne baktı. "Çok enteresan birisin Sorasa Sam."

"Dünya enteresan," dedi Sorasa. Üç kişilik kafilenin en arkasından gelen Dom'un gözlerine baktı. Dom yine yüzünü astı. "Ve her saniye biraz daha enteresan hale geliyor."

Kadim tam uğursuz ağzını açacakken kendini tutup gözlerini kısıtı, ölümsüz gözleri Sorasa'ninkilerden daha uzağı görüyordu. Karanlığın içinde bir şey vardı.

Corayne ürpererek Kadim'e baktı. "Ne oldu?" dedi sesini alçaltarak. Bir elini küçük ve işe yaramaz bir bıçak sakladığı çizmesine attı.

Biri ona bıçağı nasıl kullanacağını öğretmeli, diye düşündü Sorasa kızın bıçağı beceriksizce kavrayışını fark ederek.

Dom çenesini yukarı kaldırmakla yetindi. "Göreceksiniz."

Karşılarına çıkan kapı geçişi engelliyordu. Kaliteli demirden yapılmış eski bir kapıydı, kilidi ve menteşeleri yoktu, tünelin iki tarafına lehimlenmişti. Her iki taraftan da gelecek olanları durdurmak için yapılmıştı.

"Bu yeni mi?" dedi Corayne her zamanki gibi sorularına cevaplar arayarak. "Yoksa geçmek için bir numaran var mı?"

"Neredeyse iki yüz yıllık olduğuna bahse girerim," dedi Sorasa, içini çekerek demir kapıya baktı. "Ve evet, bir numaram var. Kadim son derece iri ve son derece sinir bozucu," diye ekledi manalı manalı Dom'a bakarak.

Dom küçümseyerek Sorasa'ya baktı. Meşalenin ışığında altın sarısı saçları alev alev, sert yüzünün keskin hatları gölgeler içindeydi. Karanlık yara izlerine dolmuştu.

"*Ben mi sinir bozucuyum?*" Yeşil gözleri kor gibi parladı. "Bizi kilitli bir kapıya getiren *sensin.*"

Sorasa umursamadan burun kıvrıp Dom'un koca ellerine ve geniş omuzlarına baktı. Ölümsüzün Byllskos'ta tutup fırlattığı boğayı hatırladı.

"Sizi az sonra yıkılarak açılacak bir kapıya getirdim. Arada fark var," dedi Sorasa.

Kadim dudaklarını büzerek tekrar demir parmaklıklara baktı. Kaşlarını iyice çattı, hiç kıpırdamıyordu.

"Ne o, bir yerlerin moraracak diye mi korkuyorsun?" diye kışkırttı Sorasa.

Dom genzinden hırıltıyla oflama arası bir ses çıkardı. Sonra bir yerleri morardı.

12

SON KÂĞIT OYUNCUSU

Erida

Kraliçe müstakbel kocasının sabah için neden gül istediğini biliyordu. Sabahın ilk ışıkları kadar kırmızı, kıpkırmızı güller. Kırmızı eski imparatorluğun rengiydi ve güller yok olan harabeleri hatırlatmak için kırmızı birer hayalet gibi onun gölgesinde açıyordu. Ascal'ın her yerinde yetişiyorlardı, özellikle de Yeni Saray'ın bahçelerinde. Bir zamanlar başkent olan Lecorra'da ve eskiden Cor soyunun hüküm sürdüğü Kasa'dan Trec Kapıları'na kadar eyaletlerin eski şehirlerinde de öyle. Erida itiraf etmeliydi ki güllere onun da içi gidiyordu, törende saçına güller takmanın yollarını düşünüyordu. *Gümüşle bağlanıp örülerek tokalarla tutturulmuş güller. Belki taç şeklinde de örülebilir.*

Hizmetçileri dairesinde çalışıyordu, büyük oturma odasında sabah için elbiseler hazırlamakla meşguldüler. Gecenin geç saatlerine kadar çalışacak, terziler endişe içinde izlerken

ipek ve brokarın her bir santimetrekaresini bir kusur var mı diye inceleyeceklerdi. Giysi ya da ziyafet hazırlıklarıyla görevlendirilmemiş hizmetçiler ise gül peşine düşmüştü. Erida pencereden ellerinde makaslarla meşale ışığında bahçede gül toplayışlarını izliyordu.

Erida törende Gal âdetlerine uygun olarak yeşil işlemeli altın sarısı kumaştan bir elbise giyecek, tacının üstüne de krem rengi bir duvak takacaktı. Ama bu gece müstakbel eşini memnun etmek için kırmızıyı tercih ediyordu. Renk tuhaf gelse de rahatsız edici değildi. Erida yürürken kendine baktı, etekleri uçuşuyor, uzun koridorun ışıkları ipekte yansıyor. Parmaklarını kıpırdatınca zümrüt devlet yüzüğü parladı. Dairesinden büyük salona giden yol uzun değildi. Erida oraya gözü kapalı gidebilirdi, her bir köşe ve merdiven hafızasına kazınmıştı.

Bu gece ise koridor hem sonu yokmuş hem de çok kısaymış gibi geliyordu.

Nedimelerim gergin, diye düşündü. Erida'nın yalnız yürümesi için belli bir mesafeden onu takip ediyorlardı. Kraliyet konseyi dışındaki herkes gibi onlar da evlenmek için kimi ve neden seçtiğini bilmiyorlardı. Erida hiçbirisiyle sırlarını paylaşmazdı. İçlerinden biriyle arkadaş olmak şöyle dursun, nedimeleriyle sırlarını paylaşmak bile çok riskliydi. Nedimelerden üçü Gal soylularının kızıydı, diğer ikisi ise Larsia ve Sardos saraylarından gelmişti. Bağlılıkları başkasmaydı, hırslı babalara ya da uzak krallara.

Bana değil. Kraliçelerin dostu yoktur. Omuzlarımdaki yük çok daha farklı, çok daha fazla. Aklım sadece ve sadece bana ait.

Ellerini kavuşturarak ustalaştığı o soğukkanlı havaya büründü, oysa hiç de soğukkanlı değildi. Nabzı korku ve beklentiyle hızlandı. Bu gece eşini takdim edecek, sabah da

onunla evlenecekti. Evliliği daha birkaç gün önce duyurulmuştu ve saray o zamandan beri çalkalanıyordu. Seçimini sadece konsey biliyordu ve gizli tutacaklarına yemin etmişlerdi. Şaşırtıcıydı ama yeminlerini tutmuş gibiydiler, Konegin bile.

Erida hiç değilse bunun için minnet duyabilirdi.

Yine de kalbi deli gibi atıyordu. En iyi tercih oydu, tek iyi tercih. *Yine de mahvıma sebep olabilir, mücevherli tasmamı tutan, çapkın gülüslü bir gardiyan, taçsız bir kral.* Bu almak zorunda olduğu bir riskti.

Lord Konegin'in niyeti onu hazırlıksız yakalamaktı ama Erida içeri girmeden lordun onu bulacağını tahmin ediyordu. Hayal kırıklığına da uğramadı.

"Lordum," dedi nedimelerden ve muhafızlardan oluşan kfilesinin önünü kesmek için yaklaşan Konegin'i görünce.

Lord Konegin yalnız sayılırdı, yanında sadece kendisine bağlılık yemini etmiş iki şövalyesi vardı. Erida'nın muhafızları altın rengi işlemeli yeşil üniformalar giymişti, lordun iki zırhlı adamının üstünde ise yeşil işlemeli altın sarısı tunikler vardı, kükreyen aslanlar baş aşağı duruyordu. Konegin ise çizmelerinin kaliteli derisinden, boğazının altından mücevherlerle süslü bir broşla tutturulmuş sırma işlemeli pelerinine kadar zümrüt yeşilini tercih etmişti.

Sarı saçlı başını şöyle bir eğerek üstünkörü selam verdi. "Majesteleri," dedi. Boynundaki makam nişanı parıldadı. "Her şey başlamadan seni bulduğuma sevindim."

Yemek artıklarını bekleyen bir köpek gibi köşeye sinen sen değilsin sanki, diye düşündü Erida zoraki bir gülümsemeyle.

"Kâhyamın dediğine göre başladı bile," dedi Erida elini sarayı ve saraydaki faaliyetleri denetleyen ufak tefek, tıknaz adama doğru sallayarak. Adam nedimelerin arkasına sindi. Saray ahalisinden pek az kişi ne altın ne de şan uğruna kra-

liçe ve kuzeninin arasına girmeyi göze alırdı. “Şarap fıçıları boşaltılıyor, servis de ufaktan başlamıştır herhalde. Bu akşam Siscaria’dan getirildi, değil mi Cuthberg? Madrence bizi yine sınırdı uğraştırmaya başladı da.”

“E... evet, Majesteleri. Sizin için kırmızı Siscaria şarabıyla Safir Körfezi’nden yıllanmış Nironese getirttik,” diye cevapladı kâhya kekeleyerek, oysa kraliçenin pek de dinlediği yoktu.

Kraliçe gülümsemeye devam ederken gözlerini kuzeninin delici bakışlarına dikmişti. Tüm dikkatini bu gözlere vermişti.

“İtiraf etmeliyim ki nişanlını daha çok görmek isterdim,” dedi Lord Konegin zarf atmaya çalışarak. “Kendisiyle doğru düzgün konuşamadım bile.”

Erida savuştururcasına elini salladı. “Zamanının büyük kısmını Yeni Saray ve Konrada mahzenlerindeki arşivlerde geçiriyor.” Gerçek de bu olduğundan kelimeler ağzından kolayca dökülüyordu.

Konegin sarı kaşlarından birini kaldırdı. “Yoksa bir tarih öğrencisi mi?”

“Öyle de denebilir. Tahtta bana katılmadan önce Galland hakkında elinden gelen her şeyi öğrenmek istiyor.”

Lord tiksintiyle dudaklarını büktü.

“Kuzen, şüphelerini anlıyorum.” Erida elinden geldiğince nazik konuşuyordu. Konegin dengeye getirilecek bir terazi gibiydi. Erida’nın değerini, bir kraliçe olarak gücünü bilmeli ama bunu kendisine bir tehdit olarak görüp harekete geçmekten vazgeçmemeliydi. “Nasihatlerine büyük saygı duyduğumu bilmeni isterim.”

Konegin dudaklarını büzünce sakalı ağzını kapadı. “Yine de nasihatlerimi kolayca kulak ardı ediyorsun, tabii nasihatte bulunmama müsaade edersen.”

"Kulak ardı ettiğim yok." *Sadece erkekler bütün gün konuşup da kendini sessiz addedebilir.* "Ama seçimi yapacak olan benim. Bu konuda arkamda olacağına dair babama söz verdin."

"Evet," dedi Lord sertçe. "Ve bundan pişmanlık duyuyorum."

Erida'nın göğsünde bir öfke kıvılcımlandı. Babasına söylenmiş her söz tahta, krallığa, damarlarındaki kana söylenmiş sayılırdı. Buna cüret ettiği için bile Konegin'i zincire vurmak istiyordu. *Ama bu ne işe yarayacak ki?* dedi kendi kendine. *Oğlu bir zavallı ama arazileri çok, çevresi geniş. Benden çok Konegin'e sadık pek çok kişi var. Yılan kuyusunu denemeden önce bekleyip güçlenmem daha iyi olur.*

Erida yürümeye devam etti, kabalık olmasın diye ağır ağır ilerliyordu. Ama bu kadarı maiyetinin de ilerlemesini sağlamaya yetti, ziyafet ufukta görünmüştü. *Denge.*

Konegin de yanında yürümeye başladı.

"Onu bana layık görmediğini biliyorum," dedi Erida sakın bir sesle. Bir kez daha kuzeninin gözlerinin içine bakabilmek için boyunu babasından almadığına hayıflandı. "Bunu anlıyorum. Ama nefes aldığım her an Galland'ı, tacı, ülkeyi düşündüğüme inanmalısın. Hepimiz için en iyi seçim o, geleceğimiz için."

Konegin dudak büktü. "Ben soya, gerçeğe inanırım Erida."

İleride bir kapı belirdi. *Mabet.* Geçit, büyük salon, gelecek. İğrenç kuzenlerden, sahte nişanlardan, gerçekleşmemiş ve imkânsız hayallerden kurtuluş.

"Ben de öyle," dedi Erida. *Tahmin bile edemezsin.* "Ama yıllarca konseyimde oturup listemdeki her ismi reddettin kuzen. Kasa'nın, Ibal'ın, Rhashir'in, Trec'in, Ward'daki tüm krallıkların soylu prenslerini reddettin. Galland'ın en varlıklı vârislerini, Tyriot'ın en meşhur prenslerini. Zengin ve güçlü

adamları. Hiçbirini beğenmediğin gibi kendin de bir isim önermedin." Sert bakışlarla kuzenini süzdü. "Aklında biri varsa söyle kuzen. Yoksa da hepimizin iyiliği için seçimimi onayla."

Lord Konegin'in yüzü asıldı. İnce dudaklarını ısırarak elinden geldiğince dayanmaya çalıştı. Uzun zamandır kaçındığı köşeye sıkışmıştı, henüz bu kartı oynamak istemiyordu. *Ama elin mahkûm. Kartını aç da göreyim,* diye düşündü Erida âdeta hırsıyla. Zaferin tadını aldı.

"Oğlum bekâr," dedi Konegin dişlerinin arasından.

Kurbağa Prens, Lord Ucube, babasının huysuzluğunu, annesinin zayıf bünyesini ve bir denizayısının boğazını almış otuz yaşında bir çocuk. Bir cesetle evlenirim daha iyi. En azından daha iyi kokar.

Yine de düşünülebilirdi. Sadece tacı kuzeninin başından uzak tutmak için. *İnat uğruna evlenen ilk kadın ben olmazdım.*

"Oğlun ailemin kıymetli bir üyesi, senin kadar sevdiğim bir kuzenimdir." Cesurca söylenmiş bu apaçık yalan karşısında kraliçe de lord da neredeyse gülecekti. Çaprazlanmış kılıçların üstünden gülümseyen düşmanlar gibi karşılıklı sırttılar. "Onunla evlenmeye can atan pek çok prenses ve zengin vâris vardır diye düşünüyorum." *Zavallı kadınlar.*

Lord, "Gerçekten öyle," demekle yetindi. "Ama Heralt, Galland'a, asil ve haşmetli soyumuza hizmet etmek için onları bir kenara bırakır."

Erida'nın şövalyeleri çift kanatlı meşe kapının iki yanına geçti, kanatları açtıkları zaman antrelerin bulunduğu bir koridor ortaya çıktı. Hepsi cilalanmış koyu renk ahşap kaplıydı, girift oymaları mükemmel bir işçilikle yapılmıştı. Kemerli geçitlerin her biri dişlerini göstererek hırlayan bir

aslan ağızı şeklindeydi. Erida bu ağızların tam Konegin geçecekken kapandığını hayal etti. *Ya da onu ikiye böldüğünü.*

“Neyse ki böyle bir fedakârlık yapmak zorunda değil,” dedi Erida geçide girerken. Şövalyeleri zırhlarını şangırdatarak içeri girdi. Hepsi yapılı ve kaslıydı, güçleri ve becerileri yüzünden seçilmişlerdi. Zarafetlerinden bahsetmeye gerek bile yoktu. Omuz omuza dizilerek kuzenini Erida’dan uzaklaştırdılar.

Lord Rian Konegin topuklarının üstünde geriye kaykılırken pelerini bir omzunun üstüne döküldü. Erida’nın nedimeleri telaşla yanından geçerken kapının eşiğinde dört bir yandan vuran dalgaların altında hiç kıpırdamayan bir kaya gibi duruyordu. Kraliçe kendi performansından memnun arkasını döndü. *Deniz zamanla dağları bile alt eder. Hem sen benden çok daha önce yaşlanacaksın, benim gücüm arttıkça seninki azalıyor.*

Erida’nın hafif, ahenkli, çocuksu sesi de kırmızı elbisesi gibi bir kostümden ibaretti.

“Ziyafetin tadını çıkar kuzen.”

13

TUZAK

Corayne

Dom tünel kapısındaki fiyaskodan sonra pelerininin tozlarını silkeleyerek üstünü başını temizledi. *Oysa görünüşünün öncelikler listesinin çok daha aşaşılarında olması gerek,* diye düşündü Corayne, artık kuru olan tünelde yürürken Dom'un başının arkasındaki saçların yarısını yeniden sıkıca rşn izliyordu. *En azından işe yarıyor.* Epey arkalarında kalmış olan kırık kapı bunun kanıtıydı.

Koyu karanlıkta dnemeçlerin sonu gelmeyecek gibi görünüyordu ama daha yirmi dakika kadar geçmişti ki Sorasa'nın meşalesi spiral şeklindeki bir merdivenin dibini aydınlattı.

"Nihayet," dedi Corayne. Tadı farklı olan taze havayı içine çekti.

Dom ters ters basamaklara baktı. "nce sen Sarn," diye hırladı boğazının derinliklerinden.

Suikastçı alaycı alaycı gülümseyerek merdivenleri çıkmaya başladı. "Ölümsüz bir Kadim bir kadınla bir çocuğun arkasına saklansın. Ne kadar asilce."

Dom, Sorasa'nın iğneli sözlerine cevap vermese de yanağında bir kas seğirdi.

"Ben on yedi yaşındayım, çocuk sayılmam," diye homurdandı Corayne kaşlarını çatarak merdivenlere bakarken.

At sırtında yaptıkları yolculuk yüzünden bacakları hâlâ ağrıyordu. Merdivenleri çıkma düşüncesi bile uyluklarının yanmasına neden oluyordu. Sadece birkaç dakika sonra gerçekten de yanmaya başladılar. Her saniye daha da ağırlaşan soluğu yankılanıyordu. Çocukluğundan beri Lemarta'nın sarp kayalıklarında koşturmuş, liman kasabasının basamaklarını gözünü kırpmadan tırmanmış olduğu halde bu çok daha zor geliyordu.

Zaman geçirmek ve sinirlerini yatıştırmak için basamakları saymayı denedi. *Her basamak bizi yukarıdaki saraya, belki de orada olmayan bir kılıca, belki bizi dinlemeyecek bir kraliçeye biraz daha yaklaştırıyor.* Bilinmez bir karanlığa yürümek omuzlarında bir kütük taşımak gibiydi. Her adımı, kolay olanları bile ağırlaştırıyordu.

"Senin şu yaverin bir nedimenin oğlu olduğunu söylemiştin," dedi Sorasa sesi yankılanarak, "doğu kanadında olsa gerek, saray efradının daireleri orada."

Corayne soluğunu düzene sokmaya çalıştı. Nemli havayı içine çekti. "Çok uzak mı?"

"Sayılmaz."

Bu bir cevap değil.

"Önden sen gideceksin. Seni aşçı yamağı sanabilirler," dedi Sorasa omzunun üstünden Corayne'e bakarak. Merdi-

venleri çıkmaya devam ederken gözlerini Corayne'in giysilerinde gezdirdi. "Yaverin odasını sorarsın. Bu kadar basit."

Corayne çizmelerine, pantolonuna ve tuzdan kaskatı olmuş tuniğine baktı. "Hizmetçiye pek benzemiyorum."

Sorasa gözlerini öyle bir devirdi ki âdeta Corayne de hissetti. "Zaten artık içeridesin," dedi içini çekerek. "Sadece başını yukarıda tut, sıkılmış gibi bir tavır takın ve sade bir dille konuş. Ayrıca sen bir kızsın. Zararsızsın. Kimse dönüp de sana ikinci kez bakmaz."

Corayne birden basamakların sonu hiç gelmesin istedi. "Bunu yapabileceğimden emin değilim."

Dom, "Tamam, zaten..." diye söze başlamıştı ki Sorasa dilini şaklatarak sözünü kesti.

Suikastçı korktuğu için Corayne'i cezalandırmak istercesine adımlarını hızlandırdı. "Sen Uzun Deniz'in en kötü üne sahip korsanlarından birinin hem acentesi hem de kızıydın. Eminim çelik gibi bir iraden vardır."

Corayne'in yanakları soğuk ve nemli merdivenlerde alev alev yanmaya başladı. Annesinin, kulağına *Sende o karakter yok*, diye fısıldadığını duydu. Bu hatıra hem ürpermesine hem de cesaretlenmesine neden oldu. *Karakter neymiş göstereceğim.*

Merdivenler geniş, boş bir alanda son buldu, ışık az olsa da tamamen karanlık değildi, tavan bir düzine kalın kolonla desteklenmişti. Burası aşağıdaki tünellerden çok farklı bir tarza sahip, mahzen gibi bir yerdi. Sorasa başka kimsenin göremeyeceği bir yolu izleyerek önden gitti, sonunda bir başka merdivene geldiler. Neyse ki bu merdiven çok daha kısaydı ve tek kanatlı eski bir kapıya çıkıyordu.

Sorasa sessizliğe bürünüp kulağını kapıya dayadı.

Dom burnundan hafifçe soluyarak ellerini Amhara'nın omuzlarına koydu. Sorasa bir yırtıcı gibi gerildi, Dom onu

kenara çekerken bir elini yumruk yapıp diğeriyle bıçağını çekti. Kocaman açılmış gözleri öfke doluydu, hiddetle solurken burun delikleri genişledi.

Dom ona ters ters baktıktan sonra kulağını kapıya dayadı. Corayne neredeyse kahkaha atacaktı. Elbette bir Kadim ölümlülerden, hatta bir Amhara'dan bile daha iyi duyacaktı. Bu kadar basitti.

Bu, Sorasa'yı hiç de sakinleştirmemişti. "Bundan çok daha sudan sebeplerle adam öldürdüm," diye hırladı.

"Denemesi bedava," dedi Dom kayıtsız bir sesle, dikkati başka bir yerdeydi. Suikastçı öfkeden köpürürken uzun müddet kapıyı dinledi. "İçerisi ve ötesindeki geçit boş. Bir nöbetçi üstümüzde devriye geziyor ama şu anda uzaklaşıyor," dedi Dom kapıdan çekilip ikisine bakarak. "Belki de bu noktadan sonra casusluğu bana bırakmalısın."

Sorasa meşalesini yere attı. Taşın üstüne korlar saçıldı. "Bir işe yarama vaktin geldi," diye tısladı elini kapıya atarak.

"İkinizin de çenesini kapama vakti geldi," diye homurdandı Corayne.

Suikastçı durdu, dişlerini göstererek tehdit edercesine gülümsedi. Bakır rengi gözleri yerde tüten meşalenin zayıf ışığında parladı. "Eh, öyleyse varlığımla size daha fazla yük olmayayım."

Corayne şaşırılmamıştı. Kalkıştıkları işte bir suikastçının yeri yoktu, Sorasa'nın yolu burada sona eriyordu. Yine de onu kaybedeceği için üzgündü. "Biz Trelland'ı bulduktan sonra gidersin."

"Az kaldı," dedi Sorasa başını sallayarak. Sonra pis pis Dom'a baktı. "Biri önemli vazifesini tamamlayıp yaptığımız pazarlığın gereğini yerine getirince."

Gölgeler Dom'un yüzünde gezinerek hatlarını sertleştirdi. Bir an için yaşlı göründü, ölümsüzlüğün uzun yılları sonunda onu yakalamış gibiydi. "Pazarlığın gereği yerine getirilecek."

"Tabii ölmezsen," dedi Sorasa kapıya sertçe asılarak.

"Seni bir daha görmememi sağlayacaksa seve seve," diye homurdandı Dom kapı açılırken.

Corayne aniden beliren ışık karşısında hızla gözlerini kırptırdı, vücudu gerildi. Bir nöbetçinin ya da hizmetçinin onları görüp bağırmasını bekledi. Ama Dom doğru duymuştu. Kapının diğer tarafındaki yarı boş sandık odasında kimse yoktu. İçerisi havasızdı. Bu oda unutulmuştu, kullanılmıyordu. Bu taraftan bakınca kapının hiçbir dikkat çekici özelliği yoktu, eski ahşap neredeyse lime limeydi. Corayne kapı kolu ya da tokmak da göremiyordu.

Kimse bu yoldan geri dönemez.

Koridor da sandık odası kadar boştu. Duvarlardan duvar halıları sarkıyor, yere serilmiş kalın kilimler ayak seslerini boğuyordu. Çoğu Gal işiydi, beceriden ve sanatkârlıktan pek de nasibini almamış dokumacılar tarafından dokunmuştu. Yeşiller ve sarılar durmaksızın devam ediyordu. *Bu renklerden hiç mi sıkılmıyorlar?* diye düşündü Corayne ezilmiş yüzlü bir aslan dokumasını geçerlerken.

Kendi kendini cesaretlendirmeye çalıştı. Yanında büyük bir dehşete tanık olmuş bir Kadim prens vardı. Andry'yi bulmadan yakalanırlarsa önce kraliçeye götürüleceklerdi. Yine de onu uyarabilirlerdi. *Ya da içeri izinsiz girdiğimiz için doğruca zindana atılırız.*

Bu düşünceleri zihninden kovup hizmetçi gibi görünmeye çalıştı. Sarayda çalışan bir hizmetçi bakışlarını yere eğer, bütün gün gördüğü duvar halılarına aval aval bakmazdı. *Sen mutfakta çalışıyorsun, aslına bakılırsa bostanda.* Bu, uzun

yolculuk yüzünden kirlenmiş olan ellerini ve dizlerini de açıklardı. *Bostanda şeylerle meşgul oluyorsun... şu anda neyin zamanı? Domatesin mi? Lahananın mı?* Zihni inandırıcı bir hikâye bulmaya çalışırken fırıl fırıl dönüyordu. *Ahırlardan bir ulak geldi, Valeri Trelland'a bir mektup getirmiş. Mektubu götürmem için beni yolladı.* Corayne yıllarını annesi adına pazarlık ederek, çalıntı ve yasa dışı mal ticareti yaparak geçirmiş olsa da yalanlarında hiç tek başına olmamıştı. *FırtınaKızı* daima arkasındaydı.

FırtınaKızı şimdi çok uzaklarda. Tek başımayım.

Sorasa ve Dom muhafızlara veya şövalyelere işaret eden zırh şakırtılarından kaçınarak dikkatle ilerliyorlardı. İçeri gireli daha birkaç dakika olmuştu ama saniyeler uzadıkça uzuyor, Corayne'in kalbi deli gibi çarpıyordu.

"Hizmetçiler," diye fısıldadı Dom, Corayne'in omzuna doğru. "Kemerli geçitten geç."

Corayne dişlerini sıktı, düşünmeden başını salladı. İleride geçit genişliyordu, bir tarafı sütunlarla ve bir gül bahçesine açılan kemerlerle çevrilmişti. Corayne cesaretini toplayıp yürümeye devam ederken diğerleri geride kaldı. *Sen mutfakta çalışıyorsun.*

İki kadın güllerin arasına diz çökmüş, sepetlerini kırmızı çiçeklerle dolduruyordu. Yüzleri terden parlıyordu, ellerini dikenlerden korumak için kalın deri eldivenler takmışlardı.

"Lütfen Percy'nin seni yardım için gönderdiğini söyle," dedi kadınlardan biri nefes nefese. Elinin tersiyle alnını sildi. "Böyle giderse bütün geceyi çiçek keserek geçireceğiz."

Corayne konuşmaya çalıştı. "Ben..."

İlkinden daha yaşlı olan diğer hizmetçi elindeki gülleri Corayne'e doğru salladı. "Umarım eldiven getirmişsindir tatlım."

“Hayır, maalesef...” dedi Corayne boğazındaki yumruyu bastırmaya çalışarak. Kadınlara bakıp yutkundu. “Leydi Valeri Trelland’a bir mesaj getirdim. Bir ulağın verdiği mektubu...”

“Trelland mı?” Genç hizmetçinin beti benzi attı. “Ölmedi mi?”

Corayne’in midesi allak bullak oldu.

“Ölmedi,” dedi diğer hizmetçi yine elindeki gülleri sallayarak. “Sadece hasta. Ağır bir hastalığın pençesinde. Artık dairesinden pek çıkmıyor. Yine de diğerlerinin toplamından daha naziktir.” Sonra elindeki çiçeklerle işaret etti. “Doğruca devam et. Dairesi Nedimeler Kulesi’nin en alt katında. Kral Makrus’un resminin orada.”

Corayne minnetle başını salladı. “Teşekkür ederim.”

Corayne yürürken yaşlı hizmetçi arkasından seslendi. “Percy’ye de söyle sabaha kadar çiçek keseceksek daha fazla yardımcıya ihtiyacımız var!”

“Söylerim,” dedi Corayne, oysa ne Percy’nin kim olduğuna dair bir fikri ne de onu bulmaya niyeti vardı.

Sıkışan göğsü rahatlarken geçide döndü, Dom ve Sorasa’yı kemerlerin bir ucunda beklerken buldu. İkisi de hizmetçilere, hatta Corayne’e bile fark ettirmeden geçmişti. Sorasa başparmağını omzunun üstüne doğru uzatırken dudakları ses çıkarmadan kımıldadı. *Bu taraftan.*

Nedimeler Kulesi’nde onlardan başka kimse yoktu, kule sakinleri ya uyuyordu ya da başka bir yerdeydi, belki ziyafet çekiyorlardı, belki de saray entrikalarıyla meşguldüler. Hizmetçilerin konuşmalarına bakılırsa sabaha önemli bir şey vardı.

Corayne, Kral Makrus’un neye benzediğini bilmiyordu ama Sorasa önlerine düştü. Sonunda lekeli teni ve hantal cüssesiyle kraldan çok ucubeye benzeyen bir adam portresi buldular. *Resimlerde insanın olduğundan daha iyi görünmesi*

lazım, diye düşündü Corayne tozlu portreye göz atarak. Adamın gerçekte ne kadar çirkin olduğunu hayal dahi edemiyordu.

Resim Trelland'ların dairesinin hemen yanına asılmıştı, son anda bir şey tarafından durdurulabilirlermiş gibi ileri atılarak kalan birkaç metreyi de hızla katettiler.

Corayne kendisini tuhaf hissediyordu, sanki ruhu bedeninden ayrılmış da onu uzaktan izliyormuş gibiydi. Koridorun tozlu kokusuna, çizmelerinin altındaki yumuşak halıya, parmak uçlarını dokundurduğu soğuk duvara rağmen tüm bunlar gerçek değilmiş gibi geliyordu. Derin bir nefes alıp gözlerini kırptırdı, sanki Lemarta'daki yatağında uyanacak ve Kastio'nun yan odada kahvaltı hazırladığını duyacaktı. *Yine rüya görüyorum. Babam, amcam, parçalanan Kirmen, Kadim ve suikastçı. Hepsi sabahın ışıyla yok olup gidecek.*

Ama her şey olduğu gibi kaldı, ısrarla "biz buradayız" diyorlardı. Görmezden gelmek imkânsızdı.

Corayne gözlerini kapıya dikti.

Dom gözlerini kapıya dikti.

Bakıştılar, ikisi de tereddüt içindeydi, ikisi de donup kalmıştı. Siyah gözler yeşille buluştu, demir zümrütle. Yüzyıllar ikisini ayırıyordu ama bir an için farksızdılar, uçurumun kıyısında durmuşlardı ve aşağıdaki bilinmeyenden korkuyorlardı.

Ya kılıç gittiye?

Ya kılıç buradaysa?

"Kapıyı çalsak mı?" dedi Corayne güç bela, birden ağzı kurumuştı.

"Evet," dedi Dom boğuk bir sesle. "Sarn..." diye ekledi omzunun üstünden arkasına bakarak.

Ama arkasında kimse yoktu. Göze çarpmayan giysiler içindeki, pelerinine sıkı sıkı sarınmış, meşale ışığında tek bir dövmesi görünen kadın orada değildi.

Amharalı Sorasa Sarn en ufak bir iz bırakmadan, hiç var olmamış gibi gitmişti.

Yokluğu Dom'un içinde bir ateşi harlayarak korkusunu yakıp kül etti. Yumruğunu kapıya indirdi. "Ecthaid, tünelleri o lanet kafasına yıksın," diye tısladı Corayne'in bilmediği bir tanrıyı anarak.

Kilit dönerken Corayne'in karnına bir ağrı girdi. Kapı açılınca karşısında genç bir adam buldu. Yüreği yine ağzına geldi.

Genç adam uzun boylu ve kaslı olmasına karşın hâlâ toydu, henüz bir delikanlıydı. Kehribar gibi pürüzsüz teni ışıl ışıl parlıyordu. Yetişkinliğe yeni adım atan delikanlılar gibi sakalları yeni uzamaya başlamıştı. Siyah saçları vazife gereği kısa kesilmişti. Elbette bu pek çok kişinin öldüğü tapınak katliamında hayatta kalan yaver Andry Trelland'dı. Corayne nedense onu kafasında bir adam, diğerleri gibi bir savaşçı olarak canlandırmıştı. *Ama benden daha büyük olamaz, taş çatlasın on yedi yaşında.* Gencin yüzünü önce kibar buldu, hatlarında bir nezaket vardı. Ama Dom'da olduğu gibi bu hoş ifadenin altında bir sertlik, belki de hiç iyileşmeyecek olan açık bir yara vardı.

"Buyurun?" dedi yaver içten bir sesle, sesi Corayne'in beklediğinden daha boğuktu. Trelland kapıyı omzuna yakın tuttuğu için Corayne arkasında titreşen alevlerin ışığından başka bir şey göremiyordu. Trelland beklenti içinde gözlerini Corayne'e dikti. Görebildiği tek kişi Corayne'di, tamamen ona odaklanmıştı.

"Sen Andry Trelland'sın," dedi Corayne usulca, hizmetçi rolünü unutuvermişti.

Andry'nin dudakları şaşkınlıkla seğirdi. "Evet. Sen de sarayda yenisin," dedi anlayışla Corayne'e bakarak. Kirli ellerini gördü. "Mutfakta mı çalışıyorsun?"

"Pek sayılmaz."

"Yaver Trelland," diye gürledi Dom, Corayne'i aralarına alarak ileri çıktı. Kızın kafasının üstünden yavere bakıyordu.

Andry'nin yüzündeki tüm yumuşaklık ve içtenlik yazı tahtasından silinir gibi yok oldu. Siyah gözleri kocaman açıldı, bacaklarının bağı çözülmüş gibi kapıya yaslandı.

"Lord Domacridhan," diye fısıldadı. Gözlerini Dom'un yaralı yüzünde, pütürlü derisinde gezdirdi. "Yaşıyorsun."

Dom bir elini kapıya koyup iterek açtı. Kaşlarını çattı. "Şimdilik."

Adım Corayne an-Amarat. Annem FırtınaKızı'nın kaptanı, Uzun Deniz'in kadın felaketi Meliz an-Amarat. Babam Eski Cor'lu Cortael. Bu da onun kılıcı.

Kirmen kılıcı Andry'nin dizlerinin üstünde, kınında duruyordu. Dom ve yaver konuşup tapınaktan sonraki yolculuklarından bahsederlerken Corayne gözlerini kılıçtan alamıyordu. Gözleri onu yanıltmıyorsa kılıcın koyu deriden kını iki kez kaynatılıp yağlanmıştı. Kaliteli, sağlam, eski. Ama kılıç kadar eski değildi, Corayne'in zar zor hissedebildiği ve anlamlandıramadığı bir güçle uğuldayan kılıcın çeliği uzaktan bile soğuktu. Andry kılıcı henüz kınından çıkarmamıştı. Corayne neye benzediğini bilmiyordu. Ölmesi gereken ama ölmeyen amcasının kanı hâlâ kılıcın üstünde miydi? Peki ya amcasının ellerinden kıpkırmızı akan babasının kanı? En azından sapı temizdi, çapraz mahfazasındaki taşlar ıslıl ıslıldı. Ateşin ışığında gün batımı ya da şafak gibi kırmızı-mor arası ışıltılar saçıyorlardı. Başka bir elde yıpranmış sapı siyah de-

riyle kaplıydı. Kılıç topuzu mücevherlerle süslenmemişti ama yıldız ya da ışınlarını saçan bir güneş şeklinde oyulmuştu. Eski Cor'un sembolü, kaybolmuş bir ışık. Başka bir diyarda dövülmüş, Corayne'in anlayamadığı bir güçle aşılanmıştı.

"Kılıç senindir," dedi Andry ağır ağır, Corayne o zaman yaverin ona baktığını fark etti. Kadim'le sohbetleri bitmişti, birbirlerine her şeyi anlatmışlardı. Yaver hiç tereddüt etmeden kılıcı kaldırıp Corayne'e uzattı. Dom'un gözleri kılıcı takip ediyordu.

Corayne ateşin başındaki koltuğunda büzüldü, gözlerini kocaman açmıştı. Trelland'ların havasız, sıcak dairesinde şimdiden terlemeye başlamıştı. Nefesi daralıyordu.

Valeri Trelland kendi koltuğunda öne eğildi. "Anlaşılan kılıca ihtiyacın var tatlım." Sakin bir sesle, yavaş yavaş konuşuyordu.

Hizmetçilerin dediği gibi Valeri'nin bir hastalıkla boğuştuğu belliydi; vücudu çelimsizdi, koyu teni sıcaklığını kaybetmişti. Ama dimdik oturuyordu, yeşil gözleri berraktı. Korkmuyordu.

"Peki," dedi Corayne ellerini uzatarak.

Usta bir işçilikle yapılmış ve iyi bakılmış kılıç tahmininden daha hafifti. *Daha önce elime hiç kılıç almadım*, diye düşündü. *Gerçek bir kılıç, uzun bir korsan bıçağı ya da bal-tası değil. Bir kahramanın kılıcı.* Gözlerini kıstı. *Ölmüş bir kahramanın kılıcı.*

Odanın sıcağına rağmen kılıç soğuktu, sanki bir nehirden ya da okyanustan çıkarılmış, yıldızlar içindeki bir gökyüzünden çekilip alınmıştı. Merakı yeniden uyanıp ağzını iştahla açtı. Corayne kılıcı kınından birazcık çekti, sonra birazcık daha. Oymalı çelik alevlerin ışığında parladı, üstünde yazıya benzeyen işaretler vardı. Corayne bir an yazıyı okuyabileceğini

düşündü. *Biraz Ibalet dili, biraz Kasa, Siscaria dilinden yuvarlak bir harf...* Ama hayır. Eski Cor'un kelimeleri de imparatorluk gibi, babası gibi kaybolmuştu. Kirmen kılıcını bir metal fısıltısı ve keskin bir keder sancısıyla yeniden kınına itti.

Elleriyle kılıcın sapını kavradı. Ölü bir adamın gölgesini doldurdu.

"Yani Diyar Yoldaşları yaşamaya devam ediyor," dedi Andry bakışlarını Corayne'den Dom'a çevirerek. Dişlerini sıkınca yüzündeki yumuşaklık silinir gibi oldu. "Görev başarısızlıkla sonuçlanmadı, sadece yarım kaldı."

Corayne şimdiye dek Dom'un dudaklarının kaç kez aşağı doğru büküldüğünü hatırlamıyordu. Bu kesinlikle en kötüsüydü.

"Öyle de bakılabilir," dedi Dom güçlkle, sesi endişeli çıkıyordu. "İkimiz kaldık."

"Üç," dedi Corayne kendisi de şaşırarak. Hızlı hızlı gözlerini kırptırdı. *Cesur ol, güçlü ol* dedi kendine, oysa kendisini ikisinden de millerce uzakta hissediyordu. Çenesini havaya dikip annesinin geminin güvertesindeyken kullandığı ses tonunu hatırlamaya çalıştı. Her şeye hâkimkenki amirane emir verirkenki sesini. "Artık üç kişiyiz."

Dom dikkatle Corayne'e baktı, gözlerinde bir keder belirdi. Corayne onu kucaklasa mı yoksa tokatlasa mı bilemedi. "Pekâlâ," dedi Dom alçak sesle.

Sanki benden istediği, başarmamı beklediği şey bu değildi. Corayne dişlerini sıktı. *Buradayım çünkü beni sen getirdin,* diye geçirdi içinden. *Hiç değilse bu bir ölüm cezası değilmiş gibi yapabilirsin.*

"Ayrıca yakında başkaları da bize katılacak," diye atıldı Andry yerinden fırlayarak. Salonda gezinmeye başladı, bu koşullar altında tuhaf kaçan bir enerjiyle doluydu. "Kraliçeyi

uyardım ama hiçbir şey yapmadı. Şimdi ise sizinle, lordum ve leydim" –ileri geri yürümeye devam ederek ikisini de başıyla selamladı– "başka seçeneği kalmayacak. Kraliçe Erida krallığına karşı çok koruyucudur. Taristan'ın ayakları altında parçalanmasına kesinlikle izin vermez."

Duvara asılı bir kalkanın önünde durdu. Kalkan eskiydi, kenarları çentikliydi, griye boyanmış yüzündeki mavi yıldız uzun bir çentikle ikiye bölünmüştü. Yaver ikonalarına ve mihrabına bakan bir rahip gibi gözlerini kalkana dikti. Corayne birden korkuyla yaverin babasından hiçbir iz görmediğini fark etti. Yeniden mahvolmuş kalkana ve kalkanın önünde duran delikanlıya baktı.

Ortak bir yanımız var.

"Elbette size yardım edeceğim," dedi Andry istemeye istemeye kalkanın önünden ayrılarak. "Bir kötülük gelmesin diye annemi Nkonabo'ya götüreceğim ama sonra döneceğim. Yemin ederim."

Dom yine üzgün görünüyordu, Corayne de biraz üzül-müştü. Eski Cor'lu kızın ve ölümsüzün fazla seçeneği yoktu ama ya yaverin? *Buradan Kasa'ya uzun bir yol var, bir de o yolun dönüşü.*

"Bunu yapmak zorunda değilsin Andry," dedi Dom.

"Bu benim vazifem," dedi Andry hararetle. "Lordum öldü. İntikamını alacağım."

"Annenin yanında kalmalısın." Corayne daha sözler ağzından çıkarken bencilce bir pişmanlık duydu. "Onu korumalısın."

Andry annesinin koltuğuna gidip bir muhafız gibi yanında durdu. "Koruyacağım da. Ama ben bir Yoldaş'ım. Yerine getirmem gereken bir vazifem var."

"Pekâlâ, oğlum," dedi Valeri, bakışları sertti. Elini oğlunun koluna koyup onu biraz sakinleştirdi. "Hemen bu gece gideriz.

Sen kraliçeyle işini hallederken ben hazırlanıp rıhtımda bekleyebilirim. Her şey hazır, sadece haber göndermemiz gerekiyor.”

“Ben hizmetçini ve hamalı çağırırım,” diye mırıldandı Andry annesinin parmaklarını öperek. “Gece yarısından önce seninle gemide buluşuruz.”

“Nkonabo’ya ne kadar çabuk gidersek buraya da o kadar çabuk dönersin,” dedi annesi küçük ama hoş bir gülümsemeyle.

Andry hoşnut olmuş gibiydi ama Corayne kadının dudaklarının gerildiğini görebiliyordu. Bahar rengi gözlerinin arkasında bir tedirginlik baş gösteriyordu. Hiçbir anne çocuğunu isteyerek tehlikeye atmazdı, çocuğunun en büyük arzusu bu olsa bile. Corayne birden ateşin yanında Valeri Trelland’ı değil, saçları tuzlu rüzgârda dağılmış, dudakları sessizce kıpırdayan Meliz an-Amarat’ı gördü.

Beni de yanına al, demek istedi bir kez daha.

Olmaz, diye yankılandı ses.

“Bu akşam, hemen şimdi kraliçeye gitmelisin,” diye üsteledi Valeri. Zayıf dizlerini sakınarak koltuğundan kalktı. “Herkes kendini kutlamalara iyice kaptırmadan önce.”

“Kutlamalar mı?” Dom başını bir yana eğdi. Yara izleri ocağın ışığında aydınlandı.

Andry gidip odadaki dolapları karıştırmaya başladı. Bir örnek çantaları çıkardı, ikisi de doldurulmuş ve sıkıca kapatılmıştı. *İkisi de uzun bir yolculuk için doldurulmuş,* diye geçirdi içinden Corayne.

“Kraliçe on dokuz yaşında ve dört yıl önce tahta çıktığından beri taliplerinin ardı arkası kesilmiyor,” dedi Andry can sıkıntısıyla içini çekerek. “Genellikle de onları başından savıyor. Ama sanırım konsey sonunda onu bıktırdı. Bu akşam kocasını saraya ilan edecek, yarın sabah da bir törenle evlenecek.”

Demek bütün gece kesilecek olan güller tören içinmiş, diye düşündü Corayne bahçedeki hizmetçileri hatırlayarak. Kraliçe Erida'nın kabul etmek zorunda kaldığı bir adamla evlendiği sabah bahçede hiç gül kalmamış olacaktı. Corayne genç kraliçeye acıdı. Sıradan bir genç kız bir diyarın kraliçesine ne kadar acıyabilirse.

"Bu iş kesinlikle düğünden daha önemli," dedi. "Hem belki gönülsüz bir gelin için de bir fırsat olur. İstemediği bir düğünü ertelemek için bahane olur."

Andry, Corayne'e bakıp sıırttı, gülüşü yıldız gibiydi. Yüzünü aydınlatıyordu. "İşe yarayabilir."

Corayne de kendini gülümsemekten alamadı, içinde pek tanımadığı bir umut kıvılcımlandı.

"Kraliçe bizi dinleyecektir," dedi Kirmen kılıcına yaslanarak. Kılıçtan güç alarak ayağa kalkınca uzunluğunun kendi boyunun yarısından fazla olduğunu fark etti. "Senin kraliçen dinlememiş olsa da Dom."

Dom koca kollarını çözüp zarafetle ayağa kalktı. Canlı bir heykel gibi ağır ağır ve dikkatle hareket edişi Andry'nin dizginsiz enerjisiyle tezat oluştıuruyordu. "Ölümlüler tez canlıdır, hemen öfkelenirler, kavgaya hazırđırlar," dedi Dom. "Yüzyıllar boyunca kusurunuz buydu. Belki kurtuluşunuz da bu olur."

Corayne yanağının içini ısırdı. *Senden gördüğüm kadarıyla Kadimler de öfkeleniyor,* diye düşündü hiddetle. Dom'u paylamak için büyük bir istek duydu. *Sürekli kaynayan bir tencere gibisin, seni ilk gördüğüm andan beri kırgınsın, nasıl yapacağını bilmeden yas tutmaya çalışıyorsun, önünü görmeden intikam almaya kalkıyorsun. Açı olmayan bir avcısın.*

Bunun yerine gözlerini mücevherleri ışıldayan kılıca dikti.

"Bunu nasıl taşıyacağımı hiç bilmiyorum."

14

YEŞİL ŞÖVALYE

Ridha

Ridha üç gün boyunca annesinin atının her adımında Sirandel'e ağza alınmayacak küfürler ederek homurdandı. Paramount dilinde, Ward'da geçen yüzyılların doğurduğu argo dilde ve Glorian'ın, hiç bilmediği bir diyarın sesi olan saf Veder dilinde. Iona prensesi, kraliyetin vârisi, Isibel Beldane ve Dawn'lı Cadrigan'ın tek çocuğu Ridha atını öfkeyle sürüyordu. Dayanıklılık için yetiştirilmiş kum kısrığı yola devam ediyordu ama o bile yorulmaya başlamıştı. Ridha ise yorulmamıştı.

Hepsi de korkak, tilkiler ve geyikler, diye düşündü, evinden ve kilometrelerce geride kalmış olan anklavdan umudu kalmamıştı. Sirandellerin ağaçlardan ve nehirlerden oluşan sarayına, orman çayırılarından salonlarına ve köklerinden mahzenlerine lanetler okudu. Kale Ormanı'nın derinliklerine gizlenmiş ihtişamlı şehirleri kurulduğu zamanki kadar

da büyümüştü. Iona'nın kızı, krallığın vârisi olarak varlığı büyük ilgi toplamış, ziyafetler verilip kutlamalar yapılmıştı. Ama bu uzun sürmemişti. Verdiği havadisler kötü, istekleri akla hayale sığmazdı. Yüzyıllarca süren barıştan sonra savaşa girmek mi? Ward'ı Bekleyen'e ve Asunder'a kaptırmak anlamına gelse de onları eve götürebilecek adamla savaşmak mı? Bu kadar ölümcül bir dava uğruna Iona oralı olmazken Sirandel kanı mı dökeceklerdi?

Annen akıllıdır, demişti Sirandel kralı, uzun yüzü asıktı. Saçları kızıldan ziyade beyazdı, zamanla kırlaşmıştı. Annenin kararına uyacağız. Glorian bizi çağırıyor.

Ridha kralın yüzüne tükürmek istemişti. Ama bunun yerine başını sallamış, ikram edilen içkilerden içip yemeklerden yemiş, gece de sessizce sıvışmıştı.

Kısrığı ormanda dörtünela koştururken kurtlar bile ondan uzak durmaları gerektiğini biliyor, usulca patikadan kaçıyorlardı. Ridha artık üstüne boynuzların ve şimdi ağıtlar yaktığı geyiğin işlendiği parlak yeşil zırhını hissetmiyordu. Uzun bir müddet sonra Kale Ormanı'nın nemli havasını içine çekerek *Yağmur mu yağıyor?* diye düşündü. Gerçekten de yüzünden sular akıyor, siyah saçlarının arasında soğuk ve ıslak parmaklar geziniyordu. *Ne ara bu kadar ıslandım?*

Vederler böyle hislere pek kapılmazdı ama içini bir ürperti kapladı. *Sebebi yağmur değil.*

Yine öfkeyle küfretti. Daha çok da kendine.

Domacridhan'ı tek başına suikastçıları ve Cor vârislerini aramaya gönderdim, kılıcı arasın diye, ölümün değilse de intikamın peşinden koşsun diye. Ocakta dövülen demir kadar kızgın kuzenini görür gibi oldu. Alabildiğine öfke, alabildiğine kederdi. Kuzeni ne filozof ne de diplomattı, mantıklı düşünebilen biri bile değildi. *Ya şimdi ufukta diyarın sonu*

belirmişken? Kısrağın dizginlerini daha sıkı kavradı, parmakları eldivenlerin altında bembeyaz kesmişti. *Onu kendi felaketine mi gönderdim?*

Daha da kötüsü aklına gelen bencilce soruydu:

Yoksa çoktan çuvalladım mı?

Sağanağın altında yanından hızla geçtiği yeşil yapraklı, siyah gövdeli ağaçlar bir bulanıklık halinde akıp giderken beyaz bir şekil belirdi. Sabitti ama takip ediyordu, kımıldamıyordu ama daima ayak uyduruyordu. Görüntü gözlerini yakınca Ridha gözlerini kapatıp kısrağı kendi yolunu seçmeye bıraktı. Şekil olduğu yerde kaldı. Hiç de yabancı değildi. Ridha annesinin yüzünü nerede görse tanırdı, her şeyin sis, hem gerçek dışı hem gerçek, dalgalı ve uzak olduğu bir uyarıda bile.

“Eve dön,” dedi Isibel. “Sirandeller reddetti. Diğerleri de reddedecek.” Annesinin büyük kısmı küllerden ibaretti, solgun teni ve altın sarısı saçları pul pul dökülüyordu. Uyarı güçlü değildi ama Ridha kendi kanındandı. Birbirleriyle bağlantı kurmak için fazla güç harcamaları gerekmiyordu. “Eve dön.”

Prences dörtmala yoluna devam etti. *Dönmeyeceğim. Kararlılıkla dişlerini sıktı. Sirandel anklavlardan sadece bir tanesi ve Ward'daki tek ölümsüz savaşçılar onlar değil. Sadece iyi bir seçim yapmam gerekiyor. Yoksa...*

Bir kez daha kibarca reddedilirse sevdiği ve tanıdığı herkesin hayatı tehlikeye girebilirdi. Domacridhan'ın büyü yeteneği olmadığı halde Ridha yine onu gördü, paramparça yüzü kanlar içindeydi, gözleri tepenin eteğinde tanık olduğu korkunç şeylerle doluydu.

Kirmen tapınağı kuzeybatıda, birkaç günlük mesafedeydi, Ridha için uzak değildi. Cortael'in kardeşi, büyücüsü ve parçalanmış Kirmen'den püsküren ordusuyla birlikte hâlâ orada olabilirdi. *Şimdiye dek kaç kişi olmuşlardır? Domacridhan ilk*

dakikalarda yüzden fazlasının, onları alt etmeye yetecek kadarının geldiğini düşünüyordu. Şimdiye sayıları binleri bulmuş olabilir. On binlercesi gelmiş olabilir.

İçindeki soğuk daha da derinleşti, sonunda kemiklerinin buz tuttuğunu hissetmeye başladı.

Kale Ormanı sınırı tahmin ettiğinden de çabuk göründü. Ama Ridha yıllardır bu yoldan geçmemişti ve ölümlüler ehlileştiremediklerini alaşağı etme eğilimindeydiler. Orman yerini kütüklerden ve kök çukurlarından oluşan bir bölgeye bıraktı. Ridha yarım fersah ötedeki değirmenlerin Büyük Aslan kıyılarındaki çalkantılarını, nehrin aşağısındaki Badentern'e, oradan da Ascal Limanı'na gönderilmek üzere tomrukların kesildiğini duyabiliyordu. Gal meşesi ve çelik çamı tüm Ward'da ünlüydü, her mevsim iyi para getiriyordu. Su fiçilerinden gemi direklerine ve kalkanlara kadar her şeyde kullanılıyordu. Çelik çamı ateşe dayanıklıydı, bazıları Kirmen büyüü taşıdığını söylerdi. Bu orman bir zamanlar bir yuvadaki delikler gibi Kirmenlerle doluydu. Onlardan geriye yalnızca çukurlar ve açıklıklar, su ve aşındırıcı asit arasında çeşitlilik gösteren sıcak su kaynakları, iyileştiren ya da zehirleyen çiçekler kalmıştı. Tuhaf gözleri ve sonraki yüzyıllarda zayıflayan büyü güçleriyle ölümlüler. Kirmenler böyleydi, arkalarında kutsamalar ve lanetler, bir daha asla var olmayacak kapılara dair hatıralar bırakırlardı.

Çöl kırsığının adı Nirez'di, Ibalet dilinde acımasız çölü serinleten kış rüzgârı anlamına geliyordu. Hiç durmadan günlerce eser, güneyde mevsimin değişeceğini ve yeni yılın şafağını haber verirdi. O rüzgâr şimdi hafiflemiş, Nirez'in ahenkli yürüyüşü ritmini kaybetmişti. Sadece birazcık olsa da Ridha değişimi hissedebiliyordu.

Ridha kuzeni gibi değildi. Atı ölene dek sürmeyecekti. Bunun sebebi daha çok bu civarda başka bir çöl kırsağı bulamayacak olmasıydı, Gal midillileri ağır, bön ve şişman oluyordu. Kütük tarlası yerini çiftlik arazilerine ve aslanlı bayrak gibi sarılara ve yeşile bürünmüş otlaklara bırakırken birçok midillinin yanından geçti. Alçak tepeler buğdayı arpadan ayıran çitlerle doluydu. Gökyüzü açık ve masmaviydi, güneş sık ormandakinden daha çok ısıtıyordu. Ridha'nın zırhı ayna gibi parlıyor, pek çok çiftçi işini bırakıp geçişini izliyordu. Ridha eşkıyalara ve haydutlara karşı hazırlıklı olmak için kılıcını elinin altında tutsa da bunlardan hiçbiri ortada yoktu. Galland'ın iç kısımları geniş krallık tarafından iyi korunan uykulu bir araziydi.

Karşısına çıkan ilk köy küçük olsa da bir hanı ve fena sayılmayacak ahırları vardı. Henüz öğle olduğundan Ridha girdiğinde avlu neredeyse boştu, Nirez güçlkle soluyordu, siyah böğrü terden köpük köpüktü. On yaşlarında bir oğlan ve kızıdan ibaret ahır işçileri ağır hareket ediyordu. Avluda yavaş yavaş yürüyerek yaklaştılar, çillerle kaplı suratları sıcaktan kıpkırmızıydı.

Oğlan alay eder gibi gülerek Ridha'ya, bu zırhlar içindeki kadına baktı ama kızın ağzı açık kalmıştı, gözleri fıldır fıldır dönüyordu.

"Ahır üç peni," dedi oğlan burnunu silerek. "Saman ve su için fazladan bir peni, tımar için bir peni daha."

"Leydim... hanımefendi," dedi kız, reveranstan çok çömelmeye benzeyen bir hareket yaparak eğildi. Ridha kızın hayatında hiç reverans yapmadığını tahmin edebiliyordu.

Çocuklara bir gümüş sikke fırlattı. Kız erken davrandı, parayı yakalayıp kirli ellerinde evirip çevirdi. Hayretle geyik resmine baktı.

“Bu bir peni değil!” diye bağırdı oğlan ama Ridha bitişikteki hana doğru yürümeye başlamıştı bile, torbası ve heybeleri bir kolundan sarkıyordu. İstediklerinin üç katından fazlasını, asla göremeyecekleri bir şehirdeki hazine tarafından seyreltilmemiş parayla ödemişti.

Bir ölümsüz anklavının prensesi olduğu halde Ridha hanlara yabancı değildi. Akrabalarının çoğundan farklı olarak Ward'da geçirdiği dört yüz yıl boyunca kuzey kıtasının birçok köşesinde çok sayıda han görmüştü. Tyriot'ta meyhaneler, Ascal'ın bira imalathaneleri, Jydli birahaneleri, Siscaria'nın şaraba batmış barları, fazla kaçırırsanız sizi kör edecek seklikörülle Trec barları. Ridha gözlerini kısarak hanın kapısına asılmış soluk tabelaya baktı, tabela durgun havada kıpırtısızdı. Üstündeki isim silinmişti.

İçerisi karanlıktı, pencereler dar ve küçüktü, ocaktaki ateşten geriye korlar kalmıştı. Karanlığa alışmak için zamana ihtiyacı olmayan ölümsüz gözlerini etrafta çabucak gezdirdi. Giriş katının büyük bölümünü birkaç masayla ve dipteki duvarda uzun bir barla donatılmış salon oluşturuyordu. Sol tarafta yukarıdaki birkaç küçük odaya çıkan merdivenler, sağ tarafta ise bir kapı vardı. Kapının ardında biri horluyordu, belki de hancıydı. Barda tek bir kadın duruyordu, o da büyük ihtimalle hancının karısıydı. Ridha oğlanla kızın da hancıyla karısının çocukları olabileceğini düşündü. Hepsi aynı çilli yüze, kumral saçlara ve meraklı tavırlara sahipti.

Karşı köşede, ocakla duvarın arasında, iki müşteri yayılmış oturuyordu, önlerinde kalaylı içki maşrapaları duruyordu. Kemerlerinde bıçakları ve çelik burunlu çizmeleri vardı ama yüzleri kıpkırmızıydı, içkiden boncuk boncuk terlemişlerdi, kafaları kel, ağızları dişsizdi. Tehdit sayılmazlardı.

“Nasıl yardımcı olabilirim... *bayan?*” dedi bardaki kadın. Gözleri Ridha'nın yüzünde ve zırhında gezindi. “Boş odam var, geceliği altı peni, yemek dâhil yedi peni. Bira ekstra ücrete tabi.”

Ridha bu kez bozuklukları sayarken dikkatliydi. Çocukların önünde gümüş sikkelerini göstermek sorun değildi ama bunu diğerlerinin karşısında yapmak riskliydi. Onu soymaya kalkabilirlerdi, böylece zamanını ve enerjisini çiftçileri tepelemeye harcamak zorunda kalırdı. Barın üstüne yedi peni bıraktı.

“Atımla ilgilenmeleri için ahır işçilerine ödeme yaptım,” dedi başıyla kapıyı işaret ederek.

Kadın başını eğdi. “İşlerini yapmaları için bizzat ilgile-neceğim. Küçük afacanlar son günlerde daha da fazla kay-tarmaya başladı. Oda merdivenleri çıkınca hemen sağda,” dedi eliyle işaret ederek. “Birkaç peni daha vererseniz size bir banyo hazırlatabilirim.”

Uzun yoldan geldiği halde Ridha başını iki yana salladı. En son Sirandel'de, gümüş kaplı bir havuzda, kokulu yağ dolu kâseler ve lavantalı sabunlar taşıyan hizmetçilerin eşliğinde yıkanmıştı. Bu hatırayı cılız bir ateşin önünde, daracık bir küvette lekelemeye niyeti yoktu.

Oda daracıktı, tavanı eğimliydi, içeride tek bir pencere ve samanla doldurulmuş kısa bir yatak vardı. Battaniye eski püsküydü, kenarlarını fareler kemirmişti. Ridha duvarlar-daki kemirgenlerin sesini duyuyordu, bahçeden çatıya gidip geliyorlardı. O akşam uyumayı planlamıyordu. Dinlenmeye ihtiyacı olan Nirez'di, o değil. Zırhını çıkarıp kılıcı ve hey-beleriyle birlikte bir sandığa koydu. Koyu gri renkli uzun tuniğinin altındaki hançerini ellemedi, çizmesindeki bıçağı ve bir madalyonla başparmağındaki gümüş lona yüzüğünden ibaret mücevherlerini de çıkarmadı.

Uzun bir müddet yatağa oturup şafağa kadar duvara bakmayı düşündü. Bu da muhakkak tekrar alt kata inmek kadar faydalı olurdu. Ama bedeni süzölmeye başladı, adımlarını hiç ses çıkarmadan atıyordu, sonunda kendini yine salonda buldu. Ocağın önünde bir masaya oturup sırtını soğuk duvara yasladı, eliyle işaret ederek bir içki istedi.

Acı bira, fazla sulu çorba, şaşırtıcı derecede güzel ekmek, diye düşündü yemeğinin değerlendirmesini yaparak. Yerken parmağını masada, sadece onun görebildiği bir haritanın üzerinde gezdirdi. *Bundan sonra nereye gidebilirim?* diye düşündü anklavların isimlerini sayarak. Hepsi de uzaklara yayılmıştı, her yöne uzun yolculuklar gerektiriyorlardı, her seçim bir riskti. *Kim yardım edebilir ve kim beni geri çevirebilir?*

Köşedeki adamlar sert bir Gal aksanıyla gevezelik ediyordu. Ridha dinlememeye çalıştı ama ölümsüz bir Veder olduğu için konuşmaları bir yana, kalp atışlarını bile duyabiliyordu.

“Evli ya da yakında evlenecek,” dedi ölümlü adamlardan biri usulca. Maşrapasını kafasına dikerek birasını bitirdi. Sonra geçirerek dudaklarını şapırdattı. Ridha adama ters ters baktı ama beriki farkına varmadı. “Hangisiydi hatırlayamadım.”

Arkadaşı ince yapılıydı, güçlü kolları dirseklerine kadar açıktaydı. Bir oduncu. Başını iki yana salladı. “Yapma Rye, kraliçe evlenseydi haberimiz olurdu. Duyuru yapılırdı. Bir atlı falan gönderilirdi.” Oduncu elini kapıya doğru salladı. “Ne bileyim, bir aslan koşa koşa gelip müjdeyi verirdi.”

Rye sert bir kahkaha attı. “Sence kraliçe yaptıklarını bize duyurma zahmetinde bulunur mu Pole?”

“Biz onun tebaasıyız, elbette duyurur,” dedi Pole öfkeyle göğsünü şişirerek. Ridha dudaklarının yukarı kıvrıldığını hissetti. *Ölümlü bir kraliçenin kendini tanımaya bile zamanı olmaz. Seni hiç tanımayacaktır Bay Pole.*

Rye de aynı kanıdaydı. Elini masaya vurarak yeniden güldü. "İçinde yaşayanları bırak köyümüzün adını bile bilmiyordur."

"Herhalde," diye mırıldandı Pole gönülsüzce, yüzü kızarmıştı. "Peki kiminle?"

"Kiminle ne?" dedi diğeri. Bir ekmek parçası alıp çorbasına batırdı. Bir ayı gibi döke saç ve etrafına aldırmadan yiyordu. Kırışmış sakalından kahverengi sular damlıyordu.

Pole içini çekti. "Kiminle evleniyor?"

"Ben nereden bileyim?" dedi Rye omuz silkerek. "Bilsem de isminden kim olduğunu anlayacak mısın sanki?"

"Anlamam herhalde," dedi Pole tekrar utanarak. Elini keçe şapkasının altına sokup neredeyse tamamen kelleşmiş başını kaşıdı. "Belki o bilir," dedi birden başıyla işaret ederek.

Ridha elleri serbest kalsın diye birayı yavaşça kenara itti.

Rye fark etmemişti, çorbasını içmekle meşguldü. "Kim?"

"O, süslü olan." Pole sesini alçaltıp fısıldamaya başladı. Ridha onu salonun karşısından bağırıyormuşçasına net duyuyordu. Oduncu bir de boğum boğum parmağıyla işaret etti. "İki metrelik zırhı ve bir örnek peleriniyle içeri şövalye gibi girdi."

Rye'in anlaması biraz uzun sürdü. Ama sonunda kendi masasında oturmakta olan Ridha'yı fark etti, Ridha sandalyesini duvara dayamış, gözlerini tabağına dikmişti. "Aa, doğru ya," dedi, Ridha'yı tamamen unuttuğu belliydi. "Belki o bilir."

Şimdi Pole gerçekten salonun bir ucundan bağıırıyor, bir yandan da boynundaki bir yara kabuğunu koparıyordu. "Hey, kraliçenin kiminle evlendiğini biliyor musun?" Sesi tiz ve sertti.

Ridha kulaklarını tıkamamak için, kalkıp gitmemek ya da adamı göndermemek için kendini zor tutuyordu. *Yukarıda kalıp duvara bakmalıydım.*

“Pardon?” dedi onun yerine, sesi günlerdir kullanılmaktan yumuşak çıkıyordu.

Adamlar üstünlük taslar gibi gözlerini devirdi. “Kraliçe diyorum,” dedi Pole kelimeleri uzatarak. *Hem benden bilgi istiyorlar hem de aptalmışım gibi davranıyorlar.* “Kiminle evleniyor?”

“Hangi kraliçe?” dedi Ridha bir o kadar alçak sesle. Dağların ve Uzun Deniz’in bu yakasında ölümlü-ölümsüz, hüküm süren ya da konsort statüsünde olan bir sürü kraliçe vardı. Bu handan kurtulabilmek için Nirez’in bir an önce toparlanmasını diledi.

Rye çamur kahverengisi gözlerini kırptırdı. Ağzını hafifçe açarak şaşkın şaşkın Pole’a baktı. “Başka kraliçeler de mi var?” diye fısıldadı usulca.

Baleir beni korusun.

Pole elini şöyle bir salladı. “Galland kraliçesi,” dedi dünyanın en aşikâr şeyiymiş gibi. “Kraliçe Erida.”

“Tanıdığımı söyleyemem.” Gerçek de buydu. Ridha yirmi yıldır Iona’dan pek uzaklaşmamış, Monadhrion’un batısına hiç geçmemişti. Ölümlülerin toprakları çok çabuk değişiyordu, yirmi yılda bile. Aklında kalanları hatırlamaya değmezdi.

Adamların ikisi birden dudak büktü. Şimdi Pole gerçekten de ödünç bir zırhın içinde şövalyecilik oynayan bu fazlaca uzun boylu kadının aptal olduğunu düşünüyordu. “Dört yıldır bu krallığı yönetiyor, kesin tanıyorsundur,” dedi tükürükler saçarak.

Kadimlerin ömründe bir kalp atımı kadar, diye düşündü Ridha. “Üzgünüm ama hayır,” dedi bakışlarını yere indirerek. “Kiminle evlendiğini bilmiyorum.” *İlgilenmiyorum da.*

Hancının karısı ellerini önlüğüne silerek telaşla barın arkasından çıktı. Ridha’yla adamların arasına girip gülüm-

seyerek masalarını toplamaya koyuldu. Sohbeta katılması epey rahatlatıcıydı.

“Önemli bir prens olmalı. Ya da bir kral,” dedi kadın tabakları dengeleyerek. “Hep öyle olur, değil mi? Bu kesim birbirini tutar. Tabiri caizse her şeyi aile içinde kalır.”

Adamlar bilmedikleri konularda atıp tutarlarken Ridha arkasına yaslandı. Ateşin çok cılız yanmasına, içerisinin soğuk ve loş olmasına rağmen sıcaklamıştı. Kraliyet ve evlilik hakkındaki tüm bu konuşmalar kafasını allak bullak etmişti çünkü o da bir prenesti ve kraliyet ailesine mensup tüm kadınlar gibi onun da tahta ve anklava karşı vazifeleri vardı. Kadimler sonsuzluğa yakın bir yaşam süresine sahip olabiliyordu ama yine de veliahtlara ihtiyaç vardı. Isibel Beldane ve Dawn’lı Cadrigan aşk evliliği yapmamıştı, güç için, hükümdar yapamadığında bir çocuğun anklavı elinde tutabilmesi için evlenmişlerdi. *Hiç değilse benim zamanım var, ölümlülerin ise yok. Hiç değilse annem beni istemediğim tercihler yapmaya zorlamaz.* Yine ateş bastı, yakası boynunu sıkıyordu. Kaşlarını çatarak tuniğini çekiştirdi. *Yoksa zorlar mı? Bu da zorlamak değil mi? Beni harekete geçiren şey bir başkasının hükmü, rızayla mı hareket ediyorum, karşı koyarak mı?*

Dişlerini sıkarken göğsünün şimdi çok tanıdık gelen bir öfkeyle sıkıştığını hissetti. *Korkaklar*, diye düşündü yeniden. Sirandel ve Iona’daki Kadim savaşçılar savaşmaktansa yerlerinde oturup saklanmayı tercih ediyorlardı. *Korkularıyla bizi felakete sürüklüyorlar.*

Bira hâlâ su gibi akıyordu. Hancının karısı sıcak bir gülümsemeyle adamların maşrapalarını yeniden doldurdu, sonra da Ridha’ninkini, gerçi Ridha’nın berbat arpa suyundan daha fazla içmeye niyeti yoktu. Yine de başını sallayarak teşekkür etti.

“Peki İhtiyar Joe’nun teklifinden ne haber?” diye fısıldadı Pole bir eliyle ağzını kapayarak. Ne var ki bu, Ridha’nın hiç istemediği halde duymasına engel değildi.

“Joeld Bramble ahmağın teki,” dedi Rye küçümseyerek. “Oradan bir şey çıkmaz. Hiç zahmet etme.”

Pole dirseklerinin üstünde öne eğilirken pek hevesli bir hali vardı. Duvarların birden kulağı çıkmış gibi gözlerini salonda ihtiyatla gezdirdi. “Joeld Bramble’ın ailesi kıyıda yaşıyor. Söylediklerine göre Gözcü yılın bu zamanı için fazla sessizmiş. Ne Jydliler ne de yağma varmış. Geçen mevsimden beri tek bir şalupa görülmemiş.”

Ridha bakışlarını aşağıda, kaba saba harfler ve daha da kaba kelimeler oyulmuş masanın üzerinde tutuyordu. Ama tüm dikkati adamlardaydı. Ölümlü bir kraliçenin evliliği onu ilgilendirmiyordu ama bu farklıydı. Tuhaftı. Ensesindeki tüyler diken diken oldu.

“Yani onların yerini alabileceğini mi sanıyor?” dedi Rye tükürükler saçarak. “Ne ile, kanoyla mı?”

“Ben sadece söylüyorum. Jydli yağmacıları baskın yapmıyorsa başkaları yapabilir. Yağmacılar yapmış gibi gösterilebilir. Bir tapınağı yerle bir edersen, birkaç kiliseyi soyarsın, belki birkaç da keçi çalarsın. Sonra da Kale Ormanı’na dönüp ortadan kaybolursun, kimse de bir şey anlamaz.” Pole acınası ve aptalca planının her adımını parmaklarıyla saydı. Ama ölümsüzü ilgilendiren plan değildi. Kaşlarını çatarak düşünmeye çalıştı. “Suç yağmacılara kalır, biz de eve zengin döneriz.”

Rye sessiz kalıp dudaklarını birbirine bastırarak arkadaşına baktı. Pole yüzünü buruşturarak kendini bir azara daha hazırladı ama beklediği gibi olmadı. “Belki de İhtiyar Joe’nun bir bildiği vardır,” dedi Rye sonunda göz kırparak.

Ridha'nın yere sürten sandalyesi sessizlikte şok etkisi yarattı. İki adam da yerinden sıçrayıp ayağa kalkan Ridha'ya baktı. Ridha ikisinden de uzun olduğuna bahse girerdi, çizmeyle de yalın ayak da.

"Sizin şu İhtiyar Joe'nun Jydlilerin yağmayı neden kestğine dair bir fikri var mı?" dedi bir birine bir diğerine bakarak. Adamların ağzı açık aldı, sonra Rye yüzünü ekşitti.

"Sen bizi mi dinliyorsun?" dedi alaycı bir sesle.

Ridha cebinden bira için bir peni çıkarıp masaya bıraktı. "Dinlememek bir hayli zor."

Pole o kadar kızmamıştı. Aslında ilgiden memnun olmuşa benziyordu. "Hayır, Joe öyle bir şey söylemedi," dedi.

Pole'un oturmak isterse diye köşede yer açmak için yana doğru kayması Ridha'nın dikkatinden kaçmadı. *Uyuz, kel Pole'a yanaşmaktansa bir ucubeye yanaşmayı tercih ederim.*

"Bilmiyordu demek istedin sanırım," dedi Ridha içini çekerek.

Pole omzunu silkti. "Aynı şey."

"Bu seni neden ilgilendiriyor leydi şövalye?" dedi Rye sertçe, iltifatla hakaret etmeye çalışıyordu.

Bunun için bir nedeni olmasa da Ridha kendini açıklama yaparken buldu. Bardaki kadın bile kirli bir bezle bir kadehi siliyormuş gibi yaparak eğilip kulak kabartmıştı.

"Jydli yağmacıları iyi birer denizcidir, savaşçılıkları daha da iyidir," dedi Kadim. "Yaz karından ve kış fırtınalarından doğmuş cani, savaşçı korsanlardır. Sert insanlardır. Yağma yapmıyorlarsa muhakkak bir sebebi vardır. İyi bir sebep."

Ölümsüzler bile yağmacı kılıcının acısını bilirdi ya da geçmiş yüzyıllarda bu acıyı tatmışlardı. Jydliler Vederlerden korkmazdı, ayrıca diğer ölümlü krallıklar gibi onları unutmamışlardı. Zenginlikleri fazla cezbediciydi. Ridha da yıllar

önce Calidon'un kuzey kıyılarında akrabalarıyla birlikte bir yağmacı grubuyla savaşmıştı. Bunu unutmamıştı.

"Arkadaşınıza bunu söylemenizi öneririm," dedi merdivenlere doğru yürüyerek.

Güneş hâlâ yüksekteydi ve karanlığın çökmesine daha çok vardı ama Ridha yine de odasına kapandı, yapılacak işler, hazırlanacak planlar vardı.

Kararını vermişti.

Gece yarısını biraz geçe iki adam onu soymaya kalkıştı. Ridha ikisini de açık pencereden dışarı yolladı. Topallayarak kaçışına bakılırsa zavallı Pole düşerken ayak bileğini kırmıştı. Hancı ve karısı da şafağa bir saat kala aynı girişimde bulundu, gerçi kadının isteksiz bir hali vardı. Ridha hancının paslı baltasının zırhını sıyırmasına izin verdikten sonra yolculara, bilhassa da kadınlara sataşmaması için onu uyardı. Bu kez dışarı atmadan önce pencereyi kapattığından adam aşağı uçarken avluya kırık camlar saçıldı.

Hiç değilse çocuklar üstlerine düşeni yapmıştı. Nirez tımar edilip yıkanmış, iyice dinlenerek Kovalinn'e, Jyd fiyortlarının ve dağlarının derinliklerindeki anklava, yapacakları uzun yolculuğa hazır hale gelmişti. Tapınakta olduğu gibi kuzeyde de bir şeyler yolunda gitmiyordu.

Belki de kapıyı çalmaya ya da duvarlarını yıkmaya başlamıştı bile.

İonalı Ridha öğrenmeyi kafasına koymuştu.

15

SEÇİLEN YOL

Corayne

Sarayın bir yerlerinde bir an çalıyordu. Dışarısı kapkaranlıktı, yıldızlar pencerelerde iğne delikleri gibi görünüyordu. Dom adımlarını yavaşlattı, Corayne onunla tanıştığından beri ilk kez duraksıyordu. Corayne endişeyle ona baktı. Eliyle işaret edenin Andry olduğunu görünce şaşırdı.

“Bir şeyi yok,” dedi Andry, Kadim’le bakışarak. “Devam edelim.”

Kirmen kılıcı tam bir baş belasıydı. Her döndüğünde duvara ya da birine çarpmadan bele takılamayacak kadar uzun ve hantaldı, o yüzden Dom ve Andry kılıç kemerini omzundan beline uzanacak şekilde ayarlamışlardı. Corayne kılıcı gelip geçenlerin gözünden saklamak için mavi pelerinini takmıştı. Sirtına batan kın her adımda kılıcı hatırlatıyordu. Bu şekilde taşımak fazla zor değildi ama ihtiyaç duyarsa kılıcı çekmesi imkânsızdı. Zaten Corayne de yakın zamanda

Kirmen kılıcı ya da başka bir şeyi kullanarak dövüşmeyi beklemiyordu.

Andry kraliçenin ziyafetine katılmak üzere küçük grubun önünde sarayda ilerlerken muhafızlar onu tanıyıp selam veriyordu. Geçitler yerini yüksek tavanlardan ve sivri kemerleri destekleyen sütunlardan oluşan uzun bir koridora bıraktı. Burası gün ışığında muhteşem görünüyor olmalıydı, pencerelerin hepsinde girift desenli mozaik camlar vardı. Şimdi karanlıktılar, camlar kurumuş kan kadar donuktu. Saray mensuplarından kimi sütunların etrafında dolanıyordu, bunlar çoğunlukla çiftlerdi, av ve avcı gibi birbirlerinin etrafında daireler çizerek dans ediyorlardı.

Uzun koridorun sonunda demirle takviye edilmiş kocaman bir meşe kapı vardı, kapı aralık duruyor, içeriden müzik ve konuşma sesleri geliyordu. Andry kapıyı çekip açarken pürüzsüz yüzünden kararlılık okunuyordu. Corayne'in gözlerine bakıp içeri girmesini işaret ederken başını belli belirsiz eğdi.

"Kraliçe bizi dinleyecektir," dedi ikisini de rahatlatmak ister gibi.

Her nasılsa bu, Corayne'in sinirlerini ellerinin titremesini engelleyecek kadar yatıştırdı.

Dom da koca cüssesiyle peşinden içeri girdi, pelerini arkaya atılmış, kaliteli tuniği ve geniş göğsü ortaya çıkmıştı. Mermerden, camlardan ve mum ışıklarından bir kanyona benzeyen büyük salona girerlerken birkaç saray mensubu büyük bir ilgiyle Dom'a baktı. Ama küçük grubun uyardığı ilgi geçiciydi. Kraliçe Erida'nın nişan ziyafeti çoktan başlamıştı, hizmetçiler kızarmış et ve taze yaz sebzeleriyle dolu tabaklarla masaların arasında dolaşıyordu. Dom hiçbirine bakmadı, dikkatini tek bir yere verdi, gözleri salonun bir ucundaki kavisli duvara kaydı. Corayne de aynısını yapıp

yüksek pencerelerin ve aslanlı bayrakların önündeki platforma baktı. Avizeler salonun tavanında iki sıra halinde uzanıyordu, kalın halkaların oluşturduğu zincirlerden sarkan demir kasnakları neredeyse araba kadar büyüktü. Platformun üzerinde altın sarısı işlemeli bir örtü serilmiş yüksek bir masa vardı, masanın üstüne gümüş tabaklar ve kadehler dizilmişti. Bir düzine adam ve kadın sandalyelerinde oturuyor, gülümseyerek kendi aralarında konuşuyorlardı, çoğu sarışın ve açık renk gözlüydü. Corayne daha önce hiç görmemiş olsa da genç kraliçenin hangisi olduğunu anlamak hiç de zor değildi.

Corayne'in defterinde Gallandlı Erida'nın adı sık sık geçirdi. Filoları Ayna Körfezi'nde ve Uzun Deniz'de çayırdı gezinen aslanlar gibi devriye gezer, korsanları ve kaçakçıları yakalayıp sularını korurdu. Ama kaptanlarını rüşvete ikna etmek kolaydı. Galland adı dışında her şeyiyle bir imparatorluktu, iyice semirmiş ve doymuştu, sınırları uzaklara yayılıyordu. Daha çok zenginliğini kolay yoldan artırmakla ilgileniyordu: ticaret, gümrük tarifeleri ve boyun eğdirme yoluyla. Madrence'la sınır çatışmaları yaşıyor, her yaz Jyd'lerin akınına uğruyordu ama hiçbir şey uzun hasat mevsimini ve altın akışını kesintiye uğratmıyordu. Gal ticaret gemileri şişman, ağır ve kolay birer avdı. Corayne kraliçelerinin de aynı olduğunu ummuştu.

Ne var ki çok fena yanılmıştı.

Erida gençti, bu kadarı doğruydı, kibar ve hoş bir yüzü, inci gibi parlak bir teni vardı. Yanındakilerle konuşmuyor, kulağına söylenenleri dikkatle dinliyordu. Yüzü bir havuzun yüzeyi kadar kıpırtısızdı. Başındaki taç da diğer mücevherleri gibi altından yapılmış, çeşit çeşit değerli taşlarla süslenmişti, zümrüt, yakut ve safirden oluşan bir gökkuşağını andırıyordu. Elbisesi avizelerin altında kan gibi kıpkırmızı parlıyordu,

açıklı-koyulu kırmızılılarıyla hâlâ atan bir kalp gibiydi. Corayne Gal yeşili giymesini beklerdi ama belki de düğünlerde âdetleri böyleydi. Kraliçe Erida, Corayne'le göz göze geldi, delici bakışları salonun bir ucundan bile masmaviydi. Başını geriye atıp yaklaşımlarını izlerken gözleri Corayne'den Dom'a, sonra da hemen arkalarından gelen Andry'ye kaydı.

Erida hemen ayağa kalktı, yüksek masanın dibinde bekleyen şövalyelere elini sallayarak çekilmelerini işaret etti.

"Geçmelerine izin verin," dedi, sesi hafif ve ahenkliydi. Endişe uyandıran bir tınısı yoktu.

Altın sarısı zırhların içindeki muhafızlar geri çekilip üçlüye geçmelerine yetecek kadar yer açtı. Corayne dişlerini sıktı, konuşmayı Andry ve Dom'un yapması için dua ediyordu. Ziyafet çekmekle meşgul bir kalabalığın önünde diyarın yıkımını açıklamak istemiyordu.

Andry çabucak reverans yaptı, masada oturanlardan birkacına ve kraliçenin şövalyelerine başıyla selam verdikten sonra kraliçeye döndü. "Majesteleri," dedi yerlere kadar eğilerek.

"Yaver Trelland," dedi kraliçe de başıyla selam vererek. "Uzun süren yasınızdan sonra sizi yeniden aramızda görmek ne güzel." Ellerini birbirine kavuşturdu. "Anneniz de bize katılacak mı? Leydi Valeri'nin masamda her zaman yeri vardır."

Leydi Valeri şimdiye rıhtımın yolunu yarılarmıştır, tabii çoktan Kasa'ya giden gemiye binmediyse, diye geçirdi içinden Corayne. Onu hemen hemen yarım saat önce tekerlekli bir sandalyeye oturtup uzun yolculuk için yanına iki de hizmetçi vererek göndermişlerdi.

Andry başını iki yana salladı. "Maalesef annem henüz ziyafetlere katılabilecek kadar iyi değil. Ama salonunuza iki kişi daha getirdim Majesteleri. Söyleyeceklerini dinlerseniz iyi edersiniz."

Kraliçe hiç tereddüt etmedi, nazik gülümsemesini hâlâ muhafaza ediyordu. "Pekâlâ."

"Yalnız," dedi Andry, "sizin dairenizde. Eğer sakıncası yoksa," diye ekledi hemen, tekrar reverans yaptı.

Yaver sarayda büyümüş, bir sarayın duvarları içinde doğmuş, diye düşündü Corayne umutla. Soylularla ve kraliyet ailesiyle cesaretini kaybetmeden nasıl konuşacağını biliyor.

Erida gözlerini yeniden Corayne'in ve Dom'un üstünde gezdirip ikisini de süzdü. Onlarda ne gördüğüne dair Corayne'in en ufak bir fikri yoktu.

"Majesteleri nişan ziyafetini bırakıp gidemez," dedi kraliçenin yanındaki sert bakışlı asilzade. "Kocası henüz saraya takdim edilmedi."

"Birkaç dakika bekleyebilir kuzen. Yaver Trelland'ın yalan söylemesi için bir neden yok, kendisinin yargılarına güvenirim," dedi Erida adama dönüp gülümseyerek. Ne var ki gözleri gülmüyordu. Ama adam kadehini masaya bırakıp itiraz etmek üzere ağzını açtı.

"Bu son derece acil bir mesele Majesteleri," deyiverdi Corayne. Çaresizliğin her zerresinin yüzüne yansımaya karşı koymadı. Zihninin kuytularında kalmış umudun da. "Krallığınızın geleceği size bağlı. *Diyarın* geleceği size bağlı."

"Diyar," dedi kraliçe, Andry'ye bakarak. Yaver de gözlerini kraliçeye dikti, konuşmadan mümkün olduğunca iletişim kurmaya çalışırken onun yüzü de Corayne'inki kadar çaresizlik doluydu. İkisinin arasında duran Dom çenesini sımsıkı kapamışsa da boyun damarlarından biri dışarı fırlamıştı. Corayne saray yapmacıklıklarına bir dakika daha harcarlarsa Dom'un patlayacağından ya da kraliçeyi sürükleyerek götüreceğinden korkuyordu.

Erida durumu anladı.

“Pekâlâ,” dedi eteklerini toplayarak. “Benimle gelin.”

Aslanlı zırhlar içinde en az altı muhafız yerinden ayrılıp yüksek masadan uzaklaşan kraliçenin etrafını sardı. Platformdan ve büyük salondan bazı homurdanmalar duyuldu ama Erida hiç oralı olmadan başında tacıyla gururlu bir şekilde yürümeye devam etti. Corayne içindeki umudun güneş görmüş bir çiçek gibi büyümesine engel olamadı. Yine de içi buz gibiydi, el ve ayak parmakları kış yağmurunda çok uzun süre dışarıda kalmış gibi sızlıyordu. Bu göz ardı edilmesi zor, dikkate alması için yalvaran tuhaf bir duyguydu. Biraz ısıtmayı umarak ellerini ceplerine soktu. Parmakları yaşlı Jydli kadının verdiği tılsıma, dal ve cilalanmış kemik parçalarına dokundu.

Fazla uzağa gitmediler, platformun arkasındaki birkaç basamaktan inip bir geçide girdiler. İki tarafta kapılar sıralanıyordu, bazıları açıktı, oturma odaları ve yanmayan şömineler, kitap rafları ve yastıklarla dolu uzun kanepeler görünüyordu. Erida onları başka bir kulenin dibindeki yuvarlak bir odaya götürdü, odanın alçak tavanı girift oymalarla süslenmişti. *Yine aslanlar*, diye düşündü Corayne bıkkınlıkla. İçeride büyük bir masa ve birkaç sandalye vardı ama kimse oturmadı.

Muhafızlar odada kalmadı. Erida elini çabucak sallayıp imalı imalı kapıyı işaret ederek onları gönderdi. Muhafızlar itaat edip kraliçeyi yaver ve iki yabancıyla baş başa bıraktı.

Andry'ye çok güveniyor olmalı, diye düşündü Corayne. Ya da düşündüğümden çok daha aptal.

“Kirmen hakkında konuşmaya geldiniz,” dedi kraliçe sertçe. Yüzü değişmedi ama nezaketi kayboldu. Kaya gibiydi, kararlıydı, alnı yaşının gerektirdiğinden çok daha sertti. “Hikâyeyi Andry Trelland’dan iki kez dinledim. Bir kez de sizden dinleyeyim.”

Hiç de aptal değil.

Dom başını yukarı kaldırdı. “Ben Domacridhan, bir Iona prensiyim, Kadim dediklerinizdenim, Kayıp Glorian’ın oğullarından biriyim. Şövalyeleriniz teyzemin, kraliçenin çağrısına yanıt verdi. Kirmen’deki katliama tanıklık ettim, yanmış bir diyardan gelen orduyu gördüm,” dedi sert bir sesle hızlı hızlı konuşarak. “Trelland’ın size anlattıkları doğru, kalan vaktimizin bir dakikasını bile boşa harcayamazsınız. Umarım Eski Cor’lu Taristan’ı durdurmak için çok geç kalmamışsınızdır.”

Corayne Kadim’in sözlerindeki öfke dolu suçlama karşısında yüzünü buruşturdu. Dom ölümsüz bir prens olsa da Erida bir kraliçeydi ve herkesten çok onun yardımına ihtiyaçları vardı. Kendini kaçınılmaz olana hazırladı: reddedilip kovulmaya.

Ama böyle bir şey olmadı.

Erida, Dom’a başını sallayarak ellerini yeniden kavuşturdu. Parmağında üzüm tanesi kadar büyük bir yakut ışıldadı. “Ya sen?” dedi safir gözleriyle Corayne’e bakarak. “Sen de mi katliamdan kurtuldun?”

“Ben orada değildim majesteleri,” dedi Corayne. Sırtındaki soğuk kılıç teninin ısınıp ısınmıyordu. Bir yanı Kirmen kılıcını çıkarıp dünyayı kurtarma görevine daha uygun birine vermek istiyordu. Dom’a, Erida’ya, hatta Andry’ye.

Diğer yanı, anlayamadığı yanı, her geçen gün daha da büyüyen yanı kılıcı bırakmayı hiç istemiyordu.

“Babam da Kirmen’deydi,” dedi hiç tanımadığı bir adam için üzgün görünmeye çalışarak. Erida’nın yüzü düştü. “Eski Cor’lu Cortael. Damarlarında Kirmen kanı taşıyordu, hâlâ var olan her Kirmen’i açabilir ve kapatabilirdi.”

Kraliçe gözlerini kocaman açarak Corayne’i şöyle bir süzdü. *İçimdeki Kirmen’i, kayıp ve uzak bir şeyin titreşimini görüyor mu? Hissettiğim kadar farklı görünüyor muyum?*

“Öyleyse sen de aynı kanı taşıyorsun,” dedi Erida sonunda, sesi çelik gibi sert çıkıyordu. “Sen de aynısını yapabilirsin. Bu işi halledebilirsin.”

Corayne ancak omuzlarını kaldırabildi. “Amaç da bu zaten.”

Kule odası yuvarlaktı, volta atmaya müsaitti. Kraliçe de öyle yaptı, kütüphanede düşüncelere dalmış bir filozof gibi yavaş yavaş yürümeye başladı. Solgun yanakları kızardı. “Taristan’ın büyük bir ordusu var, siz üçünüz yeterince yetenekli görünseniz de bununla yalnız başınıza başa çıkabileceğinizden emin değilim.”

“Çıkamayız majesteleri,” dedi Corayne. Ona gösterebilmeyi isterdi, Dom’un yaralı yüzünden ve Andry’nin anlattıklarından daha fazla kanıtları olsun isterdi. “Sadece gölgelerini gördüm ama bu kadarı yetti.”

“Demek diyarın geleceği bana bağlı.” Erida başını havaya dikip profilini hafifçe yanan ateşe verdi. Corayne’in aklına resimleri bakır ve gümüş sikkelerin üstüne işlenmiş krallar geldi. “Ordularıma, askerlerime. Seninki kadar benim kanıma da.”

Dom’un tüm söylediği, “Evet,” oldu.

Corayne, Dom’a ters ters baktıktan sonra cesaretini toplayıp omuzlarından sarkan peleriniyle bir adım öne çıktı. Yaklaşınca kraliçeyle aynı boyda olduklarını fark etti. Ama diğer her şeyleri bundan daha farklı olamazdı. Corayne bir korsanın kızıydı, Erida ise bir kraliçe.

“Belki faydası olur diye söylüyorum,” diye mırıldandı Corayne, “cehenneme karşı savaşan birinden evlenmesi beklenemez.”

Kraliçenin hafif gülümsemesi içtenlik doluydu, dudaklarının bir yanı yukarı kıvrılmıştı. Kurnazca bir kahkaha attı.

“Keşke bu doğru olsaydı,” dedi kederle, omuzları aşağı sarktı. “Ama her şey ayarlandı. Öyle ya da böyle bu işi nihayete erdirmem gerek.”

Sonra yavere döndü. “Senden şüphelendiğim için özür dilerim Andry, daha önce harekete geçmediğim için de.” Andry çoğu erkek gibi bundan şeytani bir haz duymadı, kraliçe ellerini tutarken hiç kımıldamadan durdu. Kraliçenin dokunuşundan rahatsız olmuş gibi görünüyor, sanki ellerini çekip kurtarmak istiyordu. “Daha önce buna inanmakta güçlük çektim –saraya yalan söylemenin en iyi seçenek olduğunu düşündüm– ama üçünüzü burada görünce...” Susup onları yeniden gözden geçirdi, tacın altındaki küçük kız ortaya çıkmıştı. Korkmuş, yalnız ama fazlasıyla cesur. “Şimdi gerçeği görüyorum.”

“Teşekkür ederim, majesteleri,” diye fısıldadı Andry ellerini yavaşça çekerek.

Kraliçe başını sallayıp ellerini çırpı. Bunun üzerine odanın kapısı açıldı, şövalyeleri hâlâ koridorda bekliyordu. “Öyleyse başlayalım,” dedi içini çekerek.

Kraliçenin peşinden dışarı çıktılar, yabancı bir ördeğin arkasına dizilmiş tuhaf ördek yavruları gibiydiler. Corayne yürürken hoplayıp zıplamamak için kendini zor tutuyordu. Amcasının ordusu arkasında bir cehennemle karşısında dikilse de kendini hiç olmadığı kadar hafif ve umutlu, hatta *iyimser* hissediyordu. Galland kraliçesi savaşmalarına yardım edecekti. Kuzeydeki en büyük ordu yanlarındaydı ve şüphesiz başka ordular da gelecekti. Onu koruyacak olan Dom vardı, kraliçe yanındaydı, Lemarta’dan uzaklaştığı her adım mümkün olabileceğini hiç düşünmediği bir hayata doğru bir sıçrayıştı. Her dakika tehlike, heyecan ve özgürlük doluydu. Her sabah önünde yeni bir ufuk açılıyordu.

Keşke annem beni şimdi görebilseydi, diye düşündü.

“Demek damarlarında Kirmen kanı var. Eski Cor soyundan geliyorsun.”

Kraliçe, Corayne’e yaklaştı, altın şövalyeler hemen etraflarını sardı.

Corayne, Erida’ya bakınca içinde yine bir rahatlama hissetti. “Hiç hatırlatmayın,” diye mırıldandı, kraliçe yine bir kahkaha attı.

“Ne için doğduğumuzu biz seçemiyoruz Corayne,” dedi Erida. Başındaki taca dokundu. “Sadece önümüze konulmuş yolda yürüyebiliyoruz.”

Corayne başını iki yana salladı. Parmakları yine üşümeye başladı, bu kez öncekinden de çok üşüyorlardı. “Benim yolum neden dünyanın sonunu da içermek zorunda anlamıyorum.”

Galland kraliçesi elini nazikçe tutup rahatlatmak ister gibi sıkınca Corayne şaşırdı. Erida derin bir havuza bakar gibi dikkatle Corayne’in yüzüne baktı.

“Hiç değilse bu yolu beraber yürüyoruz,” dedi Corayne’in elini bırakarak. “Sana inanıyorum Corayne. Gözlerinde bir şey var... sanırım kanından kaynaklanıyor. Taşındığın mirastan.”

Corayne bir aynası olsun isterdi. Kraliçenin onda ne gördüğünü, Dom’un babasında ne gördüğünü görebilmek isterdi. Dipsiz karanlıktaki bir şeyi.

“Bilmem.”

“Kılıç yüzünden de olabilir. Kirmen kılıcı.” Erida gözlerini Corayne’in beline, sonra da omuzlarına çevirdi. Bilmiş bir gülümsemeyle pelerinini düzeltti. İleride, büyük salonun kapısı hızla açıldı, bir gürültü dalgası üstlerine akın etti. “Kılıç yanında, değil mi? Ona ihtiyacımız olacağı söylendi.”

“Evet,” diye fısıldadı Corayne yan yana yürümeye devam ederlerken.

Andry ve Dom'un arkalarından geldiğini hissediyordu, altın zırhları içindeki şövalyelerin de. Kül Diyarı'nın ordusu ve Bekleyen'in cehennemi çok uzaklardaydı, ancak bir hatıradan ibarettiler. Amcası da bir gölge, ufukta tırmanılması gereken bir dağdı.

Başarabiliriz.

Kraliçe Erida rahatça platforma çıktı, yüzlerce saraylının bakışlarına alışkındı. Salondakileri susturmak için bir elini havaya kaldırdı, herkes itaat etti, devasa salondaki konuşma sesleri yerini hafif fısıltılara bıraktı. Yüksek masada oturan danışmanlar ayağa fırlayıp kraliçenin kan kırmızısı elbiseyle geçmesi için yer açtı. Erida onları başıyla selamlayarak o soğuk saray gülümsemesini takındı.

Corayne ve diğerleri bir kenarda duruyordu, ne oturacak bir yer ne de karışıklık yaratmadan gidebilecekleri bir köşe vardı. Şövalyeler de etraflarında yarım daire şeklinde dizilmiş bekliyordu. Dom koca ellerini arkasında kavuşturdu. Andry dimdik duruyor, kısık gözlerle salondakileri susturan kraliçeyi izliyordu. Kraliçe ağzını açınca çenesini sıktı.

"Bayanlar baylar, bu akşam bana eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi Erida başını nazikçe eğerek. Saray mensupları da aynı şekilde karşılık verdi. *Ona tapıyorlar,* diye düşündü Corayne. Gal sarayının genç kraliçeye beslediği sevgi açıkça görülüyordu. *Yarın çocuklarını kaçık bir adamla, bir şeytanla savaşmaya gönderdiği zaman da sevecekler mi?*

"Nişanlanmamın uzun zaman aldığını biliyorum, belki bazılarınız için biraz fazla uzun," diye devam etti kraliçe. Arkasında birkaç konsey üyesi birbirlerine bakıp bilmiş bilmiş sırıtarak gülüştüler. Erida üstünde durmadı. "Ama şanslı konseyimin yardımıyla bir karar verdim ve babamın, karşı-mızda gördüğünüz her şeyi inşa etmiş olan Kral Konrad'ın

isteğini yerine getirdim.” Erida göz alıcı elini uzatarak yüksek tavanı, sütunları, büyük cam kemerleri ve salonun gül pencerelerini işaret etti. “Babamın bana ve Galland’a dair isteği hepimizin isteğiydi. Biz yeniden doğmuş Eski Cor’uz, diyarın gurur kaynağıyız, yeniden kurmamız gereken bir imparatorluğun vârisleriyiz. Kocamla birlikte bu görevi yerine getirmeye kararlıyım.”

Masaların arasında birkaç saraylı kadehlerini kaldırıp kafalarına diktiler. Birkaç kişi neşeyle haykırdı. Asık suratlı asilzade kuzeni bile yumruğunu masaya indirdi.

Corayne yumruğun şiddetini bir savaş davulu gibi göğsünde hissetti. Yanında duran Andry irkildi. Dudakları terlemişti, kesik kesik nefes alıyordu. Corayne kaşlarını çatarak elini Andry’nin bileğine koydu. Teni nemli ve soğuktu.

“Andry?” diye fısıldadı. “Her şey yolunda. Annenin sana ihtiyacı var, onu korumak için gittin diye kimse seni suçlamaz.”

Yaver derin bir nefes almaya çalıştı, zayıf göğsü inip kalktı.

“Yanlış duymadıysam... sana Kirmen kılıcını mı sordu?” diye fısıldadı.

Corayne kaşlarını çattı, kafası karışmıştı. “Evet.”

Andry gözlerini çevirmeden Corayne’in elini tuttu, gözlerini Erida’nın yüzünden bir an bile ayırmıyordu. Parmakları kendi parmaklarıyla birleşince Corayne bir sarsıntı hissetti. Andry’nin dudakları geriye çekildi, bembeyaz dişleri ortaya çıktı. Yüzündeki utanç ya da pişmanlık değildi.

Korkuydu.

“Ona kılıçtan hiç bahsetmemiştim,” diye soludu, afallamış gibiydi.

Corayne’in içi birden hem yandı hem de buz kesti, ateş ve buz, yakıcı korku ve dondurucu şok. Beti benzi attı, gözleri

kocaman açıldı, kımıldayamıyordu, olduğu yerde donup kalmıştı. *Kılıçtan hiç bahsetmemiştim.* Kılıç hâlâ ondaydı, pelerininin altında sırtından aşağı iniyor, kürek kemiklerinin arasına batıyordu. Kayıp bir diyarda dövülmüş olan çelik, kanının ikizi, diyarda bir kıyamete engel olabilecek diğer tek şeydi.

Ona kılıçtan hiç bahsetmemiştim.

Dom, Corayne'in omzunu tuttu, canını yakacak kadar sert ve çaresizdi. Corayne başını yavaşça çevirerek sessizce Dom'un gözlerine baktı ve Kadim prensin yüzünde Andry'nin korkusunu, kendi korkusunu gördü. Tepede gördükleri ceset gölgeleri kılıçlarını kaldırıp ağızlarını açarak üstlerine geldiği zaman duydukları korkudan çok daha kötüydü. *Nasıl daha kötü olabilir?* diye haykırmak istedi.

Ama aptal değildi.

Nedenini biliyordu.

Şövalyeler çemberi daraltarak üçünü iyice sıkıştırdı. Dönecek, kaçacak hiçbir yer yoktu. Kraliçe saraylıların sevgi gösterisinin tadını çıkarırken Corayne şövalyelerin zırhlarının her şangırtısını, çeliğin her gıcırtısını duyuyordu. Kraliçenin berrak ve güçlü sesi sütunlarda ve kemerlerde yankılandı. Platformun karşı tarafında iki silüet belirdi, biri ince uzundu, diğerinin üstünde kırmızı bir pelerin vardı.

Dom acı dolu bir ses çıkararak Corayne'in omzunu bıraktı, sendeleyerek bir dizinin üstüne çöktü, karnının yan tarafına bir hançer saplanmıştı. Yarasından kıpkırmızı kanlar akarken tepesinde bir şövalye dikiliyordu, miğferinin altında yüzü sertti. Corayne bağırarak için ağzını açtı ama kemiklerinin arasına girmek isteyen başka bir hançerin kaburgalarını sertçe dürttüğünü hissetti. Arkasında duran şövalyenin kesik solukları ensesine vuruyordu, istese boynunu kesecek kadar yakınındaydı.

“Sesini çıkarma,” diye tısladı şövalye. “Yoksa seni deşerim.” Corayne’in çizmesinde bir bıçak, sırtında da kılıç vardı. *Benim ellerimde hiçbir işe yaramıyorlar*, diye düşündü, zihni âdeta çılgılık atıyordu.

Olduğu yerde kalmaktan başka bir şey yapamadı, dişlerinin arasından soluyarak Dom’u izliyordu, o sırada kraliçe eliyle silüetleri çağırdı. İlki aydınlığa girdi, yüzünde kurnaz bir gülümseme vardı, süzülür gibi yürüyordu, bir fatih gibi küstah tavırlara sahipti.

“Eski Cor’un oğullarından biri olan prens eşimi, kocamı, eski imparatorluk soyunun vârisini ve önümüzde uzanan yeni dünyanın babasını takdim etmekten mutluluk duyarım,” dedi Erida. Zarif yüzü melekleri andırıyordu. “Eski Cor’lu Prens Taristan.”

Saray halkı kraliçelerinin seçimini alkışlamak için ayağa kalktı, yüksek masadakiler çoktan kalkıp övgülerini sunmaya başlamıştı. Salonun uğultusu bir dalga gibi Corayne’in üstüne çullandı, onu derinliklere çekip boğmaya, sıkıştırmaya, tüm kurtuluş umutlarından uzağa sürüklemeye başladı.

İşte orada.

Kendi kanından. Babasının ikizi. Canavar.

Koyu bakır rengi saçlar, kirli sakal, gülümsemenin yakışmadığı ince dudaklar. Uzun bir burun, demir gibi sert bir alın. Her şeye rağmen yakışıklı bir yüz: şeytani ipler için güzel bir kukla. Eski Cor’lu Taristan, Kirmen kanı taşıyan bir prens, tüm diyara ihanet eden bir hain.

Taristan pek umursamadan saray halkına şöyle bir göz gezdirdikten sonra diz çökmüş Kadim’e, yavere ve Corayne’e baktı.

Aralarındaki metreler kayboldu. Taristan yıldızsız bir gökyüzüne, okyanusun en derin çukuruna benzeyen siyah

ve dipsiz gözlerini Corayne'e dikmişti. Bu gözler boş değildi: Onlarda bir şey vardı, Corayne'in zar zor sezebildiği bir varlık. Ama Corayne bunun ne olduğunu da biliyordu. Rüyalarında görmüştü. Kırmızı ve aç, şekli olmayan, merhameti olmayan bir şey.

Bekleyen.

Saldırmayı bekleyerek amcasının gözlerinden bakıyordu.

Taristan'ın peşinden gelen adam Kızıl'dan başkası olamazdı. Büyücü iskelet gibiydi, beyaz tenli ve sarı saçlıydı, soluk kırmızı gözlerinin etrafı pembeydi. Ağzını hafifçe aralayıp havayı içine çekti. Corayne pençe gibi bir sıcaklığın açıktaki tenine yayılarak onu çektiğini hissetti.

Kraliçenin şerefine kadehler yeniden kaldırıldı ama Corayne'in hiçbir şey duyduğu yoktu. Şövalyenin hançeriyle amcasının aç bakışları arasında donup kalmıştı. Amcası onu olduğu gibi yutmaya hazır görünüyordu.

Pekâlâ yapabilir.

Amcası özenle atılan düzgün adımlarla masaya yürüyüp bir elini kraliçenin danışmanlarına uzattı. Danışmanlar ya kaba saba parmaklarına dokunarak ya da elini öperek bağlılık yemini ettiler, sadakatlerini bildirdiler ve uygun eş seçiminden dolayı tebrik ettiler. Sadece kraliçenin kuzeni tereddüt etti, Taristan'ın elini tutmadan evvel uzun süre bekledi.

Taristan gözlerini Corayne'in yüzünden ayırmıyordu. Aralarında bir ip uzanıyordu, Taristan'ın ellerinden Corayne'in boynuna uzanan bir ip. Taristan ipe asıla asıla yaklaşıyordu, sonunda Corayne nefes alamaz oldu.

Taristan tam karşısında durup tehdit dolu gözlerle yüzüne bakınca Corayne titredi. Taristan'ın omzunun üstünden Erida'nın başını havaya dikerek onları izlediğini gördü. Erida'nın yüzünde ne korku ne de şok vardı. Pişmanlık da yoktu.

Taristan yumruğunu kaldırdı, Corayne kendini inecek darbeye hazırlayarak büzüldü.

Ama Taristan onun yerine pelerinini tutup çekti, mavi kumaş kolayca yırtılıverdi.

Corayne göz ucuyla kılıcın ışıktaki parlayan sapını, ışıldayan mücevherlerini gördü. Geri çekilmeye çalıştı ama şövalyenin hançerinin giysilerini delerek neredeyse derisine dayandığını hissetti. Saklanacak hiçbir yer yoktu.

“Benden uzak dur,” dedi sertçe.

Yerde hâlâ kan kaybetmekte olan Dom öfkeyle soludu. “Seni geberteceğim,” diye hırladı Taristan’a bir elini karnına bastırarak. Başında tepeden tırnağa zırhlı, eli kılıcında üç şövalye dikildiği halde Corayne bunu deneyeceğine inanıyordu.

“Hatalarını tekrarlamaya çok heveslisin Domacridhan,” dedi Taristan bıkkın bir sesle. Sonra Corayne’i boynundan tuttu, sırtı Corayne’i sarayın geri kalanından gizliyordu. Dışarıdan bakan biri Taristan’ın birkaç konukla konuştuğunu, içlerinden birinin de reverans yapmak için eğildiğini sanırdı. Eğlenceye o kadar dalmışlardı ki bir terslik olduğunu fark edecek halde değillerdi. “Onu da gözünün önünde öldüreyim mi?”

Corayne’e bakıp gülümsedi. Corayne tükürmek, elinden kurtulmak için çırpınmak istedi ama ağzı kurumuştı ve aklına hiçbir şey gelmiyordu. Deniz haritalarında ve listelerinde bu yoktu. Bu ana hiçbir hazırlığı yoktu. Kraliçenin onlara inanmayabileceği akıllarına gelmişti ama diğer tarafı seçeceğini, Taristan’ı seçeceğini hiç düşünmemişlerdi.

Önümdeki yol için hiçbir planım yok.

“Uzak dur,” dedi bir kez daha, yumruklarını sıktı. Kızıl’ın gücünden yayılan ısı bedenine vursa da elleri ve ayakları hâlâ soğuktu, neredeyse donuyordu, soğuk yavaş yavaş el ve ayak bileklerine yayılıyordu.

Taristan başını iki yana sallayarak kılıca uzandı. Gırtlığını daha da sıkarak diğer eliyle Kirmen kılıcının sapını kavradı. Kılıca dokununca sııttı.

“O sana ait değil,” diye mırıldandı, yüzüne vuran nefesinde tuhaf bir tatlılık vardı.

Corayne'in içinde bir şey kırılıp koptu. Bir soğuk dalgası ısıyı dağıtınca Corayne elini cebine soktu. Bir şey parmaklarını Jyd tılsımına, işe yaramaz boncuklara doğru çekti. Tılsım buz gibiydi, buz kadar sertti, dalların ucu sivrilmişti.

Corayne hiç bu kadar korkmamıştı.

Kendini toplayıp Taristan'ın gözlerine baktı. İrislerin etrafına dağılmış kanı andıran kırmızı benekler gördü. Taristan kılıcı kavrayıp kınından birkaç santim çekerken bu benekler dans ediyor gibiydi. Corayne'e bakmıyordu, gözlerini çeliğe dikmişti, kılıcın üstündeki anlaşılmaz yazıları okurken dudakları sessizce kımıldıyordu.

Jydli dalları bir iğne demeti gibi Taristan'ın yüzünü sıyırdı, mavi ve vahşi ısırıkları yanağında pütürlü çizgiler bıraktı. Taristan acıyla haykırarak geriye sıçradı, kılıç tekrar kınına kaydı. Corayne kaburgalarının arasından organlarına saplanacak hançeri bekledi ama boşuna bekliyordu.

Tersine arkasında duran şövalye boğuk bir sesle haykırdı, boğazındaki zırh parçasının altından kanlar fişkırdı. Dom ayağa fırlayıp diğer şövalyelerin arasına daldı. Andry hızla döndü, hem şaşkınlıktan hem de beceriden kaynaklanan birkaç seri hareketle kendisini tutan adamın elinden kurtuldu. Birlikte kraliçenin muhafızlarını yarıp geçerlerken salon şaşkınlık ve kaosla altüst olmuştu.

Kraliçe bağırarak bir şey söyledi; Taristan ayağa kalkmaya çalışırken Kızıl platformun üzerinden kırmızı bir fırtına bulutu gibi geçerek ellerini kaldırıp büyülü sözler söylemeye

başladı. Corayne yaşadığı şoktan ötürü neredeyse bayılacaktı, dizlerinin bağı çözülmüştü ki biri onu belinden kavrayıp geri çekti.

“Kaç, lanet olası, kaç!” diye tısladı tanıdık bir kadın sesi.

Corayne zar zor nefes alabiliyordu ama hareket edecek gücü toplayıp koşturmaya başladı. Tılsım hâlâ elindeydi, dallar artık soğuk değildi, kırık uçlarından ölümlü damarlar için fazla koyu bir kan damlıyordu.

Biri onu platformun ucundan kapıya doğru itti.

Corayne arkasına bakınca muhafızların ellerinde kılıçlarıyla peşinden koştuğunu gördü. *Kaçmanın faydası yok*, diye düşündü. *Oturup beklesem daha iyi.*

Sonra gök gürültüsü gibi bir ses duyuldu, ardından demir halkaları süratle yerinden kayan zincirlerin şakırtısı geldi. Büyük salondaki avizelerden biri düşüp kasnağıyla zırhlı birkaç adamı ezdi. Düşen tek avize bu değildi. Zincirler bir havuzdaki dalgalar gibi birbiri ardına gevşedi, demir ve alevden oluşan çemberler bir toz bulutu içinde yere inerek hem masaları hem de kolları bacakları parçaladı. *Bam, bam, bam...* Savaş tamtamları yine çalıyordu. Avizelerden biri platforma düşerek masayı ikiye böldü. Corayne kırmızı bir elbise, mücevherli bir taç, kraliçe kılığına girmiş bir kurt aradı ama Andry onu koridora çekince bir şey göremedi.

Kapıdan en son Sorasa Sarn çıktı, kapıyı arkasından kapatıp büyük salonla bağlantılarını kesti. Gözleri kocaman açılmıştı, deli gibi bakıyordu, bakışlarını Dom'un yarısından Corayne'e, sonra da Andry'nin kıpkırmızı kesilmiş yüzüne çevirdi. Elindeki hançerden kan damlıyordu.

“Her şeyi ben mi yapmak zorundayım?” diye hırladı.

16

İYİ İŞ

Sorasa

Tozluğunun altından bacağına çarpan altın kesesi ağırdı. Birbirine yaslanmış sikkeler sayılarına rağmen hiç ses çıkarmıyordu. Altın şingirtisiyle ihanet edebilecek bir suikastçı zaten buna değmezdi ve Sorasa Sarn her bir kuruşa değiyordu. Kadim altını gerçekten çok iş görür, Ward'ın her köşesine seyahat imkânı sağlardı. *Galland cehennemle savaşa girecekse uzaklarda olmak isterim.*

Dişlerini sıkarak yanık etin, çürüğün ve parçalanmış diyarların keskin kokusunu unutmaya çalıştı. *Dünyayı kurtarmak suikastçıların işi değil, dedi içinden. Yoluna bak Sarn.*

Boş bir dairenin kilidini açıp yeni giysiler bulması hiç zaman almadı. Pelerinini ve tuniğini çıkarıp altın ve gümüş işlemeli koyu kırmızı bir elbise giydi. Elbise üstüne fazla boldu ama kılıcını, hançerlerini ve kırbacını saklamak için idealdi. Çıkarmadığı deri tozlukları ve çizmeleri dökümlü eteklerinin

altına gizlenmişti. Açık bıraktığı saçlarıyla güneyden gelmiş yabancı bir asilzade değilse de bir hanımın özel hizmetçisi sanılabilirdi. Bunlar arkasına saklanması kolay maskelerdi ve Sorasa onları ustalıkla takıyordu.

Ellerindeki güllerle dolu sepetler meşalelerin ışığında kıpkırmızı parıldayan hizmetçilerin yanından geçti. Dikenlerden ve kraliçenin düğününden yakınarak yanından geçip gittiler.

Bu gece Sorasa Sarn'ı çağıran şey fırsat değil, aman bilmez bir meraktı.

Deniz kenarındaki kayalıklar ve çöl tarafından korunan hisarda bile Amharalar dünyada olup bitenleri gayet iyi bildi. Kraliçe Erida da reddedilen çok sayıdaki talibi de iyi tanınıyordu. Prensler, komutanlar, zengin toprak baronları ve sefil vârisler. Hiçbiri Galland kraliçesine layık değildi.

Ama bugün birisi layık.

Sorasa'nın adımları koridorların kesiştiği yerde yavaşladı. Büyük salon ilerideydi ama hizmetçilerin kanadı soldaydı ve onun koridoru dar ve dönemeçliydi, sandık odalarıyla, yatakhanelerle, mutfaklarla, içki mahzenleriyle doluydu, ayrıca bir bira imalathanesi, kiler, çamaşırhane ve bir de ekmek fırını bulunuyordu. Üstelik şehre açılan kendi kapısı, rıhtımı ve köprüsü vardı.

Karar vermek sadece bir dakika sürdü.

Bina, büyük salon ve doğu kanadı yeniydi, göz alıcı tonozlu kemerler, yüksek taş duvarlar ve vitraylar son on yılda tamamlanmıştı. Muhteşem güzellikte ve ne yazık ki saldırıya açıktılar, güvenlikten çok stil için inşa edilmişlerdi. Çok sayıdaki girinti ve balkon Sorasa'nın ilerleyişini daha da kolaylaştırıyordu. Hizmetkârların önünde çenesini yukarı dikip muhafızları görünce bakışlarını yere indirerek yoluna devam ederken tavırları akıcı bir ritimle leydi ve hizmetçi

arasında gidip geliyordu. Her zamanki gibi bir sarayda sorgusuz sualsiz, hatta meraklı bir bakışa bile maruz kalmadan yürümenin bu kadar kolay olmasına şaşırdı.

Bu kadar çok kadının Lonca'ya hizmet etmesine şaşmamalıydı. *Amharaların kimseye görünmeden dolaşabilenlere çok ihtiyacı var, hem erkekler için bir kadından daha görünmez kim olabilir?*

Uzun bir geçit büyük salonun güney tarafı boyunca uzanarak doğu kanadını bir dizi aslan yüzlü sütunla kaleye bağlıyordu, aslanların kimi vakur duruyor kimi hırlıyordu, her biri bir kral gibi asıldı. Sağ taraftaki sütunların arasındaki ardına kadar açık kapılardan tüm ihtişamıyla büyük salon görünüyordu. Her kapıda yüzü dışarı dönük bir şövalye duruyordu, Sorasa önlerinden geçerken hepsinin gözleri ölü gibi donuktu. Kraliçe Erida'nın babası saray için hiçbir masraftan kaçınmamış, yüksek masasını mücevher kadar parlak pencerelerden bir duvarla taçlandırmıştı. Her biri bir öncekinden daha yeşil olmak için yarışan saraylılar yeşil renk ipeklilere ve kadifelere bürünmüşlerdi. Salağın biri yaka yerine aslan yelesi takmış gibi görünüyordu. Sorasa'nın şöyle bir saydığı kadarıyla iki yüzden fazla soylu erkek ve kadın ziyafet çekiyor, kraliçeye ve nişanlısına kadeh kaldırıyor. Kraliçenin yanındaki boş sandalyeye bakılırsa nişanlısı henüz platforma çıkmamıştı. Masanın ortasındaki Erida'yı görmezden gelmek mümkün değildi, elbisesi yakut kadar parlak, yüzü ay kadar beyazdı. Galland'ı bir taht krizine sürüklemeye meyli olanlar için son derece kolay bir hedefti.

Benim işim değil, benim sorunum değil, diye düşündü Sorasa tekrar şövalyelere bakarak.

Bir köşeyi dönüp konuşmalara kulak vererek ziyafet salonunun kıyısından ilerledi. Merdivenlerden üst kattaki galeriye çıktı.

Galeri geniş bir balkon halinde büyük salonu çevreliyordu ve burada saraylıların olmayışı mutluluk vericiydi. Çift tonozlu tavan boyunca uzanan, uçları köşelere vidalanmış kalın zincirlerin ucuna asılı büyük demir halkalardan oluşan avizeler galeriyle bir hizadaydı.

Aşağıdaki ziyafet tüm ihtişamıyla devam ediyordu. Soluk yüzler masadan masaya geçiyor, birbirlerine doğru eğilip fısıldaşıyor ya da bağrışıyor, bazıları dans ediyor, bazıları yemek yiyor ve hepsi doyasıya içiyordu. Sorasa Rhashir'den Calidon'a kadar çok sayıda kraliyet sarayı görmüştü, dilleri ve âdetleri farklı farklı olsa da insanlar hep aynıydı, ne yapacaklarını kestirmek kolaydı. Çoğu, kraliçenin nişanlısını merak ediyor olmalıydı.

Mercury biliyor mudur? diye düşündü Sorasa galerinin gölgelerine yerleşerek.

Mercury kır saçlarıyla hisarda, Ward'ın dört bir yanından çekilen binlerce ipliğin merkezindeki eski koltuğunda oturuyor olmalıydı. Mektuplar, kuşlar, casuslar, fısıltılar ve şifreler.

Amharaların efendisi büyük yapbozun her bir parçasını görürken biz geri kalanlar ancak kör gibi kenarları yokluyoruz.

Dudakları tiksintiyle kıvrıldı. İlgisinden hem nefret edip hem hoşlanarak lütfundan faydalandığında bile Mercury'nin tasmaı daima rahatsız ediyordu.

Dakikalar su gibi akıyordu. Sorasa enerjiyle dolup taşan bir çocukken hisarın hücrelerinde sabırlı olmayı öğrenmişti. O enerji bir Rhashira kertenkelesiyle karanlıkta baş başa geçirdiği bir gecenin ardından çabucak çekilip alınmıştı. Bir kurtla boy ölçüşebilecek dişlere sahip, uzunluğu üç metreden fazla olan

kertenkele ölümcül ama neredeyse kördü. Bir çocuğun canlı canlı yenmeye karşı tek savunması kımıldamadan durmaktı. Şimdi karşısında sadece şövalyeler ve sarhoş saraylılar varken kımıldamadan durmak işten bile değildi.

Gerçekten de dökülmüş en az altı kadeh şarap, kırılmış üç tabak saymış ve yaz sebzeleriyle dolu tabağında horlayan ihtiyar bir adam görmüştü. Geri kalanlar, kraliçenin masasındaki bile, sohbet edip içiyordu. Sorasa kraliçenin yanında duran adamın kuzeni Lord Konegin olduğunu biliyordu. *Kraliçe kuzeninin onu öldürmek için Amharalara bir servet teklif ettiğini öğrenmek için ne kadar öderdi? diye düşündü sırtıtarak. Ya da konseyindeki ihtiyar kadının bir savaş gemisini batıracak kadar altınla sözleşmeyi satın aldığını?*

Salon servis edilen her yemekle ve her yeni şarap sürahiyle daha gürültülü bir hal alıyordu. *Saraylılar yakında kraliçenin kimi seçtiğini hatırlamayacak kadar sarhoş olacak.*

Gözüne bir hareket ilişti, aşağıda değil, karşı tarafta, galerinin diğer tarafındaydı, tam karşısındaki balkonda. O balkon da karanlıktı ve boş görünüyordu ama ışığın kenarında iki yüz görünüyordu. Sorasa gözlerini kısarak avizelerin ışığına karşı siper etmek için elini kaldırdı, gözleri iki kişinin durduğu karanlığa alışsın diye biraz bekledi.

Biri askere benziyordu, dimdik duruyordu ve derli topluydu, Sorasa adamın elini dayadığı belinde güzel bir kılıcın sapını görebiliyordu. Siyah pelerinin önü açıktı, pul gibi desenleri olan mor kadifeden ceketini görünüyordu. Başını aşağı eğmişti, kraliçenin masasına bakıyordu, sadece koyu kızıl saçlarının parıltısı görünüyordu. Diğeri bir rahipti, kırmızı renkli bir cübbe giymişti. Rengine bakılırsa kendini Syrek'e adayanlardan biriydi. Yıkım ve yaratma, fetih ve barış tanrısına.

Yöneticileri kendini fatih ve yaratıcı olarak gören Galland krallığının koruyucusuna.

Adamların ikisi de Sorasa'yı fark etmedi, sarayın geri kalanı gibi çözülmek üzere olan gizem yüzünden dikkatleri dağılmıştı. Sorasa'nın içini buz gibi bir korku ve bir sezgi kapladı. Adamlar konuşmuyordu ama asker kımıldandı, kılıcının sapındaki parmakları bir açılıp bir kapanıyordu. *Sabırsızlanıyor*. Rahip ise tam tersiydi, kırmızılar içinde bir heykeli andırıyordu, başlığının altındaki yüzü bembeyazdı.

Rahipler tanrılarına ve başrahiplere hizmet eder, krallara ya da kraliçelere değil. Başkalarına kulak verip aktarılacak sözleri toplar, diye geçirdi içinden Sorasa tekrar rahibe bakarak. *Peki ya asker? O kime hizmet ediyor?*

Asker soyluya benzemiyordu. Şövalye ya da lord değildi, ayrıca hiçbir diplomat bir ziyafeti saklanarak geçirmezdi. Ama saray muhafızlarından da değildi, giysilerinden belliydi, zırhı ya da göğsüne işlenmiş bir aslan yoktu.

Sorasa gözünü askerden ayırmadan gölgelerin içinden dikkatle ilerledi, galeriye serilmiş kalın halı ayak seslerini boğuyordu. *Belki de bir casustur,* diye düşündü. *Amhara'dan ya da başka bir loncadan gelen bir suikastçı.* Gözlerini yine adamın üstünde gezdirdi. Adam ince uzundu, boynundaki kaslar dışarı fırlamıştı, bu kaslar zor yoldan ve zorunluluktan kazanılmıştı. *Bir batakhaneden kiralananmış basit bir katil de olabilir. Serbest bırakılmış kuduz bir köpek.*

Aşağıda bir karmaşa olunca başını hızla çevirdi, üç kişi uzun ziyafet masalarının arasından yan yana yürüyordu. İki-sini tanıdı.

Demek aradıkları yaveri bulmuşlar.

Kraliçe şövalyeleri eliyle uzaklaştırarak üç kişinin masaya yaklaşmasına izin verdi. Sorasa ne kadar saçma da olsa yaka-

rışlarını duymak isterdi. Yürüyen fırtına bulutu Dom, Corayne ve titrek cesareti. "Majesteleri, çılgın amcam tarafından idare edilen şeytan ordusunu yenmek için yardımınıza ihtiyacımız var. Evet, onu durdurabilecek tek kişi benim. Evet, on yedi yaşında bir kızım. Evet, son derece ciddiylim."

Ama Erida onları geri çevirmedi. Tersine Ward'ın kaderini baş başa konuşabilmeleri için onları eliyle yanına çağdı, yüzünde nazik ve samimi bir ifade verdi. Ona tepedeki cesetlerden bahsedin, diye geçirdi içinden Sorasa, cesetlerin içinden geçen bıçağını hatırladı. Katliamdan bahsedin. Ona yara izlerinden bahset Domacridhan.

"Domacridhan."

Asker tısladı, ses galeride yankılandı. Sesi zehir gibiydi.

Sorasa sırtını bir sütuna yaslayarak gölgelerin içine saklandı.

Asker öfkeyle Kadim'e, sonra da Corayne'e baktuktan sonra yüzünü ışığa doğru kaldırdı. Siyah ve tanıdık gözlerinde avizelerin bir oyunu olarak kırmızı bir parıltı belirdi.

İplik parçaları Sorasa'nın zihninde bir araya geldi, bir resim dokuyarak her şeyi ortaya koydular. Gerçeklik kaliteli bir zırhın tabakaları gibi birbirine geçti.

Sorasa Sarn'in şimdiye dek edindiğı tüm içgüdüler alev alıp uyarır gibi içini yakmaya başladı

İlk ve en güçlü içgüdüsu haykırdı

KAÇ.

"Şunun suratına bak Ronin," diye mırıldandı asker, rahip ise hiç kımıldamadı. O bir rahip değil, en azından Ward tanrılarından birine bağı bir rahip değil. "Kadimlerin yaraları kendiliğinden kapanıyor sanıyordum."

"Kapanıyor zaten. Ward'ın silahlarıyla açılmışlarsa," dedi Kızıl Ronin. Büyücü ellerini cübbesinin içine soktu. "Ama Kirmen kılıcıyla yaralandıklarında, Bekleyen'in kutsadığı Kıl

Diyan ve Asunder silahlarıyla yaralandıklarında aynı şey geçerli değil. O yaralar kolay kolay kapanmaz. Prens hayatta kalıp olanları anlatmış olsa bile Kadimlerin anklavlarında saklanmalarının nedeni de bu. Neler yapabileceğimizi görüyorlar. Ward'daki ölümlü ordularından çok *bizden* korkuyorlar."

Sorasa bir adım daha yaklaştırmaya cesaret edemedi. Ellerini eteğinin altına sokup küçük bir hançer çıkardı. Daha rahat hareket edebilmek için elbisesinin yan taraflarını sessizce kesti.

İçgüdüleri yine *kaç* diye haykırıyordu. Şimdiden sarayda kısıllı kaldığını, taş ve camın, ipek ve şarabın üstüne üstüne gelmekte olduğunu hissedebiliyordu. *Kadim'i de kızı da yaveri de siktir et. Ward'ı siktir et.*

"Bana benziyor," dedi Taristan sert bir sesle. Kraliçenin ve şövalyelerinin peşinden yan kapıların birinden dışarı çıkan Corayne'i ızlıyordu. "Kardeşime."

Hiç değilse Dom yanında, diye düşündü Sorasa dişlerini sıkarak. *Bir Kadim'e karşı altı şövalye. Şansları yüksek. Dom çok daha kötüsünden sağ çıktı. Kalp atışları hızlandı. Veleve ki sağ çıkamadı. O zaman geriye sadece çocuk yaştaki yaver kalır. Corayne de ölmüş sayılır.*

Ward da mahvolmuş.

Ofke korkusunu kemirerek egemenliği ele geçirmeye çalışıyordu. *Sözleşmede bu yoktu,* diye hırladı kendi kendine, içinden çılgılık atmak geliyordu. İçinden kaçmak geliyordu. *Ama nereye? Eve, hatırı hisara bile kaçamam. Bekleyen ikisini de yitirecek, Taristan'ın yamruklarını da kendi dişlerine katacak.*

"Bunu kabul ettiği için hâlâ şokta olduğumu söylemem gerek."

Taristan'ın sesi yaklaşıyordu, adımları sessizdi ama Sorasa'nın kulağına gök gürültüsü gibi geliyordu. Taristan parmaklarıyla

yavaşça kılıcının sapına vurdu, tek yüzüğü metalde küçük, nefret dolu bir çan gibi çınladı.

Sorasa dizlerini bükerek eğildi, ağırlığını ayaklarının on tarafına verdi. *Merdivenlere koşabilirim, galeriden aşağı atlayıp düşüşümü bir asilzadenin kafasında yumuşatabilirim.* Seçenekler arasında gidip geliyordu.

Kirmen artığı hain ve fino köpeği büyücü düzenli adımlarla, neredeyse hiç acele etmeden arayı kapatıyordu. "Hırs kızın kanında var," dedi Ronin sakince.

Sesi tuhaf çıkıyordu: Sanki biri daha onunla birlikte konuşuyor ve daha derin bir ahenk oluşturunmuş gibi başka bir ses katmanı daha vardı. Büyücü sustuğunda bile sesi yankılanıyordu.

"Onu diğerlerinden önce bulmamız iyi oldu."

"Yapmamız gerekmeyen bir seçim," dedi Taristan alaycı bir sesle. "Yeğenimde cadı falan görmüyorum."

Büyücünün cübbesi halının üstünde yılan gibi tıslıyordu. İkili ses yok olmuş, şimdi sadece kendi sesi kalmıştı. "Öyle bile olsa Galland Kraliçesi bizim için güçlü bir müttefik. Eski Cor'lu Corayne yakında ölecek ve bir önemi kalmayacak."

Sorasa riski göze alıp tek gözünü kısarak sütunun arkasından baktı. İki adam büyük salona inen başka bir merdivenin başında duruyordu. Taristan başını çevirip avizelere bakınca sert yüz hatları aydınlandı. *Corayne gerçekten de ona benziyor.*

"Kardeşimin kılıcı ondaysa elinden alıp kızı bir yere kapatmamız yeterli," dedi Taristan yeniden kılıcına vurarak. Kılıcın kını gümüş rengi ve siyah deriden yapılmıştı, kılıç görünmese de sapındaki mücevherler kanla şişmiş keneler gibi parlıyordu.

Ronin omzunu silkti. "Bekleyen gelip bu dünyayı küle çevirdiğinde ölmesi için mi?" dedi Taristan'ı kemere doğru

götürerek. "Güven bana dostum, şimdi ölmesi onun için bir lütuf. Kadim'e gelince, bırak hayatta kalsın ve *izlesin*."

Merdivenlerden inerlerken acımasız kahkahaları her adımda yankılanıyordu.

Kaç kaç kaç kaç.

Sorasa kendine korku ve kararsızlık dolu beş saniye daha tanıdı. Sadece beş saniye.

Burnundan, dişlerinin arasından sertçe soludu. *Bir*. Kraliçenin seçimi Taristan'dı. *İki*. Kraliçenin ordusu Kirmen'i koruyacak, geçitten bir ceset ordusu fışkıracaktı. *Üç*. Hiçbir krallık Taristan ve Erida'nın karşısında tek başına duramazdı. *Dört*. Sorasa Sarn hiçbir önem taşımıyordu. Dünyanın büyük anlaşmaları hakkında yapabileceği bir şey yoktu. *Beş*.

Ayağa kalkıp sütunların arasından bir kedi kadar hızlı geçti, galerinin sonuna gelince dizlerinin üstüne çöktü. Kraliçenin masası tam altındaydı. Masanın karşısında kraliçe ve Corayne'in çıktığı kapı aralık duruyordu.

Yapabileceğim bir şey var.

Şarap rengi elbisesinden kare şeklinde bir parça yırttı. Normalde kullandığı tozlarını Byllskos'ta harcamıştı ama siyah olan duruyordu, avucundan daha küçük bir kare şeklindeki üçlü paketiyle kemerine takılıydı. Dikkatle paketi açıp siyah küçük tanecikleri yırttığı kumaşın ortasına serpti. Paketin üstündekiler neredeyse silinmişti, Isheida dilindeki yazılar güçlkle okunabiliyordu. *Ağırlığının beş katı altın değerinde.*

Sorasa köşeleri sıkıca birbirine bağlayarak bir kese yaptı ama kumaşın bir kenarını açık bıraktı. Yeterince uzun olması için dua ediyordu. Yeterince kısa olması için de.

Aşağıda Corayne ve kraliçenin iki şövalyenin peşinden salona girdiğini gördü, sonra geri kalan dört şövalyenin eşliğinde Dom ve leylek bacaklı yaver göründü. Sorasa önce

Dom'a bakıp yüzünde bir endişe, olacakları bildiğine dair bir işaret aradı.

Neredeyse yüksek sesle küfredecekti. *Elbette bilmiyor.*

"Nişanlanmamın uzun zaman aldığını biliyorum, belki bazılarınız için biraz fazla uzun," dedi Kraliçe Erida, saraylılar sırtlan gibi güldü.

Ulaşabileceği bir yerde mum yoktu, avize bile, bu yüzden Sorasa çakmak taşının bir köşesi ve hançerinin çeliğiyle yetindi, ikisini birbirine vurarak kıvılcımlar çıkarttı.

Kumaş alev alıp kenarından yanmaya başladı.

Bir elini kaybetmekten ya da görünmekten korkacak vakti yoktu. Sadece amacını düşünüyordu. Kesenin ağırlığını, alevin sarkan kumaşın üstünde ilerleyişini. Balkon korkuluğunun ötesindeki duvara sabitlenmiş zincirin kalınlığını, pürüzsüz taşın derinliklerine sabitlenmiş metal plakayı. Demir halkalar belli bir açıyla yukarı çıkıyor, ilk büyük halkanın içinden geçip bir avizeye doğru iniyor, sonra tekrar yukarı çıkıyordu. Mücevherlerle süslü bir kolye gibi tekrar tekrar inip çıkıyordu.

Sorasa eğilip kolunu uzattı, kumaş parçasını elinden bırakırken tüm dikkatini parmak uçlarına verdi. Başarısızlığı aklına getirmek istemiyordu... Alevin söndüğünü, tozun dö-küldüğünü, kesenin hedefi ıskaladığını. Kraliçe aşağıda kan kırmızısı elbisesiyle olduğu yerde dönerken keseyi fırlattı. Kese yavaşça bir yay çizdi, zincire ve duvara çarparak yan döndü, arkasında alevden bir iz bırakarak düşmeye başladı, kumaş ufalanıp dumana ve küle dönüşüyordu. Sonra büyük zincirin halkaları ile taş duvarın arasına sıkışarak hedefe oturdu.

Sorasa at nalı şeklindeki galeriden geri dönerken adımları hafif ve hızlıydı. Şövalyeler yan yana dizilip Dom ve Corayne'i gözlerden gizleyince yenilginin o tanıdık girdabını hissetti.

Yoksa biliyorlar mı? Boyunlarındaki ilmeği hissediyorlar mı? Corayne biliyor olmalı. Aptal değil.

Erida'nın sesi merdivenlerde yankılanarak inmekte olan Sorasa'ya ulaştı. "Eski Cor'un oğullarından biri olan prens eşimi, kocamı, eski imparatorluk soyunun vârisini ve önümüzde uzanan yeni dünyanın babasını takdim etmekten mutluluk duyarım." Bir kez daha büyük salonu dolduran alkışlar ve tebrik sesleri bir dalga gibi yükseldi. "Eski Cor Prensi Taristan."

Şimdi, diye düşündü Sorasa gücünü pusuda bekleyen keseye yönlendirerek. Öldürme yeteneğine sahip bir ölümlü değil de Kirmen güçlerine sahip bir cadı ya da büyücüymüş gibi. *Şimdi*, dedi Sabah Yıldızı Lasreen'e, Syrek'e, Immor'a, Suların Meira'sına, Ward'da tapılan tüm tanrı ve tanrıçalara yalvararak.

Cevap vermediler.

Merdivenleri inince yavaşladı, göze batmamak için rahat tavırlarla yürümeye başladı. Gözleri fıldır fıldır dönüyor, salonu âdeta içerek küçük de olsa bir fırsat arıyordu. Her yerde ayağa kalkıp sevgili genç kraliçelerine seslenerek alkışlayan saraylılar vardı. Sorasa en yakınındaki masadan gümüş bir şarap sürahisi aldı, onu bir kalkan olarak kullanıp platforma yaklaşırken gözünü hiç kırpmıyordu.

Dom dizlerinin üstüne çökmüştü, şövalyeler omuzlarından tutarken titreyen yumruklarını açıp kapatıyordu. Saraylılar yaralandığını göremiyor, kraliçeye ve nişanlısına saygısından değil, acıdan diz çöktüğünü bilmiyorlardı. Dom'un ifadesi değişmemişti, yüzü asıktı, her zamanki gibi dudaklarını tiksintiyle bükmüştü ama Sorasa içindeki gerginliği gün gibi apaçık görüyordu. *Çok acı çekiyor.* Corayne de aynı şekilde kısıtılmıştı, bir şövalye çok yakınında duruyordu, zırhlı

yumruğunu kızın yan tarafına bastırmıştı, kesin elinde bıçak vardı. Siscaria'nın güneşten doğmuş kızı hayalet kadar beyazdı, iri iri açılmış gözlerini platformdan, masadan, kralıçeden öteye dikmişti.

Sorasa bakmadan da neden donakaldığını biliyordu.

Taristan zaferinden memnun, platformda rahat adımlarla yürüyerek yaklaşıyordu. Hilal şeklinde bir gülümsemeyle Corayne'in tepesine dikilip pis pis baktı, sonra kızın mavi renkli eski pelerinini tutup yırttı. Corayne'in sırtındaki kılıç Taristan'inkinin aynısıydı. Öteki Kirmen kılıcı.

Kılıç gerçekten yaverdeymiş, şimdi de Taristan'ın olacak.

Kadim tıslayarak bir şeyler söyledi. Sorasa duymasa da yüzünden şimşek gibi geçen öfkeyi gördü. Taristan da homurdanarak cevap verdi, keyfi yerindeydi, sonra sırtını saraylılara dönüp uzun vücuduyla Corayne'i gözlerden tamamen gizledi.

Sorasa'nın bileğine dayanmış hançer sabırsızlıkla bekliyordu. Kılıcı yırtık eteğinin altındaydı, onu şimdi çekerse çok fazla şüphe uyandırırdı. *Şimdi şimdi şimdi şimdi*, diye yalvardı fitili bu kadar uzun kestiği için kendine küfrederek. Kese hâlâ yerindeydi, minicik bir kıvılcım tırmanmaya devam ediyordu. Sorasa adımlarını hızlandırıp platforma iyice yaklaştı, şarap hâlâ elindeydi. Etekleri yırtık olduğu halde şövalyeler onu hizmetçi sanarak fazla dikkatli bakmadı. *Çok az kaldı.*

Bir uluma büyük salonu ikiye böldü. Taristan yüzünün bir tarafını tutarak Corayne'den uzaklaştı, parmaklarının arasından kan akıyordu. Büyücüsü platformun üstünde öne fırladı, ağzı hızla hareket ediyordu, ya bağırarak dua ediyor ya da büyülü sözler söylüyordu, belki de ikisi birdendi.

Sorasa hiçbirini duymuyordu; dünya gözlerinde küçülmüştü. Şimdi harekete geçme vaktiydi.

Aslan Muhafız'ın zırhını kırmızıya boyadı.

En yakınındaki muhafızın göğsüne şarap sürahisini sertçe çarpıverdi. Şarap adamın üstüne dökülürken Sorasa ayağı takılmış beceriksiz bir hizmetçi rolüne büründü. Muhafız Sorasa'nın beklenmedik ağırlığı altında tökezledi, Sorasa şimdi muhafızın yanında duruyordu, bıçaklayabileceği kadar yakınında, gözlerini Corayne'in tepesinde dikilen şövalyeye dikmişti. Şövalye kolunu geriye çekti, bıçağın parıltısı kızın kaburgalarında keskin ve soğuktu. Sorasa daha hızlı davranıp bıçağı zırhın ek yerleri arasından boyun damarlarına geçirdi. Şövalye boynunu tutarak kan içinde yere devrildi. Sorasa, Corayne'i tutmaya çalışırken ellerine sıcak kanlar damlıyordu. Kız donup kalmıştı, elinde tuhaf bir döküntü parçası vardı, bacakları kımıldamıyordu, vücudu kurşun gibiydi.

Bu kızı rıhtıma kadar sürüklemek zorunda kalırsam Las-reen şahidim olsun ki...

"Koş, lanet olası, koş!" diye hırladı Sorasa kızı şövalyelerin oluşturduğu duvarda birden açılan boşluğa doğru iterek. Üç şövalye daha yere serilmişti. Dom başlarında dikiliyordu, karının yan tarafına bir hançer saplanmıştı, kanlar tuniğinden ve pantolonundan çizmelerine damlıyordu.

Sorasa içine düştükleri durumu bir denklem olarak görüyordu, zihni aldığı eğitim gereği sadece savaşa ve koşullara odaklanmıştı. *Üçü yerde, sürahiyi indirdiğim hâlâ toparlanamadı, bu da öldü.* Kendi kanıyla boğulmakta olan şövalyenin üstünden atlayarak Corayne'in peşinden koştu. Dom ve yaverin, peşinden gelecek kadar zeki olması için dua ediyordu. Taristan ve Erida'nın şövalyelerinin öyle yapacağına şüphe yoktu.

Patlama sesini duyunca dudaklarında nadir bir gülümseme belirdi, boşalan zincir sesiyle gülümsemesi yüzüne iyice yayıldı. Geçidin kapısında durup kaosa bir göz attı. Avizeler

birbiri ardına düşüyor, her biri çekiç gibi inerek masaları parçalayıp tabakları ve bedenleri havaya fırlatıyordu. Saraylılar alt alta üst üste kaçmaya çalışıyor, platform hızla boşalıyor, kraliçenin danışmanları dört bir yana kaçıyor. Taristan arbedenin içinde güçlkle ayağa kalktı, yüzünün bir tarafı kesiklerle doluydu, Kızıl Ronin yüksek tavana bakarak lanetler savuruyordu. Kraliçe şövalyelerinin arasına hapsedilmişti, Aslan Muhafızlar onu molozlardan koruyordu.

Sorasa'nın yanından önce bembeyaz suratıyla Kadim geçti. Onu yaver Trelland izledi. Sorasa onları hesabına ekledi.

Dört canlı.

Derin bir nefes aldı. Kaç, diyordu içgüdüler, şimdi fı-sıltıya dönüşmüştü.

Onu duymazdan gelmek zor olmadı.

Kapıyı kapatıp sürgüyü sertçe çekti. Büyük salondaki avizeler gök gürültüsüne benzer bir uğultuyla düşmeye devam ediyordu. Kalbi de onlara uyarak sabit bir ritimle atıyordu. Tehlike, içindeki bir şeyi besleyerek her türlü korkuyu bastırmasını sağlamıştı.

Diğer üçü aynı hissi paylaşmıyordu. Corayne kılıcını kontrol etmek için elini sırtına uzattı, parmakları zangır zangır titriyordu, gözleri yemek tabakları kadar büyümüş, siyahın etrafında aklar iyice ortaya çıkmıştı. Kirmen kılıcı hâlâ bir yarık gibi sırtındaydı, kızın küçücük vücudunda komik duruyordu. Dom, Corayne'in yanında duvara yaslandı, dudaklarını dişlerinin arasına kısırmıştı, bir eliyle yan tarafına saplanmış hançeri yokluyordu. Sadece yaver işe yarar görünüyordu. Mavi-gri paltosundan yırttığı kumaş parçalarını Dom'un yarasına bastırdı.

"Her şeyi ben mi yapmak zorundayım?" dedi Sorasa hançerini silerek. Şövalyenin kanlı sonunun şahidi birkaç silişte

yok oluverdi. Sorasa kraliçe ve konseyi için bir tür antre vazifesi gören odalarla dolu uzun koridora baktı.

Corayne suikastçıya orada değilmiş gibi görmeyen gözlerle bakıyordu.

“O kapı fazla dayanmaz,” diye mırıldanarak bir adım geriledi. Şimdiden diğer taraftan biri kapıya vuruyordu. Birileri. Kapı menteşelerinin üstünde zıplayarak sürgüyü zorluyorlardı. “Kraliçe onun yanında. Kraliçe, Taristan’ın yanında.”

“Teşekkür ederim. Benim de gözlerim var,” dedi Sorasa sertçe. “Koşabilir misin Kadim?”

Kadim’in sol tarafı kıpkırmızıydı. Sadece yüzünü buruşturdu. Sakalında da kanlar vardı, altın rengi kıllar kırmızıya dönmüştü. “Mühim bir şey değil,” diyerek Trelland’ı yanından uzaklaştırdı. “Vederler çabuk iyileşir.”

“Sakın...” dedi Sorasa, Dom’a atılarak.

Ama Tanrı’nın cezası embesil ölümsüz yapacağını yaptı. Bıçağı bir çekişte çıkarıp fırlattı, yerlere kan bulaşmıştı. Kaburgalarındaki yaradan oluk oluk kan fışkırmaya başladı, Kadim sendeleyerek bir dizinin üstüne çöktü.

“Ah,” diye soluyarak yere devrildi.

Corayne onu tutarken ölümsüzün kanlarından oluşan gölde ayağı kaydı. “Kirmenler aşkına!”

Kadim’i yere iterken Sorasa’nın ağzına keskin bakır tadı doldu.

“Bin yıl yaşayıp da hâlâ bu kadar aptal olmanı aklım almıyor,” dedi Dom’un tuniğini yırtarak. “Gerçekten büyük başarı.”

“Beş yüz yıl,” diye tısladı Dom dişlerinin arasından, sanki çok fark ediyordu.

“Ölümsüz de olsan kan kaybından ölebilirsin.”

Dom nedense bu ihtimale şaşırmış gibiydi.

Sorasa, Dom'u dikkate almadı yoksa onu kendi elleriyle öldürecekti. Onun yerine bandaj yapmak için giysisini yırtmaya devam etti. Trelland elindeki paçavraları uzattı, Sorasa onları deliğin içine tıktırdı, kırmızı sert kasların arasından bembeyaz kaburgalar görünüyordu. Hiç değilse Sorasa onu sızdıran bir kova gibi tıkarken Dom gözünü bile kırpmadı.

"Başka parlak fikirlerin var mı Kadim?"

Kadim, Sorasa'nın beklediğinden daha çabuk kalkmıştı, lime lime giysileriyle karşısında dikilirken koridordaki meşalelerin ışığı çıplak göğsüne vuruyordu. Teni de kemikleri gibi ıslıl ıslıl ve beyazdı.

"Kaçalım," dedi Dom hırıltılı bir sesle.

"Geldiğimiz yoldan dönemeyiz. Mutfak tarafından, Cesaret Köprüsü'nden, garnizon rıhtımından da olmaz..." Sorasa bildiği her yolu, her kaçış rotasını tek tek eledi. Her biri gözlerinin önünde parçalanıp gitti. "Buradan tek başıma çıkabilirim ama sizi çıkaramam."

"Eh, gerçekten çok faydalı oldu," dedi Corayne sertçe.

Kapı büyük ve ağır bir şeyle vurulmuş gibi gümledi. Muhtemelen koçbaşı olarak kullanılan bir masaydı. Kapının kırılması ya da Erida'nın muhafızlarının diğer taraftan gelmesi uzun sürmezdi. Ancak birkaç dakikaları vardı, belki.

Saniyeler.

Trelland pencereye gidip bakımlı bahçelere baktı. Peşlerinden gönderilen muhafızların meşaleleri dört bir yana yayılıyordu. Yeşil çimenlerin ötesinde bir labirent vardı, gölgesi dönemeçleriyle labirent şeklinde dizayn edilmiş çitler. Vakur ve ürkütücü saray katedrali tüm azametiyle labirentin üstünde alay eder gibi yükseliyordu. Sütunları göğüs kafesi gibi kemerliydi. Yaverin yüzü gerildi.

"Syrekom'u denemeliyiz," dedi alçak sesle.

“Katedrali mi?” Sorasa dudak büktü. Şövalyeden ve Dom’dan yüzüne ve ellerine bulaşan kanlar kuruyup kabuk kabuk olmuştu. Ölümlü ve ölümsüz kanı arasında fark yoktu. Tatları aynıydı. “Kiliseye sığınmak sadece masallarda işe yarar yaver. Bir masalda değiliz.”

Bahçede birkaç şövalye vardı, meşaleleri görünüyordu ama hiçbirisi labirente girmede. Sorasa labirentin ilerisindeki Syrekomp Katedrali’ni hatırlamaya çalıştı, devasa yapı gri mermer ve camdan inşa edilmişti, Ascal’ın baş tacıydı, en büyük ve en korkunç tanrılarının şerefine yapılmıştı.

“Syrekomp,” dedi Trelland tekrar, sesi bu kez daha sertti.

Eli seğirerek yerinde olmayan kılıca uzandı. Zırhı yoktu, Sorasa’nın görebildiği kadarıyla bıçağı bile yoktu. Sadece pantolonu ve kolları biraz kısa gelen yırtık paltosu vardı. Boyu hâlâ uzuyordu, tüm gördüklerine rağmen daha çocuk sayılırdı. *Ama şimdi çocuk gibi konuşmuyor.*

“Sizi labirentten geçireceğim, sonra da...” Gözleri Dom’un kanlarına dikildi. “Umarım hepiniz yüzme biliyorsunuzdur.”

Sorasa, Dom’a baktı. Dom kesik kesik soluyordu. O da dik dik Sorasa’ya bakmaya başladı.

“Ben yüzmeyi öğrendiğimde senin soyun daha yeryüzünde değildi,” diye hırladıktan sonra ters ters bakarak hışımla yürümeye koyuldu. Sorasa duvarı yıkıp geçecek sandı. Ama Dom kapılardan birini bir tekmede açtı, sonra altın menteşeleri üzerinde sallanan kapıyı ardında bırakarak yürümeye devam etti.

Belki de boğulur, diye düşündü Sorasa dilekte bulunur gibi.

17

DİYAR İÇİN

Andry

Yeni Saray daha önce ev, sığınak, okul ve talim alanı olmuştu. Şimdi bir hapishane, bir av sahası ve cellat barınağıydı.

Andry diğerlerini labirentten geçirirken başının üstünde sallanan baltayı hissederek uzun bacaklarının elverdiği ölçüde hızlı koşuyordu. Kışlada üstünde zırh varken koşmayı öğrenmişti. Bu onu çeliğin içinde daha güçlü, çelik yokken daha da hızlı yapmıştı. Ama şu anda kendini çıplak ve savunmasız hissediyordu. *Bir bıçağım bile yok*, diye düşündü öfkeyle. Kendini suçlayamazdı. Erida'nın onlara, ona, *Ward*'a sırt çevireceğini nereden bilebilirdi?

Ama bir gecede sırt çevirmedi, dedi kendi kendine. Bütün vücudu sarsıldı, farkına vardığı şey palamarları çözüp onu denize sürükledi. *Tanrılar bilir ne zamandır bize karşıydı.*

Kraliçe onunla, Lord Cortael'in ikiziyle birlikte. O adi puştla. Küfür kafasının içini sızlattı. Andry Trelland canını kurtarmak için kaçarken bile küfür etmekten hoşlanmazdı.

Kraliçenin şövalyeleri peşlerine düşmüştü, sarayın dört bir yanından bağırışlar yükseliyor, bahçeler meşalelerin ışı-ğıyla aydınlanıyordu. Ama Andry'nin zihni bunlarla meşgul değildi. Onun için sadece labirent vardı... Bir de annesi.

Şimdiye Wayfarer Limanı'na varmıştır, dedi kendi ken-dine. Bunu kabul olmasını istediği bir dua gibi söylemişti. Çoktan gemiye binmiştir, bakıcılarının yanında güvendedir, sandalyesinde oturuyordur. Yelkenler açılmıştır, kaptan yola çıkmak üzeredir. Valeri Trelland'ı bir geminin küpeştesinde oğlunu beklerken gözünde canlandırınca içi parçalandı. Ben de onunla gitmeliydim. Benim yerim burası değil. Labirent da-ralıyordu, çitler kusursuzca biçilmişti, düzeni bozan tek bir yaprak bile yoktu. Andry hepsini yakıp kül etmek istiyordu. Bu adadan çıkmam gerek. Tek yapmam gereken bu. Saraydan çıkıp rıhtıma gitmek. Burnundan sertçe nefes alıp dişlerinin arasından saldı. Adadan çık. Rıhtıma git.

Corayne yanında nefes nefese ona ayak uydurmaya çalışı-yordu. Andry'lerin dairesinde bu kadar küçük görünmüyordu ama şimdi sırtında kılıç, omuzlarında dünyanın yüküyle her an yok olup gidecek gibiydi. Sadece gözleri değişmemişti, gözleri her nasılsa üstlerindeki gökyüzünden daha siyahtı. Corayne başını çevirip dönemeçli çitlerin ötesini görmeye çalıştı. Lord Domacridhan ve Ibalet kadın arkalarından geliyordu.

Bir boru sesi yankılanınca Andry irkildi. Ağır ve vakur ses havayı titreştirdi.

"Bu neydi?" diye sordu Corayne soluk soluğa. Boru ye-niden çaldı.

iki tarafta yükselen bitkilerin arasında daracık bir toprak patika uzanıyordu. Burası herkesçe bilinen bir sırdı. Pek çok yaver, şövalye, saray nedimesi, hatta kimi asilzadeler meraklı gözlerden birkaç dakikalığına uzaklaşmak için sevgililerini buraya getirirdi.

Soğuk esen rüzgâr Andry'nin açıkta kalan yerlerini ürpertiyordu. Dişlerini sıkarak soğukla gelen seslere, ihtiyar ve genç fısıltılara kendini hazırladı. Güçlkle hatırladığı ve asla unutmadığı seslere.

Bu yolun dönüşü yok sadık yaver, diye inledi ses dağılarak.

Fısıltılar kafasının içinde parça parça olurken Andry boğuk bir hırıltı koyuverdi. Tökezledi, hızını yitirse de ilerlemeye devam etti.

Corayne'in, "İyi misin?" diye seslendiğini duydu ama fısıltılar kızın sesini yuttu.

Ardındaki hayatı yak, diyarı ateşten kurtar.

Sonra ses tekrar yok oldu, rüzgârla birlikte uzaklaştı, labirentin dışındaki bağrışlar arttıkça silinip gitti. İleride yüksek kemerleriyle Syrekom Katedrali'nin kulesi görünüyordu. Bağrışlar artıyor, yaprakların arasından görünen alevler patikalardan süzülerek yaklaşıyordu.

Corayne ayak uydurmak için adımlarını yavaşlatmıştı, hâlâ dikkatle Andry'yi izliyordu. Çekinerek elini uzattı. Andry hiç düşünmeden bu eli tuttu, Corayne'in parmakları sıcacıktı.

"Bir şeyim yok," dedi kesik kesik soluyarak. "İyiyim."

Arkalarından bir inilti duyuldu, Dom tekrar tökezleyerek bir dizinin üstüne düştü. Kadın kendi dilinde bir küfür homurdandı.

İkisi de yavaşlamadan, "Siz devam edin!" diye seslendi.

Corayne arkasına bakmak için döndü ama Andry onu çekti. "Onlar bize yetişir," dedi Corayne'in elini sıkarak. *Bu bir yalan mıydı? diye düşündü. Artık fark eder mi?*

Çitlerin uzun ve tuhaf gölgeleri yıldız ışığıyla meşale aydınlığı arasında beyazdan kırmızıya gidip geliyordu. Gölge-lerden biri kıpırdayıp canlandı. Geniş bir silüet sendeleyerek patikaya çıktı, kırmızı-gümüş rengi zarif pelerinde şarap lekeleri vardı.

"Şu işe bak," diye haykırdı Limon, ayaklarının üstünde sallanıyordu. Pis pis sıırttı, yüzü kıpkırmızı ve ter içindeydi. Elinde bir kadeh parlıyordu. Koyu kırmızı içkiyi döküp saçarak kadehi Andry ve Corayne arasında salladı. "Demek tenha-larda kızlarla buluşuyorsun. Bu taraklarda bezin olduğunu hiç bilmezdim!"

Andry, Corayne'in elini bıraktı, onu diğer yaverden uzak-laştırmaya çalıştı. Avucu Kirmen kılıcının kınına değdi. Kın buz gibi soğuktu.

"İyi geceler Limon," dedi dişlerinin arasından. *En iyisi etrafından hızla dolanıp onu karanlıkta dönmeye bırakmak.* "Ziyafetin kalanında iyi eğlenceler."

"Benimle bir içki içsene kardeşim," dedi Limon dili do-lanarak. Andry'yi boynundan tuttu. "Hem beni arkadaşınla tanıştıırırsın." Diğer kolunu uzatarak yolu kapadı. Kadeh Co-rayne'in karnına çarptı, gömleğine şarap döküldü. Limon, Corayne'e bakarak gülümsedi. "İyi akşamlar leydim."

Corayne başını eğip kirlenmiş gömleğine baktıktan sonra Andry'ye döndü, gözlerini yaverin gözlerine dikti. İçini kor gibi bir öfke sardı. *Sakin, demek istedi Andry. Yolumuza devam edelim.*

Corayne, Andry'yi şaşırtarak usulca, "İyi eğlenceler," dedi.

Sırtını çitlere verip Kirmen kılıcını gizlemeye özen göstererek Limon'un yanından sıyrıldı. Neyse ki Limon çok sarhoştur da omzundaki kılıç bir yana Corayne'in üstündekilerin kadın giysisi olmadığını bile fark etmedi.

"Tamam," diye mırıldandı Andry, Limon'un elinden kurtulmaya çalışarak.

Meşaleler yaklaşıyordu. Tüm kaçma umutlarının suya düşmesine çok az kalmıştı.

Ama Limon, Andry'nin yakasını daha da sıkı kavradı. Sonunda titreşen ışıkların ve bahçelerde yankılanan bağırışların farkına vardı. "Kimi arıyorlar?" dedi, bakışları keskinleşmişti. Dudaklarını yaladı. "Garnizonu çağırıyorlar Trell. Yardım etmeliyiz."

"Sen yardım et Limon," dedi Andry, Limon'un elini yakasından sökmeye çalışarak.

Diğer yaver kabardı, birden ciddileşti. Diğer yumruğunu havaya kaldırdı.

"Al işte Trelland," diye tısladı Andry'nin yüzüne. Nefesi leş gibi şarap ve soğan kokuyordu. "Lordun öldüğü halde hâlâ kendini bizden üstün görüyorsun. Halbuki bütün yaverlerden daha beter çuvalladın." Hakaret bıçak gibi Andry'nin içine işledi. Ama Limon'un söyleyecekleri bitmemişti. Tekrar Corayne'e baktı. "Şövalyesi öldürülürken kılını kıpırdatmadığını biliyorsun, değil mi?"

Andry yanaklarının kızardığını hissetti.

Corayne rol yapmayı bırakarak kaşlarını çattı, gözlerini Limon'un gözlerine dikti. "Şövalyelerin yapamadığını yapıp sağ kurtulmayı başardı."

Limon küçümser gibi dudağını bükerek Corayne'i dikkatle süzdü. Andry onun bu kez Corayne'in dağılmış saç örgülerini, yolculukta yıpranmış giysilerini, ayağındaki eski

deri çizmeleri fark ettiğini gördü. “Ne bakıyorsun pasaklı sürtük?”

Andry’nin öfkesi yıldırım gibiydi. Anında yaverin elinden kurtulup gömleğinin yakasına yapıştı. “*Davel,*” diye hırladı.

Corayne bu dilden rahatsız olmuşa benzemiyordu. Başını havaya dikerek ters ters bakmaya devam etti. Kocaman açılan gözleri donuk ve simsiyahtı, insanı rahatsız ediyordu.

“Altına işemene ne kadar kaldığını anlamaya çalışıyorum yaver,” dedi Corayne, Limon’un sorusuna karşılık.

Limon bir şeyler geveleyerek ileri atıldı ama Andry boyunun ve ayık olmasının avantajından faydalanarak Limon’u olduğu yerde tuttu. “Bu kadar yeter,” dedi alçak sesle. Limon sakinleştirilmesi gereken bir hayvanmış gibi.

Bu, Limon’u daha da öfkелendirdi, iyice hiddete kapılarak Andry’nin elinden kurtuldu. Ama bir daha konuşma fırsatı bulamadı. Boğazına dayanan hançer meşale ışığında altın bir ayna gibiydi.

“Evet, gerçekten yeter,” dedi birden patikada beliren kadın. Eli Limon’un saman sarısı saçlarını kavradı, başını geriye yatırarak boğazını iyice ortaya çıkardı. Limon kadını görmiyordu ama tenindeki bıçağı hissederek kaskatı kesilmişti.

“Düşündüğümde daha çabuk,” diye mırıldandı Corayne yaverin bacaklarına bakarak.

Andry, Limon’un yalvardığını görmeyi ne kadar istese de buna izin vermemesi gerektiğini biliyordu. Yaklaşıp çöreklenmiş yılan şeklindeki sapıyla bronz bir sanat eseri olan İbalet hançerine uzandı. Hançeri tutan kadın sakindi, yüzü fazla ifadesizdi.

“Onu öldürme. Lütfen,” dedi Andry güç dolu bir sesle. *Daha fazla kan dökülmesine hiç gerek yok.*

Kadının dudakları öfkeyle seğirdi. "Trelland'ın merhametini unutma evlat," diye soludu bıçağı indirerek.

Limon, Andry'nin gözlerine baktı, az da olsa pişmanlık duyduğu belliydi. "Teşekkür..."

Kadın yumruğunu Limon'un çenesine indirdi, yaverin başı bir çatırtıyla yana savruldu. Soğuk toprağın üstüne seriliverdi, bayılmıştı.

"Buna gerek var mıydı?" dedi Andry. Limon yerde yatıyordu, salyaları akmaya başlamıştı bile.

Kadın hançerini sertçe kınına soktu. "Hayatta kalmasını istemiştin."

Andry yine ürperdi. Güçlkle yutkunarak kadının arkasındaki alana baktı. Dom gölgelerin içinden çıkarak kadının yanına geldi, hâlâ topallıyordu. Kadın her açıdan bir yırtıcı gibi hareket ediyordu. Galland sarayı Ibal kadınlarına yabancı değildi ama bu kadın daha önce gördüklerine hiç benzemiyordu. Elbisesi lime lime olmuştu, elleri ve yüzü kan içindeydi. Kendi kanı değildi, Dom'un kanıydı. *Ayrıca birkaç şövalyenin. Koridorda Sör Welden'i öldürdü,* diye düşündü Andry boğazı kesilmiş ihtiyar askerin kanlar içinde can verişini hatırlayarak. Kusacak gibi oldu.

Corayne yanına geldi, kolu Andry'ninkinden birkaç santim uzaktaydı. Ay ışığında solgun görünüyordu, koşmaya başlarlarken başını çevirip yerde baygın yatan Limon'a baktı. Bu onu pek rahatsız etmemiş gibiydi.

"O kadın kim? Ne yapıyoruz biz?" diye mırıldandı Andry.

Corayne içini çekti. "Ben de bir süredir kendime bunu sorup duruyorum."

Kendilerini çitlerin içindeki bir başka boşluğa attıklarında az kalsın nilüferler ve tembel balıklarla dolu sığ bir havuza düşüyorlardı. Karşıda kesme taştan bir meydana açılan bir

geçit vardı, karolar katedralden dışarı uzanan güneş ışınları şeklinde dizilmişti. Yeni Saray'ın duvarları herhangi bir boşluk ya da yarık olmaksızın mabede kadar uzanıyordu. Yüksek pencereler karanlık ve ürkütücüydü. Pencerelerde ateş böceğine benzeyen ışıklar oynuyor, peşlerinden gelen garnizon askerleri labirentten geçerken meşalelerin ışığı camlara vuruyordu.

Dom artık onlara ayak uydurmaya başlamıştı, bacakları ritimden yoksun bir hızla hareket ediyordu. Yanında Ibalet'le koşarcasına ilerliyordu, Sorasa'nın kınından çekilmiş kılıcı ışıltı ışıltıydı. Sade ama kaliteli bir kılıçtı, karanlık parıltılar saçıyordu. Yine de Kirmen kılıcıyla boy ölçüşemezdi.

Syrekom kubbeli geçitler ve gargoyllerden oluşan ağzını açmıştı, kanatlı tanrılar ve taştan krallar boş gözlerle aşağı bakıyordu. Masif meşeden yapılmış kemerli kapılar akşam olduğu için sürgülenmişti. Kadim yarasına rağmen iki denemede kapıyı açtı. Soluk soluğa kalmıştı, teni aydan bile soluktu. Andry her şeyin üstüne bir de Domacridhan'ın hayatı için endişeleniyordu.

Katedralin merkez koridoru bir ormanı barındıracak kadar uzundu, sütunları çift sıra halinde uzanarak pencerelerden oluşan arka duvara kadar devam ediyordu. Boş sıraları ikiye ayıran koridorda ilerlemeye başladılar. İçeride sadece birkaç mum yanıyordu. Koşarak yanlarından geçerlerken bunların çoğu da söndü.

"Tanrılar aşkına, lütfen rahipleri öldürme," diye mırıldandı Andry, Ibalet'e bakarak.

"Benim için bir ilk olmaz," dedi Sorasa kurnaz bir sesle.

Pencerelerin camında kırmızı bir ışık belirdi. Kraliçenin askerleri katedrali çevreleyen bahçelere doluşurken yüzlerce meşaleden vuran ışık titreşip alevlendi.

Andry yüksek rahiplerin ayini yönettiği som altından mihrabın basamaklarına atıldı. Mihrabın üstünde altı pencere yükseliyordu, vitraylarda ulu Syrek ve kahramanlıkları resmedilmişti. Yıllarca ibadet ettiği için Andry hepsini bakmadan biliyordu. Alevlerin, savaşın, fethin, yaratılışın kırmızılarla, altın sarısı ve yeşillerle tasvir edildiği her resim güneş ışığında parlayan, karanlıkta tehditler saçan kılıçlar ve aslanlarla doldurulmuştu. Dom'un bronz bir maltızı alıp en yakındaki cam şahesere fırlattığını görünce yüzünü buruşturdu.

Vitray bir kocakarı feryadıyla paramparça oldu, cam parçaları aşağıdaki nehre saçıldı.

Ibalet, Corayne'e kırılan camı işaret ederek, "Akıntıyı takip et, mümkün olduğunca suyun altında kal," diye bağırdı. Corayne'in kılıcını kontrol edip kemer tokalarını sıkıştırdı. Corayne başını arkaya çevirip Andry'ye baktı. Bu kez Andry kızıdaki korkuyu gördü. Sadece bir anlığına da olsa görmesine yetmişti.

Çenesini aşağı eğerek elinden geldiğince başını salladı.

Corayne de kararlı bir tavırla ona baş salladı.

İlk atlayan Dom oldu, Corayne de zarif bir dalışla onu takip etti. Ibalet hiç tereddüt etmeden kendini karanlığa bıraktı, bedeni nehre çarparken neredeyse hiç ses çıkmadı.

Andry pencerenin kırık kenarına yaklaştı. Su hayli temizdi, çöplerin çoğu gemileri saraydan uzak tutan bentlerin kapaklarına takılıyordu. Pisliğin içinde yüzmeyeceklerdi. Bu atlamasını kolaylaştırmadı. Zihninde dönüp duran düşünceler de öyle.

Pencerelere meşale ışıkları vuruyor, garnizon yaklaşırken kırbaç gibi şaklayan emirler duyuluyordu. Arkasında çelikten ve ateşten başka hiçbir şey yoktu. Kraliçe Taristan'la birlikteydi, Sör Grandel'i, Lord Okran'ı, Cortael'i –kendi

ikizini– ve cesetleri kargalara yem olmaya bırakılan diğerlerini öldüren adamlar.

Bana işkence edecekler. Sorguya çekecekler. Kılıcı sakladığım için, Corayne'e yardım ettiğim için beni cezalandıracaklar. Buna şüphe yoktu. Andry zindanları şimdiden görür gibiydi. Sonra da hain olduğumu söyleyip beni öldürecekler.

Yine de atlayamıyordu. Onu korkutan simsiyah nehre dalıncaya dek düşeceği altı metre değildi. Atlayış iki santimlik de iki millik de olsa fark etmezdi. Andry bir sona gelmiş, bir kapı kapanıyormuş gibi hissediyordu. Her şeyde başarısızlığa uğradığını hissediyordu.

Babam Aslan için öldü, benim ihanet ettiğim taca karşı vazifesini yerine getirirken öldü. Dişlerinin arasından nefes aldı. Bana ve tüm diyara ihanet eden taca. Ben yanlış bir şey yapmadım.

Tekrar *ben yanlış bir şey yapmadım*, diye düşündü atlar-ken. İlk kez fısıltılarda teselli buldu.

Geride bıraktığın hayatı yak.

Yaver Andry Trelland'ın hayatı kesinlikle alev alevdi.

Bir müddet sonu gelmez soğuk karanlıkta havada süzül-
dükten sonra suya çarparken annesinin yüzünü gördü. Birden
akıntıya kapıldı, suyun altında nefesini tutarak kendini bıraktı.
Koridorda Taristan'da gördüğü kırmızı sıcaklık burada yoktu.
Siyahın arkasında dans eden şeytani gölge yoktu. Sadece nehir,
sadece onu sürükleyip götüren soğuk eller vardı.

O buz gibi, kış gibi lanet fısıltılar tek bir sese dönüşüyordu.

Dik dur ve gerçeğe sadık kal.

Karanlık geliyor, seçeneklerin azalıyor.

Andry başkentte doğup büyümüş bir Ascallıydı. Kanalları
iyi tanıyordu ve yüzerlerken tüyleri diken dikendi. Çenesini

kapalı tuttu ve suyun Doghead'in yukarı mahallelerinden Cowbank'taki mezbahalara kadar taşıdığı şeyleri düşünmemeye çalıştı. Karanlıkta su temizmiş gibi yapabiliirdi. Ayrıca karanlıkta görölmeleri, takip edilmeleri zordu.

Fısıltılar kesilip Andry'yi zihninde yalnız bıraktı. Şimdi kafasında kendi sesi yankılanıyordu. *Saraydan çık. Rıhtıma git.* Aldığı her nefeste *Rıhtıma git*, diye düşünüyordu.

Diğerlerine yakın yüzüyordu, sonunda Ibalet kadın kıyıya yöneldi. Birer birer sudan çıktılar, yukarıdaki sokağın çıkıntısıyla yarı yarıya örtölmüş, çamur ve kumdan oluşun üçgen şeklindeki daracık kıyıda sıırıslıklamdılar.

Andry hemen ayağa kalktı, Corayne de onu takip etti. Saçlarını gözünün önünden çekerken kayışları hafifçe yoklayarak kılıcı kontrol etti. Hâlâ oradaydı, kınında sapasağlam duruyordu.

"Ya ayağa kalk ya da saklan," diye tısladı kadın hâlâ yerde yatmakta olan Dom'a ters ters bakarak. Gözleri iki mum gibi yanıyordu. "Üçümüzün bile senin gibi bir kütüğü çekip kaldırabileceğini sanmıyorum."

Dom cevap veremeyecek kadar bitkin olduğundan inledi ama bir eliyle yarasını tutarak dizlerinin üstünde döndü. Yüzerken harcadığı onca çabaya karşın yara şimdi daha az kanıyordu.

Andry fırlayıp bir elini Kadim'in koluna geçirdi.

"Ayağa kalk lordum," diye fısıldadı, ölümsüz çok ağırdı. Neredeyse zırhlı bir şövalye kadar ağırdı. "Bana yaslan."

"Ben de yardım edeyim," dedi Corayne, Dom'un diğer kolunu tutarak. Adamın ağırlığı altında iki büklüm oldu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Dom, şaşırmış gibi, solgun yanakları kızardı. Andry yardım ettikleri için mi, yoksa bitkinlikten mi kızardığını anlayamadı. *Muhte-*

melen ikisi birden. “İyi ki kuzenim burada değil, dilinden kurtulamazdım.”

“Tanıştırsak ona bundan mutlaka bahsedeceğim,” dedi Corayne ağırlığın altında zorlanırken sırtarak.

Bu arada Ibalet kadın yırtılan elbisesini çıkarmış, ıslak bir iç gömleği ve tozluklarla kalmıştı. Silüeti daha küçüktü ama zayıf değildi, bütün kasları bükülmüş bir halat gibi biçimli ve gergindi. Bronz teninin açıkta kaldığı yakasında ve bileklerinde de dövmeler vardı. Andry bir kuş kanadı, kıvrık harflerle Ibalet dilinde yazılmış kelimeler, bir takımyıldız ve yarım ay şeklinde bir hançer gördü, midesi bulanınca gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

“Özür dilerim leydim,” dedi dişlerini sıkarak, gözlerini ıslak toprağa dikmişti.

Ibalet bir kahkaha attı. “Daha önce hiç kadın vücudu görmedin mi yaver?” Keyiflenmiş gibiydi. “Sanırım onurunu düşünmek için artık biraz geç.”

Andry’nin yüzüne ateş bastı, yanakları yanmaya başladı. “Onurumu korumak için krallığa ihanet etmek zorundaysam hiç düşünmeden yaparım,” diye mırıldandı. *İstesem de artık geri dönüş yok. İleri gitmekten başka seçenek yok.*

Nehrin yukarısında ışıklar yanıyor, Yeni Saray’dan çıkan arama ekiplerinin meşaleleri sokakları dolduruyordu. Andry katedrali gözünün önüne getirdi, garnizon şövalyeleri kırık pencelerin önünde durmuş, kanalın simsiyah uçurumuna bakıyorlardı. *Avımızın peşindeki avcılar.*

Dom, Andry’nin nereye baktığını fark etti. “Yakında peşimize düşerler.”

“Şu anda peşimizdeler,” dedi Ibalet sertçe, kedi gibi dik-katle kıyıya tırmanıyordu. Elbisesinin parçalarından yaptığı bir kukuletayı kafasına geçirerek yüzünü gizlemişti.

Yaver güçlükle yutkundu, kafasındaki kaosu bastırarak düşünmeye çalıştı. Suikastçıyı takip ederek yokuşu tırmanmaya başladılar.

"Garnizon farklı yönlere dağılacak," dedi Andry sokağa bakarak. *Dışarı çık. Rıhtıma git.* "Şehir muhafızlarıyla, diğer kışlalarla birleşecekler, Kraliçe Erida'nın bu şehirde bir ordusu var." Tepeye varırlarken boştaki eliyle kanalı işaret etti. "Suları geçtik, başka kanal ya da ada yok. Elinizi çabuk tutarsanız dış kapılara gönderdikleri askerleri atlatabilirsiniz." Şehir sokaklardan ve köprülerden oluşan bir örümcek ağı gibi etrafını sarıyordu. "Onlar kapıları kapatıp şehri bir fare kapanına çevirmeden önce dışarı çıkabilirsiniz. Surlara kadar dümdüz devam edin. En büyüğü Fatih Kapısı'dır ve daha işlektir ama Godherda'da daha az muhafız var. En azından şu anda öyle olması gerek."

Corayne, Dom'un vücudunun diğer tarafından ters ters yavere baktı, dudakları büzülüp bir hançer kesigi gibi sert bir çizgi haline gelmişti. "Şehirden *birlikte* çıkabiliriz," dedi sert bir sesle. "Yoksa benim bilmediğim başka planların mı var Trelland?"

Andry yanağında bir kasın seğirdiğini hissetti. Güçlkle yutkunduktan sonra dengesini bozmamaya çalışarak Dom'dan yavaşça uzaklaştı. "Kuzeye doğru gidin," dedi sertçe.

Corayne'in gözleri kocaman açıldı, sebebi korku değil, öfkeydi. "Sen nereye gideceksin?"

Cevabı çok kolaydı. "Annemi bırakamam."

"Yakalanırsın," diye gürledi Dom, zar zor nefes alıyordu, yüzünü acıyla buruşturdu. "Seni öldürürler Andry. Yakalayıp öldürürler." Yeşil gözleri alev alevdi. "Taristan yalnız bir çocuğun canını almakta tereddüt etmeyecektir. Masum kanı dökmek o şeytan herifi rahatsız etmez."

“Biliyorum.” Andry, Taristan’ın Corayne’e nasıl baktığını çok iyi hatırlıyordu, Corayne bir engelmış, bir nesneymiş gibi, sırtındaki kılıç alındıktan sonra kenara atılacak bir şeymiş gibi bakmıştı. “Ama annemi bırakamam.”

Diğer herkesi hayal kırıklığına uğrattım. En çok değer verdiğim insanı da hayal kırıklığına uğratmayacağım.

Corayne yılmadı. “Wayfarer Limanı şehrin diğer tarafında.”

“Nerede olduğunu biliyorum,” dedi Andry, sabrı tükenmeye başlamıştı.

“Peki başarabilecek misin?” dedi Dom titreyen bacaklarıyla yavere doğru bir adım atarak. Corayne de ağırlığı altında titreyerek onunla geliyordu.

“Size iyi yolculuklar,” dedi Andry sadece. Başını eğip selam verdi.

Corayne sert bir fısıltıyla atıldı. “Şehrin kapılarını kapatacaklarını kendin söyledin.” İçinde bir şeyler kıvılcımlandı, sanki bir meşale alev almıştı. Tekrar suya, suyun içinde sonsuz surları ve ışıklarıyla bir ada oluşturan şehre baktı. “Kaptanlar kapalı limanlarda sıkışıp kalmayı beklemez. Sen daha limana varmadan o gemi Ayna Körfezi’ne varmış olacak, annenle birlikte.”

“Olası ölüme mi, mutlak ölüme mi, neye karar vereceksen çabuk ver,” diye tısladı Ibalet, sokakta bir gölge gibiydi.

Andry’nin ayakları hareket etmeye başlamıştı bile, çizimleri kaldırım taşlarına sertçe çarpıyordu. *Dışarı çık, rih-tıma git*, dedi kendi kendine dua eder gibi. Corayne’in bir sonraki mantıklı çıkışını bastıracak herhangi bir şey. Valeri Trelland onu çağırıyordu, sıcacık elleri onu kendine çekiyor, bir battaniye gibi sararak onu kucaklıyordu.

“Yapma, ölüme yürüyorsun,” dedi Corayne, sesi şimdiden uzaklaşan bir yankı gibiydi.

Andry Trelland, Kasa'yı hiç görmemişti ama annesinin anlattıklarından iyi biliyordu. Nkonabo Limanı'nı, kaymak taşı ve ametistten yapılmış heykellerle süslenmiş şehri. Annesinin aile evini, yemyeşil bahçeleri, mor balıklarla dolu küçük havuzu. Hiç tanımadığı ailesi kapıya toplanmış onu içeri çağırıyor, yeni evine buyur ediyordu.

Adımları hızlandı, kalbi deli gibi atmaya başladı, kendini Kasa'ya kadar koşabilirmiş gibi hissediyordu.

Ama Uzun Deniz'in ötesindeki büyük krallık bile Ward'ın bir parçası. Ve Ward yakında yanıp kül olacak. Gözünün önüne tapınakları, kuleleri, surları, sokakları yutan alevler ve diyara akın eden ceset askerler geldi. Ateş avluyu sarıyor, alevler bahçeleri, havuzda fokurdayan suyu, canlı canlı kaynayan balıkları yok ediyordu. Annesi de sandalyesinde çığlıklar atarak, ellerini onu kurtaramayan oğluna uzatarak onlarla birlikte ölüyordu.

Andry ağlamak istiyordu, gözleri yanıyordu, kalbi ikiye bölünmüştü, çizmeleri birden kayarak durdu. Uzakta şehir muhafızları avlanmak için harekete geçmişti.

Limana varması mümkün değildi. Diyar yerle bir olursa dünya yüzünde annesinin güvende olacağı hiçbir yer kalmayacaktı.

"Ambara-garay," diye fısıldadı Andry geri dönerken.

Tanrılara inan.

18

ÖLÜME YÜRÜMEK

Domacridhan

Kaburgalarının arasında çeliği hissetmeyi özleyeceği Dom'un hiç aklına gelmezdi ama şimdi kesinlikle özlüyordu. Başı hiç olmadığı kadar dönüyordu. Buna acının mı yoksa kan kaybının mı yol açtığını bilmiyordu, ikisini de hiç bu derece hissetmemişti. Tíarma'daki talimlerde de, yüzyıllar önceki savaşlarda da, hatta tapınakta, cehennem gibi bir Kül Diyarlılar ordusuyla çevrilmişken ve yüzü kanlar içinde bir harabeye dönmüşken bile. Bu çok daha kötüydü. *Ve bunu kendime ben yaptım*, diye söylendi.

Corayne yürümeye devam ediyordu, hâlâ Dom'un kolunun altındaydı. Kıyıya tırmanırken çenesi bir balta gibi sert ve kararlıydı. Dom bir elini kaburgalarının arasındaki yaraya bastırmıştı, parmakları kendi kanıyla yapış yapıştı. Bastırmak acı verse de onu hayatta tutuyor ve şu anda dikkatinin dağılmasını sağlıyordu.

Yaverden uzaklaştıkça göğsünün ağrısı da derinleşiyordu. *En azından ölümünü izlemek zorunda kalmayacağım*, diye düşündü acı acı. Ama ızdırabı kısa sürdü.

Dom ayak sesleri duydu, yetişmeye çalışan tanıdık uzun adımlar. Arkasına dönünce Yaver Trelland'ın kanalları ve Wayfarer Limanı'nı geride bırakarak peşlerinden geldiğini gördü.

"Annen için endişelenme," dedi Corayne onu görünce, sesi hüzünlüydü. "Kendin için de."

Andry cevap vermedi, başı öne eğikti. Dikkatli ve sessizdi ama ölümsüz yine de ağladığını duyabiliyordu. Yaver tıpkı tapınaktaki gibi görünüyordu, altüst olmuş, donuk bakışlı, katliamdan dehşete düşmüş. Yine de yolu aydınlatacak tek bir umut ışığı bile olmadığı halde azimle ilerliyordu.

Koşarak bir pazar yerini geçtiler. Sazlardan ve harçtan yapılmış beyaz badanalı dükkânlar ve ahşap çerçeveli evler boş gözleri andıran pencereleriyle onlara bakıyordu. Dom devriye sesi duymuyordu, sokaklarda bembeyaz parlayan iç gömleğiyle önden giden Sarn'ı takip ediyorlardı. Bir hayaletin peşinden gitmek gibiydi.

Böyle bir şehirde haber ne kadar hızlı yayılır? diye geçirdi içinden kapıları düşünerek. Her dönemeçte yolculukları sona erecekmiş gibi geliyor ama biraz daha devam ediyordu. *Belki de Ecthaid dualarımı duymuştur ve bizi koruyordur.*

Ya da sadece şansımız yaver gidiyordur.

Şansları yaver gitti. Godherda Kapısı karşılarında belirdi, demir kaplı meşe kapı kapalıydı ama sürgülü değildi, sadece yolu korumakla görevli iki şehir muhafızı vardı. Andry'nin dediği gibi küçük bir kapıydı, Ascal'ın dış duvarlarındaki kapılar kadar ancak vardı. Kolayca savunulabilecek ama kolayca da unutulabilecek bir kapıydı.

Sarn hızlanınca Corayne de ayakları birbirine dolaşan Dom'u çekiştirerek hızlandı. Andry yine kolunu tutup ağırlığının bir kısmını alarak adamı neredeyse koşturmaya başladı. Dom'un başı yine dönüyor, gözünün önünde büyüyüp küçülen siyah benekler uçuşuyordu.

"Acele et lordum," dedi Andry, sesi hem yakından hem de çok uzaktan geliyordu.

Bir yerlerde çanlar çalmaya başladı, sesleri havada ve Dom'un kafasının içinde yankılanıyordu. Yankılar zihninde çığlıklar atarken Dom gözlerini kapadı. Bir an kendini yine tapınakta buldu, gözlerini beyaz kuleye dikmiş, eski çanın imkânsız çınlayışına bakakalmıştı.

Muhafızlar bağışmaya başladı, sesleri zırhlarının şangırtısı ve çekilen çeliklerin şarkısıyla kesiliyordu.

Çanlar bir emri haber veriyor. Kraliçelerinin çağrısını. Vaktimiz doldu.

"Kapıyı sürgüle... limanı kapatıyorlar..." diye emretti ilk muhafız. Sözleri vıcık vıcık bir sesle son buldu.

Dom gözlerini açınca Sarn'ın kılıcını ikinci muhafıza indirdiğini gördü. Kılıcından kanlar damlıyordu, arkasındaki kapı yavaş yavaş açılıyor, kanatların arasındaki yarık her saniye genişliyordu.

Corayne ahşap kapıyı ayağıyla itip Dom'u dışarı çıkardı.

Dom'un tek yapabildiği hareket etmektir, enerjisi sonunda tükenmiş, yara bedenine karşı verdiği zorlu savaşı kazanmıştı. *Düşeyim deme*, diye geçirdi içinden yaverin sözlerini tekrarlayarak. Çanlar çalmaya devam ederken şehrin dört bir yanından, bütün kapılardan ve gözetleme kulelerinden borular ötüyordu. Dom düşünmeye, diyarın bu kısmını hatırlamaya çalıştı. İleride hangi yolların olduğunu, Ascal'ın

ötesinde hangi toprakların uzandığını. Ama bir plan oluşturmak şöyle dursun gözlerini bile açamıyordu.

Yapma, ölüme yürüyorsun. Corayne'in Andry'ye son yakarışı kafasında çanlar gibi çalıyordu.

Kaderimizde sadece bu var anlaşılan, diye geçirdi içinden Dom, içinde bulundukları durumun bir fırtına bulutu gibi yükselerek kötüleştiğini düşünüyordu. Ne müttefikleri vardı ne de bir planları. Bir kılıçtan ve kılıcı zar zor taşıyan yeni yetme bir kızıdan başka hiçbir şey yoktu. *Ölüme yürümek.*

Atı hissettiği kadar kokusunu da aldı, koca cüssesini bir un çuvalı gibi eyerin üstüne yerleştiriyorlardı. Dom bu yüzden özür dilemek istedi. *Normalde bu işte son derece ustayımdır,* diye düşündü. Kısık gözlerinin arasından görünen toprak, altında hareket ediyordu.

Ya diğerleri, diye düşündü başını kımıldatmaya çalışarak ama kararlı bir el onu olduğu yerde tuttu.

Elinden geldiğince, sonunda nal seslerinden başka hiçbir şey kalmayana dek hayata tutundu. Çanlar ve borular susmuştu ve karanlık onu içine çekiyordu.

Işık göz kapaklarında ahenkle oynaşıyordu: gölge ve güneş, gölge ve güneş. Eski ahşabın gıcırtısıyla, dalgalanan brandanın sesiyle uyum içinde hareket ediyordu. Yoksa kanat sesi miydi? *Baleir'in kanatları var. Cesaret tanrısı benimle, onun kollarındayım, beni Glorian'a, artık sadece ölülerin gidebildiği yere götüreceksin.*

Gerçekten de biri onu tutuyordu, göğüs kafesine ve göğsüne bastıran parmakları hissedebiliyordu. Kalp atışlarını da duyuyordu. *Tanrıların kalbi atar mı?*

Kaburgalarına bir ağrı saplanınca tısladı, birbirine kenetlenmiş dişlerinin arasından derin bir nefes aldı. Göz kapakları kımıldadı. Işık çok keskindi ama altın rengi ve sıcacıktı. Bir

şey güneşin ışığını keserek sabit bir hareketle önünden geçti. Dom gözlerini kısarak nerede olduğunu anlamaya çalıştı. *Tanrılar diyarı kesinlikle idrakimin çok ötesinde.*

Bir duvar görüyordu, üstünde bir çatı vardı, altında ahşap, pencerenin önünde gıcırdayan bir çark, onun altında da bir derenin şırıltısı. Bir yerlerde kaçışan fareler, köşeleri sarmış örümcek ağları.

Tanıdık his geri dönünce inledi, yakıcı ve keskindi.

“Öldükten sonra da acı hissedilebildiğini bilmiyordum,” dedi güçlkle.

Kalp atışları hızlandı, bir acı daha hissetti. Bu kez daha hafifti, hafif bir batma gibiydi.

“Kımıldama Dom. Bitti sayılır.”

Ses bıkkın çıkıyordu, hatta sinirli. Bir tanrının sesi değildi.

Dom öğüdü dikkate almayarak kalkmaya yeltendi, neredeyse başarıyordu ama iki çift el onu aşağı bastırdı.

“Corayne?” diye fısıldadı onu görmeye çalışarak. Bölük pörçük bir şeyler gördü. Kızın siyah saçları kırmızı ışıkla çevrelenmişti, elleri çıplak ve çok küçüktü, parmak eklemeleri kabuk bağlamıştı. Hâlâ nehir kokuyordu. Ve kan. Bütün odayı kanın ekşi demir kokusu sarmıştı.

“Evet, benim,” diye homurdandı Corayne. “Hepimiz buradayız. *Sadece* biz varız.”

Her şey daha net görünmeye başladı. “Neredeyiz?” Dom yeniden güneş ışığıyla dolu pencereye ve değirmeni besleyen su çarkına baktı. “Öldüğümü sanıyordum.”

“Nerede o günler,” dedi Sarn zehirli sesiyle.

Dom derisini delen acıyı yine hissetti. Ardından sert bir kayma hissi geldi. Dom sarsıldı, Sarn'ın parçalanmış deriyi birleştirerek yarasını diktiğini fark etti. Sarn'ı göremiyor, sadece dikkatle işini yapan parmaklarını hissediyordu.

“Bu kadar çok kan kaybedip de hayatta kalan birini görmemiştim,” dedi Sarn soğuk bir sesle.

Dom onu alaya almak istedi ama masanın üstünde hafifçe kıpırdanmakla yetindi. Ahşap ağırlığının altında gıcırdadı. Gömleğinin üstünde olmadığını fark etti, çaput parçaları bile gitmişti.

“Andry nerede?” dedi birden başını uzatarak. Corayne ve Sarn onu yine aşağı bastırdılar.

“Yaver, Corayne’in doğru söylediğini anladı, iyi ki de anladı. Biz kaçarken limanı kapatıyorlardı,” dedi Sarn. “Yaver şehirden çıkarken peşimizden geldi.”

“*Biraz... hatırlıyorum. Peki şimdi nerede?*” diye sordu Dom hüsrarla. “Kalp atışlarını duyamıyorum.”

Corayne masanın etrafından dolaşp bir elini Dom’un koluna dayadı. O kadar güçlü değildi. “Kalp atışlarını duyabiliyor musun?” dedi şaşkın bir sesle. “Ne zamandan beri?”

“Ee, doğduğumdan beri?” dedi Dom çekinerek. Tekrar odaya bakındı, çoğunlukla da her yeri kaplayan kalın toz tabakalarına.

Sarn bir dikiş daha atıyordu. “Ascal’ın birkaç mil batısında, terk edilmiş bir çiftlikteyiz. Şu anda yıkık bir değirmendeyiz, Trelland da evi yağmalıyor. Daha doğrusu kara kara annesini düşünürken evi yağmalıyormuş gibi yapıyor.” Küçümsediği açıkça ortadaydı.

Dom bu kez Corayne’in onu masaya bastırmasına izin vermedi. Dirseklerinin üzerinde doğrulup başını suikastçıya çevirdi. Sarn’ın kukuletası başında değildi, boynundan sarkıyordu, dolgun dudaklarını birbirine o kadar sıkı bastırmıştı ki neredeyse kaybolmuşlardı. Corayne gibi onun da gözlerinin altında morluklar vardı ve göz kapaklarına sürdüğü siyah boya

dağılmıştı. Hiçbiri uyumamıştı ve ölümlüler uykuya fazlasıyla bağımlıydı. Yine de kederden ve başarısızlıktan ileri gelen öfke körüklenen kıvılcımlar gibi göğsünde yükseliyordu. *Ne cüretle oğlanı böyle yargılayabilir?* Dişlerini göstererek yumruklarını sıktı. Sarn ne irkildi ne de ellerini çekti. İğnesi ısrarla dikmeye devam ediyordu.

“Senin gerçekten kalbin yok Amhara,” diye hırladı.

Sarn iğnesini yeniden batırdı. “Teşekkür ederim.”

Dom kaşlarını çattı. “Şehre çok yakınız.” Değirmen birden boğucu gelmeye başladı, her an üstlerine yıkılacak gibiydi. “Yola devam etmemiz gerekiyor.”

Sarn suçlamanın üstünde durmayıp Dom’un üzüntüsüne verdi. “Biri kendi kendini ameliyat etmeye kalkıştığı için fazla uzağa gidemedik.”

Dom, Sarn’ın ellerini iterek iğneye ulaşmaya çalıştı. “Bunu kendim de yapabilirim,” dedi sertçe. Yarayı gün ışığında görünce ne kadar ciddi olduğunu anladı. Ve istemeyerek de olsa suikastçının ne kadar iyi dikiş atabildiğini fark etti.

“Nedense buna inanmakta güçlük çekiyorum,” dedi Sarn tahammülsüz bir sesle.

Corayne sonunda Dom’u omuzlarından bastırarak söze karıştı. “Nedense bu anlamsız münakaşadan kurtulduğumu sanıyordum.” Dom oflayarak sırtüstü yattı. “Kraliçe, ordusu ve lanet olası amcam zihnimi yeterince meşgul ediyor, bir de bununla uğraşmayayım, olur mu?”

Dom kendini azarlanmış gibi hissetti, yanaklarına ateş bastı. “Sana bir kuruş daha ödemeyeceğim Sarn. Tek bir kuruş bile,” dedi taktik değiştirerek. *Para olmazsa Amhara kesin ortadan yok olur.* “Gitmekte ve canının istediğini yapmakta özgürsün.”

“Önümüzdeki birkaç yıl boyunca cehennem tarafından ele geçirilmemiş bir diyarda hayatta kalabilmek istiyorum,” dedi Sarn sakince, Dom’un bütün umutları suya düştü. “Sanırım bunu yapmanın en iyi yolu da kızın yanında kalmak, sen pek bir işe yaramıyorsun da.”

“Yalnız bir suikastçı işe yarıyor mu peki?” dedi Dom sertçe. Sarn iğneyi gereğinden sert bir biçimde yeniden çekti. Dom karşı koymadı, vücudu iyileşmeye başlamıştı bile. Acısı her saniye azaldığı için halinden gayet memnundu.

Sonunda Sarn yüzünü eğdi, ağzı kaburgalarından birkaç santim ötedeydi. Dom kapanmış yaranın üstünde gezinen nefesini hissedebiliyordu. Sarn son dikişe düğüm atıp ipliği dişleriyle koparınca Dom neredeyse masadan fırlayacaktı. Sarn’ın yüzü sakin ve ifadesizdi ama gözlerinde alaycı bir zafer dans ediyordu.

Dom’un arkasında duran Corayne kendini tutamayıp güldü. “Bundan sonra yapmamız gerekeni başarmak için,” dedi Dom’un omzunu okşayarak, “önüme geleni indireceğim.”

Gözleri köşeye sabitlendi. Dom nereye baktığını görmek için doğruldu, yarı gizlenmiş Kirmen kılıcını gördü. Kılıcın önüne düşen bir ışık hüzmesinde toz zerrecikleri oynaşıyordu. Kılıç değirmenin içinde hiç de dikkat çekmiyordu, kutsal bir emanet gibi bile değildi. Sapını süsleyen mücevherler donuk, çeliği mat görünüyordu. Dom kılıcın lona mahzenlerindeki halini hatırladı, yüzlerce mumla çevriliyken, üstünde yansımalar dans ederken. Yüzyıllarca orada durmuş, zamanın yıkıcı etkilerinden korunmuştu. Kılıcı sahiplenme vakti geldiğinde Cortael’in onu elinde tutuşunu hatırladı. Çelikte Kirmenlere olan bağı dışında bir büyü yoktu ama Cortael’i büyülemiş gibiydi. Kılıç yok olmuş bir dünyadan, kaybolmuş bir halktan

emanetti. Cortael'le Dom'un bile anlayamadığı bir şekilde konuşuyordu. Kılıcın Cortael'in kızıyla da konuşup konuşmadığını merak etti. Bunu bilemezdi. Corayne'i okumak daha zordu, gözleri sürekli fıldır fıldır dönüyor, zihni son sürat çalışıyordu. Yolunu öyle hızlı değiştiriyordu ki Don takip edemiyordu.

"Artık tapınaktaki Kirmen'i kapatma umudumuz yok," diye mırıldandı Dom. Yavaşça masadan kalkıp bacaklarını tarttı. Onu taşıyorlardı, yaranın verdiği güçsüzlük geçmeye başlamıştı. "Yolumuzu açacak bir ordu olmadan olmaz. Taristan o hayaletlerden binlercesini toplayacaktır. Kül Diyarı'nın ve Bekleyen'in gazabı büyüyor." Değirmenin sıcağına rağmen ürperdi, çıplak kollarındaki tüyler diken diken oldu. "Taristan'ın kendisi de ayrı bir mesele. Onu nasıl öldüreceğimi bilmiyorum." Cortael'i, Taristan'ın göğsüne sapladığı kılıcı düşündü. *Hiçbir işe yaramadı.* "Tabii öldürülmesi mümkünse."

Corayne'in gözleri odağını kaybederek yeniden kılıcın üstünde gezindi. Sonra uykudan uyanmış biri gibi kendine gelerek gözlerini kırıştırdı. Sırtını kılıca dönüp duvara, dışarıdaki çalıntı atlardan getirilmiş çalıntı heybelerin yanındaki sandıklara doğru yürüdü. Az sonra kaba dokumalı, koyu gri bir gömlek çıkarıp Dom'a fırlattı. Dom gömleği başından geçirdi, gömleğin kokusunu alıp kalitesiz kumaşı teninde hissedince yüzünü buruşturdu.

"Yapamayacaklarımıza değil, yapabileceklerimize odaklanalım," dedi Corayne. "Elimizde bir Kirmen kılıcı var. Kirmen kanımız var. Bir Kirmen'in parçalanmasına ve Erida'nın amcamla ittifakına tanık olmuş ölümsüz bir Iona prensimiz var. Her şeyimiz var," diye ekledi şimdi pencereye yaslanmış

olan Sarn'ı işaret ederek. "Elbette bizi dinleyecek başkaları vardır. Diğer krallar, Kadimler, *birileri*."

Dom gömleğin fazla uzun olan kollarını kıvırıyordu. "Iona tahtının veliahdı olan bir kuzenim var. Şu anda diğer anklavların desteği için Ward'ı dolaşıyor. Vederleri bir araya toplayabilecek biri varsa o da kuzenimdir," dedi Ridha'yı düşünmek ona ne kadar acı verse de.

Corayne başını salladı. "Hiç yoktan iyidir."

"Bu hiçbir işe yaramaz," diye mırıldandı Sarn pencereden.

"Bu da bir şeydir," dedi Corayne sertçe.

Suikastçı omzunu silkti, ikna olmamıştı. Saç örgülerinden birini omzundan geriye atıp pencereden dışarı baktı.

Dom sonunda Andry'nin geldiğini duyabildi, Andry telaşlı adımlarla içeri daldı.

Yaver diğer ikisinden daha iyi durumdaydı. Yara bereleri bile o kadar kötü değildi. Rahat tavırları ve ince uzun bedeniyle zengin bir çiftçinin oğlu ya da taşrayı dolaşan genç bir tüccar zannedilebilirdi. İnsanların güvendiği ve fazla dikkat etmediği türden bir yüzü vardı.

"Sorasa, hemen..." diye söze başladı başparmağıyla omzunun üstünden arkasını işaret ederek. Sonra Dom'un ayakta durduğunu fark etti ve hemen eğilerek selam verdi. "Ah, uyanmana çok sevindim lordum."

Sarn dudağını büktü. "Ona böyle hitap etme."

Dom her zaman yapmaya çalıştığı gibi onu duymazdan geldi. "Teşekkür ederim Andry. Ne oldu?"

Dışarıdaki çark dönüyor, dere çağlayarak akarken dişliler gıcırdıyordu. Kuşlar tarlalarda ötüşüyor, rüzgâr yaprakların arasından sakince esiyordu. Dom dikkatle dinledi ama ters bir şey bulamadı. Ascal'dan sonra çiftliğin sükûneti şoke ediciydi.

Andry bir eliyle açık kapıyı tutarken ileri geri bakındı. Eliyle yolun karşısındaki çiftlik evini işaret etti, bir harabeyi andıran ev budaklı elma ağaçları tarafından yarı yarıya gizlenmişti. Uzun yıllardır burada kimsenin yaşamadığı belliydi.

“Sanırım görmeniz gereken bir şey var,” dedi Andry. “Hepinizin.”

19

ÖYLE SÖYLÜYOR KEMİKLER

Corayne

Evdeyken zaman ticaretin gereklerine, *FırtınaKızı*'nın seferlerine ve mevsim değişimine uyacak şekilde haftalar ya da aylar gibi uzun zaman dilimlerine ayrılırdı. Günler bir koridor, açık kapılarla dolu belirgin bir geçitti. Lemarta'da bu günlerce beklemek, uzak fırtınaları ve yabancı bir kıyıdaki siyasi kargaşayı hesaba katarak planlar yapmak anlamına geliyordu. Corayne defterini, mektuplarını ve raporlarını göğsüne bastırarak ufku seyrederken genellikle sıkılırdı. Ama manevra yapma, düşünme, planlama imkânı vardı.

Şimdi ise kendini yine o çit labirentindeymiş, diğer tarafta neyin beklediğini sadece tanrıların bildiği köşeleri körlemesine dönüyormuş gibi hissediyordu. Sadece tepki verebiliyor ve hayatta kalmayı umuyordu. Pek de ideal sayılmazdı.

“Ne olabilir ki?” diye mırıldandı Andry'yi takip ederek değirmenden çıkarken.

Terk edilmiş çiftlik sabah ışığında pusla kaplıydı, altın rengi bir sis çitleri ve yabancı otların bürüdüğü tarlaları yumuşatıyordu. Manzara bir tablo kadar güzeldi. Corayne'in hiç hoşuna gitmemişti. *Fazla sessiz, fazla güvenli*, diye düşündü tekerlek izleriyle dolu yola bir göz atarak. Her şey bir tuzak hissi veriyordu. Değirmenden çıkmadan önce Kirmen kılıcını sırtına takmıştı, kılıç omuzlarındaki ve belindeki taze yara izlerine batıyordu. Bu da keyfinin iyice kaçmasına neden oluyordu.

Andry viran çiftlik evinin kapısından elini sallayarak onları çağırırdı. Evin yarısında hâlâ çatı vardı ama kalaslardan çok örümcek ağlarından oluşuyordu. Geri kalan kısmı direkt gökyüzüne açılıyordu, sanki bir dev gelip yumruğunu çatıya indirmişti. Köşelerde moloz birikintileri vardı, mobilyaların çoğu ya parçalanmış ya da gitmişti, sadece yarı yarıya ocağa gömülmüş demir bir tencere vardı. İşe yarayacak her şey bir alay asker gibi düzenli sıralarla yere yığılmıştı. *Andry epey çalışmış.*

Sorasa gözlerini kısarak tencereyi kokladı. Corayne de kokladıktan sonra tencerenin içine bir göz attı ve bir yığın kaynamış kemik gördü. Eve vuran sıcak güneşe rağmen kemiklerden sanki soğuk yayılıyordu.

"Hayvan kemiği," diye mırıldandı Sorasa kısık gözlerle. "Ama taze."

Andry odanın diğer tarafında bir çaput yığınının başında duruyordu, bakır rengi yanakları hafifçe kızarmıştı. "İlk başta kadını fark etmedim," dedi tereddüt içinde. "Gürültü yaptığım halde hiç kıpırdamadı."

Corayne tekrar çaput yığınınına bakınca kaskatı kesildi. Çaputların altında ne olduğunu anlamak zordu. Kemiklerden yayılan soğuk uğulduyor gibiydi. "Kadın mı dedin?"

Andry yutkundu. "Yaşayıp yaşamadığını bilmiyorum ama..."

"Yaşıyor," dedi Dom başını yana eğerek. Kalp atışlarını duyabildiğine şüphe yoktu ve Kadim savaşıda en rahatsız edici şeylerden biri de buydu. Bu şeylerin listesi giderek uzuyordu.

Dom topuklarının üstüne çömelerek çaputlara eğildi ve koku almış bir köpek gibi derin derin içini çekti. Her renk kirden oluşan yamalı bir battaniye halindeki ilk çaput katmanını yavaşça kaldırdı. Ayaklarının arasında kırılmış kıvrıkcık saçlar göründü, dallar ve yapraklar Corayne'in içini sızlatan boncuklu saç örgülerine dolanmıştı. Corayne içinin neden sızladığını bilmiyordu.

Bir adım yaklaştı, yorgunluktan dizleri titriyordu. Ama bir el parmaklarını etine sertçe geçirerek koluna yapıştı.

"Dur," dedi Sorasa onu geri çekerek.

"Hanımefendi, rahatsız ettiğimiz için özür dileriz," dedi Andry yığının yanına diz çökerek. Kır saçlı kafa kıınıldamadı. Corayne yüzünü görmeye çalıştı ama Dom ve Andry görüş alanını kapatıyordu.

Dom sarı sakalını sıvazladı. "Derin uykuda. Bir ölümlü için fazla derin bir uykuda."

"Onu bırakıp yola koyulalım," dedi Sorasa. "Yüzümüzü görmedi, bizi arayanlara faydası olmaz."

Kadim dudağını ısırıldı. "Bundan emin misin?"

Suikastçı omuz silkti. "Tamam, o zaman boğazını keseyim."

"Sorasa," diye tısladı Corayne sertçe içini çekerek.

Andry sırtını dikleştirdi. "Hayatta olmaz," diye bağırdı, Corayne bir an bir şövalye görür gibi oldu.

Sorasa şaşkın şaşkın bir Corayne'e bir Andry'ye baktı. "Galland kraliçesi ve şeytani bir kral peşinizde. İşlerini kolaylaştırmanızı tavsiye etmem."

Kadın deminden beri uyuyan o değilmiş gibi birden doğruldu. Gökyüzü kadar mavi gözleri açıldı. Ağzı bir kesik gibiydi, dudakları inceydi ve ömür boyu gülümsemekten oluşan kırışıklıklarla çevriliydi.

“Beni öldürürseniz biter Allward’ın işi,” dedi yaşlı kadın neşeyle. Ahenkli ve şakacı bir sesle konuşuyordu, aksanı tanıdıktı. Kadının bakışları Corayne’i bir koçbaşı gibi delip geçerken soluk, ihtiyar yüzünde bir gülümseme belirdi. “Öyle bakma *pyrta gaera*; çok olmadı görüşmeyeli.”

Corayne şoktan çığlık atmamak için dişlerini sıktı.

“Sen,” dedi soluk soluğa. *Gemideki yaşlı kadın, Jydli satıcı. İşe yaramaz incik boncuklar ve aptalca tekerlemeler.*

Kadın ayağa kalkmaya çalışırken Dom da çömeldiği yerden doğruldu. “Onu tanıyor musun?”

“Başkente giden gemideydi,” dedi Sorasa, Corayne ve Jydlinin arasına girerken. “Corranport’a yanaştığımızda gemiye bindi, sonra Ascal’da herkesle birlikte o da indi.” Bakışlarını ihtiyar kadının üzerinde gezdirdi. Kadın tıpkı gemideki gibiydi, üstünde uyduruk bir şal ve leş gibi bir elbise vardı. Çıplak ayakları kirden kapkara olmuştu. “Bizi takip ettin.”

“Bu nasıl mümkün olabilir Sorasa?” dedi Corayne nefesi kesilerek. *Rıhtımdan saraya kadar tüm şehirde bizi takip etsin. Olacak iş değil. Nereye gittiğimizi bizden önce bilmesi gerekirdi.* Eli yan tarafında seğirdi. Soğuktan parmakları karıncalanıyordu.

İhtiyar kadın gülerek başını iki yana salladı.

“Asıl siz *beni* takip ettiniz,” dedi cırtlak bir sesle, dağınık saçlarını düzeltti. “Ya da akıllı hayvanlar oldukları için atlarınız.” Ocaktaki tencereye doğru yürüdü. Narin elleri kuş kanadı gibi çırpınıyordu.

Sorasa, Corayne’i iterek ikisini de kadının yolundan uzaklaştırdı.

Kadın onlara aldırış etmeden tencereyi ters çevirip kemikleri yere döktü. Kaburga kemikleri, bacak kemikleri, omurga ve kafatasları. Fareler, tavşanlar, kuşlar. Hepsinin etleri iyice sıyrılmıştı, bulutlar kadar beyazdılar. Kadın kemiklere bakıp diğerlerinin göremediği bir deseni incelemeye koyuldu.

“Sen bir cadısın,” dedi Andry, afallamış gibiydi.

Kadın cevap vermeden kemikleri inceledi. Yaşına göre esnek bir vücuda sahipti, kıvrılıp bükülüyor, hatta kemiklerin yayılışını her açıdan incelemek için kendini yere atıyordu.

“Bir cadı,” diye mırıldandı Corayne. Parmakları cebindeki kıvrımlı dallardan birini kavradı. Dalı çekip çıkardı, sivri uçlar kurumuş kan yüzünden kapkaraydı.

Jydli omuz silkti. “Neysem oyum, tıpkı olması gerektiği gibi.” Sonra dilini şaklattı, lekelerle kaplı elini çenesine koyarak dikkatle kemiklere baktı. “Bunu bir ağacın altında yapmam gerekirdi.”

Tılsım Corayne’in elinde titredi. “Bunu bana neden verdin?” diye sordu, kemik boncuklar parmaklarından sarkıyordu.

İhtiyar Jydli cevap vermedi, kemiklerle fazla meşguldü.

Dom mesafesini koruyarak kadının etrafından dolaştı. Kadının en az iki katıydı. “Sanırım asıl sorulması gereken şu: *Kimsin sen?*”

“Ya da bununla neden uğraşıyoruz?” dedi Sorasa, gözleri öfkeyle parlıyordu. Yolun karşısında bağlı duran atları işaret etti. “Yola devam etmemiz gerek.”

“Sana bir şey mi verdim?” diye mırıldandı kadın uzaktan. Sonunda başını kaldırıp Corayne’in elindeki tılsıma baktı. Parlak gözleri şaşkınlıkla bulutlandı.

Corayne dişlerini sıktı. “Evet, gemide *Gaeda*.” *Büyükanne*. “Hatırladın mı?” Tılsıma ulaşması için kolunu uzattı.

Yaşlı kadın hemen atılıp tılsımı kaptı. Parmakları buz gibiydi, Corayne irkildi.

"Sadece dal ve ip," dedi Jydlı tılsımı inceleyerek. "Hem manidar hem de garip." Boncukları avucunda gezdirdikten sonra üstlerindeki kanı yaladı. Odadakiler yüzünü buruştururken tılsımı cebine soktu.

"Sarn haklı, daha fazla kalamayız," diye homurdandı Dom. *Sorasa'ya hak verecek kadar çaresiz.* "Erida'nın askerleri bizi aramaya çıkacak, bizi ve Kirmen kılıcını. Arayı açmamız gerek."

Andry kemiklere basmamaya çalışarak düzgünce yığıldığı eşyaların arasından geçti. "Galland kuzeye doğru yarım günlük mesafedeki Canterweld'de daimî bir ordu bulunduyor. Gün batmadan peşimize düşmüş olurlar, tabii çoktan düşmedilerse. Kırsalı tarayan on bin kişi." Başını iki yana salladı, şimdiden umutsuzluğa kapılmıştı. Bir torbaya sargı bezi, bir ip yumağı ve Corayne'in şaşırmaya neden olan ezik bir çaydanlık tıktı. "Kraliçe toplanma çağrısı yaparsa..."

Cadı beyaz bir pençeyi andıran boğum boğum eliyle omzuna dokununca cümlesi yarıda kaldı.

"Onu yanından ayırma *gaera*, o iyi biri," dedi yavaşça Andry'nin sırtını, sonra da yüzünü okşayarak. Andry gözlerini kocaman açarak hafif bir ses çıkardı. Cadı onu duymazdan geldi, iki parmağını Dom ve Sorasa'ya uzattı. "Bu ikisi konusunda karar veremedim ama idare ederler gibi."

Sorasa kanlı ellerini kalçasına dayadı. "Yüzümüzü gördü ve kafiyeli tekerlemelerden vazgeçmiyor. Onu öldürmemiz gerek."

"Bunun her engel için bir çözüm olabileceğini sanmıyorum," dedi Andry cılız bir sesle.

Amhara bundan hoşlanmadı. "Şimdiye kadar işimize yaradı."

Corayne şimdi deniz haritalarının yanında olmasını isterdi, en azından bir kara haritasının. "Bize *gereken* bir hareket planı. Bir yön, bir rota."

"Gallandlıların eline düşmemeye çalışmak gayet yeterli bir plan," dedi Sorasa. "Atları en yakın sınıra sürüp güvenli bir yerde yeniden toplanmak. İdamdan on mil uzaktaki harabe bir ahırda değil."

Birden bir başka uykusuz gecenin ağırlığı belirdi, çöken çatı kadar ağır ve tehlikeliydi. Corayne elini alnından geçirerek düşünmeye çalıştı. Her şey yumuşayıp yavaşlamış gibiydi, uykunun sıcaklığı zindelik veren tuhaf soğukla savaşıyordu.

Corayne dudağını ısırды. "O Kirmen kendi kendine kapanmayacak."

"Kirmenler," dedi ihtiyar kadın hecelerin üstüne basa basa. Ayak parmağıyla bir tavşan omurgasını kenara itip zaffer kazanmış gibi bir ses çıkardı. Pis pis gülümsedi. "Öyle söylüyor kemikler."

Tarlalarda esen rüzgâr bile dinip sessizleşti. Andry torbanın başında donakaldı, Dom yıkık duvarı kavrarken parmak eklemleri taşın üstünde bembeyazdı. Yavaşça başını eğdi. Sorasa kımıldamadı, vücudu fazla hareketsiz, yüzü sakin ve ifadesizdi. Sanki kendini tutuyor, serinkanlılığını korumak için mücadele ediyordu. Corayne zar zor nefes alıyor, göğsüne balyoz yemiş gibi hissediyordu. Ciğerlerindeki hava yavaşça boşaldı.

"Birden fazla mı var?" diye fısıldadı Dom'a bakarak. Dom gözlerine bakarken yüzünde utanca benzer bir şey vardı.

"Çoktan beridir," diye mırıldandı. "Çoktan beridir."

Sorasa ellerini açarak öfkeyle ileri atıldı. Orada bir şey bulabilirmiş gibi ters ters yaşlı kadının gözlerinin içine baktı. “Buna kim inanır ki?” dedi sertçe.

Cadı başka bir kemiği kenara itti, kemik Sorasa’nın ayaklarının üstünden sekti. Kadının yüzü ciddileşir gibi oldu.

“Kovulmuş Amhara, Lanetli Amhara, Yıkılmış Amhara,” dedi cadı, her kelimesi bir bıçak gibiydi. Sorasa hedefi vuran darbenin etkisiyle irkilerek geri çekildi.

“Amhara diyorlar sana.” Cadı sırayla hepsinin yüzüne baktı, parlak gözleri ıslıl ıslıldı. “Oysa demeliler Osara.”

Sorasa çiftlik evinin yıkık duvarına çarptı, taş parçaları omuzlarına döküldü. Gözleri kocaman açıldı, ağzı kımıldasa da dışarı tek kelime çıkmadı. Corayne cadının sözlerinin ne anlama geldiğini bilmiyordu ama Sorasa Sarn’dan ateşi çalmaya yetmişti.

“Kadın ne diyor Sorasa?” dedi Corayne. “Osara ne demek?”

Ama Amhara suikastçı cevap vermedi. Burun delikleri genişledi, bakışlarını yere indirdi, gün batımı gibi yanan gözlerini ayaklarına dikti.

Andry dişlerini sıktı, Dom’un sözlerini duyunca Sorasa bakışlarını tekrar yukarı kaldırdı. “Bir Kirmen daha var. Bir ordu daha.”

Dom gözlerini şimdi sessizce uzaklara dalmış olan Sorasa’dan kaçırdı. “Başından beri planı buydu. Ne kadar çok Kirmen açarsa diyar o kadar zayıflayacak, Allward ve Bekleyen arasındaki sınır o kadar inceleyecek. Bir kubbeyi ayakta tutan sütunları yıkmak gibi. Elbette biz karşılık veremedi bir başka Kirmen’i açacak.”

Corayne, Dom’un sesindeki gün gibi açık yenilgiyi duydu. Yenilgiyi o da hissediyor ama onu bütünüyle ele geçirmesini

istemiyordu. Jydli cadıyı kolundan tuttu. Teni giysilerinin altından bile parmakları kadar soğuktu.

“Nerede olduğunu biliyor musun *Gaeda*?” dedi. Bu yaptığı batmakta olan bir çapanın zincirine tutunmak gibiydi. Beyhude. “Kirmen nerede ya da nereye çıkıyor olabilir? Yoksa çoktan başka bir ordu daha mı geldi?”

Jydli delici bakışlarını Corayne’in gözlerine dikti, kemikler ayaklarının dibine saçılmıştı. Bakmadan kemiklerin birini dürttü. “Yo. Yo. Yo.”

“Tamam,” dedi Corayne erişebildiği yere tutunarak. Zincir eline takıldı. “Gelen her neyse onunla savaşılabılır miyiz? Ya da yapmam gereken şeyi yapana dek... oyalayabılır miyiz?”

Kanım, kılıç. Bir Kirmen daha. Midesi bulandı. Bir şans daha.

“Sadece dört kişiyiz Corayne,” diye mırıldandı Dom.

“Beş,” dedi Corayne cadının kolunu bırakmadan. “Başarabilir miyiz?”

Jydi uzun müddet Corayne’in gözlerine baktı, sonra gözlerini kemiklere dikti.

İçimdeki geleceği de okuyabiliyor mu? diye düşündü Corayne. *Yoksa bu bir saçmalıktan, bir satıcının oyunundan başka bir şey değil mi? Tıpkı tılsımlar gibi. Ama dallar cebinde buz kesmiş, Taristan’ın yüzünü maviye bulamış, hiçbir şeyin zarar veremediği bir adamın bağırmasına ve kanının akmasına neden olmuştu. Corayne dalların yeniden cebinde olmasını istiyordu ama nedenini bilmiyordu.*

“Öyleyse acele edelim,” dedi Jydli sonunda. “Valtik’tir benim adım.”

Başını kaldırarak boğumlu parmaklarını havaya savurdu.

Corayne kendini olağanüstü bir şeye hazırladı ama hiçbir şey olmadı, ortada kemikleri toplayacak ya da işe yarar şeyleri

paketleyecek bir büyü falan yoktu. Cadı gerçekten Kirmen güçlerine sahipse bile büyüğü Corayne'in hikâyelerde duyduklarına benzemiyordu. Valtik kemikleri tekrar tekmeleyip bir kenara atarak yıkık kapıya doğru yürüdü.

Sorasa duvarın yanında duruyordu, hâlâ sessizdi, dudaklarını büzmüştü. Valtik yanından geçerken suikastçıya bakıp parmağını salladı.

"Ayrıca yedi kişi olmalıyız," dedi. "Anladın mı lanetli?"

Corayne anlamamıştı. Sorasa'nın başını salladığını görünce şaşırdı.

Yedi.

"Ben anlamadım ve neden bahsettiğinizi bilmek istiyorum," dedi Dom sessizce yaklaşarak.

Valtik yola çıktı. Aylak aylak gezinen bir köylü çocuğu gibi kendi kendine söylenerek taşları tekmeledi.

"Sana söylüyorum Cadı," diye gürledi Dom, cüssesi açık kapının eşiğini doldurmuştu.

Cadı ellerini havaya kaldırmakla yetindi, bir elinde beş, diğerinde iki parmağını açtı. *Yedi.*

Dom anlamadıkları Kadim dilinde bir küfür homurdandı.

Suikastçı sonunda kendine geldi, yaslandığı duvardan doğrulup Dom'un yanına gitti. "Bir balyoz bulmak için Ascal'a gittik," dedi kollarını kavuşturarak. "Ama bir iğne işimizi göreceksen neden balyoz kullanalım ki?"

"Senin ne dediğini de anlamıyorum," dedi Dom sertçe.

Ama Amhara, Jydli'nin peşinden yürümeye başladı, saç örgüsü arkasında sallanıyordu.

Corayne gözlerini devirerek Dom'u virane evden dışarı itti. "Valtik'in kafiyeleleri yetmiyormuş gibi sen de bilmece gibi konuşmaya başlama Sorasa," dedi bıkkınlıkla. "Bu şartlar altında diyarı kurtarmayı reddediyorum."

Tabii bu hâlâ mümkünse, diye geçirdi içinden dişlerini sıkarak.

Yabani otlarla kaplı yola çıkınca Dom yine koca ellerini havaya kaldırarak homurdandı, Kadim küfürleri ağzından kesik kesik dökülüyordu. Sallana sallana değirmenin yanında bağlı duran atlara doğru yürüdü.

“Senin cadıyla birlikte binmen gerekecek Corayne,” dedi özür diler gibi bakarak.

“Hiç sanmıyorum,” dedi Corayne, gözleri ileriye kilitlenmişti.

“Ben hayatta...” Dom, Corayne’in nereye baktığını görünce birden sustu.

Az önce dört atın durduğu yerde şimdi beş at vardı. Diğerleri kadar sıradan görünen gri bir kısrağ hiçbir şey olmamış gibi ağzındaki otları çiğniyordu. Eyeri ve dizginleri bile vardı. Valtik atın yanında durmuş, dalgın dalgın hayvanın boynunu okşuyordu.

“Nereye gitsem gelirler peşimden.” Cadı omuz silkti, gözlerinde masmavi bir ışıltı vardı. “Görürsünüz çok geçmeden.”

Sorasa çoktan kendi çalıntı atının eyerine yerleşmiş, cadiya kaçamak bakışlar atıyordu. *Kovulmuş Amhara. Lanetli. Yıkılmış. Osara.* Hiçbir şey sinirine bu sözler kadar dokunmamıştı, Dom bile. *Ama neden?*

Güneş tepede parlıyordu ama rüzgârın soğuğu kışı andırıyordu. Corayne titrememek için kollarını göğsünde birleştirdi. Andry torbasını bir omzuna atmış, yanı sıra geliyordu. Ağır ve gereksiz çaydanlık torbanın içinde takırdıyordu.

“Taristan’ı çaya davet etmeyi mi planlıyorsun?” dedi Corayne torbaya bakarak. “Gemim su almaya başlasa denize atacağım ilk şey o çaydanlık olurdu.”

Andry, Corayne'in dikkatli bakışlarını hissederek torbayı omzunun daha yukarısına aldı. "Öylesine aldım," dedi. Yanakları hafifçe kızardı, başını çevirip diğerlerine baktı. "Biraz evi hatırlatıyor."

Atlara, cadiya, değirmene giren Dom'a bakmıyordu. Bakışları onları delip geçiyordu. Kalbi başka bir yerdeydi ya da başka bir yerde olmayı istiyordu. Gemide sırtına şiddetli bir rüzgâr vururken yüzünü güneye dönmüş hasta annesinin yanında.

"Kasa'ya gitmek için güvenli bir rota," dedi Corayne. Yalan değildi. Doğudaki nakliye yolları yılın bu zamanı güvenli olurdu, yetenekli bir kaptan için kolay bir rotaydı. "Gidebileceğimiz tüm yollardan daha güvenli."

"Nereden biliyorsun?" Andry'nin sesi birden sertleşince Corayne şaşırdı. Andry sarayda canını kurtarmak için kaçarken bile nazik davranmıştı. Ama aslına bakılırsa onu pek de tanımıyordu. Daha dün akşam tanışmışlardı. *Şimdiden bir ömür geçmiş gibi.*

"Bir gemiyi düşünüp dilek tutmanın ne demek olduğunu iyi bilirim," diye mırıldandı kalbi sıkışarak.

Andry Trelland'ın gözleri bir tavadaki tereyağı gibi eridi. Corayne hemen gözlerini kaçırıp Kirmen kılıcının kayışlarıyla oynamaya başladı, sırf bir şey yapmış olmak için kılıcı sırtında düzeltti. Yanakları yanıyordu.

"Eskiden işim buydu," diye ekledi boğuk bir sesle.

Andry dudağını ısırды. "Sorasa gemileri tanıdığını söylerken demek bunu kastediyordu."

"Bazılarını tanıyorum. Birini diğerlerinden daha da fazla." Gözünün önüne *FırtınaKızı* geldi, tanıdık mor yelkenleri ve boyalı gövdesi, pruvadaki siyah saçlı kaptanın gülen gözleri.

İtiraf kontrolü dışında dudaklarından dökölüverdi. “Annem bir korsan.”

Andry Trelland tarafından daha fazla yargılandığını ya da onu huzursuz ettiğini görmemek için başını önüne eğdi. Andry zaten yeterince badire atlatmıştı. *Onurlu bir şövalye olmak üzere yetiştirilmiş bir yaver olması bir yana annesi de bir leydi, bir asilzade, güzel ve zeki bir kadın, ayrıca şimdiye dek tanıdığım tüm ebeveynlerden çok daha nazik.*

“Bu... heyecan verici olmalı,” dedi Andry kelimelerini özenle seçerek.

“Annem için evet.” *Benim için değil. Soyduğu ya da öldürdüğü insanlar için de değil.* “Bunu birine ilk kez söylüyorum. Diğerleri biliyor. Senin de bilmen gerekir.”

“Bunun olanlarla ne ilgisi var, anlamadım.” Corayne başını kaldırınca Andry’nin ona baktığını gördü, yüzü yaz güneşinin altında altın rengine çalıyordu. Dikkatle Corayne’e bakıyordu. “Annenin ya da babanın ne olduğunun.”

Babam. Taristan’ı istemediği kadar yakından gördüğü halde ve Taristan’ın yüzü tıpkı babasınıninkine benzediği halde Cortael’i zihninde canlandıramıyordu. Cortael’in görüntüsü kafasında bir türlü oturmuyordu. Bir yanlışlık vardı ve nedenini biliyordu. Babasının ikizini görmüş olması bir anlam taşımıyordu. Cortael’i asla göremeyecekti. Ondan geriye sadece kül ve kemik kalmıştı. Geri dönme umudu olmaksızın kaybolup gitmişti. Corayne’in istemediği, Corayne’i istememiş olan adam. Yine de içi parça parça oluyordu.

“Ölümüne tanık oldun. Onu tanıyordun.” *Sesini duydun, yüzünü gördün.*

Andry huzursuzca kıpırdandı. “Biraz.”

“Benden daha çok.”

Sorasa'nın bağırsıyla ayrıldılar. Sorasa eyerinin üzerindeydi, kukuletasını boynuna indirmiş, omuzlarına kirli bir şal ya da battaniye atmıştı. Dikkatli bakmayan biri onu bir çiftçi ya da dilenci sanabilirdi.

"Adira'ya üç günlük yolumuz var," diye seslendi Sorasa. "Oraya ensemde bir Galland ordusu olmadan varmayı tercih ederim."

"Adira mı?" dedi Corayne ve Andry aynı anda, ikisi de aval aval bakıyordu. Ama Trelland kuşku içinde –hatta afallamış durumda– olduğu halde Corayne içinde pek tatmadığı bir heyecan hissediyordu.

Dom da Andry ile aynı endişeyi paylaşıyor gibiydi. Eyere atlayıp atını çevirerek Sorasa'nın yanına gitti. Çakmak çakmak gözleriyle Sorasa'ya baktı. "Ciddi olamazsın."

"Cadı yedi dedi," Sorasa. "Adira'ya gidince yedi kişi olacağız."

"Adira'ya gidince ölmüş olacağız," dedi Andry içini çekerek, yavaşça eyerine tırmandı.

Corayne biraz uğraştıktan sonra ayağını üzengiye koyup bacağını zarafetten yoksun bir biçimde eyerin üstünden aşırdı. Yine de gülümsüyordu. *Adira*. Annesinin gemisinde, tüm krallıklardaki kanun kaçakları için bir hac yeri olan Tapınma Limanı'na dair anısı olmayan tek bir denizci yoktu.

"Sen tapınaktaydın Trelland," dedi Corayne eğilip yavere bakarak. "Sakın birkaç ayyaştan ve katilden korktuğunu söyleme."

Sorasa sırtarak dizginlerini şaklattı. "Birkaç değil, daha fazla."

"Tanrılar bizi korusun," diye mırıldandı Andry.

20

BENİM İÇİN KANINI AKIT

Erida

"Sıradaki talip Majesteleri," dedi Leydi Harrsing tahtında oturan Erida'nın kulağına eğilerek.

İkisi de sıkıntıyla içini çekti. Yaşlı kadın ve kraliçe yıllarca bunun gibi yüzlercesini görmüşlerdi, soylu ya da köylü, kadın ya da erkek, zengin ya da fakir, yakışıklı, çirkin her türden talipler. Hepsinin tek bir ortak yanı vardı: Galland kraliçesini baştan çıkarabileceklerini sanacak kadar aptaldılar.

Çoğu sarayda talipler halka açık bir şekilde taht odasında ya da keyfine düşkün saraylılarla dolu büyük salonda dinlenirdi. Galland'da böyle değildi. Kabul salonu küçük ve konforluydu, ahşap panellerle kaplı duvarlar goblenlerle süslenmişti, odanın bir ucunda kraliçenin, seçilmiş danışmanlarının ve Aslan Muhafızlara mensup şövalyelerin oturması için bir yükselti vardı. Bugün bu iğrenç onura Leydi Harrsing ve yarısı uyuklayan altı muhafız nail oluyordu. İhtiyaç duyulursa diye kapının önünde,

koridorlarda ve tahta açılan geçitlerde görevli başka şövalyeler de vardı. Erida onların da uyukladığını tahmin edebiliyordu.

Onları suçlayamazdı. Onun da tek istediği uyumaktı ama taliplerini dinlemeye bir saat daha katlanmak zorundaydı. Bir hayalperestle daha başa çıkabilirim, diye düşündü ve mücevherli elini sallayarak önündeki Madrentine diplomatını başından savdı.

Adam eğilerek selam verip taht odasından çıkarken memnuniyetsizliği açıkça belli oluyordu. Kraliçe adamın kaprislerini pek de umursamadı, ortadan kaybolur kaybolmaz da onu unuttu ve huzuruna çıkacak kadar cesur olan bir sonraki kişiyi bekledi.

Bir değil iki adamın tahta yaklaştığını görünce şaşkın şaşkın gözlerini kırptırdı. Taliplerin çoğunu giysilerindeki hanedan armalarından ya da yüz ifadelerinden analiz etmek kolaydı. Bu ikisi için aynı şey geçerli değildi. Biri rahibe benziyordu, kırmızı bir cübbe giymişti, başlığını indirdiği için solgun teni ve beyaz denecek kadar sarı saçları ortadaydı. Cübbesinin uzun kolları içinde görünmeyen ellerini birbirine kavuşturmuştu. Erida Galland'ın koruyucu tanrısı Syrek'in rahiplerinden biri olduğunu düşündü ama katıldığı ayinlerin hiçbirinde böyle bir cübbe görmemişti.

Diğerinin hanedan arması yoktu ve insanda hemen bir intiba da uyandırmıyordu. Açık tenli, koyu kızıl saçlıydı, kesin kuzey kıtasındandı ama Erida neresinden olduğunu bilemedi. Çamurlu çizmelerine ve kirli pelerinine bakılırsa uzaktan gelmişti. Elllerinde eldiven vardı ama Erida tırnaklarının pis olduğuna bahse girebilirdi. Bir asker, diye düşündü yürüyüşüne, sert çene hatlarına ve dik duruşuna bakarak. Sınır karakollarından bir yüzbaşı, zafer sarhoşu, önemsiz bir çatışmada zafer kazanmış ve şimdi beni de fethetmeyi düşünüyor.

Pelerinin altındaki kılıcı görünce duraksadı. Adam yürürken pelerininin önü açılınca ışıldayan mücevherleri görmüştü.

Kırmızı ve mor renkte yakut ve ametistler. Basit bir askerin böyle kılıcı olmaz, diye düşündü.

Adam diğerleri gibi diz çökmedi, rahip de öyle. Odayı bir gerilim sardı, zırhlı şövalyeler ayağa kalktı.

"Hoş geldiniz," dedi Erida yüksek sesle, bir adama bir rahibe bakarken kafasına kazınmış sözleri ezberden söyledi. "Aslan'dan isteğiniz nedir?"

Adam yüzünü yavaşça kaldırarak Erida'nın gözlerine baktı. Çok sayıda meşale ve avizeyle aydınlatılmış taht odasında bile gözleri simsiyahtı ama ışıltıdan yoksundu. Odayı yutuyor gibiydiler. Erida elinde olmadan bu gözlerin onu çektiğini hissetti.

"İsteğim yok, sunacak dünyalarım var. Benimle evlenirsen sana bütün diyarı veririm." Adam elini uzattı, Erida uzaktan bile adamın parmaklarını hisseder gibi oldu. "Ben Eski Cor'lu Taristan. Damarlarımda Kirmen kanı, elimde Kirmen kılıcı taşıyorum. İkisi de senindir."

Erida bir an korkuya kapıldı. Dehşet içindeydi.

Bu ismi daha önce de duymuştu, elleri kanlı bir yaverin dudaklarından.

Ustaca taktığı maskesi yerinden hiç oynamadı, artık bir kalkan kadar iyiydi. Maskenin arkasına gizlenip düzenli nefes alıp verdi. Birkaç saniye sonra korkusu ocakta kızdırılmış demir gibi eridi.

Tekrar şekillenip çeliğe dönüştü.

Geriye sadece bir karar kaldı. Bir plan.

Bir tercih.

Kirmen kanı taşıyan farenin, yaverin, hantal Kadim'in ve kim olduğunu bilmediği o kadının soytarılıkları yüzünden düğün töreni Syrekom'dan taşınmak zorunda kaldı. Galland kraliçesi her yerde felaketin izleri bulunan, cam kırıklarıyla

dolu bir yerde evlenemezdi. Saray zaten haftalarca ziyafeti konuşacaktı. O ateşi daha fazla körüklemesine gerek yoktu.

Neyse ki Ascal'da katedral sıkıntısı yoktu. Konrada bir kraliyet düğünü için yeterince yakın ve ihtişamlıydı. Kraliçenin emrinde gerçek ordunun yanı sıra bir de hizmetçi ordusu vardı, gece boyunca durup dinlenmeden hazırlık yaptılar. Konrada'nın kulesine güneş kadar sarı yeni sancaklar asıp mabedin dört bir yanını güllerle donattılar. Mermerleri cilaladılar, camları sildiler, sıraların tozunu aldılar ve dilencileri kovdular. Sabahleyin saraydan gelen tören alayı nefes kesen bir görüntü oluşturunuyordu. Saray erkânı Cesaret Köprüsü'nün üstünden geçerken yakındaki kanallara doluşan Ascallılar boyunlarını uzatarak geçit alayını bir an için olsun görmeye çalışıyordu.

Erida'yı gözden kaçırmak mümkün değildi, şövalyelerden oluşan bir çemberin ortasında tek başınaydı, krem rengi duvağının uzunluğu beş metreydi. Altından yapılmış gelin tacı zümrüt sarmaşıklar ve yakut güllerle süslenmişti. Taristan kraliçenin arkasından geliyordu, imparatorluk kırmızısı içinde göz kamaştırıcıydı, kanıyla olduğu kadar görünüşüyle de tam bir Eski Cor'luydu. Taht odasında tanıştığı adamdan çok farklıydı, çamurlu pelerininin yerini ipekliler ve sırma işlemeler almıştı. Ama hâlâ bir askeri andırıyordu. Süslü giysiler ölümcül kalbini gizleyemiyordu.

Ascal halkı ikisini de alkışlıyordu. Zihninde Erida da alkışlıyordu.

Taristan bir imparatorluk vaadiydi. Verdiğinin karşılığını ona verebilecek bir koca vaadiydi. Zaafları kadar değer de taşıyan bir koca. Ona yardım edecek kadar yüce, onu kontrol etmeyecek kadar aşağıda. Bir kraliçe için bulunmaz nimetti.

Bir gece önce olanlara rağmen tören pek sorun yaşanmadan devam etti. Güneş hâlâ ışıldıyor, tanrılar hâlâ evliliği kutsuyordu, Lord Konegin de evlilik yemini edilmeden bir darbe girişiminde bulunmadı. Kimse saray erkânının üstüne bir avize düşürmedi ya da altı avize.

Sonuç olarak başarılı, diye düşündü Erida katedral kulesini dolduran gösterişli kalabalığa bakarak.

Tören Galland geleneklerine uygun şekilde ama krallıktaki sıradan bir düğünden daha ihtişamlı sona erdi. Kutsal Panteon'un başrahibi, Erida'nın ailesinin evlilik kılıcı olan Prevail'ı takdim etti ve kılıcı dikili bir haç gibi ikisinin arasında tuttu. Kılıç iki yüz yıllıktı, savaş için fazla zarıftı. Kan nedir bilmemişti. Galland'm bütün kral ve kraliçeleri bu kılıcı tutup parmaklarını birleştirerek, onları ayıracak her şeye meydan okuyarak evlenmişti. Erida kılıcı zevkle eline alıp deri kabzasını tutmanın tadını çıkardı. Taristan sıcak elini elinin üstüne koyarken *Tek başına hüküm sürerken bu kılıca sahip olan ilk kraliçe benim,* diye düşündü. Başrahip birlikte tutmaları için kılıcı bıraktı. Kılıcın sapındaki zümrütler ve elmaslar Konrada'nın vitrayları altında ışıldıyordu. Tanrılar duvarlardan onları izliyordu. Erida mermer bakışlarını hissedebiliyordu.

Babasının da izlemesini isterdi.

"Bu kılıçla sizi ayırmaya çalışan her şeyi alt edeceksiniz," dedi başrahip çifti kutsayıp ulu Syrek'e dua ederek. "Hem birbirinize hem de krallığa bağlı kalacaksınız."

Başını önce Erida eğdi, alnını kılıcın topuzuna değdirdi. "Sana ve krallığa bağlı kalacağım," dedi. Bunlar son yeminler, onları birbirine bağlayan kelimelerdi. Erida bu sözleri boyunda bir zincir gibi hissedeceğini sanıyordu. Ama hiçbir şey

hissetmiyordu. Ne sevinç ne de korku. Kalbinde hiçbir şey değişmedi. Yürüdüğü yol hâlâ dümdüz uzanıyordu.

Erida başını kaldırınca Taristan yüzünü kılıca eğerek, "Sana ve krallığa bağlı kalacağım," dedi.

Siyah gözleri Erida'nın hareketlerini takip ediyordu. Başı açıktı, kızıl saçları başında bir evlilik tacı olmaksızın parlıyordu. Taristan sade bir taç takmayı bile reddetmişti. Mücevherlerle, altınlarla işi yoktu. Bütün gece garnizonla birlikte şehri aradığı halde hiç yorgun görünmüyordu. Erida gözlerinin altında koyu renk halkalar görmüyordu, yüzünde bitkinliğin izi de yoktu. Sadece başarısızlığın korkunç gölgesi vardı, bu da paylaştıkları bir şeydi. *Şimdilik.*

Tabii bir de yüzünün sol tarafındaki dört çizgi. Gözünün altından başlayan çizgiler fazla derin değildi ama göze çarpıyor ve solmayı reddediyorlardı.

En azından hâlâ yakışıklı, diye düşündü Erida, Taristan'ın yüzünü inceleyerek. Çizikler güzelden ziyade haşin olan biçimli yüz hatlarını pek gizlemiyordu. *Pek çok erkekten daha yakışıklı.* Ve gerçek bir erkekti. Kılıçlarla oynayan bir çocuk ya da aşırı şımartılmış bir koca bebek değildi. Eski Cor'lu Taristan kendi bildiği gibi yürüyordu, kendinden emindi ve kafasında tek bir hedef vardı. Kan ve hırs ona yabancı değildi. Erida bunu ilk karşılaşmalarında görmüştü. Bir gece önce ikinci karşılaşmalarında da görmüştü. Ve şimdi, üçüncü kez, bir heykel kadar sert, kaya kadar azimli bir duruşla kocası olurken de görüyordu.

Taristan tekrar doğrulduğunda artık evliydi. Erida kendini bir pişmanlık dalgasına hazırladı ama o pişmanlık hiç gelmedi.

Seçtiğim yol bu.

Taristan'a, yeni prens eşine baktı. Aptal aptal sırtarak kutlama yapan saraylıların uğultusu başrahibin Erida'nın dinlemeye hiç de gerek duymadığı sözlerini boğuyordu. Taristan gülümsemedi, yüzünde meydan okur gibi ciddi bir ifade vardı. Erida da ona gülümsemedi. Taristan bakışlarını ona bakan Erida'nın gözlerine dikti, siyah maviyle buluştu. Kocası akıl sır ermez biri değildi. İstekleri açıktı, amacı belliydi. İkisinin de birbirinden eşit şekilde alabileceği şeyler vardı.

Doğru seçim.

Prevail'ı tekrar başrahibe verdiler ama el ele durmayı sürdürdüler, Yeni Saray'a dönene kadar böyle olacaktı. Taristan'ın eli sıcaktı ama rahatsız etmiyordu ve Erida'nın avucu eline tam oturuyordu. Mihraptan dönüp peşlerinde kafiyle açık yeşil halı serilmiş koridordan yürüyerek katedralden dışarı çıkarlarken adımları uyum içindeydi. Taristan konuşmuyordu, ilk iki görüşmelerinde olduğu gibi sessizdi. Tabii ikinci görüşmeleri pek de uygun olmayan şartlarda gerçekleşmiş, ziyafet mahvolmadan önce birbirlerine ancak birkaç kelime söyleyebilmişlerdi. İlk görüşmeleri de evlilik teklifinden ziyade askerî bir müzakareye benziyordu, iki taraf da iyi silahlanmıştı ve niyetleri açıktı.

Erida göz ucuyla Taristan'ın kızıl büyücüsünün kırmızı bir nokta halinde kafiyle katıldığını gördü, Aslan Muhafızların etraflarında oluşturduğu çemberin hemen yanındaydı. Adı Ronin'di. Kirmen güçlerine sahip çelimsiz bir adamdı, insanların yanında rahat edemediğinden günlerinin çoğunu arşivlerde geçiriyor, uzun zaman önce kaybolmuş olan Kirmenlerle ilgili bir şeyler bulabilmek için kalın ciltleri ve yıpranmış parşömenleri karıştırıyordu. Şu anda konuşmuyordu ama kırmızı başlığını indirdiği için beyaz yüzü ve fıldır fıldır

döner kızarmış gözleri ortaya çıkmıştı. Erida'ya tüysüz bir fareyi hatırlatıyordu.

Dışarıda yaz sıcağı artmaya devam ediyordu ve Erida sarayının serin gölgesine doğru yaptıkları kısa yürüyüşten memnundu.

Ascal halkından yükselen sesler kanallarda yankılanıyordu. Tebaası köprülerden ve su kenarındaki sokaklardan sevinçle haykırırken yüzleri pembemsi bir deniz oluşturunuyordu. Erida el salladı, Taristan'a da aynısını yapmasını işaret etti. Halkın sevgisini kazanmak daima akıllıcaydı, özellikle de fırsatını bulduğunda. Ayrıca halkın düğünler kadar sevdiği bir şey yoktu, hayal bile edemeyecekleri kadar ihtişamlı bir hayat burunlarının dibine gelmişti. Sahte de olsa sevince karşı koymak zordu.

Erida bundan besleniyordu, halkın kraliçeye olan sevgisinden. Bu hem huzur veriyor hem de kalkan vazifesi görüyordu. *Beni sevdikleri müddetçe güvendeyim.*

Krallar Köprüsü'ne vardıklarında Taristan'ın parmakları gevşedi.

"Gözden uzaklaşınca kadar bekle," diye uyardı Erida. Dişlerini göstererek abartılı bir şekilde gülümsedi. "Kimseye dedikodu malzemesi verme. Bizim yardımımız olmadan da yeterince malzeme bulacaklar zaten."

Taristan yüzünü buruşturdu ama Erida'nın elini yeniden sıktı. Avuçlarında ve parmak uçlarında nasırlar vardı, yıllardır kılıç kullanmaktan derisi yer yer sertleşmişti. Nasırları hissedince Erida hafifçe ürperdi. Eski Cor'lu Taristan zor yıllar geçirmişti, kanıtı da derisindeydi. Erida o elleri daha sonra olacağı yerlerde hayal etmemeye çalıştı. Gerdek olmadan düğün olmazdı, beden bağı olmadan evlilik bağı olmazdı. Kaba bir deyişle *bir kılıç kilisede, bir kılıç çarşalarda.*

"Sarayın ne düşündüğü pek de umurumda değil," diye mırıldandı Taristan zor duyulur bir sesle.

Gerdeğe ve Taristan'ın güzel yüzüne dair tüm düşünceler dağılıp gitti. Erida gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. *Ona ne kadar yanıldığını öğretmek için önümde bir ömür olacak ama şu anda başlamama gerek yok.*

"Umursamamak çok hoş olmalı," dedi Erida ilgisizce.

Nedimleri sık sık sorsa da Erida düğününün hayalini hiç kurmamıştı. Onları tatmin etmek için bir şeyler uydurmuştu. *Çiçeklerle dolu bir katedral, süt beyazı atlar, Madrentine dantelleri, şimşek kadar parlak bir evlilik kılıcı, nehir kadar uzun bir duvak, Ward'ın dört bir yanındaki krallıklardan gelen hediyeler.* Bunların bir kısmı fazla çaba sarf etmeden gerçekleşmişti.

Ama Erida'nın düğün günü için gerçekten istediği şeyi bir kraliçe bile elde edemezdi. Annesi ölmüştü. Babası ölmüştü. Konrad Righand da Alisandra Reccio da kızlarının taç giydiğini ya da evlendiğini görecektik kadar yaşamamıştı. Erida katedraldeki tanrılar gibi onları da yanında hissetmeye çalıştı ama bu ellerini boşluğa uzatmak gibiydi. Her zamanki boşluk yine oradaydı. Bu eski bir yaraydı ama bugün yeniden kanıyordu. Göremeyeceğini bilse bile onları aramamak zordu.

Ziyafet salonu mahvolduğundan ve babasının avizelerinin kalıntıları her yere saçıldığından resepsiyon sarayın bahçesinde, aceleyle kurulmuş tentelerin altında, bir hizmetçi ordusunun salladığı uzun yelpazeler eşliğinde gerçekleştirildi. Hiç değilse saray duvarlarındaki tek açıklıktan lagünden esen serin rüzgâr giriyordu.

Masaları diğerlerinden ayrıydı, yeni çift herkesten uzakta baş başa oturacaktı. Erida'nın konseyi bile ayrı oturuyordu, uzun bir masanın etrafına sıralanmışlardı, Ronin aralarında

pis pis bakıyordu. Erida boş yere büyücüyle konuşmaya çalışsan Leydi Harrsing'e acıdı.

Erida elini Taristan'ın elinden çekerek oturdu. Taristan'ın kanı yaz için fazla sıcak akıyordu. Taristan ise kırmızı renkli kalın ceketine ve omuzlarının arasındaki ağır altın zincire rağmen sıcağı umursamıyor gibiydi. Yanakları hâlâ solgundu, alnında hiç ter yoktu.

Bir hizmetçi, Taristan'a bir kadeh şarap uzattı. Taristan kadehi alıp içmeden elinde tuttu, ışığa tutarak kristal kadehin yüzeyini inceledi. Eski Cor'lu Taristan doğuştan soylu değildi, sadece soylu bir kan taşıyordu. Kraliyetin zenginliklerine ve beklentilerine alışkın değildi.

"Bütün gün aval aval yüzüme mi bakacaksın?" dedi gözlerini yüzüne dikmiş olan Erida'ya bakarak.

Erida oralı olmadı, meydan okumadan etkilenmemişti. "Nerelisin sen?"

Taristan'ın sert cevabı hiç gecikmedi. "Eski Cor soyundan geliyorum."

Erida bir kez daha gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Bunun yerine şarabından içerek saniyeleri hayal kırıklığını yatıştırmak için değerlendirdi. "Nerede *doğdun* demek istedim."

"Bilmiyorum," dedi Taristan hiç düşünmeden omuz silerek. "Onları arayacak yaşa geldiğimde annem de babam da ya ölmüş ya da gitmişti." Parmakları kusur arayarak kristal kadehin üstünde gezindi. "Kadimler kardeşimi Iona'ya götürüp orada büyüttü. Dünyanın geri kalanı da beni büyüttü."

Erida kelimelerin altında yatanları duymaya, zihninden geçen düşünceleri okumaya çalıştı. Ama Taristan'ın dipsiz gözleri de bomboştu ve yüzü kadar anlaşılmazdı.

Taristan şarabı kenara itti. Çoğu düzenbazın aksine içkiye düşkün görünmüyordu. "Hayatımı başıboş dolaşarak geçirdim."

"Çocukken bile mi?" Erida zor koşullarda büyüyen, beş parasız, aklından ve yumruklarından başka güvenecek bir şeyi olmayan bir yetim hayal etti. *Kanı, ihtişamlı soyu, keşfedilmeyi bekleyen bir elmas gibi derinlere gömülüydü.*

"Cor soyu hiçbir yerde kök salmaz," dedi Taristan sertçe. "Bu sorgulamadan hoşlanmadım majesteleri."

Erida cevap vermeden önce şarabını yudumladı.

"Ben senin kraliçenim. Kendi irademe göre hareket ederim." *Anlaşma çoktan yapıldı, sınırlarımız çizildi. Ama ona hatırlatsam iyi olur.*

"Nasıl istersen öyle yap," dedi Taristan omuz silkerek. Saray mensupları gösterişli kıyafetleriyle karşılarındaydı, sıcak havada bile yiyip içmeye hevesliydi. Ama tavşan kadar da korkaktılar. Bir önceki gece olanlar kolay kolay unutulmayacaktı. "Aynı hedefi gözettiğimiz sürece iraden beni pek rahatsız etmez."

Aslan'ın hâkimiyeti altındaki diyar, Galland imparatorluğu, avucumdaki Ward. Yeniden doğan Eski Cor'un ihtişamı. Erida'nın zihninde konsey salonunun duvarındaki harita bahar çimenleri gibi yeşile büründü. Şimdiden tüm dünyanın önüne serildiğini, atalarının hayallerinin bir kadının ellerinde gerçeğe dönüştüğünü hissedebiliyordu. *Babamın hayali gerçek oldu.*

Gülümsediğini gizlemek için başını eğip saçlarını diğerlerine karşı bir kalkan gibi kullandı. Fethetmek kanında vardı. Onu herhangi bir ziyafetten daha iyi doyuruyordu.

Yirmi bir çeşit yemeğin ilki –yirmisi tanrılar, biri de krallık içindi– hemen getirildi. Aslında planda çorba vardı ama hava sıcak olduğu için aşçılar akıllılık edip menüyü çeşitli

otlar, soğuk soslar, baharatlı marmelatlar, kurutulmuş et ve kalın beyaz peynir dilimleriyle değiştirmişti.

Önce Erida'ya servis yapıldı ama kraliçenin pek iştahı yoktu.

"Şehir garnizonu aramalara devam ediyor," dedi alçak sesle, bir yandan da çatalıyla tabağındaki yiyecekleri didikliyordu. *Sessizce, gizlice. Her çukurda ve kanalizasyon kanalında Corayne'i ve Kirmen kılıcını arıyoruz. Halkı da sarayı da telaşa vermemeliyiz.* "Ayrıca Canterweld Kalesi'ndeki birliklerimiz taşrayı taramak üzere yola çıktı. Corayne muhakkak bulunacak." Taristan'ın yüzündeki çizikler dünkü kadar mavi değildi, iyileştikçe mora dönüyorlardı. "Sana saldırması iyi oldu. Kimse onu tepelememizi sorgulamayacak."

Taristan dikkatli bakışlarından rahatsız olarak yarasını gizlemek için başını çevirdi. "İlgilenilmesi gereken başka meseleler var," dedi dişlerini sıkarak. Gözlerinde kırmızı bir parıltı belirdi, bu dalgalanan tentelerin arasından sızan güneşin bir oyunuydu.

Bu kez Erida gerçekten gözlerini devirdi. Yeni kocasının da çoğu erkek gibi öngörülebilir olup olmadığını merak ediyordu. Anlaşılan bu konuda hepsi birbirine benziyordu.

"Vazifelerimin farkındayım Taristan," dedi sakın bir sesle, adını bilhassa kullanmıştı. Bir ünvan ya da sevgi sözcüğü kullanmamıştı. Özellikle *lordum* ya da *majesteleri* dememişti. *Kral da benim, kraliçe de. Kanın nereden gelirse gelsin senden çok daha kıdemliyim.* "Hepsi yerine getirilecek."

Taristan homurdanarak kadehini kafasına dikti, şarap dudaklarında kapkara görünüyordu. "Sarayının bir düğünün ardından talep ettiği saçmalıktan bahsetmiyorum," dedi. "Ola-caklarla kıyaslandığında bu zihnimi o kadar meşgul etmiyor."

Erida gözlerini kırptırdı, şaşırılmıştı, yine de şaşkınlığını göstermemek için elinden geleni yaptı. Bir kraliçe elindeki kartları bu kadar kolay oynamamalıydı.

“Peki olacak olan neymiş?” dedi Erida. “Ward Dağları’nın eteklerinde, parçalanmış bir Kirmen’in önünde emir bekleyen yirmi bin... *adamın* var.” *Adam* dediği yanmış bir diyarın cesetleriydi, askerlerin her biri yeni kocasına itaat ederek tepeden tırnağa silahlanmıştı. Cesetler Sör Grandel’i ve Northları öldürmüşlerdi, Erida o adamları küçüklüğünden beri tanırdı. Ama hayaletleri onu pek rahatsız etmiyordu. “Küçümsenecek bir güç değil ama Galland’ın birleşik güçlerini topladığım takdirde emrimdeki adamlarla boy ölçüşemezler.”

“Kirmen’in bana verdiği tek şeyin bir Kül Diyarlılar ordusu olmadığını biliyorsun.” Güneş parlak olduğu halde Taristan’ın etrafına bir karanlık çökmüş gibiydi. Erida karanlığı çıplak teninde hissetti, tüy kadar hafifti.

“Evet, tapınak sana gerçekten bir şey yapmış,” dedi Erida hafifçe Taristan’ın kolunu okşayarak. Gözleri göğsünde, bir kılıcın kalbini delip geçtiği yerde gezindi. Dışarıdan bakan birine çekingen yeni evliler gibi görünebilirlerdi. Birbirini tartan kurtlar olarak değil. “Kirmen sana bir şey yapmış.”

Taristan, Erida’nın kolunda gezinen parmaklarını izledi. Bir havuzun yüzeyi kadar hareketsiz, bir o kadar da anlaşılmazdı.

Erida yutkunarak elini çekti. Onu anlamayacak saray halkının meraklı gözlerinden ve kulaklarından uzakta, küçük bir masada oturduklarına memnundu. Konegin ve diğerleri için Taristan taşıdığı kan yüzünden seçilmiş bir eş, hanedanından başka çocuklarına miras bırakacak pek bir şeyi olmayan bir Eski Cor’luydu. Eski imparatorluğa doğru bir basamak, vârisleri tarafından şekillendirilecek bir yol demekti. Fetihlerde

talep edebilecekleri doğuştan gelen bir hak demektir. Yeniden doğan imparatorlar ve imparatoriçeler demektir. Ama Erida kabul salonunda diğerlerine dışarı çıkmalarını emrettikten sonra Taristan'ın ne dediğini hatırlıyordu. Avucunu kesip kanını akıttığında ve yarası gözlerinin önünde kapandığında. Yazgısından ve bunun ikisine de kazandıracaklarından söz ettiği zaman.

O zaman da şimdi de bu fırsatı kaçıramazdı.

“Çölde parçalanmış bir Kirmen'in daha var, unutulmuş diyarı kanlar içinde olan bir Kirmen.” Söylediklerini, evlenme teklifiyle birlikte verdiği sözleri ona tekrar etti. Kirmenler parçalanıyor, ordular kazanıyordu. Tapınakta, kum tepelerinde kazanmışlardı. Taristan ve büyücüsü pazarlığın gereğini yerine getirirse dahası da olacaktı. “Dediğin gibi, her Kirmen'de gücün artıyor, dolayısıyla benimki de. Bedenin güçleniyor, orduların güçleniyor. Öyleyse kazan,” diye fısıldadı Erida.

Taristan masanın üzerinde yumruğunu sıktı, parmaklarındaki mücevherlerle kaplı yüzükler parlıyordu. Erida elinde Prevail ya da kocasının belindeki kınında duran Kirmen kılıcı olsun isterdi. İçinde hissettiği ateşle örtüşecek bir silah olması için.

“Kılıcını al ve benim için kanını akıt, ben de senin için akıtayım. Atalarımızın sadece hayalini kurabildiği tacı bize kazandır.”

Taristan sertçe içini çekerek başını yeniden Erida'ya çevirdi, Erida dişlerinin arasından çıkan nefesi neredeyse hissedebiliyordu. Taristan otuz üç yaşındaydı, ondan on dört yaş büyüktü. Kraliyet çevrelerinde bu o kadar da korkunç bir şey değildi. Ama Taristan yaşından büyük gösteriyordu. Erida bunun yaşadığı hayattan mı, yoksa damarlarındaki Cor kanından mı ileri geldiğini bilmiyordu. *Bir taç seni diğerlerinden*

ayırır, diye düşündü. Tacı hayatı boyunca hissetmişti, hatta daha başına takmadan evvel. *Belki Taristan için de aynıdır: Yazgının ağırlığı üstünden hiç kalkmıyordur. Sonunda bir parçası haline geliyordur.*

Taristan kapkara gözleriyle yüzüne bakmaya devam ediyordu, çenesinde bir kas seğirdi. Bir düzenbaz ve katil olan Eski Cor'lu emir almaktan hiç hoşlanmıyordu. *Erkekler emir almaktan hiç hoşlanmaz.*

"Evlilik bir sözdür ve biz birbirimize bütün dünyayı söz verdik," dedi Erida öfkeyle, gözlerini zorla Taristan'dan ayırdı. Tekrar yemeğine döndü ama yemeğin kraliçe için tadı tuzu yoktu. Tüm bu saçmalıkların sona ermesinden başka bir şey istemiyordu. *Ziyafet salonundan çok konsey salonuna uygunum.*

Taristan'm hafif kahkahası da elleri kadar kabaydı.

Erida küçümseme görmeye hazırlanarak tekrar Taristan'a baktı. Tersine Taristan'm yüzünde bir parça gurur gördü.

"Aslan arma olarak seni kullanmalı," dedi Taristan tentelerin her yerine asılmış sancakları işaret ederek. Yeşil ve altın sarısı, kükreyen hakikat. "İki kat daha vahşi, iki kat daha açsın."

"Bu bir iltifat mı?"

"Öyle olması gerekiyordu."

Birkaç metre ötedeki en yakın masada kızıl büyücü oturuyor ve pis pis bakıyordu. Harrsing'in tüm çabalarına rağmen konseyle ilgilendiği yoktu. Konegin, Ronin hiç yokmuş gibi yaparak sadece patates çuvalı oğluyla konuşuyordu. İkisinin yüzü de yenilgiden dolayı asıktı. Erida onları kafasına pek takmıyordu. Lord Konegin bir engeldi, evet, ama önünde uzanan yolla karşılaştırdınca önemsiz kalıyordu. Ayrıca Konegin'e karşı bir müttefiki vardı, ne insan ne de çelik tarafından öldürülebilecek güçlü bir müttefik.

Dikkatini çeken büyücüydü.

“İlk gördüğümde Ronin’i rahip sanmıştım.”

Taristan tabağındaki eti bitirdi, gerisine dokunmadı. “Sessiz ve işe yaramaz tanrılar ilgimi çekmiyor,” diye homurdandı.

“Galland’da en çok Syrek’e dua ederiz. Savaş tanrısı, zafer tanrısı, fetih tanrısı, hayat tanrısı. Ayrıca bazı kutsal metinlerde, kimi öğretilerde, ölüm tanrısı olarak da geçer. Hem cennetin hem de cehennemin tanrısıdır. Yapman gereken tek şey hangi tarafa inanıp tapacağına karar vermek.”

Erida kan damlayan kılıcı ve alevli mızrağıyla Syrek’in resmedildiği heykelleri, putları, vitrayları ve duvar halılarını düşündü, haleyi andıran bir güneş ışığı tarafından çevrelenmiş olan Syrek arkasında dumanlar ve zafer bırakmıştı.

“Kutsal metinler Syrek’in senin halkını kayıp diyarlardan Allward’a götürerek Eski Cor’u yarattığını söylüyor.” Erida öne eğildi. “Belki de bunu tekrar yapmak istiyordur.”

Taristan hiç tereddüt etmedi. “Olabilir.”

Hizmetçi dönünce Erida bir kadeh daha kırmızı şaraba hayır demedi.

“Ronin seni bundan sonra nereye götürecektir?” diye sordu hizmetçi gittikten sonra. İçki soğuktu, hiç değilse sıcakta insanı biraz ferahlatıyordu. Ayrıca Erida’yı biraz sersemletmiş, zor bir gecenin, ondan da zor bir sabahın ardından sinirlerini yatıştırmıştı.

“Ronin katedral kayıtlarında bazı umut verici ipuçları buldu, Kirmenlerin yüzyıllar ötesinden, daha da uzaklardan gelen fısıltılarını.” Erida tam olarak ne bulduğunu sormak istediye de vazgeçti. “Doğuya gideceğiz.”

“Peki bir sonraki Kirmen bize ne getirecek?” *Dayanıklılık verildi. Bir ordu verildi. Çölde, denizlere hükmetme gücü de. Başka ne gelecek?*

“Geçiş gerçekleşene kadar bilemem. Var olan, bilinen ya da bilinmeyen bir diyara kapı açabilirim. Glorian’a, Kadimlerin memleketine ya da atalarımın kayıp diyarına. Infyrna’nın öfkeli alevlerine, Kaldine’in donmuş topraklarına, Syderion’a, Drift’e, Irridas’a, Tempest’a.” Sıraladığı diyarları Erida din derslerinden ve Kirmen masallarından yarım yamalak hatırlıyordu.

“Hatta Kavşak’a, tüm geçitlerin kapısına.” Taristan sesini alçaltıp fısıldamaya başladı. “Ya da Asunder’ın kendisine.” Başını çevirip büyücüsünün kırmızı gözlerine baktı. Aralarında bir şey geçti, Erida’nın bile anlayamadığı bir mesaj. “Kız karanlık çökene kadar bulunamazsa Ibal’a ve yamaçlara muhafızlar göndermelisin.”

Erida yan yan sıırttı. *Eski Cor’lu Corayne daha çocuk sayılır, atmacalar daireler çizerken tek başına bir serçe.* “Kızın yanan kumları ve bir orduyu aşacağından mı korkuyorsun? Sarayımdan kaçmayı zor başardı...”

“Ama kaçtı,” dedi Taristan sertçe. Gözlerinde yine madenî para ışıltısı gibi kırmızı bir parıltı vardı. “Kızla ve peşinden gidenlerle ilgili başka şeyler de var.” Yüzü karardı, siyah kaşları çatıldı. “Nöbetçileri ayarla majesteleri.”

Sınırlarımdaki yamaçları korumak için tapınağa adam göndermek mesele değil. Sadece göze batmamamız, dikkatleri başka yöne çekmemiz gerekiyor. Erida dişlerini sıktı. *Ama Ibal’a, yabancı bir krallığa asker göndermek? Korkunç donanmalarını aşmak, Uzun Deniz’i geçip Büyük Çöl’e ulaşmak... bunu nasıl gizleyebilirim ki? Nasıl böyle bir emir verebilirim?*

Erida düşünürken Taristan ona bakıyor, terazinin dengelenişini izliyordu. Erida onun bakışlarından kurtulmak, tek başına düşünmek, kendi yöntemleriyle plan yapmak istiyordu. Ama yanındaki adamdan kaçış yoktu. *Olmamalı da.*

O benim kocam, yaptığım seçim, izlediğim yol. Onu istediğim gibi kullanabilirim. Ondan saklanmamalıyım.

Bir çözüm bulamasa da Erida eninde sonunda bulacağını biliyordu. Yavaşça başını salladı, Taristan'ın dudaklarında bıçak kadar keskin, zalimce bir gülümseme belirdi.

"Pekâlâ," dedi. "Bu akşam yola çıkarsın."

Taristan başını eğip yine Ronin'e baktı. İkinci yemek servis edilmeye başladığı halde büyücü beyaz ellerini masaya koyup ayağa kalktı.

"Bir saat sonra yola çıkacağım," dedi Taristan, o da ayağa kalkmıştı.

Erida ayakta duran Taristan'a bakarken yüzünden bir şey belli etmemeye özen gösterdi. Bunu gören tek kişi o değildi. Saraylıların gözü ayağa kalkan eşine dikilmişti, bazıları utanmadan sırtıyor, bazıları fısıldaşıyordu. Erida köşeye sıkıştırılmaktan hiç hoşlanmazdı ama bu köşeyle yüzleşmesi gerekiyordu.

İçini çekerek tabakları ve şarabı bırakıp o da ayağa kalktı.

"Bence saray ilgisiz değil de hevesli olduğunu düşünürse daha iyi olur," dedi dişlerinin arasından. Taristan dikkatle yüzüne baktı, bir an için kafası karışmıştı.

Sonra Taristan'ı çekip uzaklaştırdı, Aslan Muhafızlar makul bir mesafeden onları takip ediyordu.

"Düğün ziyafetinde ilk yemeğin ardından kalkıyoruz," diye homurdandı sıkıca koluna girerek. "Sanırım rekor kırdık."

Kraliyet sarayına tuhaf bir sessizlik hâkimdi. Saray hizmetkârlarının çoğu, oda hizmetçileri bile, tören ve resepsiyon için görevlendirilmişti. Erida yatak odasına giden meşhur basamakları çıkarken uzayıp giden koridorlar yankılarla doluydu. Aslan Muhafızlar zırhlarını tangırdayarak arkadan geliyordu

ama fazla takip etmeyeceklerdi. Bir kraliçenin gerdeğine kimse tanık olamazdı. Ürkütücü bakışlarıyla şövalyelerin arkasından gelen kızıl büyücü bile.

Taş sarayın içi o kadar sıcak değildi ama Erida kolundan yukarı çıkıp omurgasına sızan sıcaklığı hissediyordu. Taristan'la hâlâ el eleydiler, ikisi de çift rolünü bırakmamıştı. Taristan yemekte kadehe baktığı gibi her şeye –duvarlara, kilimlere, duvar halılarına– dikkatle bakıyor, daha önce hiç bilmediği bir dünyayı seyrediyordu. Bunların hepsi Erida'ya kendi yüzü kadar tanıdık geliyordu. Hepsini başka birinin gözünden görmeye çalıştı. Tuhaf hissetti.

Erida'nın oturma odası bir galeri kadar uzundu ve bahçelere bakan pencerelerden giren ışıkla aydınlanıyordu. Erida gemi yelkeni kadar büyük tenteleri ve daha ötede yeşil bir ayna gibi uzanan lagünü görebiliyordu. Şövalyeler her zamanki düzenlerinde pencerelerin yanına sıralandılar. Yolları burada bitiyordu, kraliçenin yatak odasının kapısında nöbet tutacaklardı. Ama bundan daha ileri gidemezlerdi.

Ne kadar çabuk halledersek o kadar iyi. Yapılacak işlerden biri eksilmiş olur.

Taristan, Erida'dan önce davranıp Ronin'e baktı, yüzünde gergin bir ifade vardı. "Yola çıkmaya hazırlan."

Büyücü itiraz etmedi, düzgün bir yay çizerek dönerken kırmızı pelerini savruldu. Tek kelime etmeden uzun oturma odasından çıktı, arka taraftaki merdivenlere gitmek için başka bir kapıda gözden kayboldu. *Daha birkaç haftadır burada ama sarayı en eski hizmetçilerim kadar iyi biliyor.*

Galland Kraliçesi Erida kapıları genelde kendisi açmazdı, yatak odasının kalın meşe kapılarını açmaya çalıştı. Hatırladığından daha ağır olan kapılar yağlı menteşelerin üzerinde açılınca karşılarına âdeta bir başka katedral çıktı.

Yere kilimler serilmişti, çerçevenilmiş paha biçilmez cam aynalar duvarları süslüyordu, sütunlara ve kemerlere perdeler asılmıştı. İçeriye vazolardaki kırmızı çiçeklerin hoş kokusu sarmıştı. Bir gül pencere odayı aydınlatıyor, rengârenk ışıklar eski yatağın üzerine düşüyordu. Kışın soğuk girmesin diye perdeler çekiliyordu ama yazın perdeler açık olduğundan kuş tüyü yastıklar ve sırma işlemeli ipek örtüler hemen göze çarpıyordu. Erida bu odayı hiç bu kadar boş ve sessiz görmemişti. Hayatında bir kez bile yatak odasında yalnız kalmadığını fark edince sarsıldı.

Kapı sertçe kapandı. Erida sakın görünmeye çalıştığı halde elinde olmadan irkildi.

Taristan elini bıraktı. "Bunun pek de faydası yok," diye homurdandı eliyle kendisini ve onu işaret ederek.

Sonra omuzlarının arasındaki altın zinciri sıyırıp attı. Pelerini de zincirle birlikte yere düşerek kıpkırmızı ipekten bir havuz oluşturdu. Taristan yatağa değil, en yakınındaki pencereye yürüdü. Pencere Yeni Saray'ın kulelerine, duvarların arkasındaki nehre, kanallara ve köprülere bakıyordu. Ascal bir tabakta servis edilir gibi önüne serilmişti. Taristan onu olduğu gibi yutmaya hevesli görünüyordu.

Erida tacını daha özenli bir şekilde çıkarıp tuvalet masasının üstüne koydu. "Benim için evet," dedi tartışacak bir şey bulduğuna sevinerek. Bu durumu daha az tuhaf hale getirebilirdi. "Ama bir veliaht riskli pozisyonunu sağlamlaştırır."

Taristan sütunlardan birine yaslandı, kollarını kavuşturup ayak bileklerini çaprazladı. "Zaman kaybı olur. Bir çocuğa ihtiyacım yok, Kirmenlere ihtiyacım var. Soyumuzu Ward kazanıldığı zaman düşünürüm."

Kraliçe dudak bükerek elbisesinin sırtındaki inci düğmeleri çözmeye koyuldu. Oda hizmetçileri olmadan düğmeleri

çözmek imkânsız denecek kadar zordu. Taristan yardım etme gereği duymadı, pencereden bile ayrılmadı.

“Eşine az rastlanır bir adamsın,” dedi Erida omzunun üstünden bakarak. “Ne yazık ki dünyayı ancak ona sahip olduğumuz zaman yeniden yaratabiliriz kocacığım. Şimdilik uymamız gereken kurallar var.”

İnciler ilmeklerinden kayarak çözüldü, sonunda elbise üstünden yere döküldü. Erida elinden geldiğince umursamaz bir tavırla ayaklarının dibine serilen elbisenin içinden çıktı, üstünde sadece iç çamaşırları vardı. Güvercin kanadı kadar hafif ipek kombinezonu hayal gücüne pek az yer bırakıyordu. Taristan yine de yerinden kımlıdamadı, kraliçe büyük yatağın ucuna iliştiğinde bile.

“Kuzenim Konegin’in seni alt etmek ve karşı çıktığı bir evliliği feshetmek için eline geçen her fırsatı değerlendireceğinden şüphen olmasın.”

“Öyleyse öldür onu,” dedi Taristan soğuk ve kayıtsız bir sesle.

Erida bilhassa son zamanlarda böyle bir şey düşünmediğini söyleseydi yalan olurdu. Konegin’in faydalı yanları vardı ama oluşturduğu tehlike giderek ağır basmaya başlamıştı.

“Keşke hayat o kadar basit olsa,” dedi şeffaf eteğini çekiştirerek. *Belki üstümdekilerin hepsini çıkarırsam onu harekete geçirip bu işi bitirebilirim.* Sonra aklına başka bir şey geldi, başını kaldırıp gözlerini kocaman açarak kocasına baktı. “Tanrılar aşkına, yoksa bakir misin Taristan?”

Taristan çarpık bir gülümsemeyle cevap verince yanığında derin bir gamze belirdi. Her nasılsa yüzündeki çizikler gülümsemesini tamamlıyordu. O ruhsuz siyah gözler parladı, Erida gözlerini kaçırmamak için kendini zor tutuyordu.

“Pek sayılmaz,” dedi Taristan bir elini ceketinin altın kopçalarında gezdirerek. “Ama sen bakiresin, değil mi? *Kurallarınızdan* biri de bu değil mi?” Bir eliyle odayı işaret ederken diğeriyle boğazındaki düğmeyi çözdü. Soluk teni ortaya çıktı.

Sonunda, diye düşündü Erida dişlerini sıkarak. Hangisinin daha sinir bozucu olduğundan emin değildi, kalın kafalı kocası mı, yoksa kendi kalp atışlarının artan gümbürtüsü mü?

“Bazı kurallar diğerleri kadar önemli değildir ve nasıl yapacağını biliyorsan çiğnemesi daha kolaydır,” dedi Erida alaycı bir sesle. Galland kraliçesini sadece sarayın gördüğü kadarı bağlardı, kaçamakları saklamak hem erkekler hem de kadınlar için soğuk algınlığını ya da nezleyi saklamaktan çok daha kolaydı. “Öyleyse işimize bakalım.”

Taristan’ın ceketinin önü açılmış, iç çamaşırları ortaya çıkmıştı. Gömleğinin yakası çözülmüştü, bağcıkları sarkıyordu. Yılların şekillendirdiği çıplak göğsü genç kızların rüyalarını süsleyecek kadar biçimliydi. Ama pürüzsüz teni Erida’nın şimdiye dek hiç görmediği türden yara izleriyle doluydu, köprücük kemiğinin üstünde beyaz çizgiler vardı. Gözlerini çizgilerde gezdirirken bunların kökler ya da dallara ayrılan şimşekler şeklinde dışarı fırlamış damarlar olduğunu fark etti. Erida ona bakarken Taristan yanına geldi, kocaman açılmış mavi gözleri yiyecekmiş gibi bakıyordu. *Bütün vücudu böyle mi?* diye geçirdi içinden Erida. *Kirmenlerin talep ettiği bedel bu mu?*

“İstedğin bu mu Gallanlı Erida?”

Birden tepesine dikilmişti ve ona bakıyordu, koyu kızıl saçlarının bir tutamı alnına dökülmüştü. Erida ceketini çıkarmak için ellerini uzatıp parmaklarıyla yakasını kavradı

ama Taristan onu iki bileğinden tuttu. Ellerini nazikçe uzaklaştırdığı halde teninin sıcaklığı Erida'yı kavurdu.

“İşimize bakalım,” dedi Erida bir kez daha, bu kez fısıltıyla söylemişti. Hem bir emir hem de yakarış gibiydi.

Taristan öne eğilerek yaklaştı. Erida tenindeki dumanın, yeni alev kıvılcımlarının kokusunu alabiliyordu.

Taristan bileklerini bıraktı. “Böyle değil.”

Taristan uzanıp yastıkları ve örtüleri yere iterken Erida kımıldamadı. İncecik ipek örtüler gelişigüzel açılarla yataktan yere döküldü. Taristan şilteyi bile yerinden oynatarak Erida'yı ayağa fırlamak zorunda bıraktı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Erida bir Taristan'a bir mahvolmuş yatağa bakarak.

Taristan cevap vermeden örtüleri inceledi. Uzun bir müddet sonra tatmin olarak başını salladı. Sonra kraliçeye dönüp yine büyük bir dikkatle gözlerini saçlarında gezdirdi. Sonra parmaklarıyla örgülerini çözdü, küllü kahverengi bukleleri karıştırarak darmadağın etti. Tüm bunlar olup biterken Erida tek söz etmeden öfkeyle yüzüne bakıyordu. Onu tokatlamak istiyordu. Onu kendine çekmek istiyordu, Taristan'ın sıcak parmakları hem bir tehdit hem de bir vaatti. Taristan dudaklarını büzmüştü, düzenli soluk alıp veriyordu, işine devam ederken gözleri Erida'nın gözlerine hiç bakmıyordu. Sonunda iç gömleğini tutup yakanın bir tarafını aşağı çekti, ta ki şimdiye dek pek az erkeğin gördüğü üç küçük çilin bulunduğu beyaz bir omuz görünene kadar.

Erida ne olduğunu bile anlamadan bir hançer çıkarıp kendi avucunu kesti, elini beyaz çarşaflara sürerek çizgi halinde bir kan lekesi bıraktı.

Ancak iki metre geri çekildikten sonra Erida'ya baktı. Avucu Erida'nın gözleri önünde iyileşiyor, Taristan kanı siler-

ken yara kapanıyordu. Taristan diğer eliyle saçlarını karıştırıp Erida'nın kiler gibi darmadağın etti. Erida olanca hiddetiyle ona bakıyordu, öfkesi volkan gibiydi. Sakin yüzündeki tek değişiklik yanaklarında beliren pembelikti.

"Ronin toparlanınca haber veririm," dedi Taristan kaskatı eğilip selam vererek. Ondaki tek rahatsız edici şey buydu, Erida mızrak dövüşü yapmaya çalışan bir aslanı izliyormuş gibi hissediyordu.

"Bu kan çok fazla," dedi Erida soğuk bir sesle, darmadağın örtülere bakınca siniri yine tepesine çıktı. *Bu ne cüret?* diye düşündü elini mahvolmuş saçlarından geçirerek. Taristan'ı boğmak istiyordu.

"Yatak çarşaflarımızı sormaya cüret edecek kadar aptal lordları tatmin etmeye yeter."

"Yine de dedikodu yapacaklar," dedi Erida dişlerini sıkarak. *Bir daha omuz silkersen seni öldürüp evlenmek için daha az sinir bozucu birini bulurum.*

Taristan alaycı bir gülümsemeyle ceketini fırlatıp attı, şimdi üstünde pantolonun içine sokulmuş iç gömleği vardı. Kraliyetin süsü püsü olmadan daha kendisi gibiydi, omuzlarını yuvarladığında beyaz damarlar da kaslarla birlikte hareket etti.

"Bırak yapsınlar majesteleri," dedi Taristan topuklarının üstünde dönerek. Vedası bundan ibaretti, aklında şimdiden başka bir Kirmen vardı.

Kraliçe öfkeden kuduruyordu. *Böyle değil,* diye geçirdi aklından, kelimeleri kafasında defalarca evirip çevirdi. Bu nasıl çözeceğini bilmediği bir bilmeceydi.

21

AÇILAN GÖZLER

Sorasa

Sorasa'ya kalsaydı at sırtında kaçmayı tercih etmezdi. Büyük Aslan'ın bereketli vadisi alçak tepeler ve dağınık tarlalarla dolu olduğundan gün ışığında pek iyi bir korunak sunmuyordu. Atlarının, Jydli cadının bir şekilde çağırdığı tuhaf gri kısırağın bile, yük atlarından pek farkı yoktu. Sınıra kadar dörtnala gitmeleri diye bir şey söz konusu değildi. *Bu hantal düldüllerle zor*, diye düşündü Sorasa altındaki çalıntı attan ümidi keserek. Altındaki çöl kısırağı değildi, memleketinin rüzgâr gibi koşan atlarının ancak gölgesi olabilirdi.

Yine önden gidiyordu, solunda Andry vardı. Hiç değilse yaverin gözleri keskindi, durmadan arkalarındaki ufku gözlüyordu. Tepelerde silüet halinde beliren ve bir lordun ya da leydinin topraklarına işaret eden kalelerin isimlerini sayıyordu. Çoğu işe yaramaz bilgilerdi ama en azından Co-

rayne'in ilgisini çekiyor, saatler akıp giderken kız durmadan sorular soruyordu.

Cor kızı geçtikleri topraklarda gördüğü her şeyi sünger gibi içine çekiyordu. Sırtındaki Kirmen kılıcını gizlemek için omuzlarına çalıntı bir şal atmıştı. Devriyelere denk gelirlerse diye hazırda bir de şapka bulunduruyordu. Elbette Sorasa –ya da Dom– bir taşra devriyesinin kızın yüzünü görmesine fırsat vermezdi. Suikastçı birinin yerlerini ispiyonlamasına izin vermektense on nöbetçiyi öldürmeyi tercih ederdi. Bakışlarını sık sık yoldan Corayne'e çeviriyordu. Dom da öyleydi, sadece bakışlarıyla onu her türlü tehlikeden koruyabilirmiş gibi gözlerini Corayne'in sırtından hiç ayırmıyordu.

Valtik tüm bunların farkında değil gibiydi. Atının avare avare dolaşmasına izin veriyor, geride kalmasa da yoldan ayrılıp kırık çitlerin ve boyu eyere kadar gelen buğdaylarla dolu tarlaların içinden dolaşıyordu. Jyd dilinde ve kimsenin bilmediği başka bir dilde şarkılar mırıldanıyordu. Elbette sözler kafiyeliydi. Sorasa şarkılara kulaklarını tıkamıştı.

Yaverin, Kadim'in ve diyarın tek umudu olan kızın derdi zaten yetiyor. Zamanımı ve enerjimi bir de cadiya harcamak istemiyorum.

Çiftlik yolları tepelerin ve derelerin arasından geçen kollara ayrılıyordu. Köylüler onlara pek dikkat etmiyordu. Yollarda devriyeler yoktu ama yollar dolambaçlıydı, geriye doğru dönerek kıvrılıyorlardı. Saatler ilerledikçe çiftlikler seyrekleşti, şimdi birbirlerinden çitler yerine çalılar ve ağaçlıklarla ayrılıyorlardı. Atlar yavaşlayıp temkinli adımlarla ilerlemeye başladı.

"Tek avantajımız hız," dedi Andry eyerin üstünde doğrularak, yine bir çalılığın içinden geçiyorlardı. Atını mahmuzlayıp

Sorasa'nın yanına geldi. "Batıdaki Cor yoluna çıkarsak atları dörtnala kaldırarak zaman kazanabiliriz."

Sorasa yüzünü buruştururken Corayne de Andry'nin yaptığı yapıp atını Sorasa'nın öbür tarafına yanaştırdı. Suikastçı ergenler şöyle dursun, hiçbir şey tarafından kuşatılmaktan hoşlanmazdı.

"Hep Cor yollarından birini görmek istemişimdir," dedi Corayne. Hatta bir de hüznle iç geçirdi.

"Seninle bir Cor yolunda karşılaştım düzenbaz iblis," dedi Sorasa sertçe, Corayne'in yüzü asıldı. "Galland kraliçesinin birazcık akli varsa fasulye sıırığı bir yaveri, ölümsüz bir çam yarmasını ve çalıntı bir kılıcı ve bitmek bilmeyen soruları olan pelerinli bir kızı aramalarını emrederek en hızlı gözcülerini bütün yollara dağıtmıştır." Sorasa atını mahmuzlayıp ileri atıldı. "Yoldan gitmek istiyorsanız tamam ama hemencecik tuzağa düşeriz."

Arkasından Dom'un boğuk sesi geldi. "Karşılaşacağımız düşmanlar için kesin bir planın vardır Sarn," dedi soğuk bir sesle.

"Planlarımın çoğu onları senin üstüne salmak üzerine," dedi Sorasa. Dom bir şeyler homurdandı.

"Yola çıkmak yok Corayne," dedi Sorasa sonunda. Kız yüzünü asarak eyerinde büzüldü. Sorasa yüzlerce cevabın kızın dudaklarından dökülmek için savaştığını görebiliyordu. "Çiftlik yolları ve patikalar bizi Adira'ya çabucak ulaştırmaz ama canlı olarak ulaşmamızı sağlar."

"Oraya vardığımız zaman ne olacak peki?" Andry hiç aldırış etmeden atını yine Sorasa'nın yanına sürdü. At sırtında daha büyük görünüyordu, rahat ve kendinden emindi. "Bizi kuzeyli bir köle tacirine mi satacaksın, yoksa zar oyununda hayatımız üzerine bahse mi gireceksin?"

Sorasa onu duymamış gibi yapmak istedi. Sessizlik çok az kişinin tırmanabileceği taş bir duvardı. Ayrıca yaverin Adira korkusu aptalca olmasa da çok yersizdi. Ama içinde yaverin gerekirse şehir kapısına kadar başının etini yiyeceğine dair bir his vardı. Gülümsemeye pek benzemeyen bir sırıtışla dişlerini gösterdi.

“Daha yürümeye başlamadan köle olarak satıldım Trelland. Başka kimseye bunu yaşatmaya niyetim yok, Lord Domacri-dhan’a bile,” dedi başıyla arkasındaki Kadim’i işaret ederek. Birden acıma dolu bir ifadeye bürünen yüzlerini görmemiş gibi yapmakta zorlanmadı. Dom bile yüzyılların rüzgârı ve yağmuruyla aşınmış granit gibi biraz yumuşamıştı. Sorasa’nın bunların hiçbirine ihtiyacı yoktu. “Ayrıca hiçbirinizin kumarhanelerde para edeceğini sanmıyorum. Belki cadı.”

Corayne ve Andry sessizliğe gömülerek kuşku dolu gözlerle bakıştı. Ama Sorasa daha bunun tadını çıkaramadan Dom en arkadan gürlledi.

“O lağım çukuruna kendin gibi başkalarını da çekmeyi amaçlıyorsun.”

Sorasa öfkeyle iç geçirdi. *Birkaç hırsızlık, cinayet ve şehir çapında suç girişimi söylentisi neden bu kadar abartılıyor?*

“Suikastçılar ve paralı askerler,” diye bastırdı Dom. “Para uğruna iş görürler, şeref ya da vazife uğruna değil.”

“Hizmetlerim için hâlâ ödeme alıyor muyum Kadim?” dedi Sorasa sertçe, eyerinde dönüp Dom’a baktı. Dom öfkeyle yanan delici bakışlarını yüzüne dikti. “Hayır, amacım Amhara değil,” dedi Sorasa kendini toplayarak. “Birimiz yeterli. Ama aklımda başka iki kişi var.”

“Öyleyse katiller ve hırsızlar,” diye mırıldandığını duydu Dom’un.

“Şimdiden bize karşı ittifak yapmış olan bir kraliçeden iyidir. Ya da sarayından ayrılmaktan ödü kopan Kadim bir kraldan.” Dom’un hırlamasını ya da öfkeyle tıslamasını duymak için dinledi. Her nasılsa ikisiyle birden ödüllendirildi.

Atını bir dere kıyısına doğru sürüp kayalarla dolu sığ sulardan geçti. Hava daha serin, ışık daha yumuşaktı. Memleketine Büyük Çöl’ün uçsuz bucaksız güzelliği hâkim olsa da orası aynı zamanda bir su ülkesiydi. Vaha gölleri, binlerce mil uzunluğundaki parlak kıyı ve dağlardan gürleyerek inip çölün kuzeyine uzanarak Qaliram ve Almasad’a hayat verdikten sonra Uzun Deniz’e dökülen azametli Ziron. Çiftlikler geride kalıp sular çizmelerini öptükçe Sorasa kendini daha iyi hissediyordu.

Diğerleri asık suratlarıyla ses çıkarmadan peşinden dereye girdiler. Andry onları bekleyen şehirden korkuyordu. Corayne sırtındaki kılıçtan korkuyordu. Dom hemen hemen her şeyden korkuyordu.

Ben de korkuyorum. Korkuyu ya da şüpheyi görmezden gelmenin faydası yoktu.

Galland ve Larsia arasındaki sınırlar ıssız değildi. Hangi yöne doğru bir saatlik yol gitseler bir çiftliğe, kaleye ya da köye varırlardı. Ama şimdilik temkinli davranıyorlardı. Doğru yolda olduklarını düşünüyorlardı, yol görünmese de hissediliyordu.

Altındaki at neredeyse işe yaramaz olsa da Sorasa bir eliyle boynunu okşadı.

“Ayrıca,” dedi, “sadece bir tanesine katil denebilir. Konuyu açmasak daha iyi.”

“İlk nöbeti ben tutabilirim.”

Andry gözlerini yüzüne dikmişti. Suikastçıdan hem daha uzun hem de daha yapılıydı. Ayaklarını iki yana açmış, kah-

verengi ellerini beline dayamıştı, siyah gözleri akşamın loş ışığında kapkaraydı. Yıpranmış giysileriyle, sakalsız yüzündeki hafif morluklarla bile bir şövalye tablosuna benziyordu.

Sorasa heybelerini atının sırtından alıp kollarının altına kıstırdı. “Ne kadar asilsin Yaver,” dedi heybeleri üst üste yığarak. Açıklık kamp yapmaya uygundu, bir kayalığın ortasında olduğundan arkaları sarp kayalarla korunurken ön taraf ağaçlar tarafından gizleniyordu. “Ama bence Kadim bu işi halledebilir.”

Corayne kamp alanının bir kenarında durmuş, Yeşil Aslan vadisine bakıyordu. Kara ayın ve bulutlarla gizlenmiş yıldızların altında sadece karanlık vardı. Kılıcını yanına bırakmıştı. Kılıcı taşımaktan ağrıyan omuzlarını döndürerek rahatlatmaya çalışıyordu.

“Dom’un uyuması gerek,” dedi ölümsüze bakarak. Dom, Corayne’in önerisini duyunca gerildi. “İyileşmeye bak. Her gün vücudundaki kanın yarısını kaybetmiyorsun.”

Dom küçük ateşi karıştırırken yüzünü astı. Çıralar tuttu. “Yarısı olduğundan şüpheliyim.”

Sorasa ve Corayne aynı anda gözlerini devirdi.

“İki kişi nöbet tutacağız,” dedi suikastçı yaverin omzuna hafifçe vurarak. Andry dudaklarını büzse de karşı çıkmadı. “Cesetler yine ortaya çıkarsa uykuda olmaya niyetim yok. Ya da daha kötüsü.”

Cadı birden döndü, saçını sarmaşıklarla örmüştü. Atı bağlı olan diğer atların yanına doğru giderken cadı dişlerini göstererek sırıttı.

“Ah, ben olsam endişelenmem bir uyarı daha olacak diye,” dedi Valtik yere otururken. Çıplak ayaklarını uzattı, ayak tabanları gökyüzü kadar siyahtı. “İplikler bir araya geldi, her şey sona eriyor işte.”

Dom ayağa kalkıp kaşlarını çatarak cadıya baktı. "Uyarı mı?" diye soludu kuşkuyla.

"Açıklayacak mısınız?" dedi Corayne bir cadıya bir Dom'a bakarak.

"Kadimlerde bile nadiren görülen bir Veder büyüü." Dom karşısına geçmek için cadının etrafından dolaştı. Sorasa'nın göremediği bir şey örmekle meşgul olan cadı başını kaldırmadı. "Büyük güce sahip Vederler görüntüler, hayaller, şekiller gönderebilir. Çoğunlukla mesaj iletmek için."

Valtik hafifçe dilini şaklatarak örgüsünü kolunun içine soktu. Sırtını yükselen alevlere verdi. "Bu sadece sizin büyüünüz değil ki." Sonra belindeki keseyi kontrol edip içindeki kemikleri takırdattı. "Tavşanlara dikkat et evlat. Parmak kemiklerim azaldı. Ne feci."

Sorasa beş yüzyıl yaşındaki bir ölümlüye evlat demenin saçmalığına dikkat çekmek istedi. *Belki de değildir. Belki de cadı gibi birine göre çocuktur. Kirmen artığı bir cadıya göre.* Gölgelelerin arasından yeniden Valtik'e baktı. İhtiyar kadın bir ağaç kökü gibi boğum boğumdu, gözleri bir garipti, bir şimşegin merkezi kadar maviydi.

"Onları sen gönderdin." Corayne'in sesi duygusuz ve sertti, yüzü kadar soğuktu. Elindeki kılıcı daha sıkı kavradı, parmaklarını deri kına kilitledi. "Cesetleri, hayaletleri."

Kokularını alabiliyordum: Yanmış ve dağılmışlardı. Mahvolmuş göğüslerinde sıkışıp kalan soluklarını duyabiliyordum. Onları hissedebiliyordum, sonsuz alevlerin ısını. Gözlerimin önünde hem gerçek hem gerçek dışı bir duman gibiydiler. Sorasa dişlerini sıkarak Valtik'in yüzünde bir cevap aradı. İhtiyar kadın kımıldamadı.

“Onları *sen* gönderdin,” diye tekrarladı Corayne dişlerinin arasından. Üstlerinden buz gibi bir rüzgâr geçti. “Rüyalarımı da sen mi gönderiyordun? Yaz boyu gördüğüm kâbusları?”

“Ben değildim uykularına dadanan,” dedi Jydli. “Kızıl, karanlık ve derinlere gömülmüş bir şeydi musallat olan.”

Corayne onu şimdi hissediyordu, boğazını tırmaladığını. Kâbuslarını hatırlamak güneş ışığını neredeyse gölgeye çeviriyordu. Güçlkle yutkundu ama yaşlı kadının yalan söylemediğini görebiliyordu.

Yaver birden ürkmüş bir at gibi sıçradı, bir şeyin farkına varmıştı. Kuşkuyla cadının etrafında dolaştı. “Seni bulduğumdan beri fısıltıları duymuyorum.”

“Fısıltılar mı... ne fısıltısından bahsediyorsun?” diye keledi Dom.

Trelland onu duymazdan geldi. “Bir sürü ses, biri tıpkı kış gibi. Tıpkı *senin* sesin gibi.” Nefesi kesildi. “Haftalardır benimle konuşuyorsun, bana ne yapmam gerektiğini söylüyorsun. Kılıcı saklamamı, annemi terk etmemi...”

“Nasıl?” dedi Dom. “Fısıltılar mı? Bir uyarı mı? Onlar Taristan’ın ordusuydu, Kül Diyarlılar...”

Valtik hiçbir şey söylemeden bocalamalarını izlemekle yetindi. Sorasa dikkatle ona bakıyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu, cadıdan ve zayıf ateşten uzak duruyordu.

“Bence nasıl yerine neden diye sormalıyız,” diye mırıldandı Sorasa. “Neden Andry Trelland’a fısıldıyorsun? Neden gece yarısı peşimizden ceset gölgeleri gönderiyorsun?”

Valtik’in birden başını kaldırıp delirmiş gibi güldüğünü görünce şaşırdı. Çıralar cadının arkasında çıtırdarak kambur bedenini aydınlatırken yüzünü gölgeler içinde bıraktı. Işık oyunlar oynuyordu. Cadının dişleri şimdi çok uzundu, gözleri kedi gözüne dönüşmüştü, göz bebekleri tuhaf mavinin içinde

incecik birer çizgiden ibaretti. Sarmaşıklarla süslenmiş saç örgüleri metalik bir renkle parlıyordu. Sorasa dişlerini sıktı, kendisini cadının görmesini istediği şeyi değil, gerçekten var olanı görmeye zorladı.

“Nedenini biliyorsun lanetli,” dedi Valtik gözlerini kırpıştırarak. Kımıldanınca gölgeler geri çekildi ve geriye yine ihtiyar kadın kaldı. “Sana rehberlik etmek için. Onlara rehberlik etmek için. Gittiğiniz yerlerden sonra gözünüzü açmak için tabii ki.”

Sorasa’nın kasları bükülmüş halat gibi gerildi. “Bana böyle demeyi kes cadı.”

“İnsanlara ne iseler onu söylerim,” dedi Valtik yan yan gülümseyerek. Ocağın önünde oynayan bir çocuk gibi ayaklarını kımıldattı.

“Peki kendine ne dersin *Gaeda*?” dedi Corayne cadının yanına diz çökerek. Andry, Corayne’i tutup yaşlı kadından uzaklaştırmak istiyormuş gibi gerildi. Ama Corayne hiç korkmadan cadının gözlerinin içine bakıyordu.

Valtik buruşuk ellerinden birini Corayne’in yanağına koydu.

Corayne hiç oralı olmadı, cadının gözlerine bakmasına izin verdi.

“Kuzey Yıldızı,” diye fısıldadı ihtiyar kadın sonunda Corayne’in burnunu sıkarak. Sonra elini uzun pelerinin içine sokup dallardan ve kemiklerden yapılmış tılsımı çıkardı, tılsımın üstünde hâlâ kurumuş kanlar vardı. Tılsımı Corayne’in eline tutuşturup parmaklarını tek tek kapattı. “Ya da acayip cadı,” diye ekledi kıkırdayarak.

“Sonuncusunda hemfikirim,” dedi Dom.

Corayne topuklarının üstünde geriye kaykılıp Dom’a döndü. “Sen git yat,” dedi tüm gücüyle. Dom kızardı, yanakları ve

boynu kıpkırmızı oldu. Kadim herhalde yüzyıllardır gidip yatması için emir almamıştı, belki de hiç almamıştı.

“Ben ölümlü bir velet değilim!” dedi öfkeyle.

Corayne ayağa kalkıp omuz silkti, Dom’un koca cüssesine aldırmadı. “Bize sapasağlam lazımsın Dom.”

“Ben... of, peki,” diye geveledi Dom ateşin başından hışımla ayrılırken.

Dom pelerinsiz, örtüsüz, yatak niyetine hiçbir şey olmaksızın köpek gibi toprağın üstüne yatınca Sorasa neredeyse gülecekti. Dom kollarını göğsünde kavuşturup yüzünü gökyüzüne döndü, gözleri anında kapandı. Hemen başlayan horultuları dayanılacak gibi değildi.

“Onu boğmaya kalkarsam biriniz beni durdurun, olur mu?” diye homurdandı Sorasa çizmesini Dom’un olduğu yere doğru sürterek. Andry ve Corayne’in kınayan bakışlarını görünce, “Şaka yapıyorum,” dedi. “Nöbet sıran gelince seni uyandırırım Andry.”

Yaver başını eğdi. “Tamam.”

“Sana gelince, uyarılar yok, fısıltılar yok...” diye ekledi Sorasa cadıya dönerek. Ama Valtik gitmişti, ardında hiçbir iz bırakmamıştı, her yere peşinden gelen tuhaf topraksı kokusunu bile.

“Yine gitmiş,” diye hırladı suikastçı karanlığa bakarak. Karanlık da ona bakıyormuş gibi hissetti. “Harika.”

Sorasa her gün kendi kendine bahse giriyordu. İlk kim çözülecek ve merakına yenik düşecekti? Ertesi akşam Dom olacağını düşündü, Dom her zamanki öfkesiyle gözlerini kısmış, ona bakıyordu. Ama Dom tek kelime etmedi. Corayne kolay bir tahmindir. Kız Ayna Körfezi’nden esen rüzgârın şiddetinden ovalardaki büyüme mevsimine kadar her şeyi merak ediyordu.

Muhakkak cesaretini toplayıp Sorasa Sarn'ı, Kovulmuş'u, Lanetli'yi sorgulayacaktı. Sonra Trelland vardı, o kendini diğerleri kadar ele vermiyordu. Ama gün boyu Sorasa'ya kaçamak bakışlar atıyordu, atlar bile merakının farkındaydı. Valtik zaten bildiği için böyle bir zahmete girmeyecekti. *Muhtemelen bütün günü kafiye düşünerek geçiriyordur*, diye düşündü Sorasa dişlerini sıkarak.

Sonunda cesaretini toplayan Corayne oldu. Birkaç gün sonra akşam vakti kamp kurmakla uğraşan diğerlerinden uzakta sorma nezaketini gösterdi. Andry aptal çaydanlığında çay demlemekle meşguldü.

"Osara," dedi Corayne kelimeyi havada bırakarak.

Gökyüzü açıktı, Sorasa başını kaldırıp yıldızlara baktı. Corayne yerine gözlerini onlara dikti. Birbirlerini sadece birkaç haftadır tanıyorlardı ve bazen kızın damarlarında Cor kanı taşıdığını ve annesinin bir korsan olduğunu unutabiliyordu. *Bu akşam olmaz*, diye düşündü Sorasa.

"Lonca'dan kovulan Amharalara verilen isim," dedi açık açık.

Kovulmuş, Lanetli, Yıkılmış. Hepsi aynı anlama geliyordu, hepsi derin bir tiksintiyle söyleniyordu. Onun dilinde içlerinde en kötüsü *Osara* idi. Lord Mercury bunu bütün Lonca'nın önünde ilan ettiğinde tüm gözler hâlâ kaburgalarının üstünde kanayan yeni damgaya bakıyordu. Damga diğerlerinden daha kaba sabaydı, vereceği acı düşünülmeden birkaç hamlede yapılmış çizgilerden ibaretti. Bunu yaparlarken, onu sonsuza dek damgalayıp Amhara'dan kovalarken hiç ses çıkarmamıştı. Sorasa bile işlediği suçla bu cezayı hak ettiğini düşünüyordu.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Corayne sesini alçaltarak. Bu yine de ölümsüzün konuşmalarını duymasına engel olmadı. Sorasa keşke içimden ona her küfrettiğimde duysa

diye geçirdi. “Dom Byllskos’ta seni bulduğu zaman bunu bilmiyordu. Beni bulman için seninle sözleşme yaptığında.”

“Karşısına çıkan ilk Amhara bendim, bulunması en kolay olan, artık Lonca’nın gücü tarafından korunmayan.” Sorasa sık ormanla çevrili açıklığa doğru baktı. Sınır yakındı, ağaçlar vadidekinin aksine içerilere kadar sokuluyordu. Sorasa ormana doğru yürüdü, Corayne de hiçbir şey sormadan peşinden gitti. “Dom paradan da dünya işlerinden de pek anlamıyor. Lonca artık buna izin vermese de elbette sözleşmeyi kabul ettim.”

Corayne gözlerini kısıncı Sorasa kendini kaçınılmaz soruya hazırladı. Neden? Tenine dövmeyle yazılan kelimelerin nedeni neydi?

Ama Corayne sormadı.

“Parayı ne yapacaksın?”

“İnsan parayla ne yapar?”

“Çoğu rahat bir hayat sürerek yaşlanır ve şişmanlar.” Corayne gözlerini suikastçının dövmeli parmaklarında gezdirdi. Yay ve kılıç kullanmaktan nasır tutmuş parmakları eğriydi, dövmelerin altı yara izleriyle doluydu. “İstediğinin bu olduğunu sanmıyorum.”

Kızın dikkatli bakışları sinir bozucuydu. Sorasa eti kesecek kadar keskin gözlerle küçümsercesine baktı. “Hiç binip denize açılmadığın bir gemi için çelik kaçakçılığı yapmak ve ticaret rotalarının haritasını çıkarmak sana ne istediğime dair bir fikir verir mi sanıyorsun?”

“Sanırım korsan bir anneyle, istemediği kadar paraya ve sevdiğini iddia ettiği bir kıza sahip, denizin tehlikelerinden ve ganimetlerinden asla vazgeçmeyecek bir kadınla büyümek bana biraz fikir veriyor,” dedi Corayne kollarını göğsünde birleştirerek. “Dom’un sana paradan fazlasını teklif ettiğini

biliyorum. Iona'nın mahzenlerindeki tüm altınlardan daha değerli bir şey. Sadece ne olduğunu çözemedim."

Şimdiye kadar.

"Peki Corayne an-Amarat. Ne biliyorsun söyle bakalım," diye tısladı Sorasa. Kendini bir dağ aslanıyla karşılaşmış ve onu korkutmak için kollarını iki yana açmış yalnız bir gezgin gibi hissediyordu. Bir suikastçının Corayne gibi meraklı ve zeki de olsa bir genç kızın karşısında böyle hissetmesi tuhaftı.

"Geri dönmenin bir yolunu bulman gerekiyor ve bu satın alabileceğin bir şey değil, yoksa çoktan alırdın."

Sorasa, Meliz an-Amarat'la, Bela Mel'le, *FırtınaKızı*'nın kaptanı, Uzun Deniz'in öfkeli ve vahşi sahibesiyle hiç karşılaşmamıştı. Ve Taristan'ın yüzü bir göstergeyse kızın annesine benzemediği ortadaydı. Ama annesi yine de kızın içindeydi, sesinin tonunda, çelik gibi kararlılığında, inatçı ve boyun eğmez arayışında. Meliz hazinenin, ödülün, kazancın peşindeydi. Corayne ise gerçeğin. Bir tazı gibi gerçeğin izini sürüyordu.

"Suikastçılar altını sever," diye devam etti Corayne. Konuşurken uzaklara dalmıştı, düşüncelerini gözden geçiriyordu. "Ama kanı daha çok severler. Amhara Loncası hünerleriyle ünlüdür. Bir Kadim'i öldürmekten daha büyük hüner olabilir mi?"

Ben altın istedim, o da verdi. Daha önce hiç olmadığı kadar yüksek bir meblağ istedim. Iona'nın tüm serveti, ölümsüz bir kraliçenin hazinesi ayaklarımın dibine serildi. Dom hiç düşünmeden söz verdi.

Canını istediğimde, benim seçtiğim bir yerde, görmesini istediğim gözlerin önünde kendi ellerimle boğazını kesmeyi istediğimde... hiç tereddüt etmeden ona da söz verdi.

İnkârın faydası yoktu. Corayne yalan söylediğini anlardı. Üstelemezdi ama anlardı. *Neden umursuyorum ki? Daha iyileri için çok daha kötülerini yaptım ve karşılığında çok daha azını aldım.*

Çekilmez bir ölümlünün hayatı Lonca'ya değer. Bu bedeli seve seve öderim.

“Domacridhan'ın koca kafası için endişeleniyorsan merak etme,” dedi Sorasa. Şimdi suya daha yakındılar, Ayna Körfezi sadece birkaç mil güneydeydi. Ağaçların arasından esen serin rüzgâr uzaklardan yağmur kokusu getiriyordu. Sorasa hırsıyla içini çekti. Yine de yağmur kokusu onun için yeni bir şeydi. “Yolumuz uzun.”

Corayne'in gırtlığı inip kalktı. Gözleri yıldızlarla doluydu. “Peki sonunda ne olacak?”

“Eğer hayatta kalırsak mı demek istiyorsun?” *Kocaman bir eğer.* “Bunu o köprüyü geçerken düşünüyoruz.”

“Köprünün ikiye bölünmeyeceğinden emin olmak istiyorum.”

Tek Boynuz Takımyıldızı gökyüzünde parlıyordu, bunun hayra alamet olduğu söylenirdi. Şans demekti. Sorasa ikisine de inanmıyordu ama yine de takımyıldızı görmek insanı rahatlatıyordu. Memleketinde kumullardaki meşhur Shiran'ların arasında tek boynuzlu atlar vardı. Oniks boynuzlu siyah, inci boynuzlu beyaz, bronz boynuzlu kahverengi tek boynuzlular. Onları defalarca kendi gözleriyle görmüştü. Kuzeyde büyük ölçüde kaybolmuşlar, yıllar geçtikçe azalmışlardı ama güney, harikalarını nasıl koruyacağını biliyordu. Sorasa yıldız ışığı yerine etten kemikten bir harikayı yeniden görmek için can atıyordu.

Corayne'den bir adım uzaklaşarak çalıntı mantosuna biraz daha sarındı. Yaz hâlâ hüküm sürüyordu ama Sorasa çöl kanına bir soğuğun işlediğini hissediyordu.

"Geleceği bilmek istiyorsan cadıya sor. 'Öyle diyor kemikler,'" diye kıkırdadı Sorasa gözlerini devirerek.

Corayne'in yüzü asıldı. "Büyünün böyle işlediğini sanmıyorum."

"Belki de hiç işlemiyordur," dedi Sorasa. "Cadı Kirmen artığı olabilir ama bize yardımcı olduğu söylenemez, değil mi? Ya da sadece canı isteyince yardım ediyor."

"Sanırım Kirmen artığı değil, Kirmen güçlerine sahip demeyi tercih ediyorlar. Ayrıca cadı bize yardımcı oluyor."

"Bize isimler takmak ve bilmecelerle konuşmak pek de ihtiyaç duyduğumuz türden bir yardım değil." Cadı yine ortada yoktu. Sorasa'nın tek bildiği üç adım ötede de üç mil ötede de saklanıyor olabileceğiydi. Bu çok sinir bozucuydu. Diyara ve yaklaşan felakete dair tüm uyarılarına rağmen cadının hiç de acelesi yoktu. "Parçalanan bir Kirmen daha olduğunu söylüyor, peki. Nerede bu Kirmen? Ne yapıyor? Neyle karşı karşıya kalacağız ve nasıl? Bizden cehenneme dalıp kendi başımıza Bekleyen'le savaşmamızı mı istiyor?"

Valtik kemerinden sarkan iki tavşan ölüsüyle ağaçların arasından çıkıverince Sorasa sıçradı. "Size her şeyi söylersem ne zevki kalır?" dedi cadı yürümeye devam ederken. "Bu sıkıcı şarkı beni usandırır."

"O kadar çok dilde o kadar küfür biliyorum ki birini seçemiyorum," diye gürledi Sorasa cadının silüetine doğru. *Bunu neden yapıyorum?* diye sordu kendine yüzüncü kez.

Birden cevap verircesine cesetler belirdi, önceki kadar korkunçtular. Hem de Sorasa artık nereden geldiklerini bildiği halde. Nedense sadece bir uyarı, diyarın gerçekte karşı

karşıya olduğu şeyin bir gölgesi olduklarını bilmek daha kötüydü. Bekleyen'in yardımcısı olan Eski Cor'lu Taristan'ın yardımcıları olduklarını bilmek.

Az sonra Corayne'in hâlâ yanında olduğunu, gölgelerin etraflarında gezinmesine ses çıkarmadığını fark etti. Kız denizde bir gelgiti izler gibi Sorasa'yı izliyordu. Bu en hafif tabirle rahatsız ediciydi.

“Lonca'dan neden kovulduğumu sormadın.”

Corayne sıkışmış gibi kımıldandı. “Bence bu sadece seni ilgilendirir,” dedi, uzaklaşırken sesi zar zor duyuluyordu. İlk nöbet sırası ondaydı.

Sorasa en son ne zaman yaşayan bir varlığa içtenlikle teşekkür ettiğini hatırlamaya çalıştı. *Yıllar, belki de on yıllar önce*, diye düşündü beynini yoklayarak.

Eh, seriyi şimdi de bozmanın bir anlamı yok.

22

ACIYA DEĞER

Andry

Karanlıktan faydalanıp Orsal'ı geçiyorlardı, hilal şeklindeki ayın parlak ışığı altında tek sıra halinde ilerlerlerken usulca akan nehrin suları dizlerine geliyordu. *Artık Larsia'dayız, diye düşündü Andry, üstlerinden geçen görünmez çizgiyi hissediyordu. Beklediği rahatlama duygusu gelmedi. Kirmen kılıcı bizde olduğu müddetçe nereye gidersek gidelim Galland kraliçesi peşimizi bırakmayacak. Corayne yaşadığı müddetçe.* Andry ürperdi ama sebebi pantolonunu ıslatan sular değildi.

Corayne yanında atını sürüyordu, kılıcın ağırlığı altında iki büklüm olmuştu. Nehirden çıktıkları anda uykuya daldı, başı göğsüne düştü. Andry at sırtında ya da kamp yaptıkları yerlerde uyuyabilmesine hayret ederek kendi kendine gülümsedi. Corayne an-Amarat'ın diyarın tüm yükü omuzlarındayken bile uyuyabilmek gibi bir yeteneği vardı.

Ama derin uyumuyor, diye düşündü. Loş ışığa karşın Corayne'in gözlerinin altındaki gölgeler göze batıyordu. Bir rüyaya dalarken gözleri göz kapaklarının arkasında kımıldadı.

Sonunda bir söğüt korusunun yanında kamp kurduklarında Andry ilk nöbeti seve seve üstlendi. Sorasa ağaçlardan birine çadırmış gibi el koyup yapraklardan oluşan perdenin arkasında gözden kayboldu, Dom da başka bir ağaç seçip Corayne'e peşinden gelmesini işaret etti. Corayne uyurken bile Dom ondan fazla uzaklaşmıyordu. Kız esnedi, uyku sersemi köklere doğru yürüdü.

İyi bir yaver seyahat giysilerini nasıl yıkayıp kurutacağını bilirdi ve Andry Trelland çok iyi bir yaverdi. Nöbetini koşum takımlarını gözden geçirerek, derilerdeki çamuru temizleyerek, çelikleri yağlayarak ve atları kontrol ederek geçirdi. Kendini eskiden zor gelen işlere vererek zihninin diyarın sonundan başka bir şeye odaklanmasını sağlıyordu. Nöbeti devretmek için Dom'u uyandırma vakti geldiğinde kamp pırıl pırıl olmuş, heybeler düzene koyulmuştu, atlar temizlenmiş nalları ve ışıldayan tüyleriyle mışıl mışıl uyuyordu.

Söğüt dalları aralanınca köklerin arasında pelerinlerine sarınmış uyuyan iki topak ortaya çıktı. Corayne bu kez derin uykundaydı, yüzü kıpırtısızdı, dudakları hafifçe aralanmıştı. Siyah saçları koyu renk bir hale gibi başının etrafına yayılmıştı.

Gecenin soğüğunda yanakları yanınca Andry başını çevirip Kadim'in koca cüssesine baktı. Dom'un hâlâ uyuduğunu görünce şaşırdı. Kaşları çatılmış, gözleri sımsıkı kapanmıştı, dudakları sessizce kıpırdarken yüzü acı çekiyormuş gibi gerildi.

"Lordum?" diye fısıldadı Andry kendisinin bile zar zor duyabildiği bir sesle.

Kadim gözlerini hemen açtı, neredede olduğunu anlamak istercesine bakındıktan sonra denizden çıkar gibi uykudan sıyrıldı.

Yaver endişeyle dudağını ısırarak bekledi. *Kendinde değil gibi*, diye düşündü ama tam onun nöbetini de tutmayı teklif edecekken Dom sessizce ayağa kalkıp Iona pelerinini yeniden omuzlarına attı. Tek söz etmeden söğüt dallarının arasından uzaklaştı.

Andry peşinden gitti. *Eh, hiç değilse artık uyuyabilirim*, diye düşündü ama Dom'un yaptığını görünce şaşaladı. Kadim her zamanki gibi kampın çevresinde dolaşmak yerine bir kayanın üstüne oturup gözlerini çizmelerine dikti. Dudakları kıpırdıyordu, bakışları dalgındı, aklının başka bir yerde olduğu belliydi.

"Kötü bir rüya mı gördün?" dedi yaver düşünmeden. Yorgunluk omuzlarına çökse de gidip Dom'un yanındaki kayaya oturdu.

"Vederler rüya görmez," dedi Dom burnunu çekerek. Andry bir kaşını kaldırarak bakmakla yetindi. "Yani sık sık."

Yaver omuz silkti. "Konuşmak istersen, konuşacak birine ihtiyaç duyarsan..."

"İstediğim tek şey Taristan'ın bir mızrağa geçirilmiş kafası," diye hırladı Dom yıldızlara bakarak.

Öfkeli olduğu ortadaydı ama öfkesinin altında *acı* vardı. Andry de böyle hissediyordu, öfkesi ve kederi birbirine karışarak bir yandan içini parçalıyor, bir yandan da ayakta kalmasını sağlıyordu.

"Tapınaktaki o gün benim de rüyalarım giriyor," diye mırıldandı. "Gözlerimi her kapadığımda öldüklerini görüyorum."

Kadim bir şey söylemedi, üstünde oturduğu kaya kadar sessizdi. Yüzü ifadesiz bir hale büründü, gözleri kepenkleri indirilmiş pencereler gibiydi. Dom her ne hissediyorsa kim-senin göremeyeceği bir yere sakladı. Ama Andry ne hissettiğini anlamıştı.

Ona biraz daha yaklaştı.

“Daha önce bir yakınını kaybettiğin oldu mu?”

Bir ölümsüz muhakkak daha önce de ölüme tanık olmuştur ama bu kadar yakından değil. Belki de nasıl yas tutulacağını bilmiyor ya da ölümü hiç anlamıyordur. Belki de hiç anlamak zorunda kalmamıştır.

Sessizlik bir örtü gibi uzarken Dom’un yüzü hâlâ bom-boştu. Andry bekledi. Sabretmeyi küçük bir çömezken öğrenmişti, bu Yeni Saray’ın koridorlarında öğrenmesi kolay bir dersti. Şimdi dostunun ihtiyacı varken sabretmek hiç de zor gelmiyordu.

Sonunda Kadim ayağa kalktı, ıslak gözleri parlıyordu.

“Annem ve babam benden koparılıp Kadim tanrılar tarafından Glorian’a çağrıldığında çocuktum,” dedi yavaşça, her kelime için savaş veriyordu. “Yaklaşık üç yüz yıl önce. Ward’daki son ejderha Calidonia kıyılarında terör estiriyordu. Zafer kazanmak için Iona’dan yola çıktılar.” Susup koca ellerini birbirine kenetledi. “O zaferi hiç kazanamadılar.”

Andry güçlkle yutkundu.

“Babam öldüğünde de küçüktüm,” dedi Dom kendini zorlayarak. Yıllar geçtikçe acısı körelmiş, törpülenmişti. Yine de babasının yokluğu bir sızı, asla dolduramayacağı bir boşluk olarak kalmıştı. “Bir ejderha kadar heyecan verici bir şey değildi. Sadece önemsiz bir sınır çatışmasıydı. Boşu boşuna iki taraftan da insanlar öldü.”

Yaver başını kaldırınca Kadim'in rakibini tartar gibi dik-katle ona baktığını gördü.

"Cortael'in ölümü ise... farklıydı," dedi Dom doğru ke-limeleri arayarak. "Daha kötüydü."

Andry kafasını yeniden eğdi, öfkeyle başını salladı. "Çünkü oradaydık. Çünkü onlar ölürken biz hayatta kaldık."

Gözünün önüne Sör Grandel ve Northlar geldi, ölü yüzleri bembeyazdı, zırhları paslanmış, bedenleri çürümeye baş-lamıştı. Lord Okran'ı da gördü, üstünden Kasa kartalının gölgesi geçiyordu. Andry bunları görmemek için gözlerini sımsıkı yumdu ama şimdi gözlerinin arkasından ona bakı-yorlardı. Kaçış yoktu.

"Hayatta kaldık ve bir parçamız bunun pişmanlığını ya-şıyor. Onlar toprağın altındayken benim yaşamam mantıklı gelmiyor." Gözleri yanmaya başladı. "Yaşayan bir yaver ve bir sürü ölü şövalye."

Dom gürledi, sesi gırtlaktan geliyor, ne anlam vereceğini bilmediği duygularla tıkanıyordu. "Elimden gelseydi seni hemen burada şövalye ilan ederdim. Kesinlikle çoktan hak ettin."

Andry'nin zihnindeki ölü savaşçılara bir silüet daha ek-lendi: içten bir gülümsemesi ve mavi yıldızlı kalkanı olan bir Galland şövalyesi. *Baba*, dedi içinden Andry, asla cevap vermeyecek birine seslendi. *Sesini bile hatırlayamıyorum.*

Kendini yeniden Dom'a bakmaya zorlayarak gerçekliğin görüntüleri uzaklaştırmasına izin verdi. Gözlerini orman ka-dar yeşil, taş kadar gri olan Kadim'e dikti.

"Artık o yolda yürüyebileceğimi sanmıyorum," diye mırıldandı. Çapadan kurtulup denize sürüklenmek gibiydi. Bağımsız ama hedefi olmadan, özgür ama tehlikeli bir yolda. "Fenerler Savaşı bu topraklarda yapıldı," dedi birden nehir

kıyısını kaplayan söğütler boyunca ileri geri bakınarak. "Galland ve Larsia önemsiz bir sınır için savaştı."

"Yakın tarihinizin büyük kısmını bilmiyorum," dedi Dom özür diler gibi.

Andry az kalsın gülecekti. *Fenerler Savaşı yüz yıl önce yapıldı.* "Bizim salonda annemin o savaşı tasvir eden bir duvar halısı var. İhtişamlı lejyonlar. Teslim olan Larsia karşısında muzaffer bir edayla dikilen Galland. Eskiden halıya bakıp şövalyelerin arasında kendi yüzümü görmeye çalışırdım, göğsümde aslan, ellerimde zaferle." Halıdaki resim gözünün önüne geldi, renkler çok parlaktı, Galland askerleri birden nefret dolu bir ifadeye büründü, yüzleri sert ve tehditkârdı. "Şimdi karşılarında ben duruyorum. Bildiğim ne varsa, istediğim ne varsa, hepsi gitti."

"Ben de aynısını hissediyorum," dedi Dom, Andry'yi şaşırtarak. "Bırak başkası Iona prensi olsun. Korkaklar ve bencil aptallar için bir sığınak olan o yerin bir parçası olmak istemiyorum." Kadim içini çekerken göğsü inip kalktı. Büyük umutlarının altında uyuduğu söğüt ağacına doğru baktı, kız pelerininin altında küçücüktü. "Cortael bana Corayne'den hiç söz etmemişti."

Andry, Dom'un bakışlarını takip etti. "Onu korumak için mi?"

Dom başını iki yana salladı. "Sanırım utanıyordu."

Yaver hem öfkeden hem de küfretmemek için dişlerini gıcırdattı. *Ölü bir adama hakaret etmeyeceğim.* "Öyleyse onu hiç tanımamış," dedi onun yerine, gözleri hâlâ söğüt ağacındaydı. Bir rüzgâr dalları hışırdattınca köklerin arasında uyuyan Corayne görüldü. *Akıllı, cesur Corayne.* "Hiçbir baba böyle bir kızıdan utanamaz."

"Gerçekten öyle," dedi Dom boğuk bir sesle.

"Yine de onu özlemekte bir sorun yok. Bu boşluğu hissetmekte sorun yok." Bu tavsiye Dom için olduğu kadar kendisi için de geçerliydi.

Kadim daha önceki gibi burnunu çekerek sert bir ifadeye büründü. "Keder ölümlülerin işi. Bana göre değil." Ayağa fırladı, yüzünde hiçbir duygu belirtisi kalmamıştı.

Andry de ayağa kalkıp başını iki yana salladı. "Keder hepimize dokunur Lord Domacridhan, ona inansak da inansasak da. İçini parçalayan şeye ne ad verdiğinin bir önemi yok. Fırsat verilirse yine de seni yiyip bitirecektir."

"Peki kendimi böyle bir şeye karşı nasıl savunurum yaver?" dedi Kadim sesini yükselterek. Neyse ki Corayne uyanmadı. "Yüzleşemediğim bir şeyle nasıl savaşırım?"

Talim alanında şövalyeler eldivenlerini birbirine vurur, kötü bir darbeden sonra birbirlerini ellerinden tutup ayağa kaldırırlardı. Andry hiç düşünmeden avucunu açarak parmaklarını havaya dikti, bu bir teklif olduğu kadar bir yakarıştı da.

"İleri," dedi. "Birlikte."

Dom elleri kenetlenirken yaverin parmaklarını ezmek için elinden geleni yaptı.

"Nöbet sırası sende," diye mırıldandı Andry, Dom'un gücü karşısında acıyla yüzünü buruşturdu.

Ama acıya değerci.

23

RAHİBİN ELİ'NİN ALTINDA

Corayne

Corayne annesinin mürettebatının neredeyse her üyesinden Adira'ya dair hikâyeler duymuştu, annesi de buna dâhildi. Kumar masaları, fahişeler ve genelevler, Ward'ın dört bir yanından gelen çalıntı ya da diğer türlü malların satıldığı gece pazarları. Hediyeelik eşya dükkânlarında satılan eski ve kurumuş ejderha pulları. Meyhanelerin önünde tonik ve zehir hazırlayan Kirmen büyücüleri. İhtiyaçlarını karşılayan hırsız çeteleri ve korsanlar. Son Cor İmparatoru Treccoras'ın tacı Şans ve Talih Evi'ndeki bir zar oyununda kazanılmış, hemen ardından da bataklıkta düşürülmüştü. Ama tarihî hikâyeler de vardı, Corayne bunları daha çok Kastio'dan dinlerdi. Kastio konuşmaya başladı mı kalın bir kitabın sayfalarından okuyormuş ya da inanılmayacak kadar iyi bir hafızası varmış gibi uzak yıllardan, çok eskilerde kalmış yüzyıllardan bahsederdi.

Şehrin adı eski imparatorluk zamanında Piradorant'tı, Tapınma Limanı adını gerçekten hak ediyordu. Küçük şehir ve etrafındaki topraklar orduları gelmeden uzun zaman önce Eski Cor'a bağlılık yemini etmişti. Fetih olmamıştı. Şehir kendi isteğiyle gelin olmuştu ve Cor'lar da ona öyle davranmıştı. Şehrin duvarları yaldızlı, sokakları bayındırdı. Sevecen bir güneşin ışığında güneşlenen bir çiçek gibi açtı. Ama imparatorluk yıkıldı, gece oldu ve dünya onun gölgesinde yoluna devam etti. Bocalayan Larsia Krallığı büyüdü ve komşusu Galland'ın gücünden rahatsız olmaya başladı. Larsialılar sınırlarını korumak için savaştı. Şimdi Adira diye adlandırılan şehir aradaki çatlakları doldurdu.

Savaşan krallıkların arasında sıkışıp kalan, savaş ya da kuşatma nedeniyle sık sık dışarıyla bağlantısı kesilen Adira onurlu sayılamayacak yollarla ayakta kaldı. Korsan gemileri aç şehri beslemek için sürekli Gal ablukalarını yarıyordu. Katiller ve haydutlar yerleşik orduları atlatıp şehre sızıyordu. Şehir surların içinde bir elma gibi çürüyordu. Larsia Kralı şehri kontrolü ele geçiren suçlulardan geri alacak kadar güçlü değildi, Galland da böyle bir zahmete girmeyecekti. Galland kralları göz alıcı başkentlere ve uçsuz bucaksız zengin topraklara önem veriyordu. Sokakları paslı bıçaklar ve lağım fareleriyle dolu bataklık bir yarımada'daki döküntü bir hisara değil. Adira dünyaya olduğu gibi uyum sağladı ve nasıl olması gerekiyorsa öyle oldu.

Kuzeyden yaklaşırlarken yarımada gri-yeşil bir görünüme sahipti, Orsal'ın ağzının yanından körfeze uzanan bir kara parçasıydı. Nehir bataklıkların arasından akarak alüvyonları tuzlu mavi sulara taşıyordu. Adira yarımada'nın başında yer alıyordu, yosunlu taşlar ve ahşap kazıklardan oluşan bir duvarla çevriliydi. Taştan yapılmış bir geçit zikzaklar çizerek

hepsi de yukarı kaldırılmış olan altı açılır kapanır köprünün bulunduğu bataklığın üstünden geçiyordu. Eski sınırlar içindeki yollar, su kanalları ve amfiteatrlar gibi bu da Cor'ların yapı harikalarından biriydi. Ward'daki hiçbir ordunun Adira'ya karadan saldırması mümkün değildi.

Geçitte ilerlerlerken Corayne sis çökmeden rıhtımı görebildi. Bir düzine geminin yelkenleri limanı iğne yastığındaki iğneler gibi doldurmuştu. Hepsi de korsanlar ve kaçakçılardı. Meşru bir krallığa ait tek bir bayrak bile yoktu. Corayne, Lecorra'daki gibi gülümsedi, buraya çekiliyor, bir şekilde kök salıyordu. Ama bu kez hissettiği Cortael'in Kirmen izi taşıyan yankıları değildi. Burası annesinin, Bela Mel'in memleketiydi.

Andry, Corayne'in aşikâr heyecanını çıplak bir korkuyla dengeliyordu. Gözlerini her an düşüp onları ezecek bir el gibi havaya dikilmiş ilk köprüye dikmişti. Bir saray yaverinin burada yeri yoktu. Zaten Dom'un yanında bile göze batıyordu. Oysa Dom'un yanında göze batmak hiç de kolay bir iş değildi.

"Hey, endişelenme," diye mırıldandı Corayne atını Andry'ye yaklaştırmak. Eğilince kılıç sırtına battı. "Anlatılanların yarısı bile doğru değil. Kimse kaynatarak suratını yüzüp kafatasını satmayacak."

Andry elindeki dizginleri sıktı. Gözleri kocaman açıldı. "Bunu daha önce hiç duymamıştım."

İlk köprü Dom'dan bir rüşvete ya da Sorasa'dan bir tehdide gerek kalmadan, hiçbirinin ağzından tek kelime çıkmadan aşağı indi. Diğer tarafta dişsiz ve gri yüzlü iki köprü bekçisi duruyordu, yanlarından geçerlerken sessizce onları izlediler. Corayne bir parça yüz kaynatmanın görünüşlerini düzeltebileceğini düşündü.

"Başlıklarınızı kafanıza çekin," dedi Sorasa kukuletasını çekerek. Omuzlarındaki şalı kemerindeki hançerlere ve belindeki kılıca kolayca ulaşabilecek şekilde düzeltti.

Dom da kaya gibi sert bir suratla aynısını yapıp yeşil lona pelerinini sol tarafından geriye attı. Son günlerde biraz hafiflemiş gibi görünüyordu. *Yol da onunla aynı fikirde olmalı,* diye düşündü Corayne. Çöken sis en arkadan gelen Valtik'i neredeyse gözden gizliyordu. Cadı gri atının üstünde gri elbiseleriyle köprü bekçileri kadar belirsiz bir gölge, bir bataklık hayaleti gibi görünüyordu. Korkunç gözleri bile perdelenmiş, dünyanın geri kalanı gibi griye dönmüştü.

Corayne kendini at gözlüğü takmış gibi hissediyordu. Sadece geçit ve sisin boğucu sessizliği vardı. Adira'nın etrafındaki topraklar hiçbir krallığın parçası olmadığı için ürkütücü bir şekilde arada kalmış ve bir çamur bariyeriyle ayrılmıştı.

İkinci köprüdeki bekçiler yaylarını hazırlamış bekliyor, oklar bellerinde titreşiyordu. Corayne bataklıkta daha fazlasının saklandığından şüphelendi.

"Yolunuzu mu kaybettiniz?" diye sordu bekçilerden biri, kırık dişleri yüzünden sesi peltek peltek çıkıyordu. Yanakları çiçek bozuğuydu.

"Daha değil," dedi Sorasa.

Köprü aşağı indi.

Her defasında böyle oldu: Bekçiler bağırarak meydan okudu, Sorasa cevap verdi. Corayne bunun bir parola olup olmadığını anlayamadı. Cevapları olduğu gibi ezberlemişti. *Yolunuzu mu kaybettiniz? Daha değil. Ne iş yapıyorsunuz? Sizinkiyle aynı işi. Şehirde kimi tanıyorsunuz? Sayamayacağım kadar çok kişiyi. Sorun çıkaracak mısınız? Büyük ihtimalle.* Aslında köprülerin açılmasını sağlayan büyük ihtimalle dövmeli bir Amhara ile asık yüzüne uygun bir kılıcı olan dağ

gibi bir adamın birleşimiydi. Geri kalanının bir önemi yoktu. Valtik bile ağzını açmıyor, rahatsız edici bir sessizlikle onları takip ediyordu.

Geçidi şehrin tepesine bağlayan son köprü de bir sorun çıkmadan aşağı indi. Tepeye çıkarlarken sis dağıldı ve dünya yeniden netlik kazandı. Şehir kendi sınırlarının dışına taşarken kapının ve duvarların etrafına dağınık yerleşimli bir gecekondu mahallesi kümelenmişti. Gecekondu mahallesi görünümündeydi ama umutsuzluktan eser yoktu.

Adira yakından çok daha büyüktü, tepenin üstünde sisten dışarı fırlamış bir kambur gibiydi, her tarafı net bir şekilde görüyordu: bataklığı ve sisli geçidi, Ayna Körfezi'nin durgun sularını. Sınır uzak olmadığı halde binlerce mil uzaktaymış gibi geliyordu. *Taristan ve Erida burada bize dokunamaz.* Kokular ve sesler arttıkça Corayne şehir onları kucaklıyormuş gibi hissediyordu. Yüzünü güneşe çevirip tuzlu temiz havayı içine çekti. Burası Ward'ın en tehlikeli yerlerinden biriydi. *Ve olabileceğimiz en güvenli yer.*

"Bunca köprü var ve kapıları açık bırakıyorlar," dedi Andry şehrin surlarına bakarak.

Gerçekten de kapılar ardına kadar açıktı ve sadece iki bekçi tarafından korunuyordu. Bekçiler göstermelik eski mızraklara yaslanmıştı. Corayne sıırttı. "Sanırım altı köprüden, bataklıktan ve gelişimizi izleyen diğer kişilerden sonra kapıları bütün gün kapalı tutmaları için bir neden yok."

Bekçiler deri ve kaba kumaştan giysiler giymişlerdi. Köprü muhafızları gibi onların da işlerini belli edecek üniformaları ya da belli bir renkleri yoktu. Sessizce ama keskin bakışlarla izliyorlardı.

Sorasa ikisine de bir şey söylemeden atını sürdü. Sadece en önde kapıdan geçerken kukuletasını indirip yüzünü ortaya

çıkardı. Belki ışığın bir oyunuydu ama Corayne suikastçının omuzlarının çöktüğünü, gerginliğinin azaldığını görür gibi oldu. Bir suç yuvası kiralık bir katil için ninni gibiydi.

Andry başlığını yeniden kafasına çekti, sadece çenesinin sert hatları açıkta kalmıştı. Tedirginliğine rağmen yaverden çok yorgun ama korkusuz bir gezgine benziyordu. Yine de parmakları dizginlerin üstünde kıpırdanıp duruyordu. Corayne, Andry'nin elini tutmak gibi garip bir dürtüye kapıldı. Şaşkın şaşkın gözlerini kırptırdıktan sonra isteğini bastırdı. Yüzü yanarken yanakları kızarmasın diye dua ediyordu.

Duvar kalın değildi, ancak üç adam genişliğindeydi. Corayne kapıdan hızla girdi. Elinde olmadan tavandaki mazgalları fark etti. Bir adamın üstüne kızgın yağ boşalttığını düşününce tüyleri diken diken oldu.

“En azından Ascal kadar berbat kokmuyor,” diye gürledi Dom bir eli kılıcında kapıdan geçerken. Valtik de hemen arkasından geliyordu.

Kapının içindeki meydana tuhaf bir sessizlik hâkimdi ama daha gündüzdü. Corayne Adira sakinlerinin çoğunun önceki geceyi uyuyarak geçirdiğini, uyumayanların da sokaklarda birkaç atlı daha olduğunu fark etmeyeceğini düşünüyordu.

Sorasa atını doğuya doğru sürerek ellerini yalvarır gibi havaya kaldırmış başsız bir heykelin yanından geçti. Heykelin parmaklarına çamaşırlar asılmıştı.

“İçmek için bu kadar çok yer olabileceğini bilmiyordum,” diye fısıldadı Andry, Corayne'e doğru eğilerek, her biri öncekinden daha küçük olan bir dizi meyhanenin önünden geçiyorlardı. Dom ve Sorasa'nın tersine Andry hâlâ silahsızdı. Elindeki en iyi silah heybede tangırdamaya devam eden çaydanlıktı.

“Sıvışmak ister misin?” dedi Corayne. Meydan kapıdan daha sessiz sokaklardan oluşan bir örümcek ağına dönüştü.

Balkonun birinde ihtiyar bir adam cılız bir sesle şans oyunlarının reklamını yaparken bir kadın çenesini kapaması için cıyak cıyak bağıırıyordu. "Sorasa'nın sorun edeceğini sanmıyorum."

Andry, Corayne'in gözlerine bakarak güldü. Yakından bakınca gözleri kehribar beneklerle dolu siyah taşlara benziyordu.

"Bence Dom ve Sorasa keşfe çıkmamıza izin vermektense bizi bağlayıp sürüklemeyi tercih ederler," dedi başparmağıyla arkasını işaret ederek. Kadim hemen arkalarından geliyordu, bakışları Corayne'in sırtına dikilmişti. *Şimdiden bağlanmış da olabilirim.* "Zaten istediğim de yok."

"Ah, hadi ama Yaver Trelland." Corayne gülümsedi, dengesini sağlamak için bir eliyle eyer kayışını tutarak öne doğru biraz daha eğildi. Sokağa bir göz attı. Sokak Corayne'in göremediği hayatla gümbürdeyen bir damar gibiydi. İki adam yalpalayarak bir kumarhaneden dışarı çıktı, dövüşmeye çalıştılar ama her yumrukta ıskalıyorlardı. *FırtınaKızı'nın* mürettebatını o kadar andırıyorlardı ki Corayne'in içi sızladı. "Merak etmiyor musun?"

Andry adamları izliyordu. "Daha önce de sarhoş gördüm, almayayım."

Kraliçenin bağ bozumunda biraz kafayı bulan bir iki şövalye sarhoş sayılmaz, diye düşündü Corayne.

"Burada içmekten başka yapılacak şeyler de var," dedi Corayne.

Andry başını salladı. "Ve umarım çabucak hallederiz."

"Belki de o kadar çabuk hallolmaz," dedi Corayne sertçe. Andry soru sorar gibi bir kaşını kaldırarak Corayne'e baktı. Corayne dudağını ısırarak biraz düşündü. "Dünyanın sonu dışında bir şey için endişelendiğini görmek güzel," dedi sonunda neredeyse ölümlü kulakların duyamayacağı kadar usulca.

Andry başlığının altında gülümsedi, yüzü aydınlanmıştı.
“Aynısı senin için de geçerli.”

“Adira kanunları basittir.” Sorasa’nın sesi ikisinin üzerinde de şaklayan bir kırbaç kadar yumuşaktı. Eyerinin üstünde döndü, şimdi atını sadece dizleriyle ve deriler içindeki bacaklarıyla yönlendiriyordu. “Burada kanun yok,” diye bitirdi sözünü sakince.

Corayne’e bu uyarı daha çok kanun kaçakları tarafından yönetilen bir şehir şöyle dursun, düzgün bir ölümlü şehrini bile anlamakta zorlanan Dom içinmiş gibi geldi. Ve aval aval etrafa bakınan Andry için.

“İstersen sokakta bir adamı öldürebilirsin ama bil ki sen de bu kadar kolay öldürülebilirsin. Bir para kesesi yürütüyorsan seninkinin de yürütülmesine hazır ol. Ne muhafızlar ne de şehir bekçileri var. Köprülerdeki bekçilerden, duvarlardan ve kapılardan başka bir şey yok. Ve amaçları sizi korumak değil, Adira’yı korumak.” Sorasa parmaklarını sallayarak geldikleri yolu işaret etti. Dediği gibi ortada başka bekçi yoktu ve bu, Corayne’in geçtiği tüm diğer şehirlerle çarpıcı bir tezat oluşturunuyordu. “Hiçbir şey ve hiç kimse. Her an her şey olabilir. Gözünüzü açık tutun. Yanımdan ayrılmayın.” Sonra uzanıp Corayne’in atının dizginlerine asıldı, kısarak hafifçe kişneyerek yaklaştı. Sorasa çeliği delebilecek kadar keskin bakışlarla Corayne’in gözlerine baktı. “Uzaklaşayım deme.”

“Aklımdan bile geçmez,” dedi Corayne suçlu bir çocuk gibi. *Kirmen kılıcı omuzlarımın arasındayken, Ward’ın kurtuluşunu yaklaşan felaketiyle dengelerken keşif gezisi yapamam zaten.*

“Güzel,” dedi Sorasa. “Ayrıca sen sorularına başlamadan söyleyeyim, Rahibin Eli’ne gidiyoruz.”

Andry’nin beti benzi attı. “Burada rahipler mi var?”

Sorasa sıırttı. “Senin bildiğin rahiplerden değil yaver.”

Rahibin Eli bir kiliseydi, daha doğrusu son iki yüzyıl içinde bir ara kilise olmuştu. Şimdi bir pazar yeri, sıralar tezgâhlara yer açmak için uzun süre önce kaldırılmıştı. Yukarı süzülen dumanlar ticaret ve zanaatkârlar tanrısı Tiber'in mabedinin kubbeli çatısı tarafından hapsediliyordu. Duvarlara Tiber'in resimleri yapılmıştı, başında yine sikkelerden oluşan tacı vardı. Corayne onu iyi tanıyordu.

Pazar pek düzenli değildi. Bir aşçının tezgâhından bula-macı andıran çorba kokuları yükselirken altın dişli bir Tyri denizcisi kafeste boncuk gözlü kuzgunlar satıyordu. Işıltılı mücevherlerin ve boncukların başında dua eden ikiz kız kardeşlerin yanında hayvan kemikleri satan bir adam vardı. Kumaş tüccarları, balıkçılar, meyve satanlar ve ne olduğu belirsiz ıvır zıvırlarla dolu tezgâhlar. *Çalıntı mallar*, diye düşündü Corayne yanından geçerken tezgâhlara bakarak. Uzun Deniz'deki ticaret yollarını gösteren haritaları yine gözünün önüne geldi. Trec, madenlerini ve zanaatkârlarını sıkı denetim altında tuttuğu halde, bir ustanın tezgâhında yanılgıya yer bırakmayacak kadar parlak Trec çeliğini görünce sırtıttı. Tezgâhlara bakınmak istiyordu ama Sorasa onları hepsi birbirine bağlýmış gibi çekerek kilisenin içinden geçirdi. Sadece Valtik oyalandı. Doğal olarak kaburga, omurga ve kalça kemiklerinin olduğu tezgâha gidip sırtarak kemikleri karıştırdı. Hatta birkaçını test etti, bir elinden diğerine atıp zar atan bir kumarbaz gibi yere fırlattı.

Belki gerçekten de kumar oynuyorlardı. *Şimdiye kadar şansım yaver gitmemiş gibi görünüyor.*

Dom arkasından ayrılmıyordu. İlk kez fazla göze batmıyordu. Sokaklar sessiz olsa da Rahibin Eli kalabalıktı ve

pek çok Adıralı Domacridhan kadar yapılıydı. Kabadayılar, haydutlar, dövüşçüler, güneş yanığı yüzlü denizciler. Aralarında Ward'ın dört bir yanından gelen zayıf hırsızlar ve güzel fahişeler dolaşıyordu. Hatta elmas gibi parlak tenli bir adam Dom'a göz kırpıp öpücük bile gönderdi.

Corayne tezgâhları incelemeyi bırakıp Sorasa'nın gruba katmayı düşündüğü kişiyi bulma umuduyla yüzleri incelemeye başladı. Kemeri hançerlerle dolu, şahin gibi gözleri olan ve Sorasa'ya benzeyen bir Ibaletin önünde duraksar gibi oldu. Ama Sorasa hiç bakmadan adamın yanından geçip gitti. Az sonra kiliseden geçmek için yaptıkları uzun yürüyüş sona erdi, terk edilmiş bir mihrabın önünde durdular. Tekdüze bir sesle kutsal kitaptan ayetler okuyan rahibin yerine gülümseyip salyalarını akıtarak etrafta dolaşan iki köpek vardı.

"Buradalar mı? Onları kaçırdık mı?" dedi Corayne dönüp kiliseye bakarak. Birkaç göz dikkatle onları takip ediyordu. En bariz olanları da gri cübbeler ve yeni deri çizmeler giymiş iki adamdı. Bu çatının altında dine yer olmasa bile dinî bir tarikatın mensuplarına benziyorlardı. "Takip ediyoruz," dedi Corayne donuk bir sesle.

"Ben takip ediliyorum," dedi Sorasa içini çekerek. Hatta adamlara el salladı. "Ciddiye alınacak kişiler değiller. Alaca Karanlık Kardeşler birer soytarıdır."

Andry'nin ağzı açık kaldı. Bakışlarını Sorasa'dan cübbeli adamlara çevirdi, sesini alçaltmaya kalkmadan, "Alaca Karanlık Kardeşler mi?" dedi. "Onlar katil, suikastçı..."

"Peki ben neyim? Sütçü kız mı?" Sorasa önce Andry'ye, sonra da kardeşlere sırıttı. Adamlar alaycı bir gülümsemeyle dönüp cübbeleri uçuşarak sıvıştı. "Dediğim gibi, önemli değil. Yine bir teklifte bulunmak için beni yalnız yakalamayı bekliyorlar. *Tekrar* reddedebileyim diye."

Sorasa detaylara inmedi.

Dom daha çok altlarındaki taş karolarla, mihrabın yüksek kürsüsünü oluşturan düz ve yıpranmış taşlarla ilgileniyordu. Çizmesini taşlara sürttü.

“Altımızda daha fazlası var,” dedi sertçe.

“Senden de bir şey kaçmıyor Kadim,” dedi Sorasa ufalanmış mihrabın önünden geçmelerini işaret ederek. Köpekler soluyarak arkalarından geliyor, meraklı gözlerle bakıyorlardı. Andry eğilip birini sevdi.

Corayne’in baktığını görünce omuz silkti. “Suçlu da olsa köpek köpektir.”

Mihrabın arkasında dar bir merdiven vardı, kürsüyle dış duvarın arasına sıkışmıştı. Merdivenin üstünde Tiber’in ağzından paralar saçan başka bir resmi görölüyordu. Sorasa merdivenlerden inerken tanıdık bir hareketle hafifçe Tiber’in burnuna vurdu. Corayne de bir lütuf umuduyla aynısını yaptı.

Aşağıda eskiden yer altı mezarı olan kare şeklinde bir alan uzanıyordu. Duvarların üçünde dikdörtgen şeklinde uzun yarıklar, tabutlar için bölmeler vardı. Neyse ki boştu-lar. Corayne yutkundu, bölmelerden tedirgin olmuştu ama en azından loş ışıktaki pis pis bakan iskeletler yoktu.

Yarıkların olmadığı tek duvarda, tuğla ve harcin üzerinde tam ortalanmamış bir meşale yanıyordu. Işık titreşince Corayne kapıya benzer bir şey görür gibi oldu, kapı neredeyse duvarla bütünleşmişti, sadece hafifçe çıkıntı oluşturan kenarları yüzünden seçilebiliyordu.

Ama Sorasa kapıya gitmedi. Elini hiç tereddüt etmeden duvardaki yarıklardan birine sokup parmak eklemleriyle içerideki duvara vurdu. Çıkan sese bakılırsa duvar ahşaptandı. Az sonra duvar yana kaydı ve bir zamanlar bir cesedin çürüdüğü yerde bir çift göz belirdi.

“Beş...” dedi Sorasa gözlere, sonra durup kaç kişi olduklarını kontrol etti. Valtik hâlâ yukarıdaydı. “Dört. Cadı yukarıda dolaşıyor.”

“Kuralları biliyorsun: İkiden fazla olmaz,” dedi kulak tırmalayan bir ses. Gözler fıldır fıldır döndü. Yeşil ve sulanmıştırlar, yağlı, pembe bir etle çevrilmişlerdi.

Sorasa biraz daha eğildi. “Burada ne zamandan beri kurallar işler oldu?”

Gözlerin cevap vermesine fırsat kalmadan sürgülü panelin arkasından başka bir ses geldi.

“Sarn mı o?” dedi bir adam.

Gözler devrildi. Sorasa tek kelime daha edemedi panel çat diye kapandı.

Dom hafif bir kahkaha attı. “Çoğu insanda böyle bir etki yaratıyorsun.”

Bir gıcırtı duyuldu, duvarın bir yerlerinde bir dişli döndü, bir çift mandal şakırdadı. Tuğla duvardaki kapı büyük demir menteşeler üzerinde ağır ağır açılmaya başlayınca Corayne sıçradı. Kapının arkasında uzun bir oda vardı, meşaleler ve içeri dolan gün ışığı sayesinde epey aydınlıktı.

Sorasa yüzünü Kadim’in yüzüne elinden geldiğince yaklaştırıp sıırttı. “Kesinlikle böyle bir etki yaratıyorum,” dedikten sonra sekercesine içeri daldı.

Orijinal mahzen yukarıdaki kilisenin uzunluğunca devam ediyor, örümcek ağlarıyla kaplanmış kalın sütunlar ve en azından biraz gün ışığı alması için açılmış yüksek pencereler göze çarpıyordu. Işığın rengi geçen bulutlarla birlikte beyazdan maviye gidip geliyordu. Buradaki duvarlarda da yarıklar vardı, hepsi sandıkların, aletlerin, yiyeceklerin yanı sıra millerce uzunluğundaki parşömenler ve çeşitli renklerde mürekkeple dolu galonlarla doldurulmuştu.

Corayne etrafı gözden geçirdi, birkaç dökme demir kalıbın yanı sıra baskı kalıplarına benzeyen tahta bloklar dikkatini çekti. Gözlerini kısıtı.

Bir kalpazan atölyesindeyiz.

“Charlon Armont,” dedi Sorasa bir çalışma tezgâhının üstüne eğilmiş olan bodur genç adama yaklaşarak. Adını tumturaklı Madrentine şivesiyle, kelimeleri yaya yaya söylemişti. “Seni görmek ne güzel.”

Adam başını kaldırdı, bir gözü büyüteç merceğin arkasında kocaman görünüyordu. Diğeri kahverengiydi, arkaya toplanıp sıkıca örülmüş gür saçları da öyle. Doğrulunca kocaman göbeği ve yuvarlak, geniş omuzları meydana çıktı. Bir işçi kadar sağlam yapıydı. Ama elleri narin ve becerikliydi. Teni anormal derecede soluktu, gündüz saatlerinin büyük kısmını mahzende geçiriyormuş gibi. *Belki de gerçekten öyledir,* diye düşündü Corayne.

“Yalan söyleme Sarn. Yalan söylemekte o kadar ustasın ki sinirlerim bozuluyor,” dedi boynundaki kordona takılı olan merceği gözünden indirerek. Bakmadan masasının üzerindeki kâğıtları bir kutuya doldurup ortadan kaldırdı. Corayne bir kısmını görmeye çalıştı ama adam çok hızlıydı. “Sen yanında arkadaş getirmezsın. Özellikle de bu türden arkadaşlar,” dedi yüzlerine bakarak. Dikkatli bakışlarını Andry’den Dom’a, sonra da Corayne’e çevirirken merakı iyice arttı.

Corayne de onu süzüyordu. Armont yirmi yaşından fazla göstermiyordu, yüzünde kırışıklar yoktu, teni mermer kadar pürüzsüzdü ve ballı süt rengindeydi.

Yardımcısı, yeşil gözlerin sahibi, az ileride tereddüt içinde onlara bakıyordu. Kıvrıcık kumral saçları olan ufak tefek bir kadındı. Charlon onu bir baş hareketiyle savınca hemen ortadan kayboldu. Tuğla kapı arkasından kapandı, kapının üst

tarafındaki dişliler şimdi açıkça görünüyordu. Asma kilitleri ve indirilip yerine oturtulan geniş bir sürgüsü bile vardı.

Charlon kuşatmaya hazır görünüyor, diye düşündü Corayne.

“Tuhaf günler geçiriyoruz,” dedi Sorasa ellerini açarak. İki avucu da parmakları gibi dövmelerle kaplıydı. Sağ elinde güneş, solda hilal vardı.

Charlon başını salladı. Merceği boynundan çıkarıp geniş kalçalarının üstündeki alet kemerine tıktı. Boğaya benziyordu. *Çok gergin bir boğa.* “Gerçekten de garip söylentiler var.”

“Ne tür söylentiler?” ded Corayne sertçe.

Kendini tekrar Lemarta'ya dönmüş gibi hissediyordu, meyhanede denizcilerin hikâyelerini ya da pazarda satıcıların gevezeliklerini dinliyor gibiydi. Dişlerini geçirip bu saçmalıklardan işe yarar bir şey koparmak istiyordu. Bir defasında bir hazine gemisiyle ilgili bilgi edinmişti. Belki şimdi de Taristan'ın gideceği bir sonraki yeri ya da daha önce nerede olduğunu öğrenebilirdi. *Bundan sonra hangi Kirmen parçalanacak ve hangisi çoktan parçalandı? Ufukta bizi hangi tehlikeler bekliyor... bizi ve iki ateş arasında kalan herkesi?*

Charlon, Corayne'e baktı, Corayne de gözlerini hiç kaçırmadan karşılık verdi. “Zamansız fırtınalar,” dedi Charlon. “Sessizliğe bürünen köyler. Hareket halindeki Galland birlikleri, ayrıca bildiğimiz kadarıyla bir savaş da yok. Karaya oturan gemiler,” diye ekledi çenesini sıvazlayarak. Parmak uçlarında soluk koyu mavi mürekkep lekeleri vardı. *Yılların mürekkebi.* “Biri bu sabah karaya oturdu, gövdesi neredeyse ikiye ayrılmıştı. Ayrıca Galland kraliçesinin adı sanı belli olmayan çulsuzun biriyle evlendiği söyleniyor.”

Corayne irkildi. *Ama bir ordusu var.*

"Haberlerin buralarda hızlı yayıldığı kesin," dedi Andry titrek bir sesle. "Bu arada, ben Andry Trelland," diye ekledi elini uzatarak.

Charlon elini uzatmadı, Andry'nin kibarlığından rahatsız olmuştu.

"Aman ne güzel," diye homurdandı. "Diyeceğim o ki biz bu diyarın insanlarıyız. Her şeyden haberdar olmak isteriz. Öyle değil mi Sarn?"

Sorasa'nın dudağı hafif bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Bilgi almak istiyorsan Adira'ya geleceksin."

"Karşılığını ödemeye de hazır olacaksın," dedi Charlon. "Ee, ne istiyorsun?" Maviye boyanmış eliyle bölmeleri işaret etti. "Siscaria dükleri için birkaç yeni mührüm var, Rhashir'deki karmaşa sayesinde hakiki bir Singolhi baskı makinesi buldum. Ucuz değil ama basit. Kendi Rhashiran banknotlarını basabilirsin. Hazine neler olup bittiğini anlayana kadar da parayı altına ya da araziye çevirirsin."

Corayne'in ağzı açık kalmıştı. *Rhashir'in hazinesinden, Singhola Bankası'ndan bir baskı makinesi. Soylu mühürleri. Ayrıca rafların mürekkep, kâğıt, tüy kalem ve bal mumuyla dolu olduğuna bakılırsa bunların geldiği yerde çok daha fazlası vardı. Herhalde ticari mektuplar, Uzun Deniz'in her krallığından korsanlık belgeleri, bal mumuyla mühürlenmiş buyruklar basabiliyor. Sudaki herhangi bir gemi, kaçakçı ya da korsan için bir kalkan kadar iyi. Rafları tekrar gözden geçirirken parmakları seğiriyordu. Tyri donanmasının sembolünü, elinde kılıç tutan deniz kızını gördü. Bunun mavi bal mumundan damgasıyla annem her filo ablukasını aşabilir, gözünü bile kırpmadan her limana girebilir.*

“Hoşuna giden bir şey mi gördün?” Charlon nereye baktığını anlamak için bir adım yaklaştı. Gözlerini kıstı. “Paran varsa hallederiz.”

Dom ancak o zaman kıpırdayıp ikisinin de tepesine dikildi. Bodur Charlon boynunu bükerek yukarı baktı. “Böyle bir koruman olduğuna göre üstünde para vardır,” dedi gergin bir sesle.

“Mühür ya da sahte evrak aramıyoruz,” dedi Sorasa sert bir sesle asıl konuya dönerek. “*Seni arıyoruz.*”

Charlon cansız bir kahkaha attı. Bir parmağını Sorasa’ya doğru salladı. “Gerçekten acayip günlerden geçiyoruz. Espri yaptığını hiç görmemiştim.”

“Espri yapmıyor beyefendi,” dedi Corayne demir mühürlerin olduğu duvardan istemeyerek ayrılırken.

“Beyefendi,” diye kıkırdadı Charlon. Elini yine azarlıyormuş gibi Sorasa’ya salladı. “Peki, neden bahsettiğini açıklayacak mısın? Ben de sana bu şehri neden asla terk etmeyeceğimi bir kez daha açıklayayım.”

Sorasa hiç tereddüt etmedi. Açıklamak üzere ağzını açmıştı ki Corayne sırtında bir ürperti hissetti. Yutkundu, elini kaldırıp suikastçının sözünü kesti.

“Bana bırak,” dedi pelerinini omuzlarından atarak.

Uzun sürse de kılıç kayışını omuzlarından çözmeyi başardı. *Bu işte giderek ustalaşıyorum.* Kirmen kılıcını kınından çıkarınca Charlon’un gözleri yuvalarından fırladı. Kılıç hâlâ ağır geliyordu ve sapını tutarken elleri titriyordu ama artık ona alışmıştı. *Babamın kılıcı.*

Kayıp bir diyarın damgasını taşıyan kılıç kalpazanının mahzeninde bile tuhaf bir parıltı saçıyordu. Yer altındaki ışıktan besleniyor, içerisi karardıkça daha çok parlıyordu, sonunda soğuk alevden bir ayna gibi Corayne’in dünyasındaki tek şey

haline geldi. Corayne gözlerini nihayet kılıçtan alabildiğinde Charlon'un da tüm dikkatiyle kılıca baktığını gördü. Charlon bir zanaatkârdı. Zarif ve ince işçiliği nerede görse tanırdı.

"Bu sıradan bir kılıç değil," dedi tıkanarak. Kılıca yaklaşmaya ya da elini uzatmaya kalkmadı, oysa yapmak istediği buymuş gibi görünüyordu. "Trec işi değil. Kadim kılıcı değil." Gözleri yeniden Dom'a kaydı, kafasının içinde çarkların döndüğü ortadaydı.

Corayne başını iki yana salladı. "Bu bir Kirmen kılıcı," diye mırıldandı, Charlon'un yüzü akıl almayacak kadar sarardı. "Unutulmuş bir diyarda yapıldı, atalarımın topraklarında."

"Demek Eski Cor soyundansın." Charlon aval aval kılıca bakmayı bırakıp aval aval Corayne'e bakmaya başladı. "Kirmen kanındansın."

Corayne de Charlon'un gözlerine baktı. "Evet."

"Ward'da sizden pek kalmadı."

Corayne dudaklarını büzüp kılıcı yeniden kınına soktu. Bıçak derinin uzunluğu boyunca ılık çaldı. "Başarısızlığa uğrarsak Ward'da hiçbir şeyden pek fazla kalmayacak."

"Ne?" dedi Charlon, hâlâ gülümsüyordu.

Corayne'in gözünün önüne Taristan geldi, tepesinde dikiliyor, kendi arzularından başka hiçbir şeyi umursamadan elini kılıca uzatıyordu. Beyaz tenindeki tek iz, yanağı boyunca uzanan mavi yara izleriydi. Corayne onu parça parça etmek, Ward'dan ve korkularından sürmek istiyordu.

"Haklısın. Galland kraliçesi adı sanı ve görünürde hiçbir amacı olmayan bir adamla evlendi," dedi Corayne açıkça. "Allward'ı, bütün diyarı, Kirmenlerinden parçalayıp yıkmak dışında amacı olmayan bir adamla. Kraliçenin, kendisinin ve Bekleyen'in gücüyle tüm diyarı yakıp yıkmak, fethetmek isteyen bir adamla."

Valtik'in büyüyle gönderildiklerini bildiği halde cesetlerin kokusunu yine alabiliyordu. Gerçek bir tehlikenin yankılarıydılar. Rüyalarında gölgelerin arkasında kıpırdanan kızıl varlık gibi. Şimdi o varlığın ağırlığını hissediyordu, Bekleyen'i ve diyar üzerinde artan etkisini düşünürken ağırlık daha da artıyordu. Charlon'un yüzündeki dehşet ifadesini görüp görmediğini bilmiyordu. Ama diğerlerinin gördüğünü anladı: Andry'nin gözlerindeki parıltıdan, Dom'un dudaklarının büzülmesinden, Sorasa'nın duygularını gizlemek için yüzüne oturttuğu maskeden.

Kalpazan parmaklarını çalışma tezgâhına vuruyordu, gülümsemesi yüzünde donup kalmıştı. Corayne bir kahkaha atmasını bekliyordu. Ama Charlon tersine yüzlerine bakınca korkularını gördü.

"Hepsi bu kadar mı?"

Charlon, Corayne'in amcası hakkında anlattıklarını, çocuk masallarındaki kötü adamın gerçeğe dönüştüğüne dair uyarılarını, Dom ve Andry'nin Kirmen tapınağında yaşadıklarını dinledikten sonra bunalıp hava almak istedi. Hızla Rahibin Eli'nden geçip dışarı çıktı. Charlon önde, diğerleri arkada kıyıya doğru yürüdüler, Charlon kendi kendine söylenirken arada ters ters Sorasa'ya bakıyor, Sorasa ise hiç istifini bozmuyordu. Valtik kilisenin önünde onlara yetişti, soğuk kokusu da peşinden geliyordu.

"Peki bu kim?" diye sordu Charlon cadıya bakarak.

"Hiç sorma," dediler hep birlikte.

İnce ince yağmaya başlayan yağmur sisi tepeye ve şehre taşıdı. Limana vardıklarında körfeze yayılan gri bir perde derinlere demirlemiş gemileri yutmaktaydı. Havaya rağmen gün sona ererken sokaklar kalabalıklaşıyor, rıhtımdan denizciler taşıyordu.

Adira Limanı birbirine çakılmış kalın plakalar halinde suyun üzerine doğru çıkıntı yapıyordu. Liman ana yarımada ve her biri bir katedralden büyük olmayan bir dizi kayalık ada arasında köprü vazifesi görüyordu. Adalar üzerlerine inşa edilenlerle ayrı birer bölge oluşturuyordu. Birinin açık turuncuya boyanmış yuvarlak bir kubbesi vardı, bu renk Trec kilisesine işaret ediyordu. Bir diğeri kazıklı çitlerle çevrilmişti, koyu maviye boyanmış kalasların üzerinde beyaz ve yeşil düğünler yer alıyordu. *Jydli sembolleri*. Charlon onları yemyeşil bir bahçesi ve küçük bir çan kulesi olan, beyaz-altın sarısı flamaların çatıdan çatıya gerildiği bir adaya doğru götürdü.

Ishei bölgesi. Corayne'in kalbi iki kat hızlı atmaya başladı. Isheida haritanın kıyısında, Ward'ın sonundaydı, eski Cor sınırlarından bile daha uzaktaydı. Bela Mel bile oraya gitmemişti, sarp toprakları Uzun Deniz'in sularına çok uzaktı.

Hoş çiçek kokuları ve pişmekte olan etin kokusu adayı sarmıştı, bunların altından bir de yoğun bir çay kokusu geliyordu. Isheida dağlara ve Rhashir'in kuzeyindeki zirvelerden oluşan bir krallık olan Kar Tacı'na hükmediyordu. Isheida'nın az sayıdaki denizcisi burada toplanarak yemekhanelerin ve çay evlerinin saçakları altında bilgi alışverişinde bulunuyordu. Beyaz cübbeleri ve sırtlarından aşağı inen uzun, parlak saçlarıyla rahipler de vardı. Gri bulutların altında bile ay ışığıyla yıkanmış gibi görünüyorlardı. Isheilerin çıkık elmacık kemikleri ve koyu renk gözleri vardı. Yüzlerinin rengi porselenden bronz ve kahverengiye kadar kadar çeşitlilik gösteriyordu ama hepsi siyah saçlı, uzun kirpikli ve güler yüzlüydü. Corayne şaşkınlığını gizleyemedi bakakalmıştı. Ishei dilini bilmiyordu ama tüm öğleden sonrayı onları dinleyerek geçirebilir, defterine notlar alabilirdi. Sorasa neredeyse onu yakasından tutup sürüklemek zorunda kaldı.

Charlon onları bir çayevine götürüp dükkân sahiplerine neşeyle selam verince Corayne sevindi. Charlon buranın müdavimlerinden olmalıydı. Diğer üç müşteri, iki Ishei ve ipekliler içinde bir Ibalet, dükkânın ortasındaki uzun bardan başlarını sallayarak selam verdiler.

Andry, Adira'ya adım attıklarından beri ilk kez huzurlu görünüyordu, demlenen çayın kokusu onu sakinleştirmişti. Oturdukları zaman gevşeyerek sırtını sağlam duvara yasladı. Dışarıda yağan yağmur ve çayevinin sarmalayan sıcaklığı Corayne'i de Andry kadar rahatlatmıştı. İstemeye kalmadan elinde bir fincan çay, masanın üstünde de hafifçe dumanı tüten bir çaydanlık vardı.

Charlon vazodan yıldız şeklinde mavi yaprakları olan bir çiçek aldı. Yaprakları avucunda ezip fincanına attıktan sonra çayından bir yudum aldı. "Demek diyar yıkımın eşiğinde. Çoktan yıkılmış da olabilir. Ve bazı nedenlerden ötürü benim de bu..." Gözlerini küçük grupta gezdirdi. Bu kez bakışları aşağılar gibiydi, "...kahramanlar takımına katılmamı mı istiyorsunuz?"

Sorasa tam çayını içecekken güldü.

"Cadı yedi dedi," diye yanıtladı Corayne. "Sorasa da bizi sana getirdi. Onun kararına güveniyorum."

Şimdi gülme sırası Dom'daydı. Kadim nasıl olduğunu tam olarak anlamamıştı ama kahkahası ıslak bir hırıltı gibi çıkmıştı.

"Cadı konusunu hâlâ pek anlayabilmiş değilim." Charlon masadan dükkânın önüne doğru baktı. Valtik oturmamıştı, onun yerine kaldırımında durup boş fincanında yağmur suyu biriktirmeyi tercih etmişti.

"Biz de öyle," dedi Dom.

Charlon yeniden çayını yudumladı. "Ya sen Kadim, sen bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Sayımız yeterli," dedi Dom sert bir sesle. "Aslında bir kişi eksik de idare edebiliriz."

"Büyük ve mutlu bir aile desene." Genç adam güldü. "Bana ne için ihtiyaç duyduğunuzu bilmiyorum ama..."

"Parçalanacak bir sonraki Kirmen'i kapatmak için," dedi Corayne sertçe.

"Her nerede ise," dedi Andry alçak sesle. Corayne'e baktı, bakışları yumuşaktı ama özür diler gibi değildi. Corayne kızgınlık ve hak verme arasında gidip geliyordu. Hâlâ bilmedikleri çok fazla şey vardı, hâlâ çok daha yükseklerle tırmanmaları gerekiyordu.

Ama bu yükseklik bizi yıldırmamalı, yoksa işimiz biter.

"Adira'da olmamın bir sebebi var." Charlon ellerini masaya koydu, bir parmağını hararetle ahşaba vurdu. Mahzeninde değilken sıradan bir görünümü vardı, göze çarpmıyordu. Mühürler ve mürekkeplerle dolu dükkânını, maviye boyanmış parmaklarını unutmak işten bile değildi. "Kanun yoksa krallık da yok demektir. Mükâfat da. Bu gece boğazım kesilebilir ama kimse beni şu surların dışına sürükleyip yargılanmak ya da idam edilmek üzere krallık topraklarına geri götürmez. Adira sadece kendisine aittir, sokaklar Adira'ya sırtını dönen herkese sırtını döner. Burada güvendeyim. O Timur kurdunun beni yakalayacağından endişe etmeden gözlerimi kapatabiliyorum."

Andry başını yana eğdi. "Temur kurdu mu?"

"Ben Sigil'in hakkından gelirim," dedi Sorasa, Charlon'un açıklama yapmasına fırsat vermeden.

Sigil mi?

Charlon bocalayarak ağzını açıp kapadı. “Bunu görmeyi ne kadar istesem de kellemi riske atmak istemiyorum. Sigil gün batmadan beni zincire vurur, en yüksek fiyatı veren krallık da beni darağacına çeker.”

“Bu çok uzun bir liste,” dedi Sorasa keyifsizce. Sandalyesinde tuhaf bir oturuşu vardı, yüzü odaya dönüktü. Sürekli bir suikastçı gibi davranıyor, ya bir saldırı bekliyor ya da kendi saldırısını planlıyordu. Bu da Corayne’in sinirine dokunuyordu.

“İşinle gurur duymak güzel,” dedi Charlon omuz silke- rek. “Ben de işime devam etmek istiyorum, bunu da kafam olmadan yapamam. Şu surların dışına adımımı bile atmam.”

“Gerçekten Temurijon’lu Sigil’in senin gibileri beklemek için bataklıkta kamp kurduğunu mu sanıyorsun? Kendini gözünde fazla büyütüyorsun Charlie.” Suikastçı sert bir sesle soğuk soğuk güldü. “Sigil bu diyarın en iyi ödül avcısıdır. En son Kasa prensi için Gökkuşağı Ormanı’nda terör estiren haydutları yakaladığını duymuştum. Dünyanın öbür ucunda.”

Charlon’un omuzları hafifçe gevşedi.

Charlon haklı, diye düşündü Corayne zaferin gölgesinde. Sorasa yalan söylemekte gerçekten usta.

“Yine de seni bekleyen birini biliyorum,” diye ekledi Sorasa sesini alçaltarak. Bakışları Charlon’un yüzünden el- lerine kaydı. Charlon ellerini masanın üzerinde kenetlemiş, parmak eklemleri bembeyaz olmuştu.

“Sakın Sarn,” diye hırladı. Corayne’e yine bir boğayı ha- tırlatmıştı. Bu kez yüzüne doğru kırmızı bayrak sallanan bir boğa gibiydi. “Sakın ondan bahsetme.”

Sorasa oralı olmadı.

“Ward yanarsa o da yanar.”

Charlon'un gözlerinden bir ışık geçti. Genç adam dişlerini gösterdi. "Bana Garion'dan bahsetme," diye hırladı, birden Adira'daki herhangi bir kanun kaçağı kadar tehlikeli hale gelmişti.

Sorasa aldırmadı, avının peşinde bir yırtıcı gibiydi, ölümün kokusunu almıştı. "Onu gördüm, Byllskos'ta."

Charlon'un beti benzi attı, zaten solgun olan yanakları mermer gibi oldu. "İyi mi bari?" diye mırıldandı suikastçıya doğru eğilerek. Corayne, Charlon'daki çaresizliği dışarıda yağan yağmur kadar açıkça görebiliyordu. Garion her kim ise kalpazan için çok önemliydi.

"Her zamanki gibi," dedi Sorasa elini şöyle bir sallayarak. "Kendini beğenmişliğinden, kibrinden geçilmiyor. Sözleşmesini çaldığım için bana kızgın."

Urgan kopup çözüldü, Charlon başını salladı. Tehditkâr tavırları kenara çekilen bir perde gibi birden kayboldu. "Güzel," dedi alçak sesle, bir parmağını dudaklarında gezdirdi. "Herhalde onu da... size katılmaya ikna edemezsin, değil mi?"

Sertleşme sırası Sorasa'ya gelmişti. "Artık böyle bir şey yapamam."

"Peki," dedi Charlon gözlerini masaya dikerek. "Tamam." Sonra dik dik Corayne'e baktı, sesi yine gür çıkıyordu. "Sen ne diyorsun Cor kızı?"

Corayne gözlerini kırptırdı, hazırlıksız yakalanmıştı.

"Tüm bunlar hakkında," diye açıkladı Charlon. "Diyarı kurtarma maceranız ve benim bundaki rolümle ilgili." Corayne'in sırtındaki kılıcı işaret etti.

Corayne soğuk çeliği ve deriyi omurgasında hissetti. Kılıç çoğu zaman ayak bağı olmuştu. Ama şimdi ona güven veriyordu, çeliğinin bir kısmının kemiklerine geçmesini umarak kılıca yaslandı.

Başını kaldırıp siyah saç örgüsünü arkaya attı.

“Peşimizde bir krallık ve bir şeytan var. Şeytan konusunda yapabileceğin pek bir şey yok.” *Tirmanacak çok yol var ama ne yukarıya ne de arkama bakabiliyorum.* “Krallığa, orduya gelecek olursak... yolu açmak için aramızda senin gibi birinin olması iyi olur.”

Charlon’un aklına yatmış gibiydi. Arkasına yaslanıp ellerini birleştirdi. “Akşam olmadan size geçiş belgelerini getirebilirim. Resmî elçilik mühürlerini. Seyahat damgalarını. Hiçbir şehrin kapısı sürgülenmez, hiçbir saray kapanmaz, hiçbir devriye sizi durdurmaya cesaret edemez. Tutuklanmanızı sadece kraliçe emredebilir. Tabii hepsi bir bedel karşılığında.” Dom’a bir göz attı.

Kadim kaşlarını çattı. “Her şey sona ermeden Iona’yı satmış olacağım.”

“Ama bunun ıssız bir yerlerde yanan bir Kirmen’e ne faydası olacak ki? *İki* tane miydi?” diye ekledi Charlon hepsinin aklındaki soruyu sorarak. “Ben ne işe yarayacağım?”

Sorasa aynı fikirde değil gibiydi. “Kesinlikle öğreneceğiz.”

“Ama gitmiyorum,” dedi Charlon sertçe. “Zaten siz de nereye gittiğinizi bile bilmiyorsunuz!”

“Onu bize bırak,” dedi Corayne hiç düşünmeden.

Bana bırak.

İplikler şimdiden yavaş yavaş bir araya toplanmaya başlamıştı. Tek yapması gereken onları bir anlam ifade edecek, tek bir yön gösterecek şekilde örmekti.

Sorasa’nın bakır alevi gözlerini hissetti. Suikastçı gülümsemedi ama yüzünden zafer okunuyordu. Masanın üzerinden uzanıp Charlon’un omzunu tuttu.

“Bu gerçek olmasaydı burada olur muydum?” diye mırıldandı Charlon’un sadece onu görebileceği kadar eğilerek.

Sesi bir oktav alçalıp sertleşti. “Dünyanın sonundan daha önemsiz bir şey için hayatımı tehlikeye atar mıydım?”

Kalpazan dişlerini sıktı. “Hayır, atmazdın,” dedi boğuk bir sesle, sonra sessizliğe gömüldü. Sorasa düşünmesi, kararını vermesi ona zaman tanıdı. “Ya Garion? Ona da haber verilmesi gerekir.”

Suikastçı gülümsememeye çalıştı. “Aramızda kalsın ama mesaj göndermenin bir yolunu bulacağımıza eminim. İzini kaybettirmek için pek de uğraşmıyor.”

Charlon’un dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı. “Hayır, gerçekten de uğraşmıyor.”

“Toparlanmana yardım edeyim Charlie,” dedi Sorasa sırtını sıvazlayarak adamı ayağa kaldırırken.

Sokaktan yağmur sesi geliyordu.

“Eminim edersin Sarn.”

Corayne ve diğerleri çayevinde kaldı, hiç boşalmayacak gibi gelen çaydanlığın üstüne eğilmişlerdi. Ishei dükkân sahibi çalışkan bir adamdı, eline çabuktu. Andry adamla çay demleme üzerine sohbet ederken halinden memnundu. Ishei göğsü temizlemek ya da uyku getirmek için ne tür baharatları, hangi kökleri kullanıyordu? Corayne fincanının üzerinden hararetli hararetli konuşan Andry’yi izliyordu.

Ne kadar çabalasa da buraya, bizim yanımıza ait değil. Dünyanın sonu Andry Trelland’a göre değil. Bunu hak etmiyor.

Yaver bakışlarını hissederek omzunun üstünden Corayne’e baktı. Kollarındaki tüyler diken diken oldu. Yıllar süren yaverlik ve kılıç eğitimi neticesinde kaslarla kaplanmış olan kolları bronz ve inceydi. Andry parmaklarıyla kollarındaki tüyleri yatıştırdı.

“Ne oldu?” diye mırıldandı Corayne’e bakarak.

Corayne fincanını daha sıkıp kavıyarak sıcaklığını içine çekmeye çalıştı. Sıcaklık omurgasından aşağı inen soğukla savaşıyordu. Başını iki yana salladı.

Çayevi sessiz ve huzurluydu. Hem de Corayne'in istemediği kadar. Corayne gürültü, aktivite istiyordu. Neler olduğunu görmek ve duymak istiyordu.

"Uzun Deniz yazları sakindir," dedi sonunda Charlon'un mahzende söylediklerini düşünerek. "Birkaç fırtına bir şey değil ama geminin parçalanması? Karaya oturması? Bu imkânsız. Orada ne resif ne de sığılıklar var. Peki Charlon'un hareket halindeki Galland birlikleri hakkında söyledikleri? Nereye gidiyorlar? Erida onları neden sınırlarının dışına göndersin?"

"Eh, bizi arıyor," dedi Andry.

"Yanlış yerde arayacağını sanmıyorum. İzimizi sürmek hiç de zor değil, nereye gittiğimiz zaten belliydi." *Batıya gidiyorduk. Peki ordular nereye gidiyor?* Zihni alev alevdi, alevler hiç sönmeyen korlardan yükseliyordu. "Peşimize askerler taktı ama başka yerlerde de askerler var. Bir şey arıyorlar. Ya da bir şeyi *koruyorlar*. Belki de ikisi birden."

Dom elindeki fincanı o kadar sıkı ki kilin üstünde siyah bir şimşeğe benzeyen bir çatlak belirdi. "İkinci Kirmen'i."

"Olabilir."

Corayne bir elini öfkeyle saçından geçirdi. Gün batımının peşinden koşuyor gibiydi. En hızlı gemiyle, en hızlı atla da gitse onu yakalaması imkânsızdı. Bir şey parmak uçlarını dokundurduğu anda yeniden ulaşamayacağı bir yere kaçıyordu.

"Valtik?" dedi cadının duyması için sesini yükselterek, cadı hâlâ yağmurlu gökyüzünü inceliyordu. Fincanına doldurduğu yağmur suyunu çalkaladı. "Kemikler ne söylüyor?"

İhtiyar kadın Jyd dilinde yüksek sesle karmakarışık bir şeyler söyledi, o kadar hızlı konuşuyordu ki Corayne tek ke-

göze çarpıyordu. *Tek boynuzlu at kadar zekidir, en karanlık gecelerde bile yıldızları okuyabilir.*

İkisi Corayne kendini bildiğinden beri birlikteydi. Mürettebat arasındaki ilişkilere gemide aksamaya yol açmadığı müddetçe müsamaha gösteriliyordu ve ikili güzel bir denge tutturmuştu. Şimdi vazifelerinden uzakta rahatlamış olsalar gerektili.

Oysa tam tersine Corayne onları hiç bu kadar gergin görmemişti.

Jydli göz bantlı adamla birlikte Valtık'in yanından geçip dükkâna girdi. Doğruca bara yönelip sırtlarını dönerek diğer müşterilerin yanına oturdular.

"Tehlikeli midirler?" diye mırıldandı Kadim gözlerini adamların üstünden bir an bile ayırmadan.

Corayne başını iki yana salladı.

"Mürettebatı tanıyorsun," diye soludu Andry, o kadar yakınındaydı ki Corayne sıcaklığını duyabiliyordu. Başlığının altından bakınca Andry'nin durgun su havuzlarına benzeyen iri, siyah gözlerini gördü.

"Kendimi tanıdığım kadar. *FırtınaKızı* burada," diye fısıldadı.

Annem de.

Şimdi kalkarsam fark etmezler. Meydanı geçip rıhtıma gidebilirim. Sadece bir dakika sürer. Çizmelerini hayal etti, her adım bir öncekinden daha hızlıydı, sonunda tahtaların üzerinden geçip iskeleden çıkarak annesinin bekleyen kollarına kavuşuyordu. Bağrıışmalar, tartışmalar olacak, belki de kapitan kamarasının kapısı kilitlenecekti. Ama Meliz an-Amarat buradaydı. Bela Mel buradaydı. Çekip gidebiliriz. Hangi ufku seçersek oraya. Tehlikeye doğru ya da ondan uzağa.

Corayne annesinin onlar için hangisini seçeceğini biliyordu.

Bu da dünyanın sonu olurdu.

Tüm gücünü kullanarak oturduğu yerde kaldı, yerinden fırlamasın diye bankın kenarına sıkı sıkı yapıştı.

"Gitsek mi?" dedi Andry elini yeniden Corayne'in omzuna koyarak.

Corayne cevap vermedi, bakışlarını Jydlinin geniş sırtına dikmişti. Güçlkle yutkundu, bir parmağını dudaklarına götürüp sessiz olmasını işaret etti.

"Çayı sevdiğini hiç bilmezdim Ehj," dedi Kireem, sesi ahenkli çıkıyor, Paramount diline ana dilinin aksanı karışıyordu. Tuzdan yıpranmış ceketini çıkardı.

Ehjer taburesinde içten bir kahkaha attı. "Fırtına yüzünden kafamın içinde Volka'nın çanları çalıyor. Adira meyhanelerinde satılan yss bir yana annemin bal likörünü bile içebileceğimi sanmıyorum," dedi, Jydli küfrünü tıslayarak söylemişti. Bu *sidik* anlamına geliyordu. Corayne'in bu dilde ilk öğrendiği sözcüklerden biriydi. "Çok teşekkürler dostum," dedi çay fincanını dükkân sahibine doğru kaldırarak. "Ee, gemi dayanacak mı?"

"Bir direği kaybettik, gövdeyi zor kurtardık." Kireem çiçekleri ezip fincanına atarak dalgın dalgın karıştırmaya başladı. "Ne düşünüyorsun?"

Bir direği ve neredeyse gövdeyi kaybetmek. Corayne'in kalp atışları hızlandı. Mağrur ve haşin *FırtınaKızı*'nı yaralı bir hayvan gibi topallayarak limana girerken düşündü. *Neredeyse ikiye bölündü*, demişti Charlon, Corayne'in o anda pek de acımadığı bir gemiyi tarif ederken. Şimdi anlıyordu. Şimdi o kadirga ve mürettebatı için korkuyordu. Masanın altında parmak eklemleri bembeyaz oldu.

Ta ki parmaklarıyla sıkıldığı şeyin artık sıra değil de kendi teninden daha koyu, uyuşan elinde sıcaklığını hissettiği bir ten olduğunu fark edene kadar. Minnetle Andry'nin elini sıkı.

“Sen benden daha iyi bilirsin,” diye gürlledi Ehjer kendi fısıltı anlayışıyla. “Kaptan her şeyi sana anlatıyor.”

“İkmal gelebilirse birkaç hafta. Ama deniz bu durumdayken...”

“Sarim'i hiç böyle görmemiştim.” Ehjer çayını höpürdetti. “Girdaplar, hortumlar, tufan... âdeta kudurmuştu. Tanrılar suyun içine girmiş savaşıyordu.”

Kireem fincanına dokunmadı, tek gözünü çaydan yükselen buharlara dikmişti. Büyülenmiş ya da sersemlemiş gibi buharları izliyordu. “O şey gibisini daha önce hiç görmedim,” dedi dişlerinin arasından. Dümenci Corayne kendini bildi bileli Bela Mel'in yanındaydı, Corayne şimdiye dek onu hiç bu kadar tedirgin görmemişti.

“Nereden geldi o?” Koca Jydli de tedirgindi.

Kireem omuz silkti. “Dindar olan sensin Ehj.”

“Bu sular tanrıçasının neden bizi yutması için bir canavar gönderdiğini bildiğim anlamına gelmiyor.”

Corayne gözlerini annesinin tayfalarından ayırıp şimşek hızıyla Dom'a baktı. Dom da zaten dik dik ona bakıyordu, dudakları incecik bir çizgi halini almıştı. *Bir canavar. Sular tanrıçası.* Corayne'in midesi öfkeli bir okyanus gibi çalkalanmaya başladı.

Kireem sesini yine alçalttı. “Kaptanın yaratığın karnından ne çıkardığını gördün mü?”

“Bruto'ya dolanan dokunaçlarından birini kesmekle meşguldüm. Canavar kan kaybından ölürken bile onu boğmaya devam ediyordu.”

Dükkândaki diğer müşterilerin konuşmayı dinlediği açıktı, dükkân sahibinin de. Herkes donup kaldı, artık hiçbiri dinlemiyormuş numarası yapmıyordu. Corayne nefes almayı unutmuş gibiydi.

Dokunaç.

“Altın Filo’dan üç İbalet denizcisi,” dedi Kireem fısılda-
yarak. Parmaklarını Ehjer’in bileğine doladı, tırnakları pençe
gibiydi. “Zırhlarının ve boyalı ipek gömleklerinin içinde yarı
yarıya yenmiş vaziyetteydiler. Hepsi yaratığın kokuşmuş ba-
ğirsaklarıyla birlikte güvertede idi.”

Ehjer çayını yavaşça iterek uzaklaştırdı. “Suların Meira’sı
çok açgözlüdür.”

“Buna inanacak değilim,” dedi Kireem alaycı bir sesle
ama gözü tersini söylüyordu. Kocaman açılmıştı ve endişe
doluydu, Ehjer’in yüzünde kabullenemediği cevabı arıyordu.

“İnanmak zorunda değilsin,” dedi Ehjer. Dudaklarını
yalayarak parmaklarını yanaklarındaki girdap şeklindeki
dövmelerde gezdirdi. Bu onu biraz yatıştırdı. “*Gud dhala
kov; gud hyrla nov. Tanrılar istedikleri yere gider, istedikleri
şeyi yaparlar.*” Sonra sesini yükseltip her zamanki gürleme-
siyle dükkânın saçağının altında duran Valtik’i çağırdı. “Aa,
Gaeda, gel de bir çay iç.” Eliyle gelmesini işaret etti. “Bana
memleket hikâyelerinden anlat! Onlara çok ihtiyacım var!”

Valtik arkadaşlarına hiç bakmadan dükkâna girdi, saç
örgülerinden yağmur suları damlıyordu. Corayne yaşlı ca-
dının bundan daha tuhaf davranabileceğini sanmıyordu ama
Valtik her nasılsa bunu da başardı. Yine Jyd dilinde bir şeyler
söyleyerek Ehjer’in yanaklarını okşayıp parmaklarını dövme-
lerinin üstünde gezdirdi.

Tam zamanıydı.

Corayne hemen dükkândan çıktı, bir eliyle başlığını tutuyordu, diğer eli Andry'nin teni olmadan üşüyordu. Diğerleri sessizce onu takip etti ama Corayne vücut dillerinden yayılan soruları duyabiliyordu. Cevapları bulmaya, duyduklarından bir anlam çıkarmaya çalışıyordu... ve yakınlarda son derece hasarlı bir şekilde bekleyen gemiyi düşünüyordu.

İplikleri birbirine dola, dedi kendine dişlerinin arasından derin bir nefes alarak. Parçaları birleştir.

İçinden yine koşmak geldi. *FırtınaKızı'nı* bulmak kolay olacaktı. Limandaki mağrur gemilerin ve kalyonların arasında harap halde ve suya gömülmüş olmalıydı.

Bela Mel, Meliz an-Amarat, Anne. Hepsini tek tek haykırıp hangisine cevap alacağını görmek istiyordu. *Annem yakında, hissedebiliyorum. Belki rıhtım pazarında erzak için takas yapıyordur. Tabii bensiz pek beceremiyordur.*

Yanaklarındaki ıslaklık yağmur olamazdı. Yağmur damlaları gözünüzü yakmazdı.

Ağzından çıkan sözler kendi bedeninden çekilmiş bir bıçak kadar sertti.

"İkinci Kirmen'in nerede olduğunu biliyorum."

24

KURT

Domacridhan

Adira'ya akşam çökerken Corayne, Dom'un lona sikkelerini özgürce harcayarak alışveriş yapıyor, Dom da yine kızın başında dikiliyordu. Akşam pazarı canlıydı, hava karardıkça hareketleniyordu. Corayne acelesi olduğu için fazla pazarlık yapmadı. Andry için güzel bir kılıç ve kemer, kendisi için de uzun, keskin bir hançer buldu. Kirmen kılıcı hâlâ pek işe yaramıyor, acemi ellerde fazla hantal kalıyordu. Dom'un kendi lona kılıcı vardı, yüzlerce yıllıktı ve Veder yapımıydı, çeliği dövüldüğü günkü kadar keskindi. Yayı Ascal'da kaybolmuştu, o yüzden kendisi için bir yay seçti, uzun bir tereddütten sonra bir tane de Corayne için seçti. Dom'un yayı pahalı ama sağlamdı, siyah porsuk ağacından yapılmıştı ve çift kıvrımlıydı. Memleket işi değildi ama ahşabın zarif kıvrımı ona vadileri hatırlatıyordu.

Corayne silahlardan sonra erzak alışverişine başladı. Kurutulmuş et, peksimet, tulumlar dolusu sert şarap, bir kese tuz, fasulye, bir çuval elma. Deniz yolculuğunda dayanacak şeyler.

Ve çölde.

Dom'un boğazı kuruyordu. Tenine batan, gözlerini yakan kumları şimdiden hissedebiliyordu. O, Iona'nın oğluydu, yağmurun, sisin ve hayatla yeşeren vadilerin içine doğmuştu. Sıcağı sevmiyor, Ibal düzenini küçümsüyordu. Kum tepeleri dağlar gibi, güneş öfkeli ve merhametsizdi. Sarn'a evine kadar eşlik etmek de istemiyordu, Sarn orada duyduğu rahatsızlıktan zevk alacak, belki durumu daha da katlanılmaz hale getirecekti.

Rahibin Eli'ne vakitlice döndüler. Corayne yön bulma konusunda iyiydi, sokaklarda zorlanmadan gezinebiliyordu. Dom kendini yük atı gibi hissediyordu, erzakları yüklenmiş, omuzlarına birer torba atmıştı. Gevezelik bekliyordu ama Corayne başlığının gölgeleri içinde sessizdi. Onu içine kapamış görmek Dom'u üzüyordu. Yanında yürüyen Andry konuşturmaya çalışsa da Corayne tüm sohbet girişimlerini birkaç sert sözle savuşturdu.

Kalabalığın içinde bile hızını kesmedi. Durursa bir şey onu yakalayacakmış gibi yürüyordu. Birkaç kez dönüp limana baktı, derinlikten yoksun bakışlarla bir şey arandı.

Dom, Corayne'i sakinleştireceğini bilseydi *Kimse bizi takip etmiyor*, demek isterdi ama o bile bunun bir işe yaramayacağını biliyordu. *FırtınaKızı burada. Annesinin gemisi, annesinin mürettebatı. Onu bulduğum ana kadarki tüm hayatı.*

Eğer vakit olsaydı, eğer diyarın geleceği bundan sonra atacakları adımlara bağlı olmasaydı, biraz daha oyalanmayı önerebilirdi. *Sayılamayacak kadar çok eğer var.* Hayatı seçil-

memiş yollardan oluşan yüzyıllara uzanan bir ölümsüz için bunaltıcı bir beklentiydi. Kendi "eğer"leri yetip de artıyordu. Bir de Corayne'inkileri kaldıramazdı.

Vardıklarında Charlon ve Sorasa Rahibin Eli'nin önündeki avludaydılar, yanlarında atları ve huysuz bir katır vardı. Charlon heybeleri düzeltip bir tomar parşömeni daha yerine yerleştirirken uzun kulaklı katır dudağını büktü.

"Daha fazla mücadele etmeni beklerdim," dedi Dom, Charlon'a, "eğer durum dediğin kadar tehlikeliyse."

Elbette tehlike pek çok krallığa karşı işlenmiş pek çok suçun cezasını bulmasıydı.

Charlon sırtarak katırı okşadı. "Fazla itiraz edersem Sarn boğazımı kesecekmiş gibi bir hisse kapıldım. Ayrıca Sigil avlanmaya karar verirse birbirlerini öldürmeye çalıştıklarını görmek benim için hiç de sorun olmaz. Bahse girerim senin için de olmaz, değil mi Kadim? Yoksa Veder dememi mi tercih edersin? Kendinize böyle diyorsunuz, değil mi?"

"Fark etmez," dedi Dom sinirli bir sesle. Hemen hemen her fırsatta Sarn'ı başından atmayı hayal ediyordu ama onu bir ödül avcısıyla ölümüne dövüşürken düşünemediğini fark etti, hele ki Charlon Armont kadar önemsiz biri için.

Kalpazan kısa bacakları, yuvarlak göbeği ve vücuduna göre fazla uzun kollarıyla biri tepesinden bastırmış gibi duruyordu. Parşömenler, tüyler, mühürler ve damgalarla dolu heybelerin arasındaki el baltası ve kısa kılıç Dom'un gözünden kaçmadı. Bir ipe asılmış tehditkâr görünümlü kanca da öyle. Dünyayı kurtarma görevine sonradan eklenen biri için gerçekten donanımlıydı.

"Hazırlıklı olmayı severim," dedi Charlon, Dom'un nereye baktığını görünce.

“Güzel,” dedi Dom. “Ama bu yolun her dönemecinde karşına neyin çıkacağı hiç belli olmuyor.”

*Kraliçe beni yaklaşan felaketin habercisi olan gölgelere yol-
ladığından beri Iona'dan bu yana attığım her adımda.* Dom hatıralarını bastırmak için kendini eyere âdeta fırlatınca at altında sarsıldı. Pelerin savrulup omuzlarına düştü. *Artık evin, ferah yağmurun ve eski taşların kokusunu almıyorum.*

Rahibin Eli'nin avlusu eskiden mezarlıktı ama mezar taşlarının çoğu çürük dişler gibi parçalanmıştı. Şimdi pazarın yanında işlek bir buluşma yeri görevi görüyordu. Dom alçak sesle konuştuğu halde yine de Corayne'in sesini duyuyordu.

Corayne eğri çitin yanında durmuş, gözlerini atına binmiş olan Sorasa'ya dikmişti.

“İkinci Kirmen Ibal'da,” diye fısıldadı.

Suikastçı, Corayne'e doğru eğildi. Sarn'ın gülümsemediğini ve memnun olmuşa benzemediğini görünce Dom'un kafası karıştı. Sarn'ın bakır rengi gözleri bulutlandı. Dişlerini sıktı. “Bundan nasıl emin olabilirsin?”

Corayne, “Eminim,” demekle yetindi, sesi demir gibiydi.

Arkası dönük ve başlığı kafasında olduğu için Dom yüzünü göremiyordu. Onun yerine gözlerini Sarn'a dikti, Sarn kaşlarını çatmıştı, dikkatle Corayne'e bakıyordu. Tereddüt içindeydi, Corayne'de bir kuşku arıyordu. Dom, Sorasa Sarn'a ne kendi canını ne de bir başkasınınkini emanet ederdi. Ama suikastçının kendi canını tehlikeye atmayacağından emindi. Sarn kendini sebepsiz yere riske atmazdı.

“Peki,” diye mırıldandı Sorasa atı başını geriye atana kadar dizginlere asılarak. “Batıya gideceğiz, Uzun Deniz'den geçmeden önce kavşakta mola vereceğiz.”

Dom yine deniz yolculuğu yapacaklarını düşününce yüzünü buruşturdu, üstelik bu gitgide büyüyen kılıksız gezginler

grubuyla ve çok yakında. *Neyse ki bu sefer durmadan sallanan bir mezardaki ceset gibi güverte altında yolculuk etmeyeceğim.*

“Uzun Deniz’i buradan geçmemiz gerek,” diye fısıldadı Corayne. Bir an omzunun üstünden arkasına baktı, yine limana bakıyordu. Gözleri parladı. “Yeterince gemi var.”

“Kararlarıma güvendiğini söylemiştin. Öyleyse yine güven. Birkaç güne kadar güneye doğru yola çıkacağız, rüzgârın bizi taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde çöle varmış olacağız.”

Sarn’ın sesinde Dom’un daha önce duymadığı bir şey vardı. Byllskos’ta onu bulduğundan bu yana Sarn öfkeli, sinirli, yorgun ve çoğu zaman bıkkındı. Hiç umutsuz olmamıştı. *Şimdi umutsuz*, diye düşündü yüzünün özenle maskelenmiş devinimlerini izleyerek. Hiç istemese de onu dudaklarını büzdüğünü, dişlerini sertçe sıktığını, kaplan gözlerini iyice kıstığını fark edecek kadar tanımıştı.

“Tamam,” dedi Corayne dönerek. Heybeleri tıka basa dolu olan kendi atına bindiğinde yanakları ay kadar solgundu.

Dom bu solgunluğun korkudan mı, yoksa hayal kırıklığından mı ileri geldiğini bilmiyordu. *Ölümlüleri anlamak mümkün değil, özellikle de Sorasa Sarn’ı.*

Eski mezarlıktan dışarı doğru ilerlemeye başladıklarında atını Sorasa’nın yanına sürdü. Sorasa ilk başta fark etmedi, heybelerini tekrar tekrar kontrol etmekle meşguldü. Dom kırbacın, parlayan çelik ve bronzların yanı sıra ne olduğunu tam çıkaramadığı küçük paketler gördü. Birkaçı mavi, bazıları da yeşildi, biri üstünde Ishei dilinde yazılar olan kare şeklinde, minik, siyah bir paketti. Anlaşılan Sorasa kendisi için stok yapmıştı.

Adira kapısına vardıklarında Sorasa içini çekti.

“Ne söyleyeceksen söyle Kadim.”

Dom zafer kazanmış gibi hissetti. Yan yan sırttı. Gözlerini birkaç metre ileride, Andry ve Valtik'in arasında katırının üstünde sallana sallana giden Charlon'a dikti. İkisine de eşlik etmeyi tercih etmemişti.

Başıyla kalpazanı işaret etti. "Bu genç adamı yem olarak kullanıyorsun."

Niyeti hakaret etmektir. Sarn bunu başka şekilde anladı.

"Senden de hiçbir şey kaçmıyor," dedikten sonra atını mahmuzlayıp bataklığa doğru sürdü.

Larsia uzun sarı otlardan ve alçak tepelerden oluşan bir deniz gibiydi, toprak ekime pek elverişli değildi. Karanlık çökerken Dom boş, eğimli araziye bakıyordu, ne orman ne de çiftlikler vardı, her yer çoraktı. Boşluk can sıkıcıydı. Birden içini bir özlem kapladı. Daha önce hiç bu kadar batıya gitmemişti, uzun yaşamı boyunca sadece Galland sınırına kadar yolculuk etmişti. Evinden uzak diyarlarda, yakıcı güneş altında günler hiç de güzel geçmiyordu. Ormanları, vadileri, yağmur ve kar sularıyla kabaran nehirleri özlüyordu. Porsuk ağacının altında boynuzları dallardan ayırt edilemeyen bir geyik duruyordu. Tiarma'nın eski gri taşları, sisin içinden gururla yükselen silüeti, parlayan gözlere benzeyen pencereleri. Gümüş rengi giysileri içinde kapıdan el sallayan kraliçe. Zırhı bir kenara atılmış, lüzumsuz kılıcı bir yanda unutulmuş, ahırın avlusunda gülümseyen Ridha.

Onları bir daha göreceğim miyim?

Gökteki yıldızlar cevap vermedi, bulutlarla ve kuşkuyla örtülmüşlerdi.

Cor yolu hâlâ çok tehlikeliydi. Onun yerine imparatorluktan daha eski, yüzyılların tekerlek izleriyle aşınmış toprak bir patikadan gidiyorlardı. Her adım onları Ascal'dan ve

kraliçenin topraklarından biraz daha uzaklaştırıyordu. Dom yine de Taristan'ın soluğunu ensesinde hissediyor, nefret dolu sinsi sesini duyuyordu.

Gözlerinin önünde onu da öldüreyim mi?

Dom'un ellerindeki deri dizginler kopacakmış gibi çatırdadı. Bunu yapmayı, kalbi dışında bir şeyin parçalandığını hissetmeyi istiyordu.

Güneş doğdu, güneş battı, hâlâ uyuklu gözlerle ve yorgun argın yola devam ediyorlardı. Diğerleri uyukluyor, başları atların ritmine uygun olarak sallanıyordu. Corayne hariç. Corayne saatler geçerken, şafak söküp gün ağarırken bile hiç uyumamıştı, nabızı düzensiz atıyordu. Kılıç sırtında, pelerinin altında bir hilkat garibesi gibi eciş bücüştü. Ağırılığıyla Corayne'i göçertmişti.

Dom onu yükten kurtarmak için kılıcı almak istedi. Ward'da babasından geriye kalan tek şeye el koymak.

O *kılıç senin için değil*, diye çıkıştı kendine. Şimdi Corayne'in sorularını ya da Andry'nin nazik sözlerini dinlemek isterdi. Sarn'ın dişlerini sıkarak verdiği, eyerindeki kırbaç kadar sert ve hızlı cevapları. Valtik'in kafiyeleri bile ne kadar sinir bozucu da olsa kendi düşüncelerinden daha iyiydi.

Adira'dan başka sınıra bu kadar yakın yerleşim yoktu, hepsi çatışmalarla geçen yüzyıllar boyunca ya yıkılmış ya da terk edilmişti. Dom ufukta ne bir köy ne de kale görebiliyordu. Ancak öğleden sonra, güneş uzaktaki Ward Dağları'na doğru alçaldığında çok uzakta bir noktadan dumanlar çıktığını gördü. Saz çatı ve gökyüzüne doğru yükselen taştan baca iyice belirginleşince *Bir meyhane ya da han*, diye düşündü. Yapı at nah şeklindeydi, iki yolun kesişme noktasındaydı. *Bir kavşak*.

Ekşi bira kokusunu bir mil öteden alınca yüzünü buruşturdu. *Bundan hoşlanacağımı hiç sanmıyorum*, diye düşündü yaklaşırlarken, güneş dağların arkasında batıyordu.

Sarn onları meyhanenin kapısından içeri sokarken yanılmadığını anladı.

İçerisi dışarıdaki bomboş yol ve bomboş araziyle çarpıcı bir tezat oluşturunuyordu. Gürültülü salonda her çeşit insan vardı: Dışarıda yollar kesişirken yolcular ve tüccarların, rahipler ve gezginlerin yolu da kesişiyordu. Ahırın dolu olmasına bakılırsa yoğun bir akşamdı, içeri girdiklerinde meyhaneci yürüyüşünü hiç bozmadan bu tuhaf gruba şöyle bir bakmakla yetindi.

Dünyanın doğuyla batının çarpışmaya başladığı bu bölgede göze batmak onlar için bile zordu. Ölümsüz bir Veder, bir Jydli cadı, bakır gözlü bir suikastçı, bir kraliyet yaveri, bir kanun kaçağı ve Ward'ın tek umudu olan bir korsan kızı. Sarn salonun bir köşesindeki masaya otururken Dom içinden *Ne acayip bir grubuz*, diye geçirdi.

Sorasa'nın ters bakışları ve Dom'un cüssesi birkaç müşterinin kalkıp yerini değiştirmesine yetti ve kuytuda sığacakları kadar bir alan açıldı. Bu alan ona göre fazla dar olduğundan Dom kendini bir heykel gibi hissederek sırtını duvara yasladı, aslında şu anda bir heykel olmak isterdi.

Corayne masaya yerleşirken başlığını indirdi, masayla duvar arasındaki dar köşeye oturdu. Kılıcın omuzlarındaki ağırlığını hafifletmek için sırtını duvara dayadı.

Dom attığı kaçamak bakışlara dayanarak Andry'nin Corayne'in yanına oturmasını bekledi. Ama bunun yerine yaver onun yanına oturdu, yüzünde nazik ama bitkin bir ifade vardı.

"Kaburgaların nasıl?" dedi Dom'un yan tarafına bir göz atarak.

Yara iyileşmişti ve artık acıımıyordu. Ama Dom hâlâ kaburgalarının arasındaki bıçağı, içini yararak girip yararak çıkışını hissedebiliyordu.

"Daha iyi," diyebilirdi sadece.

Andry üstelemedi, hafifçe gülümsedi. "Çok kötü iz kalacak."

"Vederlerde yara izi kalmaz," dedi Dom hiç düşünmeden. Sonra yüzünü, asla kurtulamayacağı uzun, pürtüklü çizgileri hatırladı. Kirmen silahları ve canavarları Vederleri bildiği şekilde yaralamıyordu. "Genelde."

En azından bu konuda yalnız değilim, diye düşündü yine Taristan'ın yüzünü hatırlayarak. Jyd büyüünün ve Corayne'in yanağında bıraktığı izleri. *Artık onun da benimkilere benzeyen yara izleri var.*

Yaver Trelland yerinde duramayan biri değildi. Ama şimdi parmakları seğiriyor, gözleri fıldır fıldır dönüyordu, oturdukları masaya, hatta genç bir adamın sıvışmak isteyeceği bara bakmıyordu. Kıvrılarak üst kattaki odalara çıkan merdivene bakıyordu.

"Odaya çıkmak istiyorsan kimse sana engel olmaz," dedi Dom oğlana bakarak.

Andry Ascal'da olduğu gibi vazife ve arzu arasında kalmıştı. *Yaver yürüyecek, savaştacak ve düşene kadar devam edecek. Ta ki biri geri çekilmesine ve biraz daha az güçlü olmasına izin verinceye dek.*

Cortael'in bu yaşlardaki halini, aynı inatçı, bazen de yanıltıcı azmini hatırlayınca Dom göğsünde bir yanma hissetti.

"Uyuklarken kimseye faydan olmaz Trelland," dedi bir elini yaverin omzuna koyarak. "Bir sorun olursa ben seni uyandırırım."

Andry rahat bir nefes alarak gevşedi, son birkaç gün omuzlarını çökertmişti. Dom'a minnetle başını salladıktan sonra masaya tek bir kez bakıp salondan sıvıştı. Yaver ölümlü olduğu halde leylek gibi bacaklarına ve fazla uzun adımlarına karşın çoğu ölümlüde olmayan bir zarafete sahipti. Masaların arasından dolanıp merdivenleri ikişer ikişer çıktı, çantası ve peleriniyle birlikte üst katta gözden kayboldu.

Dom halinden memnun, tekrar masaya döndü. "Biz de aynısını yapmalıyız," dedi şimdi eğri büğrü masanın etrafına yayılmış olan diğerlerine. "Şu anda hepimizin tek ihtiyacı dinlenmek."

İçinde köpüklü biraların çalkalandığı dört kupa sertçe masaya bırakıldı. Dom içini çekti, hevesle içkilerine uzanan ölümlüleri izledi. Önce Charlon kupayı kapıp birayı tek yudumda içti. Corayne de hemen aynısını yaptı.

Kupasının üstünden Dom'a baktı. "Andry'nin peşinde olduğu şey sadece uyku değil," dedi. "Meyhanelerden hoşlandığını pek sanmıyorum."

"Meyhanelerden, barmen kadınlardan ya da başka bir adamın parasıyla içki içmekten hoşlanmayan bir yaver," dedi Charlon gülerek, bir içki daha almak için elini kaldırdı. "Tek boynuzlu atlar kadar nadir bulunan bir çocuk. Dürüst olmak gerekirse bu çocuğun bize ne faydası olduğunu anlamış değilim."

"Kirmen kılıcının elimizde olmasını, hatta diyarı kurtarma şansını yakalamamızı Andry Trelland'a borçluyuz," dedi Corayne soğuk bir sesle, Cor gözlerinde anlaşılmaz bir bakış vardı.

Charlon sakinleştirmek ister gibi elini kaldırdı. "Tamam tamam. *Ca galle'ans alloue?*" diye mırıldandı bir kaşını kaldırıp Sarn'a bakarak.

Dom kendini tutamayıp sıırttı. Madrentine dilini bilmiyordu ama Corayne'in büyük ihtimalle bildiğini düşünüyordu. Sarn dudaklarında aynı sırtıtışla Dom'un gözlerine baktı, bir kez olsun onunla aynı duyguları paylaşıyordu.

Corayne'in yüzü kızardı, içki kupasını sıkıca kavradı. "Böyle bir zamanda âşık olmaktan daha saçma bir şey düşünemiyorum," dedi sertçe. "Ayrıca hakkımda konuşmak istiyorsan Jyd dilini tercih etmeni öneririm. Onun dışında hemen hemen bütün dilleri anlayabiliyorum."

Valtik içkisini içerken neşeyle kıkırdadı.

Charlon da güldü, yüzü şaşkınlıktan kızarmıştı. Bir elini göğsüne koyunca mavi parmakları ortaya çıktı. "Şey, *m'apologe*." Gerçekten de üzölmüş gibiydi.

Tabii parşömenlerde yaptığı sahtekârlığı insanların yüzüne karşı da yapmıyorsa.

"Ee, neden Ibal?" dedi Sorasa sert bir sesle asıl konuya dönerek. Akıllarından çıkabilirmiş gibi. Birasından ilk yudumunu alıp yüzünü buruşturdu, bir Ibalet küfrü savurarak kupayı bir kenara bıraktı.

Rahibin Eli'nin avlusundayken eve dönme olasılığından tiksinişmiş gibiydi. Dom nedenini bilemiyordu. *Ama çöle ayak basmadan ve Sarn korktuğı felaketi başımıza musallat etmeden öğrensem iyi olur.*

"Adira'da duyacağımı duydum." Corayne bir fırtına bulutu gibi karardı, konu Kirmen'e gelince sesini alçaltmıştı. "Bir korsan gemisi Uzun Deniz'de, Ibalet kıyısındaki Sarım akıntısında neredeyse batıyormuş."

Charlon kaşlarını çatı. "Bu garip değil mi?"

"Dokunaçları olan bir şey gemiyi parçalamaya kalkmış. Evet, bence de garip," dedi Corayne. Masanın karşısında oturan

Charlon'un neşesi kaçiverdi, kuşkuyla gözlerini kıstı. "Yaratığın karnında Altın Filo'nun denizcileri varmış."

"Takati kalmadı bu garibin," diye mırıldandı Valtik boşalan kupasını baş aşağı çevirerek. Buruşuk parmaklarıyla bir içki daha istedi. "Bir Kirmen parçalandı alevler için, bir Kirmen parçalandı seller için."

Sarn dişlerini gıcırdattı, gergin bedeninden öfke fışkırıyordu. *Onu suçlayamam.*

"Birkaç ay önce," diye devam etti Corayne cadıyı umursamadan, "İbaletlerin Qaliram'daki saraydan taşındığını duydum. Dağlara doğru gittiklerini. Önemsiz bir şey olduğunu düşündüm... Tuhaf ama önemsiz."

"Bunu ben de duydum." Sarn başını salladı. "Sence bir şeylerin yolunda gitmediğini bizden önce biliyorlar mıydı?"

"İbal, Ward'ın en zengin ülkesi haline aptallık ederek gelmedi," dedi Corayne başını sallayarak. "Taristan çöldeki Kirmen'i Yoldaşlar daha tapınağa gitmeden önce parçalamış olabilir. Sonradan, Dom ve Andry kaçarken güneye doğru giderek de yapmış olabilir. O Kirmen'in ne zamandır açık olduğunu ancak tanrılar bilir, safrasını da Uzun Deniz'e kusuyor. Kıyıda bir yere ya da bir nehre." Corayne dişlerini sıktı, zihni meyhaneden uzaklaşırken bakışları dalgınlaştı. Aklının dalgaların ve suyun üzerinde süzülerek nereye gittiği açıktı. "Kül Diyarı'nda deniz canavarları olduğunu bilmiyordum."

"Yok zaten," dedi Charlon, mum ışığında kıpkırmızıydı. "Orası yanmış bir diyar. Duydukların doğruysa, derinlerin yaratıkları bir Kirmen'den Uzun Deniz'e girdiyse..." Sözüünü yarıda kesti, gözleri parlıyordu. "Meer'den bahsediyorsun demektir."

Dom'un sırtından bir ürperti geçti, yaslandığı duvardan doğrulup masaya yaklaştı. "Okyanuslar diyarı," dedi tek

bildiğini söyleyerek. Kaşlarını çattı. “Ama Taristan neden kontrolünde olmayan bir diyarın kapısını seçsin? Bekleyen’in etkili olmadığı bir diyarın kapısını?”

“Sadece bulabildiği Kirmenleri parçalıyorsa çok seçeneği yok demektir,” dedi Charlon omuz silkerek. “Kutsal metinlere göre tanrıça Meira bize Meer’den geldi, diyarın sularını ve dalgaların altındaki yaratıkları da beraberinde getirdi. Bunun gerçek olup olmadığı henüz belli değil ama anlaşılan o ki... diyar gerçek. Ve burada.”

Dom çenesinde bir kasın seğirdiğini hissetti. Keşke yarım ömür önce, Cieran genç ölümsüzlere tanrılar ve Glorian üzerine, kendi diyarlarına ve diğerlerine giden kayıp geçitler üzerine ders verirken daha dikkatli dinleseydi. O zaman aklı vadilerde, talim alanında, nehirlerdeydi. Sınıfta değil.

Başını iki yana salladı. “Öyleyse Taristan hangi Kirmen’i parçaladığını umursamıyor, yeter ki parçalansın.”

“Ya da ne yaptığını iyi biliyor,” dedi Corayne. “Ve Uzun Deniz’i canavarlarla doldurarak diyarın yarısını geri kalanından ayırmak istiyor.” Yumruklarını sıktı. “Ibal, Kasa, Sardos, Niron, hepsinin orduları ve donanmaları. Sunabilecekleri her türlü yardım,” diye fısıldadı, yorgunluğu yerini öfkeye bırakıyordu. “Güzel strateji.”

“Ayrıca hangi diyarın kapısını açarsa açsın Ward’ı zayıflatmış olacak,” dedi Charlon derin bir nefes alarak. Üstlerine öncekilerden bile koyu bir gölge düşmüş gibiydi. “Zorla açılan her Kirmen bozulmuş bir denge demektir. Bu tanrıların lanetlediği bir şey.” Charlon gözlerini sımsıkı yumararak avuçlarını öpüp ellerini açarak havaya kaldırdı. Kutsal bir hareket.

“Eskiden rahipmişsin,” diye mırıldandı Corayne, Charlon’un ellerine bakarak.

Charlon göz kırptı. “Kısa bir süreliğine. Ama o bekârlık yemini bana göre değildi,” dedi sırıtarak.

Diğerleri gülerken Dom ahşabın ağır ayaklar altında gıcırdadığını, havanın hareket eden bir bedenle kıpırdandığını duydu. Başını çevirince neredeyse onun boyunda iri yarı bir kadının salonda yürüdüğünü gördü.

Meşinden yapılmış zırhı ve dizlikleri, çamura batmış diz boyu çizmeleri, pelerin gibi sırtına asılmış baltasıyla kadının kendinden emin bir hali vardı. Zırhına ve çıkık kemikli yüzüne bakılırsa Temurijon bozkırlarından geliyordu, teni cilalanmış sikke gibi koyu bronz renkteydi. Saçları simsiyahtı, kısa kesilmişti ama hâlâ gürdü ve bir kaşının üstüne dökülüyordu. Gözlerini kısmış, yırtıcı bir kuş kadar keskin bakışları tek bir kişiye sabitlenmişti. Diyarın bir ucundaki Tarima anklavından ölmek için gelen yoldaşı Surim’e benziyordu.

Salondakiler kadına yol açıyor, yolcular kadının itmesine fırsat vermeden önünden çekiliyordu. Tanınan yüzü korku değilse de saygı uyandırıyor. Dom kadının yolunu kesmek için ayağa kalktı ama kadın birden durdu, yüzünde bıçak kadar keskin bir gülümseme vardı.

“El yazmalarını süslemeyi bırakıp sahtelerini yapmaya başlaman ne kötü Charlie,” dedi alaycı bir sesle, bir elini kalçasına dayadı. Parmakları yara izleriyle dolu ve boğum boğumdu, defalarca kırılıp iyileşmişlerdi.

Charlon onu gördüğüne şaşırmamış gibiydi. Başını bir kez daha iki yana salladıktan sonra Sarn’ın içmediği birayı alıp kafasına dikti. “Gökkuşağı Ormanı’nda haydutları avlıyor, ha?” dedi içini çekerek, suikastçıya bakıp dilini şaklattı.

“Sanırım yanlış bilgilendirildim,” dedi Sarn sakın bir sesle. “Otursana Sigil.”

Dom yabancı kadının Corayne'e yaklaşmasını istemediği için dikilmeye devam etti. Ya da Sorasa Sarn gibilerden emir almak istemediği için.

Sigil, Timur kurdu, Dom'un cüssesinden etkilenmemiş gibiydi. O da olduğu yerde kaldı. "Başka zaman Sarn. Mürekkep Kralı'yla işim var."

"Mürekkep Kralı," dedi Charlon kıs kıs gülererek. "Ne aptalca bir lakap."

Sarn oralı olmadı. "Diyarı kurtarmakla meşgulüm Sigil. Senin iş bekleyebilir."

"Charlon Armont," dedi Sigil mihrapta dua okuyormuş gibi duygusuz bir sesle. Tiber'in Oğulları Madrentine Tarikatı'nın sadık rahibi, başına ödül kondu, ben de bu işi bitirmeye yemin ettim."

Ödül avcısı. Dom üstünden Ward'ı okumaya çalışarak kadını tekrar süzdü. Avının ortaya çıkmasını bekleyerek kapıları gözlüyor olmalıydı.

"Şimdi asıl soru Sigil'in seni hangi krallığa sürükleyeceği," diye mırıldandı Sarn hafifçe sırtarak. "Tyriot?"

Charlon yeniden avuçlarını öptü. Bu kez kaba bir hareket gibiydi, Sigil öfkeleni. "Hayır, orası yasa dışı bir ihracat noktasıydı. Kesinlikle ülkesine götüreceğim."

Ödül avcısı devam etti. "Madrence krallığı tarafından aranıyorsun..."

Charlon sırtarak dirseğiyle Sarn'ı dürttü. "Gördün mü?"

"Gasp, hırsızlık, kundakçılık, kutsal mülke zarar verme, kalpazanlık, soygunculuk, bir rahibe, bir memura ve bir soy-luya rüşvet vermek, cinayete teşebbüs ve cinayet suçlarından," diye sayıp döktü Sigil mükemmel bir tonlamayla. "Ben Temurrijonlu Sigil, kraliyetin ve tanrıların emriyle seni Partepalas'a

geri götürmek ve işlediğin suçlar yüzünden adalet karşısına çıkarmakla görevlendirildim."

Suçlamalar gerçekten ağırdı. *Cinayete teşebbüs. Cinayet.* Dom, Corayne'i de alıp Sigil'in yolundan çekilmek istedi. Corayne gelmezdi tabii. Şu anda bir oyunun büyüüne kapılmış bir çocuğu andırıyordu, eski rahip şöyle dursun hiç kimseden korkmuyordu. Gözlerini baykuş gibi açmış, birasını yudumlayarak onları izliyordu.

Göze çarpmayan Charlon şimdi biraz göze çarpmaya başlamıştı, gözlerinde tuhaf bir parıltı vardı. Sırtışı yüzünden silinir gibi oldu.

Sarn kollarını kavuşturup bir ayağını Sigil'in oturmayı reddettiği sandalyeye uzattı. "Birini öldüreceğim zaman böyle şeyler sayıp dökmek zorunda olmadığım için çok mutluyum."

"Dikkat et, yoksa seni de götürürüm," dedi Sigil hafif sert bir sesle, gözlerini Charlon'dan hiç ayırmıyordu. "Yürü Rahip. İşleri zorlaştırma."

"Esas işleri zorlaştıran sensin Sigil." Suikastçı bir kez daha oturmasını işaret etti. Çizmeli ayağını hafifçe sandalyeye vurdu. "*Otur bakalım.*"

Ödül avcısı sırtındaki baltayı çözüp usulca eline aldı. "Sadece suçluyu alıp gideceğim. Ayrıca, hepimize yer olduğunu sanmıyorum." Bir eliyle kısa saçlarını yüzünden geriye attı.

Meyhanenin karşı köşesinde bir adam ayağa kalktı. Ölüm-lülerin deyimiyle çam yarması gibi bir adamdı.

Şöminenin başında oturan iki adam dönüp baktı, koca cüsseleri ve kahverengi gür sakallarıyla ayı zannedilebilirlerdi.

Mutfağın kapısından domuz kanı lekeleriyle kaplı ön-lüğüyle bir aşçı çıktı, bir elinde oymalı bıçağını tutuyordu.

Her şey böyle başladı. İçeriye sessizlik çöktü, yolcular, tüccarlar ve yorgun, sıradan müşteriler gözlerini kocaman

açarak yaklaşan kavgayı beklemeye başladı. Meyhanede altı adam daha belirdi, bazıları merdivenlerde duruyor, bazıları da avludan içeri giriyordu. Silahlı ve azman gibiydiler, herkesin içine korku salacak kadar cüsseliydiler. Bir ölümsüzün bile.

Dom başını geriye atıp Sarn'a baktı. Görmesini, anlamasını umut ediyordu.

Suikastçı yine maskesini takmıştı, ifadesiz yüzünden ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi, taş kadar soğuk ve hareketsizdi. Pelerinini çözüp yere attı. Belinin bir tarafında kırbacı, diğer tarafında kılıcı ve hançerleri vardı. Kemerinde hile keseleri asılıydı. Gözlerinde o tanıdık, ölümcül ışıltıyla Dom'a baktı.

Corayne oturduğu yere büzülmeye çalıştı ama saklanacak yer yoktu. Dom'a baktı, Dom'un kafasında bir plan dolanmaya başlamıştı bile, basit bir plan: *Onu buradan çıkar.*

"Gerçeği söylüyorum Sigil." Sarn sistemli hareketlerle kırbacını çözmeye başladı, bakışlarını ödül avcısından arkasında toplanan adamlara çevirdi. "Allward diyarı yıkılma tehlikesiyle karşı karşıya. Onu kurtarmam için bana yardım etmen gerekiyor."

"Onu dinlesen iyi olur," diye gürlledi Dom birden iki metrelik boyuyla ayağa kalkarak. Sigil'in yanında ancak birkaç santimlik üstünlüğü vardı ama bu üstünlüğü iyi kullanıyordu.

Sigil dudak bükerek Dom'u, kılıcını şöyle bir süzdü. "Güçten düşüyorsun Amhara. Korumaya ihtiyacın olduğunu bilmiyordum."

Dom parmaklarıyla kılıcın sapını kavradı. "Ben lonalı Prens Domacridhan, Kayıp Glorian'ın oğullarından biriyim. Diyarın Umudu'ndan başka kimseyi koruduğum yok."

"Bu zaman kaybından başka bir şey değil Sigil," dedi Sarn iç geçirerek, sonra hançerini çekti.

Ödül avcısı bir an bocaladı, sadece bir saniyeliğine, dişlerini dudağının üstünde gezdirdi.

“Bir ölümsüz, ha?” dedi kiralık haydutlarına bakarak. “Öyleyse eşit şartlardayız.”

Sonunda Sarn ayağa kalktı. Yanındaki Charlon da aynısını yaptı, çelik parmaklarının arasında ışıldıyordu. Sandalyeleri gürültüyle yere devrildi.

Corayne köşeye büzüldü, boğazı pelerininin yakası üstünde inip kalktı. Korkuyla hayranlık arasında gidip geliyordu.

Dom gücünü toplamak için derin bir nefes aldı. *Umarım yeniden bıçaklanmam*, diye düşündü balyoz kadar sert ilk yumruğu savuştururken. Arkasındaki haydudun elini kapıp parmaklarını kuru dallar gibi kırdı, adam acıyla haykırıyordu. Sonra yumruğunu adamın boğazına indirdi, adam yere yıkılıp nefes almaya çalışarak kıvranmaya başladı. *Bunun işi tamam.*

Sonra Sigil'e döndü ama sakallı ayılar onu belinden yakalayıp bütün güçleriyle havaya kaldırdılar. Üçü birden yere yuvarlandı, ince tahta ve boyadan ibaret duvarı delip geçtiler. Dom'un gözüne bitişik odadaki çıplak çift ilişti, ikisi de bağırıyordu. Hiç düşünmeden özür diliyordu ki ayılardan biri kolunu boğazına doladı. Soluk borusunu ezmek için boğazını sıkmaya başladı. Bu biraz rahatsız ediciydi, Dom zar zor ayağa kalkınca adamın ayakları yerden kesildi. Dom kılıcını kullanmamayı tercih etti, onun yerine dirseğiyle adamın göğsünün tam ortasına vurdu. Kemikler gücünün altında kırıldı. *Bu da tamam.*

Salondaki diğer müşteriler ya kaçıyor ya da dövüşe katılıyordu, bazıları elinde birasıyla kavgaya tutuşmuştu. Ağzında dış kalmamış çok yaşlı bir adam elindeki kalay karışumlu bira bardağını Sigil'e indirmeye kalktı ama Sigil bir vuruşta darbeyi savuşturdu. Bu arada Sarn kırbacını başka bir haydudun

ayak bileklerine dolayıp çekerek adamı yere serdi. Hançeri bir yılan dişi gibi hızlı ve ölümcül darbeler indirmeye başladı. Yüzüne kanlar sıçrıyordu, Charlon'un elleri de kan içindeydi. Charlon'un el baltası yoktu, sadece çelikten, üçgen biçiminde bir muştası vardı. Muştanın sivri ucunu bir yumrukta aşçının gözüne soktu. Adamı yere indirirken dudakları hızlı hızlı kımıldıyor, Madrentine dilinde dua okuyordu.

Haydutlar amansızdı ama eğitilmiş değillerdi. Dik durup dayılanarak istediklerini elde eden adamlardı. Sadece sayıları sorun yaratıyordu, bir de geriye kalan beş kişiye bedel Sigil.

Sarn'ın kırbacı yeniden şakladı, bu kez Sigil'in zırhın içindeki koluna dolandı. Ödül avcısı gaddarca sırtıp suikastçıyı kendine doğru çekti. Sarn yere dökülen bira yüzünden kayıp düştü, büyük bir ivmeyle ileri savruldu. Sigil'in gücünü avantaja çevirerek o da gülümsedi. Hâlâ tutmakta olduğu kırbacı hızla geri çekerek havaya sıçradı. İki ayağını birden Sigil'in çenesine geçirdi, çizmeler kafatasına çarptığı anda avcının başı bir çatırtıyla yana savruldu. Dom yüzünü buruşturdu. *Ya öldü ya da bayıldı.*

Temurijonlu Sigil ne ölmüş ne de bayılmıştı.

Omuzlarını döndürüp kan tükürdü, dişleri kıpkırmızıydı. "Seni görmek güzeldi Sarn," diye hırladı kırbacı bir kenara fırlatarak.

Sarn yerde yuvarlanarak çömelme pozisyonu aldı, bir elini döşeme tahtalarına koydu, diğerini ise akrep iğnesi gibi havaya dikti, bronz rengi hançer kan içindeydi. Gözlerindeki siyah boya kara gözyaşları gibi akıyordu.

Dom, Sorasa Sarn'ın hayatında tek damla gözyaşı dök-tüğünü sanmıyordu.

"Seni görmek de öyle Sigil."

Dom ikisinin arasından geçmeye fırsat bulamadan bir haydut hâlâ duvara yapışmış vaziyette duran Corayne'in üstüne atıldı. Dom masayı köşesinden tutup devirdi, bira kupaları yere yuvarlandı.

Valtik hiç oralı olmadan birasını yudumlayarak kavgayı izlemeye devam ediyordu.

Corayne elindeki uzun bıçağı hayduda doğru savurdu, havada vahşi kavisler çizerek geri çekilmeye çalıştı. Dom'un göğsünde bir korku alevlendi ama yalnızca bir saniye sürdü, Dom haydudu boynundan tuttuğu gibi yere fırlattı.

Meyhanenin vahşi gürültüsü bir fırtınayı andırıyordu, kırılan kemikler ve mobilyalar gök gürültüsü gibi çatırdıyor, çığlıklar, bağrışlar ve gülüşler şimşek gibi çakıyordu. Sigil ve Sarn yumruklar savurarak dans ediyor ama birbirlerini bir türlü yere seremiyorlardı. Birbirlerini tanıyorlardı. Zayıf ve güçlü yönlerini biliyor, her ikisine de oynuyorlardı. Sarn daha hızlı, daha çevikti ama Sigil'in amansız gücüne denk değildi. Daireler çizerek dönüyorlardı, Sigil, Charlon'a yaklaşmaya, Sarn da onu uzaklaştırmaya çalışıyordu. Rahip arbedenin büyük kısmını etrafındaki kaosa pek aldırmadan bir cesetten diğerine dolaşıp dua ederek geçiriyordu.

"Galiba bundan zevk alıyorlar," dedi Corayne soluk soluğa, Dom'un kolunun altında güvendeydi. Üstüne gelen bir tabaktan kaçan Sarn'a baktı. Valtik köşede sevinçle ellerini çırpıyordu.

"Sarn'ın eğlencesine vaktimiz yok," diye gürledi Dom. Arbedede harabeye dönmüş olan salona bir göz gezdirdi, şömineden dumanlar tütüyordu, masalar paramparça olmuştu, meyhaneci varillerin arasına sinmişti, müşterilerin bazıları tezahürat yaparken bazıları da fırsattan istifade edip eski hesapları görmeye koyulmuştu.

Sigil'in kiralık adamlarından üç kişi kalmıştı, Charlon'a doğru yürüyorlardı. Beyaz suratlı, kalın boyunlu ve bön bakışlıydılar, her birinin elinde birer balta vardı.

Dom dişlerini sıktı. *Sarn hâlâ meşgul, Valtik işe yaramıyor, Corayne kılıç kullanamıyor, Andry ise nasılsa hâlâ uyuyor.* İçini çekerek Corayne'i Valtik'e doğru itip bu karmaşaya bir son vermeye koyuldu.

Şiddetten hoşlanmıyordu. Dom'u dövüğe çeken şey beceri, meydan okuma, çeliğin zarıfçe çizdiği yay ve zihnin ve bedenin stratejik dansıydı. Iona'da, talim alanlarında bu yeterli bir sebepti. Dövüşün sanatsal bir yanı vardı. Ward'da ise bir amaç vardı: Kan bir nedenden ötürü dökülüyordu ve sık sık dökülmüyordu. Ama son bir yıl içinde yüzyıllar boyunca gördüğünden daha fazla kan görmüştü ve bu onu tiksindiriyordu. Rakiplerine çabuk ve nazik bir yenilgi sundu.

İlki kafasına yediği tek bir yumrukla mum gibi sönuverdi. İkincisi dizi yerinden çıkınca ayakta durma yeteneğini yitirdi. Dom üçüncüyü boğazından yakaladı, kolunu belli bir açıda tutarak adamın gözleri kapanana ve kalp atışları yavaşlayana kadar boğazını sıktı.

Haydut gevşekçe yere kayarken, "Yeter," diye gürledi Dom. "Bu kadar yeter."

Meyhanedekiler ortalarında duran sarı saçlı, yeşil gözlü devden uzağa kaçıştı. Bazıları yumruğu havada, eli hasmının yakasında donup kalmıştı. Hâlâ hayatta olan haydutlar yerde inliyor, solucanlar gibi sürünerek kaçmaya çalışıyordu.

Sigil ve Sarn'ın hiçbir şeye aldıracağı yoktu, Sarn ödül avcısının üstüne abanmış, bacaklarının arasında boğmaya çalışıyordu. Sigil bir kahkaha attı, Sarn'ı belinden tutup dö-

küntülerin içine fırlattı. Sarn sertçe yere çarptı, dişlerinin arasından acı dolu bir tıslama çıktı.

Sonra Sigil kendini birden duvara dayanmış halde buldu, bu sağlam olan taş duvardı, Dom kolunu çenesinin altına bastırmıştı. Bakışlarını Sigil'in yüzüne dikerken aklında tek bir düşünce vardı.

"Yeter," dedi bir kez daha, Sigil onu defalarca tekmelediği halde kolunu çekmedi.

Daha sert bastırıp nefesini kesince Sigil'in yüzü morarmaya başladı.

Hâlâ yerde yavaş yavaş sürünmekte olan Sarn başını kaldırdı.

"Takasa hazırım Sigil," dedi. Kazandıkları halde, ödül avcısı ve haydutlar tamamen etkisiz hale getirildiği halde sesinde yenilgi vardı.

Dom bunu duyunca ürperdi, Temur kurdu da şaşırmıştı. Ama işe yaradı.

Ödül avcısı elinden geldiğince başını salladı. Tekme atmayı bıraktı, kollarını iki yana sarkıttı. Dom kenara çekilip dengesini sağlamasına izin verdi. Sigil elini boğazına götürüp nefes almaya çalıştı. Keskin bakışları mürekkepli parmaklarıyla aşçının başında havaya kutsal semboller çizen Charlon'a, sonra da Sarn'a kaydı.

Güçlkle yutkundu. "Hadi konuşalım."

Valtik sandalyesinde bir şeyler geveledi, önce Jyd dilinde, sonra da hepsinin bildiği ortak dilde. "Çekiç ve çivi, Yoldaşlar şimdi yedi kişi, rüzgâr ve yelkenli, ya cennete gidersin ya da boylarsın cehennemi."

Dom artık cadının zırvalıklarına alışmıştı ama sırtına bir ürpertinin yayıldığını hissetti.

Merdivenlerden hafif, dengeli, uçarcasına inen ayak sesleri geliyordu. Dom başını çevirince Andry'nin aşağı eğildiğini gördü, yaverin ağzı açık kalmıştı, gözleri şişti. Bir zamanlar meyhane olan kasırgaya baktı.

"Ne kaçırdım?"

25

TANRIÇANIN GÖZYAŞLARI

Erida

Erida kâbuslar görmeyi bekliyordu. Tanrılardan ya da kendi benliğinden gelecek yargıları. Seçimlerinden doğacak vicdan azabını ya da pişmanlığı bekliyordu. Bu sadece bir evlilik değil, güvenemeyeceği bir adamla yaptığı bir ittifaktı. Ama Taristan'ın elinin bıçakla kesildikten sonra saniyeler içinde iyileştiğini görmüştü. En iyi gözcülerinden art arda gelen raporları okumuştı, anlattıklarına göre Ward üzerinde Taristan'ınki gibi bir ordu daha yoktu. Donanmanın avcıları da haber göndermişti. Uzun Deniz'de canavarlar görülmüştü, bunlar yüzyıllardır görülmeyen, daha çok efsanelere ya da çocuk kitabı sayfalarına uygun yaratıklardı. Taristan'ın vadettiği her şey gerçekleşmiş, Kirmenler armağanlarını bağışlamıştı. İsteddiği şey artık parmaklarının ucundaydı, her saniye, parçalanan her Kirmen'le ona biraz daha yaklaşıyordu.

Beklediği suçluluk duygusu görünmedi.

Kraliçe mışıl mışıl uyudu, rüya da görmedi kâbus da. Üstelik yolda uyumak genellikle zor olduğu halde. Çadırında ya da arabasında uyandığı her sabah kendini yeniden enerji dolmuş buluyordu. Yola devam etmek tuhaf denecek kadar kolay geliyordu ve konvoyunun hızı da kraliçenin hırsını yansıtıyordu.

Sonbahar kapıdaydı, ovalardan ayrılırlarken yaz sıcağı etkisini yitirmeye başlamıştı. Kafilé Büyük Aslan'ın bereketli vadisinden doğuya doğru ilerlerken yeşil tepeler görünmeye başladı. Ferah bir kuzey rüzgârı Kale Ormanı'ndan çam kokuları getiriyordu. Rüzgâr dağlardan estiği için Madrentine sınırı daha da soğuk olacaktı.

Son günün sabahı hava açıktı. Erida bunu fırsat bilip devasa ama boğucu arabaya tıkalı kalmaktansa atına binmeyi tercih etti. Soğuk hava sayesinde bir şahin gibi tetikteydi, zümrüt rengi kadife pelerininin başlığını geriye atmış, eldivenli elleriyle yağlı deri dizginleri sıkıca kavramıştı.

Nedimelerinden bazıları yuvarlanan kutudan kurtuldukları için Erida kadar mutluyken, birkaçı elleriyle ağızlarını kapatarak alçak sesle şikâyet ediyordu. Kulak misafiri olmaya alışkın olan Erida yine de onları duyuyordu. Gözlerini önlerindeki Cor yolundan ayırmadan eyerinden konuşmaları dinliyordu.

Leydi Bella'nın çok sayıdaki kuzeninden biri olan Margit Harrsing arkadaşlarına, "Kraliçe çoğu ordudan hızlı ilerliyor," dedi. Bir Siscaria dükünün kızı olan Fiora Velfi ne onayladı ne de itiraz etti, gür sesiyle hımm demekle yetindi. Koyu renk saçlı genç kadın entrikalara diğerlerinden daha yatkındı çünkü Lecorra'daki kraliyet villasında büyümüşü ve orası âdeta bir engerek yuvasıydı. Bir konu hakkındaki gerçek fikrini nadiren söylerdi.

Bukleleri de içgüdüleri kadar aptalca olan on dört yaşındaki Kontes Herzer sesini alçaltma zahmetine bile girmedii. "Majesteleri kocasını yeniden görmek için sabırsızlanıyor," dedi nedimelerin arasında bir kahkaha patlatarak. "Ne kadar romantik."

Ateşten bir dil Erida'nın sırtını yaladı. Dimdik ve hiç kımıldamadan oturmaya devam etse de seçeneklerini gözden geçirirken dudaklarını sıkıca birbirine bastırıp dişlerini sıktı. *Âşık bir kadın zayıf bir kadın demektir, gerçeklerden uzak olduğundan bahsetmeye bile gerek yok,* diye düşündü. *Nedimelerimin, dolayısıyla da sarayımın, kraliçelerini kendisine ilk dokunan erkeğin peşinden koşan aptal ve hayalperest bir kıza dönüşmüş olarak görmeleri hiç uygun olmaz.*

Ama işe yaramadığı da söylenemez. Taristan riskli bir pozisyonda. Yerini ve önemini benim lütfum sayesinde koruyor. Bu da sonuç olarak üzerindeki kontrolümü korumama yardım ediyor.

Olumlu ya da olumsuz bir yanıt vermemeyi tercih etti. Kontes Herzer kraliçenin onu duymasını ve cevap vermesini istiyordu. Gallandlı Erida ona bu mutluluğu yaşatmayacaktı. Küçük oyunlara kapılıp tehlikeye atılamayacak çok fazla şey vardı.

Ayrıca nedimelerin Taristan hakkında fısıldaşmaları da dikkatinden kaçmamıştı. Sohbetleri Taristan'ın görünüşünden ciddi tavırlarına kadar çeşitlilik gösterse de söz hep dönüp dolaşıp kraliçeyi ilk görüşte büyüleyip evliliğe razı ettiğine geliyordu. *Aklınızın ermeyeceği nedenler yüzünden.* Sinir bozucu olsa da sonuç olarak cehaletlerinden memnundu. Beklentilerinden de. Kimsenin ondan böyle bir şey beklememesi giriştiği işi kolaylaştırıyordu.

Madrence sınırı göründü, ormanlık tepelerden başka bir nehir vadisine doğru iniyordu. Erida sınırı haritadaki gibi nehir boyunca uzanan bir dizi Galland kalesi ve kalelerin arasına inci gibi dizilmiş askerlerle keskin bir çizgi şeklinde hayal ediyordu. Sınır hatları yıllarca dayanmıştı, sınır ülkesi istikrarsızdı, tutuşmak için birkaç kıvılcım bekleyen kuru bir çıra yığını gibiydi. Erida şimdi yanında mumla çıraları tutuşturmaya gidiyordu.

Madrence çevresindeki dağların ve nazik komşularının güçlü kıldığı zayıf bir ülkeydi. Calidon kendi içine kapanıp dağları ve derin vadileri içinde sıkışıp kalmışken Siscaria sadece şanlı tarihini önemsiyor, zafer için kendi içine bakıyordu. Zamanlama doğru olduğuna göre Galland'ın tek yapması gereken elini uzatmaktı. Güneye doğru bastırarak, kalelere ve başkente öyle hızlı ve güçlü bir şekilde saldıracaktı ki yaşlı krallarına teslim olmaktan başka çare kalmayacaktı. Büyükbabasının zamanından beri böyle bir zafer kazanılmamıştı. Erida Madrentine kıyılarındaki bütün saraylarda ve kalelerde Aslan'ın yükseldiğini hayal etti. *O zaman insanlar beni nasıl da sevecek.*

Taristan'ın mektubu binici kıyafetinin içindeydi, Erida unutmasın diye çıplak tenine sürtünüyordu. Unutabilirmiş gibi. Kargacık burgacık yazı yara izi gibiydi, mürekkep Taristan'ın elleri gibi parmaklarını yakıyordu.

Hareketli sınır bölgenize doğru gidiyoruz. Ronin bizi yıkık bir kalenin bulunduğu, yamaçları dikenli çalılarla kaplı bir tepeye götürüyor. Orada buluşalım.

Mesaj Taristan gittikten sadece iki hafta sonra gelmiş ve hızla alıcısına iletilmişti.

Nedimelerin konuşmasına şaşmamak gerek, diye kendisine itiraf etti Erida. Mesaj geldikten birkaç saat sonra yollara düştüm.

Kraliçe bu aceleyi içindeki, ve bütün Galland hükümdarlarının içindeki, açlığa bağlıyordu. Daha fazlasını fethetme arzusuna.

Her şeyi tüketen bu doymak bilmez arzu her kilometre biraz daha artıyordu.

Vergon Kalesi bir harabeydi, duvarları ve kuleleri yirmi yıl önce çökmüştü. Taşlarını yosunlar bürümüş, koridorlarında genç bir orman filizlenmiş, ağaç kökleri mahzenleri ve zindanları sarmıştı. Erida haftalar süren yolculuktan sonra kalenin boş enkazını, mavi gökyüzüne doğru uzanan siyah duvar kalıntılarını, dikenliklerle kaplı tepeyi görünce sevindi. Galland kalelerinden oluşan devasa hattın geri kalanı gibi o da sınırın ötesinde Riverosse diye adlandırılan Gül Nehri vadisini koruyordu. Erida Herlin Kalesi ve Lotha Kalesi'nin ufkun iki ucunda ikiz gölgeler olduğunu bildiğinden silüete bakıp gülümsedi. Sınırları artık bütündü, Erida'nın gücü artıyordu.

Daha da artacak.

Bu sınırı sadece bir kez görmüştü, küçükken bir seferde babasına eşlik ettiği zaman. Babası Gül Nehri'nin kuzey kolu yakınlarında büyük bir zafer kazanmış, Calidon'a giden önemli bir geçidi ele geçirmişti. Erida kış olduğunu, akıncıların ilerlediği Gözcü'den esen sert rüzgârın yanaklarını dondurduğunu hatırlıyordu. Bu ise her açıdan farklıydı. Hava serin olsa da hafif kıyafetler giyilecek kadar ılıktı. Bekleyen ordu onun komutasındaydı. Babası ölmüştü. Savaş henüz kazanılmamış, zafer görülmemişti.

Ama çok yakında göreceğiz.

Üçüncü lejyon sınırın daimî koruyucusuydu, on bin asker çalkantılı topraklarda yıllarca bilenmiş ve ustalaşmıştı. Birinci lejyon da yakın zamanda onlara katılınca sayıları ikiye katlanmıştı. Sanki bir gecede ortaya bir şehir çıkmıştı, kalelerin gölgesine kümelenmiş çadırlar askerlerin büyük kısmını nehrin karşısındaki casuslardan saklıyordu. Madrence, Erida'nın ordusunun gücünü artırdığını bilse de nehri geçmeden ve Galland'ın gazabını göze almadan bunun ne ölçüde bir güç olduğunu bilemezdi. Ele geçirilen bir gözcü uygun kullanılırsa savaş için yeterli bir nedendi. Küçük ülke Erida'ya savaşmak için başka bir neden daha veremezdi. Zaten yeterince nedeni vardı.

Erida'nın aklına Lord Thornwall ve konsey salonunda Madrentine seferiyle ilgili söyledikleri geldi. Bir kanyondan geriye bakıyormuş gibi hissediyordu. Sanki hayatı ikiye bölünmüştü: Taristan'ın evlilik teklifinden, verdiği sözden ve Erida'nın seçiminden öncesi... ve sonrası.

Cor yolundan mümkün olduğunca son anda sapıp kraliçenin büyük kfilesini geniş, eski patikadan kayalıklara çıkardılar. Vergon'un gölgesi üstlerine düşse de Erida soğuğu hissetmiyordu. Kalenin yıkıntılarına bakıp gülümsedi ve atından zarafetle indi.

Taristan tepenin dibinde de Vergon'a uzanan dikenli çalıları kesen dar patikada da görünmüyordu. Taristan'ın Ascal garnizonunun deneyimli askerlerinden oluşan kendi muhafızları dikenli patikayı genişletmekle meşguldü. Çiçeksiz sarmaşıkları kılıçlar ve baltalarla keserek yolu daha da berbat hale getiriyorlardı.

Erida'nın yaklaştığını görünce hemen hazır ol duruşuna geçip oldukları yerde kaldılar. Komutanlarını bulmak kolaydı, adamın omuzlarında kenarları yeşil şeritli bir pelerin vardı.

“Majesteleri,” dedi adam zırhların içinde elinden geldiğince diz çökerek.

Erida başını eğdi. “Yüzbaşı, kocam herhalde kalede, değil mi?”

“Evet, majesteleri,” dedi yüzbaşı aceleyle. “Ekselansları burada beklememizi emrettiler,” diye de ekledi neredeyse özür diler gibi. Dudaklarını ısırdı.

Erida ağzı kulaklarına vararak o muhteşem gülümsemesini takındı. “Prensin emrine itaat etmekle iyi etmişsiniz,” dedi büyük bir zarafetle.

Erida refakatçilerine dönünce yüzbaşı derin bir nefes aldı, rahatlamıştı. Nedimeler atlarının sırtından ya da arabanın kapısından hayran hayran manzarayı izliyordu.

“Hanımlar, hepimizin eteklerimizi mahvetmesine gerek yok,” diye seslendi kraliçe. “Siz burada yüzbaşıyla bekleyin. Adamlarının hepinize göz kulak olacağından eminim.”

Yüzbaşının kızarmasına ve nedimelerinin kurnaz bakışlarına bakılırsa kimse itiraz etmeyecekti.

Yani Erida’ya sadece Aslan Muhafızlar eşlik edecekti, altın rengi zırhlar içindeki şövalyelerin yeşil pelerinleri siyah dikenlerin arasında baharı andırıyordu. Tepeye tırmanırken pelerinleri dikenlere takılıyordu.

Erida elinde yine Prevail’ı hissetti, kocasıyla arasında duran evlilik kılıcını, dünyaya karşı savunmalarını. Ve birbirlerine karşı.

Eskiden Vergon’un büyük salonunun kapılarının olduğu yerde bir dişbudak ağacının yarı yarıya örttüğü yüksek bir kemer kalmıştı. Ağacın sararmakta olan yaprakları sonbaharın bir başka habercisiydi. Erida durup elini ağacın sert kabuğuna koydu.

“Gerekirse ben sizi çağırırım,” dedi eşlikçilerine bir göz atarak.

Şövalyeler miğferlerinin altından sert bakışlarla kraliçeye baktı. Erida itiraz etmek istediklerini biliyordu. Dünyası değişmeden önce şövalyelerin düşüncelerine önem verirdi. Ama Taristan ve büyücü ona sırt çevirirse Aslan Muhafızların yapabileceği pek bir şey yoktu. Kocasının Ward’ın silahlarından zarar görmesi mümkün değildi. Suç ortağı da Kirmen güçlerine sahipti, büyüyle doluydu. Şövalyeleri yakın mesafeden takip etse de zafere ya da ölüme doğru koşmak için uzakta çılgılığını beklese de bir şey değişmezdi.

Erida dönüp kemerin altından geçerken Sör Emrid boğazından hafif bir ses çıkardı. Kraliçeden sadece bir yaş büyüktü, Aslan Muhafızlara en son katılan ve en az disiplinli şövalyeydi. Erida Emrid’in Galland kraliçesini kontrol etme girişimini görmezden geldi ve şövalyelerini arkasında bırakarak uzaklaştı.

Büyük salonun çöken çatısı taş ve harç yığınları halinde yıkıntıların üstüne saçılmıştı. Yosun kadife bir battaniye gibi her şeyin üstünü kaplamıştı, taş bloklar yosun örtüsünün altında birer yumru gibiydi. Örtü ayaklarının altında yaylanıyordu, yumuşaktı. Çizmeleri yerde hafif girintiler bırakıyordu. Taristan’ın çizimleri de bırakmıştı.

Erida ayak izlerini takip etti.

İçinde izlendiğine dair o tanıdık his vardı. Eskiden burada yaşamış insanların hayaleti hâlâ taşların arasında mıdır diye merak etti. Şimdi onu takip ediyor ve dünyanın geri kalanı gibi Galland kraliçesi hakkında fısıldaşıyorlar mıydı?

Ne söyleyebileceklerini hayal etti. *Ne idiği belirsiz biriyle evlendi. Dört yıldır kraliçe ama hiçbir başarısı yok. Ne bir fetih ne de bir zafer.*

Bekleyin bakalım, dedi Erida onlara. İçimde hâlâ çelik var.

Taristan ve büyücüyü eski şapelde, mavi, kırmızı ve altın sarısı camları olan tek sağlam pencerenin önünde buldu. Tanrıça Adalen ölümlü âşığının cesedi başında safir gözyaşları döküyordu, âşığının göğsü ateş ve yargı diyarı Infyrna'nın tazıları tarafından parçalanmıştı. Alevler içindeki şeytani tazılar camın arka tarafına doğru çekiliyordu. Erida kutsal metni biliyordu. Adalen'in ölümlü âşığı tanrıçayı vahşi tazılardan korumak için canını vermişti. Metinde âşığın adının geçmemesi tuhaftı.

Kızıl Ronin pencerenin önünde diz çökmüştü ama dua etmiyordu. Tersine tanrıçaya sırtını dönmüştü, gözleri kapalı fısıldıyor, ne dediği duyulmuyordu. Taristan şapel duvarının gölgesinde tırnaklarını çıkarmış bir kaplan gibi geziniyordu. Sarayda giydiği süslü giysiler yerini kaba derilere ve ilk geldiğinde üstünde olan yıpranmış pelerine bırakmıştı. Kraliçenin eşi olduğunu söylemeye bin şahit isterdi. Kınından çıkarılmış Kirmen kılıcı elinde parlıyordu. Mavi-beyaz gökyüzünün aksi temiz çeliğe vuruyordu.

Taristan'ın gözleri toprağa düşen bir yıldırım gibi Erida'nın gözlerine dikildi.

Erida yürümeyi bırakıp olduğu yerde kaldı. İkisinin arasında hava çatırdadı, bu Kirmen'in işiydi. Ya parçalanmıştı ya da hissedilecek kadar yakındaydı. Yanıyor ya da yanmak istiyordu. Erida tadını almak için havayı ciğerlerine çekti.

"İş tamam mı?" dedi gözlerini etrafta gezdirerek.

Ama şapelde göze çarpan bir şey yoktu. Eski taşlar, parçalanmış kayalar, yosunlar ve kökler. Ağaçlar yeni bir çatı oluşturacak kadar yaşlı değildi. Erida hiçbir tuhaflık göremiyordu, Kirmen'in parçalandığına, bir diyarın açıldığına, bir

ordu ya da bir canavar olsun yeni bir armağanın bağışlandığına dair hiçbir iz yoktu.

“Daha değil,” dedi Taristan, sesi Erida’nın hatırladığı kadar boğuktu. Erida parmaklarını hâlâ saçlarında hissedebiliyor, yatağındaki kanını hâlâ görebiliyordu.

Erida, Ronin’e, sonra tekrar kalenin yıkıntılarına baktı.

Derin bir nefes daha aldı. Kirmen’in değil ama gerçeğin tadını alabiliyordu. “Burası yirmi yıl önce bir depremde yıkıldı. İnsanlar bunu tanrıların istediğini ya da basit bir doğa olayı olduğunu söyledi. Ama bu doğru değil, değil mi?” Adalen cama vuran güneş ışığında parlıyordu. “Burada bir Kirmen var, kapalı ama bekliyor. Kaleyi o yıktı, başka bir şey değil.”

Büyücü birden duasını yarıda keserek gözlerini açtı. “Tarihiniz görecektir aklı olanlar için çok şey söylüyor,” diye fısıldadı. “Yankıların bile gücü vardır.”

Kırmızıyla çevrelenmiş gözleri Erida’nın teninde gezindi, bileklerinden boynuna çıktı. Bakışları kızgın bir maşa gibiydi, iğrenç ısıyı hissettirecek kadar yakındı ama yakacak kadar değildi. Erida çenesini havaya dikti. Büyücü onu hilelerle alt edemezdi.

Taristan ikisinin arasına girince Ronin’in vahşi bakışları görünmez oldu.

“İzlemek istersin diye düşündüm,” dedi Taristan, Adalen’in gözyaşlarının önünde bir silüet halinde duruyodu.

Güneşin önünden geçen bir bulut hepsini gölgeye boğdu. Rüzgâr kalenin kalıntılarına sokulup görünmez parmaklarıyla Erida’nın yolculuk kıyafetlerine asıldı. Başındaki örgülü taçtan dökülen saçları havalandırıp gözlerinin önüne küllü kahverengi bir perde savurdu.

Erida gözlerini Taristan’ın gözlerinden kaçırmadı.

“Gerçekten de isterim.”

Taristan dönüp vitraylı pencereye doğru yürüdü, eldivenli elini yumruk yapıp havaya kaldırdı. Tek ses çıkarmadan yumruğunu tanrıçanın yüzüne indirdi, mavi-beyaz cam parçaları yosunların üstüne saçıldı. Taristan yüzünü buruşturarak parmaklarına batan birkaç cam parçasını çıkardı.

Yine de acı hissediyor.

Erida büyülenmiş gibi bakakaldı.

“İlk geldiğinde tüm bunlar bir aldatmaca mı diye düşünmüştüm,” diye mırıldandı. Taristan’ın elindeki kesiklerde toplanan birkaç damla kan otların üstüne düşmeden derisi yeniden kapanmıştı bile.

Taristan yumruğunu yokladı. Tek bir iz bile kalmamıştı. “Bu sana bir aldatmaca gibi mi geliyor?” diye gürledi öfkeyle.

Erida yürürken ayak sesleri boğuluyor, etekleri bacaklarına dolanıyordu. “Bir üçkâğıtçı ve yordakçı büyücüsü,” dedi Erida, Taristan’ın yumruğunu tutup çevirerek. Elinde hâlâ kan vardı ama bunun dışında hiçbir şey görünmüyordu. “Küçük sihirlerle bir kraliçeyi tuzağa düşürmek isteyen bir düzenbaz.”

“Küçük sihirler,” dedi Ronin sert bir sesle, kırmızı cübbesi üzerinde bir elbise gibi duruyordu. Yavaşça ayağa kalktı, yüzü de cübbesi gibi kıpkırmızı olmuştu. “Sen ne dediğini bilmiyorsun.”

Erida öfkeyle bakıyordu, bakışları bir ok yağmuru gibiydi. Ward’da çok az kişi onunla bu ses tonuyla konuşmaya cüret edebilirdi. “Öyleyse aydınlat beni Büyücü.”

Cevap veren Taristan oldu, diğer elindeki kılıcı havaya kaldırdı, sapını sıkıca kavramıştı. Yüzünün yansıması kılıca vuruyordu, gözünün altındaki çizgiler inci beyazı izlere dönüşmüştü. “Bu kılıcı Iona mahzenlerinden aldım, bir Kadim’in kalesinin altındaki derin tünellerden. Bana ait olanı, atalarım

tarafından kullanılmış kılıcı aldığım için bana hırsız dediler, oysa kardeşimde bile aynısı vardı.”

Bir parmağını üstünde Erida'nın bilmediği bir dilde yazılar olan tuhaf çeliğe sürdü. Erida dünyadan gizlenmiş, sislerle çevrili kadim anklavını gözünde canlandırmaya çalıştı. *Ve yıkım Cor soyundan gelen, ölümsüz bir kine ve demirden iradeye sahip bir ölümlü şeklinde yavaşça içeri sızıyor.*

“O günün gelmesi uzun sürdü. Beni bulan ve kim olduğumu söyleyen Ronin'di. Kızıl büyücü bir Trec savaş kampının çamurlarından çekip çıkardığı paralı askeri bir fatihe dönüştürdü,” diye devam etti Taristan, sesi alçak ama güçlü çıkıyor, Erida'nın göğsünde yankılanıyordu. Taristan hiç düşünmeden kılıcı hafifçe havaya savurdu. “Farklı olduğumu, yanımdaki adamlar gibi olmadığımı biliyordum, onların terk derdi savaşmak, sevişmek, ekip biçmekti, paralarını içkiye verip hayatlarını boşa harcamaktan memnundular. Oysa ben içkiden, paradan ya da fahişelerden çok ufukları istiyordum.”

Ronin çenesini kaldırdı, kendi oğluna bakar gibi Taristan'a baktı. Yanından geçerken beyaz eliyle omzunu okşadı. “Eski Corlular böyledir. Senin gibiler böyledir,” dedi yürümeye devam ederek. “Kanındaki Kirmen yüzünden.”

“Siz macera çocuklarısınız,” dedi Erida elinden geldiğince derslerini hatırlayarak. Galland'ın vârisi olarak doğuştan sahip olduğu hakların yanı sıra Eski Cor hikâyeleri de Erida'ya öğretilmişti. Babası geceleri masal anlatır gibi bu hikâyeleri anlatırdı. *Macera çocukları, fethin çocukları. Ward'ın her köşesini yönetmeye yazgılıydılar ama başarısız oldular. Biz onların halefiyiz.*

Ve bunu ispatlayacağım.

Taristan kırık camın önünde bir silüet halinde döndü. Gözlerini Vergon Kalesi'nin kalıntılarına dikti ama Erida

daha uzaklara baktığını biliyordu. Geçmişe. Kendi geçmişine bakıyordu.

“Kadimler kardeşimi aldı, ikizim benden birkaç dakika büyüktü ve onu seçmelerinin tek sebebi de buydu. Onların şampiyonu, imparatoru, köpeği, eve dönüş yolunu açan kılıcı olacaktı.” Kelimeler dudaklarından dökülürken yanakları kızardı. Eski Cor’un oğlu kılıcı sertçe yosunlara indirip yeşili et gibi yarıdı. Bir Galland prensi, öldürülmesi mümkün olmayan, acıdan etkilenmeyen bir Eski Cor prensi olarak sapasağlam ayakta olduğu halde Erida şimdi elinde olmadan ona acıyordu. *Hayır, bugünkü Taristan’a acımiyorum. Yapayalnız büyümüş, terk edilmiş, ayaklarının altındaki yoldan başka hiçbir şeyi olmayan o çocuğa acıyorum.* “Beni ormanda çılgınlık içinde bıraktılar. Ben de başka birinin kılıcı oldum, başka birinin canavarı.”

Erida’nın kalp atışları hızlandı. *Benim*, diye geçirdi aklından pek düşünmeden.

Taristan tekrar gözlerine baktı ama başka bir şey söylemedi, çenesinde bir kas seğiriyordu. Bir kısmı tereddüt ediyor, bir şey saklıyordu. Erida’nın gözleri boynundan aşağı indi. Yakasındaki bağcığın altından dışarı fırlamış beyaz damarlar görünüyordu. Erida son gördüğünden beri bir ağacın kökleri gibi büyümuşlerdi.

Ronin kraliçeyle kocasının arasından geçti. Erida’ya bakıp hafifçe sıırttı.

Erida tiksintisini bastırmaya çalıştı. *Benden uzak dur sıçan*, diye geçirdi içinden.

“Tanrılarınıza, vitraylarına hapsolmuş sessiz yargıçlarınıza hizmet ediyorsunuz, tanrılarınız öldü ama rahipler uzun zaman önce toza dönmüş kemikler adına konuşuyorlar,” dedi büyücü. “Tabii bu kemikler hiç var olduysa.”

Erida'nın içini bir öfke kapladı, ateşi varmış gibi boynundan terler boşandı. Kraliçe büyücünün sözlerini kafasında defalarca evirip çevirdi.

"Peki sen kime hizmet ediyorsun Taristan?" diye sordu titrek bir sesle.

Kocasını siyah gözlerini yere indirdi.

"Onu Bekleyen olarak biliyorsunuz."

Erida'nın içinden önce gülmek geldi ama Eski Cor'lu Taristan'a gülmek kendi ölüm fermanını imzalamak olurdu. Sonra şövalyelerini çağırmak istedi. Kendini aptalca zincirlediği deliden kaçmak için Aslan Muhafızlardan kaç tane gerekiyorsa feda etmek.

Üçüncü içgüdüğü diğerlerinden daha derin, daha güçlü, daha karanlıktı.

Bekleyen'i bir hayalet hikâyesi, masallardaki kötü adam, yatağın altındaki gölge ya da kapının arkasındaki gıcırtı olarak biliyorum. Masaldan masala değişiyor. Kızıl Karanlık, Asunder'ın Devrik Kralı. Hem hepsi hem hiçbirisi. O gerçek değil.

O gerçek değil.

Ama Taristan'ın gözlerine bakarken bunu yüksek sesle söyleyemedi. Yine o tuhaf parıltıyı, siyahın içinde belli belirsiz kıvıldağan kırmızı yansımayı gördü. Önce yere, sonra arkasına baktı. Taristan'ın önünde kırmızı bir şey yoktu, sadece yeşil, gri ve mavi vardı. *Bu nasıl olabilir?*

Ben ne yaptım?

Daha neler yapacağım?

Yine pişmanlık, suçluluk duymayı bekledi. Ama eser yoktu. *Hırsım her tür utançtan daha güçlü.*

"Bekleyen," dedi birden, kelimelere zihninde şekil vermeye çalışıyordu. Nedimeleri sesinin titrediğini duysaydı gülerdi.

Lord Konegin zevkten dört köşe olurdu. *Onların ne düşündüğünün bir önemi yok.* “Yani sen bir rahip sayılırsın büyücü.”

Ronin nefretle gülümsedi. “Bu diyarın görüp göreceği tek tanrının rahibi.”

“Ya sen Erida?” diye sordu Taristan tekrar yaklaşıp, şimdi aralarında sadece santimetreler vardı. Hava ve çelik, sıcak nefes ve Kirmen kılıcı. “Sen de bizim gibi O’na hizmet edecek misin?”

Başka seçeneğim var mı? Eski Corlu’nun gözlerine bakınca bir şekilde başka bir seçeneği olduğunu anladı. Taristan hiç kımıldamadan ona bakıyordu. Genelde ifadesiz olan siyah gözleri karanlık ve sefil bir umutla doluydu.

Erida parmaklarını Taristan’ın yüzündeki izlere dokundurdu, bir anlık dokunuşu tüy kadar hafifti. Taristan’ın beyaz teni ateş kadar sıcaktı. “Kimi kaleleri yıkar, kimi duvarları, kimi kralları ve krallıkları,” dedi demir gibi bir sesle.

“Ben hangisiyim?”

Erida’nın damarları enfes ve baştan çıkarıcı bir güçle doldu. Daha fazlasını istiyordu, daha fazlasına ihtiyacı vardı. “Sen bir diyar yıkıcısın Taristan. Bu dünyayı yıkıp kalıntılarından yeni bir imparatorluk kuracaksın.”

Taristan’ın kaba eli eline sürtününce bileklerini ateş sardı.

Erida tahtı olmadan, tacı olmadan, bir hükümdar olarak doğuştan sahip olduğu süslerin hiçbirisi olmadan duruyordu. Ve her nasılsa kendini hiç bu kadar kral gibi hissetmemişti.

“Dolayısıyla ben de öyle.”

Taristan’ın gülümseyişi bir kurdu, aslanı, ejderhayı hatırlatıyordu. Ward’ın tüm yırtıcıları olanca vahşi güzellikleri ve tehlikeleriyle tek bir yüzde birleşmişti. Erida dişlerinde rüzgârı hissetti, o da Taristan gibi gülümsüyordu.

Erida ne olduğunu bile anlamadan deri ve demir eline tutuşturuluverdi, parmakları Kirmen kılıcının sapını kavradı. Kılıç dışa dönüktü, ucu Taristan'ın kalbinden birkaç santimetre uzaktaydı. Taristan birden eğilip kılıcın keskin ucunu deri kaplı göğsüne bastırdı. Bir santim daha bastırsa kılıç göğsünü delecekti.

Erida kılıcı elinde tutmanın tadını çıkararak daha da gülümsedi.

Taristan gözlerini Erida'dan hiç ayırmadan avucunu dikkatle keskin kılıcın üstüne koydu.

"İzin ver senin için kanımı akıtayım," diye fısıldadı.

Kraliçenin daha fazla ikna edilmesine gerek yoktu, kılıcı Taristan'ın avucuna sürterek bir kesik attı. Kılıç koyu kırmızıya bulandı, Taristan'ın şuruba benzeyen kanı kılıcı kapladı.

"İşte," dedi Ronin, Adalen'in parçalanmış suratına bakarak. Güneş içeri sızıyordu, toz zerreciklerinin içinde girdaplar çizdiği ışınları o kadar yoğunlu ki elle tutulacak kadar somut görünüyorlardı. Büyücü de tam öyle yaptı, beyaz ellerinden birini uzatıp güneş ışınlarının içinden geçirdi, bunu yaparken parmakları titriyordu.

Taristan tek kelime etmeden kılıcı geri alıp iki eliyle birden sapını kavradı. Adalen'in penceresine gidip ağacın karşısındaki bir oduncu gibi kılıcı havaya kaldırdı.

Kirmen kılıcı havayı yarıp geçti, ışınların arasından geçerken bir an güneş ışığıyla parıldadı.

Sonra ışık paramparça oldu, vitray gibi kırılıp sarı ve beyaz parçalara ayrıldı. Bir cızırtı duyuldu, kızgın demirin suya sokulurken ya da ipeğin ya da bir parşömenin yırtılırken çıkardığı ses gibiydi, Erida ne olduğunu anlayamadı. Bildiği bir ses değildi, daha önce hiç böyle bir ses duymamıştı. Ses havada, kemiklerinde yankılandı, omurgasını o kadar sarstı

ki sonunda boğulacakmış gibi hissetmeye başladı. Yüzüne vuran hava tenini dağlıyor, ayazın ilk nefesi gibi yanaklarını sızlatıyordu. Ağzı açık kalmıştı, soluk soluğaydı, hem demir hem de kan tadı alıyordu.

Çoğu çocuk gibi hayatı boyunca bir Kirmen hayal etmişti. Anlatılan hikâyeler çeşit çeşitti; tarih kayıtları belirsizdi. Üstünden bin yıl geçmişti: Kirmenleri sadece Kadimler hatırlıyordu, onlar da son yüzyıllarda pek ortada görünmüyordu. Erida şimdi bile şimşeğe benzeyen mor damarlı, kendi parlaklığı içinde donmuş büyük bir sütun ve başka bir diyara açılan kemerli bir geçit hayal ediyordu. Açık bir kapı. Bir kolon. Böylesine ender bir güce sahip olacak kadar devasa ve güzel bir şey.

Yanılmıştı.

İplik havada asılı duruyordu, iki metre uzunluğundaydı, bir iğne kadar inceydi, yanlıış bir açıdan bakılırsa kolayca gözden kaçırılabilirdi. Önce altın sarısı, sonra gümüşü bir renkle ışıldayıp durgun sulara vuran güneş ışığı gibi dalgalanmaya başladı.

Taristan büyülenmiş gibi bakakalmıştı, ipliğin ışıltısı kömür karası gözlerinin karanlığını dağıtıyordu. Taristan kılıcını temizlemeye yeltenmeden belindeki kınına geri soktu ve bir elini cesaret edebildiği kadar Kirmen'e yaklaştırdı. İplik büküldü, derisine doğru bir kavis yaparak bir santim kadar yakınına sokuldu.

Kraliçe dişlerini sıkarak geriye doğru küçük bir adım attı. Dışarıya ne çıkacağı belli değildi ve çıkan şey ona sadık olmayacaktı. Korkusunu göstermemeye çalışarak yutkundu.

Kocası yine de huzursuzluğunu sezdi. Başını Kirmen'den Erida'ya çevirdi. Erida renginin attığını hissetti.

“Seni korkuttum mu?” dedi, sesi çok yumuşaktı. “Sen aptal değilsin, ancak bir aptal korkusuz olabilir.”

Erida yalan söylemek istedi. Bir kraliçenin zayıflığını kabul etmek gibi bir lüksü yoktu.

“Çok korktum,” dedi güçlkle.

Kirmen parıldayarak onu çağırıyordu. Karnına ağırlar giriyor, bütün sinirlerinde tehlike çanları çalıyordu. Altın sarısı ve gümüşler parıldıyordu. İçlerinde başka bir renk daha vardı. Erida önce siyah olduğunu düşündü ama daha dikkatli bakınca çok koyu, ölümcül bir kırmızı olduğunu anladı. Onu teninde hafif ve ürkütücü bir nefes gibi hissediyordu. Bir vaat gibiydi. İzliyordu.

Bekleyen.

Erida başını kaldırdı. “Ve bu korkuyu avantaja çevirmeyi düşünüyorum.”

“Güzel.” Taristan’ın yüzü gururla doldu, elini indirdi. “Korku asla göz ardı edilmemeli, sadece kontrol altına alınmalı. Bunu uzun zaman önce öğrendim. Neyse ki sana da öğretmem gerekmiyor.”

“Bu kapı nereye açılıyor?” diye sordu Erida bir adım daha atarak. Bu kez yine öne doğru adım atmıştı, zihni uzak durması için tüm nedenleri sıralarken bile ayakları kendiliğinden hareket ediyordu. Kirmen ensesindeki tüyleri diken diken ediyordu. “Dışarı ne çıkacak? Yine bir ordu mu?”

Şimdi daha da yaklaşmıştı, gözlerini Kirmen’e dikerek ötesinde yatan şeyi görmeye çalışıyordu. Ama hiçbir şey göremedi, kızıl varlığı bile. Kirmen düşmanlarını uzaklaştırmak isteyen bir yılan gibi tısladı.

“Bekleyen’in nimetleri,” diye mırıldandı Ronin.

Büyücü yaklaşp Taristan’ın yanına geçti. Eski Cor’lu adam yanında dev gibi dursa da Ronin ufak tefek cüssesine rağmen

küçük görünmüyordu. Kirmen onu bir şeyle dolduruyordu, Erida'nın bilmediği bir güçle. Ronin, Taristan'ı dürttü.

"Sunulan şeyi al," dedi Taristan'ı öne doğru iterek.

Kirmen Taristan'ın gözlerinde parlıyordu. Taristan gözlerini hiç kırpmadan ona bakıyordu, sonra elini parlayan incecik ipliğin içine soktu.

Erida Kirmen'in yakmasını, kesmesini, Taristan'a bir şekilde zarar vermesini bekliyordu. Tersine Taristan'ın parmakları bir perdenin aralığından geçer gibi kolayca ipliğin içinden geçti, bu diyarı bir kenara itip bir diğerine uzandı. Eli gözden kayboldu, sonra bileği, kolunu dirseğini geçecek kadar içeri soktu. Diğer tarafta boşluktan başka bir şey yoktu.

Taristan'ın yüzü gerildi, dişlerini sıkarken bedeni bir kez sarsıldı. Acı çekiyorduysa bile belli etmiyordu.

"Taristan," diye fısıldadı Erida. Taristan'ı diğer omzundan tutup parmaklarını derisine geçirerek çekmeye çalıştığını fark edince şaşırdı.

Kirmen hiç zorluk çıkarmadan Taristan'ı geri verdi.

Taristan'ın elinden yumurta büyüklüğünde eşi görülmemiş elmaslar dökülüyor, parmaklarından yuvarlanıp otların üstüne düşüyorlardı. Erida elmasları önce buz parçaları sandı, kimi pürüzlü kimi berraktı, mücevher olamayacak kadar büyük ve çok sayıdaydılar. Buz olduğunu düşünerek birini eline aldı. Tersine avucunda ağır ve sert taşı hissetti.

"İrrida," diye fısıldadı Ronin eğilip taşları inceleyerek. "Parlak diyar."

"Zenginlik tanrısı Tiber'in evi," dedi Erida kutsal metinleri hatırlayarak.

Mücevherler olağanüstüydü ama Erida zengin bir krallığın kraliçesiydi. Onun gibi bir kadını mücevherlerle etkilemek

zordu. Avucunda bir elmasla doğrulup Taristan'm yüzüne baktı.

Taristan'ın ince dudaklarında hafif bir gülümseme belince yutkundu. "Başka ne var peki?"

"Senden de bir şey kaçmıyor," dedi Taristan mücevheri Erida'dan alarak. Teni zaten solgundu ama beyaz damarların durmadan yayıldığı Erida'nın gözünden kaçmadı. Göğsündekiler gibi büyüyüp dallara ayrılırlarken içinde de bir şey büyüyüp dal budak salıyordu.

Taristan parmaklarını avucundaki elmasın üstüne kapattı. Parmak eklemleri sertçe gerildi, kemikleri dışarı fırladı, mücevher toza dönüşüp parmaklarının arasından yıldız ışığı gibi döküldü.

Bu kez avına yaklaşan bir yırtıcı gibi dişlerini göstererek gülümsedi.

Elini kaldırıp avucunu yanağına koyunca Erida'nın teni yandı. Taristan'ın kanı yanağına bulaştı ama Erida umursamadı.

Kirmen'in içinde bir şey hırladı.

26

ACI VE KORKU

Corayne

Sigil ata bir kuşun uçuşu kadar ustaca biniyordu. At sırtında inanılmayacak kadar rahattı. Temurijon halkı efsanevi binicilerdi, neredeyse eyer üstünde doğmuşlardı ve Sigil de istisna değildi. Atı bozkır midillisi değil, uzun bacaklı ve yüzünde yıldız şeklinde beyaz akıtması olan al bir av atıydı.

Charlie'nin atının eyer kaşıyla kendisinininki arasına bir ip bağlamıştı, Charlie'yi yanında gitmeye zorluyor, yüzünü buruşturarak yanı sıra sürüklüyordu. Charlie katırının üstünde patates çuvalı gibi zıplıyor, her durduklarında yüzünü ekşiterek temkinli adımlarla yürüyordu. Corayne gibi o da at sırtında pek rahat değildi ve Sigil bu yüzden onu iğneleyip duruyordu. Tuhaf bir ilişkileri vardı, Sigil'in Charlie'yi idama götürme çabalarına rağmen birbirlerine ters davransalar da hoşgörülüydüler. Eskiye dayanan espriler yapıyor, daha da eski

hakaretleri yâd ediyorlardı. Sigil'in çok çok uzun zamandır Charlie'nin peşinde olduğu belliydi.

"İtiraf etmeliyim ki o bataklıktan kurtulduğuma seviniyorum," dedi Sigil yüzünü güneşe kaldırarak, bir taşra yolunda ilerliyorlardı. Sigil'in yanakları çillerle kaplıydı. Onları güneybatıya doğru götürüyordu, Adira'nın sislerini geride bırakmışlardı. Corayne haritayı iyi bilse de nereye gittiklerine dair hiçbir fikri yoktu.

Sorasa atının ritmine uygun olarak sallanıyordu, kukuletasını yine başına geçirmişti. "Ödül için çamurun içinde günlerce bu sefili beklediğine inanamıyorum," dedi Charlie'ye bir bakış atarak.

Sigil gururla sırtını dikleştirdi. "Bir suçluyu adalete teslim etmek konusunda hiç başarısızlığa uğramadım."

Charlie yanında dudak bükerek ofladı. "Kan bedeli toplama konusunda da."

"Kan bedeli mi? Ahlak dersi vermeye kalkma Rahip," dedi Sigil sırtarak. "Hakkındaki suçlamaların içinde cinayet de var."

Andry yüzünü ekşittiğini elinden geldiğince gizlemek için atının sırtında öksürdü. *Çok da başarılı olduğu söylenemez,* diye düşündü Corayne yanındaki yaverin çırpınışını izlerken. Dom da kaya gibi sert bir yüzle hoşnutsuzluğunu gizlemeye çalışıyordu. *Artık etrafın kanun kaçaklarıyla çevrili Prens,* diye geçirdi içinden Corayne.

"Ya o ya ben," dedi Charlie elini kayıtsızca sallayarak. Bu hareket az daha attan düşmesine neden oluyordu. "Amharalı Garion beni iyi eğitti."

Bir Amhara daha mı? Corayne sormaya fırsat bulamadan Sorasa gözlerinde kurnazca bir ışıltıyla başlığının altından baktı.

“Eminim sen de onu birçok konuda eğitmişsindir,” dedi Sigil o sert, temkinli kahkahalarından birini atarak.

Charlie kıpkırmızı olsa da güldü, ikisi imalı imalı bakıştılar. *Bildiğimizden daha uzun, garip bir geçmiş daha.* Corayne elinde olmadan ikisini izlemekten zevk alıyordu. Ona *FırınaKızı*’nın mürettebatını, birbirlerine yakın davranan ama bu yüzden ölümcüllüklerinden bir şey kaybetmeyen katiller ve haydutlar grubunu hatırlatıyorlardı.

Ödül avcısı deri kaplı zırhının içinde kıvrılarak boynunu uzatıp arkasına baktı. Gülümseyişi sertti. “Garion’un da benim gibi bataklıkta beklememesine şaşırdım. Seni bulmak pek de zor olmadı.”

Charlie’nin gülümseyişi anında yok oldu, yerini acı dolu bir somurtma aldı. Sarsak hareketlerle eyerden kayıp sertçe toprak yolun üstüne indi. “Ben biraz yürüyeceğim,” diye homurdanarak araya biraz mesafe koymak için sendeleyerek uzaklaştı.

Sigil geride kalmasına ses çıkarmadı.

“Bu çok kırıcıydı,” dedi Sorasa yargılamaktan uzak, tek-düze bir sesle. Sadece basitçe gerçeği dile getirmişti.

Sigil omuz silkti. “Kimse nazik olmam için para ödemiyor.”

Andry yaklaşıp Corayne’e doğru eğildi. “Sorasa’dan daha haşin olabilir,” dedi ağzının ucuyla.

En arkadan gelmekte olan Dom dalgasını geçti. “En kötü kişilik yarışması olduğunun farkında değildim.”

Sorasa hemen cevabı yapıştırdı. “Sen varken yarışmaya gerek bile yok Kadim.”

Charlie başparmağıyla arkasını işaret etti, sıkıntısını unutmuştu. “Bütün ölümsüzler böyle kışına kazık kakmışlar gibi asabi midir?”

Hep birden attıkları kahkahalar Larsia tarlalarına yayılıp uzun otları hışırdattı. Corayne, Dom'un dudaklarının bile seğirdiğini görünce sevindi.

"Kalk."

Corayne amcasını, kızıl büyücüyü, hatta belki Bekleyen'i, onu parçalamaya hazır bir gölgeyi görmekten korkarak gözlerini açtı. Ama karşısında üzerine doğru eğilmiş olan Sorasa'yı buldu, cılız ateş bakır rengi gözlerinde dans ediyordu.

Corayne sersem sersem dirseklerinin üzerinde doğrulup kampa bakındı. Daire şeklinde dizilmiş taşların ortasında korlar parıldıyordu. Pelerinine sarınmış olan Charlie ateşin başında oturuyor, uyur uyanık bir halde alevleri karıştırıyordu. Tepesinde dikilen Sigil bir şahin kadar tetikteydi. Ay görünmüyordu ama yıldızlar hâlâ gökyüzündeydi. Doğuda ufuk daha yeni yeni maviye çalıyordu.

"Sorasa, hava hâlâ karanlık," dedi Corayne yüzünü ovuşturarak. "Benim nöbet sıram..."

Ama suikastçı onu omzundan tutup ayağa kaldırdı. Pelerini düşünce Corayne gecenin soğuğuyla ürperdi.

"Acele et. Onlar dönene kadar fazla vaktimiz yok," dedi Sorasa, Corayne'i Sigil'in başında dikildiği ateşe doğru götürdü. Uykusu açılırken Corayne kendine gelmeye çalışıyor, Sorasa'nın yanı sıra sendeleyerek ilerliyordu. "Bunu uzun zaman önce yapmalıydım."

Neyi? diye düşündü Corayne birden ayılarak. Gözlerini tamamen açınca Sigil'i gördü, Sigil bakışlarını firari rahipten Corayne'in yüzüne çevirdi. Corayne'in içini korkuyla karışık bir kuşku kapladı. Birden Dom ve Andry'nin orada olmadığını fark etti, uyudukları yer boştu.

“Dom nerede?” diye sordu tedirgin ve ihtiyatlı bir sesle. Koruyucuları ne kadar can sıkıcı olsa da onlar olmadan kendini çıplak ve fazla savunmasız hissediyordu. “Ya Andry?”

Sorasa kampın tam ortasında durdukları zaman Corayne’in kolunu bıraktı. Kollarını göğsünde kavuşturup arkasına yaslanarak bir çizmesini yere vurdu. “Ekşi surat ve asil yaver kahvaltı için avlanmaya gitti.”

Sigil mezatta at bakar gibi etrafında dönmeye başlayınca Corayne neredeyse yerinden sıçrayacaktı. Yutkunarak onu görüş alanında tutabilmek için dönmeye başladı. “Bir şey mi istiyorsun Sigil?”

“Kirmen kılıcı doğru düzgün kullanamayacağı kadar büyük,” dedi Sigil sonunda Corayne’in omzunu tutarak. Ödül avcısı onu şöyle bir sarsınca Corayne şaşırarak irkildi. “Balta kullanacak sıklette de değil. Ya muşta?”

Sigil’in onunla konuşmadığını anlaması biraz zaman aldı.

“Çok yavaş,” dedi Sorasa, şimdi o da Corayne’i süzüyordu. “Ok atması da söz konusu değil.”

Corayne gözlerini kısarak bir Sigil’e bir Sorasa’ya bakıyordu, bu kez ne yapacağını bilemez haldeydi. Sonra taşlar yerine oturdu, hepsi birden. “Bana... bana dövüşmeyi mi öğreteceksiniz?”

Sorasa’nın dişleri ateşin ışığında parladı. “Bir yılım olsaydı öğretirdim. Seni iyi bir seviyeye getirebilirdim,” dedi sırıtarak. Sonra başını iki yana salladı ve Corayne’i tepeden tırnağa süzdü. “Bir gün annenle karşılaşırsam ona söyleyecek iki çift sözüm var. Çok önemli bir dersi ihmal etmiş.”

Annemin ihmal ettiği tek şey dövüş becerilerim değil, diye düşündü Corayne acı acı.

“Dünyanın sonu gelmiş olmasa bile diyar kadınlar için tehlikeli bir yer,” diye ekledi Sorasa kendini ve ödül avcısını işaret ederek.

Sigil pişmiş kelle gibi sııttı. “Biz de o yüzden tehlikeli hale geldik.”

“Bizimle dans etmek ister misin?” Sorasa baloda bir kavalıymış gibi elini uzattı. “Hiçbir yere ait olmayan bizimle?”

Uykusu bölündüğü için duyduğu huzursuzluk ve sıkıntı birden kayboluverdi. Kınındaki Kirmen kılıcını ve Adira’da aldığı uzun hançeri düşünerek hevesle başını salladı. *Hiçbir yere ait olmayan biz.*

“Bana öğretin,” dedi soluğu tıkanarak.

Ne olduğunu bile anlamadan ağzına toprak tadı geldi, birden yere kapaklanmıştı. “Ne oluyor ya...” diye mızıldanarak ayağa kalkmaya çalıştı.

Ama tekrar yere yapıştı, suikastçı kollardan bacaklardan oluşan bir bulanıklık halinde hareket ediyordu.

Corayne sırtüstü yere düştü, ciğerlerindeki hava boşalınca soluğu kesildi. Pelerinine sarınmış olan Charlie’nin kıs kıs güldüğünü duydu. Sigil onlara katılmadı, sessizce izlemekle yetindi.

Sorasa dakikalar önce yaptığı gibi yine Corayne’in üstüne eğilip nispet yapar gibi sııttı. Dövmeli parmaklarını oynatarak elini uzattı.

“Bu kolay yolu mu?” dedi Corayne nefes almaya çalışarak.

Sorasa sertçe çekip onu ayağa dikti. “Kesinlikle. Şimdi ağırlığını ayaklarının ön tarafına ver. O zaman dengeni daha iyi korur, yönünü daha kolay değiştirirsin.”

Suikastçı ayaklarını yere sıkıca bastıktan sonra iki dizini de hafifçe bükerek ağırlığını parmak uçlarına nasıl vereceğini gösterdi. Omuzlarını dizleriyle bir hizada tutarak ileri geri

sallandı. Corayne elinden geldiğince Sorasa'nın hareketlerini taklit ederek aynısını yaptı. Bu kez Sorasa saldırdığında tam üç saniye ayakta kalmayı başardı, sonunda suikastçı onu yine yere devirdi.

Corayne yüzünü buruşturdu, sırtı acımaya başlamıştı. "Üzgünüm," diye homurdandı başarısızlığından utanarak.

"Daha iyi," dedi Sorasa onu yeniden ayağa kaldırırken.

"Belki de uyumaya devam etmeliyim," dedi Corayne omzunu ovalayarak. Sorasa yeniden saldırırsa hazır olmak için hâlâ parmak uçlarında duruyordu. "Dövüşmeyi ustalarına mı bıraksam?"

Sorasa duymamış gibi yaptı.

"Corayne'in kullanabileceği kadar hafif bir kılıcımız olduğunu sanmıyorum." Sigil yeniden dolanmaya başladı. Henüz zırhını giymediği halde yine de dev gibi görünüyordu. "Yoksa kendi kılıcını mı vermek istersin?"

"Kolumu kesip vermeyi tercih ederim," dedi Sorasa yeniden Corayne'e dönerek. "Adira'dan aldığın uzun bıçak iş görür." Corayne'in heybesinden bıçağı çekti. Bıçak korların ışığında parladı, son derece basitti, keskin bir ağız ve deri kaplı bir saptan ibaretti. Sorasa bıçağı denemek için havaya savurdu. "Ağırlığı iyi, tek elinle de iki elinle de kullanabilirsin. Bence gerçekten can yakmak istiyorsan iki elinle kullan."

Bıçak parmaklarının etrafında görünmeyecek bir hızla kayarak dans etmeyi sürdürdü.

"Gösteriş yapma," diye gürledi Charlie tulumdan bir yudum su içerek. *Hayır, şarap bu*, diye düşündü Corayne, Charlie'nin dudaklarından siyah bir şeyin damladığını görünce.

"Al bakalım." Sorasa hançeri titreyen ellerine tutuşturunca Corayne tekrar ona baktı.

Dişlerini sıkarak hançerin sapını sıkıca kavradı. Kirmen kılıcı onun için fazla ağır da olsa hiç değilse tanıdıktı. Hançeri elinde tutmak ise tuhaf geliyordu.

Sorasa alışmasına fırsat vermeden hançeri nasıl tutacağını göstermeye başladı. Hançerin üzerindeki elini düzelterek parmaklarını birer birer sapına doladı. "Sıkı tutacaksın ama çok da sıkı değil, anladın mı? Eklemlerini kilitleme, ne elindekileri ne de başka bir yerindekileri."

Corayne yine kızardı. Her şeyi yanlış yapmaktan nefret ediyordu ve çok az deneyimi vardı. *Yani eskiden öyleydi, diyar başıma yıkılmaya karar verene kadar.*

"Güzel." Sorasa eline bakarak başını salladı. Corayne ne olduğunu bile anlamadan Sorasa'nın çok sayıdaki hançerlerinden biri önünde beliriverdi. Corayne sapsarı kesilerek bir adım geri çekildi. "Merak etme," dedi Sorasa, "benimle aşık atmak için daha kırk fırın ekmek yemen lazım. Sadece izle, hareketlerimi taklit et ve hafızana kazı. Hafızan iyiydi, değil mi?"

Evet, diye düşündü Corayne, yüzünde çekingen bir gülümseme belirdi.

Hareketler zor değildi, tekrara ve ezbere dayalıydı. *Bıçağı çek, savur, sapla, doğru, çevir, iki elle kavra, ters vuruş, değiştir.* Corayne bıçağı Sorasa kadar güçlü savuramıyordu ve fiziksel olarak düşmüş olsun ya da olmasın bir Amhara ile boy ölçüşemezdi. *Ama daha önce hiçbir şey bilmiyordum,* diye düşündü terini silerek.

"Harika, hiç değilse artık hançerin nasıl tutulacağını biliyorum," dedi Sorasa yavaşlayıp hançerini yeniden kemerine sokunca.

Suikastçı sıırttı. "Bir de dilini nasıl tutacağını bilsen."

Sigil şimdiye dek izlemekle yetinmişti ama artık izlemeyecekti. Omuzlarını döndürerek Sorasa'ya çekilmesini işaret etti. "Bakalım yumruk atmayı biliyor musun Cor kızı," dedi ve gardım indirip Corayne yüzüne ulaşabilsin diye eğildi. "Hadi vur."

Charlie arkadan yumruk atıyormuş gibi yaptı. "Şaka yapmıyor."

"Elini kırmak istemiyorsan başparmağını avucunun içine sıkıştırma," dedi Sorasa, Charlie'nin yanına oturup otların üstünde geriye kaykılarak.

Corayne önce ikisine, sonra Sigil'e bakarak gözlerini kırptırdı. Ödül avcısı bekleyerek yüzüne bakıyordu, çenesi örs gibi ileri çıkmıştı.

"Temurlar sevgisini böyle mi gösteriyor?" dedi Corayne cılız bir sesle, sonra sırtını dikleştirdi. *Ağırlığını parmak uçlarına ver,* diye düşündü pozisyon alırken.

"Biz Temurlar sevgimizi de öfkemizi de istediğimiz gibi göstermekte özgürüz," dedi Sigil, başını eğerek yüzünü yumruğa hazırladı.

Corayne yumruğu indirdiği anda bunun çok ama çok kötü bir fikir olduğunu anladı. Acıyla haykırdı, eli yanıyordu, bileğini tutarken neredeyse yere düşüyordu. "Kirmenler aşkına," dedi parmaklarını sallayarak. Parmak eklemleri kıpkırmızıydı ve şişmeye başlamıştı. "Adalen'in gözyaşları aşkına," diye bağırdı ve bildiği tüm dillerde lanet okumaya koyuldu.

Sigil doğrularak kıkır kıkır güldü.

"Ee?" dedi Sorasa bir kaşını kaldırarak.

"Aslında beklediğim kadar kötü değil," dedi Sigil şoke olmuş gibi.

Bu, Corayne'in acısını hafifletmedi ama katlanmasını kolaylaştırdı. "Yumruk attığım ilk kişi sen değilsin," dedi

dişlerinin arasından, elini yeniden sallamaya başladı. "Ama daha önce hiç bu kadar canım yanmamıştı."

Sigil gururla elini çenesine vurdu, sonra geniş göğsüne bir yumruk indirdi. "Hesapsızların demirden kemikleri asla kırılmaz," dedi böbürlenerek, bu Temurların savaş naralarından biriydi.

Charlie fazla böbürlenmesine izin vermedi. Başını yana eğip düşünüyormuş gibi yaptı. "Pennaline'de kolunu kırmamış mıydım?"

"Kolumu *sen* kırmadın, sevgilin kırdı," dedi Sigil sertçe, sonra bahsi geçen kolunu esnetti. Corayne kolunda hiçbir sorun göremedi. "Ayrıca kolumu kırmak için balyoz kullanması gerekti."

"Aa evet. Ne hoş anılar," dedi Charlie hüzünlenmiş görünerek.

Durum bu kadar nazikken gülmek doğru gelmiyordu ama Corayne yine de güldü. "Size ne kadar tuhaf olduğunuzu söyleyen oldu mu?"

Sigil göz kırptı. "Ne kadar tuhaf *olduğumuzu* Cor kızı. Ayrıca işin daha bitmedi." Corayne'e yeniden karşısına geçmesini işaret etti. Corayne istemeye istemeye ondan iki kat iri ödül avcısının karşısına dikildi.

"Buraya vur. Bir," dedi Sigil sağ elini kaldırıp avucunu açarak. "Buraya vur. İki." Sol elini kaldırdı. "Ve ayakların hareket etsin. Ben vururken eğil."

"Vurmamanı tercih ederim," diye mırıldandı Corayne, eli hâlâ sızlıyordu.

Sigil daha fazla söylenmesine izin vermedi, iki eli de dans etmeye başladı. "Bir, iki, iki, bir, iki, bir, bir." Devasa ellerini sırayla kaldırarak Corayne'in yumruklarını karşılıyordu.

“Eğil!” diye bağırdığı zaman Corayne hazırды, sırtarak Sigil’in uzun kolunun altından geçti.

“Güzel!” diye bağırdı Sigil, büyük dişlerini göstererek kocaman gülümsedi. “Güzel konsantrasyon. Odaklanmayı beceriyorsun, gözlerini nerede tutacağını biliyorsun. Hiç fena değil.” Hafifçe Corayne’in alnına vurdu. “Şimdi eğil.”

Sanırım şimdiye dek yere kapaklanmaya alışmış olmalıyım, diye düşündü Corayne acıyla yere düşerken. Derin bir nefes almaya çalıştı. Sigil hücumu kalkmış bir at gibi saldırdı, Corayne’in başı dönmeye başlamıştı. Ağzının kenarı acıyor, dudağından kan sızıyordu.

“Korkuyor musun?” Tepesinde Sorasa’nın baş döndüren yıldızlarla çevrilmiş yüzü dönüp duruyordu.

Corayne’in yalan söyleyecek gücü yoktu. “Evet.”

Sorasa’nın gülümsemesine bakılırsa doğru cevabı vermişti.

“Korku iyi bilenmiş bir içgüdüdür, bir bıçak kadar kullanışlıdır,” dedi Sorasa. “Sayamadığım kadar çok kez hayatta kalmamı sağladı. O yüzden korkunun içini doldurmasına, sana fısıldayıp yol göstermesine izin ver. Ama hâkimiyeti ele geçirmesine müsaade etme.”

Corayne hafifçe başını salladı. “Hâkimiyeti ele geçirmesine müsaade etmeyeceğim.”

Suikastçı tatmin olmuş gibiydi. “Korkudan ve acıdan daha iyi öğretmen yoktur.”

“Baleir’in kanatları aşkına, ne yapıyorsunuz siz?”

Sarı saçlardan ve zümrüt yeşili gözlerden oluşan bir bulanıklık Sorasa’yı omzuyla kenara itip Corayne’i ayağa kaldırdı. Corayne olduğu yerde sallanıyordu, destek almak için bir kola tutundu. Acı duyuyordu ama buna memnundu. *Acı bir şeyler öğrendiğimi gösteriyor.*

Sorasa kasırganın karşısındaki bir kaplan gibi hırladı. Bir parmağıyla Dom'un göğsünü dürttü, yanakları kıpkırmızı oldu. "Onu bulduğumuz andan itibaren yapmamız gereken şeyi yapıyoruz."

Dom da meydan okumaya hevesle karşılık vererek Sorasa'ya hırladı. "Corayne diyarın tek umudu, Allward ve yıkımın arasında duran tek şey."

Suikastçı ellerini öfkeyle havaya kaldırdı, kontrolünü yavaş yavaş kaybediyordu. "*Kesinlikle!* O yüzden de biz yokken kendini nasıl savunacağını öğrenmesi gerekiyor."

Biri dudağına dokundu, Corayne başını çevirince elinde ucu kanlı bir mendille yanında duran Andry'yi gördü. Mendili minnetle alıp kanayan dudağına bastırdı.

"Sorun yok. Onlar iyi öğretmenler," dedi Dom ve Sorasa'nın arasına girerek. *Neredeyse acı ve korku kadar iyi.* "Hemen hemen her konuda kötü olsam bile."

Kadim ve suikastçı dik dik birbirlerine bakıyorlardı, aynı anda bakışlarını kaçırıp dönerek yürümeye başladılar. *Tanrılara şükür,* dedi Corayne içinden.

Diğerleri kahvaltı hazırlamaya girişirken Andry, Corayne'in yanında kaldı.

Corayne parmaklarıyla dudağını kontrol etti, sonra toz toprak içinde olduğunu fark etti. Andry Trelland şimdiye kadar onu her haliyle görmüş olsa da onun yanında nedense tuhaf bir utangaçlığa kapılıyordu.

"Binicilik konusunda da biraz çalışman gerekebilir," dedi Andry çizmesini yere sürerek.

Corayne, Andry'nin omzuna bir yumruk atarken başparmağını avucuna sıkıştırmamaya dikkat etti.

27

YILAN

Andry

Bu kez Sigil'in önerisiyle bir balıkçı köyünden gemiye bindiler. Sigil, Sorasa'nın tanımadığı herkesi tanıyordu ve Almasad'a giden gemide yolculuk ucuza geliyordu.

"Yine lanet olası bir gemideyiz," diye söylendi Dom gözlerini aşağıdaki sulara dikerek.

Denizde geçen iki günün ardından Andry kendisini deniz tutmadığı için, Dom gibi midesini küpeşteden aşağı boşaltmak zorunda kalmadığı için şükreliyordu. Kadim bugün daha iyiydi ama hâlâ pelerini kadar yeşildi, gözlerini Larsia kalyonunun gövdesini döven dalgalara dikmişti. Diğerleri ondan uzak duruyordu, gerçi Charlon durmadan şarap teklif ediyor, Dom da her seferinde reddediyordu. Valtik, Dom için birtakım tılsımlı sözler söylüyordu ki bunlar muhtemelen durumunu daha da kötüleştiriyordu. Sorasa, Dom'u bütünüyle görmezden geliyordu, geminin pruvasında Sigil'le

koyu bir sohbeta dalmıştı, iki kadın gece ve gündüz kadar birbirinin zıddıydı.

Sigil geniş yapılı ve uzun boyluydu, yüzünü gökyüzüne çevirmiş, gün ışığının tadını çıkarıyordu. Temur kurdunun yanında gölge gibi kalan Sorasa ise tam tersiydi. Konuşurken dudakları zar zor kımlıyordu, yüzü maske gibiydi, oysa Sigil hemen gülüp hemen sinirleniveriyordu.

Andry sırf vakit geçsin diye sohbetlerine kulak kabartmak istedi.

Corayne de dinlemeye çalışıyordu. Cesaret edebildiği kadar yaklaşmış, uzun düz güvertenin ortasında, gemiye bir ağla sabitlenmiş sandık yığınının arkasına saklanmıştı.

Andry yanına gelip küpeşteye yaslanınca gülümsedi.

“Saygıdeğer yaver, siz de kulak misafiri olmaya mı geldiniz?” dedi Andry’yi dirseğiyle dürterek.

Andry’nin kolu dokunuşuyla titredi. “Herhalde böyle bir şeye kalkışırsam canlı canlı derimi yüzerler,” dedi ve söylediğinde ciddiye. “Ya sen? Ne konuştuklarını çözebildin mi?”

“Zekiyim ama zihin okuyamıyorum Trelland.” Corayne gözlerini kısarak pruvaya baktı, kaşlarını çatarak odaklandı. “Ödül avcısına neyin sözünü verdiyse önemli bir şey olmalı. Charlie’den daha çok para edecek bir şey.”

Charlie. Corayne’in Madrentine kaçağıyla samimiyeti şaşırtıcı değildi. Ne de olsa kanun kaçaklarına herkesten çok alışkındı. Ayrıca gecenin yarısını kalpazanın mühür ve damgalarını inceleyerek, ileride faydalanmak için ezberlemeye çalışarak geçirmişti. Düşmüş rahip ve korsanın kızı çabucak dost oluvermişti.

“Belki kendini teklif etmiştir?” dedi Andry. “Bir suikastçının başına muhakkak ödül konulmuştur.”

Corayne bir kahkaha attı. "Bence Sorasa kendini riske atmamak için bu gemideki herkesi satar."

Andry sırıttı. "Dom'u iki kere satar," dedi, Corayne yeniden gülünce sevindi. "Ama seni satmaz," diye ekledi fazla düşünmeden. Ne de olsa gerçek buydu.

Corayne'in gülümsemesi Andry başından aşağı bir koca soğuk su boca etmiş gibi siliniverdi. Yüzünü rüzgâra dönüp gözlerini mavi ufukta gezdirdi. Dalgalardan yansıyan güneş ışığı yüzünü altın tonlarına boyuyordu. Dünyayı yutacak birer boşluğa benzeyen simsiyah gözlerinde hâlâ gizemli bir bakış vardı.

"Hepsi çocukmuşum gibi peşimde geziniyor," diye mırıldandı korkuluğu sıkarak.

Andry ne diyeceğini düşündü. Corayne'e bir fincan çay getirebilseydi hiç durmazdı. *Ama nane ve bal, içinde bulunduğu durumu değiştirmez.*

"Haksızlar mı?" dedi dikkatle Corayne'in yüzüne bakarak. Corayne kaşlarını çattı. Kımıldamadı ama Andry vücudunun duruşundan pelerininin altına gizlenmiş kılıca dokunmak istediğini anlayabiliyordu. "Kirmen'e varamazsan her şey boşa gitmiş olur."

Corayne dişlerini göstererek ters ters Andry'ye baktı. "Başkaları da var. Ward'daki Cor kanı taşıyan tek salak ben değilim."

"Peki neredeler?" dedi Andry, hâlâ nazikçe konuşuyordu. Andry Trelland talim alanında bol bol ürkmüş at ve öfkeli yaver gördüğü için serinkanlılığını nasıl koruyacağını iyi biliyordu. *Corayne an-Amarat ikisinden de daha korkutucu olsa bile.* "Tek umudumuz sensin. Bu da bazı sonuçlar doğuruyor."

Corayne oflayarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "İçlerinden biri her kalp atışımı dinleyen gamlı bir ölümsüz

olmak zorunda mı?" diye hırladı başıyla birkaç metre ilerideki Dom'u göstererek.

"Hayatta kalmanı sağlayacaksa evet." Andry'nin yanaklarına bir sıcaklık yayıldı, kahverengi teni kızardı. *Biraz ileri gittin Trelland.* "Demek istediğim, hayatta kalmalısın ki..."

Corayne ellerini havaya kaldırdı. "Bunun ne işe yarayacağını bile bilmiyoruz. Kanımın, kılıcın. Sonra ne olacak? Kılıcımı mı savuracağım?" Daha etkili olması için pelerinini geriye çekip sırtındaki kını şöyle bir gösterdi. Yüzü kıpkırmızı olmuştu, elini öfkeyle açık saçlarından geçirdi. Siyah bukleler deniz havasında kıvrılarak boynuna yapıştı.

"Bunu zamanı gelince düşüneceğiz," diye mırıldandı Andry gözlerini kaçırarak. "Yanımızda Valtik var, ayrıca Charlon-Charlie- bir rahip ve kaçak olmak için biraz genç olsa da neden bahsettiğini biliyor gibi görünüyor."

Corayne, Andry'ye biraz daha yaklaştı, öyle bir durdu ki Andry sırtını sandıklara yaslamak zorunda kaldı. Çenesini kapadı.

"Aslında sen Kirmenlerden birini gördün. Oradaydın. Yoldaşlarla birlikte."

Ahşap kürek kemiklerine batarken Andry'nin vücuduna bir sıcaklık yayıldı. Onca yaverlik eğitiminin Corayne gibi bir kızın karşısında bir faydası yoktu. Utangaçlıktan ellerinin arkasına saklanan ya da ipeklileri içinde entrikalar çeviren soylu leydilerin karşısında işe yarayabilirdi. Ama karşısındaki gibi sırtında bir kılıç, ceplerinde haritalar ve gözlerinde yıldızsız bir gece olan kızın karşısında hiçbir işe yaramıyordu.

"Şu anda Yoldaşlarla birlikteyim," dedi konuyu değiştirmeye çalışarak.

Corayne ağzını hafifçe açarak öfkeyle yüzüne baktı. "Oradaydın," dedi tekrar, sesi bu kez daha yumuşaktı.

Hatırlamak istemiyorum. Kâbuslarımda yeterince görüyorum zaten. Ama Corayne'in gözlerinden kaçmak mümkün değildi. Andry dişlerinin birbirine sürttüğünü hissetti. Ahşap ve halat gıcırtiları, dalgaların sesi kesildi, sonunda yüzüne vuran rüzgâr yakmaya başladı, artık tek duyabildiği çığlıklardı. Onları duymamaya çalıştı, daha eskileri, dünyanın farklı olduğu zamanları düşünmeye çalıştı. Hâlâ küçük bir çocuk olduğu zamanları.

Yağmur yağmaya başlamıştı. Üstümüze bulutlar çökmüştü. Tapınağın kapısı kapalıydı, ortalık sessizdi. Hepsi hayattaydı.

"Görmedim ama hissedebiliyordum," dedi, gözlerini sımsıkı kapatınca önünde bir karanlık belirdi. Elinde soğuk bir dokunuş hissetti, Corayne küçük parmaklarını çekinerek avucuna dokundurdu. "Düşmek üzere olan bir yıldırım gibi."

Kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu, titreşimin ta derinlerine kadar işlediğini hatırlıyordu. *Sanki dünyanın dengesi bozulmuştu.* Parmakları gerildi, hepsini yeniden hissetti.

Kendini zorlayarak gözlerini açtı, karşısında Taristan'ı görecekmış gibi hissediyordu, yaptığı kötülükleri düzeltecek olan kızı değil. Sadece Corayne vardı. Yakından burnundaki çilleri, artık yanaklarına iyice yerleşmiş olan güneş yanığını görebiliyordu. Babasına ve amcasına benziyordu, bir yandan da hiç benzemiyordu.

Bir martı çığlığıyla düşüncelerinden sıyrıldı.

Elini Corayne'in elinden kurtardı. "Sence Kirmen'i bulabilir misin?" dedi dirseklerini küpeşteye dayayarak. Corayne'e sırtını döndü.

Corayne de dudaklarını büzerek aynısını yaptı, araya biraz mesafe koymuştu. "Ehjer bir kıyı akıntısı olan Sarim'de olduğunu söyledi." Ses tonu sertleşti. Onu başka bir geminin güvertesinde, elinde kâğıtlarla mürettebata ve tüccar-

lara emirler verirken hayal etmek kolaydı. “Adira’ya varmayı başardılarsa Sarian Körfezi yakınlarında. Ve canavar Altın Filo’nun askerlerini yutmuş.”

Andry içini çekerek parmak eklemlerini ahşaba vurdu. “Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Ibal dünyanın en büyük donanmasına sahip.”

“Donanma filolara bölünmüş halde. Kraliyet Filosu Ward Boğazı’nda ve Almasad açıklarında devriye geziyor, Mücevher Filosu cevher madenlerinin faaliyet gösterdiği güney kıyılarında. Fırtına Filosu Zafer Denizi’ne kadar akıncıları avlıyor. Altın Filo da Aljer’i, Ibal’ın Ağzı’nı koruyor.” Corayne tırnaklarıyla küpeşteye vurdu. “Her iddiasına bahse girerim ki Kirmen oralarda, ya suyun içinde ya da yakınında.”

Yaver Ward’ı korsanın kızı kadar iyi bilmiyordu ama öğretmenleri coğrafya dersini ihmal etmemişti. Ibal çok büyüktü, dağlar, çöller, nehirler ve kıyılar boyunca uzanan muazzam bir krallıktı, şehirleri altın bir kalkanın içindeki mücevherler gibiydi. Almasad’ın büyük limanının Ascal’a rakip olduğu söylenirdi ve Ziron boyunca uzanan bir anıtlar ve saraylar harikası olan başkent Qaliram daha da görkemliydi. Kutsal at sürüleri Ibalet yasalarının koruması altında çayırlardan çöllere fırtına bulutları gibi geziyordu. Kanyonlar ve tuz çanakları tarafından kesilen, büyük dalgaları andıran kum tepelerinden oluşan bir denize benzeyen Büyük Çöl vardı. Kimi kendi şehirlerine yetecek kadar büyük kimi birkaç palmiye ağacından hallice sayısız vaha vardı. Sonra diyarın en büyük donanmasının devriye gezdiği açık yeşil suların üstündeki uçurumları ve yumuşak yamaçlarıyla meşhur Ibalet sahili vardı. Corlar Ibal’ı bir kez fethetmiş ama büyük bedel ödemişlerdi ve kralları ondan sonra kuzeyin imparatorlarının

gölgesinde yaşamıştı. Memleketinden çok uzakta böyle şeyler, böyle harika yerler göreceği düşüncesiyle kalp atışları hızlandı.

Başını iki yana salladı. "Hâlâ çok yolumuz var."

Corayne'in omuz silktiğini görünce şaşırdı. Zorluklardan yılmış gibi değil, zevk alıyor gibi görünüyordu. "Senin de dediğin gibi, yanımızda Valtik var, şimdi bir de Charlie. Belki onların da bu konuda söyleyecek bir şeyleri vardır. Taristan eski bir Kirmen'in izini bulabildiyse onlar neden bulamamış?"

Andry bahsi geçen uzmanlara baktı. Şu anda ikisi de meşguldü. Charlon yelkenin gölgesine çömelmişti, dilini dişlerinin arasından dışarı çıkarmıştı, merceği gözünde idi, tüy kalem ve mürekkeple özene bezene bir parşömen parçasının üzerinden geçiyordu. Ibal'a vardıklarında kullanacakları geçiş belgelerini hazırlıyordu. Gölgede terleyen kocaman bir kurbağaya benziyordu. Valtik'in çizgili ve dikenli bir hançer balığı yakalaması kimseyi şaşırtmamıştı. Mürettebatın bakışlarına aldırmadan güvertede kanlar içinde balığın kılçıklarını ayıklıyordu. Balığın çoğunu çiğ çiğ yemişti, kaburgaları sayarak kendi kendine şarkı söylüyor, gülümserken kanlı dişleri görünüyordu.

Pek ikna edici bir görüntü değil.

Gemi dalgaları yararak suyun içinde sert bir rüzgâr ileliyordu. Andry daha önce karayı hiç gözden kaybetmemişti, tuzlu havayı içine çekti. Yolculuğun gözünü korkutacağını düşünmüştü ama karnında kıpırdanan tek şey açlıktı.

Deniz yerine onu izleyen Corayne'in dikkatli bakışlarını yüzünde hissedebiliyordu. "Annen şimdiye Aegironos'a varmıştır," dedi Corayne, rüzgâr yine saçlarını uçuruyordu. "Kasa'ya giden gemiler Farers Körfezi'nde ikmal yapıyor. Güvenli sular. Güzel bir şehir."

Andry gözünde canlandırmaya çalıştı. Annesini sıcak bir güneşin altında gülümserken görmeye çalıştı, sandalyesine kıvrılmış olduğu halde teni yine parlıyordu. Andry annesinin bunu istediğini biliyordu, yıllardır memleketini yeniden görmek istediğini biliyordu. *Dileği gerçekleşiyor*, diye düşündü bedeninin her zerresinin altında yatan utanç duygusunu yatıştırmaya çalışarak. *Ve güvende olacak.*

“Hiç güney kıtasına gittin mi?” diye sordu.

Corayne başını iki yana sallayarak dudağını ısırdı. “Annem güneyli kanı taşıyor, dolayısıyla ben de öyle, ne var ki ben sadece orayı görmesine izin verilen insanların anlattığı hikâyeleri duydum.”

“Şimdi görüyorsun.”

Corayne ters ters baktı. “Bence bu sayılmaz Trelland.”

“Belki daha sonra.” Andry omuz silkti. *Daha sonra* çok aptalca ve imkânsız geliyordu, ulaşılamaz bir yerdeymiş gibi. Muhtemelen diyarı kurtarmaya çalışırken ya da başarısızlıklarının ardından gelen felakette öleceklerdi. Ama uzak da olsa bir sonranın umudu yanan bir cilde sürülen merhem gibiydi. Andry bu hissin peşine düştü.

“Artık yaver sayılmam.” *Beni öldürmeye çalışan bir kraliçenin yaveri olamam.* “Yoldaşlardan biri –Okran adında Kasalı bir şövalye– ölmeden önce beni Benai’ye davet etmişti.” *Belki de her şey küle dönmeden önce son mutlu hatıram buydu.* Andry geri çekilip Okran’ın atını dizginlerinden tutmayı, onu çekip tapınaktan ve felaketinden uzaklaştırmış olmayı isterdi. “Bana annemin ve kendi halkının topraklarını göstermeye söz vermişti.”

Corayne’in yüzüne bir durgunluk çöktü, sadece gözleri hareket ediyordu. Andry dikkatle incelendiğini hissediyordu.

Corayne onu haritaları gibi okudu, noktaları birleştirek Andry'nin göremediği bir sonuca vardı.

Andry yine de anlayış görüyordu. Corayne dünyaya ondan daha fazla susamıştı. Ufka bakıp istemenin ne demek olduğunu biliyordu.

"Belki daha sonra," diye mırıldandı Corayne. "Annen sana kendisi gösterebilir."

Andry'nin göğsündeki umut eridi, parmaklarından kayıp gitti. Arkasında bir sızı bıraktı. Bir şey ona bu hayalin asla gerçekleşmeyeceğini söylüyordu.

Andry aşağıda, leş gibi kokan ve bütün gece geğirip osuran denizcilerin yanında uyumadı. Buna sadece Charlon ve Sigil katlanabiliyordu, gerçi ödül avcısı, kalpazan bir yolunu bulup kaçmaya yeltenmesin diye yanından ayrılmıyor da olabilirdi. *Denizin ortasında* oldukları halde. Valtik tanrılar bilir nerelerdeydi, bir kalyonda bile sırta kadem basmayı başarıyordu. *Belki de kenardan bir iple sarkmıştır ve kabukları için kaplumbağaları tuzağa düşürmeye çalışıyordur.*

Andry güvertede uyudu. Gemi huzur içinde sallanıyordu. Andry kendini uykuyla uyanıklık arasında asılı kalmış gibi hissediyordu, rüyasında tapınağı görmek, kılıcı, tenindeki kanlı, harap elleri hissetmek istemiyordu. Gördüğü kâbuslarda at tökezliyordu. Kılıç düşüyordu. Andry eyerden kayıyor ve yaratıklar tarafından yutuluyordu, diyarın umudu da onunla birlikte ölüyordu. Göz kapaklarından sızan yıldız ışığı hiç görmediği kadar parlaktı. Karadan, dumandan ve mum ışığından o kadar uzaktalardı ki yıldızlar gökyüzünde iğne gibiydi, diyarlarından tanrıların cennetine açılan iğne delikleri gibi. Birkaç metre ötede, yanında oturan Domacridhan tarafından yarı yarıya gizlenmiş vaziyette uyuyan Corayne'i görmezden

gelmeye çalışıyordu. Corayne pelerininin altında bir yumru gibiydi, kılıç yanında yarı gizlenmiş duruyordu, başlığının altından bir tutam siyah saç çıkmıştı.

İlk sarsıntı büyük değildi. Başiboş bir dalga. Yelkeni dolduran bir rüzgâr.

Andry gözlerini açınca yelkenlerin düz, denizin sakin olduğunu gördü. *Uykunun oynadığı bir oyun, diye düşündü. Düşme hissine kapıldığın zamanki gibi.* Dom bile kıpırdamadı, daimî nöbetçi gözlerini çizmelerine dikmişti.

Andry tekrar yattı, sıcacık pelerinine sarındı, tuzlu rüzgâr serin serin yüzüne vuruyordu. *İnsanlar neden çok fazla deniz yolculuğu yapmaktan şikâyet eder bilmem. Bence gayet zevkli.*

İkinci sarsıntı gövdeyi çatırdattı, gemi Andry'nin altında yan yattı. Yine de yumuşak, dengeli bir devinimdi. Nöbetçi tayfalardan biri bir diğerine bir şeyler fısıldadı, Larsia dilindeki sert fısıldaşmaları şaşkınlık doluydu. Bir diğeri kalyonun kenarından bakıp gözlerini karanlık sulara dikti.

Andry gözlerini kısıp doğrulmakta olan Dom'a baktı. Dom'un beyaz yüzü loş ışıktaki solgundu, dudakları altın sarısı sakalının altında kımıldıyordu. Kadim pruvaya, oturduğu yerde kollarıyla bedenini sıkıca sararak uyumakta olan Sorasa'ya doğru baktı.

Direkte, pruvada ve kıç tarafında sallanan zayıf ışık kürelerinin ötesindeki karanlıkta bir şey savruldu. Andry gözlerini kısarak baktı.

Kadim anında ayağa kalktı, uyarı dolu bir sesle bağırarak yerinden fırladı.

Ölümsüz bu kez yeteri kadar hızlı değildi.

Yeşilli-grili kaslı bir kol karanlığın içinden çıkıp bir denizcinin göğsüne dolandı. Kaygan ve parlaktı, ışığı bir sümüklü

böceğin karnı gibi yansıtıyordu. Adam boğulur gibi bir ses çıkardı, ciğerlerindeki hava boşaldıktan sonra denize düştü.

Andry gözlerini kırptırdı.

Ne tuhaf bir rüya.

Gemi yükselince Dom bağırdı, bir denizci daha küpeşte-den denize düştü, çığlık atacak kadar canlıydı, ayak bilekleri ıslak, kıvrımlı bir et sarmaşığına dolanmıştı. Suyun altına çekilirken dalgaların sesiyle çığlığı aniden kesildi.

Andry ayağa kalkmaya çalıştı ama pelerinine dolandı, üstünde hâlâ uykunun ağırlığı vardı. "O ne?" dedi çatlak bir sesle.

Fenerler dalgaların ritmine uymaksızın gemiyle birlikte sallanıyordu. Bir şey onları itiyor, kalyonu oyuncak gibi sallıyordu.

Dom, Corayne'i ayağa kaldırıp Kirmen kılıcını kollarının arasına soktu, Corayne uykulu uykulu gözlerini kırptırdı. Gözleri Andry'yi buldu, gemi altlarında sallanırken Corayne'in dudaklarından da aynı soru döküldü.

Mürettebattan bir kişi daha boğazına sarılan kırbaç gibi kıvrık bir kuyruk tarafından denize çekilince sözü yarıda kaldı. Yüz kiloluk Larsialı suyun içinde kaybolurken Andry şaşkın şaşkın bakakaldı.

"Kirmen," diye fısıldadı yaver dehşetin boğazını tırma-ladığını hissederek. *Burada mıydı? Altlarındaki dalgalarda mıydı?* Ama şimşeğe ya da yanlışığa dair bir iz yoktu. Sadece çığlıklarla dolu gece vardı. Kirmen hâlâ uzaktaydı ama canavarları her yere yayılmıştı.

Denizciler bağırarak ileri geri koşuşturmaya başladı. Halatlara asılıp yelkenleri çözdüler. Çoğu silahları kaptı: kılıçlar ve daha çok balık avlamaya uygun uzun, kıvrık mızraklar. Biri

geminin iç tarafına doğru bağıırıp kaptanı ve mürettebatın geri kalanını çağırdı.

Sigil firari rahibi de yanında sürükleyerek herkesten önce geldi, yüzü asıktı. Diğer elinde baltası vardı.

Andry kendini zorlayarak ayağa kalkıp direğe koştı. Kadim küpeşteye yaslanarak Corayne'i direğe dayamıştı. "Seni bağlamam gerek," dedi yüzünü buruşturup ana yelkene bakarak.

"Sakın ha," dedi Corayne. "Boğulmamak gibi bir hakkım var."

Kadim onu duymazdan geldi, bir parça halatı çekerek Corayne'nin karnına doladı. "Ancak gemi batarsa boğulursun. Ve bir deniz yılanı bizi batırırsa zaten ölmüş sayılırsın."

Corayne'in altın sarısı yüzü fenerin ışığında soldu. Halat gerilip onu direğe yapıştırırken karşı koymadı. Onun yerine Andry'ye baktı. Andry, Corayne'de de kalbinde hissettiği dehşeti görmeyi bekliyordu. Ama Corayne an-Amarat'ın yüzünde sadece kararlılık vardı.

"Kanımda Kirmen kadar tuzlu su da var," dedi Corayne ciddi bir sesle.

Yaver de aynısını söyleyebilmek isterdi. Gece geminin dört bir yanından bastırıyor, fenerler suyun içinde kıvranan yaratığa karşı zayıf bir savunma sunuyordu.

"Deniz yılanı," dedi Andry soluğu tıkanarak.

Geminin küpeşterleri silahlı denizcilerle doluydu, kancaları ve kısa denizci kılıçları iğne gibi sallanıyordu. Bir sonraki saldırıya hazırlanarak suya bakıyorlardı.

Valtik çıplak ayaklarıyla güvertede dans ederken, "Bir krakenden daha iyi," diye şarkı söylüyordu. Kemerinden temizlenmiş bir balık iskeleti sarkıyordu. "Biz lanetli değiliz ki."

Sigil kaşlarını çattı. Baltası ışıldadı. "Hep böyle midir?"

“Maalesef,” dedi Sorasa fenerin ışığına doğru adım atarken. Bronz hançeri tehditkâr bir ışıltıyla parladı. “Pekâlâ Cadı. Ölümsüz.” Bakışlarını Valtik’ten Dom’a çevirdi. “Bir öneriniz var mı?”

İhtiyar kadın dişlerini göstererek sırttı, sonra ipi bileklerine dolayarak kendini Corayne’in yanına bağladı.

“Hayatta kalmak,” dedi Dom ciddi bir sesle.

Suikastçı gözlerini devirdi. “Hanginiz daha işe yaramazsınız bilmiyorum.”

“Birkaç fener daha yakın, gözünüzü dört açın,” diye bağırdı Sigil buyurgan bir sesle. Andry ödül avcısını pek tanımasa da varlığı güven veriyor ve sakinleştiriyordu, tıpkı ona kılıç eğitimi veren şövalyeler ve eğitmenler gibi. Sigil emirler yağdırarak küpeşteye doğru yürüdü, çizmeleri güvertede takırdıyordu. Pruvadaki Larsialı kaptan korkudan rengi atmış yüzüyle emirleri tekrarlıyordu. “Kaptan Drageda...” diye bağırdı birden Sigil.

Tam o anda kaptanın arkasında deniz yılanının kocaman kafası belirdi, sarı gözleri incecik birer yarık halindeydi, ağzı bembeyaz sivri dişlerle doluydu. Birden saldırdı, kaptanı kafasından yakalayıp yutarak tekrar suya doğru çekildi. Mızraklar pullu gövdesinden sekip gitti, kancalar tutunacak yer bulamadı. Sadece Dom’un kılıcı yaratığın derisini kesip güverteye simsiyah bir kanın saçılmasına sebep oldu.

Kılıcın her yerinden parlak siyah kanlar akıyordu.

“Herkes küreklere... karaya çıkmamız gerek!” diye bağırdı denizcilerden biri paniğe kapılarak. Birkaç denizci ona hak verip kancalarını atarak koşmaya başladı.

Andry dişlerini sıktı, yeni alınan kılıç belinde ağırdı. Kılıcı çekerken elleri titriyordu. Son kez bir savaşta kılıç kaldırdığı zamanı düşünmemeye çalışarak derin bir nefes aldı.

Andry, "Yerlerinizde kalın!" diye bağırdı, sesi hissettiğinden daha cesur çıkıyordu.

"Kürekleri içeri çekin... bu şey onları kibrit çöpü gibi kırar!" diye gürledi Corayne, sesi o kadar güçlüydü ki denizciler bile neye uğradığını şaşırды. Corayne bedenini direğe bağlayan halatlara asıldı. "Yelkenleri açın ama direkleri ne pahasına olursa olsun koruyun!"

Denizcilerin Corayne'in kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve gemilerinde bir ergenden emir almak istemiyorlardı. Birkaçı hâlâ kürek güvertesine gitmek üzere koşuyor, çizmeleri güverteye sıçrayan deniz suyunun üstünde kayıyordu. Charlon önlerini kesip onları geri döndürdü.

"Onu duydunuz," dedi mürekkep lekeli parmağını sallayarak.

Kalyonun bütün fenerleri yanınca Sigil'in gözleri ışıkla dolarak parladı. "Direkleri koruyun beyler," dedi ciddi bir sesle.

Zırhı ve elindeki baltasıyla ödül avcısını görmezden gelmek Corayne'e nazaran çok daha zordu. Sigil önce kendisi pozisyon aldı, sırtını Corayne'e verip diğer tarafı da Dom'a bıraktı. Birlikte hareket ederek yavaşça daire çizmeye başladılar, gözlerini geminin ötesindeki karanlığa dikmişlerdi. Andry de hiç sorgulamadan onlara katıldı. Niyetlerini anlamıştı. Yaver hayatı boyunca omuz omuza savaş eğitimi almıştı.

Yukarıda karanlık bir şekil belirince Andry ürkerek sıçradı, kılıcını havaya kaldırdığında Sorasa'nın çevik hareketlerle direğe tırmandığını gördü. Omzunda bir yay vardı, belindeki ok kılıfı her an düşecekmiş gibiydi. Hançeri dişlerinin arasında parlıyor, rüzgâr hızlandıkça yelkenler etrafında sertçe dalgalanıyordu. Hiç oralı olmadan direğin tepesindeki çarmıhla serenin arasına yerleşti.

Deniz yılanı hızla geri döndü, geminin üstünde zarif, korkunç bir yay çizerken gövdesinden hâlâ kanlar akıyordu. Parlak gözleri ve kocaman açtığı ağzıyla karşı küpeştedeki denizcilere saldırdı. Tahtalar paramparça oldu, kemikler kırıldı; kancalar beyhude yere kalın pullara saplandı. Dom koşmaya başladı, kılıcını havaya kaldırıp Iona'nın savaş naralarından birini attı. Uzun saçlarını sıyıracak kadar yakınından bir ok geçti, iki denizciyi kaparak tekrar suya dönen ejdere saplandı; denizcilerin silahları güvertede kalmıştı.

Andry güneş doğsun diye dua ediyordu. Aydınlık olsun diye. Gemide kaç fener yakarlarsa yaksınlar karanlık bastırıyordu. Ejder tekrar tekrar saldırıyor, ya kuyruğunu gemiye savuruyor ya da sudan geminin üstüne sıçırıyordu. Kalyon her darbeye yan yatıyor, yaratığın gücü altında devrilecek gibi oluyordu. Onları sadece rüzgâr kurtarıyor, yelkenleri doldurarak yıldızların altında ilerlemelerini sağlıyordu. Ve insanı titretecek kadar soğuk esiyordu.

Denizciler birer birer azalıyor, ana direği çevirmek için küpeşteyi terk ediyordu. Canavar onları tıslayarak parçalamak ister gibi pruvaya dolandı. Bir ok gözünü sıyırdı, Dom ve Sigil silahlarını savurarak birlikte saldırıya geçince pruvadan kayıp gitti. Andry de peşlerinden gitti, zihni *ne ile* savaştığına hâlâ inanamasa da kasları nasıl savaşılacağını hatırlıyordu.

Yılan gemiden daha uzundu ve bir meşe ağacı kadar kalındı, tükürük ve kan saçıyor, her defasında güverteyi deniz suyuyla dolduruyordu. Andry neredeyse dengesini kaybediyordu, tuz gözlerini yakarken kılıcı savurdu ama pullara erişemedi. Görüşü bulanıklaştığı halde gözlerini açık tutuyordu, yaratık kıvrıla kıvrıla gemiye çıkınca gözlerini kıstı. Canavar bu kez Corayne'i ısıracak kadar yaklaştı, dişleri Corayne'in kolu kadardı.

Charlie bir hırıltıyla sandıkların ağını canavarın kafasına fırlattı. Yılan alay eder gibiydi, iplerden kaçıp kuyruğunu güverteye vurdu. Küpeştenin bir parçası daha kırıldı, beyaz köpüklü dalgalar güverteye vurdu.

Andry hiç düşünmeden küpeştedeki açıklığa koştu, giysileri sıırılsıklam olmuştu. Ama kılıcını elinden hiç bırakmıyordu.

Biri bağırarak ona seslendi ama Andry durmadı, yılanın geri çekilmesini önlemek için küpeştenin parçalanan kısmına geçti. Arkasında boşluktan ve korkunç dalgalardan başka hiçbir şey yoktu.

Yılan parlak sarı gözlerini Andry'ye dikerek sivri dişlerinin arasından tısladı. Devasa bedeniyle güvertede dönerek saldırmaya hazırlandı. Güverte kaygan, çizmeleri işe yaramaz olduğu halde Andry ayaklarını sıkı sıkı yere bastı.

"İleri," diye hırladı korkunç sarı gözlere bakarak.

Balta ve ok aynı anda isabet etti, ilki canavarın boynuna, ikincisi lambaya benzeyen devasa gözlerinden birine. Yılan öyle bir feryat kopardı ki Andry şimdiye dek hiç böyle bir şey duymamıştı. Kıvrılırken kopardığı feryat hem inleyen bir kasırganın hem de ihtiyar bir kadının sesini andırıyordu.

Sigil bir sevinç çılgılığı attı, baltasını pullardan çekip çıkarınca havaya siyah kanlar fışkırdı. Yaşlı bir ağacı kesen bir oduncu gibi hiç vakit kaybetmeden baltasını bir kez daha indirdi.

Öfkeden kuduran yılan tüm gücüyle saldırıya geçti, çöreklenmiş gövdesi ve kuyruğuyla güvertenin üstünde kıvrılıp bükülerek denizcileri ve sandıkları bir vuruşta Uzun Deniz'e fırlattı. İkiye bölecek kadar büyük bir güçle direğe doğru atılınca Andry olduğu yerde donup kaldı.

Dom'un kılıcı sular altında kalan tahtaların üstüne düştü, Kadim kollarını iki yana açarak ölümsüzlere özgü bir hızla

ileri atıldı. Bir kükreme koyuvererek yılanı kuyruğundan yakaladı, dişlerini gıcırdatırken çizmeleri güvertede kayıyordu. Direği kurtarmayı başardı ama yılan bu kez gerilerek bedenini lona prensine doladı.

Corayne çığlıklar atıyor, halatlara asılarak ölümsüze uzanmaya çalışıyordu.

Oklar kayan yıldızlar gibi yağmaya başladı. Yılana saplanırlarken Sorasa güverteye atlayıp boş ok kılıfını bir kenara fırlattı. Başıyla savurduğu darbeleri atlatarak yılanı yaklaştı. Hançerini sertçe indirerek canavarın boğazına uzunlamasına bir kesik attı.

Yılan hâlâ kıvranıp debeleniyordu, sonunda Dom'un yüzü görüldü, ağzı can çekişir gibi kımıldıyordu. Bir ölümlü olsaydı işi şimdiye çoktan bitmişti, Dom'un işi de bitmek üzereydi.

Andry koştu, kılıcı parlıyordu, sivri ucu yılanın en kalın kısmına çevrilmişti. Dom'un bedenini birkaç santimle ısıkalayarak hedefi tutturdu, kılıcı sapına kadar sert kaslara ve pullara sapladı. Sigil de diğer tarafta baltasını korkunç bir hızla yılanı indiriyordu.

Yılanın boğumları biraz gevşedi, canavar acıyla ulurken kanı kalyona akıyordu, güverte karanlık gökyüzünden daha siyahtı. Andry ellerine fışkıran sıcak kanı hissetti. Kılıcı bırakmadı, mümkün olduğunca zarar vermek için bir hırıltıyla kılıcı çevirmeye çalıştı.

Yılan Sorasa'nın hançeriyle diğer gözünü de kaybetti, acınası ve tiz bir ses çıkardı. Sıkı boğumlar iyice gevşeyince Dom hırladı. Andry pulları iterek kolları kanla kaplanmış ölümsüzden uzaklaştırdı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandığını duydu prensin, bir eli omuzundaydı. Sorasa yanına sıçrayarak Kadim'i güverteye oturması için ikna etmeye çalıştı.

Kör ve parçalanmış yılan kıvrılıp titreyerek geminin güvertesinde bir ölüm şarkısı söylüyordu. Hayatta kalan denizciler alaycı nidalarla yılanı kırık küpeşteye doğru ittiler. Yılan irkildi ve gitgide yavaşlayarak kaymaya başladı.

"Onu gemiden atın," diye seslendi Corayne can çekişen canavarın ve uğuldayan rüzgârın gürültüsü arasında. "Yoksa bizi de yanında sürükleyecek."

Hâlâ nefes alan yılanı itecek kadar cesur olan Charlie sırtını canavara dayadı. "Yardım etsenize," diye çıkıştı mürettebata.

Sigil'in de yardımıyla hep birlikte yaratığı denize attılar. Yılan suya düştüğü anda rüzgâr kesildi, yelkenler sönüverdi.

Andry dizlerinin üstüne çöktü, bitkin ve afallamış halleydi. Güverte hâlâ kan içindeydi, giysileri beline kadar kana bulandı. Umursadığı yoktu, kesik kesik soluyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Dom bir kez daha, soluğu kesilerek güverteye uzandı.

Dom uzanır uzanmaz Sorasa direğe doğru yürümeye başladı. Birkaç hançer darbesiyle Corayne'i çözdü. Corayne fırlayıp Andry'nin yanına koştu, genç adamı gözden geçirirken elleri titriyordu.

"Bir şeyim yok," diye mırıldandı Andry, sesi hiç de öyle söylemiyordu.

Valtik kendini bağladığı yerden başını eğerek hayatta kalanlara baktı. "Bir dişini almayı becerebildiniz mi?" dedi bir kupa bira daha ister gibi. "Gerçekle zehirlenmiştir bir yılanın dişi."

Kimsenin cevap verecek gücü ya da isteği yoktu.

28

EN YÜKSEK TEKLİFİ VEREN

Corayne

Kalyonun iki tarafında da parçalanmış küpeşteler. Kayıp sandıklar. Bir düzine mürettebat üyesiyle birlikte ölü bir kaptan. Sonuçta deniz yılanıyla yapılmış bir savaş için o kadar da kötü değil.

Corayne hasarı dikkatle gözden geçirdikten sonra artık fiilen kaptan sayılan dümencinin yanına yerleşti. Ufak tefek adam ona Kastio'yu hatırlatıyordu. Boğazın rüzgârlarından ve akıntılarından faydalanmak için birlikte bir rota çizdiler. Corayne'in parmakları halı gibi yere yayılmış olan haritaların üstünde dans ediyordu. Güneş sıcacık parlıyordu, hava açıktı ve tuz kokusuyla doluydu. Corayne ait olduğu yerdeydi.

Dom bir kez daha kendini yaralıların arasında buldu, beline kadar soyulmuştu, gövdesi pula benzeyen siyah-mavi çürüklerle doluydu. Sigil iç kanama belirtisi olup olmadığını anlamak için parmaklarıyla göğsünü yoklarken hiç ses çıkar-

mıyordu. Sorasa ikisinin başında dikiliyordu, yüzünün bir tarafında yılanın kuyruğunu çarpması sonucu oluşan uzun bir iz vardı. Kadim çenesini kapalı tutsa da sinir olduğu ortadaydı. Sadece Andry'nin denizcilere hoş kokulu çaydan dağıtırken ona da verdiği bir fincan çayla biraz sakinleşebildi.

Karanlık çöktüğünde nöbetçi bir mürettebatla hazır dılar, gemi fenerlerle birlikte sallanıyordu. Gece olaysız geçti, bir sonraki gece de öyle. Suyun derinliklerinden başka bir şey çıkmadı ama herkes hâlâ diken üstündeydi ve dalgalara kaçamak bakışlar atıyordu.

Ibal Kraliyet Filosu'nu görmek hiçbir gemiyi bu kadar rahatlatmamıştı, görkemli savaş gemileri Uzun Deniz'in en dar yerine bir aslanın ağzındaki dişler gibi dizilmişti. Koyu mavi ve altın sarısı bayrakları rüzgârda dans ediyordu. Kal-yon açık mavi üzerinde beyaz bir boğanın bulunduğu Larsia bayrağını açtı, denizciler sevinç çığlıkları atarak el sallıyordu.

Corayne aynı coşkuyu paylaşmıyordu. Geçiş belgelerinin son rötuşlarını yapan Charlie'yi izlemekle meşguldü. Mühürler kusursuz görünüyordu: Deniz yeşili mühürlerin üstündeki deniz kızının pulları gerçek yaldızlı mürekkeple yapılmıştı. Charlie'nin bir geminin güvertesinde bu kadar güzel bir şey çizmeyi nasıl başardığını Corayne'in aklı almıyordu. Resmi evraklara, onları bir Tyri şirketinin temsilcileri olarak gösteren mektuplara hayranlıkla bakıyordu.

"Tam istediğim gibi olmadı," dedi Charlie dişlerini sıkarak, Corayne omzunun üstünden bakıyordu. "Biraz çeşit olsaydı iyi olurdu. Seni de Sarn gibi Ibalet ya da Ahmsarian olarak yutturabiliriz. Ama yeni bir mühür yapacak zamanım yoktu."

"Bunlar işimizi görür," dedi Corayne. "Önemli olan müh-rün nasıl durduğu değil, bizim nasıl durduğumuz."

Asla fazla uzaklaşmayan Dom yanlarına geldi, gözlerini ufka dikmişti. Gemileri sayarken dudakları kımıldıyordu. “Ben bir Iona prensiyim,” dedi kollarını kavuşturarak. “Herhalde bu bir şey ifade ediyordur.”

Charlie sözle ya da yüz ifadesiyle karşılık vermeyecek kadar nezaket gösterdi.

“Detaylı bir planın yoksa ya da şansın yaver gitmezse kraliyet filosunu aşmak imkânsızdır,” dedi Corayne. *Ayrıca Ward'daki krallıklar Kadimlere hâlâ hayranlık duyarsa da bir filo gemisinin kaptanı Kadimlerin var olduğuna inanmak şöyle dursun bunu umursamaz bile.* Annesi batıya her yelken açtığında Ward Boğazı'ndaki muhafızlarla uğraşıyordu, Corayne de sorun çıkmaması için dikkat ediyordu. “Herkes geçiş ücreti öder. Evrakların normal ücreti garanti edecek kadar iyi değilse sürtüşme yaşarsın. İcabında bazı kaptanlara rüşvet verilebilir ama karşına hangi geminin çıkacağı belli olmaz.”

Filoya doğru ilerliyorlardı. Gemilerden biri suya daha çok batmıştı, daha ağırdı. Corayne göğsünde annesinin açlığının alevlendiğini hissetti. Üç direkli yayvan kalyon su birikintisindeki bir kurbağa gibi çömelmişti. Sikkelerle, taahhüt mektuplarıyla, tanınmış soyluların, diplomatların, hatta Qaliram'daki hazineye ödeme yapmakla yükümlü kraliyet ailesinin imzalı damgalarıyla dolu olsa gerekti. Meliz an-Amarat sık sık geçiş gemilerinden birini ele geçirmenin hayalini kurardı ama çok sıkı korunuyorlardı. Böyle bir ganimet için bile fazla riskliydi.

Bir Ibalet gemisi yanlarına yanaşınca Corayne'in kalbi hızla atmaya başladı, geminin güvertesi açık mavi renkte hafif ipekliler giymiş hoş denizcilerle doluydu. Dalgaların üstünde de güneyin sıcağında da gerçek zırha ihtiyaçları yoktu. Ibalet denizcileri yüzmekte ve kılıç kullanmakta ustaydılar. Ağır

zırhlar onları yavaşlatmaktan başka işe yaramazdı. Sorasa gibi onların kılıçları ve hançerleri de bronzdandı, gün ışığında parlıyor, açık bir güç gösterisi oluşturuyorlardı.

Dümenci Ibalet kaptanla buluştu, para kesesi ve evrakları elindeydi. Corayne konuşma şekline, elleriyle havada inişli çıkışlı bir yol çizmesine bakarak deniz yılanından bahsettiğini anladı. Bu kaptanı duraksatmaya yetti, adam sahte evraklara doğru düzgün bakmadı bile. Atlattıkları badireden dolayı hâlâ perişan görünen mürettebata şöyle bir baktı ama fazla dikkat etmedi. Tyri soyundan gelmediği besbelli olan Sigil'e ve bir ticaret gemisinden çok mezara yakışacak olan Valtik'e bile.

Birkaç dakika sonra yeniden yola koyulmuşlar, Ibalet kıyılarına doğru ilerliyorlardı.

Ardından görkemli Almasad şehri geliyordu.

Ibal batıda alçalan güneşin pusuyla yumuşak ışıklara bürünmüş bir diyardı. Kıyı yeşildi, devasa palmiye ağaçlarıyla ve yemyeşil bahçelerle kaplıydı, kuzeyin ormanları kadar ağaçlıktı. Corayne hayran kalmıştı. Kıyıları sazlıklarla ve kumsallar boyunca uzanan açık mavi nilüferlerle doluydu. Ufukta, kum tepelerinin başladığı yerde sarı bir çizgi parıldıyordu. Kıyıdaki kayalıklara ya da su kenarına kümelenmiş köyler ve şehirler her geçen mil daha da büyüyordu. Sığılıklar balıkçılarla doluydu. Savaş gemilerinden sığ sularda dolaşan küçük kayıklara kadar her türden deniz taşıtı bir Cor yolundaki arabalar gibi kıyı boyunca ilerliyordu.

Sonra birden Almasad şehri belirdi, liman şehri heybetli Ziron'un iki yanına doğru genişliyordu. Burası Ibal'ın başkenti değildi ama yine de muhteşemdi, kum taşından anıtlarla ve kireç taşından yapılmış parlak sütunlarla doluydu. Nehir üstüne köprü yapılamayacak kadar genişti, mavnalar karıncalar gibi iki yakası arasında gidip geliyordu. Sorasa'nın

dediği gibi Ascal'inkini utandıracak bir liman havzası vardı. Donanmaya ait daire şeklindeki rıhtım başlı başına bir şehir gibiydi, surlarla çevrelenmişti ve ipekli üniformaları içinde devriye gezen denizciler tarafından korunuyordu. Corayne limandaki düzinelerce gemiyi saymaya çalıştı ama Ibal ve filolarının çok sayıdaki yelkenlilerine ve parıldayan bayraklarına yetişmekte zorlandı.

Almasad'ın pek çok bölgesine hem tatlı suyu hem de yolcuları taşıyan yüksek geçitler şehri güneş ışınları gibi sarıyordu. Eski Cor'un yıkık dökük kalıntıları gibi değillerdi. Kireç taşı güneşin altında bembeyaz ve kayan yıldızlar kadar parlaktı. Nehrin iki yakası boyunca açık sarı, yeşil ve masmavi renklerde saray yerleşkeleri, hisarlar ve taş döşeli meydanlar uzanıyordu. Bir tepenin üstünde kum taşından yapılmış duvarlarla ve tepeleri parlak gümüş renginde kulelerle çevrilmiş bir kraliyet sarayı bulunuyordu. Saray Ziron'a bakıyordu, çok sayıdaki pencereleri ve balkonları boştu. Corayne'in de bildiği gibi Ibal kraliyet ailesi burada, hatta daha da büyük olan başkentte değildi. Daha güneyde, dağlardaydılar, saklanıyor ya da uygun zamanı bekliyorlardı. *Bir sorun olduğunu biliyorlar,* diye düşündü Corayne dişlerini sıkarak.

Nehrin iki yanında eski kralların heykelleri sıralanıyordu, katedral kulelerinden daha yüksektiler, yüzlerinde asırların yıpranmışlığı vardı. Kalyon heykellerin binlerce yıllık gölgelerinden geçerek yoluna devam ediyordu.

"Bunlar imparatorlar mı?" dedi Corayne küpeşteden, hayranlıkla heykellere bakıyordu. Siscaria ve Galland'da olduğu gibi eski imparatorluk bir zamanlar burada da hüküm sürmüştü. Corayne heykellerin yüzüne bakarak babasından, kendinden bir iz bulmaya çalıştı. Ama hiçbir şey bulamadı. "Eski Cor imparatorları mı?"

Sorasa kıyıya değil, ılık rüzgâra doğru eğilip suya baktı. "Sence kuzeyli fatihlere benziyorlar mı?" dedi mağrur bir gülümsemeyle.

Gerçekten de benzemiyorlardı, yüz hatları ve kıyafetleriyle Uzun Deniz'deki imparatorlardan farklıydılar. Her biri desenli ipekten pelerinleri ve tavus kuşu tüyleriyle güzel birer aygırın sırtına binmişti. *Daha çok anneme benziyorlar*, diye düşündü Corayne annesininkilere benzeyen dudaklara ve elmacık kemiklerine bakarak.

Sorasa ılık rüzgâra karşı gerindi. Eve dönmekten duyduğu korku kaybolmuş gibiydi. "İbal Cor'dan çok önce doğdu ve o öldükten sonra bile hâlâ yaşıyor."

İbal gerçekten de *yaşıyordu*. Nehir kıyısının farklı kesimleri teknelerle, suda oynayan çocuklarla ya da boğumlu timsahlarla doluydu. Uzun boyunlu beyaz kuşlar denizin üstünde uçarak parlak bakır balıklarını avlıyordu. İnsanlar geçitlerde yayan, arabayla ya da at sırtında yolculuk ediyor, dört bir yana doğru uzaklaşıyorlardı. Kıyı kesimindekiler altın tenliydi, yüzleri güneş ışığının her tonunda bir renk prizması gibiydi. Güneyden ve doğudan gelenler daha koyu tenliydi, yüzleri kırmızımsı akik renginde ya da simsiyahtı. Daha uzak diyarlardan geliyorlardı, Safir Körfezi'nden, Kasa'dan, hatta Gökkuşağı Ormanı'ndaki bir krallık olan Niron'dan. Güneyin her dilinde konuşmalar yükseliyor, bazıları Corayne'e tanıdık, bazıları da İshei kadar yabancı geliyordu.

Ascal leş gibi kokusu ve bunaltıcılığıyla insanın duyularını allak bullak ederken Almasad bir merhem gibiydi. Havada Ziron'u süsleyen nilüfer bahçelerinin hoş kokusu vardı. Meydanlardaki çalgıcılardan ya da nehir boyunca uzanan evlerden yükselen müzik sesleri sokaklara yayılıyordu. Su da tertemizdi, Kraliçe Erida'nın başkentinin kokuşmuş kanalları

gibi değildi. Kıyıya doğru yaklaşırlarken Corayne'in içinden suya atlamak geliyordu, berrak yeşil akıntı güzel bir banyo kadar davetkârdı.

Rıhtımda onları bir başka denetçi karşıladı. Corayne'in aklına cebinde şingirdayan rüşvetler ve sahtecilikle dolu defteriyle Lemarta'daki Galeri geldi. Ibalet görevli çok daha dikkatli görünüyordu, açık krem rengi kıyafetinin üstünde altın zincirle birbirine bağlanmış birkaç rozet vardı.

Dümenci yine kaptanlık vazifesini üstlenip görevliyle konuşurken mürettebat her zamanki karmaşa içinde yükü boşaltıyordu. İkili, felaketten kurtulan yükün yanına giderek sandıkları incelemeye koyuldu.

Corayne ve diğerleri küpeşteye toplanmış, aşağıdaki trafiği izliyordu. Yanlarında başka bir kalyon vardı, yırtık yelkenleri ve bir kirpinin okları gibi dışarı fırlamış kürekleriyle perişan bir haldeydi. Bir sarhoş gibi yan yatmıştı, mürettebatı elden geldiğince hızlı bir şekilde gemiyi boşaltıyordu.

Corayne gemiyi inceledi. *Sardosi, siyah-beyaz yelkenler, bir tahıl gemisi*. Mürettebat gemi bütün yüküyle batmadan büyük varilleri aceleyle yuvarlayarak iskeleye indiriyordu.

Corayne yanında duran Dom ve Andry'ye bakarak alçak sesle, "Ortalık hayli karışacak," dedi. "Liman görevlileri yolculardan çok yükü önemser. Onları atlatıp çifter çifter geçebiliriz."

Bir varil daha iskele tahtasından sekerek sertçe aşağı düştü. Az sonra ahşap kasnakları yarıldı, patlayan varilden tahıl fışkırmaya başladı. Ibalet görevli ve denetim ekibiyle birlikte her iki geminin mürettebatı da dehşet içinde bağır-maya başladı.

Küpeştede durmakta olan Sorasa sapanını tekrar kemerine soktu, yüzü açık ve ifadesizdi. "Önce sen," dedi Corayne'i

kolundan tutarak. Sonra diğerlerine döndü, "Kırmızı Sütun'da buluşalım, *takhan*'da," başıyla şehrin üzerinde yükselen inanılmaz büyüklükteki dikili taşı işaret etti. Corayne'in tahminine göre dikili taş ancak bir kilometre kadar uzaktaydı ama şehrin en kalabalık yerinden geçmeleri gerekiyordu.

Dom, Corayne'in yanına geldi, cüssesi sağlam ve güven veren bir duvar gibiydi. Birlikte Corayne'i iskele tahtasından indirdiler, karşılarındaki kalyon gıcırdıyor, iskele tarafı hızla batıyordu.

Ibalet görevli onları durdurmadı, bir varil daha çatlayan yumurta gibi yarıldığı için işi başından aşkındı. Rıhtımdan meydana çıkıp liman bölgesinin kalabalığına karıştılar. Her pencereden, her köşeden çiçekler fışkırıyordu, her yerde belli aralıklarla yerleştirilmiş hoş kokulu yağlarla dolu taş çanaklar ve kalın mumlar göze çarpıyordu. Bir şehrin iğrenç kokularıyla mücadele etmek için dâhiyane bir yoldu.

Sorasa yolu bildiği için onları kestirmeden götürdü, kil ve taş binalardan oluşan bir labirentten geçerek doğruca Kırmızı Sütun'a doğru gidiyorlardı. Taş duvarlı hanlar ve ağaçların gölgesi altında serin avlular arayan yorgun yolcular yanlarından geçip gidiyordu. Çok sayıda meyhane ve bar olduğu halde Corayne fazla sarhoş ya da dilenci görmüyordu. Almasad sokakları hem çöpçüler hem de ipekliler ve zırhlar içinde devriye gezen askerler tarafından son derece temiz tutuluyordu.

Rengârenk tezgâhlarında Ibalet kıyılarından ve Ziron'dan değişik balıkların satıldığı bir balık pazarından geçtiler. Corayne çoğunu tanıyordu: yağlı yayın balığı, büyük nehir sazanı, timsah kuyruğu, dikenli balon balığı. Kaslı bir balıkçının tezgâhında gururla sergilediği kıvrılmış dokunacı görünce kalbi

hızlı hızlı atmaya başladı. Ama bu sadece simsiyah bir ahtapot koluydu. Kirmen'in deniz canavarları buraya ulaşmamıştı.

Dom ve Sorasa'nın arasında sıkışan Corayne derin bir nefes aldı. Bir an için kendini yine evinin önünde, Siscaria yazının masmavi gökleri altında buldu. Önünde uzanan yol onu çağırıyordu.

Seçimini çoktan yapmıştı.

Valtik ve Andry belli bir mesafeden onları takip ediyordu, yaveri seçmek kolaydı. Çoğu kişiden neredeyse bir baş uzundu ve Ibaletlerden daha koyu tenliydi, ayrıca elbette bir kuzeyli gibi giyinmişti. Ibaletlerin çoğu güneşten ve sıcaktan korunmak için uzun cübbeler giyip başlarına örtüler sararken Andry'nin üstünde hâlâ tuniği ve deri tozlukları vardı, pelerini de omuzlarındaydı. Corayne'in gözlerine bakıp başını salladı, sonra Corayne bir köşeyi dönüp onu gözden kaybetti.

Başka bir yüzün kendisine bakmakta olduğunu görünce şaşkın şaşkın gözlerini kırptırdı.

Kendi yüzünün.

Rıhtım bölgesini çevreleyen tuğla duvar yüzyıllar öncesinden kalmaydı, üstünde düzinelerce açık kapı vardı. Geçitlerin aksine duvarın açıkta kalan yerleri ufalanıyordu. Geri kalanına eski kâğıtlar yapıştırılmıştı. İlanlar, reklamlar, her dilde ama çoğunlukla kıvrımlı, süslü Ibalet harfleriyle yazılmış solmuş yazılar. Suçluların ve kanun kaçaklarının yüzü tuğla duvardan ters ters bakıyor, isimlerinin altında işledikleri suçlar yazıyordu.

Corayne kendisinin, Dom'un ya da Andry'nin resimleri altında sıralanmış suçları okumaya kalkışmadı ama isimleri apaçık ortadaydı. CORAYNE AN-AMARAT. IONALI DOMACRIDHAN. ANDRY TRELLAND. Sorasa'nın kabataslak

bir çizimi bile vardı, siyah sürmeli gözleri bir kâbus kadar tehditkârdı.

"Galland Krallığı tarafından aranıyor," dedi Sorasa usulca resimlerinin üstündeki yazıyı okuyarak. Girdaba çekilen bir gemi gibi kendilerine doğru yaklaştılar. "Galland'a karşı işlenmiş suçlar yüzünden. Ölü veya diri getirenler ya da nerede olduklarını bilenler mükâfatlandırılacaktır."

Corayne parmaklarını kendi çizimine dokundurdu, dudakları çok ince, çenesi çok köşeliydi. Andry ve Dom'un yüzü daha doğru çizilmişti. Resimleri Taristan'ın çizdirdiğinden şüphelendi, tabii kendi çizmediyse.

Kâğıt elinin altında kaygandı, hâlâ ıslaktı.

"Bunlar yeni," dedi titreyen sesiyle.

Sorasa kendi kendine homurdanarak küfretti. "Bu afişler Ward'ın her limanında, Galland'a korku ya da sevgi besleyen her krallıkta asılı. Diyarın dört bir yanında aranıyoruz."

"Hem insanlar hem canavarlar tarafından," diye mırıldandı Corayne. Boğazına kılıcı kimin dayayacağını bir önemi yoktu, iskelet bir şeytan da olabilirdi kraliçenin emrini yerine getiren bir muhafız da. Hangisi olursa olsun dünyanın yıkımıyla sonuçlanacaktı.

Dom kısık, gırtlaksı bir sesle konuştu. "Bu şehirden çıkmamız gerek."

"Bu kez izbandutla aynı fikirdeyim," dedi Sorasa afişleri duvardan yırtıp alarak.

Almasad Uzun Deniz'deki en büyük limanlardan biriydi, bir araya toplanmış iskeleleri kıyıdan dışarı taşıyordu. Ama birkaç sokak içeride şehir rahatlıyor, daha geniş kavisler ve daha تنها yollar şeklinde uzanıyordu. Evlerin ve binaların çoğu duvarlarla çevrilmiş, palmiye ve selvi ağaçlarıyla çevrelenmişti.

Büyük bulvarlar geçitlerin altındaki kanallar kadar genişti. Bazılarında gölgelikler vardı, yelken büyüklüğünde tenteler büyük direklerin ve ahşap çevçevellerin üzerine çekilmeye hazır bekliyordu. Gölgeler serin ve davetkârdı, sokakların güney sıcağının etkisini azaltmaya yönelik tasarlandığı belliydi. Ne yazık ki sessiz sakin mahallelerden göze batmadan geçmek daha zordu. Özellikle başına ödül konulmuş olanlar için.

Pas rengi yekpare granitten yapılmış olan Kırmızı Sütun meydanın ortasında yükseliyordu. Yüksekliği otuz metreden fazlaydı, piramit gibi yukarı doğru incelen kare şeklinde bir kolundu. Sütunun her bir tarafına güneş ve ay, gece ve gündüz, yaşam ve ölüm tanrıçası olan Lasreen'in yüzü oyulmuştu.

Başlıklarını kafalarına çekip başlarını öne eğerek sütunun yanından hızla geçtiler. İpeklilere ve zırhlara bürünmüş bir grup Ibalet askeri geçerken Sorasa, Corayne'i oyun bloklarından yapılmışa benzeyen bir apartmanın altındaki sıkışık bodruma doğru çekti. İçerisi loş ve dumanlıydı, Corayne'in gözleri karanlığa alışmaya çalışırken yanıyordu.

Gözleri alışınca toprak duvarlı bir mahzende olduklarını fark etti, tavan o kadar alçaktı ki Dom eğilmek zorunda kalmıştı. Her tarafta karanlığa açılan kapılar ve kemerler vardı.

"Ne yaptığını bildiğini farz ediyorum," dedi Corayne. İçerisi tavandan sarkan kurutulmuş otların ve bitkilerin kollarıyla doluydu. Yukarıdan ayak sesleri geliyordu.

Suikastçı gözünü kapıdaki çatlağa dayadı. Yüzüne tek bir güneş ışığı hüzmeleri düştü.

"Sayılır," dedi. "Burası Almasad yeraltı dünyası için bir ara istasyon sayılır. Hırsızlar, yankesiciler, bazen de suikastçılar için. Şimdi de Kraliçe Erida'dan kaçanlar için."

“Teyzem buna izin vermez.” Dom başının yan tarafını tavana dayadı. “Ben bir Iona prensiyim. Beni ayan beyan avlamak anklavıma karşı savaş ilan etmek demektir.”

Corayne gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Mahzeni gözden geçirip bitkileri kayıtsızca evirip çevirdi.

Suikastçı kapıdan ayrılmıyordu, sesi duygudan yoksundu. “Anklavın Ward için savaşmayı reddetti ama *senin* için savaşacak, öyle mi? Nedense bundan o kadar emin değilim.”

“Sende şeref ve vazife anlayışının olmaması başkalarında da olmadığı anlamına gelmez,” dedi Dom öfkeyle. Sorasa küçümseyen bir bakışla cevap verdi, güneş ışığı bakır rengi gözlerinden birini aydınlatıyordu.

Corayne’in parmakları arasında ufalanan bir tutam lavanta mahzeni baş döndürücü bir kokuyla doldurdu. Corayne sakinleştirmesini umarak kokuyu derin derin içine çekti. Ne var ki işe yaramadı.

“Buradan nereye gideceğimizi bilmiyorum,” dedi Corayne ikisinin arasına girerek. “Kirmen Ağzı’nın yakınlarında olmalı ama bu çölde günlerce yolculuk etmek demek. Denizden de gidemeyiz, limanın her yerine resimlerimiz yapıştırılmışken hiçbir gemiye binemeyiz.”

“Nasıl gideceğimizden önce nereye gideceğimizi kararlaştıralım,” dedi Sorasa. Ses çıkarmadan kapıdan dışarı süzülürken arkasında girdaplar çizen toz zerrecikleri bıraktı.

“Hele şükür,” diye homurdandı Dom. Bir sandık çekip üstüne oturdu, boynunu esnetmeye koyuldu.

“Sorasa olmasaydı hâlâ Ward’da beni arıyor olurdun,” dedi Corayne elindeki lavantaları silkeleyerek. “En azından ondan nefret etmiyormuş gibi yapabilirsin.”

Ölümsüz abartılı bir iç çekişle duvara yaslandı. “Yalan söylememek için elimden geleni yapıyorum.”

Corayne gülmeye ya da cevap vermeye fırsat bulamadan Sorasa peşinde Valtik ve Andry ile geri döndü. Yaverin yüzü kızarmıştı, başlığı kafasındaydı, bedeni endişeyle gerilmişti. Cadı bir yerlerden pul desenli, renkli bir eşarp bulup başına bağlamıştı.

“Gördünüz mü?” dedi Andry titreyen parmağıyla sokağı işaret ederek. “Oradakiler biziz. Daha şimdiden.”

“Afişleri gördük Yaver,” dedi Sorasa kapıyı içeri giren Charlie ve Sigil için aralık tutarak, onlar Andry kadar endişeli değillerdi. “Zaten bu yüzden güneşin tadını çıkarmak yerine saklanıyoruz.”

Corayne ihtiyar cadının yanına gidip elini tuttu. Kadının eli çok hafif, teni kâğıt kadar inceydi. “Valtik, kemikler ne söylüyor?” dedi tüm endişesini gözlerine yansıtarak. Valtik de Corayne’in yüzüne baktı, gözleri yine masmaviydi. “Sana bir şey söylediklerini biliyorum. Herhangi bir şey.”

“Hiç zahmet etme,” dedi Dom. “Cadının ona en çok ihtiyacımız olduğu zamanlarda işe yaramamak gibi bir âdeti var.”

Sorasa kapıyı kapatınca karanlıkta kaldılar. “İkinizin ortak bir yanı mı var yani?”

Dom’un duymazdan geldiğini, Valtik’in de sırtıttığını görünce Corayne rahatladı. Valtik boştaki elini kemerine götürüp tek bir ipi çekerek kemik kesesini çözdü. Kan ve kaslardan temizlenmiş sarı ve beyaz kemikler ayağının dibine döküldü.

“Ne diyorlar diye bakalım mı?” dedi Valtik görünüşe göre rastgele dağılan kemikleri izleyerek. Diğerleri de bakıyor, yalnızca Valtik’in görebileceği bir desen arıyorlardı. Valtik çok uzun süre bakmadı. Kemiklerde gördüğü şey gün gibi açıktı. “Doğru topraklardayız.” Masmavi gözlerini Corayne’e

çevirdi. Dikkatle gözlerine baktı. "Ama bir ayna bulmamız gerekiyor... kumda aynalar bulmalıyız."

"Bu lıydli saçmalıklarına neden katlanıyoruz?" diye tısladı Sigil. Bronz yüzü sıcaktan kızarmıştı ama şimdiden güneşten yanmış olan Charlie'nin yüzüyle kıyaslanamazdı. "Ayrıca burada ne kadar saklanacağız?" Ödül avcısı da kafasını tavana çarpmamak için eğilmek zorunda kalıyordu. "Sizinkilerden birinin ortaya çıkıp bizi satması an meselesi."

"Endişelenme Sigil. Amharalar kuzeyli bir kraliçeye bırakmaktansa beni kendi elleriyle öldürmeyi tercih ederler," dedi Sorasa kayıtsızca. "Ama evet, harekete geçmemiz gerek. Almasad Ascal gibi değil. Kanun kaçakları pek öyle kolayca gözden kaçırılmaz." Dudağını ısırdı. "Demek kumdaki aynalar, öyle mi Valtik? Bunun ne anlama geldiğine dair fikri olan var mı?"

Cadının söyleyecek başka lafı yoktu. Parmaklarını toprağın üstünde gezdirerek kemikleri yeniden keseye doldurdu.

Charlie cadıyı izliyordu, gözleri loş ışıktaki bile parıl parıldı. Kavşaktaki meyhanede yaptığı gibi iki avucunu da öptü. "Kirmenlerin olduğu yerde tuhaf şeyler olur. Kirmenler açılmadan önce, hatta kapandıktan sonra da bulundukları yerde bu tuhaflıklar devam eder. Kutsal kitap buna tanrıların gölgesi der. Kirmen güçleri olanlar da böyle doğar, büyü yeteneğine sahip olarak," dedi yerde kemikleri toplayan yaşlı kadını göstererek. Kadın hiç de büyü güçlerine sahipmiş gibi görünmüyordu. "Bu topraklarda açık bir Kirmen varsa muhakkak bir işaret de vardır."

"Ama bazılarımız bütün Almasad'ı dolaşıp konuşulanlara kulak kabartarak böyle işaretler arayamaz," dedi Corayne.

"Afişlerde benim yüzüm yok," dedi Sigil. "Civarda dolaşıp bir şeyler öğrenmeye çalışabilirim. Umarım anlam çıkarabileceğiniz bir şeyle dönerim."

Sorasa onda nadiren görülen içten bir gülümsemeyle baktı. "Teşekkürler Sigil."

"Ben basit bir kadınıym Sarn," dedi ödül avcısı omuz silkerek. "En yüksek teklifi verene hizmet ederim. Bu da şu anda sensin."

Suikastçı üstünde durmadı. "Şehrin eteklerindeki Haroun harabelerinde buluşalım. Alaca karanlıkta," dedi. "Charlie, sen de rahatça dolaşabilirsin. Bize at bulabilir misin? Onları Ay Kapısı'na getirebilir misin?"

Rahip eskisi kabul etmeden Dom başını iki yana salladı, hâlâ duvara yaslanmış oturuyordu. "Ya bizi bırakıp giderlerse?" dedi Sigil ve Charlie'ye bakarak.

Çok da aptalca bir düşünce değil. Corayne kendi korkusunu bastırmaya çalışarak dudağını ısırды. Karşısında duran Andry kaşlarını çattı. *Şimdiye dek yeterince hata yaptık. Tanımadığımız iki kanun kaçağına güvenmek de hata mı olur?*

Sorasa'nın gözlerinde tehditkâr bir ışıltı belirdi. "O zaman Ward'ı yıkılmaya, kendilerini de felakete mahkûm etmiş olurlar."

"Hep böyle iyimser kal Sarn," dedi Charlie kapıyı açarak. İçeri dolan ışık o kadar parlaktı ki Corayne yüzünü buruşturdu. Arkasında dev gibi dikilen Sigil'in gölgesi yere vurdu.

"Zaten başka seçeneğimiz de yok," diye mırıldandı Corayne.

Sorasa kaşlarını çatarak kapıyı arkalarından çarptı. "Aynen öyle."

Mahzende fazla kalamazlardı. Sigil haklıydı: İbal devriyelerinin ya da bir suçlunun ne idiği belirsiz gruplarını keşfetmesi

an meselesiydi. Sıradan bir hırsız bile Sorasa'nın bıçağından kaçmayı başarırса onları ihbar etmekten geri kalmazdı. Bu yüzden Sorasa onları doğuya doğru götürdü, çamurlu bir geçitten asılı çamaşırlarla dolu, gözden uzak bir ara sokağa çıktılar. Sorasa'nın bir tavşandan bile daha ürkek olması, her köşeyi iki kez kontrol edip girintilerden ve kanalizasyon kanallarından üstüne kapanabilirlermiş gibi kaçması Corayne'i dehşete düşürdü.

"Bana mı öyle geliyor, yoksa Sorasa Sarn korkuyor mu?" diye mırıldandı Andry.

"Ödü patlıyor," dedi Corayne.

"Taristan'la, ordusuyla, diğer Kirmen'le aramızda koca bir deniz var." Andry adımlarını Corayne'e uydurdu. "Neden korkuyor olabilir?"

"Kendinden," dedi Corayne, bunu söylerken bir şeyin farkına vardı.

Bir Amhara eskisi, lanetlenmiş, yıkılmış. *Osara*. Bu aynı zamanda *ölüme mahkûm edilmiş* anlamına geliyor olsa gerekti.

Corayne'in içi buz kesti, Ibal'ın kuru çöl sıcağına rağmen tüyleri diken diken oldu. Dudaklarını yalayınca ağzına ter ve tuz tadı geldi. *Fazla vakit kalmadı*. Gün batımı yaklaşıyor, gökyüzü açık pembeye dönüyordu. *Charlie ve Sigil'le buluşacağız. Atlarımız olacak. Burayı da o afişleri de geride bırakabiliriz. Çölde devriye yoktur. Kimse yoktur*.

Sorasa'nın ihtiyatı sayesinde ara sokaklardan sorun yaşamadan geçtiler, suikastçının iç pusulası onları kalabalık yerlerden uzak tutuyordu. Devriyelerden ve kalabalık pazarlardan uzak durarak yol almak saatler sürdü ama sonunda binalar seyrekleşmeye başladı. Tepelerindeki geçit aşağı doğru iniyor, kemerleri gitgide alçaldıktan sonra taş döşeli bir bulvara açılıyordu. Almasad Büyük Çöl'ün sınırındaydı ve liman

dışında surlara ihtiyaç duymuyordu. Hiçbir ordu şehre çölden saldıramazdı. Yollar ve sokaklar yerini durmadan değişen kum tepelerine bırakarak kayboluyordu. Çiçek kokuları bile azalıyor, onun yerini sıcak kumların ve Corayne'in ne olduğunu anlayamadığı bir otun kokusu alıyordu.

Haroun harabeleri Corayne'in de düşündüğü gibi bir tapınak değildi, şehrin kıyısında, ikiye bölünmüş bir ağaç gibi devrilmiş devasa bir kuleydi. Geriye sadece içi boş bir sütun ve tam ortadan bir omurga gibi yukarı uzanan ve hiçbir yere varmayan spiral şeklinde bir merdiven kalmıştı. Yıkılan kulenin tacı kaba kum taşı kuleden kopup kaybolmuştu.

"Çalındı," dedi Sorasa, Corayne'in nereye baktığını görünce. Parmaklarını kolunda gezdirerek yenini gevşetti. "Haroun'un Gözü kule daha devrilmeden, Corlar Ibal'ı yendiği zaman çalınmıştı. Gerisi, bronz başlığı, kule devrildikten sonra parça parça kesilip götürüldü. Eritilip silah, sikke, mücevher yapıldı. Kuzeyliler geçmişe biz güneyliler gibi saygı göstermez."

Corayne kaşlarını çatarak tekrar harabelere baktı. Eskiden nasıl olduğunu gözünde canlandırmaya çalıştı. "Denizden bu kadar uzağa neden deniz feneri yapsınlar?"

"Güzel soru," dedi Sorasa kolunu sıvayarak. Parmaklarındaki siyah çizgiler bileğinin üzerinden devam ederek dirseğine doğru açık bir gözün kirpiklerini oluşturuyordu. Göz bebeğinde ay ve yıldız vardı, alevin etrafına yerleştirilmiş bir hilal. "Fener denizciler için değildi. Haroun'un Gözü çöldeki kervanlara yol göstermek için gece gündüz yanardı."

"Keşke görebilseydim," dedi Corayne hayatında çok alışıldık olan bir hüznle.

Sorasa dövmesini tekrar örttü. Kolunun iç kısmında bir başka dövme belirdi, kuş gibi bir şeydi. "Vazgeç bu dilekten Corayne. Sana hiç faydası olmaz."

Keşke o kadar kolay olsaydı.

“Hava kararmak üzere,” diye gürledi Dom. Mora dönüşmekte olan gökyüzüne baktı. “Senin rahip şu atları getirse iyi eder. Ben Kirmenleri çölde yürüyerek arayabilirim, siz yürüyebilir misiniz?”

“Elbette, hiç durma,” dedi Sorasa sertçe, elini kum tepelerine doğru salladı. “Biz sana yetişiriz.”

Valtik yine yere çöktü. Tırnaklarını kumlara sürerek Jyd sarmalları ve düğümleri çizmeye başladı. “Kum ve yağmur, toprak ve çamur, kaybedecek çok şey var, kazanacak çok şey.”

“Valtik, lütfen.” Corayne içini çekti, sinirleri bozulmuştu.

İlk yıldız tepelerinde, çölün tam üstünde parladı. Corayne hangi yıldız olduğunu anlamaya çalıştı ama başaramadı. *Buradaki yıldızları bilmiyorum. Önümüzdeki yolu bilmiyorum. Geri dönüş yolunu bile bilmiyorum.*

Gözlerini kısarsa kum tepeleri Uzun Deniz, tepelerin yükselip alçalan sırtları da dalgalar olabilirdi. Siscaria'nın uçurumlarını, uzakta Lemarta'yı, arkasındaki evini gözünün önüne getirmeye çalıştı. Ufukta annesinin eve dönen gemisi görünüyordu. *Rüzgârlar nasıldı?* diye geçirdi içinden, dudakları ses çıkarmaksızın kımıldadı. Saçlarını dalgalandıran rüzgâr o hatırladıklarına hiç benzemiyordu, fazla sıcak ve kuruydu. Yine de öyleymiş gibi yapabilirdi. *İyiymiş çünkü beni eve getirdiler.*

Andry uzak duruyor, volta atarak kulenin yıkıntılarına gitgide daha çok yaklaşıyordu. Corayne uzak durmasından memnundu, nedense aralarındaki mesafe onu rahatlatıyordu. Yolda geçen uzun haftalar boyunca Corayne hiç yalnız kalmamıştı. Şimdi de yalnız değildi ama böylesi gece gündüz tepesinde birilerinin dikilmesinden daha iyiydi.

Nedense Kirmen kılıcı hafiflemiş gibiydi. Ya da sırtındaki dev kılıcın daha az farkındaydı. Kılıcı daha rahat taşıdığı söylenemezdi, deri kıyafetlerin üstünden onu terletiyordu. Ama yine de daha hafif geliyordu. Bir metal parçası değil de uzuvlarından biri gibiydi. Elini omzunun üstünden uzatıp parmaklarını kılıcın sapına dokundurdu. Kılıcın sapında hâlâ babasının elinin şekli vardı, oyuklar ölü bir adamın eline uyuyordu. *Asla bana uymayacaklar*, diye düşündü elini geri çekerken.

Güneş tamamen kayboldu, altın sarısı yuvarlak batı uf-
kunun altına kayıp arkasında kırmızı-mor lekeler bıraktı. Corayne gündüzki sıcağı şimdiye dek hiç görmemiş olsa da gece hava birden soğumuştı, kumlar ısınıp hızla kaybediyordu. Gökyüzü önce maviye, sonra siyaha büründü, sanki gökyüzünün bir ucundan öbür ucuna yıldızlarla delinmiş bir örtü çekilmişti. Yıldızlar göz kırpmaya başlayınca Corayne rahat bir nefes aldı. *İşte Ejderha. Şu da Tek Boynuz.*

Ward hâlâ ona aitti. Artık herhangi bir yolcu yolunu bulabilirdi. *Ben de bulacağım.*

Kumdaki aynalar.

"Sorasa!" diye bağırdı kumların üstünde hızla geriye koşarken. Arkadaşları sesini duyunca dönüp baktı.

Onu önce Dom yakaladı. "Ne oldu?" dedi endişeyle açılmış gözlerle.

Corayne, Sorasa'ya baktı. "Göz bir aynaydı, değil mi?" diye sordu soluk soluğa. "Büyülü bir ayna? Özel? Kirmen büyüsüne sahip bir ayna?"

"Evet." Sorasa elini kolunun içine sokup içgüdüsel olarak dövmeye dokundu. "Alevsiz parlayan, ikinci bir güneş kadar parlak bir ayna."

"Nereden gelmişti peki? Buradan mı?" dedi Corayne suikastçıyı kolundan tutarak.

Sorasa kaşlarını çattı. "Hayır, Almasad'dan değil," diye mırıldandı hafızasını zorlayarak. "Onu Lasreen rahipleri çölde bulmuştu. Bir vahada."

"Bir vaha. Adı ne peki?" Corayne, Valtik'in sessizce ona baktığını hissetti, gözleri masmavi ve soğuktu. "Neresi Sorasa?"

Sorasa cevap veremedi yere bir ok saplandı, Corayne kendini yerde, Dom'un ağırlığı altında yarı yarıya kumlara gömülmüş buldu. Dom kalkmasına izin vermedi, bir eliyle onu yere bastırırken diğer eliyle kılıcını çekti. Corayne dağınık saçlarının arasından bakınca Dom'un gözlerini şehre diktiğini gördü. Dom'un kafasının yanından bir ok daha geçti, birkaç santimle ıskalamış, kulağının arkasına sıkıştırdığı uzun saçlarını dalgalandırmıştı. Bu kez kuleden, ilkinin tersi istikametten gelmişti.

Corayne'in içi buz kesti.

Pusu.

Kıvranarak Dom'un elinden kurtulup ayağa kalkmaya çalıştı ama Dom'un sırtına bastıran eli çok ağırdı. Ağzına kumlar dolmuştu, sıcağın tadını alıyordu. Başını çevirip And-ry'yi aradı, onun yerine yanında bir grup askerle kulenin yıkıntılarından çıkan Sigil'i gördü. Sorasa dişlerini gıcırdattı, o kadar öfkelenmişti ki bağırıyordu bile.

Corayne kuleden çıkıp yaklaşmakta olan kırk asker saydı. Bronz kılıçları ve çeliğin üstünde açık pembe ipeklileriyle yirmisi Ibal askeriydi. Yanılgıya yer bırakmayan yeşil pelerleriyle diğer yirmisi de Galland askeriydi, soluk tenli, çukur gözlü, terleyen suratlarıyla miğferlerinin altından gaddarca bakıyorlardı. Sigil aralarında duruyordu, silahları belindeydi.

İki parmağını dudaklarına götürüp ıslık çaldı, tiz ve sert ıslık sesi Corayne'in kulaklarını çınlattı.

Almasad eteklerinden kırk asker daha çıktı, hepsi Ibalet askeri idi, okları fırlatılmaya hazır idi.

Sorasa'nın dudaklarından açık yaradan akan kanlar gibi Ibalet küfürleri dökülüyordu. Askerler ellerinde kılıçlarıyla Sorasa'nın etrafını sararken Sigil yaklaştı.

Sorasa sertçe tükürdü, hedefi tutturmuştu.

"Kişisel alma Sarn," dedi Sigil bir eliyle yüzünü silerek. "Ne olduğumu biliyorsun, ben de senin ne olduğunu biliyorum. Yerimde olsaydın sen de böyle yapmaz mıydın?"

Sorasa'nın sesi tıslayan bir yılanınki gibiydi. "En yüksek teklifi verene."

29

KOVALINN'IN AYISI

Ridha

Iona prensesi çöl kırsrağını özlemişti ama kuzeyin soğuşu böylesine sadık bir at için acımasızca bir ceza olurdu. Çöl kırsrağı donmuş fiyortlarda yürümek için değıl, Ibalet kumlarında koşmak için yetiştirilmişti. Ridha, Gözcü Deniz'i geçmeden önce atı serbest bırakıp yağma için değıl ticaret için yola çıkan nadir Jyd gemilerinden biriyle yola çıkmıştı. Buz tutmuş Ghald'da daha tıknaz, uzun tüylü bir midilli ve Jyd'in vahşi arazilerinde daha çok işine yarayacak eski bir kürk pelerin satın almıştı.

Veder olmasına ve ölümlü dünyanın pek çok zahmetinden etkilenmemesine rağmen Ridha bu kadar soğuktan hoşlanmıyordu. Daha sonbaharın başı olduğı halde Jyd son derece soğuktu.

Zafer Denizi'nde yol alırken beyaz yelkenli Jyd şalupaları gördü. Ticaret ve seyahat gemileri. Yağmacıların kış gökleri

kadar soğuk gri yelkenleri olurdu. Ama Ridha bunlardan hiç görmedi. Meyhanedeki hırsızların dediği gibiydi: Jydliiler yağma yapmıyordu. *Ender görülen bir şey değil*, diye düşündü kayalık sahilde ilerlerken. *İmkânsız bir şey*.

Kovalinn Jyd'in omurgasını oluşturan kurt şeklinde büyük bir sıradağ olan Vyrand'da yer alıyordu. Ridha kuzeyli kuzenlerinin yaşadığı anklavı yüzyıllar önce annesiyle birlikte yaptıkları resmî bir seyahatten hatırlıyordu. Domacridhan onlarla gelemeyecek kadar küçük olduğu için evde kalmıştı. Daha çocukluktan yeni yeni çıkıyordu, henüz büyüme çağındaydı, Ridha yola çıkmadan önce omzunda ağlamıştı.

Şimdi hem bir kalkan hem de destek olarak yanında olmasını çok isterdi.

Jydli ölümlüler güneyli komşuları gibi Vederlerden bihaber değildi ve silah taşıyan kadınlar o kadar tuhaflarına gitmiyordu. Ridha kuzeye doğru ilerlerken köylerden geçtiğinde ondan ürken pek az Jydli çocuğu oldu. Çoğu açık tenli, sarışın ya da kızıl saçlı olsa da Jydler baltayı, küreği ya da yelkeni eline alan herkesi hoş karşılardı. Siyah, bronz, porselen, beyazdan abanoza kadar her renk ten kuzeyin dondurucu soğuğunda, Ghald'dan Yrla'ya ve Hjorn'a kadar her köyde, her çiftlikte mevcuttu.

Kovalinn de böyleydi.

Ridha, Kova fiyordundaki nehrin ağzına vardığında yaşlı bir meşe ağacı kadar sabırlı bir Veder onu bekliyordu. Kadın ince uzundu, kürklere sarınmıştı, teni topaz gibi parlıyordu, kır düşmüş siyah saçları lüle lüle örölüp ince bir zincirle birbirine bağlanmıştı. Ridha kadını tanımıyordu ama elini kaldırarak selamladı, avucu da kirpiklerine yapışan ilk kar gibi beyazdı.

Geleceğini nereden bildiklerini tahmin edebiliyordu. *Annem karların hükümdarına da bir uyarı yollamış olmalı.* İonalı Isibel'i, hayalet bir rüzgârda kıpırdanan gümüş saçlı büyü filizlerini düşünmemeye çalıştı. *Eve dön. Eve dön.*

Bu bir yankı mı, yoksa anı mı? Ridha bilemiyordu.

"Ben İonalı Ridha."

Kadının yüzünü inceledi. *Annem Kovalinn'le irtibata geçtiyse her şey boşa gidebilir.*

Diğer Veder kaşlarını çattı. "Ben Salaha'e'li Kesar, Kovalinn kralının sağ koluyum. Kendisi topraklarımıza hoş geldiniz diyor ve sizinle konuşmak istiyor."

"Ben de onunla konuşmak istiyorum," dedi Ridha.

Uzaklardan esen soğuk bir rüzgâr sakince düşen kar tanelerini uçuşturdu. Fiyorda çıkan yol bir an için açıldı, granit ve karlı zeminden oluşan bir ağız ve nehre ve denize doğru akan bir şelale görüldü. Zirvede, kayaların arasında açılmış zikzaklı patikanın sonunda Kovalinn vardı. Ridha uzaktan bile anklavın kapısına oyulmuş ayıları görebiliyordu, kürkleri siyah çam yongalarından yapılmıştı.

Ridha pelerinin ve çeliğin altında ürperdi. Rüzgâr tekrar esince anklav karların arasında gözden kayboldu.

Büyük ayı Kovalinn'in simgesiydi, kapılarına kakılmış, duvar halılarına işlenmiş, büyük salon boyunca uzanan yüksek çam kütüklerinin üzerine oyulmuştu. Aynı zamanda canlı bir koruyucuydu. Biri kralın koltuğunun yanında mışıl mışıl uyuyordu, devasa pençeleriyle yüzünü örtmüştü, sırtının çıkıntısı bir dağı andırıyordu. Hafifçe horluyordu, burnunu bu Veder anklavını yöneten çocuğun ayaklarına dayamıştı. Kızıl saçlı çocuk koltuğundan eğilmiş, hayvanın kulaklarının

arkasını kaşıyordu. Hayvanın kafası neredeyse çocuğun vücudu kadardı.

İnci grisi gözleri olan Kovalinn'li Dyrian ayısına sevgiyle gülümsedi. Sadece bir asır yaşındaydı, Ward üzerinde hüküm süren Vederlerin en genciydi. Beyaz yüzü çilli, giysileri sadeydi: Siyah samurla süslenmiş kahverengi bir pelerin giymişti, tuniğindeki ayı kehribar, kara kehribar ve yeşim taşıyla süslenmişti. Boynunda da bileğindeki gibi burgulu bir altın zincir vardı ama taç takmamıştı. Kucağında taze bir çam dalı vardı, çamın iğneleri parlak koyu yeşildi.

Ridha diz çöktü, kürk pelerini bir omzunun üstündeydi, zırhının çeliği fiyorda tırmanış yüzünden hâlâ soğuktu. Gençliğini tartarak dikkatle Dyrian'a baktı.

Oğlan yalnız değildi: Etrafı danışmanlarla çevriliydi, kimi oturuyordu kimi de ayaktaydı. Kesar uyuyan ayıdan rahatsız olmadan kralın sağında duruyordu. Çocuğun solundaki kadının annesi olduğu belliydi, onun saçları da çocuğunki gibi kıızıldı ve iki uzun örgü halinde demir bir tacın altında toplanmıştı. Kadın geniş yapılıydı, cüssesi Ridha'ya denkti, omuzlarında kabarık bir tilki kürkü vardı, zincir zırhla bezenmiş elbisesi üst üste attığı bacaklarına dökülüyordu. Çakmak çakmak gözlerini hiç kırpmıyordu.

Iona prensesi kralı diplomatlarıyla karşılaştırdı. Anklava kim hükmediyor? Kovalinn adına kim konuşuyor? *Kimi ikna etmem gerekiyor?*

"Her zamankinden daha iri," dedi Dyrian koltuğunda doğrularak. Koltuk ona fazla büyük geliyordu, kürklü çizimleri yüksek platformun üstünde sallanıyordu. Yaşından daha küçük gösteriyor, yüzü hâlâ tombulluğunu koruyordu. Belinde bir kılıç, çizmesinde de küçük bedenine uygun bir hançer vardı.

“Kış uykusu için yağ depoluyor,” dedi gülümseyerek, dişlerinin arasında bir boşluk vardı.

Ama gözleri gülümsemedi.

Ridha başını kaldırdı. Tüm dikkatini binlerce yıldır yaşamakta olan diğerlerine değil, krala verdi.

“Ya sen lordum?” dedi. “Sen de uyumayı düşünüyor musun?”

Kralın arkasında duran annesinin dudakları kımıldadı ama kadın ağzını açmadı. Ridha'nın tahmin ettiği gibi Dyrian adına Dyrian'dan başka kimse konuşamıyordu.

Çocuk ellerini koltuğunun kolçaklarına koydu, ahşaba da ayısının şekli oyulmuştu.

“İonalıların lafı dolandırdığını söylediler,” dedi keyifle. Gri gözleri bir çocuğa değil, bir kurda aitti. “Ama sen öyle değilsin prenses.”

“Değilim,” dedi Ridha.

Teninden bir ürperti geçti. Kovalinn'in büyük salonu sazdan yapılmış bir çatının altında uzun bir yapıydı, duvarları keresteden yapılmıştı. Bugün kralın taç odası vazifesini görüyordu, kralın konseyi dışında herkes dışarı çıkarılmıştı. Salon boyunca içi sıcak kömürler ve alevlerle dolu iki açık çukur uzanıyordu ama büyük kapı açık duruyor, kışın yankıları içeri doluyordu. Kar taneleri yassı taşların üstünde dans ediyor, Ridha'nın çizmelerinin etrafında uçuşuyordu.

Ridha soğuğu görmezden gelmeye çalıştı. “Annem gönderdiği uyarıda sana ne söyledi?”

Çocuk bir parmağını dudaklarına vurarak düşündü. “Yeteri kadarını,” dedi sonunda. “Bir Kirmen parçalanmış, diyar tehlikede. Kan ve kılıç, Bekleyen'e ve onun doymak bilmez açlığına hizmet eden yanlış ellerde.”

Ridha'nın karnına bir ağırı girdi. Bu çok iyi bildiği bir şarkıydı ama ne zaman duysa irkiliyordu.

Dyrian öne eğilip ellerini dizlerine koydu. Kurt gözleri parladı. "Şimdiden kontrolümüz dışına çıkmış bir felaket."

Ridha zarifçe ayağa kalktı, yüzünde kararlı bir ifade vardı. "Katılmıyorum."

Çocuk yine sırtıttı, yan yan annesine baktı. Annesi de çocuğun gözlerine bakıp Ridha'nın anlayamayacağı bir mesaj verdi.

"Ah, ben de hal hatır sormak için geldiğini sanmıştım," dedi çocuk omuz silkerek. "Ee, söyle bakalım lonalı Ridha, bizden ne istiyorsun?"

Hayır, sonsuz yılları olanlar kaybedilen zaman için endişelenmezler. Endişelenmeleri gerektiğinde bile, diye düşündü Ridha dilini ısırarak. Yeniden danışmanlara baktı, Dyrian'ınkini tarttığı gibi onların etkisini de tarttı. *Ben bir diplomat değilim,* diye geçirdi içinden. *Bu işten anlamıyorum.*

Dom olsaydı benim kadar da beceremezdi.

"Savaşmanızı istiyorum," dedi bir elini kılıcına koyarak. Bakışlarını çocuğun kucağındaki çam dalına çevirdi. "Dalı bırakıp baltanı almanı." Kendini çaresiz hissediyordu. Sesi de çaresiz çıkıyordu. Ridha bundan nefret etse de duramazdı. *Yalvarmam gerekiyorsa ben de yalvarırım.* "Ward henüz kaybedilmedi. Kaybedilmeyecek kadar da değerli olduğunu düşünüyorum."

"Annen öyle düşünmüyor," diye mırıldandı Dyrian. "İona kraliçesi Glorian'da doğdu. Atalarımızın topraklarına, kanında şarkı söyleyen diyara dönmek uğruna her fırsatı değerlendirdiği için onu suçlayamam. Evini özliyor, pek çokları gibi." Koltuğunda dönüp diğer ölümsüzleri süzdü. Birkaçı kır saçlıydı, binlerce yıl yaşındaydılar, onların kalbi de başka

bir diyardaydı. Sessizce bakıyorlardı, yüzleri kimsenin tırmanamayacağı taş bir duvar gibiydi.

Ridha kusacak gibiydi, midesi bulanıyordu.

Sonra kral tekrar ona baktı, kurt gözleri alev alevdi.

“Ben özlemiyorum,” dedi sertçe.

Ridha ciğerlerindeki havanın boşaldığını hissetti. “Lor-dum...”

Kralın annesi ayağa kalktı, zincirli elbisesi bir balığın pulları gibi parlıyordu. Boyu iki metreye yakındı, teni süt beyazıydı, parmak eklemleri yara izleriyle dolu savaşçı bir kraliçeydi.

“Seni buraya getiren nedir?” diye sordu. Sesinde doğal olmayan bir tını vardı. Ridha yutkundu, bir yara izi daha gördü, kadının boğazında sedefimsi bir kesik izi vardı. “Onca anklavın içinde neden bize geldin? Ne en güçlüleri ne de en büyükleriyiz. Kış bastırmadan önce buraya gelmek kolay değildir, senin gibi bir ölümsüz için bile. Neden biz İonalı Rodha?”

“Gözcü Deniz’in yağmacıları saldırıda bulunmadı, gri yelkenler ortada yok,” dedi Ridha. Bunu adı sanı bilinmeyen bir meyhanede çoktan toz olup gitmiş ölümlülerden duyduğunu söylemenin faydası yoktu.

“Bu mevsim şalupaları görülmedi. Güney krallıklarının şehirleri ve köyleri yakılmadı.” Uzun yıllar geçmişti ama Ridha denizdeki şalupaları, arkalarında alevler bırakarak bir duman bulutunun içinden çıkışlarını hâlâ hatırlıyordu. Denizden çıkan ejderhalar gibi.

Kovalınlı Veder cevap vermedi.

Ridha biraz daha yaklaştı. Bu bir zaferse parmaklarından kayıp gitmek üzere olduğunu hissedebiliyordu. “Neden kaçıyorlar?”

“Kaçmak mı?” dedi Dyrian dudak bükerek. Annesine baktı, kadın hâlâ ayakta duruyordu, neredeyse bir ayı cüsesindeydi. “Hayır, Jydli yağmacıları kaçmıyor.”

Ridha’nın içini bir korku kapladı. Korku... ve umut. Sesi titriyordu. “Öyleyse neyle savaşmaya hazırlanıyorlar?”

Ayı yerde kımıldandı, ürkütücü ağzını açarak esnedi. Yedi sekiz santim uzunluğundaki dişleri sarıydı ve salyaları akıyordu. Efendisine bakıp uykulu uykulu gözlerini kırptırdı. Dyrian yine ayının kürkünü okşadı, ayının boğazından mutluluk dolu bir homurtu yükseldi.

Kral bu kez gülümsemedi. Artık bir çocuk gibi görünmüyordu.

“Hepimizin yüzleşmek zorunda olduğu düşmanla,” dedi. “İstesek de istemesek de.”

30

TANRILARA KARŞI

Sorasa

Almasad'da üç hapisane vardı. Biri denizdeydi, sular yükselince hücreleri yarı yarıya suyun altında kalıyor, timsahlar parmaklıkları parçalıyordu. Biri şehrin eteğinde, şehirle kum tepelerinin arasındaydı, hücreler güneşin altında olduğundan mahkûmların derisi birkaç saat içinde yanıp su toplardı. Üçüncüsü şehrin merkez garnizonunun bulunduğu hisarın altındaydı, hücreleri karanlık, serin ve kasvetliydi, mezar kadar emniyetliydi. İlk ikisi tatsız olsa da idare edilebilirdi. Sorasa Sarn her ikisinden de yüzerek ve tırmanarak kaçmayı başarmıştı.

Elleri ve ağızları bağlanmış halde üçüncüye doğru götürülürlerken Sorasa dişlerini sıktı. *Taltora*, diye ismini geçirdi içinden küfreder gibi.

Sorasa başını aşağıda tutuyordu. Yenik görünmek zor değildi. Ne de olsa Sigil onlara ihanet etmişti.

Tahmin etmeliydim, diye düşündü ayak sesleri yankılanırken. Sigil tepedeki cesetleri görmedi tabii. Eski Cor'lu Taristan'ı ve yanındaki kızıl büyücüyü hiç görmedi. Sigil Ward'ın bir parçası, hâlâ bildiği kurallara göre yaşıyor.

Ayrıca haklı, diye geçirdi içinden. Başka zaman olsaydı ben de aynısını yapardım.

Ibalet görevliler onları hisarın altındaki bir muhafız odasına getirdi, içerisi meşalelerle aydınlatılmıştı, raflarla kaplı duvarların önüne sandıklar dizilmişti. Ibaletler hiç vakit kaybetmeden silahlarını almaya başladılar, Dom ve Andry'nin kılıcını aldılar. Corayne titreşen ışıktaki yüzünü buruşturdu, pelerinin çıkarıp bir kenara fırlatırlarken gözlerini kocaman açtı. Kirmen kılıcının kayışlarını çözüp yavaşça sırtından alırlarken karşı koymaya çalıştı.

Dom görevlilere direndi ama altı adam ve el ve ayak bileklerindeki ağır demir zincirler Kadim'in kaçmasını engellemeye yetti. *Sigil onlara haber verdi, diye geçirdi içinden Sorasa beyhude yere çırpınan Dom'u izleyerek.*

Ödül avcısı da pelerinli Galland askerleri de ortada yoktu. Askerler Valtik'in üstünü arayıp çıkan ıvır zıvırlara şaşırırlarken Sorasa, Sigil'i askerlerin yemekhanesinde kuzeyli birlikler tarafından çevrilmiş olarak hayal etti. Belki de müdürün odasında, Ascal'da ödeme için sunmak üzere bir başarı madalyası alıyordu. *Büyük ihtimalle ikincisi. Sigil işi tamamlanana kadar hiçbir şeyden zevk almaz.*

Sıra ona gelince Sorasa gölgeye doğru eğilerek yüzünü gizlemeye çalıştı. Rozetli bir muhafız gür siyah kaşlarının altındaki gözlerini kısarak onu dikkatle süzerken Sorasa yüzünü buruşturdu. Muhafız soylu bir Ibaletin şahin suratına sahipti, gözleri kahverenginin sıcak bir tonundaydı. Sorasa adamın elmacık kemiklerinin altında mükemmel bukleler

şeklinde tıraş edilip yağlanmış siyah sakalını tanıdı. Adam ağzındaki bezi açmadan Sorasa'yı çenesinden tutup başını bir yandan öbür yana çevirdi. Sonra bakışlarını indirip boynundaki dövmelere ve parmaklarındaki çizgilere baktı.

Yüksek sesle içini çekti, sesi bitkin geliyordu. "Bu kadar çabuk mu döndün Amhara?"

Sorasa gülümsedi, dilini ve dudaklarını kullanarak alışık olduğu bir numarayla ağzındaki bezi çıkardı. "Bar-Barase, görüyorum ki teğmenliğe terfi etmişsin," dedi rozeti göstererek alaycı bir sesle. "Tebrikler."

Asker dişlerini sıktı. "Diğerlerini hücrelere koyun, aralarında birer boş hücre bırakın. Ölümsüzü zincire vurun," dedi keyiften ve gayretten yoksun bitkin bir sesle. "Bunu iyice soyun. Üstünü güzelce arayın."

Odanın karşı tarafındaki Corayne ağzındaki bezin arkasından boğuk bir ses çıkararak bir adım atacak oldu. Bir muhafız onu durdurdu. Dom ise daha sert karşı koyuyordu, neredeyse altı muhafızı alt edecekti, sonunda yedinci bir muhafız gelip onu boynundan tuttu. Mızrak ve kılıçlarla dürtülerek götürülürlerken bile karşı koymaya devam ettiler.

Onlar giderken Sorasa omuz silkti, elleri hâlâ bağlıydı. "Ne kadar çabuk başlarsak o kadar çabuk bitiririz."

Teğmen dudaklarını hafifçe bükerek eliyle iki kadın muhafızı çağırdı, ikisi de Kırmızı Sütun'un granitinden yapılmış gibi sertti. Sorasa kadınlara karşı koymadı, kasları gerilip kaskatı olmuştu. Nefret dolu bakışlarını teğmenin sırtına dikti.

Dürüst bir memur kadar sinir bozucu bir şey yoktur.

Uzun sürmedi. Sorasa Sam anadan üryan soyuldu. Çömezlerin yiyecek, para ya da ellerine ne geçerse çalmaya teşvik edildiği Lonca'da bu sıradan bir olaydı. Vücudunu kontrol edip kafa

derisinden ayak parmaklarına kadar gizli bir silah var mı diye ararlarken Sorasa oralı bile olmadı.

Önünden geçtiği hücreleri, her dönemeci saydı. Taltora hisarın altında bir labirentti, havası kuru ve serindi. Her şeyini almışlardı, kemerini, kılıcını, yayını, hançerlerini, kıymetli tozuyla dolu keselerini ve en kötüsü bacağına bağladığı para kesesini. Tüm Ionia altınları Taltora'nın mahzenlerinde vazife aşkıyla yanan Teğmen Bar-Barase'nin dikkatli bakışları altında toz toplayacaktı. *İnatçı budala altınları kendisi için bile harcamaz,* diye düşündü Sorasa koridorda yürürken.

Dört muhafız eşliğinde götürülüyordu, muhafızlar kılıçlarını çekip havaya kaldırmıştı. Onları alt etmek hiçbir işe yaramazdı. Hemen altı muhafız daha koşarak gelirdi ve kendini daha derinlerde, tek bir mumun bile yanmadığı bir hücrede baygın ve duvara zincirlenmiş halde bulurdu. Hayır, Sorasa örnek bir mahkûmdu, elleri arkadan bağlanmış, tozlukları, çizmeleri ve gömleği aceleyle yeniden giydirilmişti. Yolculuk yüzünden darmadağın olan siyah saçları bir omzunun üzerine dökülmüştü.

Dördüncü dönemeçte Valtik'in sesini duydu, yaşlı cadı yine Jyd dilinde bir şeyler geveliyordu. Sesi türbesine musallat olan bir hayalet gibi toprak zeminde ve taş çatıda yankılanıyordu. Cadının cıyıklamalarını duymak Sorasa'yı ilk kez mutlu etti. Cadı, Sorasa geçerken bir parmağını sallayıp dişlerini göstererek sırıttı.

Bir sonraki dönemeçte Corayne ve Andry'yi buldu, hücrelerinin arasında boş bir hücre vardı. Sorasa bilhassa yaverin zırıl zırıl ağlıyor olmasını bekleyerek onlara baktı. İkisi de parmaklıkların önünde duruyordu, çakmak çakmak gözleri cesurca bakıyordu, ağızlarındaki bezleri yırtıp atmışlardı.

“Sana bir şey yaptılar mı?” diye sordu Corayne demir parmaklıkları sıkarak.

Sorasa başını savurdu. “Öyle bir halim var mı?”

Kadim’in hücresi tam karşılarındaydı, koridorun karşı tarafındaki tek hücre onunkiydi. Loş ışıktaki yarı yarıya karanlıkta kalmış, kuduz bir hayvan gibi duvara zincirlenmişti. Boynuna bile zincir takmışlardı, bu da onu rahatsız bir pozisyonda dimdik durmaya zorluyordu, sırtını taş duvara dayamıştı. Zincirlerini şakırdatarak kımıldandı.

“Biraz abartmamış mısınız?” dedi Sorasa muhafızlara. “O yavru bir köpek gibidir.”

Dom dudak bükerek boğazındaki zincire asıldı.

Muhafızlar cevap vermedi, Sorasa’nın hücresinin kapısını açtılar, metal metale sürtündü, bir anahtar hırlayan kilidin içinde döndü. Sorasa’yı bilekleri bağlı vaziyette içeri ittiler, hücrenin kapısını çarparak kapatıp koridorda uzaklaştılar.

Ayak sesleri kesildi, beşi sadece tek bir meşalenin yandığı sessiz karanlığın içinde kaldı. Aralarında boş hücreler ve uzun koridor olduğu için birbirlerine yardım etmek şöyle dursun parmak uçlarını bile dokunduramıyorlardı. Dom bağlı olduğu için hücreleri yıkıp çıkmak gibi bir umutları da yoktu. Kara kara düşünen koçbaşları artık yoktu.

“Bu hiç iyi olmadı,” diye hırladı Dom tavana doğru.

Corayne öfkeyle yerdeki tozları tekmeledi. “Öyle de denebilir,” dedi sertçe. “Ödül avcısına güvenden.”

Sorasa suçlamayı sakın karşıladı. Hücresinde volta atarak parmaklıklarda bir kusur aramaya koyuldu. “Charlie hâlâ dışarıda.”

Andry’nin alaycı gülüşü yankılandı. “Ya evet, kesin bizi kurtarmaya gelir.”

Corayne onlara bakarak, "Bir şeyler ayarlayabilir," dedi. "Bize zaman kazandıracak bir ferman ya da resmi bir mektup mesela."

"Sigil'i geçmeyi başaramaz." Sorasa incelemesine devam ediyordu. Parmaklıklar tavana ve toprak zemine çakılmıştı. Parmaklığın dibini eşeleyerek bir delik açmaya çalıştı. Demir çok derinlere iniyordu. "Sigil bizi Ascal'a geri götürecektir." *Celladın kütüğünde ya da bir deniz yılanının ağzında ölmek için düşman denizlerinde bir yolculuk daha. Çok yorucu.* "Tabii bir şeyler yapmazsak."

"Yerin on metre altındayız Sarn," dedi Dom soğuk bir sesle. Tekrar zincirlere asıldı, harcadığı güçten yüzü kıpkırmızı oldu. Zincirler bana mısın demedi.

"Kafeslere kapatıldık. Zincirlendik," dedi Corayne elini Kadim'e doğru sallayarak. "Senin bile bir şey yapabileceğini sanmıyorum."

"Haklısın," dedi Sorasa. Sonra ciğerlerindeki havayı boşaltarak yukarı sıçradı, dizlerini karnına çekip bağlı ellerini ayaklarının altından geçirdi. Parmak uçlarına basarak yere indiğinde elleri artık öndeydi. Bu, hisarda bütün çömezlere öğretilen eski bir numaraydı. "İbaletler sadece gardiyan ama Taltora tam bir zindan. Havalandırma bacaları bir çocuk için bile çok küçük. İnan bana, oradan kaçmayı deneyenler oldu."

Bileklerini birbirine sürtmeye başladı, her seferinde ipleri biraz daha çekiştiriyordu. Bunlar sağlam iplerdi, sıkıca örülmüşlerdi ama düğümler o kadar iyi değildi. Milim milim gevşemeye başladılar. Düzenli fakat yavaş bir ritim tutturmıştı, insanı âdeta uyuşturan bir ritim. Ilık su dolu bir havuza girercesine kendini bu ritme bıraktı.

"Buradan ancak geldiğimiz yoldan çıkabiliriz. Hücrelerden sonra dört kez dönüp dört sıra hücrenin önünden geçece-

giz. Sonra muhafız odalarından ve antreden geçip yukarı çıkacağız. Sokağa ulaşmak için kışlanın ve garnizon bürolarının avlusundan koşarak geçmek lazım. Ondan sonra da çöle doğru bir yarıq başlar ki pek az kişi yayan olarak bunu başarabilir, tabii kumullara ulaşana dek süvarilerin atlarının altında ezilmemeyi başarabilirlerse." Sorasa engelleri bir bir sıralarken diğerleri yüzünü buruşturdu ama Sorasa omuz silkerek bileklerini çevirmeye devam etti. "Dua edin bir Trec hapishanesinde, yarı yarıya kendi pisliğimize gömülü halde değiliz. Ya da Ascul'da, mahkúmlara yemek vermeyi unutan aptal gardiyanların elinde. Hayır, Taltora bunlara kıyasla daha iyi."

İplerin arasından geçirerek önce sağ elini kurtardı. Sol elini de dışarı kaydirdikten sonra ipi boynuna attı. Daha sonra birini boğması gerekirse işe yarardı.

Diğerleri kocaman açılmış gözlerle onu izliyordu.

"Daha önce hapse girmişsin," dedi Andry soğuk bir sesle.

"Daha önce *bu* hapishaneye de girdim," dedi Sorasa. Sol kolunu sıvayıp kuş kanadı şeklindeki karmaşık dövmeyi ortaya çıkardı.

"Ee?" Corayne alnını parmaklıklara yasladı. Gözlerinde umut parıltıları vardı. Kızı umutlandırmak o kadar kolaydı ki Sorasa neredeyse kiskanacaktı. *Umut etme becerisi elimden uzun zaman önce alındı.* "Kaybedecek vaktimiz yok. Şimdiden saatler kaybettik."

Sorasa kolunu yoklaya yoklaya parmaklarını tüylere vurmaya başladı. Kanadın ucuna gelince durup dişlerini kendi etine geçirdi. "Gardiyanlar şimdiye kadar yöntemlerime uyandılar," dedi ağzının ucuyla.

Az sonra iğnenin metal ucunu hissetti ve dişleriyle kavradı. İğne derisinden kolayca çıkıverdi, kalın iğnenin çeliği

kıpkırmızı parlıyordu. Uzun değildi, tek bir parmak eklemi kadardı. Sorasa acıyı ve dövmesinde beliren tek damla kanı görmezden geldi.

"Ama doğru düzgün üst aramayı hâlâ bilmiyorlar," diye ekledi, iğneyi dişlerinin arasında tutarken zafer kazanmış gibi bir hali vardı.

Dom tiksintiyle bakıyordu. "Gömleğindeki deliği mi diyeceksin?"

Sorasa cevap vermedi, kuşun kanadındaki başka bir noktadan bir iğne daha çıkardı.

"Oo, helal olsun," dedi Andry nefesi kesilerek.

"Teşekkür ederim Trelland. Takdir edilmek gerçekten güzel," dedi Sorasa, sonra kanlı iğneleriyle hücrenin kilidini kurcalamaya başladı.

Kapı menteşeleri gıcırdamaksızın açılınca kalbi deli gibi atmaya başladı. Kafasının içinde bir kreşendo duyuluyordu: *ya şimdi, ya şimdi, ya şimdi?* Gardiyanlar maymuncuklarını almamıştı ama diğer her şeyine el koymuşlardı. Silahlarına, Dom'un Kadim kılıcına, *Kirmen kılıcına*. Üstelik sokakla aralarında büyük ihtimalle yüz tane asker vardı, aralarında Temurijonlu Sigil de vardı. Sorasa dişlerini sıkarak daha önce içine düştüğü ve kurtulmayı başardığı daha tehlikeli bir durumu hatırlamaya çalıştı.

Eh, daha önce hiç diyarı kurtarmaya kalkmadığım için aklıma bir şey gelmiyor.

Dom'un sesi kulaklarını çınlattı. "Şimdi ne olacak Sam?"

Sorasa'nın içinden Dom'un hücresinin parmaklıkları arasından süzülüp boynundaki zinciri, konuşmak şöyle dursun, nefesi kesilecek kadar sıkı gelmişti. Onun yerine koridorun karşısına geçip Andry'nin hücresi üzerinde çalışmaya koyuldu.

"Hayatın buradan çıkmaya bağılı olmasaydı sevinçten kına yaktığını söylerdim Kadim," dedi sertçe omzunun üstünden.

Dom'un zincirleri şakırdadı. Çenesini elinden geldiğince havaya dikti. "Vederler sevinçten kına yakmaz."

Andry hücresinin kapısını iterek açıp sevinçle başını salladı.

"Valtik?" dedi cadiya bakarak. "Hiç numaran yok mu?"

Hâlâ toprak zeminde oturmakta olan Valtik dar omuzlarını yukarı kaldırdı. "Çanları dinlemeniz gerekiyor," dedi. Sorasa karşılaştıklarından beri ilk defa yaşlı kadının sesinin yorgun çıktığını fark etti, sesi ilerlemiş yaşına uygun çıkıyordu. "Kemikler öyle diyor."

Andry yüzünü buruşturarak cadının ayağa kalkmasına yardım etmek için parmaklıkların arasından elini uzattı. Yüzü bir fırtına bulutu gibi karardı. "Ömür boyu yetecek kadar çan sesi duydum."

Maymuncuk bir kilitte daha döndü ve Corayne'in hücresi açıldı. Corayne bir kasırga gibi, tozu dumana katan deli bir at gibi dışarı çıktı. "Kılıç olmadan hiçbir yere gidemeyiz," dedi. Vücudu artık taşımadığı bir ağırlığı dengeler gibi eğildi. Pelerini olmadan, sırtındaki kılıç olmadan, küçücük görünüyordu, yatağından kapılmış bir çocuk gibiydi.

Sonra dişlerini gıcırdatarak Sorasa'nın karşısına dikildi. Suikastçi gözlerini Corayne'e dikince çocuk gözünün önünde eriyip gitti.

"Kirmen kılıcı Sorasa," dedi Corayne, gözleri simsiyahtı.

"Biliyorum," diye tısladı Sorasa çabucak Valtik'in kilidini açarken.

"Sence Charlie hâlâ bekliyor mudur?" Corayne, Sorasa'nın peşinden gitti. Dalga dalga çaresizlik yayıyordu.

"Bilemiyorum," dedi Sorasa son hücre kapısını da açarak. Zincirlerinin içinde tuhaf bir şekilde yayılmış olan Dom

duvardan ters ters Sorasa'ya baktı. Suikastçı elindeki maymuncukları hançer gibi havaya kaldırarak Dom'un yanına gitti. "Isırayım deme Kadim."

"Neden ısırayım ki?" diye hırladı Dom. "Kanın büyük ihtimalle zehirlidir."

İlk bileği kurtuldu, sonra da diğeri. Boynu daha zordu: Sorasa zincirleri yerinde tutan kilidi bulmak için Dom'un saçlarını kenara itmek zorunda kaldı.

Kendi kendine gülerek Dom'un ayaklarını çözerken, "Birazcık," dedi. Dom ağırlı kaslardan bir yığın halinde yere yıkılıverdi.

Corayne haklıydı, kaybedecek vakit yoktu. Ama Sorasa kendini sırf düşünmek için birkaç saniye daha kazandırması için Taltora zindanlarının daha derinlerinde olmayı dilerken buldu. Hiçbir planları ve diğer tarafta ışığı bulma umutları olmadan bilinmezliğe doğru koşuyorlardı. Artık gece olmuştu ama dışarı çıkana kadar bunun pek de bir anlamı yoktu. Muhafız odalarını, garnizonu, hisarı geçmeleri gerekiyordu.

Zihni bir fırsat arayarak dönüp duruyordu.

Sorasa Sarn hayatında ilk kez bir fırsat bulamadı.

Kapı göründü, sedir plakalar demirle güçlendirilmişti, menteşeleri kalın ve sağlamdı. Sorasa kapının Dom'un ağırlığıyla açıldığını ve tepeden tırnağa silahlı askerlerle dolu bir odanın ortaya çıktığını hayal etti.

Tek umudumuz şaşırtmak. Kılıç, hançer, ne bulabilirsek elimize geçirmeliyiz. Sayıca üstünlük bize geçene kadar savaşmalıyız. Ağır işleri bırakalım Dom yapsın. Gerisini ben halledebilirim.

Ve hepsinden önemlisi, diye düşündü, Corayne an-Amarat'ın hayatta kalmasını sağlamalıyız.

Dom gözlerini kapıya dikerek tamamen odaklanmıştı. Sorasa dinlediğini, kapının arkasında tam olarak kimin ve kaç kişinin olduğunu anlamaya çalıştığını biliyordu.

"İndirebildiğim kadarını indiririm," diye mırıldandı Dom etrafına bakınarak. Valtik bile Corayne'in önünde duruyordu, Andry ikisini birden korumak için uzun kollarını açarak yaklaştı.

Yaver Kadim'in gözlerine baktı, birbirlerine sertçe baş salladılar.

"İleri," dedi yaver kararlı bir sesle.

"İleri," diye tekrarladı İonalı Domacridhan kapıdan olabildiği kadar geri çekilerek. İki adım, üç adım, on adım. Ta ki ahşapla arasında metreler uzanıncaya kadar.

Dom koşmaya başladı, o kadar hızlıydı ki Sorasa etrafındaki havanın hareketlendiğini hissetti. Kendini hazırladı, Dom'un kapıyı yıkıp geçmesini diledi, şimşegi takip eden gök gürültüsü gibi peşinden hemen içeri dalacaktı.

Kapı Dom'un omzunun altında eğildi, menteşelerinden çatırdayarak açılır kapanır bir köprü gibi dümdüz yere indi. Dom dengesini koruyarak paldır küldür içeri daldı, neredeyse meşeden yapılmış bir masaya çarpıyordu. Ama ormandaki bir geyik kadar kıvrak bir şekilde dönerek masanın üstünden atladı.

Sorasa dişlerini takırdatan korkuyu bastırarak içeri daldı. Kılıçların batmasını, hançerlerin kesmesini, bir kalkanın ya da yumruğun inmesini bekledi.

Hiçbiri olmadı.

Sigil bir sandalyede oturuyordu, kocaman çizmelerini masaya uzatmış, ayak ayak üstüne atmıştı. Elinde bir tavuk budu vardı, dudakları yağ içindeydi. Siyah perçemi bir gözünün üstüne düşmüştü. Kemığın üzerindeki eti koparıırken gülen gözlerle bir Kadim'e bir Sorasa'ya baktı.

"Bir hücreden çıkman iki saat aldı," diye kıkırdadı. "Sarn, sanırım yeteneğini kaybediyorsun."

Silahları masanın üstüne yayılmıştı, Kirmen kılıcı sapa-sağlam kınının içindeydi. Sorasa'nın kanı adrenalinele uğuldamaya başladı. Kayıtsızlık maskesi yüzünden kaydı, ortaya içten bir gülümseme çıktı.

"Uyku ilacı mı?" dedi başını eğip tavana bakarak.

"Zehirlerden ve tozlardan anlayan tek kişi sen değilsin," dedi Sigil. "Bu askerler gerçekten sağlam içiyor. Bütün garnizon bebekler gibi uyuyor."

"Aklını başına toplaman iyi oldu Ödül Avcısı. Bize ihanet etmek diyara, kendi kurtuluşuna ihanet etmek demektir," dedi Dom öfkeyle silahını masadan alarak.

Sigil keyifle Dom'u dinliyordu. "Ben size ihanet etmedim Kadim. Daha doğrusu uzun süre ihanet etmedim."

"Peki hisar garnizonunda geçirdiğin iki saatte ne öğrendin?" diye sordu Corayne Kirmen kılıcını sırtına takarak. Kılıç yerini bulup omuzları düşünce rahat bir nefes aldı. "Amacın buydu, değil mi?"

"Akıllı kız," dedi Sigil. "Galland askerlerinin geveze bir yüzbaşı vardı, aptalın teki olduğunu söylemeye gerek yok. Bilgi takas etmekten mutluydu, galiba kazancımı ya da yatağımı paylaşmak istiyordu. Tabii ki ben ikisiyle de ilgilenmiyordum." Sigil baltasının kenarıyla oynuyordu. "Ama Ibal'daki tek Galland birliğinin onlar olmadığını söyledi. İki yüz asker bir hafta önce doğruca Almasad'a gelmiş."

Andry karşı çıktı. "Kraliçe savaş ilanı olmadan yabancı bir krallığa bu kadar çok asker gönderemez."

"Kraliçenin bunu umursadığını sanmıyorum," diye mırıldandı Corayne. "Peki nereye gittiklerini söyledi mi?"

Sigil çenesini havaya dikip Sorasa'nın gözlerine baktı. Bunca yıldan sonra aralarında bir anlayış, bir aşinalık oluşmuştu. Suikastçı ödül avcısında isteksizlik, hatta belki de korkuyu gördü.

"Aljer kıyılarında bir vahaya," dedi. "Nezri adında bir yere."

Aynı korkuyu Sorasa da hissetti ve korkunun ona rehberlik etmesine izin verdi.

Kumdaki aynalar.

Ibal kızı çöllerde at koşturmayalı yıllar olmuştu, altında bir çöl kırsağıyla doğduğu kum tepelerinin üstünden uçuyordu. Bunun yerini hiçbir şey tutamazdı. Ne bir geminin pruvasında durmak ne de arabaya binmek aynı zevki verebilirdi. Hatta tüm diyarın mavili yeşilli bir örtü gibi önüne yayıldığı, dünyanın ayaklarının altına serildiği bir uçurumun kenarında yüzünü rüzgâra vermek bile. Sorasa Sarn için kalp atışlarından ve savrulan kumların sesinden başka hiçbir şeyin duyulmadığı bir çöl gecesinde, en berrak yıldızların altında, soğuk, ferah rüzgârı saçlarında hissederek dörtnala at sürmekle boy ölçüşebilecek bir heyecan yoktu.

Eyere sırtüstü yattı, düşmemek için bacaklarıyla atı sıkıca kavrarken sırtını eyerin derisine yaslayarak gözlerini gökyüzüne dikti. Simsiyah çöl kırsağı altında titriyor, sabit bir tempoyla dörtnala koşuyordu. Rüzgâr yüzüne vururken, yıldızlar gökyüzünde parlarken Sorasa zihnini temizledi, kafasının içini Kirmenlerden ve Kadimlerden, Cor kızlarından ve büyülü kılıçlardan arındırdı. Huzur yoluyla zihin berraklığına kavuşmak bir Lonca taktiği idi.

Sorasa şimdiye kadar bu işte hiç bu kadar iyi olmamıştı.

Tekrar doğruldu, dizginleri eline alıp çizmelerini üzengilere yerleştirdi. Kısarak koşmaya can atarak ileri atıldı. Diğer

atlar da aynı şekilde karşılık verdi, toynakları kumun üstünde meteorlar gibiydi.

Sorasa, Charlie'nin siyah, kızıl ve altın sarısı yedi çöl kırsığını nereden bulduğunu bilmiyordu. Ama bulduğuna memnundu. Bu kadar hızlı bir yaratık, bu kadar dayanıklı bir hayvan olamazdı. Miller bulanıklık içinde akıp gidiyor, gökyüzü şafağa dönüyordu.

Doğru erzak ve iyi bir planlama ile Ibal'ın Büyük Çöl'ünde yol almak kolaydı. *Seni öldürecek olan güneş, yıldızlar değil.* Rotalarını takımyıldızlara bakarak belirlediler ve kum tepelerinin üzerinde bir hat oluşturarak hızla ilerlediler. Sigil, Dom'la birlikte önden gidiyordu. Atlarını başa baş sürerek birbirlerini sınıyorlardı, Sigil'in saçları kafasına yapışmıştı, Dom'unkiler ise altından bir bayrak gibi dalgalanıyordu.

Parçalanarak Meer'in canavarlarını dışarı saçıyan bir Kirmen'e doğru gidiyorlardı.

Kum tepelerinden oluşan bir denizle çevrili okyanuslar diyarı. Sorasa buna bir türlü akıl erdiremiyordu ama son günlerde anlayamadığı çok şey vardı. Sadece kontrol edebileceği ve başarabileceği şeylere odaklandı. Bu da Lonca'da öğrendiği bir başka taktikti. *Şu anda tek yapabileceğim at sürmek ve güneşin doğuşu gibi bir felaketten kaçmak.* Şimdi felaketi boynunda bir kılıç gibi hissediyordu. Taristan ve Bekleyen diyarı almak için ellerini uzatmıştı. Ve üstünde bir kılıç daha sallanıyor, her saniye biraz daha yaklaşıyordu.

Dönersen derini yüzerim.

Kafasında Lord Mercury'nin karanlığın içindeki yıldızlar kadar berrak sesini duydu. Hisarları kuzeyde, görülemeyecek kadar uzakta, kumların uçurumlarla buluştuğu kıydan millerce ötedeydi. Ama bakmaya cesaret edemedi. At altında

kayabilir, yol değişebilirdi. Sorasa Sarn tüm kontrolünü kaybedip eve dönebilirdi.

Şafakla birlikte bir fırına girmiş gibi oldular. Sorasa yabancıların sınırlarını zorlayarak elinden geldiğince yola devam etmelerini sağladı. Ta ki güneş fazla yüksek, fazla yakıcı olana, kum tepelerinin dibindeki gölgeler neredeyse kaybolana kadar. Atlar terden parlıyordu, mükemmel adımları zayıflamaya başlamıştı. Sorasa kamp kuracaklarını haber verince Dom bile rahat bir nefes aldı.

Sorasa çizmelerinden içeri sızacak kadar sıcak olan kumlara indi. Bir kum tepesinin dibindeki kaya parçaları epey gölge yapıyordu. Gölge bile cehennem gibi sıcaktı ama katlanılabilirdi, diğerleri daha fazla gölge elde etmek için pelerinlerini kullanarak küçük çadırlar kurdular. Andry hemen uyuyakaldı, yatar yatmaz horlamaya başladı. Charlie de ona katılmakta gecikmezken Dom yüzünü başlığının karanlıklarına gömerek nöbet tutmaya koyuldu. Valtik kumları kazarak kendine derindeki daha serin katmanlarda bir yuva yaptı, sonra Corayne'e el sallayarak yanına çağırdı. Sorasa bir kaşını kaldırarak yaşlı kadına baktı ama kuzeyli bir cadının çöl âdetlerini nereden öğrendiğini sormaya kalkmadı.

"Kanyonda gözcüleri vardır," diye mırıldandı Sigil zırhını çıkararak. Kasları ve kalın uzuvlarıyla zırhı olmadan da aynı cüssedeydi. "Okçular, kurmalı yaylar. Hiç de hoş olmayacak."

Sorasa elini siper edip gözlerini kısarak ufka baktı, mas-mavi gökyüzü ışıldayan sarılarla birleşiyordu. Siyah, kahverengi ve koyu gri renkte göze çarpmayan giysiler giydiği halde en sevdiği renkler mavi ve sarıydı. Bayrağın koyu mavisi. Kumun altın sarısı. Sonsuz gökyüzünün berrak mavisi. Altın sikkenin sarı ışıltısı. Hepsi Ibal'dı. Hepsi eviydi.

Şimdi sonbaharın başlarıydı. Diğerleri rüzgarlardaki değişikliği, sıcaklıktaki minik düşüşü hissedemezdi. Ama bir Ibal kızı kesinlikle hissederci.

"Kanyonu ben halledebilirim," dedi Sigil'in omzuna vurarak.

Ödül avcısı boğuk bir kahkahayla karşılık verdi. "Güzel. Postunu bir daha kurtarmak zorunda kalmamayı tercih ederim."

Günün en sıcak saatlerini uyuyarak geçirip gün batımından hemen önce kalkarak yollarına devam ediyorlardı. Bu uzun zamandır evinden uzakta olan Sorasa için bile yorucuydu. Corayne'in dudakları çatlayıp kanıyordu. Tepeden tırnağa giyinik olan Dom pelerininin ve başlığının içinde terliyordu. Parmak uçlarından ayak parmaklarına kadar kızarmış olan zavallı Charlie her sabah bayılma tehlikesi atlatıyordu. Sigil zırhının içinde terliyordu, yüzü parıl parıldı, Andry ise gözlerini koruyan başlığını günlerdir indirmiyordu. Sadece Valtik her nasılsa sıcaktan da güneşten de etkilenmiyordu, fildişi rengi teni hiç değişmemişti, başı açık, gözleri kocamandı. *Kirmen numaraları*, diye düşündü Sorasa.

Güneş güçlerini tüketiyor, geceler sessiz ve çabuk geçiyordu. Bir hafta neredeyse sessizlik içinde geçmişti, su tulumları giderek hafifliyor, yiyecek stokları azalıyordu. Adira'dan aldıkları elmalar çoktan bitmiş, hoş tatları artık bir anı olmuştu.

Sorasa endişelenmiyordu. Artık yaz değildi ve olması gerektiği gibi ufukta beliren kırmızı çizgi her geçen saat biraz daha büyüyordu. Kayalıklar uzun gölgeleriyle çölü serinletiyordu, kurumuş bir gölün yanı başındaki toprak çatlamıştı. Kış yağmurlarının gölü geri getirmesi aylar alacaktı. Birkaç dayanıklı bitki toprağın ve kumun arasından sızan yer altı su kaynaklarından beslenerek çatlaklardan yüzeye çıkmayı

sürdürüyordu. Çöl kısrakları yürürken burunlarıyla bu bitkileri dürtüyor, dudaklarını her ufacık yeşillığe uzatıyorlardı.

"Ya etrafından dolaşmaya niyetlisin," dedi Dom bir sabah, ölümsüz gözleri hâlâ millerce uzakta olan kayalıklardaydı. Ufuk boyunca uzanıyor, kuzeyden güneye doğru pürüzlü, paslı taştan bir duvar oluşturuyorlardı. "Ya da içinden geçeceksin."

"Dolaşmak haftalar alır. Marjeja Aljer'i bir hilal gibi çevreliyor. Kanyondan gideceğiz." Atın böğrü Sorasa'nın elinin altında pürüzsüz, bir çapa gibi sabitti. Çöl kısrağı Sorasa'nın dokunuşuyla titredi, kendini okşayışlara bıraktı. "Ve sadece biz olmayacağız."

Sorasa saçlarını örerek ensesinde sıkı bir topuz yaptı. Gözlerini kaldırıp kuru nehir yatağına yayılmış atlara, yarım mil ötedeki kaya duvarında bir yarıktan ibaret olan kanyona baktı. Hareketsiz olduğu halde kalbi göğsünde deli gibi atıyor, midesi bulanıyordu. Krem renginden sarıya, kan kırmızısına, hatta obsidiyen siyahına kadar tüm renklerde en az iki yüz Shiran vardı. Çatlamış toprağın üzerinde otluyor, kayalıkların büyüyen gölgelerinde geziniyorlardı. Sadece birkaç aygır vardı, geri kalanı zeki kısraklar ve hâlâ büyümekte olan uzun bacaklı taylardı. Çöl kısraklarına benziyorlardı ama her İbalet onların ayrı bir yaratık olduğunu bilirdi, evcil kuzenlerinden daha güçlü, daha hızlı ve çok daha vahşiydiler. *Bu çok yanlış, diye düşündü Sorasa şimdiden utanç duyarak. Bu şeytanca, tanrılara ve diyara karşı bir saldırı.*

Diğerleri de şafağın sıcağında terleyerek onunla birlikte bakıyordu.

"Bütün gün onlara mı bakacağız, yoksa?.." Charlie yan yan sırtarak sözünü yarıda kesti.

"Bunlar Shiran."

Yapmak zorunda oldukları şeyi düşününce Sorasa'nın tüyleri ürperdi.

"Ibal için tanrılardan sonra bu sürüler kadar kutsal olan hiçbir şey yoktur. Onlar rüzgârın cisim bulmuş halidir, fırtınadan daha hızlı, çöl kurtlarından daha vahşidirler. Eski Cor zamanında imparatorluk onlara saldırır ve zorla denizin karşısına sürüklerdi. Çoğu evinden uzakta ölürdü. Artık öyle değil." Sorasa'nın ağzı kurudu. "Vahşi bir Shiran'ı rahatsız etmenin ya da yakalamanın cezası ölümdür."

Corayne eyerinde kımıldandı. "Afişlere eklenecek bir şey daha," diye homurdandı.

"Onlar tanrıların, Ibalet krallarının, fethedilen ama asla öldürülemeyen Ibal'ın büyük ve korkunç ihtişamının bir kanıtıdır." Sorasa midesi bulandığı halde devam etti. *Hiç değilse anlamalarını sağlamalıyım.* "Bu topraklar kıyıdan nehir yatağına, uçurumlardan otlaklara, dağlardan vahaların gölgesine kadar onlara ait," diye ekledi.

"Gerçekten özgürler," diye mırıldandı rüzgârı nefesinde, tanrıların hükmünü iliklerinde hissederek. Ve Dom'un her zamankinden farklı olarak yumuşak bakan zümrüt rengi gözlerini.

"Onlara zarar vermeyeceğiz," dedi Dom başını eğerek. "Söz veriyorum."

Sorasa başını sallamakla yetindi, ağzı çok kurumuştı, Dom kısırağını mahmuzlayıp Sigil'le birlikte kum tepelerinden aşağı inmeye başladı.

Saydin nore-sar.

Beni bağışlayın tanrılar.

Saydin nore-mahjin.

Bizi koruyun tanrılar.

Sorasa insan dostlarının çoğundan ziyade kutsal atlar için endişeleniyordu. *Cadı bir şekilde her şeyden sağ çıkmayı başarıyor. Andry de başının çaresine bakar. İyi bir binici, at sırtında hayli rahat. Charlie o kadar iyi değil ama ezilirse de yapacak bir şey yok. Ward'ı onun kanı kurtarmayacak.* Asıl düşündüğü Corayne'di, kızın gergin omuzlarına, lal rengi kısırağının dizginlerini tutan gergin parmaklarına baktı.

"Dizginleri sakın bırakma," dedi Corayne'e. "Ne yaparsan yap bırakma. Bir kolun eyerin üzerinde, iki ayağın bir üzengide olsun. Ben hemen yanında olacağım, Dom da öyle. Düşmene izin vermeyeceğiz."

Corayne sertçe başını salladı, yüzü bir güç abidesi gibiydi. Ama titreyen elleri öyle demiyordu. İlk kez Kirmen kılıcı sırtında değildi. Dengesini kaybetmesine neden olabilirdi. Ayakaltından kaldırmak için onu atın eyerine bağlamışlar, kayışlarını mümkün olduğunca sıkmışlardı.

O atı *kaybedersek...* diye düşündü Sorasa. Karşılaşabilecekleri her olası sonucu ve hatayı düşünmeye çalışıyordu. Takip edemeyeceği kadar çok olasılık, tahmin edemeyeceği kadar çok değişken vardı. Ayrıca hiçbirini planlamaya yetecek zaman yoktu.

Sigil atları nasıl harekete geçireceğini biliyordu. Temurrijon'un bozkırlarında, tıknaz ve sağlam midillilerin arasında büyümüştü. Atını mahmuzlayıp Shiran kısıraklarının arasına girdi, diğerlerinden ayrı duran bir aygırı gözüne kestirdi, aygır boynunu bükerek kulaklarını oynattı.

Sorasa kum tepesinin üstünde dizginleri ellerine doladı, topuklarını ve bacaklarını atına sıkıca bastırdı.

Sürünün içinden Timur imparatorunun büyük ordusu Hesapsız'ın metal ve şimşek sesini andıran savaş narası yükseldi. Çıglık Sigil'in dört nala koşan kısırağı ve baltasının ısıltısı ile

birleşince aygırın yerinden fırlamasına yetti. Aygırın derisinin altındaki kaslar suyun üzerinde bir anlığına beliren dalgalar gibi titredi, aygır etten değil de metalden yapılmış gibiydi. Ovaya doğru koşarken karşısında Dom'u buldu, Dom'un güneş ışığında parlayan kılıcı vahşi atı ürküttü.

Birlikte aygırı kanyona doğru sürdüler, aygırın sesi nehir yatağında yankılanıyordu. Sürü de aygırla birlikte kişnemeye başladı, tozu dumana katarak aygırın peşine düştü.

"Sakın bırakma," dedi Sorasa bir kez daha, eğilip Corayne'in kısırağının böğrüne vurdu.

Hızla kumlardan aşağı inip Shiran sürüsünün arasına daldılar, havada toz ve vahşi at kokusu vardı. Sorasa'nın kalbi atlarla birlikte atıyordu, atların toynakları nabzına uygun bir ritim tutturmuştu. Bir fırtınaya karışmak, bir boranın içine düşmek gibiydi. Çöl kısırağı sürüye ayak uydururken Sorasa ürpererek sarsıldı, atlar kaçan aygırı takip ederken birbirlerine iyice yaklaştılar. Corayne'le yan yanaydılar, dörtnala giderken dizleri neredeyse birbirine değiyordu. Sorasa diğerlerinin ne âlemde olduğunu bilmiyordu. Sadece Corayne ve Kirmen kılıcı vardı, Corayne'in atının kızıl böğrü Sorasa'ya bir fener gibi görünüyordu.

Kayalıklara yaklaşıyorlardı, kanyon dar bir yarık gibi görünüyordu. Dünya sadece kırmızı duvarlardan, binlerce toynağın yeri döverken çıkardığı sestten, kanındaki ritimden, vücudunda uğuldayan adrenalinden ibaret kalmıştı. Corayne kısırağının boynuna doğru eğilmişti, parmaklarını atın derisine geçirmiş, dişlerini sıkmıştı. Bir yerde tanıdık bir altın sarısı belirdi, sonra birden koyu yeşille birleşti. Kayalıkların gölgesi serinlikle birlikte bir perde gibi üzerlerine düşerken

Dom, Corayne'in diğeri tarafına yanaştı, taşlarda yankılanan toynak sesleri sağır edecek kadar şiddetliydi.

"Şimdi!" diye bağırmaya çalıştı Sorasa, sesi gürültünün arasında yitip gitti. Diğerlerinin onu görüp peşinden geleceğini umut etmekle yetindi.

Dizginleri ve sert eyer kayışını sıkıca kavradı, sol bacağına üzengiden kaldırıp düzgün bir yay şeklinde atın üstünden geçirdi. Bir çizmesini üzengide dengeleyip diğerini de elinden geldiğince yanına sıkıştırırken kasları esneyip gerildi. At hızını hiç kesmeden sürüyle birlikte koşmaya devam ediyordu. Yüzyıllar süren ıslah saf içgüdülerin önüne geçemezdi ve çöl kısıraklarının soyu Shiran'lardan geliyordu. Atın yan tarafına sıkıca tutunup başını eyere yaslamak kolay değildi. Toprak altından su gibi akıp gidiyordu, kayalarla dolu, engebeli ve aşınımıştı. Sorasa aşağıya bakmamaya ya da ezildiğini düşünmemeye çalıştı. Onun yerine sağa sola, ileriye geriye bakarak dalgalanan atlardan ötesini gözden geçirdi.

Yüksek kayaların üzerindeki askerlerin silüetlerini görünce yüreği ağzına geldi. Bunlar kanyonda nöbet tutan okçulardı. Sorasa her an keskin bir acı hissetmeyi bekleyerek büzüldü. Boynuna bir okun saplanması bekledi. Ama beklediği gibi olmadı.

İşe yarıyor, diye düşündü, yaşadığı şoktan neredeyse kayıp düşecekti. Azmini bileyip ata daha sıkı yapıştı.

Önce Andry'yi gördü, yaver başını doru kısırağının yan tarafına bastırmıştı. Andry, Sorasa'dan daha uzundu, bacakları yere değmesin diye vücudunu bükmek zorunda kalmıştı. Kısırağı Shiran'ların arasından ilerlerken Andry, Sorasa'nın gözlerine baktı. Yaver istifini hiç bozmadı, alnında koyu bir çizgi belirmişti. Sigil arkadan geliyordu, o da fazla uzundu. Bir koluyla bacağına sırtına atıp diğerlerini altından geçirerek

ata yapışmıştı. Valtik ve Charlie ortada yoktu, denizde kaybolmuşlardı. Hiç değilse Sorasa göremediğine göre Galland gözcüleri de göremezdi.

Corayne hâlâ sağ tarafındaydı, kesik kesik soluyordu. Dizginlere ve eyere yapışmış olan parmaklarının eklemleri bembeyazdı. Atının üstünden Dom'a doğru sarkmıştı, Kadim ise atına koca ellerinden sadece biriyle tutunuyordu. Diğer eliyle Corayne'in atının eyerini tutuyor, aynı hızda koşmalarını sağlıyordu. Cor kızını göğsüne yaslamıştı, ölümsüz zarafeti ikisini de yukarıda tutuyor, ezilerek ölmekten kurtarıyordu.

Atlar toynaklarıyla tozu dumana katarak son sürat koşuyor, yeleleri rüzgârda bayrak gibi dalgalanıyordu. Sürünün arkasından gelen puslu ve pembe bulut kayalıkların yükseklerini gizliyordu. Silüetler soldu, okçular tozun içinde kayboldu. Sorasa küçük bir zafer sevinci için kendine izin verdi. Uzun süre dayanabilirse sürü onları kanyondan geçirecekti.

Kanyon sanki durmadan uzuyor, bir türlü sonu gelmiyordu. Her dönemeçte genişleyip daralarak sürüyü ve kısıraklarını ayak uydurmaya zorluyordu. Başka bir at çarpıp onu neredeyse kısırağının kaburgalarına yapıştırdı. Sorasa yüzünü buruşturdu. Bir yerlerden telaş dolu bir çığlık yükseldi. Charlie'nin sesine benziyordu. Sorasa Charlie'nin dayanması, gözcülerin duymaması için dua etmeye çalıştı. Tek yapabildiği dişlerini sıkıp sabit durmak oldu, kendi elleri de eyerden kayıyordu.

Kanyonun girişi karanlık bir yarık olduğu halde çıkışı bir yıldız gibi parlıyor, gün ışığından oluşan beyaz bir sütuna benziyordu. Bir sonraki dönemeçte çıkış karşılarında belirince Sorasa neredeyse bir sevinç çığlığı atacaktı, vücudu çürük

içindeydi ve gücü tükeniyordu. Sürünün daha hızlı gitmesi için dinliyor olabilecek tüm tanrılara yalvardı.

Dom ve Corayne öne geçti, atları yan yana koşuyordu. Kadim bir ayağını Corayne'in üzengisine, ellerini de eyerlere koymuştu, Corayne göğsüne yaslanıp yüzünü Dom'un pelerinine gömmüştü. Sırtı öne dönük olduğu için pelerini etraflarına dolanarak Corayne'i gizliyordu.

Dom'un da görmesini engelliyordu.

Suikastçı yerden hançer gibi fırlayan bir kayanın etrafında yolun ikiye ayrıldığını görünce âdeta çılgılık atar gibi sert bir nefes aldı. Sürü kayanın etrafından dolanarak kolayca geçti. Ama Dom ve Corayne için aynı şey söz konusu değildi, kısırakları yan yanaydı, ikisinin de gözlerinin akı çıkmıştı, güçlkle soluyorlardı. Kişneyerek birbirlerinden ayrılmaya çalıştılar ama Dom daha güçlüydü, parmaklarını iki eyerin altına geçirdi.

Sorasa hiç düşünmeden yine atın sırtına çıktı, topuklarıyla kısırağı mahmuzladı. At kişneyerek atıldı, siyah bir ok gibi Shiran'ların arasından sıyrıldı. Gözcüler görebiliyorsa da Sorasa'nın umurunda değildi.

"Elini uzat!" diye bağırdı Kadim'e ve Cor kızına yaklaşarak.

Şaşkınlıkla Sorasa'ya baktılar, Dom'un yüzü zorlanmaktan kızarmıştı. Şimdi de öfkeden.

"Bizi öldüreceksin..." diye başladı Dom ama Sorasa onu duymazdan gelerek elini uzattı.

Kaya her saniye onları ikiye bölecek bir balyoz gibi biraz daha yaklaşıyordu.

Sorasa, Corayne'e baktı, Corayne başını kaldırdı, dehşet içindeydi. Ama gözleri aynıydı. Gece göklerinden de siyahtı. Bir başka diyarın gözleri.

“ELİNİ UZAT!” diye bağırdı Sorasa tekrar, kayanın kemiklerine çarptığını şimdiden hissedebiliyordu. Parmakları uzanıp boşluğa dokundu. Yanlarından vızıldayarak bir şey geçti. Sesi çok iyi tanıdığı için *Bir ok*, diye düşündü.

Sonra Corayne’in elini tuttu, Dom bağıırıyordu, Sorasa tüm gücüyle çekmeye başladı, omuzları ani ağırlığın altında inliyordu. Bir an zaman akmayı bırakıp durdu. Corayne ona doğru kaydı, kolları iki yana açılmıştı, kaya birkaç santim yakınından geçince gözleri dehşetle doldu. Arkasında Dom bir bulanıklık halinde hareket ediyordu, atlardan birini bırakıp diğerine binerken bir kolunu düşmemesi için Kirmen kılıcının üstüne attı.

Kayanın iki yanından geçerlerken Dom gözlerini onlardan hiç ayırmadı. Sorasa, Dom’un bakışlarını karnını delip geçen bir mızrak gibi hissediyordu, gözleri o fırtınalı, boyun eğmez yeşile dönüşmüştü. Ama bakışları ne öfke ne de tiksinti doluydu. Ayrılıp kayanın etrafından dolaştıktan sonra yeniden birleştiler, Corayne ikisinin arasındaydı, Sorasa’nın sırtına yaslanarak titredi.

Yukarıdan bir askerin bağırtısı duyuldu. Sürünün üstüne yine oklar yağdı, etraflarındaki atlara saplandı. Sorasa okları kendi etine saplanmış gibi hissediyordu. Kalbi onun için kanını akıtan Shiranlar için sızladı. Bir küfür savurarak dizginleri şaklattı, çöl kırsağını mahmuzlayarak sınırlarını aşmaya zorladı.

“Daha hızlı,” diye tısladı kendine ve ata. “Daha hızlı.”

Kanyon şimdi çöle açılıyordu, kumlar burada kum tepelerinde olduğundan daha beyazdı. Shiran’larla birlikte koşmaya devam ettiler, büyük aygır sürüsünü arkasından sürüklüyordu. Askerler peşlerine düşecekti. Büyük ihtimalle şimdiden kayalıklardan inmeye başlamışlardı ya da birliğin geri

kalanına haber veriyorlardı. Sorasa'nın gafil avlama umudu ortadan kalkmıştı.

Ama hayattayız. Bu da yeterli.

Deniz birkaç mil ilerideydi, Aljer Körfezi o kadar yakındaydı ki Sorasa sanki kokusunu alabiliyordu. Çölde geçen günlerden sonra deniz suyunun tuzlu tadı dilinde inanılmayacak kadar ağırdı. Ama arada vaha vardı, bir mil ötede kara bir leke gibi duruyordu. Gölge palmiye ağaçlarını, serin suları, kervanlar ve hacılar için küçük bir kasabayı haber veriyordu. Burası Kirmen büyüğü taşıyan kutsal bir yerdi.

Şimdi Kirmen parçalanmıştı.

"Devam edin," diye bağırdı onu duyabilecek kim varsa, kanyondan geçmeyi başaran kim varsa.

Corayne'in belini tutan elleri kıpırdadı, parmaklarının baskısı bir anlık da olsa yanılgıya yer bırakmayacak kadar belirgindi. Kılıç sağ taraflarındaki Dom'daydı. Sorasa neredeyse sevinçten ağlayacaktı, bir zafer çılgılığı atacaktı.

Biz yeteriz.

Diğerlerinin yaralandığını ya da ezildiğini görmekten korktuğu için arkasına bakmaya cesaret edemedi.

Ufukta vaha ışıldıyordu. Toprağa dayanmış bir bıçağın kenarı gibi tuhaf bir görüntü oluşturunuyordu. Çelik gibi. Gümüş ya da cıva gibi.

Sorasa'nın nefesi kesildi.

Kumdaki aynalar. Haroun'un Gözü.

Ve bu.

Kum sıvıya dönüştü, atının toynakları toz yerine suları sıçratıyordu. Ama kısraklar koşmaya devam etti, Shiran'lar hiç durmadı, hepsi Ward'ın en amansız çölünün üstüne serilmiş sıg su tabakasının içine daldı.

Su inanılmayacak kadar soğuktu.

Sorasa daha önce hiç böyle titrememişti. Ibal'ın acımasız güneşi yüzünü kavururken Meer'in suları kırsağının bacaklarına çarpıyordu.

"Galiba doğru yerdeyiz," dedi Corayne kulağına, sesi cılız çıkıyordu.

31

KAN VE KILIÇ

Corayne

Yüzüne çarpan sular gözlerini yakıp burnuna dolunca Corayne irkildi. Su çok soğuktu ve teninde gri çizgiler bırakıyordu. Corayne lekeleri silmeye çalışınca eline bulaştı. Hiç böyle bir şey görmemişti. Vaha sular altında kalmıştı, sıcak kumların üzerinde oluşan göl her şeyi balçık gibi bir çamura dönüştürüyordu. Corayne vahanın alçak tepelerini, kahverengi ve yeşil palmiye ağaçlarını zar zor seçebiliyordu. Kasaba maviye boyanıp beyaz taşlarla süslenmiş binalarıyla küçük ve mütevazı bir yerdi. Corayne bir yerlerden gelen dalga seslerini duyuyordu, belki de bir şelaleydi ya da ikisi birden. Tepedeki güneşi yansıttığı için neredeyse kör edecek kadar parlak olan sulara gözlerini kırptırarak bakarken, *Bu hiç mantıklı değil*, diye düşündü.

Ama bunu düşünmeye zaman yoktu. Kanyonu koruyan Galland askerleri peşlerine düşecekti ve Nezri'de Kirmen'i koruyan başka askerler de vardı. Öne eğilip yanağını Sora-

sa'nın sıcak sırtına bastırdı. Suikastçinin düzenli kalp atışları onu sakinleştirdi.

"Başardık mı?" dedi Corayne suları sıçratan toynak seslerinin arasından sesini duyurmaya çalışarak.

Shiran'lar hafifçe kişneyip kafalarını savurarak etrafa dağıldı. Artık kanyonda olmadıkları için sıkışık düzenlerini bozmuşlardı, Corayne şimdi atlarla çevrili değildi ve yeniden nefes alabildiğini hissediyordu. Atları gözden geçirerek eyerde oturan ya da yan tarafından sarkan binicilerini aradı.

Arkalarında toz bulutundan ve bulutun içinde çeliğe vuran güneşin parıltısından başka bir şey yoktu. *Aslanlar yetişti bile*. Corayne dişlerinin arasından tısladı.

"Buradayız!"

Andry soluk soluğa yanlarına yaklaştı, tekrar eyere çıkmıştı, yüzü kırmızı tozlarla kaplıydı. Gömleğinin kolu bir yaradan sızan kanla kıpkırmızı olmuştu. Corayne'in gözü koluna kaydı.

"Atlardan biri beni ısırды," dedi Andry soluklanmaya çalışarak. "Daha kötü de olabilirdi."

Yanlarına Charlie Armont'un ağırlığı altında zor nefes alan bir kısarak daha yaklaştı. "Var ya, neredeyse *öliyordum*," diye bağırdı Charlie, yüzü mosmordu. Kollarında dizginlerden kaynaklanan kıpkırmızı çizgiler vardı. *Kanyon boyunca sürüklenmiş olmalı*. "Az kasın *malzemelerimi* kaybediyordum! Mürekkeplerimi, mühürlerimi..."

Parlak kumların içinde Sigil göründü, silüeti dalgalanarak belirginleşti. At altında dans ediyordu. "Bir çocuk bile seni geçebilir Rahip," dedi umursamaz bir sesle. "Cadı nerede?"

Corayne içinde kabaran şeye anlam veremiyordu, bir içgüdü mü, bir his mi, yoksa daha derin bir şey miydi? Ama

sürünün içinde ya da ufukta Valtik'i aramaya yeltenmedi. "Ona ihtiyacımız olduğu zaman gelir."

Sorasa ellerinin altında gerilip omzunun üstünden arkasına baktı. "Bence ona şu anda ihtiyacımız var."

Önümüzde askerler. Arkamızda askerler. Aralarında bir Kirmen.

Corayne, Dom'a baktı, Dom bir eliyle dizginleri, diğeriyle Kirmen kılıcını tutuyordu. Corayne'in nereye baktığını görünce kaşlarını çattı. Corayne onu yine Lemarta'nın uçurumlarında gördü, yolda diz çökmüş ondan af dilerken. *Benden dünyayı kurtarmamı isterken.*

Nezri'ye yaklaştıkça su derinleşiyordu, sonunda atların dizine kadar çıkınca yavaşlamak zorunda kaldılar. Shiran'lar topraklarındaki bu gariplik karşısında kışneyerek hoplayıp zıplıyordu. Çöl kısrakları sürüyü arkalarında bırakırken Shiranların sunduğu koruma da kaybolmuş oldu.

"Kumdaki aynalar," diye mırıldandı Sorasa, güneş gözlerinde parlıyordu. Tuhaf su yanaklarında benek benek izler bırakmıştı. Elini gözlerine siper edip dikkatle ilerideki kasabaya baktı.

Corayne de suikastçının omzunun arkasından başını uzatarak aynısını yaptı. Koyu renk damlacıklarla süslenmiş palmiyeler ışıldıyordu. Devasa bir fıskiye benzeyen bir su sütunu havaya fışkırıyordu, otuz metre yüksekliğindeydi ve bir kule kadar genişti, vaha havzasından fışkıran imkânsız bir su kaynağıydı. Yüzlerce dalganın çarpmasıyla kükreyerek altındaki kasabanın üstüne yağıyordu. Yerdeki su gibi yağ ya da çamuru andıran tuhaf gri bir rengi vardı. Corayne suyun yüzünde ve boynunda kirli çizgiler oluşturduğunu hissedebiliyordu.

Nezri bunun dışında canlı renklere sahipti ama Corayne civarda kimseyi göremiyordu. Ne kasaba sakinleri ne tüccar kervanları ne de vaha tapınağına gelen hacılar vardı. *Belki de Kirmen yüzünden kaçmışlardır... ya da Erida'nın askerleri onları öldürmüştür.*

"Bu kasabada en az iki yüz Galland askeri var," diye homurdandı Sorasa eyerine bağlı kınından bronz kılıcını çekerek. "Elinizi çabuk tutun, hiç durmayın. Kirmen'i bulun ve Corayne'i ona götürün."

Kılıçlar çekildi. Bir balta havaya savruldu. İpe bağlı bir kanca yavaşça bir daire çizerek salındı. Corayne hançerini yokladı, her nasılsa hâlâ belindeydi. Sorasa ve Sigil'den biraz eğitim almış olsa da hançerin sapı yabancı geliyor, onu elinde tutmayı yadırgıyordu.

İki yüz Galland askerine karşı yedi kişi, arkalarında bir Kirmen. İmkânsızdı ama o ana kadar olan her şey zaten öyleydi. *Daha önce imkânsızı başardık,* diye düşündü Corayne kendini buna inandırmaya çalışarak, cesur olmaya çalışarak. Bir yerlerdeki annesi için, ölmüş babası için. Yanındaki arkadaşları için, hepsinin üstüne yıkılmak üzere olan diyar için.

"Dom, kılıç?" dedi titrememeye çalışarak. Sesi titrese de avucunu açarak uzattığı eli titremiyordu.

Kirmen kılıcı ışıldadı, oymalarına çöl güneşi dolmuştu. Corayne yine eski kılıçtan yayılan soğuğu hissetti, kılıcın kalbi ateşte dövülmemiş de donmuş gibiydi. Dom kılıcı kısıraklarının arasından Corayne'e uzattı.

Corayne'in parmakları kılıcın sapındaki yumuşak deriye dokundu.

Atlarının arasından sivri dişlerle dolu, çılgılık atan bir ağız yükselince ödleri patladı. Deniz yılanı küçüktü, pulları bulut gibi bembeyazdı, kırmızı gözlerinden siyah yaşlar akıyordu.

Ağzı Corayne'in parmaklarının birkaç santim uzağında kapanınca Sorasa, Corayne'i hızla geri çekti.

Dom kılıcı havada çevirerek sapından tuttu ve hiç durmaksızın savurdu. Atı şahlanınca ıskaladı, Kirmen kılıcı yılanın eti yerine havayı doğradı.

Kısraklar huysuzlanarak kafalarını savuruyordu ama suyun köpürerek dalgalanmasının nedeni toynakları değil, bir kendi üstlerine kıvrılıp bir açılarak kıvranan yılanlardı, kimi siyahlı beyazlı kırmızılı, kimi grili yeşilli maviliydi, yanar döner kristalleri andıran kaygan pulları vardı. Gitgide daha da hızlanarak kıvranıyorlardı, devinimleri giderek büyüyen dalgalara benziyordu.

Hiçbir ses çığlık atan atlarinkilere benzemiyor.

Dişler yüzüne çarparken Corayne de çığlık atıyordu.

Yoldaşlar bir hedefleri, bir planları olmaksızın dağıldılar, kısraklarının ve yüzeyin altındaki canavarların insafına kalmışlardı. Suikastçı artık sadece atı hayatta tutmak için savaş verirken Corayne'in tek yapabildiği kollarını Sorasa'nın beline sımsıkı dolayarak yerinde kalmaktı.

Sadece Sigil bir parça şansa sahipti, Hesapsız'ın narasını yeniden atmayı başardı. Çığlık havada gürleyerek atını hücumla kalkmaya teşvik etti. Sigil bir kasırganın öfkesiyle ileri atıldı, bir elinde baltası, diğerinde kılıcı vardı, ileri geri eğilerek ikisini de gayretle savuruyordu. Arkasından yılan kafaları havaya uçuyor, kesilmiş boyunlarından fışkıran siyah kanlar suları boyuyordu.

"Peşimden gelin!" diye bağırdı Sigil yüzen yılan leşlerini arkasında bırakıp atını vahaya doğru sürerken.

Ödül avcısından ödü koptuğu halde peşinden ilk giden Charlie oldu, yılanlar bileğinden yakalamasın diye bacak-

larını üzengilerden yukarı kaldırmıştı. Kıpırmızı yüzüyle görülmeye değer bir manzara oluşturunuyordu.

“Nereden bulaştım bu işe?” diye bağırdı kendi kendine.

Sorasa’nın kısırağı kendini toplayıp koşmaya başladı. Suyun içinde dörtnala giderken bir an önce palmiye ağaçlarına ve kasabaya varmak için önüne çıkan her şeyi ezip geçiyordu.

Suikastçı ona şarkı söylemeye başladı, Ibalet dili hayvanı sakinleştirip yeniden odaklanmasını sağladı. Etraflarındaki sular köpürünce Corayne elinde tutmayı garipsediği hançeri beceriksizce savurdu. Bıçağı bir pul yığınınına saplarken den-’gesini kaybeder gibi olunca yüreği ağzına geldi.

“Sen sadece sıkı tutun Corayne, gerisini ben hallederim,” dedi Sorasa kısırağı palmiye ağaçlarının arasına doğru sürerek.

Nezri sular altındayken bile büyüleyici görünüyordu, ıssız da olsa. Vaha bir zamanlar durgun, ışıltılı bir gölet olan yerin etrafına kurulmuştu, palmiye ağaçları davetkâr sokakları gölgeler içinde bırakıyordu. Ağaçların arasından küçük ama yeşil boya ve beyaz mozaiklerle süslenmiş, kubbeli ve sivri tepeli bir tapınak görünüyordu. Çanı sessizce asılı duruyordu. Bir de taşları sular altında kalmış bir pazar meydanı vardı, bitişiğindeki çarşının kemerli kapıları molozlarla tıkanmıştı. Güzelim dokuma halılar suyun içinde mahvolmuştu. Al-masad’da olduğu gibi vahanın orijinal kıyılarının etrafında, başlıkları görkemli hayvanlar şeklinde oyulmuş kireç taşı sütunlar üzerinde bir geçit yükseliyordu. Şehirdeki taş döşeli yollardan daha küçüktü ve terk edilmişti.

Güneş böyle tuhaf bir gün için fazla parlaktı, gri sularda ve kumlu su yatağının üstünde kıvranan deniz yılanlarının oluşturduğu dalgalarda ışıldıyordu.

Corayne diğerlerini ama her şeyden çok Kirmen'i arayarak döndü. *Ne aradığımı bile bilmiyorum*, diye söylendi. *Nerede olabileceğini, neye benzediğini. Hiçbir şey bilmiyorum.*

Sorasa binaların arasından dolaştı, yılanları geride bırakarak dar bir sokağa girdi. Kapılar menteşelerinden sarkıyordu, pencereler açık bırakılmıştı, apartmanlar ve dükkânlar sahipleri tarafından uzun süre önce terk edilmişti.

Kapıların birinden bir adam eğildi, zırhı sağlam çeliktendi, kılıcı parlıyordu, tuniğinin yeşili iğrençti. Kafalarını kurtarmalarının tek sebebi Sorasa'nın şimşek gibi refleksleriydi, Sorasa kısrağın dizginlerini öyle kuvvetli çekti ki at kişneyerek yere yuvarlandı.

Corayne kendini suyun içinde buldu. Ağzına sular dolarken ayağa kalkmaya çalıştı ama pelerini çok ağırdı. Sorasa bir yerlerden homurdandı, Corayne hızla dönünce Galland askerinin suikastçının üstüne çullanıp uzun kılıcını boğazına dayadığını gördü.

Corayne hançerini geri çekene kadar bu kadar hızlı ve bu kadar kuvvetli hareket edebildiğini bilmiyordu, hançer elinde kıpkırmızıydı, sapına kadar taze kana bulanmıştı.

Asker böğrünü tutarak dizlerinin üstüne çöktü, Corayne nasıl nefes alındığını, nasıl düşünüldüğünü unutarak donup kaldı. Asker fışkıran kanların içinde son nefesini almaya çalışırken Corayne'e baktı.

Yüzü gençti, hiç çizgi yoktu. *Benden büyük değildir.*

Üzgünüm, demeye çalıştı ama kelimeler ağzından çıkmadı.

"Koş!"

Suikastçı, Corayne'i çekerek suların içinden vahanın ortasına doğru koşturmayı başladı. Corayne kendini arkaya bakmaktan alamadı. Parlak kırmızı pullu bir yılanın askeri

olduğu gibi yuttuğunu gördü, askerin gözleri hâlâ açıktı, bakıyor ama görmüyordu.

“Domacridhan!” Sorasa’nın sesi bir kükreme, bir çığlık, çaresizce bir yakarış gibi yankılandı.

Bellerine kadar gri suyun içindeydiler, koşmaya çalışırken pelerinleri arkalarında yüzüyordu. Sorasa kılıcını kaldırmış, onlardan kaynaklanmayan bir dalga arayarak dikkatle suyu izliyordu.

“İonalı Domacridhan, beni duyduğunu biliyorum!” diye bağırdı tekrar yalvarırcasına.

Corayne soluk soluğa sırtını taş bir evin duvarına yasladı. Hançer hâlâ elindeydi, sapını o kadar sıkmişti ki canı yanıyordu. Bıçağın üstündeki kan gitgide daha çok parlıyordu. Corayne çok hızlı soluyordu, sonra nefes alamaz oldu, boğazı tıkanırken görüşü bulanıklaşmaya başladı. Başı dönüyordu.

“Kirmen’i koruyun. Kraliçeyi koruyun!” diye bağırdı biri, düzinelerce ses kendinden emin bir kükremeye karşılık verdi.

Üstlerindeki çatı Galland askeri kaynıyordu, mızrakları uzun ve ürkütücüydü. Güneş kafalarının arkasında parlıyor, askerleri birer silüete, yüzleri ve isimleri olmayan birer şekle dönüştürüyordu. İnsana benzemeyen silüetlere. Bunlar ölümlü bir kraliçenin değil, Bekleyen’in askerleriydi. Corayne yerinden fırladı, havadan mızraklar yağarken dengesini kaybetmemeye çalışıyordu. Hançeri elinden düşüp suyun içinde kayboldu.

Arkasından bir şey suları sıçratarak sokak boyunca ilerliyordu, Corayne bunun bir yılan mı yoksa asker mi olduğunu bilmiyordu. Tek yapabildiği Sorasa’nın yanında koşmak, gidebildikleri yöne doğru kaçmaktı.

Sonunda güçlü kollar onu belinden yakalayıp oyuncak bir bebekmiş gibi suyun içinden çekip aldı. Corayne yumrukla-

rını sıkarak sallamaya yeltendi ama kendini Sigil'in cayerinden yüzüstü sarkarken buldu, Temur kadın tepesinde dikiliyordu.

"Sakin ol, emin ellerdesin," dedi ödül avcısı atı yönlendirmek için kalçalarını kullanarak.

Kısrak olabildiğince hızlı koşarak sudan çıkıp geçidin basamaklarını tırmanmaya başladı. Toynakları taşa takırdadıkça Corayne'in dişleri birbirine öyle sert vuruyordu ki döküleceklerini sandı. Geçit koşan bir at için değil, yayalar içindi ama Sigil kısrığı kontrol altında tutarak hızla keskin dönüşler yapıyordu.

Meer gayzeri gri sular püskürterek yanları sıra kükrüyordu. Sigil onu sımsıkı tutarak atı dörtmala sürerken Corayne'in ağzı açık kaldı. Gayzerin tam ortasında bir şeyler çırpınıyordu.

Yılanlar, diye düşündü önce. Ta ki şeylerden biri kıvrılarak ortaya çıkana kadar. Sis aralanınca kalın ve uzun bir dokunaç göründü, alt kısmına asalaklar yapışmıştı, ucu düzdü ve etrafı yokluyordu. Suyun içinden bir başkası daha çıktı, devasaydı, uzunluğu bir katedralin kulesi kadar vardı. Birlikte sallanmaya başladılar, uçuk mor renkteydiler, havada savruluyor, her savruluşlarında palmiyeleri eziyorlardı. Sonra dokunaç ileri doğru atıldı, kendi diyarından onlarınkine süzüldü.

Corayne hâlâ Kirmen'i göremiyordu ama görmese de anlamıştı.

"Kılıca ihtiyacım var," diye mırıldandı, gözlerini kırpmıyor, gözünü dikip bakmaktan başka bir şey yapamıyordu. Kirmen kılıcı dışındaki tüm düşünceleri eriyip gitmişti.

Annemin gemisinin Uzun Deniz'de karşılaştığı şey buydu. Neredeyse FırtınaKızı'nı batıracak, annemin mürettebatını öldürecekti. Annemi öldürecekti. Gözlerinin önünde bir canavar doğuyordu. Kaç gemiyi batıracak? Kaç annenin canını alacak?

Bu şeyler Ward'ı ikiye bölecek.

“Kılıca ihtiyacım var Sigil!” diye bağırdı kıpırdanarak, sesi şimdi daha güçlü çıkıyordu.

“Ne yapıyor gibi görünüyorum?” diye homurdandı Sigil atını mahmuzlayarak, atın nalları yere düşen dolu taneleri gibi takırdıyordu.

Corayne krakeni neyin çektiğini bilmiyordu. Ama kolları seğirerek yön değiştirdi, hantal cüssesinin büyük bölümü gayzerden uzaklaşırken dokunaçları kıvrılarak serbest kaldı. İlk kol yere düştü, ardından ikincisi, taş geçit ağırlıkları altında çatladı.

“Sigil!” diye bağırdı Corayne, kadın atı mahmuzlayıp dizginleri şaklattı ve mükemmel bir uyum içinde, “Hya!” diye bağırdı.

Geçit kısırağın nalları altında dağılırken Sigil sıçrayıp havada süzölmeye başladı, geçit çökünce sular havaya fışkırdı. Sertçe yere indiler, yandaki evin boş saksılarla dolu, saz tenteli düz çatısının üzerinden kaydılar.

Zavallı kısırak dizlerinin üstüne çöktü, tır tır titriyor, nefes almakta zorlanıyordu, gözlerinin akı görünüyordu. Corayne titreyen bacaklarının üstüne düştü, vücudundaki bütün sinirler alev almıştı. Sigil yere daha zarif inmişti, durup kısırağın boynunu çabucak okşadı. Temurca bir kelime mırıldandı, Corayne anlamını bilmesede tahmin edebiliyordu.

Teşekkür ederim.

Evin merdivenlerinden inip Sigil önde istemeye istemeye yeniden suya girdiler. Corayne koşarlarken sonunda pelerinini çıkarıp vahaya bıraktı.

“Dom!” diye bağırdı ellerini ağzının iki yanına dayayarak. İçinde kabaran korku onu yutacak gibiydi. Kadim onu duyamazsa, eğer gelemese... *Onu sadece ölüm durdurabilir. Sadece ölüm onu benden uzak tutabilir.* “DOMACRIDHAN!”

Diğerlerini, başlarına ne geldiğini düşünmemeye çalıştı. Kasabanın diğer tarafındaki Sorasa'yı. Muhtemelen bir çatıya saklanmış olan Charlie'yi. *Andry*'yi. Ülkesine, vazifesine, uğruna çalıştığı her şeye ihanet eden asil yaveri. Diyarı kurtarmak için annesini terk eden ve bunu yaparken kendi kalbini de kıran yaveri.

Andry.

Yolun ucunda *Andry* göründü, hâlâ at sırtındaydı. Kılıcından kanlar damlıyordu, yüzü öfke ve kederden ibaret bir yıkıntı gibiydi. Corayne o bakışı tanıyordu. Bunu o da hissetmişti, ellerinde, bir adamın canını alırken bıçağında.

"Corayne!" diye bağırdı *Andry*, kısırağı suyun içinde ilerlemeye çalışıyordu, boynunu uzatmıştı, burun delikleri kocaman açılmıştı. *Andry* yaklaşırken üzengilerin üstünde ayağa kalkıp elini uzattı.

"Gayzer!" diye bağırdığını duydu Sigil'in, ödül avcısının koca elleri Corayne'in kalçalarına gitti. Bir inilti çıkararak Corayne'i kaldırıp *Andry*'nin bekleyen kollarına fırlattı.

Andry, Corayne'i kolayca yakalayıp önüne oturttu, onu kollarıyla sardı. "Kılıca ihtiyacımız var," diye soludu Corayne ellerini kısırağın yelesine geçirerek.

"Biliyorum," dedi *Andry* atı yükseklerle doğru sürerken. Kısarak hızlanıp vaha kasabasının etrafından dolaşırken yılanların tıslamaları ve çelik şangırtıları gayzerin kükremesiyle yarışacak kadar artmıştı.

Nezri basit bir daire şeklindeydi, yelpaze gibi açılan sokakları deve kervanları için yeterince genişti... Şimdi Meer'in kaynaşan canavarları için de yeterince genişti. Corayne yüreği ağzında etrafı araştırıyordu. Nehri görünce midesi altüst oldu, tepeden inen bir su tufanı bir deniz yılanı sürüsünü ve Kirmen'den dışarı fırlayabilecek her şeyi beraberinde getiri-

yordu. Sular kumların üzerinden kıvrılarak hızla Aljer'e doğru akıyordu. Bu körfezden Uzun Deniz'e kestirme bir yoldu.

Andry altın parıltısını Corayne'den önce fark etti ve atı terk edilmiş bir yoldan tekrar suyun derinliklerine doğru sürdü. Kısarak karşı koymaya çalıştı ama Andry onu mahmuzlayarak okkalı bir küfür savurdu.

"Sağ kalırsak hatırlat da bu münasebetsiz laflar için seni azarlayayım," dedi Corayne bitkin bir sesle.

Andry'nin yapmacık bir kahkahayla inip kalkan göğsünü sırtında hissetti. Sıcaklığı onu şaşkına çevirdi. "Muhakkak hatırlatacağım."

Dom'u bir grup askerin ortasında buldular, bir elinde Kirmen kılıcı, diğerinde de kendi kılıcı vardı, ikisi de parlayan çelikten birer bulanıklık halindeydi. Cesetler tırpanla biçilen buğdaylar gibi yere düşüyor, askerler öldükçe Galland'ın yeşili kırmızıya boyanıyordu. Yılanlar ziyafet çekiyor, önlerine sürekli et düştüğü için uzak duruyorlardı.

"Şunu al," dedi Andry eyerindeki kınında durmakta olan kılıcı işaret ederek. "Savur. Düzgün yaylar şeklinde. Atın hareketlerine yardımcı olmasına izin ver."

Corayne bir adamı daha öldürme düşüncesiyle kusacak gibi oldu ama dişlerini sıkıp Andry'nin kılıcını çekti. Kılıcı iki eliyle kavrayıp eğildi, çelik şimdiden kırmızıya boyanmıştı.

Kılıç hilal gibi bir yay çizdi, onu hâlâ demir bir miğferin içinde olan bir baş izledi. Corayne bakmayı reddetti, o sırada Andry yeni bir saldırı için tekrar döndü. Karşısındaki askerleri kıymaya çevirmekle meşgul olan Kadim onları fark etmemişti bile. Bu kez Corayne ıskaladı ama kısarak ıskalamadı, bir çift askeri çiğneyip geçti, cesetler kanla köpüren gri suların içinde kayboldu. Arkalarında Dom Iona'nın savaş narasını attı, dili bütün kulaklara yabancıydı. Çığlığı hayatta kalmış askerlerin

bu ölümsüz öfke dağı karşısında dehşete kapılarak kanlar içinde ve bembeyaz yüzlerle kaçışmasına yetti.

Dom'un göğsü inip kalkıyordu, koyu yeşil pelerini lime lime olmuş, pelerine işlenmiş geyikler bir iplik yığınınna dönüşmüştü. Altın sarısı saçları kana bulanmıştı, sakalı kana bulanmıştı, dirseklerine kadar kana bulanmıştı. Corayne neredeyse gözlerinde de kan görmeyi bekliyordu ama gözleri hâlâ parlak zümrüt rengindeydi. Değişmemişlerdi. Dom hırıltıyla soluyor, göğsü hızla inip kalkıyordu.

Corayne uyuşmuş bir halde Andry'nin kılıcını kınına sokup eyerden aşağı kaydı, çizmeleri şimdi suyun içindeydi.

Dom gözlerini ona dikmişti, sersemlemiş gibi bir hali vardı, etrafına yığılmış cesetlere yenik düşmüş gibiydi. Sonra ürpererek kendine geldi ve Kirmen kılıcını uzattı. "Kılıcın," dedi titrek bir sesle.

Bu kez aralarından yılan çıkmadı.

Sadece krakenin ıslak ve sonu gelmez kükreyişi duyuluyordu, sesi öyle derinden geliyordu ki Corayne onu kaburgalarında, göğsünün boşluklarında hissetti. İçinden dizlerinin üstüne çökmek geliyordu.

Tersine kılıcı tuttu, babasının kılıcının mücevherleri kırmızı-mor ışıltılar saçıyor, kayıp diyarının dili kılıç boyunca parıldıyordu. Corayne yazıları okuyamıyordu ama buna gerek de yoktu. Şu anda o kelimeler pek de önemli değildi. Önemli olan Kirmen, Corayne'in kanı ve elindeki kılıçtı.

Üçü birlikte yola düştüler, Corayne yolunda yürürken Andry ve Dom yılanları doğruyordu. Sigil bir yerlerde kaha kaha attı, bir çift asker baltasından kaçarken attığı zafer çığılığı yankılandı. Bir diğer asker çatıların birinden aşağı düştü, boynuna bronz bir hançer saplanmıştı, kaplan gözlü bir gölge askerin ölümünü izliyordu.

Su her şeyi yavaşlatıyordu, her adım bir öncekinden daha zordu. Corayne'in her yeri ağrıyor, zihni çılgınlık atıyordu. Uzanıp kendini suya bırakmak istiyordu. Dom gibi, Sigil gibi çılgınlık atarak hücum etmek, havayı göğsündeki fırtınayla titretmek istiyordu. Bir adım daha atmaya karar verdi. *Bir adım daha. Bir adım daha.*

Sonunda Nezri'nin yıkıntıya dönmüş göbeğinde, havaya fışkıran büyük su sütununun önünde durdular. Dizlerine gelen su siyah ve kırmızıydı, gayzer püskürüyor, kraken hâlâ lanetli bir doğumda olduğu gibi Kirmen'den dışarı çıkmaya çalışıyordu. Corayne gözlerini kısarak bakınca fışkıran suların arasında altın sarısı bir ipliğin parladığını gördü, krakenin dokunaçları kıvrılarak jilet kadar ince bir kapıdan başka bir diyara uzanıyordu. Şişkin ve sümüksü gövdesi dışarı çıkmaya çalışıyor, kalkan büyüklüğündeki tek gözü yuvasında fıldır fıldır dönüyordu. Gözünün etrafı kırmızı ve sarıydı, kokuşmuş ve zehirliydi. Yaratık kızgın güneşin altında beklemiş av etinden daha kötü kokuyordu, çürük ve bozulmuş balık gibi kokuyordu. Cüssesi devasaydı, bir kalyondan daha büyüktü ve hâlâ büyüyor, hâlâ kapıdan geçmeye çalışıyordu. Tekrar feryat edince vahanın üstünde iğrenç bir rüzgâr estirdi.

Kirmen kılıcı Corayne'in ellerinde ağırdı, ucu suyun içindeydi. Dokunaç ormanını keserek krakenin içinde dalgalanan altın parıltısına ulaşmak şöyle dursun kılıcı zor kaldırıyordu. Kalbi tekler gibi oldu. Takatinin kesildiğini, elinin ayağının boşaldığını hissetti. Yorgunluk ağır bir perde gibi üstüne çöktü. Dişlerini sıkarak ayakta kalmaya, yürümeye çalıştı.

Vahanın diğer tarafında, palmiyelerin arasında biri beline kadar gelen suları dalgalandırarak karşıya geçiyordu. Peşinden ne askerler ne de yılanlar geliyordu. Yalnızdı.

Gri sular, gri saçlar, gri giysiler. Beyaz bir ağacın budaklı köklerini andıran eller. Masmavi gökyüzü gibi gözler.

Valtik.

Yaşlı cadı hiç duraksamadan krakenin karşısına dikildi, başını kaldırıp yaratığın gözüne baktı. Kemikler ve palmiye dallarıyla örülmüş saçları çözölmüştü. Eski püskü elbisesi arkasında yüzüyordu, her nasılsa fazla uzundu. Suya vuran güneş üstüne tuhaf bir parıltı düşürüyordu. Yaşlı kadın ellerini açtı, parmaklarını bir yıldızın uçları gibi uzattı.

Şarkı söylemeye başladı, Jyd dili vahayı dolduruyordu, tınısı sert ve dokunaklıydı. Yaratık titredi, dokunaçlarını içeri doğru kıvırdı.

“Meer tanrıları dile geldi,” dedi Valtik, sesini yükseltip çenesini kaldırarak hepsinin anlayacağı dilde konuşmaya başladı. “Sularındaki canavarlar uyanıverdi.” Kımıldamadığı halde su etrafında dalgalanıyor, bir şey tarafından itiliyordu. “Bu topraklar sana ait değil diyorum, seni kan ayiniyle ve kemik ayiniyle bağlıyor ve defediyorum.”

Kraken kesik kesik ve kulak tırmalayıcı bir sesle uludu. Corayne kulaklarını tıkamamak için kendine zar zor engel olarak kılıcı tutmaya devam etti.

Yaratığın kendi iradesine karşı gelerek itaat ettiğini görünce gözlerine inanamadı. Yaratık titreyerek kıpırdandı, santim santim geri çekilmeye başladı, gövdesi tekrar Kirmen’in içinde kayboluyordu.

Corayne bir adım yaklaştı.

Valtik parmaklarını bükerek ellerini pençe haline getirdi, yüzünü buruştururken çizgilerle dolu alnı gerildi, bu arada konuşmaya devam ediyordu.

“Defol, defol, defol,” diye homurdandı her dilde. Cadının sözleri cehennem canavarını parçalayan bir kasırga gibi

esiyordu. Yaratık kıvrılıp büküldü, gövdesine yapışmış kurtçuklar pis suları sıçratarak üstünden döküldü.

Corayne yanında diğerleriyle yürümeye devam etti. Kılıçlarının parıltısını görüyor, yürürlerken havanın hareketlendiğini, suların dizlerinin etrafından aktığını hissediyordu. Çizmelerinin altında kayan kumlar çamura dönüşüyordu. Adımlarını içine çekiyor, ayak bileklerinden tutuyor, onu geride tutmaya çalışıyordu.

“Bu topraklar sana ait değil!” diye inledi Valtik.

Güneşin önünden bir gölge geçti, bir dokunaç çöken bir kule gibi yere çarptı, kraken çığlık atarak öldürücü darbesini indirdi. Sonunda Dom’un kılıcı dönerek kokuşmuş eti kesti ve ucu hâlâ kıvranan uzantıyı sulara gönderdi.

Krakenin gözü fıldır fıldır dönerek ipliğin içinde kayboldu, kıvranan dokunaçlarının sonuncusu da zayıflayıp kıvrıldı.

“Seni kan ayiniyle ve kemik ayiniyle bağlıyor ve defediyorum.”

Gayzer bile zayıflamaya, köpüklü suları gücünü yitirmeye başladı.

Corayne elini Kirmen kılıcının keskin kenarında gezdirirken derisiyle kaslarının ayrıldığını hissetti. Diyarın umudunu taşıyan ışıltılı kanı da diğerlerine katıldı. Babasının umudunu. Kendi umudunu.

Kılıcın sapını tekrar kavradığında avucundaki kesik sızlıyor, parmaklarının arasından kan akıyordu. Başka bir dokunaç kıvrılarak ona doğru yaklaştı, bir sarmaşık gibi uzanıyordu ama Andry kılıcıyla vurarak onu savurdu. Corayne yürümeye devam etti, su soğuktu, rüzgâr soğuktu, kılıç soğuktu.

İğne kadar ince Kirmen bir yıldız gibi ışıldıyordu. Kendi ışığını yansıtıyordu, uzun süre bakılamayacak kadar parlaktı. Corayne başka bir diyarı, Meer’in Kirmen’in arkasındaki

görkemli okyanuslarını bir an olsun görebilmeyi umuyordu. Allward'a girmeye çalışan krakenden başka bir şey görünmüyordu. Kraken güçten düşmüştü, çığlıkları uzak ve yankılıydı, dokunaçlarının sarsıntıları yavaşlıyordu. Biri Corayne'in yanağına değdi, bir el dokunmuş gibi. Corayne umursamadı. Kirmen'den başka hiçbir şeyi umursamıyordu, Kirmen'in çağrısı kalbine takılıp onu içeri çeken bir kanca gibiydi.

"Ward için," diye mırıldandı. *Hepimiz için.*

Kirmen kılıcı havaya kalkıp bir yay çizdi, kılıç krakenin etini ve Kirmen ipliğini keserek arkasında siyah kanlar ve çözölen altınlar bırakırken gayzer bir şelale gibi Corayne'in üstüne yağıyordu. Gayzer fışkırmayı kesti, hepsini iliklerine kadar ıslatarak sular altında kalmış toprağın üstüne yayıldı. Kraken uzak bir yerden bir çığlık daha attıktan sonra birden sustu, Kirmen bir perde çekilmiş gibi ortadan kayboldu. Şimdi diyarlarca uzakta olan bir gövdeden kesilmiş olan dokunaçlar suya battı.

Yerden fışkıran sular ve Meer'in kapısı ortadan kalkınca yüzyıllardır kavrulan çöl kumları seli içine çekti.

Vahanın her yerinde tıslamalar yankılanıyor, yılanlar kayıp diyarları için ağıt yakıyordu. Corayne kılıcına yaslanarak yere çöktü. Her an bir dişin acısını hissetmeyi bekliyordu.

Ama beklediği olmadı.

Başı sıcak bir omuza yaslandı, kollar onu sararak sıkıca tuttu. Corayne koyu kehribar rengi gözler, sevecen bir ağız, nazik bir yüz görür gibi oldu.

Odağını kaybetmemeye, gözlerini açık tutmaya çalışıyordu. Ama gökyüzü kararıyor, güneş parlaklığını yitiriyordu. Etrafı seçemediği silüetler sardı. Dost mu düşman mı olduklarını bilemiyordu.

“Bitti,” diye homurdandığını duydu Dom’un, sesi uzaktan geliyor ve zayıflıyordu. “Bitti.”

Andry biraz daha sokuldu, bir el kolunu okşadı. Corayne sıcaklığını kendi bedeninde duyuyordu. Ona tutunmaya çalıştı, takati yoktu. “Benimle kal Corayne.”

Corayne’in göz kapakları kapandı, Kirmen kılıcı yaralı elinden düştü. “Bir eksildi,” diye mırıldandı karanlığa dalarken.

32

YETİMLER

Erida

Elmasları avucunda ezebilen bir adam için dokunuşu tüy kadar hafif, eline değen parmakları nazikti.

Kraliçe Erida, Taristan'ın ona atından tepedeki toplanma alanına kadar eşlik etmesine izin verdi, Madrentine sınırı ve G l Nehri önlerinde uzanıyordu. Nehrin iki yakasında birinci ve üçüncü lejyonlar gümüşten böcekler gibi sıra halinde dizilmiş, aceleyle yapılp akıntıya demirlenmiş duba köprülerine doğru ilerliyordu. Erida generallerden ve savaş danışmanlarından oluşan konseyinin yanı sıra asık suratlı kocasına rağmen gözlerini nehirden alamıyordu. Aşağıda yirmi bin asker ilerliyordu, süvariler, piyadeler, okçular, mızraklı askerler, şövalyeler, yaverler ve derebeyleri tarafından seferber edilmiş köylüler. Savaşa  şık ya da savaştan korkan adamlar ve delikanlılar. Zengin, yoksul ya da ikisinin ortası. *Bu sabah kalpleri benim için atıyor.* Erida eliğin tadını alabilecekmış

gibi derin bir nefes aldı. O an şimdiden değerli bir anıya dönüşerek zihninde parıldadı.

Yaşlanıp eşi olmayan bir imparatoriçe olduğumda bu günü hatırlayacağım. Her şeyin başladığı günü.

Konegin'in kendi yüzü kadar iyi tanıdığı ters bakışlarını hissetti. Kızması için bir neden yoktu. Bu savaşı Galland'ın diğer hayırlı oğulları gibi o da istiyordu. Madrence zayıftı, topraklarına ve servetine layık değildi. Daha güçlü bir efendiye ihtiyacı vardı. *Konegin benim yerimde olmak istiyor, tacımı kendi başında istiyor.* Ve bu sabahki ne taçtı ama: Babasının tacıydı, savaş için yapılmıştı, çelik bir başlığa işlenmiş altından bir çemberdi. Saçları tacın altından dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu. Erida çeliğe alışkın değildi ama zırhı hafifti, savaştan ziyade tören için değerli metalden yapılmıştı. Erida gösteriş için bile yanma kılıç almaya gerek görmemişti.

"Çok güzel bir sabah kuzen," dedi serin sonbahar havasını bir kez daha içine çekerek. Yamaçlardaki yaprakların rengi dönmeye, kenarları kızarıp sararmaya başlamıştı.

Konegin gırtlğından boğuk bir ses çıkardı. "Sabahı akşam olduğunda değerlendireceğim," dedi kollarını altın sarısı göğüs zırhının üstünde kavuşturarak. Zırhı özenle taranmış gösterişli sakalıyla uyum içindeydi. Bir kral gibi görünüyordu.

Ama Taristan da öyle, diye düşündü Erida, kocası hâlâ elini tutuyordu.

Taristan yine kırmızı zırhının altına kan kırmızısı giymiş ve kenarları sırma işlemeli kırmızı bir pelerin takmıştı. Renkler gözlerinde tuhaf bir yansıma oluşturuyor, yakut gibi bir parlaklık katıyordu. Elini saçından geçirip koyu kırmızı buklelerini geriye attı. Erida şimdiye kadar Taristan'ın kaşlarından birinde bir açıklık olduğunu, kaşının minicik beyaz bir yara iziyle bölündüğünü fark etmemişti.

Yanağındaki kesik izleri hâlâ duruyordu, ince olmalarına rağmen göze batıyorlardı, Erida'nın bileğindeki damarlarla aynı renkteydiler. Erida her birine bir parmağını koyarak gezdirmek istedi.

"Akşama kadar bin askerini kaybedeceksin," diye homurdandı Taristan gözlerini nehirden ayırmadan. Büyücüsü yanlarında değildi, Lotha Kalesi'nde kendi işleriyle meşguldü. "Madrentinler kalelerinin arasına siper kazıyorlar. Siper hatları bizimkiler kadar derin. Sayıca onları beşe katlasak bile büyük bir katliam olacak."

Suçlamadan uzak, duygusuz bir sesle konuşuyordu.

"Sınır için bin asker," dedi Erida. "Rouleine'e, oradan Partepalas'a, sonra da kıyıya temiz bir yol açmak için bin asker."

Temiz bir yol.

İkisi de bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

Kirmen harabelerde kalmış olsa da, beş yüz kişilik bir birlik tarafından korunuyor olsa da, Erida o hırıltıyı, mücevherlerin ve dişlerin çağıltısını hâlâ duyabiliyordu.

"Galland'ın şanı için," diye gürledi Konegin yumruğunu kalbinin üstüne koyarak.

Kraliçe onu hor gördüğü halde sözlerini, doğduğundan beri içinde yaşayan savaş narasını tekrarlamakta sorun görmedi. "Galland'ın şanı için."

Diğerleri de aynısını yaptı, büyük generaller ve lordlar ülkeleri için tezahüratlarda bulundular. Sesleri birleşip gök-gürültüsünü andıran tek bir ses halinde yükselerek nehirde yankılanan ilk çelik şakırtısıyla buluştu.

Sadece Taristan sessizliğini koruyarak bakmaya devam etti, gözleri kırmızıyla çevrelenmişti, parmakları Erida'nın parmaklarında yumuşacıktı.

Madrentine güçleri ilk saldırı yerinin yakınındaki iki kaleden büyük olanında, Lotha'da karargâh kurmuştu. Alanı ele geçirdikten sonra Gül Nehri'ni tehlikeyle aralarına koyarak nehrin aşağısına doğru ilerleyeceklerdi. Başka lejyonlar da gelecekti, Madrence'ın yumuşak vadilerindeki fetihlerini desteklemek için Galland'ın dört bir yanından yola çıkmışlardı bile.

Erida daha önce hiç sefere çıkmış sayılmazdı. Sabah savaşla başladı, gece ziyafetle sona erdi, lordlar birbirlerine ve savaş alanındaki muhteşem performanslarına kadeh kaldırdı. Lotha salonundaki masalarda bira ve şarap su gibi akıyor, herkesin başı ya içkiden ya da savaştan, belki de ikisinden birden, dönüyordu. Gerçekten de o gün bin adam kaybedilmişti ama millerce yol alınmış, Madrence askerleri ormanlardan sürülmüş ve kuşatmayı beklemek üzere döküntü kalelerine çekilmişlerdi. Gün büyük bir başarıyla sonuçlanmıştı.

Yarın da öyle olacak, diye düşündü Erida üçüncü kadeh şarabını dudaklarına götürerek. Önünde uzanan ziyafet salonunu gözden geçirdi, onun savaş alanı da burasıydı.

Lotha saray değildi –kraliyet ailesini ağırlamak üzere değil, sınırı korumak için inşa edilmişti– ama günlerini rahatça geçirebilecekleri kadar konforluydu. Salon Erida'nın Ascal'daki salonuna kıyasla çok küçüktü ve tıka basa Galland soylularıyla doluydu, bunların çoğu akşamın bu geç saatinde iyice coşuyordu. Pek çok kişi kraliçeye kadeh kaldırıp bağırarak kararlılığını ve cesaretini övüyordu. Krallığı yıllardır fethetmemişti. Erida açtı. Hazırdı, kapıyı tekmeleyen sabırsız bir at gibiydi. Bu açlığı tacında olduğu gibi kendi içinde de hissediyordu.

Kocası ziyafetlerden de bir kraliçenin eşinin sergilemesi gereken yapmacık tavırlardan da hoşlanmazdı. Sessizce oturur, az yer, az içer, sadece mecbur kaldığında belli birkaç kişiyle konuşurdu. Bu akşam da aynıydı, gözlerini önündeki tabakta duran yaban domuzuna dikmişti.

“Ronin bu akşam bize katılacak mı?” dedi Erida sesini alçaltmaya dikkat ederek. Konegin yanından hiç ayrılmıyordu, aralarında sadece birkaç sandalye vardı ve sık sık bir şeyler kapmak için konuşmalarına karışıyordu.

Kocasının dudakları aşağı doğru büküldü. “Zamanı gelince gelir,” dedi. Gözlerindeki gölgeler kıpkırmızı parıldadı. “Zamanı ne zaman gelirse.”

Erida ağzını kadehle gizleyerek eğildi. “Bir sorun mu var?”

“Bilmiyorum,” dedi Taristan, sesi de bakışları gibi donuktu. Hiç süslemeden gerçeği söylemişti. Sonra bir kaşını kaldırdı, dudakları kıvrıldı. “Beni yine azarlayacak mısın? Yapmacık soylularınla arkadaşlık etmemi mi söyleyeceksin?”

Kraliçe kadehine doğru alaycı alaycı gülerek şarabından bir yudum daha içti. Şarap kiraz tadındaydı. “Arkadaş değil, müttefik. Burada arkadaşlık yoktur,” dedi çabucak, neredeyse şarkı söyler gibi. Çocukluğundan beri ona bu düşünce aşılanmıştı. “Ayrıca bu ketum hallerine alışmaya başladım.”

“Ketum.”

“Anlamı...”

“Anlamını biliyorum,” dedi Taristan arkasına yaslanarak. Bunun aralarındaki mesafeyi açmış olması Erida’nın hoşuna gitmedi. Taristan’ın sıcaklığı eski, kasvetli kalenin soğukunda Erida’yı rahatlatıyordu. Gözlerinde o kırmızı öfke parıltısını görmeyi bekleyerek Taristan’ı izledi. Ama göremedi, Taristan bakışlarını tabağa dikmişti, gözleri obsidiyen gibiydi.

"Yetimler büyüyüp zeki insanlar olabilirler, çamur içinde büyüyenleri bile."

Erida'nın eli ahşap masanın üzerinde, Taristan'ın parmaklarından birkaç santim ötede duruyordu. Erida elini ne yaklaştırmaya ne de çekmeye cesaret edebiliyordu.

"Benim de bir yetim olduğumu unutuyorsun," dedi Erida hışımla, Taristan'm sebep olduğu ve artık tanıdık gelen o öfke dalgasının yine omurgasını yaladığını hissetti. Yanakları kızardı, Taristan görmesin diye başını çevirdi. Taristan fark ettiyse bile hiç belli etmedi.

Erida dudağını ısırarak bir başka sinir bozucu konuya geçti. "Bugün Bella Harrsing'den bir mektup aldım," dedi yan yan Taristan'a bakarak.

Taristan kraliyet sarayının işlerini umursamamak için elinden geleni yapsa da Erida yanağında bir kasın seğirdiğini gördü. Taristan yemeğinden zorla bir lokma daha aldı. "Peki bundan bana ne?"

"Ne durumda olduğumuzu sordu. Veliaht konusunda."

Taristan'm gözleri parladı. Bu kez kırmızılar ortaya çıkmıştı. "Bu terbiyesizlik."

"Bella bir danışman," dedi Erida omuz silkerek. "Sormak onun işi. Bir vâris yapmak nasıl bizim işimizse." *Çocuk yapmak çok basit bir şeymiş, veliahtlar ağaçta yetişiyormuş gibi.* Evet, çocuk doğurmak bir kraliçenin, veraset zincirini sağlamlaştırmak da bir kralın vazifesiydi. Bunlar hayatın, elindeki bardak kadar gerçek ve inkâr edilemez hakikatleriydi.

Taristan cevap vermedi, ağzına kadar dolu kendi kadehi dokunulmamış şekilde masanın üzerinde duruyordu. İçmeyi düşündüyse de vazgeçti. Erida kafasını yarıp içine bakabilmeyi isterdi. Bu gerçekleşmesi imkânsız bir istekti çünkü şeytan efendisinin lütfu sayesinde olası bir darbe büyük ihtimalle

Taristan'ın kafatasından sekecekti. O yüzden açıkça konuşması gerekiyordu. Bunu düşününce Erida'nın tüyleri diken diken oldu.

"Bu gece yanıma gelecek misin?" diye sordu usulca, bu kadar dobra olduğu için kendinden nefret etti. *Bu kadar zavallica manevra yapmak bana göre değil.*

Taristan kolay kolay irkilmezdi. Gözlerini Erida'nın gözlerine dikti, dudaklarını şaşkınlıkla aralayıp içini çekti.

"İstendiğim yere gitmeyi tercih ederim," dedi sonunda Erida'nın yüzünü inceleyerek.

Erida az kalsın gülecekti. Hiç bu kadar tuhaf bir şey duymamıştı. Yine de... bu onu meraklandırırdı. Taristan'ın ellerini hâlâ saçlarında, tırnaklarını kafa derisinde hissedebiliyordu. Kombinezonunu çekiştirip darmadağın yatağın kenarına otururken köprücük kemiklerinde gezinen parmaklarını hissediyordu. Erida'nın yanakları yine yanmaya başladı, ne diyeceğini bilemedi, kelimeler boğazına takılıp kaldı. Bu kez başını çevirmedi, Taristan'ın gözlerine bakakaldı, sanki gözlerinde altın sarısı, inkâr edilemez bir Kirmen ışıldıyordu.

Galland kraliçesi cesaretlenmek için derin bir nefes alıp aklını başına topladı.

"Deniz canavarlarla, tepeler iskeletlerle, nehir kanla dolu. Gücümüz artıyor Taristan," dedi her birini gözünde canlandırarak. Taristan da aynısını yaptı, kaşlarını çatarak dudaklarını yaladı. "İmparatorluk avucumuzun içinde."

"Onun için," dedi kocası. Birden parmakları masanın üstünde birbirine yaklaştı, halbuki Taristan'ın eli hareket etmemişti. "Ve bizim için."

Büyücü salona girince Erida kadehini o küçük beyaz kafasına fırlatmak istedi. Büyücü kırmızı cübbesiyle kalabalık masaların arasından hızla geçerken ellerini ovuşturuyordu.

Taristan, Ronin'in geldiğini sezip gözlerini çevirerek ayağa kalkmaya yeltendi.

Ama karşısında masanın başında dikilen Konegin'i buldu. Erida'nın kuzeni iki kadeh şarap daha getirmelerini işaret ederek bıyıklarının altından zoraki gülümsedi. Başını eğdi. Bu kez taş takmamıştı, bir omzundan diğerine uzanan mücevherli zinciri bile yoktu. Her zamankinden daha ufak tefek görünüyordu.

Belki de tüm atıp tutmalarına rağmen savaşa sıcak bakmıyordur, diye düşündü Erida bu düşüncenin tadını çıkararak. *Ben gayet sıcak bakıyorum.*

"Majesteleri," dedi Konegin, hafifçe ama kararlı bir şekilde eğilerek reverans yaptı. "Pek çok asil dostumuz bu gece kraliçe ve ordusunun yanı sıra bugünkü zaferimizin şerefine de kadeh kaldırdı."

Masalardan bir alkış yükseldi, adamlar ayağa fırlayıp kadeh tokuşturdular. Ronin'in kırmızı cübbesini ve beyaz yüzünü kapatarak onu gizlediler.

"Prens hazretlerinin şerefine de kadeh kaldırmanın uygun olacağını düşündüm," diye devam etti Konegin elini uzatarak. Ters renklerde, sarı üzerine yeşil aslan işlemeli, üniforma giymiş olan bir hizmetçi ağzına kadar koyu kırmızı şarap doldurulmuş bir kadehi Konegin'in eline tutuşturdu.

Hizmetçi sonra bir kadeh de Taristan'a uzattı, Taristan yüzünü asarak kadehi mecburen aldı, gülümsemeye çalışınca dudakları ürkütücü bir şekilde kıvrıldı. Kendine daha az hâkim olan bir kadın kahkahalarla gülerdi ama Erida kendini tuttu.

"Sevgili kraliçemizin eşi, Galland'ın geleceğinin babası Eski Cor'lu Prens Taristan'ın şerefine. İmparatorlukların oğluna ve babasına!" diye bağırdı Konegin kadehini salona doğru kaldırarak. Sonra pis bir sırıtışla tekrar Erida'nın eşine

baktı, mavi gözleri parlıyordu. Susuzluktan ölen bir adam gibi şarabını kafasına dikti.

Kalabalıkta, "Taristan'a!" sesleri dalgalandı, Ronin aralarında hâlâ öfkeyle bakıyordu.

Erida kendi kadehini alıp keyifle kocasına doğru eğdi, "Taristan'a," dedi kana kana içerek.

Cor'lu Taristan kadehi elinde sıkıca tutuyor, parmaklarını kadehin sapındaki girift metal işlemelerin üstünde gezdiriyordu. Erida'nın gülümsemesi silinir gibi oldu, sevinci hiddetinin gölgesinde kaldı. *Gerçekten ikimizi de yerin dibine mi sokacak? Şimdi? Bir hiç yüzünden?* Neredeyse masanın altından tekme atacaktı. *İçsene aptal.*

Taristan'ın bu feda edilmesi gereken bir savaşmış gibi yenilgiyi kabul ettiğini görünce rahatladı.

Lord Konegin şarap bulaşmış dişlerini göstererek gülümsedi, bıyıklarından hâlâ şarap damlıyordu.

Taristan içkisinden koca bir yudum aldıktan sonra sandalyesini geriye itip ayağa kalktı. Neredeyse aynı cüssedeydiler ama Konegin daha yaşlı olduğu için göbeği yağ bağlamıştı. Birbirlerini ok yağmuruna tutan iki okçu gibi ters ters bakiştılar.

Erida'nın içgüdüleri alevlendi. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Ronin kalabalığının içinde soyluları itip kakarak ilerliyordu. Birkaçı ayak direrken geri kalanı sesini kesmiş, yüksek masadaki sahneyi izliyordu.

"Taristan?" dedi kraliçe kadehini bırakarak. Masaya çarpan kadeh bir ziyafet salonu için fazla yüksek bir sesle yankılandı.

Kocası tepki vermedi. Tersine elindeki kadehi uzattı. "Bunu benimle paylaşın lordum." Kadeh ve içindeki kıpkırmızı şarap meşale ışığında parlıyordu.

Konegin sessizce gülerek kendi kadehini yanındaki hizmetkâra uzattı. Ters renklerde üniforma giymiş olana. *Kendi adamı*, diye düşündü Erida içinin buz kestiğini hissederek.

"Ben yeterince içtim Taristan," dedi kırmızı dişlerle gülümsemeye devam ederek. "Sen de öyle."

"Pekâlâ," dedi Taristan şarabın geri kalanını kafasına dökerek, şarap çenesine ve göğsüne akarken gözünü bile kırpmadı, bakışlarını Konegin'in yüzünden bir an bile ayırmadı.

Konegin'in gülümseyişi bıyıklarının altında silindi.

"Nesin sen?" diye tısladı dişlerinin arasından.

Erida ayağa fırladı, kafasında taşlar yerine oturmuştu. *İhanet. Hainlik. Zehir.* Kocasının elindeki kadehi bir vuruşta fırlatarak titreyen parmaklarıyla kuzenini işaret etti. "Tutuklayın onu," dedi çığlık atarcasına. "Lord Konegin'i kodese atıp zincire vurun."

Lord titredi, hâlâ Taristan'a bakıyordu, yüzü şaşkınlık ve korku arasında bölünmüştü. "Nesin sen?" dedi tekrar platformdan inerek.

"Tutuklayın onu!" diye bağırdı Erida, salon birden gürültüye boğuldu. "Prensi zehirlemeye kalktı!"

Şövalyeleri emirden şaşkına dönseler de itaat etmek üzere koştular. Konegin pek çok kişi tarafından sevilirdi, genç, tecrübesiz bir kraliçeye yaraşır potansiyel bir kraldı. Soylular arasında pek çok destekçisi vardı, çoğu da şu anda salondaydı. Ordudaki destekçileri de çoktu. Konegin hızla peşinden gelen maiyetiyle birlikte kalabalığın içine dalarken Erida dizlerinin titrediğini hissetti. Konegin'in aptal oğlu bile kaçmayı başarmış, bacaklarının onu taşıyabildiği kadar hızla babasının peşinden koşturuyordu.

Erida kendini toplayarak tekrar *zehir* diye geçirdi içinden.

Elinin altında bir sıcaklık vardı, sırtında da. Ziyafet salonunun karmaşasından sıyrılıp aşağıya, ceketinin üstünden Taristan'ın göğsüne bastıran parmaklarına baktı. Şaşkın şaşkın gözlerini kırıştırdı. Taristan kolunu beline dolayıp onu kendine çekmişti.

Taristan başını eğip ona baktı, dudakları ve çenesi kırmızıydı. Erida onu avıyla ziyafet çeken bir yırtıcı olarak hayal etti.

“Zehir,” dedi yüksek sesle, titreyen parmağını havaya kaldırdı.

Taristan dudaklarına dokunmasına fırsat vermeden parmağını tutup itti.

“Zehir bana etki etmez,” dedi. “Ama sana eder.”

Aslan Muhafızlar harekete geçti, çoğu Konegin ve adamlarının peşine düştü. Salonun ucundaki kapılarda gözden kayboldular, avluya ve Lotha Kalesi'nin kapılarına koşuyorlardı. Erida'nın içinden eteklerini toplayıp peşlerinden koşmak geldi. Konegin'i kendi elleriyle yere yapıştırıp ihanetinden dolayı boğazını kesmek istiyordu.

Tersine yüksek masada kaldı, kalabalığın önünde bir heykel gibi dursa da kemikleri titriyordu.

Açıklama yapmam gerek, diye düşündü gözlerini salonda gezdirerek. Sadık tebaası kendinden geçmişti, anlayamayacak kadar sarhoş ve bağırmaktan başka bir şey yapamayacak kadar şaşkındılar. Yanında kalan şövalyeleri platformun dibine toplanmış, geçmek isteyenleri geri püskürtüyordu.

Ronin hariç.

Büyücünün yoluna çıkmamaları gerektiğini biliyorlardı.

Büyücü ters ters bakıyor, vücudu tuhaf bir biçimde seğiriyordu, Erida yüzünü hiç bu kadar beyaz görmemişti. Yeni yağmış kar kadar, kanı çekilmiş bir ceset kadar beyazdı. Gözlerinin akında yer yer çatlamış kırmızı damarlar belirmişti.

Taristan koluyla yüzündeki zehri sildi. “Ne oldu?” diye hırladı büyücüye bakarak.

Ronin başını eğdi, bağışlanmak için dua eden bir rahip gibi ellerini kaldırdı. “Meer’i kaybettik,” diye mırıldandı. “Bir Kirmen’i kaybettik.”

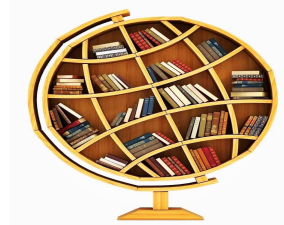
Saf gümüşten yapılmış kadeh Taristan’ın elinde param-parça oldu.

Erida, Taristan’ın öfkesini hissediyordu. Kendi öfkesi gibiydi.

“Kaybettik,” diye soludu. *Biri Kirmen’i yanlış bir yere koymuş gibi.* Kulaklarına kan hücum ederken Taristan’ın gözlerine baktı, masayı parçalamadan bileklerine yapıştı. “Kaybettik,” diye hırladı bir kez daha.

Taristan öfkeyle ona baktı, gözleri alev alevdi, mat kırmızı altın sarısıyla çevrelenmişti. Erida’nın burnuna duman kokusu geldi. “O kızı geberteceğim,” diye tısladı Taristan.

“Sana yardım edeceğim,” dedi Erida.

TEŞEKKÜR

Bu romanı yazmak rahatlatıcı bir deneyimdi. Giderek daha sinir bozucu hale gelen zamanlardan güzel bir kaçış oldu, umarım bunu okuyucuya da aktarabilmişimdir. Ama bir kaçış haline gelen şey geriye doğru attığım bir adımla, öykülerde kendimi aradığım ama bir türlü bulamadığım on üç yaşındaki halime dönmemle başladı. Sanki sevdiğim hiçbir şey beni sevmiyordu. Dilerim ki yıllar geçtikçe bu duygu tüm çocuklar için daha nadir hale gelir.

Her zamanki gibi öncelikle hayatım boyunca beni sevmeye ve desteklemeye devam eden annemle babama teşekkür etmeliyim. Onlar olmadan bugün bulunduğum yerde olamazdım, benim için hayatta yaptığım her şeyi üzerine inşa ettiğim temel oldular. Kardeşim bu kitaptaki pek çok şeyi tanıyacak ve nereden esinlendiğimi herkesten daha iyi anlayacaktır. Düşüncelerini duymak için sabırsızlanıyorum

Andy. Umarım bunları senden yüz yüze dinleyebilirim. Büyükbabam George'a teşekkür ediyorum, seni seviyorum büyükbaba, yakında görüşeceğiz. İsimleri buraya sığmayacak kadar kalabalık olan büyük aileme hiç eksilmeyen destekleri ve sevgileri için çok teşekkür ederim.

Burada, California'da, üniversiteden sonraki karman çorman yıllarda birbirinden kopmayan çok sayıda dosttan oluşan bir ailem daha olduğu için çok şanslıyım. Böyle dostlarım olduğu için minnettarım. Pek çok şey değişse de biz hiç değişmedik.

Morgan, Tori ve Jen gibi beni hem dağıtıp hem toparlayan, çok sevdiğim kız arkadaşlarım olacağını hayal bile etmemiştim. Size sahip olduğum için kendimi çok şanslı hissediyorum, sevginizi hak edecek ne yaptım bilmiyorum. Morgan *Kızıl Kraliçe*'nin ilk taslağını okurken Tori de *Diyar Yıkıcı*'yı bitiren ilk kişi oldu. Kitabı bitirir bitirmez verdiği tepki ilk rahat nefesimi almamı sağladı. Biri bu kitabı sevmişti. İşimi iyi yapmıştım. Hepinizle tekrar aynı ayın altında olmak için sabırsızlanıyorum.

Bu süreçte bana destek olan Jordan'a sevgilerimi ve teşekkürlerimi sunuyorum. Seninle aynı ayın altında olduğum için mutluyum.

Ayrıca hayatımın ışığı, sevgili köpeğim Indy'ye burada minik bir teşekkür etmek istiyorum. Bu bölüme köpeğimi de yazdığım için hiçbir şekilde utanç duymuyorum ve duyamayacağım da. Bu kitabın yazılması sürecinde neredeyse onu yitiriyorduk, birlikte geçirdiğimiz her saniye çok değerli.

Çok az kişi benimkiler gibi, sadece değerli dostlara dönüşmekle kalmayıp aynı zamanda beceriksizce öykündüğüm son derece yetenekli birer rol modeli olan iş arkadaşlarına sahiptir. Övünmek gibi olacağı için hepsinin adını saymayacağım. Ama

prezanseslerime –Susan, Alex ve Leigh'e– dostlukları, tavsiyeleri, esprileri ve destekleri için teşekkür etmem gerekiyor. Gölgesinde yaşamaktan mutluluk duyduğum Soman'a da. Jenny ve Morgan, sizinle Paris'te görüşürüz. Emma, daima beraberiz ve umarım hep böyle oluruz. Ayrıca bu ilginç yolculukta vazgeçilmezim olan Sabaa'ya çok teşekkür ediyorum.

Bu sektörde pek çok kılıca ve kalkana sahip olduğum için mutluyum çünkü gerçekten pek çoğuna ihtiyacınız var. Bu kılıçların en keskini de yolumu çizebileyim diye dünyayı kesip biçmeye devam eden Suzie Townsend. Suzie'ye ve sektörün hem en iyi hem de en nazik insanları olmayı başaran New Leaf ekibinin geri kalanına sevgilerimi ve teşekkürlerimi sunuyorum. Pouya'ya, Jo'ya, Meredith'e, Hilary'ye ve Veronica'ya... umarım size hep böyle teşekkür ederim. Ayrıca Dani'ye özellikle teşekkür ediyorum, o olmadan kafası kesilmiş tavuklar gibi olurduk. Avukatım olarak da bilinen kalkanım Steve Younger'a teşekkür etmeyi de bir borç bilirim.

Adım yine HarperCollins tarafından basılan bir kitapta yer alıyor, birlikte başardıklarımız için son derece gurur duyuyorum. Alice Jerman ve Erica Sussman'la çalışabildiğim için çok şanslıyım, daha pek çok çalışmada birlikte olmayı diliyorum. Bana bu hikâyeyi insanlara ulaştırma şansı verdiğiniz için teşekkür ederim. Ayrıca benim yetişemediğim her şeye yetişmeyi başaran, yorulmak bilmeyen, muhteşem redaksiyon ekibine teşekkür ediyorum. Alexandra ve Karen, teşekkürler. Stil sayfalarınızı hep çok beğenirdim ama bu seferki harika oldu. Harper pazarlama sihirbazlarına, Epic Reads uzmanlarına, tanıtım sanatçılarına, Ebony, Sabrina, Michael, Tyler, Shannon, Jennifer, Anna'ya ve bir mağara insanının çiziktirdiği bir şeyi insanların evine koymak isteyeceği muhteşem bir esere dönüştürmeyi başaran daha nice-

DİYAR YIKICI

lerine teşekkür ediyorum. Bunca yıldır harika işler çıkaran ve çıkarmaya devam eden kapak tasarımcılarıma da özel bir teşekkürü borç bilirim. *Diyar Yıkıcı*'yı bu kadar büyüleyici kıldıkları için Alison, Catherine ve Jenna'ya teşekkür ederim.

Bir teşekkür de çok düşünceli ve yüreklendirici olan ve bu yeni dünyayı hiç tahmin edemeyeceğim şekillerde derinleştiren duyarlı okuyucularıma.

En içten teşekkürlerim siz okurlara, blog yazarlarına, öğretmenlere, kütüphanecilere ve kitapçılara, eline aldığı kitabı sevdikleriyle paylaşan veya yalayıp yutanlara. Siz olmadan öyküler hayat bulamaz. Bir anlığına aklıma gelen fikirlere can verdiğiniz için teşekkürler.

İlham kaynaklarımı sıralamam gereken bölüme geldik ama bu nehrin beslendiği çok fazla kaynak var. Burada sadece J.R.R. Tolkien'e teşekkür edeceğim, beni Orta Dünya'ya attığı için, bana çok fazla... yine de çok az şey verdiği için. Beni isteklendirdiği için. İştahımı kabarttığı için.

Büyükannelerim kitaplarımın basıldığını görebildiği için minnettarım, artık yanımda olmasalar da umarım bu kitap bir şekilde onlarla birlikte olur.

Hepinize sevgiler,

Victoria.

VICTORIA AVEYARD
KIZIL KRALİÇE
SERİSİ

İnsanların kana göre sınıflara ayrıldığı bir düzen... BÜYÜK, tanrısal yetenekleriyle diğerlerine hükmeden gümüşler, onların gölgesinde hayatta kalmaya çalışan, siredan kızılar...

İktidar tehlikeli bir oyundur. Peki, kazanmak için ne kadar kan kaybetmek gerekir? Kanla bölünmüş bir dünyada, kazananı belirsiz bir varoluş mücadelesi...

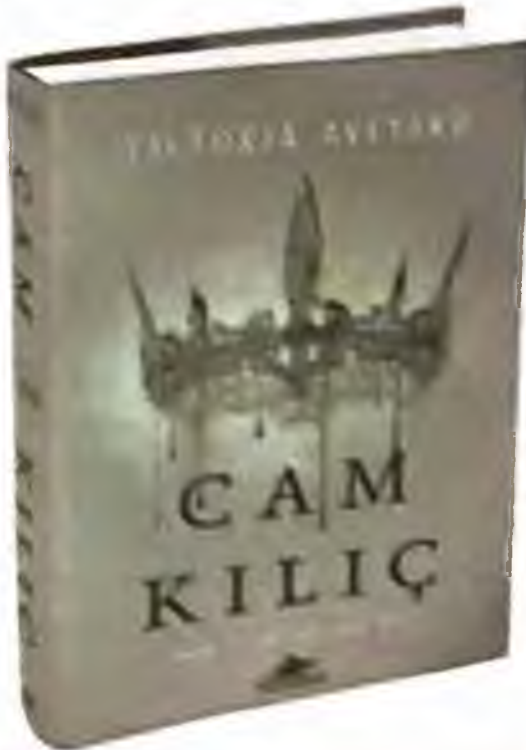
"Romantizm ve devrimin çarpıştığı, iktidar ve adaletin düelloya çıktığı, içinizi yakacak, hayal gücünüzü ateşleyecek bir macera."

USA Today

"İstikrarsız bir dünyada, güçlü bir başkahraman."

Booklist

Ben bir kılıcım; şimşekten ve ateşten doğdum. Kalbimin kırılmasından korkmuyorum. Acıdan korkmuyorum. Sadece boşluğa uyanmaktan korkuyorum...

Mare yeni bir göreve atılır: Kendisi gibi yetenekleri olan Kızıl-Gümüş insanları toplayıp bir ordu kuracaktır. Yükselen bir şafak kadar kızıl, gümüş bir mermiden daha hızlı; zalim yöneticileri devirebilecek kadar güçlü bir ordu.

"Kızıl Kraliçe'nin hayranları haval kırıklığına uğramayacak. Aveyard'ın uslubu akıcı, hızlı ve vahşi; Cam Kılıç'ta, serinin ilk kitabına işlediği macera, gerilim ve adrenalinle nişan alıyor, tetiğe basıyor ve hedefi on ikiden vuruyor."

The Guardian

**Ben şimşek kızım. Ben fırtınayım.
Dökülen kızıl kanların intikamını alacağım.
İsyan ateşi tutsaklıkla körüklenecek...**

Mare sarayda tutsakken, artık gölgelere saklanmak istemeyen Kırmızı Muhafızlar organize olup kendilerini eğitmeye başlar. Mare'den uzak kalmaya dayanamayan sürgündeki prens Cal ise onu geri getirebilmek için her yolu denemeye hazırdır.

"Aveyard'ın küçük şimşek kızı hatalar yapan ve insanın kendisinden bir şeyler bulduğu bir karakter... Yazar, henüz kazanılmamış bir savaşla dördüncü kitaba hazırlık yapıyor."

Publishers Weekly

Mare'nin, uğruna savaştığı her şey tehlikeydedir. Zafer, Gümüş krallıklarını devirmeye yetecek midir? Yoksa küçük şimşek kız sonsuza kadar sessizliğe mi mahkûm olacaktır?

"Yüksektepe sizin için savaşacaksa," dedi Başbakan, Tiberias'a bakıp, "Sizin de bizim için savaşmanız gerek." Davidson'ın gözleri altın renginde parıldıyordu. Tiberias'ınkilerse kızıl alevler gibiydi. "Size kuzeyin alevi diyorlar, majesteleri. Bize alevleri gösterin." Sonra bana baktı. "Ve bize fırtınayı gösterin."

"Serinin yeri yerinden oynatan son kitabında aksiyon tüm hızıyla devam ediyor."

School Library Journal

Kanlı geçmiş ve acıtan gerçekler...
Biri gümüş, biri kızıl; büyüleyici iki kadın.
Tek bir adalet savaşı: Kızılar, gümüşlere karşı.

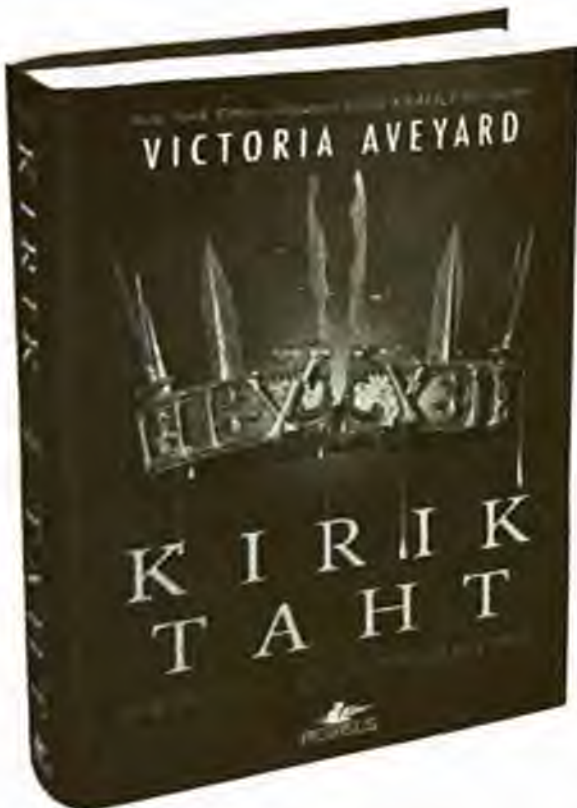
"Aveyard'ın kusursuz ve nefes kesici üslubuyla bir kez daha hikâyeyi efsanevi bir seviyeye taşıyabilmesine hayran kaldım. Sade olay örgüsünün, hikâyelerin sonunda büründüğü sıra dışı güzelliğe bayıldım."

TheGuardiancom

"Bir kitaptan beklediğim her şey *Zalim Krallık*'ta mevcut: gerçek duygular, etkileyici karakterler, detaylı bir evren ve yazarın beni karakterlere bağlamayı başardığının kanıtı olarak kalbime saplanan sızı."

LovableReadercom

Öncesi, şimdi ve sonrası.
Kızıl Krallıçe öyküleri ve haritaları koleksiyonu.

"Harika bir dünya. Zeki karakterler. Sürprizler. Epik savaş sahneleri... İyi bir kitap arıyorsanız bunu alın."

The Guardian

"Distopik bir gelecekte damarlarında kanı kırmızı akanlar, doğaüstü güçlere sahip gümüş kanlılara hizmet ediyor. Ama bir isyan filizleniyor ve on yedi yaşındaki Kızıl Mare Barrow, Kırmızı Muhafızlar'ın amacını yerine getirmek üzere."

Publishers Weekly